

/
GEORGE POTRA

DOCUMENTE
PRIVITOARE LA

f% ISTORIM
H ORHSHLHI

(1634-1800)

C U P E I N S U L

Introducere	7
Rezumatul documentelor	33
Documente	53
Indice	473

INTEODUCEEE

Adunarea documentelor „ce sînt pre la boerime și pre la mănăstiri date, și la sate”, scria stolnicul Constantin Cantacuzino la cumpăna secolului al XYII-lea, a constituit întotdeauna o condiție fundamentală pentru luminarea și elaborarea istoriei noastre naționale.

Așa au înțeles istoria și Nicolae Bălcescu, cînd edita, în colaborare cu August Treboniu Laurian, revista *Magazin istoric pentru Dacia*, și Bogdan Petriceicu Hascleu, și Xicolae Iorga, care a adunat și editat, în fecunda sa activitate, peste 33 000 de documente din arhive românești și străine. Din aceeași rîvnă s-a născut corpusul ele documente referitoare la istoria românilor, inaugurat de Eudoxiu Hurmuzaki, precum și alte multe cicluri de documente ormduite tematic.

În anii socialismului osîrdia atîtor cărturari din trecut a fost continuată și mult extinsă, prin publicarea unui corpus al documentelor istorice românești, pe provincii și prin editarea a numeroase serii de documente tematice.

În acest efort general se încadrează și ciclul de *Documente privitoare la istoria orașului București*, din care am publicat, pînă azi, două volume, primul în 1961 și al doilea în 1975.

Am inițiat acest corpus, pe care îl completăm acum cu cel de al treilea volum, din dorința resimțită de toți cercetătorii istoriei capitalei noastre, de a avea la dispoziție cele mai importante documente inedite, aflate în fondurile arhivistice de'sfaf. Am apelat, în acest sens, la imensul tezaur documentar ce se găsește la Direcția Generală a Arhivelor Statului din București și în colecția de documente a Bibliotecii Academiei B. S. Eomânia.

Sub raport cronologic, volumul de față cuprinde aproape șaptezeci de ani din secolul al XYII-lea, și veacul următor în întregime, cele mai multe acte fiind, de aceea, din anii 1700—1800. Mai mult, a doua jumătate a secolului al XYIII-lea, bogată în documente nerelevante pînă acum istoriei naționale, constituie aproape o jumătate din structura acestui volum.

Cititorul străbate deci, din lectura volumului două epoci importante din istoria Țării Eomânești : ultimele mari domnii autohtone, de certă ctitorire culturală și politică, a lui Matei Basarab, Șerban Cantacuzino și Constantin Brîncoveanu, și cea mai fecundă perioadă a domniilor fanariote, de după 1716, pînă la finele secolului al XYIII-lea. În tot acest răstimp, orașul București a cunoscut o neîncetată dezvoltare economică, demografică, edilitară și culturală. Astfel, din multele acte de vînzare-cumpărare inserate în volum rezultă marea concentrare urbanistică și economică a orașului București semnificativă, mai ales, în a doua jumătate a secolului al XYIII-lea.

În această epocă, "orașul București se ridică mereu din punct de vedere economic, extinzându-și valențele sale de cel mai mare centru comercial al țării. Consemnăm, de asemenea, semnele procesului de industrializare a orașului, prin apariția a noi și importante fabrici și manufacturi (de hîrtie, de fidea, de tabac etc.).

Surprindem, în multe documente, organizarea și dezvoltarea învățămîntului în București, unde funcționau, încă de la finele secolului al XVII-lea —în structura dată de Șerban Cantacuzino și de Constantin Brncoveanu — Academia domnească de la mănăstirea Sf. Sava și școala domnească de slovenie de la biserica Sf. Gheorgie Vecin.

Multe documente fac dovada începutului procesului de organizare a învățămîntului în limba națională, învățămînt destinat mai mult copiilor de negustori sau meșteșugari. Este atestată întemeierea unor școli românești pe lângă principalele biserici și mănăstiri din Capitală : Sf. Gheorgie Vechi, Colțea etc.

Aici, la București, se naște și se dezvoltă prima bibliotecă națională a Țării Eomânești, biblioteca Academiei domnești, fondată de stolnicul Constantin Cantacuzino și de ilustrul său prieten, Hrisant Notaras, patriarhul Ierusalimului.

În acest volum, cititorii vor găsi, în actele de vânzare-cumpărare și numeroasele hotărnicii, cele mai importante linii de dezvoltare urbanistică a orașului, evoluția imaginii capitalei în devenirea sa istorică. Volumul încearcă să se închege și ca o vertitabilă hartă istorică a orașului, o hartă care își modifică însă configurația, în funcție de dinamica vieții sociale, economice și culturale din cele două secole.

Fără a modifica prea mult urbanistica Bucureștilor, veacul al XVIII-lea pregătește însă, prin toate inițiativele sale din acest sector, marile și profunde transformări din primele decenii ale secolului următor. Bestrîngerea viilor, livezilor și grădinilor, pe seama extinderii construcțiilor de case, prăvălii, hanuri și alte așezăminte cu caracter economic sau cultural, marchează începutul decisiv al urbanizării Capitalei.

I. Viața social-economică

Marea majoritate a documentelor din acest volum se referă la cele mai diferite aspecte ale vieții economice și sociale. E și firesc să fie așa, deoarece dezvoltarea orașului București s-a desfășurat rapid și diversificat, dar esențialmente din punct de vedere economic.

Predomină în economia volumului mai ales actele de vânzare-cumpărare. Fac obiectul unor asemenea tranzacții casele, cu sau fără terenuri, situate în diferite mahalale ale orașului, locurile, pentru casă sau pentru agricultură, viile, Bucureștii fiind pînă către începutul veacului al XIX-lea și un mare centru viticol al țării, pivnițele, de pămînt, de lemn sau, mai rar, de piatră, care serveau drept cîrciumi și de locuri de păstrare a vinului și rachii, prăvăliile, asemenea tranzacții fiind mai numeroase spre sfîrșitul veacului al XVIII-lea, în raport direct cu dezvoltarea economică a orașului. Vânzarea robilor țigani¹ este caracteristică, prin documentele de față, pentru secolul al XVII-lea și al XVIII-lea,

Dincolo de caracterul lor pur tranzacțional, în genere, stereotip, contractele de vânzare-cumpărare oferă însă, în totalitatea lor, imagini dintre cele mai autentice și mai interesante pentru dezvoltarea urbanistică a orașului, pentru structura sa demografică, mai ales sub raport profesional, pentru practicile sociale de epocă, pentru evoluția mentalității locuitorilor săi în diferite stadii istorice.

Urmărind cronologic actele de vânzare-cumpărare de case, putem constata, treptat, spre mijlocul veacului al XVIII-lea, o restrîngere urbană, o concentrare accentuată a construcțiilor, în dauna întinselor locuri, cu vii, livezi, agricultură și numeroase acareturi. În mai toate documentele anterioare anului 1750 casele sînt, în majoritate, însoțite de mari terenuri, cu imense grădini de pomi. La 15 iunie 1888, de exemplu, se vindea, în vecinătatea mănăstirii Sărindar, o casă cu pivniță și un loc lung de 15 stînjani ; la 15 iunie 1696 o casă cu locul curții, cu grădină de pomi, cu pivniți și jicnită; la 8 mai 1706, în mahalaua bisericii Dintr-o Zi, o casă cu loc, cu grădină de pomi; la 17 mai 1710, o casă cu un loc de 55 1/2 stînjani lungime pe 14 1/2 stînjani lățime. Treptat, documentele vorbesc din ce în ce mai rar despre livezile din preajma caselor vîndute, amintind numai „toate namestiile” (dependințe) necesare și, numai în cazuri excepționale, despre grădini cu pomi sau vie.

...Paralel are loc și o creștere considerabilă a prețurilor de vânzare. Astfel, este menționată, la 17 august 1740, o casă din mahalaua Bălăeeanu, vîndută eu 235 de taleri, iar o altă locuință, cu pivniță, situată lângă Ulița cea Mare, se vindea, la 26 noiembrie 1743, cu 500 de taleri. Asistăm deci la cristalizarea urbanistică a centralului economic și administrativ al orașului, care se caracterizează printr-o masivă concentrare a construcțiilor. De aceea, către sfîrșitul secolului al XVIII-lea, vînzările de case situate în perimetrul deja construit și, oarecum, compact al orașului sînt tot mai rare, iar atunci cînd sînt tranzacționate asemenea proprietăți, prețul lor este foarte ridicat, în comparație cu toate celelalte vînzări. Astfel, „o păreche de case mari dă zid cu locul lor și cu tot coprinsul”, situată pe podul ce trece prin fața Hanului Șerban Vodă, se vindea cu 2 500 taleri (1784 septembrie 19), iar o casă și o prăvălie, pe podul Mogoșoaiei, costau, la 23 iunie 1799, nu mai puțin de 8 000 de taleri, o sumă foarte ridicată pentru acest sfîrșit de veac.

Creșterea prețurilor construcțiilor din zona centrală a orașului trebuie pusă și pe seama prefacerii treptate a tehnicii de ridicare a acestora, multe case fiind acum din cărămidă, deși casele de lemn reprezintă totuși, pînă la finele veacului al XVIII-lea, marea majoritate a imobilelor din București. Așa se și explică de ce, atunci cînd se făcea evaluarea unui imobil, se prețuiau lemnele construcției respective, elementele de zidărie fiind numai niște accesorii. La 8 iunie 1768 se vindea în mahalaua Popa Cozma o casă împreună „cu alte lemne de casă nouă”. De aceea, uneori, cînd se prețuiau casele construite pe locuri date cu embatic (chirie) de către mitropolie sau de unele mănăstiri, singurul element care intra în calcul era lemnăria. Așa, bunăoară, o casă cu prăvălie construite din lemn, pe locul mănăstirii Plumbuita, cînd a fost să se vîndă de respectivul chiriaș, s-au prețuit lemnele la 230 taleri și a trecut în proprietatea mănăstirii (1764 noiembrie 22); de asemenea, a fost prețuită numai lemnăria casei dascălului Dragomir, de la școala slovenească de la mănăstirea Sf. Gheorghe Vechi, după plecarea sa din învățămînt, la 30 iulie 1780.

¹ George Potra, *Contribuțiuni la istoricul țiganilor din România*, București, 1939.

Documentele ele vânzare-cumpărare ne oferă, prin structura lor notarială (vînzător, cumpărător, martori etc), informații dintre cele mai complexe privitoare la structura demografică a orașului, a evoluției acesteia în trecerea timpului. Cu cît urcăm, de exemplu, spre cumpăna veacului al XYIII-lea, cei mai mulți cumpărători, vînzători și, îndeosebi, martori, sînt *meșteșugarii* din diferite mahalale, alături de *neguțători* și, la fiecare act, *preoții* de la parohia respectivă (în genere cîte doi preoți). Astfel, la 10 februarie 1799, un Gavril postelnic, vinde unui Hagi Gheorghe, casele rămase moștenire de la părinți, clădite pe locul mănăstirii Panteimon, avînd ca martori pe cei doi *preoți* de la biserica Olteni, un *cizmar*, în timp ce printre vecinii menționați în act, se număra și o Florica *cizmăreasa*.

Tudor *mătăsarul*, care la 1 septembrie 1781 vindea lui Iordache Xeculescu, fost mare medelnicer, o casă în mahalaua Stejarului, își întărea semnătura cu propria pecete inelară, în timp ce majoritatea actelor de acest fel, în care sînt antrenate și obraze boierești, poartă, de regulă, numai semnăturile și amprentele vînzătorilor și martorilor, în loc de peceți.

Dintr-o practică mult mai veche, dar destul de rară în secolul al XVIII-lea, două documente menționează în cuprinsul lor și costul *aldămasului* „taleri 10, cheltuiala toată cu *aldămaș* i cu altele”, probabil și cu plata aceluia care a scris documentul, adică preotului Barbu (1780 iunie 13). Documentul din 1785 septembrie 8 ne arată că s-au cheltuit 7 taleri pentru *aldămaș*, cu vecinii și preoții, destul de mult la un preț de 27 taleri cît costa casa ce a fost vîndută; probabil *aldămașul* l-a piătît cumpărătorul.

Destul de rar sînt trecute și cheltuielile de r-edactare a documentului : „Și s-au făcut și cheltuiala zapisului taleri 2” (1780 iulie 27).

Beconstituirea imaginii urbanistice și edilitare a orașului București se completează, în cadrele acestui volum, cu acele acte de vânzare a *locurilor de casă*, care cuprind prețioase informații topografice, atunci cînd se face delimitarea precisă a fiecărei proprietăți.

Casele și locurile de casă constituie prilej de procese, determinate, mai ales, de violarea dreptului de protimisis. Astfel, la 12 iulie 1785, divanul judeca pricina dintre călărașul Bănică și cojocarul Anghel, pentru răscumpărarea unei case din mahalaua Popa Cozma, pe baza dreptului de întîietate prin rudenie, Bănică fiind rudă cu vînzătoarea casei, Marica, în timp ce primul cumpărător, care era silit să restituie casa, nu avea nici un grad de rudenie cu părțile implicate în proces.

Nerespectarea dreptului de protimisis și judecarea unei astfel de neînțelegeri, ajunsă pînă la hotărîrea Departamentului de Șapte, este arătată în mai multe documente (1782 octombrie 12; 1783 octombrie 5 ; 1784 iunie 1; 1791 februarie 13 și octombrie 8 ; 1793 februarie 25 etc.) unde se și menționează că străinii nu au voie să cumpere bunuri nemișcătoare, exceptîndu-se în acest sens, după cum vedem din unele documente, turcii, grecii și armenii care erau considerați *raia*, adică cetățeni.

Cel care nu avea drept și era obligat să dea înapoi bunul cumpărat, își primea întreaga sumă de la cel care avea prptimisis.

Neînțelegerile pot deriva și din producerea unor documente falsificate în vederea uzurpării unor drepturi firești sau pentru invocarea aceluiași drept de protimisis. Așa a procedat preotul Tudor de la biserica

Stejarului, care a prezentat Divanului un așezămînt falsificat, din care ar fi reieșit că, Oprea croitorul, care își construise o casă pe locul bisericii și apoi a înstrăinat-o, era dator să o lase bisericii după moarte, nicidecum să o vîndă. Confruntînd ambele documente, Divanul stabilește falsul, dar acordă totuși preotului dreptul de răscumpărare a acestei case de la noul ei stăpîn (1783 octombrie 30).

Unele documente din volum vin să confirme și imaginea pe care ne-au lăsat-o călătorii străini trecători prin Țara Eomânească, în viziunea cărora orașul București era o așezare foarte întinsă, cu case rare și numeroase grădini, livezi și, mai ales, vii. Înregistrăm astfel o serie de vînzări de vii, toate situate în Dealul Bucureștilor, Dealul Lupeștilor, Dealul Văcăreștilor și Dealul Cotrocenilor începînd cu sfîrșitul veacului al XVII-lea (1698 iulie 5 ; 1713 mai 25 ; 1718 iunie 7 ; 1721 noiembrie 1; 1734 decembrie 10; 1741 mai 21). Sînt semnalate vii și în alte zone ale orașului, precum în mahalaua Stejarului unde a/n loc vînzări de vii la 23 iunie 1753 și la 13 aprilie 1766, dar aceasta înrpreună cu o casă.

La sfîrșitul secolului al XVIII-lea se constituiseră în București anumite aglomerări urbane, centrale, subliniate chiar de multele documente privitoare la vînzările de case, dar orașul mai avea încă aspectul unei imense grădini, din care se înălțau, pe toate colinele sale, de la Cotroceni, pînă la Dealul Văcărești întinse terenuri viticole. La acea dată dealul Cotrocenilor rămăsese cea mai întinsă zonă viticolă a capitalei, de vreme ce numai aici sînt semnalate, în documentele de față, cîteva vînzări de vii sau de case cu mari loturi viticole (1790 aprilie 23 ; mai 5; mai 10).

Consemnăm, de asemenea, și unele vînzări de *livezi*, chiar în perimetrul orașului, cum ar fi vînzarea din 1 martie 1783 din mahalaua Broșteni

Dezvoltarea orașului București a fost în strînsă legătură și cu caracterul său de mare vad comercial, de mare încrucișare de drumuri neguțătorești, fiind, în timp, o adevărată placă turnantă între Occident (Viena, Lipsea), Eăsărit și Poarta otomană, precum și un centru nodal pentru comerțul din toate cele trei țări românești.

Fac obiectul multor tranzacții de vânzare-cumpărare *pivnițele* și *prăvăliile*. Cel mai timpuriu document referitor la o asemenea vânzare este din vremea domniei lui Matei Basarab și se referă la o pivniță cu loc de două prăvălii și alt loc de o prăvălie, lîngă biserica Sf. Ioan (1645 ianuarie 25). Mai tîrziu, la 12 iunie 1674, se vindea un loc de casă cu pivniță, lîngă biserica Adormirea Maicii Domnului, la 1699 mai 25, un document consemnează vînzarea unei jumătăți de pivniță „la uliță”, iar la 24 ianuarie 1692 un document se referă la vînzarea unor case cu pivniță de piatră, prăvălii și cu loc, situate în Ulița cea Mare.

O importantă cumpărătură comercială făcea, la 21 martie 1715, însuși mitropolitul Antim Ivireanul, în valoare de 1 350 taleri, și care cuprindea o pivniță de piatră, cu prăvălie deasupra și un han, toate situate în Ulița cea Mare.

Sînt negociate și numeroase prăvălii, în Piața Zarafilor (15 februarie 1716), în mahalaua Scaunelor (15 decembrie 1737), în Ulița Șelarilor (1754 septembrie 17 ; 1754 noiembrie 20 ; 1755 august 24 ; 1764' mai 3 ; 1765 decembrie 20), în Tîrgul cel Mare, cu prețul foarte ridicat de 410 taleri (1764 februarie 20), în mahalaua mănăstirii Sf. Gheorghe Vechi (1764 martie 8) sau în Hanul lui Constantin Vodă (1767 ianuarie 1). Asemenea tranzacții semnalăm pînă la finele veacului (1785 decembrie 23

100 taleri, iară dobîncă, dar cere în loc, drept zălog, o prăvălie cu locul ei. în cazul în care însă împrumutătorul ar încerca să înstrăineze prăvălia pusă zălog, se va adăuga la suma împrumutată și o dobîndă de 10 — 12% (1711 aprilie 9).

Daniile, domnești sau particulare, furnizează și ele date social-economice dintre cele mai relevante. Astfel, dintr-un document emanat din cancelaria domnitorului Kadu Leon, aflăm că biserica Sf. Dumitru (viitoarea mitropolie), ctitorie a acestui voievod, a fost înzestrată cu averi,, a fost scutită de unele dijme (stupărit, goștina, oierit, vinărici etc). Interesant este și faptul că donația voievodală este însoțită de un teribil blestem, caracteristic pentru actele bisericești (1667 mai 14). între cei care donează averi mișcătoare și nemișcătoare se află și domnitorul Constantin Brîncoveanu care, la 8 februarie 1696, făcea danie un loc de casă în București lui Alexandru, fost mare postelnic. O donație consemnează și numele cronicarului Stoica Ludescu, ce dăruia, lui Chiriac, fără a se specifica și motivele daniei, un „loc cătu-i ține casa si denaintea ei încă doi stânjeni, ca să-i hie curteșoară”, lângă biserica Sf. Nicolae Șelari, pentru ca „să hie de acum înainte lui și feciorilor lui și nepoților moșie stătătoare și casii lui de pomeană, pentru că eu singur hărăzit-am de bunăvoea mea". Din cuprinsul actului aflăm că Stoica Ludescu avea la Ulița Mare și un loc pentru o prăvălie, iar cel dăruit se învecina cu acesta (1674 septembrie 28).

Două acte de donație privesc direct pe Antim Ivireanul și ctitoria sa. Astfel, la 16 februarie 1715, mitropolitul Țării Bomânești primea în dar, pentru biserica ce-a construit-o, de la Chiriac Budeanu, fost mare sluger, „un codru de loc" din grădina părintească, din care a mai dăruit înainte și tatăl său Diicu Budeanu fost mare logofăt.

Slugerul Barbu Merișanu arată că împreună cu răposatul său părinte, vistierul Drăgușin Merișanu, au dăruit mitropolitului Antim locul pe care a construit biserica, ca să fie „de pomeană pentru sufletul nostru și al părinților noștri". „Și ni s-au scris și numele în sfîntul pomeanic al besericii, ca să să pomenească în veaci la sfîntul jărtvenic" (1715 februarie 17).

La 20 iulie 1715 înregistrăm dania ctitoricească a mitropolitului Antim către mănăstirea Tuturor Sfinților, din București. Așezămîntul ctitoricesc al mitropolitului Antim Ivireanul cuprinde și 32 de capitole reprezentînd tot atîtea obligații ale mănăstirii, de natură religioasă și economică. în preambulul documentului, care enumera, între altele, motivele și mijloacele prin care a ajuns la înălțarea acestei biserici, Antim Ivireanul menționează, pentru întîia dată în istoria culturii noastre, și activitatea tipografică ca o muncă rodnică din punct de vedere economic, de vreme ce scria : „Că dintru ostenealele mele ceale multe, din *tipăritul cărților*, și din milosteniile îndurătorilor creștini ne-am învrednicit de am înălțat din temelie besearică frumoasă aici în București". De aici se poate trage și concluzia inedită în peisajul românesc de la începutul veacului al XVIII-lea, că tipăriturile, multe la număr, realizate sau patronate de Antim Ivireanul, au constituit atunci obiectul unei anumite comercializări, deci al unei activități de *librărie*, fapt economic ce plasează începutul comerțului organizat de carte în țările noastre mult mai înainte de veacul al XIX-lea, cînd au fost întemeiate, tot la București, primele librării, în sensul lor clasic.

Sensul lucrativ al tipografiei reiese și dintr-o precizare a așezămîntului, prin care mănăstirea era obligată : „Să se ție doao tipografii, una grecească și alta rumânească, pentru folosul obștii și *pentru agoniseala casei*". Putem spune că acest așezămînt fundează, la noi, și începutul *tipografiei comerciale*, separate, din acest punct de vedere de stat și de mitropolie, deoarece cărțile tipărite din veniturile domnești sau din cele ale mitropoliei se distribuiau, de regulă, gratuit pe la biserici și mănăstiri. Yaloarea practică a acestei prevederi este și mai clar subliniată de caracterul cu totul și cu totul independent al mănăstirii, care, după precizarea ctitorului ei, trebuie „Să nu fie supt vreo stăpânire patrierșască, nici supt vrednicie domnească, nici supt stăpânirea arhierelui țării, nici supusă vreunui boiaru, nici vreunii mănăstiri veri mare, veri mică".

între donatorii din veacul al XVIII-lea apare și un medic, doctorul Spirea din Corfu, care lăsa, pe patul de moarte, la 17 iulie 1759, o parte din averea sa bisericii Spirea Xouă, deoarece îi era, după cum singur mărturisește, ctitor.

Și alte nenumărate aspecte economice și sociale sînt menționate în documentele de danie sau așezămintele de acest gen. De exemplu, la 22 februarie 1784, domnitorul Mihail Constantin Suțu dăruia lui Ștefan Prăscoveanu, mare vornic de Țara de Sus, un loc în imediata apropiere a Curții domnești, pșntru a-și face acesta o pivniță. Dania este însoțită însă de o clauză, care aduce lumini în anumite probleme economice : „să-și facă pivniță pă dînsul, *iar nu cărciumă*, fiind aproape lângă zidul Curții și lângă ferestrele caselor domnești" (*s.n.*). Clauza de mai sas reprezenta deci o excepție de la regula generală, care presupunea ca pivnițele să aibă o dublă funcționalitate economică : de păstrare și de vînzare a vinului și rachiului. Documentul în cauză mai cuprinde și o clauză de natură constructivă : „Așijderea să aibă dumnealui a lua aminte ca la facerea pimniții, să nu o rădice naltă, mult în sus, ca să dea zminteală și zaticnire la vederea și priveala foișorului roșu al caselor domnești".

O danie originală făcea, la 15 ianuarie 1786, episcopul Buzăului, Cozma, mănăstirii Argeș : „Și printr-această adevărată carte a smereniei noastre am închinat sfintei mănăstiri Argeșului bisearicuța ce am făcut-o smereniia noastră din temelia de piatră și cu livezile de pomi ce este dinaintea caselor părintești, împreună cu casele și cu tot coprinsul dupre. înprejur".

Edificatoare pentru evoluția economică și edilitară a orașului sînt și hotărnicile sau delimitările de locuri. Un foarte interesant document din 10 iunie 1677, reprezintă hotărnicia făcută, de către Toma județul, împreună cu cei 12 pîrgari, cu preoți și oameni bătrîni și cu un trimis domnesc, a locurilor vornicului Preda Brîncoveanu, tatăl domnitorului Constantin Brîncoveanu. Delimitarea și hotărnicia locurilor respective era necesară, precizează documentul, deoarece, „în vremea răutăților" (răscoala seimenilor) acestea fuseseră ocupate, fără voie, de unii oameni, care își construiseră case acolo și își făcuseră grădini. După întocmirea hotărniciei și delimitarea locului prin pietre „pre seamnele ceale bătrîne", s-a făcut și „cartea" orașului, semnată de mulți martori, care a fost dată lui Constantin *vtori* logofăt (viitorul domn avea atunci 23 de ani), ca să-i fie „moșie stătătoare în veci, ohabnică, precum au ținut și moșii dumnealui". Documentul este interesant și prin pecetea orașului București, care se păstrează foarte clară, în tuș negru.

Multe documente din acest volum se referă la mănăstirea Xiicetu, care avea numeroase și diverse proprietăți în București. Între acestea și câteva hotărnicii, din 3 aprilie 1687, a locurilor mănăstirii din București, și din 24 mai 1714, a locurilor prăvăliilor mănăstirii.

Uneori, în lipsa tuturor actelor doveditoare, hotărnicii se bazează și pe mărturisirile megieșilor, determinate de anumite *cărți de blestem* ale mitropolitului țării. Așa s-a delimitat, de altfel, locul domnesc datorit de domnitorul Constantin Mavrocordat mănăstirii Sf. Spiridon, cartea de blestem fiind din 1 august 1748, iar hotărnicia din 13 august.

La 22 ianuarie 1776, titularul unei asemenea hotărnicii era marele vistier, Ienăchiță Văeărescu, care înainta domnitorului rugămintea de a i se delimita locul de casă cumpărat de la Manolache Vatați, „ce iaste lângă mănăstirea Sfântului Ioan, aici în București”.

O adevărată hotărnicie cadastrală și social-istorică, în același timp, este aceea din 25 iunie 1777 (doc. nr. 225), prin care marele medelnicer Mitrache, și polcovnicul Constantin Meulescu, delimitau locurile părintelui Mireon din mahalaua Sf. Gheorghe Vechi. Cei doi împuterniciți domnești coroborează toate zapisele și alte documente anterioare cu situația de fapt de pe teren, trasînd, cu lux de amănunte, în toate sensurile* limitele proprietății cercetate.

Unele hotărnicii cuprind și date referitoare la *istoricul economic* al proprietății respective. Astfel, cu ocazia rezolvării pricinii dintre egumenul mănăstirii Văcărești și Stan logofătul, pentru un loc, se precizează originea multor moșii ale mănăstirii: „Și arată numitul Albul logofăt că mănăstirea Văcărești au fost avut și alte moșii cu sate, i cu țigani de ale Cantacuzino, i de ale Bălăceniilor, carii pribejind din țară, le dedesă iriiriia sa ctitorul (Nicolae Mavrocordat), la mănăstire cu hrisoave domnești, cum s-a întîmplat și acest loc” (1777 noiembrie 20).

Caracteristice pentru angajarea orașului pe calea dezvoltării capitaliste (de la sfîrșitul secolului al XVIII-lea) sînt și frecvențele mezaturi și falimente, acestea din urmă fiind tipice pentru concentrarea și centralizarea capitalului. Menționăm, astfel, falimentul lui Theodosie'lipțcaniil din 1777 februarie 10, despre care aflăm dintr-un document privind întărirea de proprietate asupra unei case cumpărate atunci de Manolache Brîncoveanu. Mai tîrziu, la 12 noiembrie 1799, documentele mai amintesc de falimentul lui Grigorie spițerul, ale cărui case sînt scoase la mezat.

Dacă în această epocă fenomenul este oarecum sporadic, cu cît vom urca spre mijlocul veacului al XIX-lea, arhivele Tribunalului comercial, de exemplu, vor înregistra tot mai numeroase și mai dramatice asemenea procese. Ar fi extrem de interesant, pentru analiza dezvoltării capitalismului în Eomânia, realizarea unui volum documentar care să înregistreze și să comenteze cele mai importante falimente, din diverse categorii sociale, de la începutul veacului al XIX-lea, pînă către 1860.

Cadrul social-economic al acestui volum nu ar fi complet dacă nu am aminti și documentele referitoare la *organizarea în bresle* a unor importante categorii de meșteșugari din București, la finele veacului al XVIII-lea. Astfel, la 2 noiembrie 1786, domnitorul Nicolae Mavrogheni acordă argintarilor (cuiumgiilor) dreptul de a se organiza în rufet și stabilește, în hrisolul emis atunci, organizarea și activitatea breslei respective (doc. nr. 277).

Tot domnitorul Nicolae Mavrogheni va întări, la 20 decembrie 1786, și vechile privilegii și organizarea rufetului blănarilor subțiri și a cojocariilor groși din București (doc. nr. 280).

Către finele veacului, domnitorul Alexandru Moruzi va întări din nou organizarea și drepturile blănarilor, reluînd și amplificînd prevederile anterioare (1795 ianuarie 29, doc. nr. 334).

Privit în ansamblu, volumul este și o veritabilă enciclopedie a meseriilor, a profesiilor din Bucureștii veacurilor XVII și XVIII. De aceea, am și inclus în *indicele general alfabetic* și denumirile tuturor profesiilor care apar în cuprinsul fiecărui document, încercînd astfel să oferim cititorilor o imagine a structurii meșteșugărești a populației orașului.

Un aspect economico-social dar și de drept administrativ, care apare clar din numeroase documente din a doua jumătate a veacului al XVIII-lea, îndeosebi, este dezvoltarea unui „notariat domnesc”, menit să întărească, cu ocazia fiecărei schimbări de domnie (și asemenea schimbări erau frecvente la finele veacului respectiv), drepturile de proprietate, privilegiiile sau scutirile de angarale ale mănăstirilor sau ale altor așezăminte, mai ales. Evident, asemenea documente au fost redactate și în trecut, dar ele erau, aproape întotdeauna, legate de o amplificare a daniilor domnești față de așezămintele respective. Acum asistăm însă la o reluare aproape stereotipă, sub fiecare nouă domnie, a documentului inițial, vîștoile contribuții domnești fiind, în tot cazul, neesențiale. Un asemenea sir de întărire avea, de exemplu, mănăstirea Sf. Spiridon, „mănăstire” t're domnescă a țării”. Ea a primit asemenea întăriri de la domnitorul I. Șușu, la 20 decembrie 1793 și la 17 februarie 1792; de la Divanul Țării Eomânești, la 5 iulie 1790; de la Alexandru Moruzi, la 5 aprilie 1793 și de la Alexandru Ipsilanti, la 17 martie 1797.

*Z Am mai inclus în volumul de față hrisoave de întărire pentru mănăstirea spitalului Colțea (1783 decembrie; 1792 februarie 10; 1795 ianuarie 10; 1797 aprilie 9); pentru schitul Sf. Eiefterie (1783 noiembrie 22; 1793 noiembrie 30); pentru mănăstirea Văcărești (1790 iulie 5).

eș 55 Emanate de la același activ „notariat domnesc”, ce constituia un element deosebit de important și de sigur, o importantă sursă de venituri pentru vistieria voievodală, sînt și alte numeroase întăriri sau scutiri pentru persoane particulare (1792 februarie 18; septembrie 2; 1794 noiembrie 13; 1796 noiembrie 8; 1797 februarie 22; 1798 martie 1; aprilie 1798; 1799 aprilie 24).

Un fapt cu ample semnificații economice l-a reprezentat, desigur, construirea și mutarea *carvasaralei* (vama), prin hrisolul lui Alexandru Ipsilanti, din 10 noiembrie 1778 (doc. nr. 230), în centrul orașului București, pe locurile mănăstirii Colțea. Documentul argumentează necesitatea acestei importante construcții economice, într-un oraș aflat în plină expansiune comercială, mai ales după pacea de la Kuciuk-Kainargi (1774). În același timp, mănăstirea și spitalul Colțea primeau anual de la carvasara suma de 180 taleri, drept chirie, ceea ce reprezenta un ajutor financiar substanțial pentru aceste așezăminte bucureștene. Precizăm ca toate întăririle domnești ulterioare vor menține această prevedere referitoare la carvasara și la venitul anual vărsat în fondurile spitalului și mănăstirii Colțea.

Multe documente cuprind în sine și prețioase informații privind dările care erau datorate de populația Țării Eomânești în cele două secole ce fac obiectul volumului de față. Dările se refereau nu numai la țărani, dar în documente apar și cele la care erau obligați negustorii. Astfel, aflăm că la

11 octombrie 1748, negustorii ce stăteau în hanul bisericii Sf. Spiridon erau scutiți, printr-o carte domnească, de cai de olac, de podine, „de schimbatul banilor”, precum și „de alte cheltuieli și de toate orânduile care ar își peste an pe alți negustori dentr-alte hanuri, fără numai de fumărit” (doc. nr. 156).

Tot o carte domnească scutea mănăstirea Sf. Ioan cel Mare de „calul domnesc”, dare obligatorie pentru alte așezăminte similare (1720 mai 5), în timp ce, dintr-un document de scutire pentru mănăstirea Xucetu, deducem că pivnițele erau, în genere, supuse la următoarele dări: fumărit, cămănărit, vamă, vin domnesc (1725 septembrie 20). Dintr-un document de la Grigorie Ghica aflăm și cuantumul vinăriciului la anul 1662 : o vadră de vin din zece (1662 august 22).

Expresie a progresului economic din a doua jumătate a secolului al XYIII-lea, la București, în documentele adunate de noi în acest volum, sînt menționate și două fabrici (manufacturi) : una de hîrtie, a mitropoliei, aflată sub îngrijirea doctorului Constantin Darvari, alta de fidea, „din dealul Bucureștilor, la Văcărești”, fondată de domnitorul Constantin Hangerli. Astfel, fabrica de hîrtie este menționată în mod expres în documentul de danie al mitropolitului Dosithei al Țării Eomânești către doctorul Constantin Darvari, căruia i se mulțumește, între altele, și pentru serviciile aduse „atît la cumpărătorea moșii fabricii de hîrtie, i la lucrarea hîrtii cîtă s-au făcut pînă acum la numita fabrică” (1799 februarie 5).

În același an, la 31 iulie, domnitorul Alexandru Constantin Moruzi întărea lui Ioan polcovnicul dreptul de a stăpîni fabrica de fidea de la Văcărești, pe care acesta o cumpăraseră, pentru 1 410 taleri, din mezul averii fostului domnitor, Constantin Hangerli, ucis de turci.

Un element de tradiție în economia orașului București l-au reprezentat, întotdeauna, *morile* de apă, care apar în numeroase documente de epocă. Așa, bunăoară, la 25 august 1692, domnitorul Constantin Brîncoveanu acorda mănăstirii Eadu Vodă dreptul „să facă pre seama mănăstirii o moară în apa Dîmboviții, din susul orașului Bucureștilor, pre locul domnesc dăspre livadea domnească împotriva morii mănăstirii lui Mihai Vodă”. Cîțiva ani mai tîrziu, mănăstirea; Eadu Vodă primea și o carte de stăpînire a unui vad de moară pe apa Dîmboviții, „din sus de Gorgani” (1696 august 7).

Sub o altă trecută domnie, în vremea lui Antonie Vodă din Popești, nefuncționarea morilor mănăstirii Mihai Vodă a constituit obiectul unei mari anchete domnești, șase mari boieri fiind trimiși la fața locului să ancheteze acest incident (1670 mai 3).

Morile de apă prezentau însă marele inconvenient că, în vreme de îngheț sau în timpuri de mare secetă, își încetau aproape total activitatea. De aceea, la 27 noiembrie 1793, domnitorul Alexandru Constantin Moruzi cerea mitropolitului țării să oblige pe toți egumenii mănăstirilor din București ca, în termen de 20—25 de zile, să pregătească, pentru iarnă, și *mori cu cai*, iar acestea să răniină mereu în stare de funcționare și în anii următori. Au luat ființă atunci, după cum atestă documentul, 14 mori cu cai la principalele mănăstiri din București și la mitropolie.

*Hanurile*², aceste puncte de mare interes comercial, sînt mai puțin reprezentate direct în documentele din acest volum. Unele hanuri, precum

² George Potra, *Hanurile bucureștene*, București, 1943; idem, *Istoricul hanurilor bucureștene* (Studiu și anexă, lucrare în manuscris, 520 pag.).

al lui Șerban Vodă sau hanul lui Piper (1777 iunie 25) sînt abia amintite cu ocazia unor delimitări de locuri de case. În schimb, cunoaștem în cinci variante foarte apropiate actul de întărire a proprietăților și daniilor din veniturile hanului lui Hagi Dumitrache Papazogiu (la 1786 noiembrie 21 ; 1792 iunie 12 ; 1794 ianuarie 8 ; 1797 octombrie 26 ; 1798 iulie 25).

Din analiza documentelor inserate în acest volum mai rezultă și alte informații disparate cu caracter economic, dar extrem de interesante pentru caracterizarea vieții social-economice a orașului București în trecerea veacurilor. Astfel, la 3 august 1693, era scoasă la vînzare, cu 30 de piaștri, cafeneaua lui Aivazbașa Mahmud, cafelea cumpărată de egumenul mănăstirii Cotroceni. Cafeneaua fusese inițial a ienicerului Harnic mort la București, în 1691, fără moștenitori, și trecuse în proprietatea statului (1691 decembrie).

O carte domnească din 1767 prezintă un interes deosebit pentru istoria comercială a orașului, deoarece amintește mutarea șalvaragiilor și a găitănarilor în prăvăliile făcute de domnitor la mănăstirea Sf. Spiridon iar vînzarea postavului se stabilește a se face numai la această mănăstire (1767 ^ octombrie 15).

Înregistrăm și o scrisoare comercială din 17 decembrie 1766, privind vînd cumpărarea unei trăsuri („carată”) de la Sibiu, în care se descriu și caracteristicile constructive ale acesteia : „Și te pohtesc ca să pui silinț să o facă frumoasă cu văpseală sîngipie și cu postav bun iar sîngipiu și să fie cu pervazurile cu aur”.

II. Probleme edilitare, urbanistică

În secolele XVII și XVIII orașul București a traversat importante etape în devenirea sa urbanistică. Dacă la începutul acestei perioade orașul era o așezare mai puțin aglomerată sub raport demografic și constructiv dezvoltarea sa economică intensă și rapidă au determinat crearea unor adevărate aglomerări urbane, mai cu seamă în centrul capitalei.

Din toate documentele prezentate reiese, în primul rînd, un mare efort constructiv. În primul rînd, se vînd și se cumpără numeroase case sau locuri de casă, se extinde foarte mult sistemul închirierii de locuințe pentru construcții (cu „embatie”), practicant intens de mănăstirile din București, se prefigurează tot mai clar zonele comerciale ale orașului prin construirea de prăvălii și hanuri. Creșterea populației și intensificarea vieții economice și administrative a orașului au reclamat, totodată, modernizarea căilor de acces în interiorul capitalei. Tot mai multe ulițe sînt acoperite cu pavaje din bîrne de stejar și devin astfel „poduri”. Cele mai cunoscute sînt Podul Mogoșoaiei, Podul Calicilor, Podul Beilicului și Podul Țîrgului de Afară.

Circulația în interiorul orașului se făcea și pe podurile de lemn care traversau, în diferite locuri, apa Dîmboviței, precum și ceilalți afluenți ai ei, dintre care, unul, Dîmbovicioara, a dispărut cu trecerea anilor, dar apare menționat în documentele epocii (1781 noiembrie 20). De aceea înregistrăm, din vreme și asemenea construcții noi. Astfel, la 12 mai 1790 este menționat podul din mahalaua Popa Dârvaș. La 2 martie 1799 se consemnează construcția unui alt pod peste Dîmbovița, „din josul morii Grozăvești”, iar la 24 iulie 1798 este înregistrată repararea podului de la Cotroceni.

III. Organizare și activitate culturală

Din a doua jumătate a secolului al XVII-lea orașul București este concentrat și cele mai însemnate instituții de cultură ale Țării Eomânești. Astfel, după câțiva ani de sporadică activitate la Tîrgoviște, sub domnia lui Matei Basarab, a Academiei greco-latine, domnitorii Șerban Cantacuzino și Constantin Brîncoveanu vor funda la București cunoscuta Academie domnească de la mănăstirea Sf. Sava, creată după modelul Colegiului Cottunian al celebrei Universități din Padova.

Tot la București se va muta, începînd cu anul 1678, cînd a ieșit din sub teascurile mitropoliei *Cheia înțeleșului*, centrul tipografic al Țării Eomânești, aici apărînd, între altele, prima versiune integrală a Bibliiei în limba română (1688) și tot aici va activa, la mitropolie sau la mănăstirea Snagov, iscusitul meșter tipograf, miniaturist și ierarh, Antim Ivireanu.

Organizată și reorganizată temeinic, în 1707, de domnitorul Constantin Brîncoveanu, cu sprijinul stolnicului Constantin Cantacuzino și al marelui cărturar Hrisant Xotaras, patriarhul Ierusalimului, Academie domnească de la București s-a bucurat de sprijinul generos al tuturor domnitorilor care au urmat.

Între documentele prezente în acest volum se află o serie de acte care atestă grija permanentă a domnitorilor pentru organizarea și activitatea Academiei domnești de la Sf. Sava. Astfel, la 1 septembrie 1741, consemnăm o listă de „Școalele domnești cele din București și cele după orașele dupre afară”, ce s-au orînduit din porunca mării sale preainălțatului domnului nostru Io Mihai Bacoviță voevod". Este de fapt o listă cu lefuri profesoralilor, între care figurează „dascălul cel mare la învățătura filosoficească, în orașul București”, adică profesorul și conducătorul Academiei domnești de la mănăstirea Sf. Sava, apoi „doi dascăli carii dau mathimă la gramatică”, tot la Academia domnească, și „un dascăl ce învață italiinească”. Acesta era, în 1741, personalul didactic al Academiei, care mai apar menționați încă doi profesori de limba slavă, la biserica Sf. Gheorghe Vechi, și „un dascăl care învață carte grecească pe copii de biserica Tuturor Sfinților”.

Mai tirziu, la 17 ianuarie 1749, domnitorul Grigorie Ghica, în documentul său de reorganizare a școlilor constată că în București au fost doi trecut și sînt și în vremea lui „doao scoale, una elinească și alta slovenească din care amăandoao sînt de mare folos nu numai lăcuitorilor Țării Eomânești, ci și tuturor celor streini carii vin pentru dragostea învățăturii”. Ca și în vremea lui Constantin Brîncoveanu, Academia domnească era deschisă și frecventată nu numai de români, ci și de mulți studioși, din întreaga Peninsulă Balcanică, mai ales, aflată atunci sub stăpînire otomană.

Documentul în cauză nu se referă la o reorganizare de structură a Academiei domnești, ci numai stabilește măsuri mai ferme pentru a asigura plata regulată a salariilor profesorilor. În acest sens, se hotărășe ca banii necesari pentru plata dascălilor de la cele două școli domnești să fie adunați printr-o danie anuală de la toți preoții din țară, iar sursele adunate să fie administrate de către mitropolitul țării, Neofit Gretanu. De altfel, acesta este desemnat de domnitor și supraveghetor direct al bunului mers al celor două școli din București.

La 23 octombrie 1752 (doc. nr. 161), domnitorul Matei Ghica întărește așezămîntul predecesorului său în scaunul Țării Eomânești. Din ambele documente rezultă însă o oarecare restrîngere tematică a învățării

Pentru istoria economică și edilitară a orașului București sînt prețioase toate datele privitoare la structura și costul diferitelor construcții administrative, bisericile sau particulare. Astfel, un adevărat deviz constructiv, cu toate detaliile necesare, este raportul pe care epitropii mănăstirii Sf. Gheorghe Vechi l-au redactat la 4 mai 1800 cu privire la reparațiile de amploare ale unei prăvălii a acestui așezămînt (doc. nr. 390). Într-o învoială de construcție, din 29 iulie 1797, avem chiar descrierea unei prăvălii din mahalaua Sf. Nicolae Șelari (doc. nr. 353). Cunoaștem, de asemenea, toate detaliile unei case de epocă (casa preotesei Sanda din curtea bisericii Sf. Gheorghe Vechi), dintr-o prețuire autorizată, din 17 decembrie 1791 (doc. nr. 303).

Unii domnitori se îngrijeau îndeaproape de aspectul edilitar și constructiv al orașului. Astfel, domnitorul Constantin Hangerli, vizitînd în luna iulie 1798 mănăstirea Cotroceni, ctitoria lui Șerban Cantacuzino, a constat starea de neîngrijire și de dărăpănare în care ajunsese acest frumos lăcaș bisericesc de cultură al orașului și s-a adresat muștrător egumenuului mănăstirii, cerîndu-i să treacă neîntîrziat la repararea și înfrumusețarea mănăstirii, deoarece „am văzut domniia mea mănăstirea aciasta' și împrejmuirile iei dărăpădate și la o stare încăt poate în foarte puțină vreme să viie la mai rea stricăciune”. „Pentru care — continuă documentul voievodal —, iată îți poruncim cu toată strășnicia să te apuci a drege și a face orice meremet (reparație) va fi de trebuință, atît la ale biserici, cat și la împrejmuirile biserici, ca să să aducă treaba a nu o mai vedea domniia mea la acest fel de stare” (1798 iulie 24, doc. nr. 371).

Tot în vremea domniei lui Constantin Hangerli are loc scoaterea la mezat a „locurilor Curții *gospod* cei vechi, de aici din București” (Curtea Y^o^^o)? ... banii adunați „s-au dat la facerea Curții domnești'cei arse de lângă Mihai Vodă”. Documentul la care ne referim vizează Vinzarea ultimilor șase stînji de loc, „din fața podului care vine către Mihail”, pe seama „unui Mcola *sin* popa Panait”, cu suma de 860 taleri și 84 de bani (1798 iunie 14, doc. nr. 369).

O problemă edilitară foarte importantă a fost, întotdeauna, alimentarea cu apă a orașului. Cîteva ecouri ale eforturilor permanente, mai ales de la finele secolului al XVIII —, pentru îmbunătățirea alimentării cu apă a Capitalei, răzbat și în documentele de față. Așa bunăoară, la 12 noiembrie 1786, sînt amintite cișmelele de la Curtea domnească, de la Poarta Curții, de la capătul Podului Mogoșoaiei cu apă adusă de la Crețulești. Din debitul acestor ape, domnitorul va dărui două măsuri lui Ianache Moruzi (1795 octombrie 27). La 1 iulie 1786, un înscris domnesc întărea lui Filaret, episcopul Eîmnicului, dreptul și rîvna de a aduce „șapte măsuri” de apă potabilă la metohul „40 de mucenici”, care se afla pe locul Ateneului Bomân de astăzi.

Un document domnesc din octombrie 1788 se referă la înzestrarea cu moșii a bisericii Izvorul Tămăduirii, unde se afla haznaua apelor „dă unde să adapă și să îndestulează toată obștea”.

Preocuparea pentru curățirea apelor Dîmboviței, pentru evitarea aruncării resturilor orașului în apele ce treceau prin centrul capitalei, se reflectă în documentul din 7 august 1785, care cuprinde un adevărat proces de „poluare”. Astfel, un locuitor din vecinătatea mănăstirii Eadu Vodă, pe nume Vasile, era obligat, printr-un înscris, ca în termen de două zile să scoată tot gunoiul de grajd pe care îl aruncase în apa Dîmboviței, care alimenta moara mănăstirii.

mîntului de la Academia domnească, deoarece nu mai sînt menționați și salariați decît doi profesori: dascălul cel „dîntii al învățăturilor celor filozofești” și dascălul „al doilea de învățăturile gramaticii”. Lipsește profesorul al doilea de gramatică și cel de italiană, ambii trecuți în lista din anul 1741.

Și domnitorul următor, Constantin Eacoviță, reîntărește vechea organizare a Academiei domnești, desemnînd pe noul mitropolit al țării, Filaret, cu supravegherea învățămîntului din București (1753 octombrie 18, doc. nr. 164).

În a doua sa domnie, Constantin Eacoviță se arată cu aceeași grijă față de școli și, reîntărind prevederile anterioare, hotărăște ca : „să se scoată de la bir mănăstirea Glavaciogul și să se dea asupra sf. părintelui mitropolitul țării și sfinția sa din venitul mănăstirii să se dea lefii dascălilor și cheltuiala bisericii domnești”. Hrisovul domnesc amintește și de unele nereguli în plata sistematică a salariilor profesorilor de la Academia domnească, care „de multe ori nu le-au fost viind rînd a-și lua plata cîte patru-cinci luni” (1763 iunie 26, doc. nr. 186).

În 1764, domnitorul Ștefan Eacoviță, care reîntărește așezămîntul referitor la școlile din București, face și un interesant istoric al hrisoavelor domnești privind acest subiect (doc. nr. 190).

La 10 iulie 1765, printr-un nou așezămînt, același domnitor hotărăște ca și mănăstirea Dealul, din Tîrgoviște să contribuie din veniturile ei*la lefii profesorilor din București. În același timp, domnitorul hotărăște să reînființeze și cel de al treilea post de profesor de la Academia domnească, „pentru învățăturile gramaticii”.

O reorganizare și, totodată, o înălțare calitativă a învățămîntului la Academia domnească va realiza domnitorul Alexandru Ipsilanti în anul 1776. În volumul de față se află inserată Cartea patriarhală și sinodală, datată 11 iulie 1776, de la Constantinopol, prin care este reîntărit, de către cei mai înalți ierarhi ai Bisericii ortodoxe, așezămîntul domnitorului cîin Țara Eomânească, Cartea patriarhală cuprinde integral textul hrisovului domnesc (doc. nr. 220).

În noua sa organizare, învățămîntul de la Academia domnească beneficia, pentru prima dată, de șase profesori, din care „doi pentru gramatică, unul pentru matematică sau aritmetică, geometrie și astronomie, încă și istorie; unul pentru științele naturii, unul pentru religie și unul pentru limba latină și italiană”. Limba de predare urma să fie ca și în trecut, elina, dar unele obiecte, precum matematicile, puteau fi predate și în limba latină sau în limba italiană, „care din ele se va socoti mai prețioasă”.

Un număr de 60 de elevi urma să fie întreținut, anual, din veniturile școlii, dar aceasta nu însemna însă un acces nelimitat la învățătură, indiferent de clasă socială și rang, deoarece regulamentul școlar prevedea ca elevii — ce nu trebuiau să fie mai mici de 7 ani —, să fie „de neam bun, adică copii boierilor în lipsă, sau urmașii boierilor numiți mazili, sau străini săraci”.

Caracterul de clasă al Academiei domnești reiese cu claritate din precizarea referitoare la accesul copiilor de țărani la școală, care nu puteau fi primiți la acest învățămînt, deoarece ei trebuie să se „se îndeletnicească cu plugăria și cu păstoria”, „rîvna îor” fiind de folos, după părerea hrisovului domnesc, numai „întru lucrarea pămîntului și creșterea vitelor”.

Era limitată și pregătirea copiilor de negustori: „Iar copii negustorilor sau ai meșteșugarilor cari dintre aceștia îi vor trimite pentru învățarea numai a gramaticii, așa încît plecînd de la școală să intre fiecare meșteșug, ca și părinții lor, să fie îndrumați, fiecare, spre fireasca înclinare”.

Durata învățămîntului era stabilită la nouă ani, sistemul avînd multe-trepte de studiu : „în cei trei ani de la începutul elevilor, după obținerea celor trei ani să se exerseze numai gramatica, tot asemenea să se facă începutul la limba latină. Apoi trei ani astfel exersîndu-se încît să învețe elinească latineasca cîin autorii cei mai buni. Iar după împlinirea a șase ani, de a înaintea trei ani să se ocupe cu poetica și retorica, cu exerciții elinești latinești, studiînd totodată și pe imitatorii lui Aristotel”. Se introducea facultativ, și studiul limbii italiene.

Paralel, elevii din ultimii trei ani de studii urmau să învețe și celelalte discipline „aritmetica și geometria, pe de alta foarte bine istoria politică și istoria geografică, cari sînt în mai sus zisele limbi, iar după aceea să se familiarizeze cu filosofia lui Aristotel, cu prea buna astronomie”.

Pentru întreținerea școlii, astfel amplificate, domnitorul orînduiesc o dajdie obligatorie pentru toate mănăstirile din țară, care să acopere marile și diversele cheltuieli ale Academiei domnești. Dajdia se extindea și asupra tuturor preoților „aflători în țara domniei sale, socotiți ca trei mii cinci sute”.

În secolul al XVIII-lea, secolul luminilor, asistăm la o rapidă progresare a învățămîntului elementar în București, deși el nu este încă definit și organizat printr-un regulament domnesc sau bisericesc. Documentele existente pun la dispoziție cîteva interesante puncte de reper în acest proces caracteristic pentru epoca respectivă. Astfel, în așezămîntul mitropolitului Antim Ivireanul pentru ctitoria sa, mănăstirea Tuturor Sfinților (mănăstirea Antim), din 25 octombrie 1715, se stipulează crearea unei mici școli pentru copiii nevoiași: „Să se hrănească trei copii ce ar învăța carte și dascălilor să-și ia plata ostenealei din mănăstire”.

Întărînd acest așezămînt, la 11 iunie 1717, domnitorul Ioan Mavrocordat, lărgeste indicația inițială, făcînd, de fapt, trecerea către organizarea unei adevărate școli pentru copii săraci: „să se facă în toți anii din venitul aceștii sfinte biserică oarecare milostenii, adecă să învețe ca copiii săraci”.

La 1 septembrie 1741, în vremea domniei lui Mihai Eacoviță, domnitorul chiar menționat „un dascăl care învață carte grecească pe copii... la biserica Tuturor Sfinților”, cu un salariu de 5 taleri pe lună. Aici, la mănăstirea Antim, va lua ființă, prin hrisovul domnitorului Alexandru Ipsilanti din 22 martie 1797, și un seminar pentru preoți: „Să fie și școală pentru învățătură pentru cei ce va fi ca să intre în treapta preoții din toate eparhiile țării”.

O școală la mănăstirea Colțea este amintită în hrisovul de întărire pentru această mănăstire emanat de la cancelaria domnitorului Mihai Constantin Suțu, în decembrie 1783 : (Mihai Cantacuzino) „au făcut în prejurul mănăstirii ziduri, și școală și chilii...”.

Puțin cunoscută este școala de la biserica Ioan Bogoslov, ctitorită din veniturile hanului Hagi Dumitrache Papazoglu. În toate așezămîntele privitoare la han, incluse în volumul de față, este menționată și școala aceasta, destinată copiilor din păturile de jos. Biserica ctitorită de Papazoglu

zogm urma să aibă, ^ între altele, „doi preoți mireni, unul pămîntean, i altul grec, i un dascăl cu învățătură românească, șezător deapurare a aeolea ca să învețe copiii mahalagiilor”.

Din analiza scriitorilor documentelor ar mai rezulta că, la sfîrșitul secolului al XVIII-lea mai funcționau mici școli și pe lângă alte biserici din București. Astfel, la 24 februarie 1787/ un document este scris de „Grigorie dascăl ot Sfeti Ioan Nou”, iar ia 20 aprilie 1794, mai întîlnim pe „dascălul Enachi de la Sfîntul Pandeimon”. Un Gheorghe daseălu, fără a preciza așezămîntul religios respectiv, scria un act la 27 noiembrie 1792.

Alături de Academia domnească de la Sf. Sava, în București a mai funcționat, paralel, și Școala domnească de slovenie³ de la Sf. Gheorghe Vechi. Acest așezămînt se pare că era foarte vechi, dar a fost rectitorit și organizat în primii ani ai domniei lui Șerban Cantacuzino și a existat, ca instituție de învățămînt, pînă în preajma anului 1848.

La început, Școala de slovenie de la Sf. Gheorghe Vechi a fost destinată pregătirii preoților, dar și-a extins menirea și asupra asigurării unui personal permanent pentru cancelaria domnească (logofeți și dieci).

Plata profesorilor de la această școală și, în general întreaga sa întreținere, era asigurată din vistieria domnească! în epoca domniilor fanariote, în care domnitorii se succedau la scurte intervale pe tronul Țării Eomânești, Școala de slovenie cunoaște multe neîngrijiri și lipsuri. Unii domnitori încearcă să amelioreze situația acestei școli, ca și' a Academiei domnești, de altfel, prin trecerea cheltuielilor de întreținere de pe seama statului, pe seama mitropoliei, care este obligată —după cum s-a văzut — în diferite etape, să pună la dispoziția școlilor din București venitul mănăstirii Glavacioc, al mănăstirii Tuturor Sfîntilor și chiar al mănăstirii Dealul din Tîrgoviște.

Dacă organizarea didactică a Școlii de slovenie este, în general, mai puțin cunoscută, ne stau la dispoziție numeroase documente, incluse în volumul de față, pe baza cărora putem reconstitui activitatea profesorilor de la această școală în tot secolului XVIII-lea. Astfel, primul dascăl de slovenie care apare documentat este Stanco, despre care ne amintește cartea mitropolitului Neofit Cretanul, din 13 iunie 1749, prin care dă cu chirie lui popa Teodor de la Sf. Gheorghe Vechi „locul unde a fost școala și casa dascălului Stanco”. Acesta a fost secondat de dascălul Lupu, pe care îl aflăm drept martor pe un zapis de vînzare din 21 iunie 1736. Dascălul Lupu va activa la această școală și în afara ei pînă către anul 1755.

După moartea dascălului Stanco, la conducerea școlii a urmat ginelele său, popa Fiorea, un foarte priceput meșter al scrisului slavonesc din acest secol. Dascălul Fiorea cunoaște bine și limba greacă, fiind traducătorul unei scrieri a lui Ioan Cariofil în limba română.

L-a urmat la conducerea școlii, fratele său, dascălul Constantin, care prin intensa sa activitate, va cîștiga bunăvoința unor domnitori și va obține, pentru el și pentru ajutorul său, Dragomir, numeroase scutiri și înlesniri domnești. Astfel, la 13 august 1775, domnitorul Alexandru ipsilanti îi acordă printr-un hrisov, scutiri de dări și privilegii, fiind menționat în document alături de cel de al doilea dascăl de slovenie, de curînd intrat

în funcție, Dragomir. Acesta va rămîne însă puțină vreme la școală, de rece la 28 februarie 1780 este îndepărtat, „neurmind celor cuviincio trebi dăscălești, ci abătându-să la neșcolărești lucruri, s-au lipsit din șco și caută a da cu chirie acea casă ce este pe pivnița și locul Mitropoliei (casa ce i-a fost pusă la dispoziție de mitropolie). Înregistrăm între domentele din volum și actul de prețuire a lemnelor casei lui Dragomir la Sf. Gheorghe Vechi și actul prin care acesta, la 14 septembrie 1777, declară că a primit suma de 293 taleri, prețul casei.

Dascălul Constantin și „ipodidascălu” său vor primi, în continuare diferite scutiri și înlesniri domnești, la 24 septembrie 1786, de la Nicolae Mavrogheni, la 15 mai 1793, de la Alexandru Constantin Moruzi. Un document, din 5 februarie 1792, ne precizează și leaful dascălului slovenic Constantin, care era în sumă de 25 taleri pe lună. La finele secolului XVIII-lea, Constantin este urmat, după moarte, de călugărul Isaiia, re-mandat de mitropolit și numit în acest post, în 1796, de domnitorul Alexandru Moruzi.

Dascălii Fiorea și Constantin apar, în documentele de față, și în cotate de scriitori de acte (1753 octombrie 18 ; 1758 decembrie 5 ; 1763 iunie 2 ; 1764 mai 30 ; iulie 22 ; 1767 octombrie 15 — popa Fiorea și 1764 mai 8 și 1765 iunie 7 — dascălul Constantin).

Scriitorii actelor demonstrează, într-un fel, și gradul de răspîndire a științei de carte într-o anumită etapă istorică. Astfel, pentru secolul XVII-lea, marea majoritate a scriitorilor de acte sînt logofeții, pentru în secolul următor, cele mai frecvente acte de vînzare-cumpărare, de exemplu, să fie redactate de preoții din diferitele mahalale ale orașului. Apar în chiar în secolul al XVII-lea, scriitorii de acte și din alte profesii, precum Trandafir cantaragiul, la 15 august 1692 ; Fota zălariul, la 1 iulie 1694 ; Dumitru, fiul lui Irimia șelar, la 15 mai 1698 ; Stan șelaru, la 17 septembrie 1745, Hristea căpitan, la 8 septembrie 1784 ; Sima sin Eadu, sluga Hagi Dumitrache Papazoglu, care redactează și semnează, la 4 decembrie 1786, o chitanță pentru primirea simbriei de la proprietarul hanului lordache căpitan, semnalat cu două documente redactate de el (26 ianuarie 1787 și 8 decembrie 1788); Eadu șalvaragiul (la 23 aprilie 1790).

Știința de carte era mai larg răspîndită în rîndurile meșteșugarilor din București. În acest sens este extrem de interesant documentul de prețuire a casei făcute de preoteasa Sanda în curtea bisericii Sf. Gheorghe Vechi, din 17 decembrie 1791, care este semnat de opt meșteșugari, în frunte cu meimar-bașa loniță, semnalat, de altfel, și cu alte documente autografe. Mai semnau atunci, dovedind suficientă știință de carte, ca Manole, Dumitrașco vataful de zidari, Iane ceaușul de lemnari, meșterul dulgher Vlaclul, Badea dulgherul, Ion meșterul de zidari și Iancul zidarului.

Meșteșugarii sînt semnați și într-o învoială de construcție, patronată de același loniță meimar-bașa la 20 august 1797. În afară de aceștia mai apar și un Gheorghe lemnar și „Dumitrache șălaru cel mic”.

Toate aceste date dovedesc, între altele, că în Bucureștii secolului XVIII-lea existau multiple posibilități de învățare a scrisului și citirii în limba română, deși nu se constituise un sistem de instituții școlare. Prezența școlilor românești pe lângă aproape toate bisericile din București era atunci o realitate.

Bibliotecile, în devenirea lor istorică, au fost denumite pe diverse cuvînturi de către Nicolae Iorga ca adevărate „icoane ale sufletului” u

³ George Potra, *Școala domnească de slovenie de la biserica Sf. Gheorghe Vechi din București*, în „Glasul bisericii”, 20, nr. 9-10, 1961, p. 837-878. și 21, nr. 3-4, 1962, p. 250-312.

cărturar sau ale unei epoci întregi. De aceea, prezența și structura bibliotecilor reflectă, întotdeauna, o anumită stare culturală a fiecărei perioade.

Ce preț aveau cărțile, material și moral, la mijlocul secolului al XVII-lea, reiese cu ușurință din menționarea lor în actul de înzestrare cu bunuri a bisericii Sf. Dimitrie din București, la 14 mai 1667.

Danii de cărți consemnează și actul doamnei Măria, soția lui Șerban Cantacuzino, din 28 octombrie 1689, pentru ctitoria sa, din București. Biserica Doamnei.

Însuși mitropolitul Antim Ivireanul când a ridicat și a întărit printr-un act mitropolitan proprietățile, privilegiile și datoriile mănăstirii Tuturor Sfinților din București, a făcut mențiunea că a înzestrat frumosul și bogatul așezământ „cu cărți de multe fealuri”, ceea ce reprezintă întemeierea unei adevărate biblioteci, care să cuprindă nu numai cărțile de cult, ci și multe alte cărți de lectură și studiu.

Cea mai importantă bibliotecă din București a fost însă întemeiată la Academia domnească de la Sf. Sava, încă din vremea domniei lui Constantin Brîncoveanu, stolnicul Constantin Cantacuzino numărându-se printre marii săi sprijinitori. Știm, din alte surse, că, după construirea noului local al Academiei domnești (după 1710), biblioteca a fost instalată în încăperi speciale și organizată pe baze științifice de către un cunoscut cărturar al epocii, Nicolae de Porta, fost secretar brîncovenesc și cântăcuzesc. Un bibliotecar însă plătit și însărcinat special cu organizarea cărților, cu supravegherea circulației lor, apare abia în anul 1776, în așezământul domnitorului Alexandru Ipsilanti, aflat între documentele din acest volum sub forma care ne-o transmite cartea patriarhală și sinodală de la Constantinopol. Aici se stipulează clar: „Iar cărțile se încredințează unui bibliotecar cu credință, ce este orînduit, avînd a le păzi în siguranță «pre a fi de folos celor de la școală, dîndu-le să se folosească de ele/în schimbul unei adeverințe, luîndu-le apoi iar înapoi” (1776 iulie 11).

Mai consemnăm, tot în legătură cu biblioteca Academiei domnești și documentul de strămutare a cărților de la Sf. Sava la mănăstirea „s/Gheorghe, la 16 noiembrie 1791.

IV. Informații eu caracter istorie

Din documente răzbat adesea și ecouri ale diferitelor evenimente istorice contemporane sau amintirea unor fapte și întâmplări trecute. Apar, de asemenea, în calitate de autori de acte sau semnături ai diferitelor documente și mari personalități ale trecutului nostru și, în primul rînd, domnitorii de la care emană numeroasele hrisoave incluse în acest volum.

Astfel, la 22 august 1662, domnitorul Grigore Ghica, întărind mănăstirii Mihai Vodă stăpînirea peste „tot locul cu tot dealul cât au fost mai demante vremi, vii, însă den hotarul Lupeștilor, de unde iaste locul viilor, ele lângă mănăstire în jos pre deal, pană în Calea Mehedinților, unde sue calea la crucea lui Alexandru Vodă, cea de piatră”, amintește și faptul că tot acest loc a fost loc domnesc, „iară den zilele Mihnei Vodă de când răutățile, s-au pustiit acest deal de tot, n-au rămas nici o vită pre acel loc, ci au rămas pajiștea” (doc. nr. 10).

La aceleași evenimente se referă indirect și hotărnicia din 10 iunie 1677 a locurilor ce le-a stăpînit vornicul Preda Brîncoveanu, cel ucis de

seimeni în 1654, cînd precizează: „Iar cînd au fost în vremea răutăților în zilele lui Costandin Vodă și a Mihnei Vodă, cînd robia cea mare «partu-se-au grădinile și rămăind locul sterp fără de garduri, pus-au alți pre acest loc case și grădini” (doc. nr. 34).

Ambele acte se referă la răscoala seimenilor și la acțiunea antiotomană a lui Mihnea al III-lea Vodă, iar „robia cea mare”, amintit mai sus, reprezintă represaliile Porții otomane și ocuparea Țării Românești după acțiunea lui Mihnea Vodă.

Un adevărat reper istoric este cartea de întărire a locurilor ce aparțin mitropoliei dată la 4 ianuarie 1672 de Antonie Vodă din Popești. Documentul precizează, în primul rînd, că mitropolia „iaste zidită și înălțată de Io Constandin Șarban voevod”, delimitînd apoi, cu precizări topografice și istorice dintre cele mai importante, proprietățile acesteia (doc. nr. 24), între altele, documentul menționează, ca existentă la data emiterii sale, cruce de piatră ridicată în amintirea doamnei Chiajna, soția lui Mircea Ciobanul. Optzeci de ani mai tîrziu, la 22 iulie 1741, crucea doamnei Chiajna dispăruse, de vreme ce marii boieri, desemnați de domnitor să delimiteze din nou locurile mitropoliei, declarau „că nu s-au putut găsi nimeni ca să poată ști și să arate unde au fost crucea doamnei Mircioaei” (doc. nr. 142). Nici mai tîrziu, la 2 martie 1742, nu s-a putut identifica cu precizie locul în care a fost crucea doamnei Chiajna, iar boierii care delimitau locurile mitropoliei, Badu Crețulescu și Andronache Palada, scriau: „Și făcînd mare cercetare, nu s-au putut afla nimic ca să poată ști unde au fost crucea doamnei Mircioaei și calea care mergia pînă la piatră drept Calici” (doc. nr. 145).

Un act de măsurătoare a locului cu vad de moară al mănăstirii Eadu Vodă, din 7 august 1696, menționează un alt fapt istoric din epocă, privind lipsa domnitorului Constantin Brîncoveanu din București, și instituirea unei caimacamii alcătuită din trei mari boieri: Stroe vel vornic, Vergii vel paharnic și Ianache Văcărescu vel agă. Într-adevăr, după cum atestă cronică logofătului Badu Greceanu, domnitorul Constantin Brîncoveanu a plecat la Tîrgoviște, chemat fiind de către turci, la 11 iulie, și s-a reîntors în scaunul său de la București, abia la 29 octombrie 1696.

Dintr-o vînzare de loc, din 1734 decembrie 10, aflăm date interesante despre vechiul sediu al mitropoliei Țării Românești, de dinaintea mutării sale la ctitoria lui Eadu Leon și Constantin Șerban: „Precum să să ști că avînd noi un loc aici în București alături cu locul caselor noastre alături cu locul Sfîntului Gheorghe cel Vechi, care loc mai demante vremi au fost al sfintei Mitropolii, fiind besearica Sfîntului Gheorghe mitropolie veache” (s.n.) (doc. nr. 134).

Consemnăm, de asemenea, două documente care prezintă date diferite, la perioade diferite, referitoare la ctitoria mănăstirii Sf. Spiridon din București. Astfel, Grigorie Ghica voevod, întărind dreptul de stăpînire asupra a două case de lîngă poarta Curții domnești, la 1 octombrie 1741 precizează că mănăstirea Sf. Spiridon „iaste zidită și înălțată din temelie de domnia sa Constantin Nicolae vodă (Mavrocordat)”; un act din 15 octombrie 1767, emis de Alexandru Scarlat Ghica, amintește altă origină a mănăstirii: „...răpăsatul întru fericire părintele domniei mele (Scarlat Ghica), zidit-au din temelie dumnezeesc lăcaș aici în orașul Bucureștii pană a nu să săvârși pe deplin toate ceale de trebuința sfîntului lăcaș după obșteasca datorie, dîndu-și sfîrșitul, au rămas de s-au săvârșit sfîntul acest lăcaș cu ajutorul lui Dumnezeu, prin silința domniei mele”.

Un fapt de istorie bisericească consemnează și documentul din 16 martie 1741, reprezentând o carte domnească pentru trecerea Bisericii Albe din mahalaua cu același nume, ca metoh al mănăstirii Mihai Vodă (doc. nr. 138):

Din epoca fanariotă datează și câteva informații despre trecerea unor mănăstiri de aici în administrația mănăstirilor de la Sfântul Munte. Asa bunăoară, la 14 noiembrie 1734, mănăstirea Sfânta Ecaterina este menționată ca metoh al mănăstirii de la Muntele Sinai; la 23 iunie 1748, era prezentată ca metoh al Patriarhiei din Antionia, biserica Sf. Spiridon, iar la 23 iunie 1748, însăși mănăstirea lui Șerban Cantacuzino, de la Cotroceni, era amintită ca metoh al mănăstirilor de la Muntele Athos. De altfel, această mănăstire primise la rîndul ei, ca metoh, din partea doamnei Măria soția domnitorului Șerban Cantacuzino, la 28 octombrie 1689, Biserica Doamnei din București.

Din documente răzbat, uneori cu putere și dramatism, ecourile și urmările grele pentru țările noastre ale războaielor turco-ruso-austriece din tot veacul al XVIII-lea, dar mai ales din a doua sa jumătate.

Astfel, războiul din 1768-1774 este frecvent amintit în documentele de epocă prin stricăciunile sale imense pricinuite multor case din București.

Eăzboiul cu pustiirile sale mari apare și în actul de vânzare al unui loc în mahalaua Popa Dârvaș, „care din pricina răsmiritii ce au trecut, stricându-se toate namestiile ce au fost pe dansul” (1776 martie 14). Eăzboiul a distrus și arhiva mănăstirii Colțea, de vreme ce, la 7 martie 1780, într-un document se preciza: „Și zise (epitropul mănăstirii) că toate zapisile și alte scrisori, ce au mai avut sfânta mănăstire, s-au răpus în vremea răzmiriții, după cum este știută de toți” (doc. nr. 234).

Între marile personalități istorice sau culturale pomenite direct sau indirect în cuprinsul documentelor de față, trebuie să amintim pe marele erou al războaielor lui Mihai Viteazul, Preda Buzescu, care este menționat, alături de socrul lui, Andrei vistierul, în cartea dată de domnitorul Constantin Brîncoveanu pentru reînnoirea închinării mănăstirii Sf. Ioan cel Mare, din București, către mănăstirea Sf. Hie din Bumelia (satul Pita), de către ctitorii acestui așezământ (1696 noiembrie 8, doc. nr. 70).

Apoi, însuși domnitorul Constantin Brîncoveanu este menționat într-un document din 10 iunie 1677, cînd avea numai 23 de ani, în calitate de *vion* logofăt și cerea delimitarea proprietăților din București ale tatălui său, Preda Brîncoveanu (doc. nr. 34).

Un document din 13 martie 1660 se referă la viitorul domnitor Șerban Cantacuzino, care primea, de la Grigorie Ghica, un act de întărire pentru trei sălașe de țigani cu 12 suflete (doc. nr. 9).

Interesant este și documentul din 13 februarie 1704, prin care Manca, soția paharnicului Staico Merișanu, dăruia nepotului ei, Barbu Merișanu, un loc de casă în mahalaua Popa Ivașco, care are între maitoi, la locul cel dinții, pe doi dintre feciorii domnitorului Constantin Brîncoveanu: „Constantin Brîncoveanu beizadea, mărturie” și „Ștefan Brîncoveanu beizadea, mărturie” (doc. nr. 87).

Un aspect cu totul inedit ne relevă un act de vânzare-cumpăiaie de casă, din 22 februarie 1702, care are drept vânzător pe cunoscutul pictor cantacuzinesc și brîncovenesc, Pîrvu Mutu. Acesta, împreună cu soția sa Tudora, vinde lui Eadu, mare clucer de arie și lui Iordache Crețulescu, mare cămăraș, frați, o casă în București, cu suma de 45 taleri. Deci se atestă

foarte clar că Pîrvu Mutu a locuit, pînă la data menționată mai sus, în orașul București, în mahalaua Fîntîna Boului (doc. nr. 82).

Mai semnalăm, ca extrem de importantă din punct de vedere istorico-documentar și juridic, pentru întărirea unor acte, prezența genealogiei Cantacuzinilor, ramura lui Șerban Cantacuzino voievod, în cadrul actului emis de domnitorul Constantin Eacoviță pentru întărirea stăpînirii unor țigani ce aparțineau lui Toma Cantacuzino, logofăt al doilea — nepot al domnitorului Șerban Cantacuzino — și fuseseră luați pe nedrept de boierii Crețulești. Genealogia pare a fi stabilită mai tîrziu, deoarece are drept final de ramură pe căpitanul Constantin Cantacuzino, fiul căminarului Gheorghe Cantacuzino. Toma Cantacuzino, titularul actului, era, de fapt, fiul lui beizadea Gheorghe Cantacuzino, unicul moștenitor al ramurei lui Șerban Cantacuzino voievod.

O ultimă informație cu caracter istoric și de ceremonial se referă la paza Curții domnești din București, regulament stabilit la 24 aprilie 1749 de către domnitorul Constantin Mavrocordat. În baza acestui document, apozii din oraș erau obligați să asigure cu oameni, cu cai de călărie și cu pușcă și sabie, paza Curții voievodale, avînd în schimb scutire de toate dările țării (doc. nr. 157).

*

Scritorii documentelor. Actele erau scrise de logofeți de la Curtea domnească, de la mitropolie, de la Divan, de la unii mari boieri sau de la mănăstiri, de preoții diferitelor biserici, protopopi, dascăli de biserici sau dascăli (profesori) ele la Școala domnească de slovenie de la Colțea, de care emiteau documentul și de numeroase persoane, cu știință de carte, care se aflau întîmplător în București și care erau cunoscuți sau rude cu cei care încheiam diferite tranzacții.

Din categoriile amintite mai sus, menționăm pe următorii: Duca de Ceahlău (1645 ianuarie 25); Eadu *sin* Gheorghe logofăt *ot* Tîrgoviște (1667 august 22); Goran Stanciovici logofăt (1667 mai 14), Mihai logofăt (1667 februarie 15); Eadu fiul lui Iacov din Căzănești (1668 iunie 8); Stoian logofăt din Gherghița (1677 ianuarie 8), Fiera logofăt, fiul lui aga Jupăreanu din satul Mărșea (1680 mai 24 și septembrie 2); Stoian gramatic din Filipeștii de Mureș (1687 aprilie 12); Hristea dascălul de la mănăstirea Pogoniani (1700 ianuarie 7); Eadu Eătescu paharnic (1762 martie 23); Constantin logofăt (1762 iulie 5); Manole dascălul (1774 august 10); Matei logofăt (1774 martie 7); popa Barbu de la biserica Popa Cozma (1776 aprilie 29); popa Nan de la biserica popa Dârvaș (1776 iulie 2); Andronache logofăt *ot* taină (1776 septembrie 19); Andonie Fotino (1777 aprilie 23); popa Iordache *ot* mahalaua Oțetari (1777 iunie 7); Panait logofăt *za* divan (1777 decembrie 11); Barbu preot (1780 iunie 13); Eadu *biv treti* logofăt (1781 februarie 10); popa Tudor *ot* mahalaua Popa Eadu (1781 martie 2); Dinu logofăt *ot* Buzău (1782 ianuarie 30); Hristea căpitan (1784 septembrie 8); Ianache logofăt *za* taină (1784 septembrie 29); Petrache Ghiurcea Eămnăcel (1785 iulie 1); Ianache căpitan (1787 ianuarie 26); Iordache căpitan (1788 decembrie 8); Iordache abagiu (1789 mai 20); popa Fotie *ot* biserica Albă (1790 aprilie 12); Gheorghe logofăt de divan (1791 iulie 24); Gheorghe logofăt de la Mitropolie (1792 aprilie 24); Dumitru logofăt (1793 februarie 25); Eăducă Poenaru *biv treti* logofăt (1794 ianuarie 8); dascălul Enache de la mănăstirea Sf. Pantelimon (1794 aprilie 20); popa Dona din mahalaua Neaguțatori (1794 iunie 5); Ion zapciu (1796 mai 6); Gheorghiuță logofăt

ot stătoșle (1797 aprilie 30); popa Eadu ot mahalaua Lucaci (1798 ianuarie 17); Chiriță dascăl slovenesc si logofăt de divan (de multe ori întilnit între 1776-1794).

Slujbe și titluri: călăraș de Țarigrad (1687 aprilie 12); căpitan za cai; T^{\wedge}W^{\wedge}S^{\wedge}n\~{i} (1700 ianuarie 20); căpitan za lefegii (1784 octombrie 11); căpitan de seimeni; căpitan de la beciu *gospoă* (1786 august 4); cal-pacci-bașa (1790 aprilie 23); ceauș de aprozi (1783 ianuarie 12, 1785 decembrie 23); ceauș armășesc (1786 august 4); ceauș za copii (1762, martie 23; iulie 5); ceauș de dulgheri (1800 mai 4); ceauș za păhărniciei (1783 octombrie 5); ceauș portaresc (1786 august 4); chiurciu-bașa (1786 decembrie 20); ciohodar; copil din casă de divan (1792 august 4); clucer za arie (1686 decembrie 15); cuiumgi-bașa (1786 noiembrie 2); ispravnic peste portari (1687 aprilie 3); iuzbașa za fustași (1654 iulie 5); logofăt za bresle (1785 iulie 12); logofăt za divan (1793 aprilie 5); logofăt za taină (1776 septembrie 19); treti logofăt de Jos (1794 iunie 19); logofăt za vistierie; mumbașir; portărel de leafă (1792 ianuarie f.z.); saracci-bașa (1776 mai 8); staroste de bărbieri (1764 noiembrie 2; 1766 mai 12); staroste de cavafi (1733 noiembrie 5); staroste de neguțători (1785 decembrie 23); șufar; vâtaf za aprozi (1764 noiembrie 22); vâtaf za brașoveni (1680 mai 24); vâtaf de ceaprazari; vâtaf za dărăbanți (1655 iunie 11); vâtaf de zidari (1791 decembrie 17); vâtaf za fustași (1677 iunie 10); vâtaf de grădinari domnești (1655 iunie 11); vâtaf za măcelari (1698 mai 15); vâtaf de salari; vâtaf za temniță (1680 mai 24); vâtaf de trăistari (1784 septembrie 8); vâtaf de trâmbițași (1780 iunie 23; 1791 mart. 10); vâtaf de vistierie (1783 octombrie 5).'

Documentele din volumul de față se adaugă și completează pe celelalte din secolele XVII și XVIII ale volumului: *Documente privitoare la istoria orașului București*, publicat în cadrul aceleiași edituri, în 1961.

Toate documentele menționate că fac parte din fondul Academiei E. S. Eomânia, sau din diferite colecții particulare, se găsesc actualmente la Arhivele Statului din București.

Cîteva documente privitoare la istoria Bucureștilor, incluse în volum, au ca loc de emitere diferite localități din țară, indicate întotdeauna alături de anul, luna și ziua documentului. Toate celelalte — care nu fac mențiunea locului de emitere — sînt din București.

În transcrierea documentelor am căutat să redăm cît mai exact textul original, bineînțeles înlăturînd pe *u* mut, care nu avea nici o valoare fonetică. Punctuația și începuturile de aliniat ne aparțin aproape în întregime, pentru a reda un text cît mai clar și mai puțin obositor.

Am întregit toate numele lunilor anului, funcțiilor sau titlurilor boierești: *Tan* — ianuarie; *mart.* = martie; *sept.* = septembrie; *arm.* = armaș; *cam.* = eămăraș; *cap.* = căpitan; *cioli.* = ciohodar; *corn.* = comis; *iu.* = iuzbașa, *pah.* = paharnic; *pii.* = pitar; *star.* = staroste; *steg.* = stegar; *seră.* = serdar; *șăt.* = șătrar; *vist.* = vistier; *vor. vom.* = vornic; *Hs.* — Hristos; *Is.Hs.* = Isus Hristos).

Am întregit de asemenea următoarele cuvinte, fără a le mai pune în croșete: *cup.* = cupeț; *depar, depart.* = departament; *eg., ig.* = egumen;

li. = hagi; *jup.* = jupan, jupănească; *mali.* = mahala, mahalagii; *mar. mart.* = martor, mărturie; *pog.* = pogon; *st., stg.* = stînji(i); *ti, tal.* = taleri; *vânz.* = vânzător.

Cîteva exemple de nume rare: *Bahar Dumitrache Bălăcciu* (fost Bălăccioglu); *Berda* (popa), *Măria Gârpinca*, *Marin Gegăian*, *Dona*, *Dra*, *gostin*, *Ghiurca*, *Oprea Gurban*, *Andrei Jospudeci*, *Jupa*, *Lațarina*, *Fili*, *Lolea* (Lulea), *Pantazi Serezli*, *Sideri*, *Marin Sușumete*, *Talpoș*, *Țara*, *Dimitrie ZacheUu*, *Zmagda*; *Tudor Milog* (poate fi nume, dar poate fi și poreclă).

Au fost subliniate următoarele cuvinte slave pentru a se vedea numărul redus, în alcătuirea actelor, fiindcă în vorbirea curentă ele nu erau folosite: *az* = eu; *eto az* = iată eu; *bez* = afară de; *biv* = fost *biv bel* = fost mare; *brat* = frate; *i brat ego* = și fratele lui; *ot* = de la; *i ot* = și de la; *ot sel* = din satul; *pis* = am scris; *pis az* = am scris eu; *pol* = jumătate; *zei* = ginere.

Meserii și îndeletniciri: abagiu, argintar, băcan, băias, bărbier, bășcălii (cojocari *bășcălii*), bogasier, boiangiu, bragagiu, brutar, cafegiu, can taragiu, cavaf, ceaprazar, cizmar, cojocar, condoragiu, croitor, cuiumgiu, dărvar, dulgher, făinar, furdagiu, găitănar, geambaș, grădinar, hergr (fierar), jimblar, lăcătuș, lemnar, lumînar, măcelar, mărgelar, masalagiu, mătăsar, muscalagiu, opincar (și chiar o femeie: „baba Măria opincă reasa”), papugiu, podar, postăvar, potlogar, povarnagiu, săpunar, sarma giu, sticlar, suiulgiu, șălar, șalvaragiu, tabaci, tâmplar, tipsier, trăistar ulier, zăbunar, zalar, zaraf, zidar.

Glosar. Este necesar să se scoată în evidență o serie de cuvinte rare care au circulat, în special în documentele scrise, în secolele XVII—XVIII dar care mai apoi, încet-încet, au dispărut cu totul. De aceea o parte din ele le enumerăm mai jos, iar în indicele de la finele volumului, le vom da cuvenita explicație.

Ex.: *adichie*, *adiată*, *afieromă*, *afieromata*, *anafora*, *analagon*, *apodixis*, *artărdisind*, *artărdisită*, *bogazuri*, *cacom*, *calpi*, *carsaci*, *carvasara*, *cherodosie*, *cinuri*, *clironomi*, *cosorobi*, *croc* (blană de), *diadohi*, *diastimă*, *diată*, *delceluș*, *distihie*, *energhie*, *etision*, *geremele*, *ghermesut*, *ghiondaliee*, *ghiordii*, *ialamgicuri*, *ipostatiea*, *isterisească*, *lațcă*, *lude* (liude), *malotea*, *mehterii* turci, *megalopsihia*, *meremet*, *mezat* (sultan-mezat), *musaa*, *năboiala gheții* (1799 martie 2), *ort*, *părpăr*, *perierghie*, *peșchir*, *pliroforie*, *podvoade* (podvezi), *poslușanie*, *proeresie*, *prostichiu*, *protimisis*, *provlimă*, *rufet*, *sagnasiu*, *sângeap*, *simfonie*, *sistisi(a)*, *șamalagea*, *șatrage*, *tanele*, *teslim*, *ticilichiu*, *zapt*, *zardovolenii*.

KEZUMATUL DOCUMENTELOR

1. 1634 mai 20. Dumitru județul împreună cu cei 12 pîrgariai orașului întăresc vătafului Stanciu, fiul logofătului Tudosie, stăpînirea peste două locuri cu case situate lângă mănăstirea Sărindar, pe care le cumpărase cu „4 bani gata”.

2. [1643—1654]. Dobre unchiașul, feciorul lui Mircea vătaf de grădinari domnești, făcîndu-se călugăr la mănăstirea Argeș, dăruiește acesteia un loc de casa cu pivniță în București.

3. 1645 ianuarie 25. Duca ceaușul, împreună cu frații lui, vînd lui Constantin mare postelnic, o pivniță și două locuri pentru mai multe prăvălii cu 60 de ughi.

4. 1645 iulie 12. Matei Basarab voievod întărește lui Evstratie vistier al doilea, stăpînirea unor case cumpărate de la Dumitrașco postelnicul.

5. 1654 iulie 5. Feciorii lui; Oprea logofătul vînd lui Albu fustașul un loc de casă, cu 22 ughi.

6. 1655 ianuarie li. Constantin Șerban voievod întărește mănăstirii Argeș un ioc de casă cu pivniță din București ce fusese dăruit de unchiașul Dobre, fiul lui Mircea vătaf de grădinari domnești.

7. 1656 aprilie 17. Marcu, năstavnicul mănăstirii Sf. Nicolae (Mihai Vodă), face schimb de țigani cu mănăstirea Babele, dînd pe țiganca Stana și primind pe Neacșa.

8. 1656 aprilie 29. Liia, împreună cu fratele ei Radu, vînd lui Constantin fost postelnic, un loc de casă cu grădină și „curteșoară”, cu 3 ughi și jumătate.

9. 1660 martie 13. Gheorghe Ghica voievod întărește stăpînirea lui Șerban Cantacuzino logofăt al doilea, peste niște țigani cumpărați de la postelnicul Papa, fiul lui Buzinca clucerul, cu 190 galbeni.

10. 1662 august 22. Grigore Ghica voievod întărește mănăstirii Mihai Vodă stăpînirea peste mai multe locuri care „s-au pustiit” în vremea lui Mihnea Vodă, și fiindcă mănăstirea este săracă și fără nici un venit”, îi dă dreptul să ia și vinăriciul domnesc.

11. 1663 aprilie 10. Grigore Ghica voievod întărește lui Șerban un loc de casă pe care îl avea de moștenire de la Manea feciorul lui Rusan.

12. 1665 februarie 4. Eupraxia, soția logofătului Radu Dudescu, împreună cu fiul ei Radu, vînd lui Defta croitorul un loc de prăvălie în Zăbunari, cu 40 galbeni.

13. 1666 februarie 17. Radu Leon voievod întărește stăpînirea lui Badea fost mare paharnic, peste un loc de casă în București, peste niște vii în dealul Izvorenilor și peste altele.

14. 1667 mai 14. Radu Leon voievod dăruiește bisericii cu hramul Sf. Dumitru (viitoarea mitropolie), vase de argint, cărți de cult, vii și vite și o scutește de o serie de dări și angarale.

15. 1667 iunie 30. Tudor croitorul, feciorul croitorului Paraschiva din București, vinde neguțătorului Iorga Corbu și soției sale Marica, un loc de casă, lângă Biserica Grecilor, cu 50 galbeni.

16. 1668 februarie 15. Radu Leon voievod întărește mănăstirii Sf. Ioan cel Mare locurile pe care le dăruiseră domnitorii de mai înainte, pe care stau tabacii acum, dar care, în decursul timpului, fuseseră încălcate de diferiți oameni.

17. 1668 martie 1. Radu Leon voievod împuternicește pe egumenul mănăstirii Sf. Ioan cel Mare să oblige pe toți care stau în casele mănăstirii să-și plătească chiria, cei ce nu vor vrea, să fie scoși din case.

18. 1668 aprilie 20. Ștefan mitropolitul țării dă carte de blestem pentru mahalagii care trebuie să mărturisească adevărul în legătură cu locurile mănăstirii Mihai Vodă, împresurate de diferiți oameni.

19. 1668 iunie 8. Dumitra, fiica preotului Dumitru, vinde marelui pitar Stoeie un loc de casă lângă biserica Aga Niță cu 6 ughi.

20. 1669 mai 11. Antonie voievod întărește mănăstirii Mihai Vodă stăpînirea peste toate locurile și dealul cu vii ce are în cuprinsul orașului.

21. 1669 iunie 14. Egumenul Grigorie de la mănăstirea Banului vinde lui Theodor mumgiul (luminărarul) un loc de casă în București, pentru 25 galbeni.

22. 1670 mai 3. Antonie voievod poruncește la șase boieri să cerceteze împreună cu „meșteri buni” cauza pentru care nu funcționează morile mănăstirii Mihai Vodă; să ia măsuri urgente pentru îndreptarea neajunsurilor.

23. 1670 decembrie 30. Theodosie mitropolitul țării dă egumenului Athanasie carte cu mare blestem pentru toți aceia care știu să mărturisească adevărul, în pricina băii lăsate de Istrate neguțătorul, mănăstirii Sf. Ioan cel Mare.

24. 1672 ianuarie 4. Antonie voievod întărește mitropoliei, zidită de Constantin Șerban voievod, stăpînirea peste locurile ce are în oraș și o scutește de toate dările, cum a fost și mai înainte.

25. 1673 iunie 3. Leica din Ghergheți cu soția lui Anghelina vînd un loc de casă starostelui Iorga, cu 25 ughi.

26. 1674 iunie 12. Mihai croitorul, fiul lui Tilea din Tîrgoviște, vinde lui Partenie, egumenul mănăstirii de la Brad, un loc de casă cu pivniță, pentru 65 taleri; actele vechi nu le mai are, fiindcă au ars în timpul domniei lui Grigorie Ghica.

27. 1674 decembrie 12. Gheorghe Duca voievod întărește mănăstirii Sf. Ioan Botezătorul niște locuri de casă, unde a fost tabacii, care, în decursul timpului, fuseseră împresurate de unii oameni „fără nici o dreptate”.

28. 1675 aprilie 23. Stoica Ludescu logofăt (cronicarul) dăruiește lui Chiriac ceaprazarii un loc de casă lângă curtea bisericii cu hramul Sf. Nicolae Șelari, în apropiere de Ulița Mare (str. Lipscani de azi).

29. 1675 iunie 7. Locuitorii din mahalaua Săpunari, împreună cu Tudorașco al doilea vornic, întăresc lui Stănilă, feciorul lui Neagu Armeanu, stăpînirea peste un loc de lângă pîrul Bucureștioara, pe care i-l împresuraseră niște țigani.

30. 1676 iunie 18. Partenie, egumenul mănăstirii Radu Vodă se înțelege cu Stroe, fiul neguțătorului Mihai, pentru țiganca Mușa, pe care o vînduse mănăstirii Gherghe, fiul lui Bebe iuzbașa.

31. 1676 august 8. Mihail vîtaful, împreună cu soția sa Marica și fiii săi Dumitrașcu și Iacov, vinde mitropoliei o familie de țigani pentru suma de 70 taleri.

32. 1677 ianuarie 8. Stan vornic al doilea arată că din porunca marelui vornic Vîlcu a măsurat locul mănăstirii Nucetu, după cartea de hotărnicie dată de Gherghina județul.

33. 1677 februarie 5. Mănu cupețul, fost staroste de neguțători, împreună cu fiul său Lamba, vinde lui Slavu abagiul un loc de casă, alături de locul lui Radu Țigănescu, cu 57 taleri și jumătate.

34. 1677 iunie 10. Toma județul împreună cu cei 12 pîrgari, cu preoți și bătrîni și cu omul „domnesc” Tudosie vornic al doilea, aleg, hotărnicesc și împietresc locurile pe care le-a avut vornicul Preda Brîncoveanu care „în vremea răutăților” unii oameni, fără voia nimănui au făcut case și grădini pe ele.

35. 1678 aprilie 4. Gheorghe Duca voievod întărește lui Ianăș fost mare jîtnicer stăpînirea peste un loc de casă, în mahalaua Arhimandritului „la capul podului Cilibiului”, pe care-l cumpărase de la paharnicul Matei Bărsescu.

36. 2050 mai 24. Radu din Cartojani, județul Vlașca, se împrumută cu 170 taleri de la pitarul Grăjdan, punîndu-și amanet trei prăvălii și o pivniță ce se află pe ulița ce merge la Scaunele de carne.

37. 1680 iulie 21. Ancuța, soția lui Mihai logofăt, împreună cu copiii ei, vinde lui Stroe vîtaf niște case cu loc și grădină cu pomi, pentru 35 taleri.

38. 1680 septembrie 2. Radu Mustătea din Cartojani se împrumută cu 170 de taleri de la pitarul Grăjdan, cu care și-a răscumpărat trei prăvălii și o pivniță de la Hriza vistiierul.

39. 1681 aprilie 17. Șerban Cantacuzino voievod întărește mai multor slujitorii domnești* stăpînirea peste niște locuri de casă, din mahalaua Săpunarilor, pe care le împresurase Radeș, bărbosul, declarînd mincinos că i-au fost dăruite de Cernica vornicul.

40. 1684 ianuarie 17. Theofan shimonah dăruiește mănăstirii Argeș o chilie din chiliile bisericii pe care el a zidit-o din temelie în București.

41. 1684 mai 11. Grăjdan pitarul, fiul lui Mercea spătar din Preajva, vinde un loc de șapte prăvălii doamnei Măria, soția voievodului Șerban Cantacuzino, pentru 130 taleri, loc pe care aceasta îl dăruiește ctitoriei sale Biserica Doamnei.

42. 1684 mai n. Tudora, fata lui Dobre, vinde doamnei Măria, soția lui Șerban Cantacuzino, voievod, un loc de patru prăvălii pe care cumpărătoarea îl dăruiește ctitoriei sale Biserica Doamnei.

43. 1685 martie 10. Ion și Neacșu, fiii lui Ivan zăbunarul, vînd lui Defta croitorul o prăvălie cu loc, lângă prăvălia lui Alexe săpunarul, cu 80 ughi.

44. 1686 noiembrie 14. Zota, fiul lui Mihalcea croitorul, vinde lui Șerban Cantacuzino voievod un loc de prăvălie între Standul Pustiul și casa Soficăi, soția răposatului Macula neguțătorul.

45. 1686 decembrie 15. Dima slugerul dăruiește mănăstirii Stavronichita, în deplină proprietate după moartea sa, 3 prăvălii din București și o moșie de 468 stînjeni din județul Ialomița.

46. 1687 aprilie 3. Portarii trimiși de ispravnicii orașului, din poruncă domnească, împreună cu diferiți oameni dimprejur hotărnicesc locul ce are mănăstirea Nucetu în București.

47. 1687 aprilie 12. Constantin Hagiul, pîrcălab din Filipești, dăruiește Bisericii Doamnei niște case cu pivniță și vinde în același timp un loc egumenului de la mănăstirea Cotroceni.

48. 1687 aprilie 21. Popa Stoica împreună cu soția sa Grăjdana vînd doamnei Măria, soția voievodului Șerban Cantacuzino, un loc cu casă pe lângă biserica ctitorită de aceasta.

49. 1688 ianuarie 1. Dionisie patriarhul Constantinopolului dă carte de blestem în legătură cu o pivniță de piatră a lui Iane, rămasă de la unchiul său Ghinea Matraca.

50. 1688 iunie 15. Gligorie, egumenul mănăstirii Sărindar vinde lui Manta portarul și soției sale, Măria, o casă cu pivniță și cu locul ei, de lângă colțul mănăstirii, din sus, cu 54 taleri.

51. 1689 octombrie 28. Doamna Măria, soția răposatului Șerban Cantacuzino voievod* închină Biserica Doamnei, pe care a construit-o și a înzestrat-o cu de toate: odăjdii, argintării, cărți, case, prăvălii, locuri, mănăstirii Cotroceni, cu obligația de a se respecta cele trei puncte menționate.

52. 1690 mai 25. Sofiica, soția răposatului Macula, neguțătorul, vinde lui Iane, nepotul lui Ghinea Matraca, o jumătate de pivniță la uliță, ca să poată da înapoi cei 200 taleri prețui unei moșii pe care o cumpărase, mai înainte, stolnicul Constantin Cantacuzino, și acum nu-i mai plăcea.

53. 1691 noiembrie 26. Dima vinde lui Defta croitorul un loc de prăvălii lângă Manole croitorul, după dorința soției sale, Bana „ca să o grîjesc pe ia și pre bărbatul ei”, și a primit 70 de taleri.

54. 1691 decembrie [f.z.J. Mustafa ceaș, serdarul Rusciucului, adeverește că cafeneaua ce posedă ienicerul Harnic, mort la București, fără moștenitori, trece în proprietatea statului. Din ordinul lui Mehmed, aga ienicerilor a venit și a vîndut-o cu 65 de piaștri lui Gavaz bașa.

55. 1692 ianuarie 24. Aspra, soția lui Gavrițașco paharnic, împreună cu fiii ei vînd lui Iane din Stăncești case cu pivniță de piatră și prăvălii în București, pe Ulița Mare.

56. 1692 mai 20. Tudorache vinde Radei și Alexandrei, fetele lui Stan Tilișca o prăvălie în Ulița Mare, lângă prăvălia mănăstirii Sf. Sava, cu 80 de lei.

57. 1692 august 5. Iani Cocorășcu logofăt face schimb de țigani cu Nectarie, egumenul mănăstirii Sf. Ioan, dînd pe Anca și primind pe Despa.

58. 1692 august 15. Isac împreună cu soția sa Rivca vînd jupînului Zaharia o casă, fără loc, cu 10 taleri.

59. 1692 august 25. Constantin Brîncoveanu voievod dă voie mănăstirii Radu Vodă să facă o moară, așa cum a avut și mai înainte, pe apa Dîmboviței, înspre Livada domnească, în ^ața morii mănăstirii Mihai Vodă.

60. 1692 decembrie 12. Constantin Brîncoveanu voievod întărește mănăstirii Sărindar stăpînirea peste mai multe locuri „pre luncă despre Dîmbovița” pe care diferiți oameni, în vremea lui Radu Leon voievod, și-au făcut case și grădini.

61. 1693 februarie 15. Radu Goleseu fost mare comis, împreună cu fiicele sale, Zoita sf Ancia dăruiesc mănăstirii Sf. Ioan cel Mare, 20 pogoane vie la Vespești, 50 oi cu miei și 40 mamei de stupi, spre a fi pomenită toată familia lui, fiind și ctitori după înaintașii lor.

62. 1693 iulie 12. Constantin Brîncoveanu voievod întărește stăpînirea lui Cornea Brăilom mare paharnic asupra unor locuri de casă din București, de peste Dîmbovița, de la „podul agai lui Iane în sus pîna în locul lui Matei Ciorogîrleanu mare vistier.

63. 1693 august 3 (U04 zilhidje 1). Aivâz bașa declară că pentru locul cafenelei ce o posedă în București, egumenul mănăstirii Cotroceni i-a plătit 30 de piaștri.

64. 1694 august 4. Constantin Brîncoveanu voievod întărește stolnicului Dănilă Neamtu stăpînirea peste o casă cu locul ei, lângă terenul protopopului Theodor, pe care a cumpărat-o de la Tudoran potcovarul, cu 45 taleri.

65. 1695 februarie 5. Constantin Brîncoveanu voievod întărește lui Vasile mare căpitan de seimeni și jupînesei lui, Dospina, stăpînirea peste 12 pogoane de vie „în dealul Bucureștilor”, pe care le cumpărase cu 200 de taleri de la unchiul său Patrașco.

66. 1695 iulie 1. Cîțiva locuitori din mahalaua Măcelarilor, în urma unei cărți de blestem data de mitropolit, mărturisesc care este și pînă unde se întinde locul unchiașului Stănilă.

67. 1696 februarie 8. Constantin Brîncoveanu voievod dăruiește lui Alexandru fost mare postelnic un loc de casă în mahalaua Oltenilor „pre lângă locul Radului tabacul”, pentru ca să-și facă casa și temeii*.

68. 1696 iunie 15. Iosif călugărul vinde lui Constantin logofătul casa cu loc, cu grădină cu pom, cu jicnită „și cu toate dichisele” pe care le cumpărase și el de la popa Ivasco. Logofătul Constantin le dăruiește bisericii Tuturor Sfinților clădită de mitropolitul Antim.

69. 1696 august 7. Neguțătorii orînduiți din ordinul celor trei caimacami, după ce au măsurat un loc cu vad de moară din mahalaua Gorganilor, dau mănăstirii Radu Vodă carte de stăpînire.

70. 1696 noiembrie 8. Constantin Brîncoveanu voievod reînnoiește închinarea mănăstirii Sf. Ioan cel Mare, zidită de Andrei vistierul și înzestrată și mai mult de ginerele său banul Preda Buzescu, către mănăstirea Sf. Ilie din Rumelia, fiindcă din cauza multor „răotăți aici în tani” toate actele vechi ale mănăstirii au fost distruse.

71. 1696 noiembrie 10. Chirița portăreasa vinde lui Ghiorghită pîrcălabul o casă în mahalaua Broșteni, cu 22 taleri.

72. 1697 mai 21. Constantin Brîncoveanu voievod întărește stăpînirea lui Iane vătaful de aprozi asupra caselor ce are în mahalaua de la biserica Aga Nită, cumpărate de la Mușat logofătul.

73. 1697 mai 26. Stoichiță Golumbeanul paharnic face schimb de țigani cu jupînul Toma, iar pentru un copil de țigan plătește 13 taleri și jumătate.

74. 1697 iunie 5. Marco căpitan vinde lui Radu beizadea, fiul răposatului Ilias Vodă, o grădină cu 35 taleri, reluînd-o de la căpitanul Patru Obedeanu care nu avea protimisii.

75. 1698 mai 15. Simion monahul, de la mănăstirea Radu Vodă, dă ginerele său Tănăsie suma de 50 taleri pentru o jumătate de prăvălie pe care nu vrea s-o stăpînească împreună cu cumnatul său Iorga.

76. 1698 iunie 22. Măria băneasa, soția răposatului ban Barbu Milescu, face schimb cu vistierul Drăgușin Merișanu, dîndu-i acestuia viile sale din Nucetul de Sus, județul Olt și primind de la el casele ce le are în București.

77. 1698 iulie 5. Constantin Brîncoveanu voievod întărește lui Sterie lumînărarul stăpînirea peste niște case și patru prăvălii pe care le-a cumpărat de la jupîneasa Paraschiva, soția căpitanului Tudor Odivoianu, cu 400 taleri, cît și asupra a 12 „răzoare” de vie în dealul Bucureștilor.

78. 1699 mai 4. Ion Tărăbuceanu vinde lui Radu beizadea fiul răposatului Iliș Vodă, o casă în mahalaua Broșteni „între gârlele Dămboviții” și vecină cu grădina „mării sale” pe care o cumpărase de la Marco căpitan.

79. 1700 ianuarie 20. Iorga, feciorul răposatului Duca staroste, dăruiește lui Radu beizadea, fiul lui Iliș Vodă, 300 de stînji din moșia Tătărani, pentru că a intervenit la domnitorul Constantin Brîncoveanu de la scutit de „birul negustoresc”, primind și 100 de taleri cu care și-a plătit datoriile.

80. [1700]. Mihai bărbierul se învoiește cu serdăreasa Stanca să plătească acesteia o chirie anuală de trei taleri pentru „locul pă gunoi, lângă Dămbovița”, ce a primit pentru a-și construi casă.

81. 1701 iulie 6. Frații Ianache Văcărescu mare agă și Ivan Văcărescu vătaf fac schimb cu mitropolitul Theodosie al Ungrovlahiei, căruia îi dau două țigănci: Neaga și Mira și primesc pe Drăgana și Manea, ai lui Oprea Gurban.

82. 1702 februarie 22. Pîrvu Mutu zugravul împreună cu soția sa Tudora, vînd lui Radu mare clucer de arie și lui Iordache Crețulescu mare eămăraș o casă în București, cu 45 taleri pe care și ei o cumpăraseră de la Anca Trufășoia.

83. 1702 martie 21. Teodosie mitropolitul țării întărește preotului Iosif și logofătului Stancu stăpînire peste un loc de prăvălie, vecin cu gardul mănăstirii Stelea, pe care ei îl primiseră de pomană de la preotul Bogdan.

84. 1702 iunie 6. Marina, sora călugăriței Ghervasia, vinde lui Mihai neguțătorul pe țiganca Rada, fiica Bogdanei, pentru 35 taleri.

85. 1703 ianuarie 6. Apostol Poenaru vornic vinde mănăstirii Horez o parte din casa ce are lângă apa Dîmboviței, împreună cu grădină, grajd, și cuhnie pentru suma de 150 taleri, iar o altă parte, prețuită la 50 taleri, o face danie mănăstirii, pentru pomenirea lui și a părinților lui.

86. 1703 septembrie 15. Popa Mitrea de la biserica Dintr-o Zi vinde lui Iane eupețul o casă din mahalaua bisericii „cu tot locul cat iaste îngrădit”, cu 47 taleri.

87. 1704 februarie 13. Marica, soția paharnicului Staico Merișanu, dăruiește nepotului ei Barbu Merișanu paharnic, un loc de casă în mahalaua Popa Ivasco, pe care îl avea rămas de la răposatul ei soț care îl cumpărase de la banul Radu Năsturel.

88. 1705 ianuarie 9. Dumitrașcu, fiul lui Ion iuzbașa de fustași, vinde egumenului deja mănăstirea Nucetu, cu 190 taleri, o prăvălie pe care o primise drept zestre de la socrul său Lica din Gherghița.

89. 1706 mai 8. Șerban cu soția sa Vișana vînd lui Neagu postelnic un loc cu pom și casă în mahalaua Dintr-o Zi, pentru 20 taleri.

90. 1706 iunie 12. Matei Dobriceanu pitar vinde lui Stroie mare vornic o casă cu loc, grădină și pomi, în București, pentru 18 taleri.

91. 1708 aprilie 12. Caplea, soția lui Marin zugravul, împreună cu fiii ei, vinde lui Ștefan egumenul mănăstirii Glavaciog, casele pe care le are, pentru 45 taleri, ca să aibă pentru înmormîntarea soțului ei.

92. 1708 aprilie 14. Ioan arhimandritul de la mănăstirea Horez vinde lui Grigorașcu mare ciohodar niște case în mahalaua Sf. Ioan cu 310 taleri, case pe care el le cumpărase de la Apostol Poenaru vornic cu 200 taleri și le refăcuse cu cheltuiala mănăstirii.

93. 1708 aprilie 16. Constantin Brîncoveanu voievod întărește lui Constantin Greceanu mare căpitan din Cerneți, dreptul de stăpînire asupra caselor din mahalaua Sf. Ioan, pe care acesta le cumpărase de la Gligorașcu mare ciohodar.

94. 1708 iunie 15. Coandă Cornăianu căpitan vinde lui Constantin Brîncoveanu voievod 12 țigani, pe care-i avea de la vară-sa, Caplea Părdescul, cu prețul de 17 taleri fiecare țigan, primind în total 204 taleri.

95. 1709 martie 29. Antim mitropolitul Țării Românești aprobă cedarea către spătarul Mihai Cantacuzino — pentru 800 de lei — a locului pe care Colțea zidise o biserică de lemn, și-i dă voie să zidească „botniță” și „casă de streini” pentru îngrijirea celor bolnavi.

96. 1709 iulie 1. Constantin Brîncoveanu voievod întărește lui Fotea fost pîrcălab de curte stăpînirea peste casele lui Iorga Perdecuța, ce se află în mahalaua Sf. Nicolae, cu tot locul lor cît ține curtea și grădina.

97. 1709 octombrie 13. Stoica, soția lui Dumitrașco comis, vinde lui Stroie vornic o casă, care fusese zălogită la mama ei de un oarecare Milos, pentru suma de 18 taleri.

98. 1710 mai 17. Rizea mătăsarul împreună cu frații săi, fiii lui Hie abagiul, vînd un loc jupînului Apostol, pentru suma de 70 taleri.

99. 1710 august 4. Constantin Fărcășanu se împrumută cu 60 de taleri de la Radu mare sluger și-i pune amanet un loc ce are pe lângă acesta și Buicescu.

100. 1711 martie [f.z.]. Hrizea mătăsarul împreună cu soția sa Armeanca vînd egumenului de la mănăstirea Nucetu o casă cu loc, pentru 15 taleri, care loc fusese dăruit mai înainte de logofătul Staico Ludescu lui Chiriac ceaprazarul.

« . 1^1- 1711 aprilie 9. Iorga croitorul împreună cu soția sa Rada se împrumută cu 100 taleri, fără dohîndă, de la Ignatie egumenul mănăstirii Nucetu, punînd zalog o prăvălie. •

102. 1711 mai 24. Dima, ginerele lui Stație din Stăricești, vinde jupînului Tudorache o prăvălie, alături de locul lui Lică Fărîmiță, pentru 80 taleri.

103. 1712 martie 24. Constantin Brîncoveanu voievod arată că a refăcut din temelie biserica Sf. Ioan, care era mică, întunecoasă și fără de turn, acordîndu-i drept ajutor 100 bolovani de sare de la ocna Telega.

104. 1712 iunie 1. Iorga croitorul, împreună cu soția sa Rada și cu cele două fete: Marica și Ștefana, vînd lui Ignatie egumenul mănăstirii Nucetu, o prăvălie cu 160 taleri.

105. 1713 mai 17. Diicul Rudeanu fost mare logofăt dăruiește mitropolitului Antim „un codru de loc din colțul grădinii noastre despre pod”.

106. 1713 mai 25. Matei diaconul, ginerele popei Bunea, vinde lui Lefter vornicul un răzor de vie pe dealul Bucureștilor, cu 8 taleri.

107. 1713 iulie 1. Constantin logofătul dăruiește mitropolitului Antim un loc care să învecinează cu fostul teren al lui Drăgușin Merișanu vistierul pe care s-a construit biserica Tuturor Sfinților, pe care și el îl cumpărase de la popa Ivasco.

108. 1713 august 1. Neașu staroste de neguțători, împreună cu Jipa, fiul lui Ianut staroste, vînd lui Radu Dudescu mare paharnic un loc de două prăvălii în Ulița Bărbierilor.

109. 1713 august 10. Manea ceaușul, împreună cu fratele său Dumitru pîrcăiabu de la Clinceni, vînd mitropolitului Antim o casă cu loc din mahalaua Popii Ivașcu, cu 25 taleri.

110. 1714 aprilie 8. Ștefan Cantacuzino voievod dăruiește lui Andonie căpitan de „sara-geale”, casele răposatului Voicu fost căpitan de seimeni „la coconii lui Constantin Vodă” (Brîncoveanu), din mahalaua Sf. Ecaterina.

111. 1714 mai 24. Sava portar al doilea, din ordinul domnului, împreună cu preoți și locuitori din mahala, delimitează locurile prăvăliilor mănăstirii Nucetu față de cele ale mănăstirii Sf. Sava, spre a nu mai fi pricină de neînțelegere și judecată.

112. 1715 februarie 16. Chirca Rudeanu fost mare sluger dăruiește mitropolitului Antim, pentru biserica ctitorită de acesta, o parte din grădina pîrintească, din care a mai dăruit înainte și tatăl său Diicu Rudeanu.

113. 1715 februarie 17. Barbu Merișanu sluger, fiul vistierului Drăgușin Merișanu, arată că locul pe care împreună cu tatăl său l-au dăruit mitropolitului Antim ca să construiască pe el biserica Tuturor Sfinților, i-a fost dăruit, cînd s-a însurat, de mătusa sa Marica soția lui Staico Merișanu paharnicul.

‘Î’ martie 21. Șerban, fiul lui Iane Stănescul, vinde mitropolitului Antim o pivniță de piatră cu prăvălii deasupra și un han alături, toate pe Ulița cea Mare, pentru 1 350 taleri.

115. 1715 iulie 20. Mitropolitul Antim Ivireanul face o serie de danii mănăstirii cu hramul Tuturor Sfinților, construită de el și fixează și obligațiile ce trebuie să le aibă mănăstirea.

116. 1715 octombrie 25. Lefter vornicul dăruiește mănăstirii Antim șase răzoare de vie în dealul Bucureștilor.

117. 1716 februarie 2 [Buzău?]. Măria Mileasca băneasa împreună cu ginerele ei Dumitrașcu Brăiloiu dăruiesc un loc ce au în Tîrgoviște mănăstirii cu hramul Tuturor Sfinților din București, clădită de mitropolitul Antim, în mahalaua Popa Ivașcu.

118. 1716 mai 23. Nicolae Mavrocordat voievod dă carte domnească lui Atanasie, egumenul mănăstirii Sf. Ioan, cu privire la chiriașii mănăstirii din mahalaua Trîmbițașilor, care și-au construit case mai mari cu pivniță și-și vînd vinurile lor, să li se dărîme casele și să-i mute „pe loc domnesc”.

119. 1718 iunie 7. Ianache cîntărețul din București se învoiește cu jupînul Oprea Fiorea din Brașov în privința unei vie cumpărată de la Nicodim călugărul.

120. 1718 octombrie 24. Dospina, văduva lui Rochia căpitan, vinde ginerelui său, Staico logofăt partea ei din casele, grădina și curtea ce se află în mahalaua Scaunelor, pe care le vînduse lui Staico căpitan, nerespectînd dreptul de protimisii.

121. 1719 decembrie 4. Nicolae Mavrocordat voievod întărește lui Tudorache fost mare comis și lui Hrisant eămăraș niște case lângă biserica Antim și alte proprietăți din Crîngu, județul Saac, foste ale paharnicului State Leurdeanu care nu-și putuse plăti datoria.

122. 1720 mai 5. Nicolae Mavrocordat voievod scutește mănăstirea Sf. Ioan cel Mare de a da „calul domnesc”, așa cum dau alte mănăstiri, fiindcă și mai înainte s-a bucurat de această favoare.

123. 1721 noiembrie 1. Ianache slugerul fost cupeț, prin diata ce face, lasă danie Mitropoliei casele, via din dealul Bucureștilor, haine și lucruri, ca după moarte să i se facă pomeniri și sărîndare timp de trei ani.

124. 1725 mai 4. Mai mulți locuitori, din ordinul marilor boieri, merg și delimitează, însemnîndu-1 cu pietre, locul logofătului Staico din mahalaua Scaunelor, alături de cel al vălășilor de măcelari.

125. 1726 martie 20. Măria, fiica lui Radu Grecianu logofăt întocmește diată de avere mobilă și imobilă (case, moșii, vie etc.) ce lasă după moarte și numește și epitropii care au datoria să urmărească aplicarea acesteia.

126. 1727 august 24. Cară Mustafa împreună cu soția și fiii vînd lui Ștefan cazacul și soției sale Ilina o casă în mahalaua Popa Rusu, cu locul ei, pentru 10 taleri și jumătate.

127. 1728 decembrie 20. Radu țiganul, croitor, se obligă să dea mănăstirii Sf. Ioan 2 taleri vechi pe fiecare an drept chirie pentru locul din mahalaua Scaune pe care i s-a dat voie să-și facă casă și pivniță.

128. 1729 august 1. Matei Cantacuzino mare armaș dăruiește mănăstirii Sf. Ioan cel Mare un sălaș de țigani pentru pomenirea răposatei sale soții Păuna.

129. 1729 septembrie 29. Egumenul mănăstirii Stavropoleos, dorind să mărească altarul bisericii, dă fostului serdar Grigorie Greceanu un loc, în schimbul altuia aflat în hotar cu altarul.

130. 1730 iulie 1. Calița, soția răposatului Matei Cîmpineanu vistier, fiica lui Drăghici Cantacuzino mare vistier, dăruiește mănăstirii Sf. Ioan cel Mare, după dorința răposatului său fiu Constantin, trei suflete de țigani, pentru pomenirea lui.

131. 1731 aprilie 4. Bucur seimen, din steagul căpitanului Drăghici, vinde dascălului Ianache casa ce o cumpărase de Ia Dobre abagiul, aflată în mahalaua Broșteni, primind pentru ea 3 taleri.

132. 1732 iulie 23. Leftera, soția lui Grozea măcelarul, vinde lui Neagoe măcelarul un scaun de carne din mahalaua Scaune, cu 29 taleri noi, pentru a-și plăti datoriile rămase de la soțul său.

133. 1733 aprilie 12. Ioana, soția răposatului stegar Andronache, vinde jupînului Tudor un loc cu pomet în mahalaua Lucaci, pentru 6 taleri și jumătate, ca să aibă bani pentru pomenirea soțului și cumnatului ei.

134. 1734 decembrie 10. Iordache logofăt de visterie împreună cu fratele său Constantin postelnic, fiii răposatului Asan Micșănescu mare sluger, vînd mitropolitului Ștefan un loc pe care tatăl lor îl cumpărase de la Filotheu egumenul mănăstirii Sf. Ecaterina.

135. 1735 ianuarie 14. Preotul Ioan, fiul preotului Iane, împreună cu soția sa Drăgana vînd logofătului Constantin, fiul preotului Bogdan, case cu pivniță și cu prăvălie cu suma de 400 taleri noi.

136. 1737 decembrie 15. Despa, fosta soție a răposatului Staico logofăt, vinde lui Ștefanache mare clucer de arie trei prăvălii de lemn în mahalaua Scaunelor, cu prețul de 350 taleri.

137. 1741 martie 15. Pîrvu diaconul și verii săi dau scrisoare la mîna lui Aferidule, fost mare căpitan de margine, că nu mai au nici o pretenție la locurile pe care le stăpînește de pe urma răposatei sale soții, fosta lor mătusă.

138. 1741 martie 16. Constantin Mavrocordat voievod dă voie egumenului Grigorie să ia în stăpînire mănăstirii Mihai Vodă, ca metoh, Biserica Albă, să fie pentru călugări „vatră de șădere”, în cazuri excepționale.

139. 1741 mai 19. Patru mari boieri, din porunca domnitorului, măsoară și hotărînesc dealurile cu vie din București, care au provocat neînțelegere între mitropolitul Neofit și egumenul Grigorie de la mănăstirea Mihai Vodă.

140. 1741 mai 20. Marii boieri ai Divanului, după alegerea și hotărînicia făcută de doi boieri, dau carte la mîna mitropolitului Neofit că dealul cu viile dăruit de voievodul Radu Leon este proprietatea mitropoliei și nu a mănăstirii Mihai Vodă; întărirea domnitorului.

141. 1741 iulie 12. Mai mulți locuitori din mahalaua Biserica Albă mărturisesc pe unde au fost hotarele locurilor pe care mitropolia le are în Gura Văii, pe lângă Puțul Calicilor, **p»** drumul Mehedinților (Calea Rahovei de astăzi).

142. 1741 iulie 22. Marii boieri, din porunca domnitorului, măsoară și hotărânesc locurile mitropoliei care se învecinează cu locurile lui Constantin Dudescu mare logofăt.

143. 1741 septembrie 1. însemnare de lefurile ce se dau dascălilor de la școlile domnești din București și din celelalte orașe din Țara Românească.

144. 1742 ianuarie 22. Mihai Racoviță voievod dă carte domnească mănăstirii Sf. Ioan prin care-i scutește o pivniță „de **fumărit**, de **cămănit**, de vamă de vin domnesc și de alte calabalicuri”.

145. 1742 martie 2. Radu Crețulescu mare stolnic și Andronache Palada fost mare stolnic, din porunca domnitorului, delimitează și împietresc proprietățile mitropoliei din oras, în special acelea care au fost dăruite de voievodul Radu Leon, dar încălcate de mănăstirea Mihai Vodă.

146. 1742 septembrie 17. Mihai Racoviță voievod întărește egumenului Meletie de la mănăstirea Plumbuita ca să fie, în mahalaua Bălăceanu, o pivniță în care să se vîndă vinul mănăstirii, fiind scutită de toate dările care se pun pe cîrciumi.

147. 1743 februarie 11. Mihai Racoviță voievod întărește mănăstirii Sărindar stăpînirea peste 11 suflete de țigani pe care îi dăruise Anton căpitan din Buzău.

148. 1743 noiembrie 26. Constantin logofăt, fiul preotului Bogdan eclesiarhul, și fiul său Matei vînd lui Matei Condre o casă cu pivniță din Ulița Mare, cu 500 de taleri.

149. 1745 februarie 5. Neagu măcelarul vinele un scaun de carne, cu pămîntul lui, jupînului Dimitrache, cu 50 de taleri.

150. 1746 mai 5. Barbu Văcărescu mare logofăt și Constantin Brîncoveanu mare clucer hotărâsc ca doi boieri să cerceteze hrisoavele și să aleagă locul din Livada domnească pe care Grigorie egumenul spune că **1-a** dăruit Radu Leon voievod mănăstirii Cotroceni.

151. 1747 iunie 14. Măria Comăneanu vinde nepotului său, Ianachi polcovnicul, o casă în mahalaua Sf. Ioan, lângă Dîmbovița „la podul de 1111316”, pentru 250 de taleri, din care a primit 200 de taleri, iar 50 de taleri i-a dat danie nepoatei sale, Stanca; cu adevărită mîntuirea mitropolitului.

152. 1748 iunie 20. Grigore Greceanu mare vornic și Barbu Văcărescu mare vistier, din porunca lui Grigore Ghica voievod, judecă pricina de neînțelegere dintre postelnicul Ioniță Bratașanu, ginerele răposatului doctor Dumitru, cu Deli Iane episcopul copiilor lui Mihai, fratele Mănticăi.

153. 1748 iunie 23. Grigore Ghica voievod judecă pricina lui Matei Roset mare stolnic cu privire la moșia Cornățelu, pe care acesta o dăduse mănăstirii Cotroceni în schimbul caselor din dosul Bisericii Doamnei „a răposatului Șerban vodă Cantacuzino”.

154. 1748 iunie 25. Grigore Ghica voievod întărește bisericii Sf. Spiridon dreptul de stăpînire asupra unei părți din moșia domnească ce-i fusese dăruită de Constantin Mavrocordat, și poruncește lui Iane Dîmboviceanu mare clucer să o măsoare și să-i pună semne de hotar.

155. 1748 august 1. Neofit mitropolitul dă carte de blestem către locuitorii de lângă Poarta domnească din sus, să mărturisească care este locul domnesc dat danie mănăstirii Sf. Spiridon de Constantin Mavrocordat voievod.

156. 1748 octombrie 11. Grigore Ghica voievod acordă scutire de unele dări negustorilor ce se vor stabili în hanul ce-l are biserica Sf. Spiridon și clă poruncă tuturor zapciilor să aibă grijă ca acei negustori „de toate orănduelile să fie nesupărați”.

157. 1749 aprilie 24. Constantin Mavrocordat voievod hotărâște cum să se facă paza Curții domnești de către zapcii din ceata ceaușului.

158. 1749 mai 1. Nicolae Știrbei fiul răposatului Ilie Știrbei fost mare vistier, conform diatei lăsată de mama sa Despa, dăruiește mănăstirii Sărindar 50 mătei de stupi și 4 suflete de țigani, pentru pomenirea lui și a părinților săi.

159. 1749 august 31. Fiorea și Lupu, dascăli la școala slovenească de la Sf. Gheorghe Vechi, semnează în condica mitropoliei pentru primirea salariului ce li se cuvenea.

160. 1749 octombrie 1. Grigore Ghica voievod întărește mănăstirii Sf. Spiridon dreptul de stăpînire asupra a două case de lângă poarta Curții domnești din sus, pe care le făcuse pe locul mănăstirii Stan bărbierul, dar n-a respectat așezămîntul încheiat.

161. 1732 octombrie 23. Matei Ghica voievod întărește așezămîntul făcut de fostul domnitor Grigorie Ghica în privința purtării de grijă pentru școala elinească și slovenească.

162. 1753 iunie 21. Polihron căpitan de dragoni vinde lui Iancu Farfaraoglu haș-bulucbașa din Curtea domnească o casă în mahalaua Bălăceanului, cu 250 de lei.

163. 1753 iunie 23. Hagi Chiriac dăruiește Stancăi, fostei sale roabe și fiicei acesteia, Sofica, o casă cu grădină, vie și nămeștii, în mahalaua Biserica Stejarului, apoi o vacă cu vițel și încă o casă din mahalaua Fintîna Boului.

164. 1753 octombrie 18. Constantin Racoviță voievod întărește vechea orînduire ca dascălii de la școala elinească și slovenească să fie plătiți din banii dăjdiilor ce se strîng de la preoții din țară ; purtător de grijă numește pe mitropolitul Filaret.

165. 1764 martie 2. Smaragda Bălăceanu, fiica răposatului Ion Bălăceanu, vinde lui Nicolae Dudescu mare »paharnic două fete de țigan cu 30 de taleri.

166. 1754 martie 22. Constantin Racoviță voievod întărește Bisericii Grecilor o vie în dealul Scăenilor și case cu loc în București, care fuseseră lăsate danie de Athanasie staroste de neguțători.

167. 1754 mai 15. Barbu Văcărescu mare vornic dă carte de judecată în pricina ce a avut Neofit, fostul egumen al mănăstirii Sf. Spiridon, cu Stan bărbierul pentru casele ce acesta din urmă le făcuse pe locul mănăstirii.

168. 1754 septembrie 17. Ștefu vâtaf de ceprăzari vinde lui Stoica șălar o prăvălie (numai lemnele, fără loc) în Ulița Șălarilor, cu 120 de taleri.

169. 1754 octombrie 13. Toader și soția sa Andreiana, vînd lui Iane cojocarul și soției acestuia, Ilinca, o casă „cu locul cât ține gardurile împrejur” în mahalaua Popa Rusu, cu 64 de taleri.

170. 1754 noiembrie 20. Ștefu vâtaf de ceprăzari împreună cu soția sa, Neacșa, vînd lui Panait salarul o prăvălie, numai lemnele, cu 120 de taleri, iar pentru ioc cumpărătorul va plăti 4 lei chirie pe an bisericii Sf. Nicolae.

171. 1755 februarie 21. Smaragda Bălăceanu, fiica răposatului Ioniță Bălăceanu, vinde lui Nicolae Dudescu două sălașe de țigani, cu 200 de taleri.

172. 1755 iulie 14. Constantin Racoviță voievod întărește lui Toma Cantacuzino logofăt al doilea, nepotul lui Șerban Cantacuzino voievod, stăpînirea asupra unor țigani care fuseseră luați pe nedrept de boierii Crețulești.

173. 1755 august 6. Constantin Racoviță voievod renovează biserica Sf. Elefterie Vechi de la Cotroceni „înnoindu-o cu toate câte au fost învechite și stricate” și-i dăruiește moșia domnească numită „Livada domnească” din București.

174. 1755 august 24. Preoții de la biserica Sf. Nicolae Șelari dau voie lui Panait șălar să răscumpere cu 300 de taleri de ia logofeteasa Marica prăvălia pe care le-o lăsase, prin diată, Matei șălar.

175. 1757 iunie 12. Ion Trîmbițaș împreună cu soția sa, Ana, vinde vlădicăi Mireon chir Grigorie o casă cu curte, grădină și pivniță din mahalaua Popa Dârvaș, cu 200 de taleri.

176. 1757 septembrie 13. Constantin Mavrocordat voievod întărește lui Constantin Dudescu mare vornic stăpînirea asupra unui țigan pe care îl avea de zestre de la soția sa Măria.

177. 1758 decembrie 5. Scarlat Ghica voievod scutește pe Theofilact mare clucer de arie de orice dajdii și orînduiești ce ar ieși peste an în țară, întărindu-i și cîteva privilegii de mai înainte, fiindcă de mic copil a slujit la curtea domnească „tot cu credință și cu dreptate ca și părinții și frații lui”.

178. 1759 mai 1. Roman băcanul, chiriaș al unei prăvălii a mănăstirii Tuturor Sfinților, face învoială cu egumenul Daniil de la acea mănăstire să doneze 100 de taleri și să plătească pentru prăvălie o chirie anuală de 30 de taleri, cu dreptul de a face pe locul ei o prăvălie boltită, de piatră, și s-o stăpînească și copiii săi.

179. 1759 iulie 17. Doctorul Spirea, originar din Corfu, prin diata ce face lasă o parte din avere bisericii Spirea Nouă al cărui ctitor era, iar o parte soției și copiilor.

180. 1760 aprilie 10. Sora, soția lui Dumitru brutarul, împreună cu fiul său Păun vînd fiului său Nedelco și soției sale o casă în mahalaua Gorganului construită pe locul mănăstirii Sărindar, cu prețul de 50 de taleri, cu condiția ca să locuiască în casă cît va trăi.

181. 1760 octombrie 1. Anastase Diamandi împreună cu soția sa Anastasia vînd lui Hagi Ștefan armeanul o casă pe locul mănăstirii Radu Vodă, în mahalaua Sf. Gheorghe Vechi, pentru 200 de taleri.

182. 1761 *ianuarie* • 2-8. -Ștefani cojocarul -vinde Mitropoliei casele pe care le-a cumpărat de la Bircă cojocarul, din mahalaua Popa Fierea, cu 300 de taleri noi și cu obligația de a fi trecut în pomelnicul cel mare al Mitropoliei.

183. 1761 *martie* 16. Foaia de zestre a -Ilineai, fiica starostelui Mărgărit, căsătorită cu Negoită Fusea după moartea căruia, călugărindu-se, s-a "numit Elisaveta monahia.

184. 1762 *martie* 23. Gheorghe Furtună, ginerele lui Vlad și soția sa Safta vînd paharnicului Matei Cărpenișanu o casă în mahalaua Brezoianului, cu 110 de taleri.

185. 1762 *ie* 5. Nicolau Udricanti vinde lui Călin lăcătușul și soției sale Măria o casă de lingă Bărăție, pentru 190 de taleri.

186. 1763 *ie* 26. Constantin Racoviță voievod întărește orîncămintele dinaintea dascălii școlilor domnești să fie plătiți din venitul mănăstirii Glavaciog, fixează salariile și dorește să se plătească „mai cu lesnire far ele purtare de grijă”.

187. 1764 *februarie* 20. Marica, soția răposatului Matei Condre, vinde logofătului Stan Urlățeanu o prăvălie în târgul cel mare „în rîncul cojocarilor”, pentru 410 de taleri. Prăvălia o cumpărase soțul ei de la Cîrstea cojocarul.

188. 1764 *martie* 10. Doi boiernași, din ordinul lui Radu Văcărescu mare vornic, cercează și hotărînesc un loc ai mitropoliei, clin mahalaua Totoescului (Lucaci) care fusese dat danie de către jupîneasa Bălașa Blejoianca.

189. 1764 *mai* 3. Petre hagiul din Rusciuc vinde lui Măinea cavaful o prăvălie, cu casele dimprejur, în mahalaua Sf. Nicolae, pe Ulița Mare, cu 800 de taleri.

190. 1764 *mai* 30. Ștefan Racoviță voievod întărește așezămîntul ca plata dascălilor școlii elinești și a celei slovenești din București, cum și ajutorul dat bisericilor domnești din curtea acestor școli, să nu se mai plătească de vistierie, ci clin venitul mănăstirii Glavaciog și a Tutoror Sfinților, care în schimb vor fi scutite de orice dăjdi.

191. 1764 *ie* 22. Ștefan Racoviță voievod întărește stăpînirea lui Badea Știrbei fost mare vistier peste casele din mahalaua Goleșcului „în fața podului lui Haidăm”, cu tot locul lor.

192. 1764 *noiembrie* 22. Mitropolitul Grigorie înaintează domnului o anafora cu rezultatul cercetărilor în pricina dintre Marin, staroste de bărbieri și egumenul mănăstirii Plumbuita, pentru o casă construită pe locul mănăstirii și cumpărată de aceasta, cînd dreptate mănăstirii; rezoluția domnului în același sens.

193. 1764 *decembrie* 10. Mai mulți martori declară că Baba-Dimo [Papadima?] și Manole Salonicheanul, cojocari, din cauza unei datorii ce aveau de plată, vînd prin mezat două odăi și o cămăruță în hanul Constantin Vodă, lui Nicolae Lazăr.

194. 1765 *ie* 7. Ana Ghiurginga împreună cu nepotul său Mihalache vînd lui Anton Dărstorean o casă în mahalaua Bălăceanului, cu 205 de taleri și cu obligația de a plăti chiria locului, 9 taleri pe an.

195. 1765 *ie* 10. Ștefan Racoviță voievod hotărește ca pe lingă mănăstirea Glavaciog să fie scutită, de dări și mănăstirea Dealul, ca din venitul lor să fie plătiți dascălii de la școlile domnești „făr de a-și împărți gîndul lor la purtarea de grije pentru leafă”.

196. 1765 *decembrie* 20. Mitropolitul și marii boieri înaintează domnitorului o anafora în legătură cu pricina de neînțelegere pentru patru prăvălii și o pivniță (circiumă) clin Ulița Șelari, ce fuseseră puse amanet la paharnicul Canela ele către Manda, soția lui Mihai Măntica.

197. 1766 *martie* 6. Șerban Greceanu și Constantin Cocorăscu, din porunca domnitorului Scarlat Ghica, avînd și carte de blestem, delimitează locul de prăvălie „de la scaunele de carne, cele vechi”, proprietatea Mitropoliei, de locul banului Constantin Grețulescu.

198. 1766 *aprilie* 23. Necula din Varna închiriază de la mănăstirea Plumbuita o prăvălie pe timp nelimitat, pentru care urmează a plăti, după 18 luni, cîte 68 de lei pe an, în două rate : jumătate din chirie la începutul anului, iar restul ia jumătatea anului.

199. 1766 *mai* 12.. Șerban paharnic se învoieste cu egumenul Romanos de la mănăstirea Plumbuita ca pentru cele două prăvălii ce se construiesc pe locul mănăstirii „din susii porții domnești” să plătească o chirie, anuală de 9 taleri.

200. 1766 *decembrie* 17. Ioan Chirul scrie din București către Patru Luca din Sibiu să-i procure o trăsură („; carată”), de la un meșter de acolo, la prețul de circa 54 de galbeni și-i dă instrucțiuni amănunțite de felul cum să fie lucrată și trimisă spre București.

201. 1767 *ie* 25. Măria, soția răposatului Andrei al doilea pitar, împreună cu feciorii ei vînd marelui spătar Dumitrache Ghica casele ce au în mahalaua Bisericii Doamnei, cu 1 100 de taleri.

202. 1767 *octombrie* 15. Alexandru Ghica voievod hotărește ca șalvaragii și găitănarii cu prăvălii în târg să se mute în „odăile ce sînt făcute”, la mănăstirea Sf. Spiridon, urmînd a plăti chirie și a fi scutiți de fumărit.

203. 1768 *aprilie* 10. State ceaușul împreună cu soția sa Măria vînd lui Iordache. Mavrodin fost mare vistier o casă pe Podul Mogoșoaiei, în mahalaua Popa Cozma, cu 135 de taleri.

204. 1768 *ie* 5. Popa Badea cu soția sa Voica vînd lui Iordache fost vistier o casă în mahalaua Popa Cozma, cu 46 de taleri și jumătate, pe care o cumpăraseră de la Stan brutarul.

205. 1768 *ie* 12. Nița împreună cu fiica ei Măria vînd lui Radu și soliei acestuia, Vîndina, o casă în mahalaua Popa Dărvaș, cu 28 de taleri.

206. 1768 *ie* 15. Ștefan croitorul, împreună cu soția sa Dina, din mahalaua Vlădica, vînd diaconului Ioan o casă, cu 80 de taleri.

207. 1768 *august* 3. Nedelcu cazacul și soția sa Ioana vînd lui Dumitrașco Racoviță mare vistier o casă în mahalaua Gorganului, construită pe locul mănăstirii Sărindar, cu 80 de taleri.

208. 1768 *august* 3. Dumitrașco Racoviță mare vistier dăruiește nepotei sale Elena, căsătorită cu Constantin cojocarul, casele din mahalaua Gorganului, cumpărate de la Neclelco cazacii cu 80 de taleri, pentru vitele trernie în foaia de zestre.

209. 1769 *ianuarie* 22. Nastasia împreună cu fiul ei Tudorașco zăbunaru și cu ginerele ei Tudor căpitanul împrumută bani ca să neguțătorească, punînd zălog prăvălia ce are în Zăbunari, pe Ulița Mare.

210. 1772 [f.l.z.J. Măria Cărpina roagă pe un sluger să-i dea o bucată de lemn simt, iar ea îi va dărui „o fărămiță dă loc” din fundul curții.

211. 1773 *august* 3. Nița, soția răposatului Velicu căpitan, mărturisește în fața mitropolitului că prăvălia ce a avut-o soțul ei pe locul mănăstirii Cotroceni o lasă după moarte acesteia.

212. 1774 *ie* 1. Marica logofeteasa vinde lui Paraschiva dulgherul o casă lingă biserica Sf. Ilie, din mahalaua Goleșcului, construită pe locul mitropoliei, cu 30 de taleri.

213. 1774 [f.l.z.J. Ana (Nița), soția lui Velico căpitan, mărturisește că după moartea ei lasă mănăstirii Cotroceni prăvălia ce o are clădită pe locu acesteia.

214. 1775 *februarie* 1. Alexandru Ipsilanti voievod poruncește mitropolitului să cerceteze și să arate prin anafora care este situația școlii elinești și slovenești din București.

215. 1775 *martie* 17. Alexandru Ipsilanti voievod întărește anafora marilor boieri pentru întocmirea școlilor și a cutiei de milostenie, din venitul mănăstirilor.

216. 1775 *august* 13. Alexandru Ipsilanti voievod acordă scutiri de dăjdi celor doi dascăli slovenești de la școala domnească, precum și privilegiul de a ține cîte o pivnița pentru vînzarea vinului, apărute ele orice fel ele „angarii”.

217. 1776 *ianuarie* 22. Ianache Văcărescu mare vistier se adresează domnului cu rugămintea de a numi pe marele vornic al Țării de Sus și pe Badea Știrbei fost marc logofăt să aleagă locul caselor ce a cumpărat de la Manolache Vatați lingă mănăstirea Sf. Ioan ; rezoluția domnului.

218. 1776 *martie* 14. Nicolae fost mare pitar vinde lui Athanasie Dimu simigiul un loc de casă cu pivniță în mahalaua Popa Dărvaș, cu 80 de taleri, loc pe care el îl primise în dar de la unchiul său, mitropolitul Grigore.

219. 1776 *mai* 8. Dumitrache medelnicer și Constantin fost logofăt al doilea, cercetează din porunca domnului, dreptul de proprietate ce are marele clucer Manolache Brîncoveanu asupra unui loc din mahalaua Popescului, lingă podul lui Șerban Vodă și înaintează rezultatul, cercetărilor.

220. 1776 *ie* 11. Carte patriarhală și sinodală prin care se aruncă mare blestem asupra aceluia ce nu vor păzi întocmai orînduiala școlilor întocmită în Țara Românească de domnitorul Alexandru Ipsilanti.

221. 1776 septembrie [f.z]. Radu Golescu mare pitar vinde un loc de casă cu pivniță de piatră, în mahalaua Arhimandritului, lui Nicolae Dudescu fost mare vornic, cu 500 de taleri.

222. 1777 februarie 10. Cițiva boieri și starostele de neguțatori cer domnitorului să întărească lui Manolache Brîncoveanu fost mare clucer, dreptul de proprietate asupra unei case din hanul Șerban Vodă, făcută de Theodosie lipțcanul căruia i se vinduse averea la mezat pentru despăgubirea creditorilor.

223. 1777 mai 17. Măria Greceanu mărturisește în fața mitropolitului Grigorie că locul ce-l avea de la răposatul ei soț postelnicul Ioniță Greceanu, în mahalaua Fînfină Boului, l-a dăruit cu 35 de ani în urmă bisericii Tuturor Sfinților.

224. 1777 iunie 7. Hristea ceaușul împreună cu soția, cumnatul său și soacra sa vînd lui Mihai logofăt povarnagi un loc ce-l primise de zestre, cu 29 de taleri.

225. 1777 iunie 25. Mitrache fost mare medelnicer și Gonstantin Neculescu polcovnic măsoară și hotărînesc din porunca domnitorului locurile părintelui vlădica Mireon din mahalaua Sf. Gheorghe Vechi.

226. 1777 noiembrie 20. Divanul prezintă anafora domnitorului în legătură cu pricina dintre egumenul mănăstirii Văcărești și Stan logofătul, pentru un loc; rezoluția domnitorului.

227. 1777 noiembrie 21. Mai mulți boieri aleg și hotărînesc locul de la Fînfină Boului pe care stolniceasa Măria Greceanu îl dăruise mănăstirii Antim.

228. 1777 decembrie 11. Măria Gantemiroaia dăruiește lui Hagi Dimitrache Mehtupciu fost mare sluger o bucată din locul ce are alături, pentru multe faceri de bine ce i s-au făcut și pentru pomenirea sufletului ei.

229. 1778 septembrie 17. Anafora vorniciei către domnitor în pricina de neînțelegere dintre Hagi Dimitrache Mehtupciu fost mare sluger și Toma Călinescu; Călinescu e obligat să astupe umblătoarea, iar Mehtupciu să facă jghiaburi ia casă.

230. 1778 noiembrie 10. Alexandru Ipsilanti voievod hotărîște ca pe un loc sterp al mănăstirii Golțea să se construiască carvasara, pentru șederea marelui vameș și a neguțătorilor, iar mănăstirea să primească 180 taleri pe an de la marele vameș.

231. 1779 martie 1. Pană Filipescu și Ștefan, mari vornici, împreună cu Scarlat Greceanu mare logofăt cercetează din porunca domnului dreptul de proprietate ce are marele logofăt Manolache Brîncoveanu asupra unui loc din mahalaua Popescului și înaintează anafora cu rezultatul cercetărilor.

232. 1779 iulie 29. Mitropolitul Grigorie dă carte de blestem lui Ioanichie egumenul mănăstirii Radu Vodă pentru toți aceia care n-ar mărturisi adevărul în legătură cu locul morii din mahalaua Gorgani, pe care l-au impresurat locuitorii vecini.

233. 1779 august 25. Gonstantin Nenciulescu fost logofăt al doilea împreună cu alți doi boieri, din porunca domnului, aleg și delimitează cu pietre locul ce are Manolache Brîncoveanu fost mare logofăt, în mahalaua Broșteni, dînd cuvenita carte de hotărînicie.

234. 1780 martie 7. Marii boieri ai divanului înaintează domnului anafora cu rezultatul cercetărilor ce au făcut în pricina dintre Gonstantin Brătescu, ginerele lui Chiriță Dbicescu și Pană Gărpinișeanu pentru un loc din spatele mănăstirii Golțea.

235. 1780 martie 10. Pulcheria (Profira) Brătășanu păhărniceasa, fiica lui Antonache mare ban, lasă după moartea sa spitalului Golțea casele pe care le are în București, în mahalaua Colțea, „așa precum sânt”.

236. 1780 iunie 13. Radu ciohodar împreună cu soția sa Safta vînd lui Tatu trîmbițaș și soției acestuia, Măria, o casă din mahalaua Popa Cozma, cu 140 de taleri.

237. 1780 iulie 12. Ilinca Poenăreasa stărstoaia vinde casa surorii sale, Elena (care, locuind în județul Vilcea nu se putea ocupa de ea), lui Șerban „fost copil din casă”, cu 230 de taleri, el avînd drept de protimisis.

238. 1780 iulie 30. Marele vornic dă ordin lui Radu și Necula vtorii vornici să prețuiască lemnele casei dascălului Dragomir ce este pe locul Mitropoliei, ca să i să plătească.

239. 1780 iulie 30. Foaia de prețuire a caselor logofătului Dragomir. Se amintesc părțile componente ale construcției și se arată pentru fiecare în parte prețuirea. Valoarea casei se ridică la suma de 293 de taleri.

240. 1780 septembrie 8. Badea Știrbei mare vornic și Dumitrașco mare vornic arată domnitorului cercetarea ce au făcut în legătură cu pricina de neînțelegere dintre egumenul mănăstirii Radu Vodă și mahalagii din Gorgani.

241. 1780 septembrie 16. Dascălul Constantin arată că a primit banii ce a cheltuit cu repararea pivniței de lingă școala slovenească de la Sf. Gheorghe Vechi.

242. 1780 noiembrie 2. Marii boieri hotărîsc în pricina de neînțelegere dintre Stana și Ianache băcanul pentru chiria unei case din mahalaua Sf. Dumitru.

243. 1780 noiembrie 19. Ignatie egumenul mănăstirii Cotroceni cere domnitorului ca să să cerceteze și despre locul din apropiere ce-l are de danie mănăstirea, cu ocazia alegerii locului numit Livada domnească.

244. 1780 decembrie 15. Dumitrașcu Racoviță vornic și Scarlat Greceanu logofăt, din porunca domnului, cercetează situația locului domnesc din mahalaua Fintîna Boului înaintînd anafora cu rezultatul cercetărilor; rezoluția domnitorului.

245. 1781 februarie 10. Lulea Filip arnăutul dăruiește mănăstirii Radu Vodă, după moartea sa, casele și prăvăliile pe care le are în mahalaua Gorgani, pentru pomenirea lui și a părinților săi.

246. 1781 martie 23. Mitropolitul Grigorie scrie lui Dumitrașcu Racoviță mare vornic că-i trimite cartea de danie făcută de monahia Pelaghia (Pulcheria) Brătășanu către mănăstirea Golțea, spre a o păstra pînă va fi numit un epitrop.

247. 1781 mai 25. Ștefan Pîrșcoveanu mare vornic, din porunca domnului, cercetează pricina de neînțelegere dintre mitropolie și măcelari pentru un loc de la Scaunele de carne, pe care mitropolia îl primise în schimb de la stolnicul Ștefanache.

248. 1781 septembrie 1* Tudor mătăsarul împreună cu soția și copiii vînd lui Iordache Neculescu fost mare medelnicer o casă cu grădină, în mahalaua Stejarului, cu 135 de taleri.

249. 1781 noiembrie 20. Alexandru Ipsilanti voievod întărește stăpînirea lui Manolache Brîncoveanu mare logofăt asupra unui loc de case sub dealul mitropoliei, rămas de la părinți și din care o parte fusese impresurat de egumenii de la mănăstirea Sfînta Ecaterina.

250. a782 ianuarie 28. Radu Bărbătescu vinde lui Scarlat Greceanu mare vistier, pentru 5 000 de taleri, casele ce-i rămăseseră de la răposatul său părinte Mihai Bărbătescu, din mahalaua EneL

251. 1782 martie 2. Mitropolitul Grigorie roagă pe caimacamii țării să aprobe dărîmarea unui grajd pe care sârdarul Ganache l-a făcut pe locul băii, proprietatea Mitropoliei; rezoluția caimacamilor.

[^] **252.** 1782 aprilie 5. Marin, fiul popii Șerbu și soția sa, Nița, vînd lui Ștefan șalvaragiul o casă în mahalaua David Ceauș, ce o aveau de moștenire, cu 130 de taleri și o pereche de șalvari.

253. 1782 iulie 13. Din porunca domnitorului, boierii divanului judecă pricina dintre Ancuța grămătițea și ginerele său, Negoită fost logofăt al treilea, cu privire la casele și via prevăzute în foaia de zestre a soției lui Negoită, ca și la reparatul caselor; anafora cu hotărîrea judecății este înaintată domnului.

254. 1782 august 9. Marii boieri ai divanului judecă pricina dintre Ancuța grămătițea și ginerele său, Negoită fost logofăt al treilea, în legătură cu cele prevăzute în foaia de zestre a soției lui Negoită, eu reparațiile făcute de acesta și o vie primită „paragină”, nu lucrătoare; rezoluția domnului.

255. 1782 octombrie 7. Nicolae Garagea voievod poruncește marilor vornici să aleagă și să delimiteze cu pietre locul marelui logofăt Manolache Brîncoveanu, din mahalaua Popescului, dînd și carte de hotărînicie.

256. 1783 ianuarie 12. Hagi Chiriac, starostele de neguțatori, roagă pe domnitor să dea întărire episcopului Filaret pentru casa ce a cumpărat la mezat, fosta proprietate a lui Mareș zidarul care nu și-a plătit lucrătorii zidari și lemnari căroră „le-au mîncat dreptul lor”; mai apoi episcopul dăruiește casa lui Gheorghe logofătul „pentru slujba ce ne face”.

257. 1783 iunie 6. Costandina, soția răposatului dascăl Constantin, jefuiește mitropolitului în legătură cu o casă din mahalaua Sf. Ilie, ce i s-ar cuveni după socrul său Voinea logofăt de la mitropolie.

[^] **258.** 1783 octombrie 30. Din porunca domnitorului Mihail Suțu, boierii judecă pricina de neînțelegere dintre Oprea croitorul și preotul Tudor de la biserica Stejarului, cu privire la casa pe care Oprea a construit-o pe locul bisericii și a vîndut-o.

259. 1783 noiembrie 22. Mihail Suțu voievod înnoiește și întărește milele și scutirile de dăjzii ale schitului Sf. Elefterie al mitropoliei, pe care le dobândise de la Nicolae Caragea voievod.

260. 1783 decembrie [f.z.j. Mihail Suțu voievod întărește și înnoiește toate daniile și scuti-rile date mănăstirii Golțea de Mihai Cantacuzino fost mare spătar și de alții, pentru a se putea întreține spitalul de acolo.

261. 1784 februarie 1. Marii vornici, prin anafora, arată domnitorului că vorniceasa Anița Știrbei cere pe bună dreptate chiria neplătită de ani de zile de la aceia care au case pe locul ei din mahalaua Goleșcu.

262. 1784 februarie 22. Mihail Suțu voievod dăruiește lui Ștefan Prășcoveanu mare vornic de Țara de Sus un loc domnesc de lângă poarta de sus a vechii Curți domnești.

263. 1784 martie 3. Nicolae Basarab Brîncoveanu mare vistier dă lui Hagi Dimitrache Papazoglu un loc cu pivniță de piatră, în mahalaua Sf. Gheorghe Vechi, primind în schimb două locuri din mahalaua Șerban Vodă.

264. 1784 martie 9. Marele vistier face cunoscut domnului că a schimbat un loc al său „cu pivniță de piatră” din mahalaua Sf. Gheorghe Vechi cu două locuri ale lui Hagi Dimitrache Papazoglu din mahalaua Șerban Vodă și cere ca boierii vornici să-i măsoare și să hotărânească locul din mahalaua Sf. Gheorghe; rezoluția domnului.

265. 1784 septembrie 6. Iordache fost mare stolnic vinde ierodiaconului Climent un loc pe Podul Mogoșoaii, în mahalaua Popa Cozma, cu 230 de taleri.

266. 1784 septembrie 8. Dumitru vătaful de trăistari vinde fratelui său Ifrim o casă elin mahalaua Broștenilor, „pe loc megieșesc”, cu 27 de taleri.

267. 1784 septembrie 19. Gheorghe Mărgărit vinde ginerelui său Anastase Ghețea o pereche de case mari de zid cu locul lor, pe podul de la Hanul lui Șerban Vodă ce merge în jos spre Curtea domnească, în mahalaua Bălăceanu.

268. 1786 martie [f.z.J. Mihail Suțu voievod dă carte domnească de întărirea lui Grigore fost logofăt al treilea, ca epitrop și purtător de grijă al mănăstirii Sf. Spiridon.

269. 1786 aprilie 23. Matei arhimandritul, egumenul mănăstirii Sf. Ecaterina, face înțelegere cu Sfetco sîrbul, grădinar, ca acesta clin urmă să plătească chirie 4 taleri pe an pentru casa ce a construit-o pe locul mănăstirii.

270. 1786 iunie 12. Sorica mătășăreasa și alți doi vînd neguțătorului Ioan Dionisiu o porțiune de loc din mahalaua Scaunelor, de doi stînjeni și două palme domnești, pentru suma de 620 de taleri.

271. 1786 iulie 1. Nicolae Mavrogheni voievod hotărâște în privința apei pe care Filaret episcopul Rîmnicului o aduce la metohul 40 de mucenici.

272. 1786 august 4. Nicolae Mavrogheni voievod dă carte domnească la mîna locuitorilor din mahalaua Popescului, „ca să fie în pace și nesupărați” de Manolache Brîncoveanu fost mare logofăt care nu are drept să le ceară chirie pentru locul pe care sînt casele lor.

273. 1786 august 29. Nicolae Mavrogheni voievod hotărâște cum să ia sfîrșit pricina ele neînțelegere dintre Negoită fost logofăt al treilea și Ianache fost logofăt de vistierie, cu privire la casele ce au primit de zestre de la soacra lor, Ancuța grămăticeasa.

274. 1786 septembrie 4. Catinca, soția lui Ianache fost logofăt de visterie, se învoiește să lase surorii sale Safta, soția lui Negoită fost logofăt al treilea, jumătate din casele ce le-ati fost date drept zestre de mama lor, Ancuța grămăticeasa, primind 2 500 de taleri, partea sa.

275. 1786 septembrie 24. Nicolae Mavrogheni voievod reînnoiește și întărește dascălului Constantin și ipodidascălului de la școala domnească milele și privilegiile ce le-au avut date de alți domnitori mai înainte.

276. 1786 septembrie [f.z.J. Departamentul de Șapte judecă pricina dintre țiganii Radu* Călin și Oprea cu Manolache Brîncoveanu fost mare logofăt pentru casele ce au în mahalaua Popescului, de unde au fost îndepărțați; rezoluția domnului.

277. [1786] noiembrie 2. Nicolae Mavrogheni voievod acordă cuiumgiilor (argintarilor) dreptul de a se organiza în rufet și le întărește „cu privileghiu domnesc” vechile obiceiuri.

278. 1786 noiembrie 12. Nicolae Mavrogheni voievod dă lui Ianache Moruzi fost mare vornic dreptul să ia pentru trebuința casei sale o măsură de apă de la cișmeaua ce aduce apele de la Crețulești.

279. 1786 noiembrie 21. Nicolae Mavrogheni voievod întărește orînduielele ce a lăsat Hagi Dimitrache Papazoglu cu privire la hanul din fața mănăstirii Sf. Gheorghe Vechi, zidit cu chel-tuiala lui.

280. 1786 decembrie 20. Nicolae Mavrogheni voievod întărește privilegiile ce au avut mai dinainte rufetul blănarilor subțiri și al cojocarilor groși.

281. 1787 ianuarie 26. Marin „copil din casă” primește de la Răducanu Goleșcu fost mare clucer un loc de casă cu patru stînjeni, pentru care plătește chirie 20 de parale de stînjen pe an.

282. 1787 februarie 24. Barbu trăistarul și soția sa Mălina vînd lui Gospodin tabacul o casă, în mahalaua Broștenilor, cu 90 de taleri. Casa este luată de Dumitru trăistarul, pe baza dreptului de protimisis și revîndută lui Hagi Dimitrache Papazoglu, cu același preț.

283. 1788 octombrie [f.z.J. Nicolae Mavrogheni voievod hotărâște ca o moșie din județul Ialomița, a Caliței Doicescu plecată din țară, să fie dăruită la haznaua apelor de la biserica Izvorul Tămăduirii (Zoodohul Pighi).

284. 1788 decembrie 8. Fotin cojocarul împreună cu soția sa Smaranda și cu fiica sa Anastasia vînd lui Constantin bogasierul o casă din mahalaua Oțetarului, cu 380 de taleri.

285. 1789 martie 1. Constantin Crețulescu mare vornic face schimb de locuri cu mănăs-tirea Sf. Spiridon Vechi, pentru două prăvălii ce are în mahalaua Șerban Vodă și care erau clădite și pe o porțiune de loc al mănăstirii. Adevărit de mitropolitul țării.

286. 1789 noiembrie 30. Constantin fost vistier al doilea dă logofătului Asanache și jupî-nesei Sanda, cu același așezămînt, locul luat cu chirie de la mănăstirea Radu Vodă, în curtea bisericii Stelea.

287. 1789 decembrie [f.z.J. Sanda preoteasa, soția răposatului preot Theodor de la biserica Sf. Gheorghe Vechi, vinde postelnicului Antonie casa ce a făcut-o pe locul școlii și al casei das-călului Stanco.

288. 1790 aprilie 12. Caterina, soția răposatului preot Stan, împreună cu fiul ei Grigore vînd lui Ion postăvar o casă în mahalaua biserica Albă, pentru 155 de taleri, cu obligația de a da 17 parale chiria locului la mănăstirea Mihai Vodă.

289. 1790 aprilie 23. Nicolae stolnicul vinde fratelui său Ioniță fost mare șetrar partea sa de vie și casele de la Cotroceni, adică jumătate din ce au moștenit amîndoi, pentru 250 de taleri.

290. 1790 aprilie 23. Constantin, fiul lui Todor mărgelarul, vinde lui Drăghici căpitanul o prăvălie din mahalaua Scaune, cu 750 de taleri, cu obligația că dacă se va vinde și prăvălia alăturată, numai biserica să aibă protimisis.

291. 1790 mai 7. Măria, soția răposatului vornic Pacu, vinde șetrarului Ioniță șase răzoare de vie pe deal și șase pe vale, lângă Cotroceni, pe pămîntul mănăstirii Radu Vodă, cu prețul de 100 de taleri.

292. 1790 mai 10. Dumitru, fiul popii Sima și mama sa, Măria soția răposatului popa Sima, vînd șetrarului Ioniță trei răzoare de vie pe deal și trei pe vale lângă Cotroceni, pe locul mănăstirii Radu Vodă, cu prețul de 67 de taleri și jumătate.

293. 1790 iulie 5. Divanul Țării Românești întărește mănăstirii Sf. Spiridon Nou daniile ce i-au fost făcute de domnitorii precedenți și care i-au fost recunoscute și de Goburg, „marele comandir al tuturor oștirilor și oblăduitorul țării”.

294. 1790 iulie 5. Divanul Țării Românești întărește mănăstirii Văcărești privilegiile ce i-au fost acordate de domnitorii „de mai nainte” și care i-au fost recunoscute și de prințul Goburg, comandantul armatelor austriece din Țara Românească.

295. 1790 august 25. Ecaterina, soția lui Negoită fost logofăt al treilea, vinde casele din mahalaua Crețulescu lui Stoica Urlățeanu cu 5 700 de taleri, iar acesta, primindu-și banii, le restituie lui Ioan fost logofăt de vistierie, pe baza dreptului de protimisis.

296. 1790 noiembrie [f.z.J. Zamfira, fiica lui Toma cizmarul, împreună cu soțul ei Petre vînd lui Părvan cavaful o casă situată pe locul Mitropoliei, pe Podul Calicilor, în mahalaua Vlă-dica, pe care a moștenit-o de la părinți, cu 130 de taleri.

297. [1790—1800]. Gherghina văduva înaintează a șasea jalbă domnului, în pricina de judecată ce are cu Panait logofătul care i-a împresurat locul și casa, pe nedrept.

298. 1791 februarie 13. Catrina, fiica răposatului Nicolae grămăticul, se plînge marelui Divan împotriva logofătului Stoica ce a cumpărat de la sora ei o casă pe Podul Mogoșoaiei fără să respecte dreptul de protimisii; rezoluția Divanului.

299. 1791 aprilie 28. Dumitrana, soția răposatului preot Apostol, împreună cu fetele sale vînd lui Ștefan șalvaragiul o casă cu loc în mahalaua Ceauș David, cu 590 de taleri.

300. 1791 iulie 24. Șerban vornic al doilea împreună cu fiii săi vînd polcovnicesei Păuna, cu 600 de taleri, casele din mahalaua Gorgani, construite pe pămîntul mănăstirii Sărindar, pentru care chiria este de 20 de parale anual.

301. 1791 septembrie 10. Badea măcelarul, din mahalaua Popa Rusu, se adresează domnitorului cu rugămintea de a fi pus în libertate din închisoarea în care este ținut pentru datorii; rezoluția domnitorului și rezultatul cercetărilor făcute de Departament.

302. 1791 octombrie 8. Mitropolitul Cosma face cunoscut domnitorului, prin anafora, că are protimisii asupra casei construită de preoteasa Sanda, pe locul Mitropoliei, și pe care greșit și ilegal o vînduse postelnicului Antonie.

303. 1791 decembrie 17. După poruncă domnească se face prețuirea casei făcută de preoteasa Sanda în curtea bisericii Sf. Gheorghe Vechi.

304. 1791 [f.l.z.J. Mihail Suțu voievod întărește lui Mihalache logofăt de vistierie, care slujește la Curtea domnească, dreptul de a fi scutit de o serie de dăjdii.

305. 1792 ianuarie 25. Anafora întărită de Alexandru Ipsilanti voievod, pentru vînzarea la mezat a unui loc de casă din mahalaua Vișinii, pe Podul Mogoșoaiei, al Saftei Voineasca și Măria postelniceasa din Tîrgoviște.

306. 1792 ianuarie [f.z.J. Mihail Suțu voievod întărește stăpînirea lui Manolache Brîncoveanu mare logofăt asupra locului părintesc de sub Dealul Mitropoliei, ce-i fusese recunoscută de Alexandru Ipsilanti în urma judecării cu mănăstirea Sf. Ecaterina.

307. 1792 februarie 5. Mihail Suțu voievod poruncește boierilor epitropi să dea dascălului slovenesc Constantin cîte 25 de taleri pe lună, drept leafă, începînd din septembrie trecut, de cînd n-a primit nici un ban.

308. 1792 februarie 10. Mihail Suțu voievod înnoiește și întărește mănăstirii Colțea toate daniile și scutițiile făcute de domnitorii de mai înainte pentru spitalul mănăstirii.

309. 1792 februarie 17. Mihail Suțu voievod întărește mănăstirii Sf. Spiridon milele și scutițiile pe care le primise de la domnitorii de mai înainte și, în special, de la Alexandru Ghica, cel care a terminat-o, a împodobit-o și înzestrat-o „precît au putut”, adăugînd și altele.

310. 1792 februarie 21. Manolache Brîncoveanu mare logofăt arată domnitorului că pe locul ce are în mahalaua Popescului mulți oameni, fără voia lui, și-au făcut prăvălii, case și acareturi pentru care nu vor să plătească chirie. Se dă ordin ceaușului de aprozi să-i oblige a-și plăti chiria, iar cei care au vreun pretext, să fie înfățișați la marii vornici care le vor cerceta pricina.

311. 1792 februarie 25. Mihail Suțu voievod înnoiește scutirea de dări pentru un scaun de carne din cele patru pe care le ține casa fiului său, Grigorașco Suțu.

312. 1792 martie 18. Mihail Suțu voievod întărește lui Dositei, episcopul Buzăului, mila ce avea de a ține pentru casa epitropiei din București patru liude, doi zidari și doi lemnari, aduși din străinătate.

313. 1792 martie 23. Mihail Suțu voievod acordă mănăstirii Sf. Spiridon Nou din București o serie de scutiri pentru scaunul de carne ce are.

314. 1792 martie 23. Departamentul de Șapte dă carte de judecată în pricina ce are Sanda căpităneasa cu Apostol logofăt al treilea, pentru o prăvălie pe care acesta o cumpăraseră la mezat; pricina e rejudecată de mitropolit; rezoluția domnului.

315. 1792 mai 31. Sanda căpităneasa se jeluiește domnitorului în pricina cu Apostol zaraful, pentru o prăvălie, arătînd că acesta nu aduce la îndeplinire hotărîrea Departamentului, iar zapciul nu-i scoate la judecată înaintea marilor boieri.

316. 1792 august 4. Tudor polcovnic și soția sa, Nița, vînd lui Vintilă Prijbeanu fost mare serdar o casă pe Podul Mogoșoaiei, pe care vînzătorul o avea de zestre de la socrul său, Stanislav, copil din casă de divan, primînd pentru ea 400 de taleri.

317. 1792 noiembrie 27. Bălașa, soția lui Negoită, lasă prin diată ginerelui său, Atanasie grecul și fiicei sale, Voica, bunuri mobile și imobile, spre a le stăpîni după săvîrșirea sa din viață.

318. 1793 martie 18. Alexandru Moruzi voievod scutește pe Chiriță logofăt de divan, fiul lui Gheorghe, de toate dăjdiile și orînduieșile vistieriei și ale cămării domnești.

319. 1793 iunie 30. Alexandru Moruzi voievod acordă schitului Sf. Elefterie, metoh al mitropoliei, scutire de dări și alte privilegii, întărînd vechile mile acordate de domnitorii de mai înainte.

320. 1793 septembrie 2. Alexandru Moruzi împuternicește pe beizadea Grigore Suțu să stăpînească în oraș o pivniță, scutită de toate dările pe care alte pivnițe ar fi obligate să le dea.

321. 1793 septembrie 30. Ianache Moruzi mare vornic înaintează domnitorului anafora în pricina ce are Casandra grămătimeasa cu Nicolae Fălcoianu fost logofăt al treilea, pentru un loc de casă de pe Podul Calicilor, cu concluzia că locul grămătimesei a fost încălcat de Fălcoianu.

322. 1793 octombrie 5. Păuna polcovniceasa, soția polcovnicului Mărgărit, împreună cu fiii ei vînd lui State Petru lipscan, cu 600 de taleri, casele din mahalaua Gorgani, construite pe locii mănăstirii Sărindar, plătiind o chirie anuală de 60 de bani.

323. 1793 noiembrie 27. Alexandru Moruzi voievod cere mitropolitului Țării Românești ca să îndatoreze mănăstirile din București a înființa mori cu cai, necesare în vreme de îngheț sau secetă.

324. 1793 decembrie 15. Marii boieri cercetează pricina fostului mare logofăt Radu cîntărețul, dascăl care cere ca cei ce au case pe locul său să-i plătească chiria ce n-au „plăthVo unii dintr-ânșii după vremi”. Cei ce nu vor plăti la timp își vor pierde „binalele”.

325. 1794 ianuarie 29. Măria Bălăceanu și Dimitrie Polizu se judecă pentru un loc al celei dintîi pe care Dimitrie Polizu, ca chiriaș, clădise mai multe prăvălii. Nemulțumiți cu hotărîrea Departamentului de Nouă și a marilor vornici, ajung în fața Divanului domnesc care dă hotărîrea definitivă.

326. 1794 martie 16. Filaret episcopul Rîmnicului hărăzește lui Radu cîntărețul, dascăl la Biserica 40 de mucenici, metoh al episcopiei, o casă ce fusese cumpărată de la Hristodor Niculescu.

327. 1794 aprilie 20. Manole Atanasie blănarul împreună cu soția sa Anița vînd lui Ioan Botezatu croitorul o casă în mahalaua Broștenilor, sub zidul Curții domnești, cu 100 de lei.

328. 1794 mai 1. Iane, fiul lui Neculae croitor, împreună cu soția lui Minca vînd lui Ivan buluc-bașa o casă cu grădină, în mahalaua Sîrbească, cu 110 de taleri, fiind obligat cumpărătorul să plătească Mitropoliei o chirie de 5 taleri pe an, pentru loc.

329. 1794 mai 11. Marii boieri înaintează domnitorului anafora în pricina de neînțelegere dintre Dimitrie șelaru (dezmoștenit de tatăl său Hagi Panait) și Stancu bogasierul pentru niște prăvălii de pe Ulița Șelari; rezoluția domnească.

330. 1794 iunie 5. Măria, fata jupînesei Măria, împreună cu soțul său Constantin Berlescu postelnicul fac schimb cu Ilie Hagi Paraschiva, dînd acestuia casa din mahalaua Neguțătorilor și primînd de la el o casă în mahalaua Oțetarului și 600 de taleri.

331. 1794 iunie 8. Iosif neamțul ia cu chirie de la mănăstirea Cotroceni, prin arhimandritul David, două pogoane de loc, la Cărămidărie cu dreptul de a-și face casă și grădină, plătiind anual cîte 4 taleri de pogon.

332. 1794 iulie 26. Nicolae Fălcoianu fost logofăt al treilea dă soției sale, Safta, casele din mahalaua Antim, primînd de la aceasta casa ce are de zestre în mahalaua Caimatei și opt pogoane de vie în județul Saac, spre a-și plăti datoria către Hristea Gheorghiu.

333. 1794 noiembrie 13. Alexandru Moruzi voievod hotărîște în pricina de neînțelegere dintre Tudorache, fiul lui Hagi Tudor, și egumenul mănăstirii Nucetu, pentru o prăvălie pe care primul o moștenise de la tatăl său.

334. 1795 ianuarie 29. Alexandru Moruzi voievod întărește orînduieșile și obiceiurile rufetului blănarilor sau al cojocarilor „suptîri”, deosebit de al rufetului cojocarilor bășcălii și a ișlicarilor.

335. 1795 ianuarie 30. Alexandru Moruzi voievod înnoiește și întărește mănăstirii Colțea daniile și privilegiiile date de înaintașii săi și-i acordă în plus 500 de taleri anual, din venitul ocnelor.

336. 1795 februarie 25. Neagu și soția sa Catrina vînd lui Radu Trîmbițașul și soției sale, Dobrița, o casă pe Podul Calicilor, pe pămîntul Mitropoliei, pentru 160 de taleri.

337. 1795 octombrie 27. Alexandru Moruzi voievod dăruiește lui Ianache Muruz fost mare vistier două măsuri de apă din apa ce se aduce din izvoarele de la Crețulești.

338. 1796 martie 14. Alexandru Moruzi voievod dă carte domnească lui Filothei purtător de grijă la metohul episcopiei Rîmnic, să aibă dreptul a ținea patru liude din dajnicii mahalalelor, care să fie scutiți de orice dajdie și poruncește vistierului să-i scoată din catastihul Vistieriei și al Vorniciei.

339. 1796 mai 10. Dima Athanasiu vinde lui Ganela fost ceauș agiesc o pereche de case cu locul lor, în mahalaua Popa Dârvaș, cu 1 300 de taleri.

340. 1796 iulie 15. Mirică (Marinică) muscalagiul împreună cu soția sa Zmaranda vînd lui Voicu cojocarul o casă „făcută din pağiște”, în mahalaua Gaimata, cu 280 de taleri și cu obligația de a plăti 9 taleri pe an chiria locului.

341. 1796 septembrie 12. Nicolae Gazacu împreună cu soția sa Dobrița vînd lui Ganela fost ceauș agiesc o casă cu locul ei, în mahalaua Popa Dârvaș, cu 290 de taleri.

342. 1796 noiembrie 8. Alexandru Ipsilanti voievod scutește pe Ghiriță logofăt al Divanului de dăjdiile vistieriei, precum și de toate angaralele.

343. 1796 noiembrie [f.z.J. Mănăstirea Sf. Ioan face schimb cu vorniceasa Ecaterina Grecianu, dîndu-i în proprietate locul de „supt casele” din mahalaua Gorgan și primînd de la ea moșia Ursească, de 553 de stînjeni, în județul Buzău.

344. 1796 [f.l.z.J. Alexandru Moruzi voievod orînduiește pe Isaia ieromonahul dascăl la școala slovenească de la Sf. Gheorghe Vechi, în locul răposatului dascăl Constantin.

345. 1797 ianuarie 13. Iosif episcopul Argeșului vinde, cu aprobarea mitropolitului Dosithei, lui Vasile Ghica, ginerele lui Hagi Gheorghe, un loc cu case pe el, în spatele Curții domnești, pentru 2 700 de taleri.

346. 1797 februarie 22. Alexandru Ipsilanti voievod, la cererea ce i s-a făcut, întărește vechile scutiri de dăjdie la 24 de neguțatori pămînteni din București.

347. 1797 martie 20. Năstase tabaciu face așezămînt cu Mitropolia ca pe locul acesteia, în apropiere de moara bisericii Sf. Elefterie, să-și facă o moară de tabac, plătînd chiria locului 100 de taleri pe an.

348. 1797 martie 22. Alexandru Ipsilanti voievod, vîzînd că mănăstirea Tuturor Sfinților, ctitoria fostului mitropolit Antim, nu poate a se „chivernisi precum să cuvine unii mănăstiri”, hotărăște să devină metoh al episcopiei Argeș, unde să fie și școală pentru cei „ce vor veni la hirotonie”.

349. 1797 aprilie 9. Alexandru Ipsilanti înnoiește și întărește privilegiile ce are mănăstirea Colțea: a lua dijma de sare de la Ocna Slănic, județul Saac, a ținea scutelnici dîrvari, lemnari, două pivnițe scutite de fumărit, a lua vamă de la tîrgul din Lichirești, încasarea vinăriciului de la locuitorii de pe moșia Bucov și a chiriei pentru carvasara de la marele vameș.

350. 1797 aprilie 30. Exarhul mănăstirii Radu Vodă vinde polcovnicesei Evdochia Jianu o casă construită pe locul de lîngă Poarta cea mare, cu 1 850 de taleri, urmînd să plătească chirie pentru loc cîte 7 taleri pe an.

351. 1797 iulie 17. Mihai pescarul vinde lui Gonstantin abagiu o casă cu „locul ei moștenesc”, în mahalaua Oțetarului, cu 177 de taleri.

352. 1797 iulie 18. Alexandru Ipsilanti voievod întărește marelui vornic Radu Goleșcu stăpînirea peste o prăvălie, în mahalaua Sf. Gheorghe Vechi, în fața Podului Tîrgului de Afară, cumpărată de la mezat, cu 945 de taleri.

353. 1797 iulie 29. Ioniță meimar-bașa se învoiește cu Măria, soția răposatului Dumitrache șelar, să-i construiască o prăvălie și dependințe, în mahalaua Sf. Nicolae Șelari, cu tot materialul lui, pentru 510 taleri „gata la verigă”.

354. 1797 august 2. Popa Ion vinde jupînului Ivan și soacrei acesteia, Safta, o casă cu loc în mahalaua Lipscașilor, cu 575 de taleri, cu obligația pentru cumpărător de a plăti 45 de bani pe an mănăstirii Sf. Pantelimon, pentru loc.

355. 1797 august 20. Ioniță meimar-bașa, împreună cu alți meșteri, se învoiește cu Măria (Mariuța) soția răposatului Dumitrache șelar, să-i construiască o bina deasupra prăvăliei pe care tot ei o făcuseră, pentru 180 de taleri, cu tot materialul lor.

356. 1797 septembrie 5. Epitropii mănăstirii Golțea se învoiesc cu Radu Goleșcu mare vornic pentru plata chiriei locului pe care se află prăvălia ce a cumpărat-o la mezat, pe ulița ce merge spre Curtea Veche.

357. 1797 septembrie 8. Alexandru Ipsilanti dă carte domnească lui Filothei „purtător dă grijă la metohul” episcopiei Rîmnic, prin care înnoiește și întărește dreptul de „a ținea lude patru” de orice dajdie, pentru curățenia și înfrumusețarea grădinii.

358. 1797 septembrie 28. Dumitrache Nicolau vinde lui Barbu Panita o casă, în mahalaua Scaunelor, cu 350 de taleri și cu obligația de a plăti 5 taleri chirie pe an la mitropolie, „ca să scap de datornici”.

359. 1797 octombrie 3. Alexandru Ipsilanti voievod dă privilegiu și scutiri de dări dascălilor care predau la școala slovenească de la Sf. Gheorghe Vechi.

360. 1797 octombrie 8. Dumitrache Racoviță mare ban scrie lui Dragomir fost vistier al treilea să vie să-și plătească chiria locului pe care are casele, în mahalaua Sf. Dumitru.

361. 1797 octombrie 26. Alexandru Ipsilanti voievod înnoiește cele hotărîte de Hagi Dumitrache Papazoglu cu privire la averea sa care urmează a fi administrată de clironomi, stabilind, în amănunt, cum să procedeze.

362. 1797 octombrie [f.z.J. Mitropolitul Dosithei dă lui Matei grădinarul un loc de două pogoane și jumătate, în mahalaua Bărbătescu, „ca să-și pue sămănături de grădină”, plătînd chirie cîte 6 taleri pe an.

363. 1798 ianuarie 17. Ghiran cavaful împreună cu soția sa Măria vînd ginerelui lor, Dinu, o casă în mahalaua Lucaci, cu 1 000 de taleri.

364. 1798 martie 1. Gonstantin Hangerli voievod întărește unei bresle de 24 neguțatori pămînteni privilegiile ce le-au fost acordate de alți domnitori dinaintea lui.

365. 1798 aprilie [f.z.J. Gonstantin Hangerli voievod scutește pe Chiriță logofăt al Divanului de dăjdiile vistieriei și de toate angaralele, precum a avut și mai înainte.

366. 1798 iunie 1. Matei Cantacuzino mare sluger vinde sătrarului Dumitru Polizu un loc, în mahalaua Sf. Dumitru, unde se afla binăua cumpărătorului.

367. 1798 iunie 11. Constantin Hangerli voievod acordă privilegiu dascălilor de slovenie de la școala domnească de la Sf. Gheorghe Vechi.

368. 1798 iunie 14. Dimitrie staroste înaintează domnului o anafora cu privire la vînzarea, prin mezat, a 20 de stînjeni și a băii de la Curtea domnească, către clucerul Grigorașco Ghica cu 4 940 de taleri; rezoluția domnului.

369. 1798 iunie 14. Starostele de neguțatori arată domnitorului că în urma licitației, pentru vînzarea unor parcele din terenul fostei Curți domnești, 6 stînjeni au fost cumpărați de Nicola, fiul lui popa Panait, cu 860 de taleri; domnitorul întărește vînzarea.

370. 1798 iunie 15. Gonstantin Hangerli voievod înnoiește și întărește milele și privilegiile mănăstirii și spitalului Colțea, acordate de către domnitorii de mai înainte.

371. 1798 iulie 24. Constantin Hangerli voievod poruncește egumenului mănăstirii Cotroceni, Visarion, să facă toate reparațiile ce sînt necesare.

372. 1798 iulie 25. Constantin Hangerli voievod întărește cele arătate prin jalbă, de Hagi Dumitrache Papazoglu, cu privire la îndatoririle clironomilor săi cărora le lasă moștenire hanul din fața mănăstirii Sf. Gheorghe Vechi.

373. 1798 august 5. Grigorie Greceanu vinde lui Vintilă Prijbeanu fost mare paharnic o pereche de case cu locul lor, în mahalaua Biserica Dintr-o Zi, ce le are de la răposat tatăl său Alexandru Greceanu fost mare stolnic.

374. 1798 august 15. Dobre cazacul se învoiește cu Visarion, arhimandritul de la mănăstirea Cotroceni, să primească o jumătate de pogon pe moșia mănăstirii, în Căramidari „lîngă moara Palici”, unde-și face casă, urmînd să plătească o chirie anuală de un taler și 20 de parale.

375. 1798 septembrie 6. Constantin Hangerli voievod întărește mila ce a avut-o slugereasa Catrina Lăcusteanu de a ține patru poslușnici scutiți de dajdie și o pivniță scutită de „toate orănduielile”.

376. 1799 februarie 5. Mitropolitul Dosithei dăruiește doctorului Constantin Darvari, pentru serviciile făcute la fabrica de hîrtie „cît și cu meșteșugul dohtoricesc la oamenii casii”, locul de sub prăvălia lui Pîrvu bărbierul, în mahalaua Sf. Dimitrie ce se mai numește și Bălăceanu.

377. 1799 [februarie 23]. Petre Sufragiu împreună cu soția sa Măria vînd lui Hristodor grămăticul o casă situată lîngă mănăstirea Antim, deoarece el se află „cu șederea și cu slujba într-alte pămînturi”.

378. 1799 martie 2. Cîțiva locuitori se angajează față de arhimandritul Visarion de la mănăstirea Cotroceni să construiască podul „dîn josul morii Grozăvești”, în anumite condiții spre a fi ferit de venirea apei mari sau „năboiala gheții”.

379. 1799 mai 20. Mitropolitul Dosithei dă adevărîntă lui Stanciu fost mare paharnic că și-a plătit otaștina pentru viile ce le are pe pămîntul mitropoliei.

1.

flspisah az Dumitru județul cu 12 pargari den oraș den București aceasta a noastră carte acestui boiaru anume Stanciul vătahului jupăneasii lui Manie (*sic*) și cuconilor lor Preda și Dumitrache și cu ai lor feciori căți Domnezeu le va da.

Ca să le fie dooă locuri de case, cu case cu tot, aicea în oraș, în București, cari locuri sânt lângă mănăstirea Sărindariul lângă uliță de în jos de mănăstire, alătura cu podul de în sus, între Dumitru zlătariul Botușariul și de în jos lângă lorgachie ce au fost vătah dă postealnici la Ale-xandru voivod Iliiaș.

Pentru că aceste locuri de case fost-au unul al [lui] Costandin cel mare zlătariul cumpărătoare de la Oprea zlătariul Boldu de în zilele lui Șerban voivod, iar alt loc fost-au al [lui] Costandin cel mic zlătariul despre mătuși-sa Stana încă mai denainte vream.

Iar după aceeaia când au fost acuma în zilele domnu[lui] nostru Ioan Matei voivod Băsărabă, iar Costandin cel mare de zlătari și Costandin cel mic zlătariul ei au vândut aceste locuri de case cu casa cu tot Standulu vătahul, a lu Tudosie logofătul, și jupăneasii lui Manii, drept 4 de bani gata.

Și au vândut ei de a lor bunăvoie fără dă nici o silă și cu știrea a tuturor vecinilor den mahala de în sus și de în jos, și denainte noastră. Și am văzut și zăpis de la lu [al lui] Costandin cel mare și de la man-lu Costandin cel mic de vânzare, cu mulți oameni buni mărturii scriși în zăpis.

Drept aceeaia dat-am această carte a noastră la mâna Standulu vătahul ca să fie aceste locuri de case [vătahului] Standului și jupăneasii lui și coconilor lui și nepoților și strănepoților neclintit *vă veachi*, amin.

Și mărturii am pus bătrânii orașului anume popa Borcea clisearu domnesc, i popa Ivan, i Stanciul diiaconul, i Costea gram[atic] de la bisea rica Domnească, i pop[a] Drăgoi, i pop[a] Manta, i Stanciul logofăt, părintele Eftimie egumenul și frate-săupopaRoșiulde la mănăstirea Sărindariul și Dumitru log[ofăt] *snă* Pană postelnic *ot* Bărbăteaști, i Costan din zlătariul, i Stan vătahul de zlătari și Lepădat ceauș și Defta neguțătorul.

I na pisah az Lepădat logfofătj u grad u București.

Measița mai 20 dni, i ot Adama, vleit 7142 [1634],

L.P.

[pe verso]:

Cartea^ județului i a pargarilor din București.

Arh. St. Buc, M-rea Gîmpulung, LXIII-12.

Original, stare bună, hîrtie groasă, cu filigran; întărit cu pecetea orașului în fum și o inscripție românească: mcnig E[u]KHPHJIHAOP ; la mijloc două personaje (par femeie) una stînd jos pe scaun, iar alta în picioare, în fața ei.

Vezi G. Ionescu-Gion, *op.cit.*, p. 727.

380.: 1799 iunie 23. Frații Halepliu vînd lui Theodosie Toma casa părintească, din mahalaua Biserica Doamnei, pe Podul Mogoșoaiei, împreună cu o prăvălie aflată în vecinătate cu locul marelui logofăt Scarlat Gîmpineanu, pentru 8 000 de taleri.

381. 1799 iulie 31. Alexandru Moruzi voievod dă dreptul lui Ioan polcovnic de seimeni să ia în stăpînire fabrica de fidea din dealul Bucureștilor, la Văcărești, fosta proprietate a domnitorului Constantin Hangerli, pe care a cumpărat-o de la sultan mezat cu 1 410 de taleri.

382. 1799 septembrie 13. Anghel căpitan împreună cu soția sa Catrina vînd lui Mihai arnăutul o casă, în mahalaua Izvor, pe locul mănăstirii Radu Vodă, cu 130 de taleri.

383. 1799^ octombrie i. Cinci boieri judecători întocmesc o anafora în pricina de neînțelegere dintre mănăstirea Tuturor Sfinților și mahalagii vecini pentru cotropirea unui loc din mahalaua Fîntîna Boului, proprietatea mănăstirii.

384. 1799 noiembrie 12. Panait Țigara starostele neguțătorilor roagă pe domnitor să dea cuvenita aprobare logofătului Nicolae care a cumpărat la mezat, cu 8 000 de taleri, casa din mahalaua Scorțarilor, a lui Grigore spițerul, pentru a-și plăti datorile rămase de la răposatul său tată, Necula spițerul.

385. 1799 decembrie 28. Teodor clucerul vinde un loc părintesc, în mahalaua Antim, căpitanului Tănășie Petrescu, pentru 1 500 de taleri, pe care i-a primit la facerea zăpisului si dă cumpărătorului hotărnicia locului.

386. 1800 februarie 4. Anaforaua marilor boieri, cu întărirea domnească, dată în pricina dintre Ioniță ișlicarul și epitropii bisericii Sf. Gheorghe Vechi pentru o prăvălie a bisericii pe care o avea luată cu chirie, vîndută acum marelui vornic Costache Știrbei.

387. 1800 martie 29. Cererea epitropilor bisericii Sf. Gheorghe Vechi către mitropolit și mării logofeți de a aproba schimbul unei case cu prăvălie a bisericii dată marelui vornic Costache Știrbei, pentru 300 de taleri, ce dă pentru înnoirea altor prăvălii a bisericii; anaforaua marilor logofeți.

388. 1800 mai 1. Ioniță ișlicarul vinde doctorului Constantin Darvari un coșar din pari, învelit cu trestie, construit pe locul acestuia, pentru 25 de taleri.

389. 1800 mai 4. Moștenitorii răposatului mitropolit Filaret dau mănăstirii Căldărușani moșia Portăreasca, o prăvălie în București și „prostichiul” și primesc, în schimb, moșia Dimieni.

390. 1800 mai 4. Anaforaua marilor vornici către domnitor pentru reparația făcută de Ioniță ișlicarul unei prăvălii a bisericii Sf. Gheorghe Vechi pe care epitropii bisericii voiau s-o dea marelui vornic Costache Știrbei; cuprinde și prețuirea construcției și adevărîța lui Ioniță ișlicarul de banii ce-a primit, pentru a nu mai avea nici o pricină de judecată.

391. 1800 iunie 19. Voicu croitorul vinde lui Gheorghe, fiul lui Gheorghe, trei pogoane de vie în dealul Văcăreștilor, pentru 25 de taleri.

fAdecă eu Dobre uncheșul de în oraș *ot* București, fecioriuî Mircei vătahul carele au fost de grădinarii domnești, scris-am al meu zapis să fie de mare credință la sfânta mănăstire *ot* Argeș și la mâna părintelui Leontie "arhimandritul năstavnicul sfintei mănăstiri și a tot soborul.

Cum să să știe că am venit miren și am mers la sfânta mănăstire de am cerșut eu cu mare rugămintă de m-au călugărit părintele Leontie arhimandritul egumenul și m-am fâgăduit eu. întâi numele mi-a fost Dobre iară pre călugărie numele meu s-au pus Dionisie. Și am dat loc sfintei mănăstiri în oraș în București, loc de casă cu pimniț[ă], cu îngrădișul, carele am cumpărat de la Cazan în mahalaoa [*indescifrabil*].

Și o am dat această moșie de a mea bunăvoe pentru sufletul părinților mie (*sic*) și pentru a tot neamul meu, cum să fie sfintei mănăstiri moșia ohabnică, iar noă pomană în veac, ori să pociu lăcui la sfânta mănăstire ori să nu pociu, tot să fie sfintei mănăstiri moșie în veac.

Iară carele va vrea de în neamul nostru fie frate, fie soț, fie nepot fiece rudă va fi și va vrea să facă altele să fie blestemat de vlădica Hristos și să să lăcuiască cu lucia și cu Arie și 318 *svte oteji*.

Și am pus și pecetea.

Pis measița ghenarie 25 *dni*, leat 7100 [?].

Dionisie
Mardarie

[*pe verso*]:

Zapisul cu locul de casă de la București.

Arh. St. Buc, Episcopia Argeș, XL-9.

Original, stare potrivită, hirtie avînd în filigran o coroană; două semnături indescifrabile; rupt în colțul de jos unde este cifra anului, se vede numai 7100 dar, sigur, mai era încă o cifră.

fAdecă eu Duca ceaușul și cu frate-meu Dima și cu Enachii, feciorii Iu Stamatii *ot* Pitești, scris-am acesta al nostru zapis să fie dă mare credință în mâna jupanului Costanden *vel* postelnic.

Ca sa să știe când au fost în zilele domnului nostru Io Matei voevod vîndut-am dumnealui postelnicului o pivniță dă în București cu loc dă doao prăvălii și alt loc dă o prăvălie piste locul prăvălii a lu sveti Ioan și d-a latu pană în chiliile bisericii a popei Mantăi.

Și am vîndut dă a noastră bunăvoe fără nici o silă dărept bani gata ughi 60, ca să fii dumnelui moșii ohabnică lui și coconilor dumnelui. Și am luat acești bani noi toți gata în manile noastră, cu știrea mumii noastre, anume Stanca.

Și la tocmeală noastră fost-au mulți boiari mărturii anume: Matei logofăt din Piscani, i Nedelco vătah de postelnice, i Drăghici spătar fiul Papei logofăt, i popa Manta *ot* București, i Costandin mătăsariul, i Calotă diiac, i Tatul cupeț și alți oameni mulți care vor pune iscăliturile mai jos.

Și pîntru crădența ne-am pus și pecețile. Am scris Duca ceaușul cu mînă mea. Am scris în luna ghenarie 25 zile în anul 7153 [1645].

L.P.

Eu Duca ceaușul

X Eu Ianachie, fratele lui Duca ceauș

X Eu Dima, fratele lui Duca ceaușii

Drăghici spătar, mărturie

[*indescifrabil*], martur

X Eu popa Manta

jL. P.] Eu Tatul cupețu, mărturie

[*indescifrabil*], martur

[*pe verso*]:

Zapisul Ducăi ceauș cu frații lui pentru pimnița *ot* București, c prăvălii den sus.

Acad. R.S.R., XLIII-71.

Original, stare bună; trei peceți inelare.

MHostie iu bojieiu Io Matei Basarab voevod i gospodin văsoi zem. Ungrovlahiscoe davat gospodstvo-mi sii povelenie gospodstvo-mi vearnom pocitemu pravilei gospodstvo-mi pan Evstratie vtori vistier i să sinovi em eliji bog darovah, ca să-i fie lui nește case în orașul domniei mele, în București, cu locul cît să va aleage în lung și în larg. Pentru că aceste case, c scriu mai sus, fost-au ale Mculii vistiariul.

Iară când au fost acum în zilele domniei mele, după ce s-au petrecut în Necula vistier, iar fiiu-său Dumitrașco postelnic au vîndut aceste case boiarinului domniei mele Evstratie vtori vistier drept ughi 260, tot bani gata, de bunăvoia lui, far nici o silă, cu știrea tuturor boiarilor a mari și mici. Și au luat toți banii din divan în mâna lui.

Însă fiind Dumitrașco postelnic datoriu lu Iacov cliucer *ot* Cernăuți ughi 160, bani n-au avut să-i plătească, ce au căzut cu rugăciune la Evstratie vistier de i-au făcut bine de i-au dat această [sumă] ughi 160, de s-a plătit de datorie de către Iacov cliucer și i-au mai dat încă ughi 100 de s-a fiiplut ughi 260, cum scrie mai sus, cum am văzut domnia mea și zapisul lu Dumitrașco postelnic de vînzare scris cu toți boiarii divanului mărturie.

Drept aceea, domnia mea încă am dat cinstului boiarinului domniei mele Evstratie vistier ca să-i fie lui aceste case cu tot locul cît vor ținea să-i fie lui și coconilor de moșie în veac stătătoare.

I ni *ot* cogojdo nepocolabim porizmo gospodstvo-mi sej sveditelii postavit gospodstvo-mi: pan Dragomir *vel* dvornic, i Radul *vel* logofăt, i Strovel vistier, i Diicul *vel* spătar, i Preda *vel* cliucer, i Mihnea *vel* stolnic, i Radul *vel* comis, i Drăgușin *vel* peharnic, i Costandin *vel* postelnic, i ispravnic Radul *vel* logofet.

I na pisah az Părvul logofăt u grad București, iulie 12 *dni* Adam leat 7153 [1645].

Io Matei voevod [m.p.].

L.P.

Acad. R.S.R., XLIII-76.

Original, stare bună, hîrtie groasă; pecete aplicată, în foarte bună stare.

J1654 iulie 5.

Adecă noi feciorii Oprii logofătul și a jupuneasii Măriei, nepoții Mitrei vornicul și ai banului Drăgușin, anume Dragomir și Ivan și cu Stroe văru nostru scriem și mărturisim cu acesta al nostru zapis ca să hie de mare credință la mîna Albului fustașul și a jupuneasei lui, Dobrii, și a feciorilor căți Dumnezeu le va dărui.

Cum să se știe că i-am vîndut un loc de casă aicea în București, den fundul pușcării spre soare-răsare, stînjăni 9 și den ulița despre Gherghina județul pană în Eadul iuzbașa de fustași, stînjăni 13 și alătura cupușcării pre den sus pană în uliță, pană unde se întîmpină cu Eadul iuzbașa și pre unde se vor pune semnele, ca să fie dumnealor moșăe stătătoare în veci, lor și coconilor lor, pentru că acest loc fost-au al moșălor noștri.

Derept aceia, i l-am vîndut noi de a noastră bunăvoe drept bani gata ughi 22.

Și când am făcut acest zapis fost-au boiari și oameni buni și preoți anume: Gherghina județul și Preda iuzbașa și Eadul iuzbașa de fustași și popa Tatomir de la besereca Mitrei vornicul și Spirea darabantul din Tîrgoviște și Bogdan vătaf și Neagul șufariul și Dragomir călăraș Bolunul și Leca bărbiiariul.

Și pentru credința punem inelele și iscăliturile. Și am scris eu Vlădilă gramaticos de la biserica domnească.

Am scris iulie 5 dni, leat 7162 [1654].

jL.P. | Eu Dragomir

1 L.P. | Eu Ivan

jL.P.Ti | Stroe

| L.P. | Eu Eadul iuzbașa

| L.P. | Eu Preda iuzbașa

| L.P. | Eu Spirea darabantul

X | Eu popa Tatomir

| L.P. | Eu Leca, vătaf, bărbiiar

| L.P. | Bogdan, mărturie

X | Eu Dragomir călăraș

/Pe foaia a douaJ :

Stanciul pîrîș prin Stan pîntru un taler. De nu va da banii pană într-o lună, să dea Stanciul de la casa lui. Mărturii Alexi.

S-a scris iulie 5 ani.

Arh. St. Buc, Mitrop. T. Rom., CCXLIX-1.

Original, stare bună; nouă peceti inelare, în tuș negru.

6.

1655 ianuarie 1

Milostieiu bojieiu Io Costandin Șarban voivod i gospodin davat go podstvo-mi sie povelenie gospodstvo-mi.

Sfentii și dumnezești mănăstiri Argeșul unde iase hramul Uspen Bogorodișe și părintelui egumenului Necolae și tuturor călugărilor căți să lăcuitoari în sfînta mănăstire.

Ca să fie sfintei mănăstiri un loc de casă cu pimniță în orașul domn meale în București, în mahalaoa [loc liber]. Care loc de casă iaste dat închinat sfinții mănăstiri de unchiașul Dobre, feciorul Mircei vătaf de grădinari, den București. Pentru că au venit părintele egumenul iS'ecola naintea domnii meale de au spus cum că au mers unchiașul Dobre la s-mănăstire Argeșul, încă când au fost părintele Lontie arhimandritul egumen, de s-au călugărit acolo la s-ta mănăstire și au închinat acel loc de casă cu pimniță sfinții mănăstiri, cu zapis de la mîna lui, cum am văzut domnia mea și zapisul unchiașului Dobre la mîna părintelui isecola

într-aceasta domnie [a] mea încă i-am dat den divan pre sluga domn meale pe Ne[cu]la vtori portar de au mers acolo la acel loc de casă au străn [ojamenibuni, bătrâni den mahala, anume pop[a] Vladul, i Bobe vătaf de dărăbanți, i [loc liber] și alți mulți de au căutat și au adevărat pentru acel loc de casă și l-au ales, în lung stînjăni 15 și în lat 12.

Drept aceia domnii mea i-am făcut această carte a domnii meale ca să fie acel loc, ce scrie mai sus, sfentii mănăstiri Argeșul și părintele egumenului Nicolae și tuturor călugărilor căți sînt lăcuitoari într-această sfîntă mănăstire moșie ohabnică și stătătoare în veaci și de cătră nime neclătit preste zisa domnii meale.

I i saam reci gospodstvo-mi.

Pis ghenarie 11 anij vleat 7163 [1655].

Io Costandin voivoda [m.p.].

\ L.P. ; a lui Dionisie ot Buc.[urești]

Bobe vătaf za dărăbanți, i pop[a] Vla

[pe verso]:

Cartea lui Costandin Yodă cu locul de casă ot București.

Arh. St. Buc, Episcopia Argeș, XL-10.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; alături de semnătură, domnitorul pune pecetea inelară, în tuș roșu.

Pe foaia a doua a documentului s-a început scrierea actului, dar greșindu-se, renunțat.

7.

1656 aprilie 1

fAdică eu, Marco năstavnicul mănăstirii ce să che [a]mă hramul Sveti Neonlai, făcută dă Mihai Vodă, scris-am și mărturisim cu acest zapis al nostru.

iMilostiiu bojiu Io Gheorghe Ghica voevod i gospoain văsoe zem. Tjngrovlahiscoe davat gospodstvo-mi siiu povealenie gospodstvo-mi cinstitului boiarinului domnii mele Șarban Cantacuzino vtorago logofet și feciorilor lui căți Dumnezeu i va dărui.

Ca să-i fie niște țigani, precum Bojin țiganul și cu țiganca lui anume Stana și cu copiii anume Dumitru, i Stoica și cu 2 copile anume Ilina și Stanca. Și Dumitru țiganul, fratele lu Bojin, cu țiganca lui anume, ia Stana și cu un copil anume Eadul și cu o fată anume Stanca. Și Eadul țiganul viorariul, fratele lu Bojin, și cu țiganca lui anume Stancea și cu tot sălașul lui.

Pentru că acești țigani și cu țigancele lor și cu copiii lor, carii scriu mai sus, fost-au ai Papei postelnic, feciorul Buzincăi cluceriul, cumpărat de tată-său Buzinca clucer încă mai dinainte vreame. Și tot i-au ținut pr seama lui cu bună pace, iară când au fost acum în zilele domnii mele iară Papa postelnic el au vândut acești ce scriu mai sus țigani boiarinului domnii mele Șarban logofătul, el de a lui bunăvoe, fără de nici o silă drept bani gata ughi 190 și cu zăpis de vânzare den mână lui și cu boiar mărurie carii scriu în zăpis, precum am văzut domnia mea și zăpisul lui la mână boiarinului domnii mele Șarban logofăt.

Derept aceea am dat și domnia mea boiarinului domnii mele Șarban logofătul ca să-i fie acești ce scriu mai sus țigani lui moșie ohabnici și feciorilor și nepoților și strănepoților.

I ne ot cogojdo nepoculeabimo porezim gospodstvo-mi sej ubo svedetelie postavleaim gospodstvo-mi: jupan Manul vel ban, i jupan Preda vel vornic i jupan Stroe vel logofăt, i jupan Paan Filipescul vel vistier, i jupan Iordach vel clucer, i jupan Chirca vel stolnic, i jupan Colțea vel comis, i jupan Drăghici Cantacuzino vel peharnic, i jupan Badea vel postelnic. I is. Stroe vel logofetu.

I na pisah az Dumitrașco logofăt u București.

Measița martie 13 dni, i ot Adam a vleat 7168 [1660].

Io Gheorghe Ghica voevoda [m.p.].

Stroe vel logofăt

(pe verso):

Cartea Ghicăi Vodă pre niște țigani ot Papa Buzincăi.

Acad. R.S.R., XLIV-54y

Original, stare potrivită, pătat și ros de umezeală; pecete aplicată, în ceară.

fCu mila lui Dumnezeu Io Gligorie Ghica voevod și domn a toată Țara Românească am dat domnia mea porunca domniei mele svintei și dumnezeestii mănăstiri ce să chiamă Mihai Vodă den orașul domnii mele

Cum să să știe, ea să fie de mare credință ia sfânta mănăstire, ce să che[a]mă Babale (*sic*) și iaste hramul Svetii Ion Cărstitele, cum să să știe că au fost luoaț un țigan al nostru o țigancă a mănăstirii Babale.

Deci, noi am dat țigancă pentru țigancă și anume țiganca a mănăstirii Babale, o clie[a]mă Ne[a]cșa, iar pentru Ne[a]cșa, am dat noi pre o țigancă, ce o che[a]mă Stana.

Aciasta am scris și mărturisim.

Pis mesița aprilie 17 dni, văleat 7164 [1656].

X Az Marcos [indescifrabil, grecește]

Arh. St. Buc, Mitrop. Ț. Rom., CCL-2.
Foto.

1656 aprilie 29.

tAdecă eu Liia, împreună cu frate-meu Eadul, scriem și mărturisim cu acesta zăpis al nostru ca să fie de mare credință la mână dumnealui jupan Costandin fost postelnic.

Cum să să știe că i-am vândut dumnelui un loc dă casă cu grădină și cu curteșoară. Care loc dă pană în ceauș Pătrasco și pană în locul bisericii și pană în locul lui Mihai Doboș.

Și l-am văîndut noi dă bunăvoia noastră ca să fie dumnelui moșie stătător dă bunăvoia noastră. Și l-am vândut drept ughi 2 si *pol*. Si la tocmeala noastră fost-au mulți boiari și neguțători anume: Nedeleo fiul lui Tatul neguțător, i jupanul Cuțar, i jupanul Mea și Lupul aprod, i Gherghe aprod, i Dima aprod, i Ilie stolnicul, Ion dă la tenineta domnească, Bădeca spătaru, Tudoran biglar, Pătrasco Pătură, Calen fitil Vărgatului, i Șarban vāru-său, Dumitru Scaunul.

Și pentru credință pusu-ne-am pecețile și degetele.

Și am scris eu Ivan logofăt. Am scris în luna aprilie 29 dni, leat 7164 [1656].

[L.P.] JSedelco cupeț

X Liia
X Eadul
X Șarban

I L.P. [Mea, martor [grecește]

| L.P. [Eu Cuțar cupeț

x Lupul aprod
X Gherghe aprod
X Dema aprod
X Ilie stolnic
X Bădica
x Ion
X Tudoran
X Dumitru
x Calen

Acad. R.S.R., XLIV-29.

Original, stare bună; trei peceți inelare octogonale, în tuș negru.

den București, unde iaste hramul marelui svint și de ciudese* făcătoriu Nicolae din Mira Lichia și părintelui egumenului Gligorie și tuturor călugărilor căți vor fi lăcuiitori la această svintă mănăstire.

Ca să fie svintei mănăstiri tot locul cu tot dealul cât au fost mai denainte vreame, vii, însă den hotarul Lupeștilor, de unde iaste locul viilor, de lângă mănăstire în jos pre deal, până în Calea Mehedinților, unde sue calea la crucea lu Alexandru Vodă, cea de piatră.

Pentru că acest loc de deal fost-au mai denainte vreame loc domnesc și au fost și vii, iară den zilele Mihnei Vodă de când răutețile, s-au pustiit acest deal de tot, n-au rămas nici o viță pre acel loc, ci au'rămas paziștea.

Drept aceaia, văzând domnia mea această mănăstire, ce scrie mai sus, slabă și săracă și far de nici un venit, dat-am domnia mea și am miluit svanta mănăstire cu acest loc de deal, cât au fost mai denainte vreame vii, să fie al svintei mănăstiri moșie stătătoare și cine vor vrea să facă vii pre acest loc să fie volnic a face, să să facă cu știrea și cu voia egumenului și a călugărilor de la mănăstire.

Și iară am mai dat și am miluit domnia mea svinta mănăstire și vinăriciul domnesc, ce se va face într-acel deal să ia călugării vinărici den zeae veadreo vadră, precum iaste leagea și obiciaiul țării, ca să fie svintei mănăstiri de-ntărire și călugărilor de hrană, iară domnii mele să fie pomeană în veaci, iară altu nimenilea să nu mai aibă treabă cu acest loc de deal fără numai mănăstirea sveati Nicolae.

Și încă am întărit domniia mea această carte a noastră și cu mare blestem, care domn îl va dărui domnul Dumnezeu a fi domn și'biruitoriu Țării Eumănești în urma noastră, că-l rog cu numele lu Dumnezeu să aibă a înnoi și a întări mila aceasta, cum scrie mai sus, pre acela domnul Dumnezeu să-l întărească și să-l miluiască întru domniia lui și să-i fie cu sufletul lui la răpaos.

Iar carele va călca și va strica această milă a domnii meale, acela să fie blestemat de vlădica Isus Hristos și treclet și procler și anathema și afurisit de 318 sfinți carii sănt întru Nicheia și să aibă parte cu Iuda și cu Aria la un loc.

Și iată mărturii punem domnia mea : paan Preda *vel* ban, paan Stroe *vel* vornic, paan Chirca *vel* logofăt, paan Mareș *vel* vistiariu, paan Toader *vel* spătariu, paan Badea *vel* cluceariu, paan Costia *vel* postelnic, paan Mihai *vel* stolnic, paan Costandin *vel* comis, paan Drăghici Cantacuzinu *vel* paharnic, paan Patru *vel* slugeariu, paan Stoia *vel* pitariu. Ispravnic Șerban Cantacuzinu *vtori* logofăt.

Și am scris eu Eadul *sin* Gherghe logofăt *ot* Țirgoviște. *Measița* av-gust, zile 22, de la Adam 7170 și de la mîntuirea lumii 1662.

Io Gligorie Ghica voevod [m. p.].

Procit Șerban *vtori* logofăt

Acad. R.S.R., XLIV-86.

Original, pergament, înflorit cu miniaturi ; iscălitura și monograma domnului; loc păstrat pentru pecete aplicată care nu s-a mai pus.

11.

1663 aprilie 10.

ŃMilostieiu bojieiu Io Gligorie Gliica voevod i gospodar zemle Ylmcoe davat gospodstvo-mi sii povealenie gospodstvo-mi lu Șarban nepotul Manii care au fost fecior Eusanii ot [loc liber] ot sud Vlașca.

Ca să-i fie lui un loc de casă aici în orașul domnii meale în București. Care loc iaste alătura cu locul lu Gherghe aprodul și pre lângă locul boiari-nului] domnii meale Costandin *vel* comis feciorul Eadului *biv vel* armaș.

Pentru că acest loc fost-au al Manii feciorul Eusanii, unchiul lu Șerban, deci el din trupul lui feciori n-au avut, mici alte rudenii mai aproape decât Șarban. Ci au lăsat din ce au avut la moartea lui mult puțin nepotu-său lu Șarban și se-au căzut a fi și acest loc, ce scrie mai sus, iar pre partea lu Șarban.

Iar după aceaia când au fost în zilele răposatului Matei Vodă iar Dumitru iuzbașa și cu Coman căminar ei se-au făcut rudenie Manii feciorul Eusanii și se-au sculat de au fost vândut acest loc Eadului armașul, tatăl lu Costandin comis, fără știrea lu Șarban nepotul Manii.

într-aceaia, Șarban deacă au prins de veaste, el se-au sculat cu pără și au venit înaintea domnii meale în Divan de se-au părăt de față cu Rada, fămeaia lu Dumitru iuzbașa, și cu fata lui, Anca.

într-aceaia domnia mea am trimis den Divan pre sluga domnii meale Tănasia al doilea portar de au strâns mahalagii și preoți și vecini carii au știut de știrea acestui loc ce scrie mai sus. Și au mărturisit întâi Drăgoi, vătah de lemnari, care au fost sluga Manii și se-au tămplat la moartea lui, cum au lăsat Manea ce au avut, mult puțin, și acest loc tot nepotă-său lu Șarban.

Și apoi și den vecini au mărturisit Gherghe aprod și popa Fiorea și popa Paraschiva, i popa Stoica, i Ștefan iuzbașa.

Drept aceaia și domnia mea încă am dat lu Șarban această carte a domnii meale ca să-și ție acest loc cu bună pace și să-i fie moșie lui și feciorilor.

I naco de neast. I i. saam reci gospodstvo-mi.

Pis aprilie 10 *dni*, leat 7171 [1663].

L. P.

Io Gligorie Ghica voevoda [m.p.].

Arh. St. Buc, M-rea Cîmpulung, LXIII-40.

Original, stare potrivită, hîrtie cu filigran; pecetea domnească, aplicată în ceară, stricată de umezeală.

12.

1665 februarie 4.

fAdecă eu Evpracsiu4 Dudasca logofeteasa a jupan Eadul, denpreună cu fiiu-mieu Eadul scriem și mărturisim cu acesta al nostru zapis să fie de bună credință la mâna jupunului Deftii croitor.

Pentru să se știe că am vândut dumnealui un loc de prăvălie în Zăbunari, pre lângă locul care am vândut frăține-său Manolie, drept galbeni patruzeci. Să fie dumnealui moșie stătătoare în veaci, dumnealui și coconilor dumnealor căți Dumnezeu le va dărui.

Și am vândut de a noastră bunăvoe, fără de nici o silă, pentru că ne-au căutat și dumnealor la grija noastră» Am vândut să le fie dumnealor moșie stătătoare.

Și când am făcut acest zăpis fost-au mărturie jupunul Manele cupeț și Eadul stegariul și Dima zăbunariul și Duca ceaușul și alți boiari care-și vor pune pecețile și iscăliturile mai jos.

Și noi ne-am pus, pentru credință, inelul și iscălitura.

Pis Vlădil Grama cu învățătura lor.

Eevruarie 4 *dni*, leat 7173 [1665].

x E u Epracsiiia Dudeasca

Eadul logofăt

Arh. St. Buc., Achiziții noi, XLI-1.

Original, stare bună, hîrtie cu filigran; frumoasă semnătura originală a lui Radu Dudesco.

13.

1666 februarie 17.

*Milostieiu bojieiu Io Eadul voevoda i gospodin văsoe zemli Ungro-
vlaMscoe, snă velicago i preadobrago starago pocoinomu Io Leon Ștefan
voevoda. Bavat gospodstvo-mi sini poveălenie gospodstvo-mi pocitenomu
pravilei gospodstvo-mi jupan Badea biv vel peharnic i să sînovi i elițij
batfbog J dar oval.*

Ca să-i fie un loc de casă aici în București, care au fost al lui Nedelco călărașul și al fămeii lui, Eusana. Care loc iaste pre lângă Gherghie aprodul Ghindură și pre lângă casele Boteanului, tot locul precum scrie zăpisul lor de vânzare, în lung stânjeni 38 și în lat stânjeni 23. Pentru că l-au cumpărat de la Șarban den Eusceani și de la State, nepotul lui Gheorghie Spano cojocariul, drept bani gata ughi 16, cu zăpis de vânzare și cu mărturii.

Și iar să fie Badii peharnic nește vii în Dealul Izvoranilor și cu un circ de dealniță, den câmp, den pădure, den apă și den dealul cu viile, cu vinăriciul cât i să va veni, în hotarul oroșanilor. Pentru că le-au cumpărat de la Neeola cojocariul Bosnalăi și de la fiu-său Ianachi ot Tărgoviște, drept bani gata ughi 130, cu zăpis de vânzare și cu mărturii. Și lor încă le-au fost de cumpărătoare circul de la Iorga cojocariul și viile de la Marin Bojoagă și de la Bățan și de la Gheorghie feciorul lui Băzgă, și cât au mai făcut ei. Care vii sânt toate între jupanul Iorga și între Ioachim.

Și iar să fie Badii peharnic o vie în Dealul Izvoranilor în groapele pietrilor, cu casă cu pimniță, care vie iaste pre lângă viia lui Patru și pre lângă viia boiarenului domnii mele Badea peharnic pentru că o au cumpărat de la Marin din Izvorani drept bani gata ughi 21, cu zăpis de vânzare și cu mărturii.

Și iar să fie Badii peharnic un circ de dealniță în Dealul Izvoranilor cu tot venitul și cu vinăriciul cât i să va veni, pentru că l-au cumpărat de la Patru și de la frate-său Alexie, feciorii lui Pan căpitan ot Budeasa, drept bani gata ughi 10, și cu zăpis de vânzare și cu mărturii.

Și iar să fie Badii peharnic ocină în sat in Micești *sud* Muscel, toată partea Cărstii și a fiu-său lui Stan den Micești, den funea Zămonii de preste tot hotarul și cu tot venitul vericăt să va aleage partea lor, den răul Doamni pană în Valea Budeaschi, pentru că o au cumpărat de la Crăstea și de la fiu-său Stan, drept bani gata ughi 3, cu zăpis de vânzare și cu mărturii.

Și iar să fie Badii peharnic ocină în sat în Holbești *ot sud* Vlașca, însă stânjani 500, den câmp, den pădure, den apă, den șăzutul satului, în hotarul de sus, cu tot venitul vericăt să va aleage, pentru că au cumpărat de la Andrei spătar și de la feciorii lui, Matei i Eadul, drept bani gata ughi 50, cu zăpis de vânzare și cu mărturii.

Și iar să fie Badii peharnic ocină în sat în Holbești stânjani 40 de preste tot hotarul și cu tot venitul vericăt să va aleage, pentru că au cumpărat de la Eadul feciorul lui Gavril, nepotul lui Pangratie călugărul, stânjănul *po* bani 20 *cin* ughi 4, cu zăpis de vânzare și cu mărturii.

Și iar să fie Badii peharnic ocină în sat în Căptăreștii de lângă Neajlov, stânjani 300 de preste tot hotarul și cu tot venitul vericăt să va aleage, însă den jos despre moșia boiarinului domnii mele Badii peharnic, pentru că o au cumpărat de la jupăneasa Neaga și de la feciorii ei Matei, i Eadul, i Badea* drept bani gata ughi 30, cu zăpis de vânzare și cu mărturii.

Și iar să fie Badii peharnic o țigancă anume Stanca țiganca, pentru că o au cumpărat de la Staico, feciorul lui Chisar peharnic Eudeanul, și de la jupăneasa lui, Vlădae, drept bani gata ughi 16, cu zăpis de vânzare și cu mărturii.

Și iar să fie Badii peharnic un țigan anume Marco țigan care l-au cumpărat de la Gavril, feciorul Eadului Corcodel *ot* Bucșani, drept bani gata ughi 15, cu zăpis de vânzare și cu mărturii, pentru că au fost vândut tată-său Eadul Corcodel un țigan, anume Slav, drept ughi 25 și până au fost el viu nu l-au dat, ci după moartea lui au dat feciorii lui acest țigan prețuit de boiarii cei mari din divan drept acești bani carii scriu mai sus, iar ughi 10 i-au întors înapoi pe vremea ci au fost boiarinul domnii mele capichihaia, când au fost viziriul la Belgrad. Și au vândut acești oameni aceste moșii și locuri de casă și țigani de a lor bunăvoe fără de 'nici o silă.

Drept aceaia, am dat și domnia mea boiarenului domnii mele Badii peharnic ca să-i fie moșie ohabnică și stătătoare și coconilor lui în veci.

I ne ot cogojdo nepocoleabimo po rizmomu gospodstvo-mi sej ubo i svediteli polagahom gospodstvo-mi : jupan Gheorghie vel ban, i Mareș vel vornic, i Eadul vel logofăt, i Ianache vel vistier, i Drăghici vel spătar, i Neagoe vel cliucer, i Șarban vel postelnic, i Necula vel peharnic, i Dumitrașco vel stolnic, i Gheorghie vel comis, i Badea vel sluger, i Stoica vel pitar, i ispravnic Eadu Năsturel vtori logofăt.

Pis az Goran logofăt Olăliescul u grad Bucureștisco mu, measița fevruarie 17, vleat 7174 [1666].

L. P.

Io Eadul voevoda [m.p.].

Eadu vel logofăt Crețulescu I

Acad. R.S.R., XLIV-113.

Original, pergament, stare perfectă; semnătură autografă a domnitorului; pecete aplicată.

fîntru Hristos Dumnezeu binecredincios și precinstit de Hristos iubitor și singur stăpînitor Io Radu voevod cu mila lui Dumnezeu și cu dumnezeiască dăruire, stăpînind și domnind peste toată Țara Ungrovlahii, hică și părților de peste plai. Amlășului și Făgărașului herțeg, binevoit-a domnia mea și cu a sa bunăvoință cu inima curată și luminată a domnii mele, a proslăvi pe Dumnezeu carele pe mine m-a proslăvit și cu slavă m-a înălțat pe tronul prea luminat răposaiților părinți ai domnii mele, Io Leon Ștefan voevod.

Iată dăruiește domnia mea acest decît toate mai cinstit și prea frumos și prea cinstit peste toată cinstitele daruri, acest de față hrisov al domnii mele sfinții și dumnezeestii bisiareci den orașnl domnii mial[e] din București, caria iaste făcută și înălțată din temelia ei de domnia mia, unde să praznuiaște hramul sfîntului și marel[e] m[u]cenic Dimitrie izvorîtor de mir și preoților și diiaconilor și grăm[ă]țicilor carii să află de slujăsc sfinții bisiareci, pre nume popa Șerban și Mica diiaconul și Vlădil grăm[ă]țicul și Ivasco.

Pentru că această sfință și dumnezeiască biserecă, ce scrie mai sus, înălțîndu-o și rădicîndu-o domnia mia din temeliia ei, adaos-am domnia mia sfința bisiarecă cu stupi, cu oi, cu boi, cu vaci, cu răm[ă]tori, cu vii și cu dichise de argint care sânt de triaba sfinții leturghii și cu toate cărții[e] care trebuesc bisiarecii, puind domnia mia ispravnic pre cinstitul boiarenul domnii miale : jupanul Rad[u]l Creț[u]lescul *vel* logofăt de li-au scris tot anume pe catastih.

Și o am întărit domnia mia cu acest cinstit hrisov al domnii miale, ca să hie bucatele sfinții bisiareci și ale preoților și ale grămăticilor în pace și ertate de dijma de stupi, de goștina de ramatori, de oerit, de vinărici și casele lor ertate de bir de împrumut și de sămbrie, de galben de fum, de camănă, de păhărnicie, de pimniță, de schimbul banilor, de podvoade, de inerției, *de* conace și de alte dăjdii de toate căte vor fi preste an în tiara domnii miale, de nimica val sau bântuială să n-aibă pentru că m-am milostivit domnia mia de am ertat bucatele sfinții bisiareci și casele preoților și ale grămăticilor de toate, cum scrie mai sus, ca să se răpaose cu bună pace în zilele vieții domnii miale, precum sânt ertate și alte bisiareci și preoți domnești.

Așijdiria am ertat și domnia mia ca să poată fi de treaba și de slujba sfinții bisiareci în zi și în neapte neprestaniu și să roage pre Dumnezeu pentru domnia mea și pentru creștinătate și să aibă a pomeni la sfința și dumnezeiasca leturghie pre domnia mia și pre răposaiții părinții domnii miale și pre alalți pre toți cei pristăviți domni mai denainte vreame.

Și cine-l va aduce Dumnezeu și cine cel [*loc rupt*] miluiască și să adaoge la sfința bisiarecă și miluind să va chema și acela ctitor înpreună cu noi. Așijdirea [*loc rupt*] domnii miale pre care-l va alege domnul Dumnezeu a fi domn și biruitor acestui cinstit scaun al domniei Țării Rum [*loc rupt*] numele domnului și mântuitorului nostru Isus Hristos ce e în troiță slăvit, să aibă a cinsti și a [*loc rupt*] întări acest hrisov al domnii miale pre tocmeală, cum scrie mai sus, ca pre acela domnul Dumnezeu să-l cinstească și să-l miluiască întru [*loc rupt*] lui și la acela veac să se afle judecata lui cu dreptii naintea lui Dumnezeu. Iar carele nu va înnoi nici va întări, ce va călca sau va strica aciastă milă și ertăciune a domnii noastre, acela să fie supt blestem, anathema și afurisit de 318 sfinți părinți de la Nicheia, cinsto să aibă cu Iuda și cu afurisitul Ariia la un loc, amin.

Iată dar și mărturii am pus pe domnia mea : jupan [Ghe]orghe *vel* ban și jupan Mareș *vel* vornic și jupan Radul Crețulescul ^ logofăt și jupan Ianache *vel* vistier și pan Drăghici Cantacuzenno *vel* spătar și pan Necula *vel* cliucer și pan Șerban *vel* postelnic și pan Manolache *vel* peharnic și pan Gheorghie Ghiția *vel* stolnic și pan Gheorghie *vel* comis și jupan Matei *vel* slujer și pan Stoia *vel* pitar. Și ispravnic Radul Toma Năsturel *vtori* logofet.

Și am scris eu Goran Stanciovici logofăt, în orașul București.

Measița mai 14 *dni*, în leat 7175 [1667].
Io Radul voevoda [*m.p.*].

Arh. bis. Slobozia din București, inv. nr. 78.

Original, pergament, rupt în câteva locuri; împodobit cu inițiale și o miniatură în culori; pecetea atîrnată în ceară roșie, căzută.

fAdecă eu Tudor croitoriu, feciorul Paraschivei croitoriu *ot* București, scriu și mărturisesc cu acesta al meu zapis să fie de bună credință la mână jupunului Iorgăi Corbul neguțatoriul și a jupunesii dumnealui Maricăi și a coconilor dumnealor căți Dumnezeu le va dăru.

Pentru să se știe că am avut niște loc de casă aicea în oraș în București, încă mai denainte vreame de la părinții miei, care loc iaste lângă besearica Grecilor, preste uliță, între jupunul Dona.

Deci fiindu-mi astădată'nevoe foarte mare, întrebat-am vecinii miei carii sânt den sus și den jos ca să-l cumpere și făcînd atâta zăbavă aicea n-au vrut nimea să-l cumpere. Ce am mers și la dumnealui și m-am tocmit dă i l-am vîndut drept bani gata galbeni cincizeci, ughi 50. Și i l-am vîndut de a mea bunăvoe făr de nici o silă, ca să fie dumnealui moșie stătătoare în veci, dumnealui și coconilor dumnealor căți Dumnezeu le va dăru.

Însă să se știe locul despre uliță despre besearica Grecilor în lat stînjeni 6 *pol* și în lung stînjeni 30 *pol*.

Și când am făcut acest zapis, pus-am și mărturii: Gherghina *biv* județ și Dragotă județul, i jupunul Manul staroste, i jupunul Nedealco *snă* Tatov cupeț *ot* București, i jupunul Iorga *biv* staroste, i jupunul Cuțar ginerele jupunului Tatului', i jupunul Nica iar ginerele jupunului Tatului, i jupunul Ianache *star*, i popa Partenie *ot* besearica Grecilor, i Gherghie logofăt, feciorul popei Mantii cliseariu, și alți boiari și neguțatori cari-și vor pune pecetele și iscăliturile mai jos.

Și pentru credința, pusu-mi-am și inelul.

Pis Vlădil Gramma, cu învățătura lor.

Iunie 30 *dni*, leat 7175 [1667].

[L.P.] Eu Tudor croitoriu
Dumitrașco logofăt *ot* Dumbrăvile, martor
Popa Stoica *snă* popa Standului *star*
Eu popa Paraschiva de la Uspenie Bogorodiță
Eu popa Stoica sventi Neculai
Eu paan Ianache *star*
Stoica aga Berifeșcul, mărturie

Eadu logofăt *ot* lumânărie, mărturie
Iorga logofăt, mărturie
Gherghe logofăt *snă* popa Manta *biv* clisier
Drăghici logofăt, mărturie
Dumitrașco stegar de aprozi, martor

Acad. R.S.R., C-177.

Original, stare potrivită, rupt la îndoituri; frumoasă pecete inelară; zece semnături grecești, indescifrabile.

16.

1668 februarie 15.

Milostiiu bojiu Io Eadul Leon voevod vsoc zemle Ungrovlahiscoe sin veticago i predobrago starago i pocoinago Io Leon Ștefan voevod, davat gospodstvo-mi siiu povelenuu, gospodstvo-mi.

Sfintei și dumnezeștii mănăstiri de aici den orașul domnii mele, den București, unde iaste hramul sfântului și marelui prooroc și înainte mergătoriu Ioan și părintelui egumenului Athanasie și tuturor părinților călugări căți vor fi lăcuitori într-această sfântă mănăstire.

Ca să fie sfintei mănăstiri nește locuri de aicea den București, unde sănt acum tabacii. Care locuri sănt ale sfintei mănăstiri, bătrâne și dreapte moșii, încă mai dinainte vreame date de milă de la ctitorii cei bătrâni, și fiind aceste locuri înpresurate de multă vreame de unii și de alții pană acum în zilele domnii mele.

Deci când au fost acum, în zilele domnii mele, iar părintele egumen Athanasie el au venit înaintea domnii mele, în divan, de au spus domnii mele cum că să înpresoare aceste locuri ale sfintei mănăstiri.

Într-aceia domniia mea trimis-am pe sluga domnii mele Tanasie *vtori* postelnic denpreună cu părintele Athanasie egumen, la Gherghina județul și la alalți oroșani bătrâni de aici, den București, să facă adevărință și să caute pentru rândul acestor locuri, să vază pe unde au ținut mănăstirea mai denainte vreame și pre unde le-au fost seamnele ceale bătrâne, pe acolo să ție și de acum înainte.

Deci sluga domnii mele Tanasie *vtori* postelnic mers-au de au strâns pre mulți oroșani bătrâni den oraș și au umblat de au căutat de rândul acestor locuri ale sfintei mănăstiri. Și au adevărat foarte bine și au aflat pe unde au fost seamnele ceale bătrâne.

Însă să să știe despre oraș, den podul ce treace Dembovița spre mănăstirea lui Mihai Vodă, den capul podului despre oraș, pe lângă gardul Papei comisul pre vale în sus, pre lângă iar gardul lui Pană spătariul și merge pre grădina lui Dumitrașco logofăt, pană în gardul Sărintărea-nului, și merge pre den jos de cruce preste părau pană în Dâmbovița, până în vadul cailor.

Și au pus pietri și seamne înprejur ca să să știe moșii sfintei mănăstiri câtă iaste. Precum am văzut domniia mea și cartea orașului întărită cu pecetea și cu multe iscălituri mai jos.

Drept aceia am dat și domniia mea această carte a domniei mele ca să fie aceste locuri sfintei mănăstiri moșie stătătoare în veac și călugărilor de hrană.

/ ne ot cogojdo nepocoleabim porizomu gospodstvo-mi.

Iată și mărturii am pus domniia mea : pan Gheorghie *vel* ban, ipan ^Îvlareș *vel* vornic, i pan Radul Crețulescul *vel* logofăt, i Ianache *vel* vistier, ^Drăghici Cantacuzino *vel* spătar, i Necula *vel* clucer, iȘarban *vel* postelnic J/Manolache *vel* paharnic, i Ghețea *vel* stolnic, i Gheorghie *vel* comis, , Matei *vel* slugeariu, i Stoian *vel* pitar, i Toma Eadul Năsturel *vtori* logofăti

I na pisah az Mihai logofăt vă na stol grada București.

Measița februarie 15 dni, 7176 [1668].

Acad. R.S.R., MLXXXV-5.

Copie în condica mănăstirii Sf. Ioan cel Mare, fost ms. 2 593.

17.

1668 martie 1.

f Cu mila lui Dumnezeu Io Radul Leon voevod și hospodar al Țării Eomânești scriem domniia mea voao tuturor carii șadeți pre locul bisăricei dă la Sveati Ion, cu case.

: Cătră aceasta vă fac în știre domniia mea, că aici la domniia mea jăluit — au părintele egumenul cum nu vreți să vă dați chiria, precum iaste obiceiul, de care lucru iată că i-am dat domniia mea voe egumenului dănprenă cu sluga domniia mele Naum *vtori* portar să vă tragă pre toți ca să vă dați chiria, iar carii n-ar vrea să dea, să fie volnic a vă scoate den case afară. Pentru că așa iaste porunca domnii mele. Și aceasta este porunca domniei mele.

Martie 1 *dni*, leat 7176 [1668].

Arh. St. Buc, M-rea Sf. Ioan cel Mare, XII-5.

Original, stare bună; pecete inelară octogonală, în tuș roșu și monograma domnului ; la Acad. R.S.R., M L X X V - 5 5 , copie în condica mănăstirii, fost ms. 2 593.

18-

j

1668 aprilie 20.

Ștefan cu mila lui Dumnezeu arhiepiscop și mitropolit al Țării Românești.

tNaintea smearenii noastre venit-au chir popa Grigorie egumenul de Ia sftenta mănăstire a lu Mihai Vodă, spuind cum are mănăstirea moșie aici. in oraș în București, care moșie află-se înpresurată de oameni.

Deci drept aceasta viind la smearenia noastră luând această carte * smearenii noastre cu blestem asupra a tuturor mahalagiilor cari să află Pre înprejurul acelor locuri, ca să mărturisească și să dăscopere aceale cure P" dirept, precum vor fi știind c-au avut mănăstirea locure.

Deci drept aceasta poruncim tuturora mahalagiilor bătrânilor bār-
F, bārnei și altora, știi [știind] cu adevărat sau dentr-alții înțelegînd pre drept nu ar mărturisi, nevrînd să se descopere aceste moșii ale știutei mănăstiri, unii ca aceia să fie procleți, afurisiți, anathema de domnul nostru Isus Hristos și de 318 sfinți părinți de la Nicheia și de toate sfin-
^5^ boare, așijderea și de smereniia noastră [loc liber], ceriul și pământul
^a sa treacă, hierul, pîiatra să să topească, iar trupurile unora ca acelora
^ea retopite, nedelegate, neagre, umflate după moarte în veaci și să

aibă parte și lăcaș cu Iuda și cu Aria la un loc și priste scurtă vreme să nu se aleagă de unii ca aceia, de casăle lor, de bucatele lor ca prahul. Iar carii vor mărturisi, cu tot adevărul descoperind această moșie, unii ca aceeaia să fie blagosloviți și iertați de domnul nostru Isus Hristos, așa-j-derea și de smearenia noastră.

Aceasta scriem, întărim, pecetluim, într-alt chip nu va fi.

Aprilie 20 dni, 7176 [1668].

Ștefan arhiepiscop

Arh. St. Buc, M-rea Mihai Vodă, VI-2.
Original, stare foarte bună.

19.

1668 iunie 8,

tAdecă eu Dumitra, fata popei Dumitru ot Bucureștie, dat-am zapisul meu la mâna dumnealui Stoie vel pitar ca să fie de bună credință*

Cum să știe că i-am vândut dumnelui un loc de casă de aice de în Bucureștie, de lângă besereca Agneței [Aga Mță]. Deci l-am vândut de a me bunăvoi[e] și fără de nici o silă și cu știrea tuturor rudelor mele și a tuturor vecenilor mei, drept bani gata ughi 6.

Și când am făcut acest[e] tocmeli și acest zapis și s-au semnat locul, fost-au mulți oroșanie bătrâne și boiari și toți vecenei, anume Gherghina biv județ ot București, i Eadul pitar ot iam, î Antonii vătaf de sătrari ot tam, i Dumitrașco, i vnuc Glegoor logofăt ot tam, uncheșul Eadul măcelarul ot tam, uncheșul Stoica snă Stan ot tam, i Cârstea clucer ot Căzânești, i Eadul vtori stolnec ot tam.

Și acest loc merge până în locul Manei și până în locul lu Glegoor logofăt și până în locul jupu[nului] Cuțar și până în uliță care uliță merge pre lângă acest loc. Și iaste de ceia parte locul Cârstei clucer Căzănescul, le desparte ulița.

Ca să fie dumnelui acest loc stătător și coconilor dumnelui și nepoților și strănepoților în veac. Și boiari marturi care sânt mai sus scriși și care vor iscăli mai jos.

Și pentru adevărata credința mi-[a]m pus mai jos degetul.

Și am scris eu Eadul snă Iacov ot Căzânești.

Iunie dni, leat 7176 [1668].

1 L.P. | Eu Dumitra

Az Eadul vel logofăt Crețulescul

Stroe vornic

/indescifrabil], mărturie

Ivasco postelnic, mărturie

Preda stolnic, martur

Antonie vel sătrar

Badea vel [indescifrabil]

[L.P. | Radul Mitrul ot Bocoreaști

[L.P. | Eu Gherghina biv județ, mărturie

[indescifrabil] căpitan, martur

L.P. | Eu unchiașul Radul măcelarul ot Bucurește, martur

[pe verso]:

Zapis Dumitri pentru locurile ot București.

Acad. R.S.R., CD-7.

Original, stare foarte bună, hirtie eu filigran; trei peceti inelare frumoase, în tuș negru.

20.

1669 mai 11.

^Cu mila lui Dumnezeu, Io Antonie voevod și domn a toată Țara Românească, dă domnia mea această poruncă a domniei mele, sfintei și dumnezeștii mănăstiri ce să chiamă Mihai Vodă, de aici den orașul domniei mele den București, unde iaste hramul marelui sfântului și de minuni iăcătoriul svete Nicolae și părintelui egumenului Grigorie și tuturor călugărilor căți vor fi lăcuitori întru acest sfânt lăcaș.

Ca să fie sfintei mănăstiri tot locul cu tot dealul cât au fost mai denainte vreme și vii, însă din hotarul Lupeștilor în jos pre deal, până în Calea Mehedinților, unde sue calea la crucea lu Alexandru voevod, cea de piatră, și de la crucea lu Alexandru Vodă, în jos până în hotarul cel de piatră al sfintei Mitropolit unde iaste hotărât de Constantin voevod și den piatra hotarului în sus până în locul unde au fost viia mănăstirii Arhimandritului și den viia Arhimandritului iar în sus până în gardul sfintei mănăstiri Mihai voevod, pentru că acest loc de deal, fost-au mai denainte vreme loc domnesc și au fost și vii, iar den zilele Mihnie voevod de când răutățile, s-au pustiit acest deal de tot de n-au rămas nici o viță pre acest loc, ce au rămas pajiște.

Deci Gligorie voevod, văzând această mănăstire slabă și săracă și fără de nici un venit, fost-au dat și miluit pre sfânta mănăstire ce scrie uaaî sus cu acest loc de deal cât au fost vii mai denainte vreme, ca să fie sfintei mănăstiri moșie cu pace și stătătoare în veaci. Și cine va vrea sa facă vii pre acest loc, să fie volnic a face cu știrea și cu voia egumefruitoi și a călugărilor de la mănăstire și de la aceia să le ia mănăstirea vinărici den zeace vedre, o vadră, pe cum iaste obiceiul țării, iar alt uimenile treabă să n-aibă, fără cât numai sfânta mănăstire, pentru că au adaos Grigorie voevod și vinăriciul domnesc să fie al sfintei mănăstiri, precum am văzut domnia mea hrisovul lui Grigorie Vodă, făcut pre această milă și-ntărit cu mare blestem si cartea Radului vodă Leon de înnoire.

Drept aceeaia și domnia mea încă am întărit mila și am înoit cartea cu această carte a domniei mele, ca să fie sfintei mănăstiri de întărire și părinților călugări de hrană, iar domniei mele și părinților domniei mele pomană în vecie. Așijderea și după petrecerea domniei mele, pre carele domnul Dumnezeu va milui cu domnia Țării Rumânești veri ***TM. seminția noastră, ori dentru alt neam, încă să aibă a înnoi și a întărit mila pre tocmeala cum scrie mai sus, ca și Dumnezeu să-l miluiască întru domnia lui. Iar care s-ar ispiti a călca și a strica mila aceasta,

unul ca acela triolet și proclat să fie de 318 sfinți părinți de la Nieveia parte cu Iuda și cu Aria să aibă la un loc și într-alt chip să nu fie căci aceasta este porunca domniei mele.

Iată și mărturiile punem domnia mea : jupan Mareș vel ban Cralevsclii 1 Neagoe Săcuian vel dvornic, i pan Radul Crețulescul vel logofăt, i pan Șarban vel spătar, i Hrizea vel vistier, i Ghețe vel clucer, i Mihai Cantacuzino vel postelnic, i Gheorghie vel paharnic, i pan Părdescui vel stolnic, i Vălcul vel slujer, i Tudoran vel pitar.

I ispravnic vtori logofăt.

Și am scris eu Mihai în orașul București, measița mai 11 dni și de la Adam de la facerea lumii în anul 7177 [1669].

Arh. St. Buc, Mitrop. T. Rom., 1-2.
Copie.

1669 iunie 14.

Prin acest zapis și adevărul mărturisesc eu egumenul, preotu* Grigore, de la mănăstirea Banului, că am vândut lui chir Theodor mumgiul [lumînărar] locul din București, unde este casa cea nouă, și de la casa cea nouă, despre partea de jos, unde este casa cea veche cii grădina ei, cu lățime de stinjeni 15, iar lungimea de stinjeni 11. Care vînzare am făcut-o din bunăvoia noastră cu tocmeală de galbeni 25, care acești bani i-am primit și i-am dat la moară, drept care dau și această carte a mea înaintea marturilor vrednici de crezămînt iscăliți mai la vale.

Și dacă în urma mea se va găsi cineva, fie oricine, care să pornească ca să ceară ceva să fie anatema și sufletul lui să nu afle odihnă, căci banii aceștia nici i-a înecat cineva, nici i-a băut, ci s-au dat pentru trebuința casei ce avea nevoie.

Și pentru aceasta pun chiar scrierea mea și pecetea mea spre credința adevărului.

1669 luna iunie 14.

Grigorie ieromonah

[L^PJ

Galacțion ieromonah și egumen

jL.PJ

Gherghina biv județ, martor

! K R J

Dionisie ieromonah adeverez cele de sus

Mavrodin clucer

Az Paraschiva logofăt, mărturie

Eu Ianache snă Anghel

Acad. R.S.R., CCCLXXIV-249' și 249'.

Original, grecesc și traducere românească, stare bună; hîrtie cu filigran; pecetea și semnătura lui Gherghina județul (la fel ca în doc XLIV-139) precum și a ieromonahului Grigorie, clare și frumoase.

22.

1670 mai 3.

fSă să știe boiarii adevărații ai părintelui Grigorie egumenul de la mănăstirea lu Mihai Yodă și ai părintelui Gherasim egumenul de la sventa Catirina și ai lui Dumitrașco căpitan cu frații lui, feciorii Ghiocăi, boiarii pre nume : Eadul vornicul Popescul, i Yălcul vel peharnic, i Ivasco vel stolnic, i Stoia pitar, i Matei sârdariul, i Ghidul pârcălabul.

Ca să caute acești 6 boiari pentru morile mănăstirii lu Mihai Yodă den apa Dămboviții, să vază den ce au nevoie de nu pot să umble, den morile feciorilor Ghiocăi, au den morile mănăstirii sventa Catirina, au den ce le iaste vina, să caute acum pre apă mare și să pue zi deacă va scădea apa, iar să meargă să vază însă zioa aceeaia la sventa Troiță.

Deci de unde vor cunoaște că au aceale mori nevoie, să tocmească morile să umble toate, să n-aibă nevoie una de alta, ca să poată umbla și morile mănăstirii lu Mihai Yodă când vor umbla și morile Ghiocăi, însă să caute cu meșteri buni de mori, pre nume Frânți meșterul, i JSTeagul de la morile sventi Sava, i Stan de la morile Paraschii vel logofăt, precum vor afla acești boiari cu ale lor suflete, pre drept să le tocmească morile și zioa în mai 5. Și aceasta este porunca domniei mele. S-a scris mai 3 dni în anul 7178 [1670].

L.P.

Arh. St. Buc, M-rea Mihai Vodă, XV-8.

Original, cu monograma și pecetea domnului, aplicată în tuș roșu.

23.

1670 decembrie 30.

Theodosie bojiu milostiva arhiepiscop i mitropolit vseiu zemli Ungrovlahiscai.

Înaintea smerenii noastre veni egumenul Athanasie de la mănăstirea Sfeti Ioan de spuse zicând, pentru baia cea din susul orașului Bucureștilor. Care bae o au făcut Istrat neguțătorul. Deci când au fost la moartea lui lăsat-au baia pă seama jupăneasii lui, zicând ca să să hrănească în viața ei cu acea bae. Și să fie tot pă seama ei până la moartea ei, iar după moartea ei să o lase mănăstirii de la Sfeti Ioan, să fie pă seama mănăstirii.

Când au fost de s-au petrecut jupăneasa lui Istrate neguțătorul, având și o nepoată de soră, au lăsat să fie pă seama ei baia jumătate, iar jumătate de bae au lăsat pă seama sfintei mănăstiri.

Deci întâmplându-se moarte, de au murit și jupăneasa lui Istrate neguțătorul, s-au tăcut lucrul până acum. Iar acum adăvărând egumenul Athanasie, ce iaste mai sus scris, de aciasta, veni înaintea smerenii noastre de făcură smerenia noastră această carte cu mare blestem și legătură asupra preoților și a altora oameni care să vor fi întâmplat la moartea jupăneasii lui Istrat neguțătorul, ca să mărturisească cine cum va fi auzit lăsând la moartea ei de această bae, cu sufletul ei, cu dreptul.

Deci cine va mărturisi cu dreptul cum au zis din gura ei, la moartea ei, să fie ertați și blagosloviți, iar cine va fi auzit la moartea ei cum au lăsat de această bae ce scrie mai sus și nu vor mărturisi cu dreptul, ci vor

fățări, veri spre o parte, veri spre alta, unii ca aceia să fie procleți, afurișiți și anathima de domnul nostru Isus Hristos și de 318 *oțeti* de la Nieveia așijderea și de smerenia noastră, fierul, pietrele să putrezească, iar trupurile lor în veci să stea netopite și nedăzlegate. Parte și lăcaș să aibă la un loc cu Iuda și cu Ariia. Aceasta scriem.

Dechemvrie 30 *dni*, leat 7179 [1670],

Vlădica Theodosie

Acad. R.S.R., MLXXXV-56.

Copie în condica mănăstirii Sf. Ioan cel Mare, fost ms. 2 593.

1672 ianuarie 4.

fio Antonie voevod din mila lui Dumnezeu... domn stăpînitor a toată Țara Românească ... acest hrisov al domniei mele sventei și dumnezeștii Mitropolii den București care iaste zidită și înălțată de Io Costandin Șarban voevod, unde iaste sfîntul hram marele'împărat sveati Costandin [și] Elinii și cinstului părintelui nostru chir Theodosie arhi-episcopul și mitropolit a toată Ungrovlahia și tuturor călugărilor căți vor fi lăcuitori într-această sfântă Mitropolie'.

Ca să fie sfinții Mitropolii locul care iaste Mitropolia și cu tot căt iaste mprejurul Mitropoliei. Însă să se știe hotarale locului Mitropoliei den piatra de jos den colțu gardului mănăstirii lu Paan pre cale în sus, pană în capul podului la poarta Predii vornic și pre gărlă în sus la piatra den capul Podului Turcului și pre uliță în sus la piatra drept Mitropolie și pre lângă crucea doamnei Mircioaie, pre cale în sus pană în piatra drept Calici și pană supt deal în gura văei și de acoloa pre lângă Putui Calicilor în jos pre lângă lacul de supt deal pană în drumul Giurgiuului stâlpul de piatră al armeanului în capul Troianului lângă heleșteul lu Șarban voevod și pre drum în jos spre oraș ia piatra drept cărămidie și la piatra drept cruce[a] lu Leon Vodă. Și de acoloa în curmeziș drept la piatra de supt deal, la colțul gardului mănăstirii lui Paan, și pre deal m sus pană în piatra de la poarta Mitropoliei și pre deal în jos pre lângă gardul mănăstirii lu Paan, pană iar în piatra de unde se începe hotarul Mitropoliei.

Pentru că acest loc, ce scrie mai sus, iaste direaptă moșie a sfinții Mitropolii, iară după aceia când au fostu în zilele Eadului Leon voevod, venit-au un episcop de la Sinaia, numele lui Anania.

Deci fiind mănăstirea lu Paan închinată metoh mănăstirii Sinaei, iară episcopul Anania el au rădicat pără pentru acest loc al Mitropoliei, zicând cum iaste Mitropolia pre locul mănăstirii sfînta Catrina. Și au avut pără de față episcopul Anania de la Sinaia cu cinstitul părintele nostru chir Theodosie mitropolitul, în divan, naintea Eadului voevod pentru locul sfinței Mitropolii carii scrie mai sus.

Într-aceia Eadul Vodă au căutat și au judecat pre drept și pre lege dumnezeiască denpreună cu toți cinstiții deregătorii domnealui și au trimis pre toți boiarii cei mari ai divanului de au mers la sfînta Mitropolie de au căutat și au socotit și au adevărat precum au aflat pre dreptate fiind locul pre care iaste zidit sfînta Mitropolie și cu tot căt iaste înprejurul sfinții Mitropolii, cu cari loc n-au fost avut mănăstirea lu Paan nici o

treabă și l-au și hotărît și l-au înpietrit pre semne și hotară, precum scrie mai sus și au rămas episcopul Anania de la Sinaia de lege și de judecată, precum am văzut domnia mea și hrisovul Eadului voevod de pără și de rămas.

Așijderea iar să fie sfinții Mitropolii dealul carele au fost deal cu vii de s-au luat vinărici domnesc, însă să se știe den hotarul Mitropoliei de sus den gura văei pană în hotarul de jos în drumul Giurgiuului la stâlpul de piatră. Acest deal să hie al sfinții Mitropolii să aibă a lua vinărici de la tot omul oricarele ar face vii pre acest deal, veri boiari, veri slujitori sau oroșani sau verice om, de la toți să ia vinărici den 10 vedre l vadră și părpărul 12 bani. Iar vinaricerii den dealul Bucureștilor să n-aibă nici o treabă, nici cu părpăr nici cu nimic, pentru că această milă iaste dat și adaos la sfînta Mitropolie de răposatul Eadu Leon voevod.

Așijderea și domnia mea încă am noit și am întărit cu acest cinstit hrisov al domniei noastre ca să poată fi acest deal sfîntei Mitropolii de-ntărire, iară domniei mele și răposăților părinților domniei mele în veci pomeană [*loc rupt*]: Mareș vel ban, Gheorghie vel vornic, Eadu vel logofăt, Șerban Cantacozino vel spătar, Papa vel vistier, Ghiețea vel clucer, Mihael vel postelnic, Vălcul vel peharnic, Ivasco vel stolnic, Stoian vel comis. Ispravnic Radul Năsturel vel logofăt. Dumitrașco logofăt a scris în București. Luna ghenarie 4 zile si în anul de la Adam de la facerea lumii 7180 [1672].

Io Antonie voevod [*m.p.*].

Arh. St. Buc, Suluri, nr. 5.

Original, pergament, cu monograma și iscălitura domnului; pecetea atîrnată, căzută.

25.

1673 iunie 3.

Adecă eu Leica ot Ghergheți denpreună cu jupăneasa mea Anghelina, scris-am zapisul nostru ca să fie de bună credință la mâna jupanului Iorgăi staroste.

Cum să să știe că i-am vândut dumnelui l loc de casă în oraș, în București, lângă locul dumnelui, care loc l-au cumpărat dumnelui de la Tudor abagiul și lângă jupanul Stație comitatul nostru și lângă Ghenea fratele jupanului State.

Însă lungul den ulița despre jupanul Tudor chiurci-bașa până în ulița despre Ghenea, stânjeni 16, și latul den gardul Ghenei pân ulița cea mare, stânjeni 13 și meljocul stânjeni 8, și în luleți [?] spre jupanul Tudor chiurci-bașa, stânjeni 7.

Și l-am vândut noi de a noastră bunăvoe și cu știrea tuturor fraților ftiiei și a vecinilor, drept bani gata ughi 25 (25), pentru ca să-i fie dumnelui moșie stătătoare în veci.

Și mărturie care-și va pune mai jos iscălitura. Și pentru credința, Pusu-ne-am pecețile și iscăliturile, ca să să crează.

Și am scris eu Vasile Necula cu învățatura dumnelor.

Iunie 3 *dni*, leat 7181 [1673].

X Eu Liica

X Eu Anghelina

Și am iscălit eu popa Vintilă acest nume Anghelina

Eu Dumitru fra[tele] *ego* Leica
[două semnături grecești indescifrabile]

Acad. R.S.R., LXXIV-7.

Original, stare potrivită, hîrtie pătată de umezeală; scris cu cerneală rădăcinie; cifra 25 se repetă în numere slavone și arabe.

1674 iunie 12.

fAdecă eu Mihul croitorul, feciorul Tilii den Târgoviște, dat-am zăpisul meu la mîna părintelui egumenului ieromonah Partenie de ia sfînta mănăstire de la Brad care iaste hramul sveti Dimitrie.

Pentru [ca] să se știe că i-am vîndut un ioc de casă și cu pimniță în București, care loc iaste lângă svinta besiarecă hramul *Adormirii născătoarei de Dumnezeu*, alătoria cu mătușa Dumitra, den sus, care loc miarge alătoria cu locul mătușii Dumitrii pînă în Ulița cia mare de jos. care uliță miarge la sveti Ioan, însă despre uliță den jos stînjeni în larg 9 și *jumătate* și den sus despre mătușa Dumitra stînjeni 5 fără de o palmă și den porțița care iaste despre bisiarecă în curmeziș, stînjeni 9.

Acest loc ne-au fost noao de cumpărătoare de la Tudor, feciorul Stan-dului, den zilele lu Lion Yodă și zapisele au ars în zilele lu Grigorie Yodă dentăi, ale vînzătorilor, cum au mărturisit vecinii de pe înprejur.

Și am vîndut acest loc drept bani gata taleri 65. Și l-am vîndut de a mea bunăvoință fără de nici o silă ca să-i fie sfintei mănăstiri stătătoare moșie și ohabnică. Și mărturie cari își vor pune iscăliturile mai jos. Și eu Mihul, pentru credința, mi-am pus iscălitura și peciata, ca să se crează, mai jos.

Și am scris eu Hlizea diiaconul *fiul lui* popa Paraschiva.

Am scris în luna iunie 12 dni, leat 7182 [1674].

| L. PJ Eu Mihul

X Az popa Hrizea

Popa Paraschiva

Yladul trimbițaș, martor

Eu Ianache, martor

X Stan fecior mătușii Dumitrii, martur

X Mihai logofăt de la Părvul mare logofăt, mărturie

X Ion stegar, martor

X Hriza, martor

X Costandin *iscal*

Arh. St. Buc, M-rea Bradu, Hanul Greci și Codreni, X-5.

Original, stare bună; pecete inelară rotundă, aplicată în tuș negru.

27.

1674 decembrie 12.

fio Duca voevod cu mila lui Dumnezeu *domn și stăpînitor al Țării Românești*.

Dă domnia mea această poruncă a domnii mele sfîntii și dumnezeieștii mănăstiri den București unde iaste sfîntul hraam sfîntul și marele proroc

și înainte alergătorul botezătorul Ioan și părintelui egumenului popa Leontie și tuturor călugărilor căți vor fi ascultători într-această sfînta mănăstire.

Ca să fie sfîntii mănăstiri ce scrie mai sus niște locuri de casse aici în București den sus de mănăstire unde au fost tabacii, care locuri sînt ale sfîntii mănăstiri bătrîne și drepte moșii încă mai denainte vreme, date și miluite sfîntii mănăstiri de ctitorii cei bătrîni și fiind aceste locuri înpresurate de multă vreme de unii și de alții.

Iară după aceia cînd au fost în zilele răposatului Eadul Leon voevod iară părintele egumenul Tanasie carele au fost egumen atunce, el au fost mers naintea răposatului Eadul Leon voevod la divan de au spus de aceste locuri ale sfîntii mănăstiri cum sînt drepte moșii ale mănăstirii și sînt înpresurate de alții fără de nici o dreptate.

într-aceia dumnelui răposatul Eadul voevod au socotit denpreună cu tot divanul și au trimis den divan pre Tanasie *vtori* portar denpreună cu părintele egumenul Tanasie, de au mers la un Gherghina județ, carele au fost județ aici pre târg, și la alți oroșani bătrîni de aici den București să facă adeverință și să caute pentru rîndul acestor locuri, să vază pre unde au ținut mănăstirea mai denainte vreme și pre unde le-au fost sîmnele cele bătrîne pre acolo să ție mănăstirea. Deci acela Tanasie portariul fost-au mers de au strîns pre mulți oameni oroșani bătrîni înpreună și cu Gherghina județul și au umblat de au căutat de rîndul acestor locuri ale acestii sfîntii mănăstiri și au adevărat și au aflat pre unde au fost ținut mănăstirea și pre unde au fost sîmnele cele bătrîne.

însă să se știe de cătră oraș den podul ce trece preste Dămbovița spre mănăstirea iu Mihai voevod den capul podului dencoace pre lângă gardul Papei fost mare vistier pre vale în sus, pre lângă gardul lui Pană *biv vel* spătar și merge pre grădina lui Dumitrașco logofăt pană în gardul mănăstirii Sărindariul și merge pre den jos de crucea, preste părău pană în apa Dămboviții, în vadul cailor. Și au pus pietre și semne înprejur ca să se știe moșia sfîntii mănăstiri, ce scrie mai sus, cătă iaste și pre unde să ție, precum am văzut domnia mea și cartea răposatului Radului Leon voevod și cartea orașului de adeverință.

Drept aceia și domnia mea încă am noit și am întărit cu această carte a domnii mele și am dat domnia mea sfîntii mănăstiri și părintelui egumenului și tuturor călugărilor ca să fie aceste locuri mănăstirii moșie ohabnică stătătoare în veac și *de nimeni neclintit după porunca domnii mele. lată dar martori punem domnia mea* : Gherghe *vel* ban Craiovei, Radul Crețulescul *vel* vornic, Radu Năsturel *vel* logofăt, Yălcul *vel* vistier, Mihai *vel* spătar, Tudoran *vel* clucer, Lațcar *vel* postelnic, Yentilă *vel* peharnic, Preda stolnic, Barbul *vel* comis, i Părvul Cantacozino *vtori* logofăt.

Și am scris eu Dumitrașco logofăt Copăceanul *în orașul de scaun al domnii mele în București, în luna dichemvriiu 21-a zi și în anul de la facerea lumii de la Adam 7183 [1674] și de la mîntu irea fiului lui Dumnezeu anul 1673 (sic).*

Arh. St. Buc, Mănăstirea Sf. Ioan cel Mare, XII-6.

Original, pergament; pecete aplicată în ceară albă, monograma și iscălitura domnului.

Eu Stoica logofăt Ludescul dat-am această scrisoare la mâna lui Chiriiac ceprăzariul.

Cum să să știe că i-am dăruit un loc de casă în București, ce iaste lângă curtea bisericii ce iaste hramul Sventi Nicolae.

Care loc să trage din locul prăvăliilor mele care am cumpărat la Ulița cea Mare. Însă loc cât îi ține casa și dinaintea casii încă doi stînjeni, ca să-i fie curțișoară, să-i fie de acum nainte lui și feciorilor și nepoților moșie stătătoare și noaă de pomană, pentru că eu singur hărăzit-am de bunăvoia mea.

Și pentru credința am iscălit eu cu mâna mea.

Leat 7183 [1675] aprilie 23 *dni*.

Az Stoica logofăt Ludescul

Arh. St. Buc, ms. 457, f. 117.
Copie.

fAdică noi mahalagii de la bisearica Săpunarilor anume Eadeș bărbosul, i Stan armaș *ot* Vărăști, i Dobre vătaf *za* pușcării, i Brațul aprodul din Lipoveț, i Nedelco, i Eadeș săpunarul, i popa Costandin, i Neagul *sin* Mitrii *ot* București, i Mihai sârmaciul, i Gherghie Mustață, i Hristea Meghea, [și] Iordache vătaf *za* măcelari, i Stoica cavaful, i Sava Cosac măcelarul, i Dobroslav logofăt *ot* București.

Dat-am scrisoarea noastră la mâna lu Stănilă, feciorul Neagului armeanul, ca să-și ție un loc ce au avut aici în București, însă pă lângă București, din dosul Scaunelor.

Deci mergând Stănilă jăluindu-se cum i să înpresoară locul de niște țigani, venit-au dumnealui aga Pan de au văzut și au zis să n-aibă treabă cu acel loc. Ș-au venit și Nieula pârcaľabul *za* curte și au văzut și iar au zis țiganilor să-și spargă casele. Deci Stănilă au mers la dumnealui Eadul Crețulescul *vel* vornic. Dumnealui au trimes pe Tudorașco *viori* vornic ce ne-a au strâns pre toți căți sântem mai sus scriși.

Deci noi, precum am știut cu sufletele noastre, am mărturisit naintea boiarinului mării sale lu vodă, Tudorașco *viori* vornic, cum acel loc iaste al lui de moșie cumpărătoare de la moși de la strămoși și nimeni treabă cu acest loc n-au avut.

Într-a ceaia l-am căutat și l-am și stânjenit la fundu curții, alătura cu Dobrin, stânjeni 7 și 4 palme; deci fundul curții în lung pân la uliță stânjeni 24 din locul Apostului pană în București, stânjeni 19 palme 2.

Deci i-am dat scrisoarea noastră ca să-și ție acel loc cu bună pace pentru că iaste ocolit de cumpărătoare și den sus și den jos. Noi așa știm și mărturisim cu sufletele noastre.

Și pentru credința pusu-ne-am mai jos iscăliturile și deagetile, ca să se crează. La acest lucru fost-au și Toma județ.

Am scris iunie 7 *dni*, leat 7183 [1675].

X Eu Eadeș bărbosul
X Eadeș săpunarul
X Eu Sava Cosacu
X Eu popa Costandin
X Nedelco căpitan
X Stan armaș
X Eu Brat aprod, mărturie
X Iordache vătaf *za* măcelari
X Dobre vătaf *za* pușcării
X Eu Gherghie Mustață
X Dobroslav logofăt, mărturie

[*pe verso*]:

Cartea mahalagiilor de la biserica Săpunarilor pentru locul de casă al lui Stănilă *ot* București, den dosul Scaunelor. 7183 [1675] iunie 7.

Arh. St. Buc, Mitrop. Ţ. Rom., CCLVII-2.
Original, stare bună.

†Adecă [eu] egumenul Partenie *ot* sfânta mănăstire Eadul Vodă, unde iaste hramul Sfânta Troiță, scriu și mărturisesc cu acest al nostru zăpis, ca să fie de bună credință la mâna lui Stroe, feciorul lui Mihai neguțator.

Cum să să știe că pentru o țigancă, anume Mușă, care o [a]u vândut Gherghe, feciorul lui Bobe iuzbașă, aici la sfânta mănăstire Eadul Vodă, apoi s-au sculat de o [a]u luat jupâneasa jupanului Mecolem, zicând că iaste a lor.

Deci, noi am apucat cu mare strănsoare pe Gherghe, feciorul lui Bobe iuzbașă, să ne plătească țigancă, iar el au apucat pe Stroe, feciorul lui Mihai cupeț, că acea țigancă o [a]u vândut jupan Mihai lui Bobe iuzbașă.

Deci, Gherghe au apucat pe Stroe de au plătit țigancă la sfânta mănăstire. Deci pen[tru] credința, am făcut zăpis la mâna lui Stroe, sa fie în pace de cătră noi, că s-au plătit.

Și când s-au făcut acest zăpis, fost-a mulți preoți și călugării mărturie, care-și vor pune iscăliturile mai jos.

Pis mesia iunie 18 *dni*, leat 7184 [1676].

flgumenul, [*indescifrabil*, *grecește*]

Arh. St. Buc, Mitrop. Ţ. Rom., CCCXLIX-1.
Foto.

Adică eu, Mihul vătah, împreună cu fâmeia mea, Mariica și cu feciorii noștri Dumitrașco, i Iacov, scriem și mărturisim cu acesta al nostru zăpis

ea să fie dă bună credință la sfânta Mitropolie și la părinți carii vor fi lăcuiitori în sfânta Mitropolie.

Cum să se știe că am vândut eu sfintei Mitropolii un țigan, anume Neicul, cu țiganca lui, Anca și cu o fată, anume Vlada, ca să fie sfinții Mitropolii acești țigani, ce scriu mai sus, stătători și ohabnici și călugărilor dă hrană în veci, pentru că i-am vândut dă a noastră bunăvoe, far-da nici o silă. Și i-am vândut drept bani gata, taleri 70. Și am luat acești bani toți în xnăinelea noastre. într-accii[a] făcut-am și noi acest zapis sfanții Mitropolii ca. să[-i] ție cu bună pace.

Deci, și la acest zapis, fost-au mulți părinți și boerii mărturii: Iosef ermonah, ce~[a]u fost egumen ot Argeș, Eafail ermonah, Daneil ermonah, eliser sfintei Mitropolii și alți boeri, carii-și vor pune mai jos iscăliturile. Deci și noi, pentru mai adiverită credință, pusu-ne-[a]m pecețile și iscăliturile, ca să să cre[a]ză.

Și am scris eu, ermonah Parthenie

Pis mesița avgust 8 dni, leat 7184 [1676].

X Eu Mihul

X Eu Mărie

Arh. St. Buc., Mitrop. Ţ. Rom., CCCXLVII-6.
Foto.

32.

1677 ianuarie 8.

Întru numele tatălui și al fiului și al sfântului duh, troiță de o ființă și nedespărțită, amin.

fAdecă eu Stan *vtori* vornic den oraș den București, scris-am cartea noastră la mâna părintelui egumenul Zahariia ot sfânta mănăstire Nucetul, unde iaste hramul sfântului și marelui mucenic Gheorghie.

Cum să să știe că au venit părintele egumenul înaintea dumnealui *vel* vornic Văleni cu cartea Gherghinii județul și o au citit singur vornicul cel mare, pentru locul mănăstirii Nucetul ca[re] iaste la Ulița cea Mare între prăvăliile Plombuitii și între Stație lumănărarul.

Deci au trimis pe mine acolo pă Stan vornecl, de am luat seama precum am văzut și cartea Gherghinii județul. Și am tras cu sfoara și [loc rupt] stânjeni în lung 25 și în lat 3 *pol*.

Și când s-au tras această moșie, fost-au popa Tudor ot București și Neculae și [loc rupt] Țîrgoviște și Istodor salariul și Chiriiac ceprăzarul ot [loc rupt] feciorul episcopului ot Buzău și alții carile își vor pune iscăliturile mai jos.

Și am scris eu Stoica peharnic ot Gherghița.

Pis ghenarie 8 dni, leat 7185 [1677].

| L . P . | Stan *vtori* vornecl

Arh. St. Buc., M-rea Nucetu, XV-7.
Original, rupt în câteva locuri, hîrtie groasă, pecete în tuș negru; formula inițială în limba slavonă.
Copie, cu multe greșeli, în ms. 457, f. 120.

33.

1677 februarie 5.

fAdecă eu Manul cupeț care am fost staroste, denpreună cu fie-mieu Lamha, scriem și mărturisim cu acesta al nostru zapis ca să fie de mare credință la mâna jupanului Slavu abagiul.

Pentru ca să să știe că i-am vândut un loc de casă aici în București, care loc l-am cumpărat și eu de la călugărul Ștefan monah care au fost ginere jupăneasii Calei Drăguleasi den Țîrgoviște. Iar acum l-am vândut și eu jupanului Slavu abagiul drept bani gata taleri 57 *pol*, ca să fie dumnealui moșie stătătoare în veaci, lui și coconilor dumnealui căți Dumnezeu i va dăru.

Care loc iaste alătura cu locul sventaia troiță și alătura cu locul jupanului Iorgăi odobașa și alătura cu locul Eadului Țigănescul. Și iaste în lat de în locul Eadului Țigănescul până în locul sventaia troiță, stânjăni 10 *pol* și de la Iorga odobașa până la locul logofătului Neagoe Eătes[cu] stânjeni 13.

Și l-am vândut de a noastră bunăvoe și cu știrea tuturor vecinilor den sus și de în jos. Și am luat toți banii gata care scrie în zapis în mâna noastră. Și la aceasta tocmeală a noastră fost-au boiari și preoți anume : popa Teodor protopop și alții care-și vor pune mai jos iscăliturile.

Si, pentru mai adevărată credință, ne-am pus mai jos iscăliturile. Și am scris eu popa Staico ot Sventăi Gheorghie, cu învățatura lor.

Pisfebruarie 5 dni, leat 7185 [1677].

Mănu starostea

Popa Teodor protopop

Gheorghie [*indescifrabil*], martor [*grecește*]

[*semnătură grecească, indescifrabilă*]

Costandin logofăt Eătescul, mărturie

Costandin logofăt, martor

Arh. St. Buc., Mitrop. Ţ. Rom., CCXVI-1.
Original, stare bună, hîrtie groasă cu filigran; scriere frumoasă.

34.

1677 iunie 10.

Vă imea otța i sin a i sveantogo dulia troiță edinosuștna i nerazăealnoe.

fAz ubo Toma județul ot varoș București cu 12 pargari, cu preoți și bătrânii orașului, scriem și mărturisim cu această carte a orașului ca să fie de bună credință la mâna dumnealui Costandin *viorii* logofăt.

Pentru să se știe că au fost avut dumnealui Preda vornicul Brăncoveanul nește loc de grădini aicea în oraș în București, moșnean însă mai denainte vreame. Iar cându au fost în vremea răutăților în zilele lui Costandin Vodă și a Mihniei Vodă, când robii cea mare, spartu-se-au gradinele Ș' rămăind locul sterp fără de garduri, pus-au alții pre acest loc case și grădini.

Iar când au fost în zilele Eadului Vodă, mers-au muma dumnealui Jupăneasa Stanca și cu fiiu-său Barbul la divan și au spus măriei sale

de acel loc. Măriia sa trimes-au den divan omul mării sale la Gherghina județul și la alți bătrâni oroșani, carii știind foarte bine, de l-au ales și l-au și înpietrit preste tot.

Iar acum, când au fost în zilele mării sale domnu nostru Io Duca voevod, iar dumnealui Costandin *vtori* logofăt Brâncoveanul mers-au la mării sa domnu nostru în divanul cel mare de au spus cum șad oameni pre acel loc fără de nici o întrebare. Măriia sa i-au făcut cinstită cartea mării sale și i-au și dat om domnesc pre Tudosie *vtori* vornic.

Într-aceia venit-au la noi și am strâns oameni bătrâni oroșani carii au știut și când l-au înpietrit Gherghina județul cu bătrânii orașului, iar acum ne-am strâns iară, anume. Eadul pitariul Bucurișteanul, i popa Stoica cel bătrân de la Sti Nicolae, i Eadul logofătul Țigănescul, i Toma *biv vel* armaș Bucurișteanul, i Bogdan șatrariul, i Stanciul călărașul *ot* Sârbi, i Vladul vătaf *za* fustași, i Stanciu] grădinariul cel bătrân care au fost grădinarii! la Preda vornecul, i Eadeș bărbosul cel bătrân, i Stanil logofăt.

Deci noi cu toții dacă am văzut cartea mării sale domnu nostru și cu sluga mării sale Tudosie *vtori* vornic mers-am și am aflat semnele și pietrele care le-au fost pus și Gherghina județul cu atâția oroșani, și umblând din piatră în piatră, stânjenitul-am ca să se știe den piatra den sus despre părul Ducăi diaconul în jos până în drumul care merge spre poarta Nicolai vistier, stânjeni 47, și iar pre lângă drum spre podul lu Șarban Yodă până în piatră stânjeni 35, și iar curmezișul den drum pren grădina Stanciului grădinariul, până înaintea casii lui Mihai stegarul, stânjeni 43, și iar den piatra den ușa lui Mihai stegarul curmezișul până iar în piatra den sus stânjeni 40.

Și după ce l-am stânjenit cu toții pre semnele ceale bătrâne, făcut-am și cartea orașului ca să fie dumnealui, jupuneasii dumnealui și cocoșilor dumnealor moșie stătătoare în veci, ohabnică, precum au ținut și moșii dumnealui.

Și când am făcut această carte fost-au mărturii carii sânt mai sus scriși și alți boiari cari-și vor pune pecetea și iscăliturile. Și pentru credința pus-am și peceata orașului.

Pis Vlădil gramatic de la besearca Domnească den București.

Iunie 10 *dni*, vleit 7185 [1677].

Eu popa Stoica *ot sti* Neculai
Eadul *star* salarul, martor
Dionisie logofăt, martor
Andrei spătar, mărturie
Eu Coman ceaușul, martor
Eu Stanciul căl[ărașul], martor
Eu Toma *biv vel* armaș, mărturie
El Vladul vătaf *za* fustași
Eu Stanciul grădinariul, mărturie
Eadul logofăt Țigănescul, mărturie
Eu Eadeș cel bătrân, mărturie
Eu Bogdan șatrar, mărturie
Eu Stăni[1] logofăt, mărturie

Colecția Șerban Flondor.

Original, stare foarte bună, hirtie groasă cu filigran, format mare; foarte clară pecetea orașului, în tuș negru.

35.

1678 aprilie 4.

ȚCu mila lui Dumnezeu Io Duca voevod si domn peste întreaga Țară Românească.

A dat domniia mea această poruncă a domniei mele boiarinului domnii mele Ianăș *biv vel* jitniceariu, ca să-i fie lui un loc de casă aici în orașul domnii mele în București, în mahalaoa Arhimandritului, preste Dămbovița de la capul podului Cilibiului, pre lângă apă în jos, alătura cu ulița, până în gărlieșoara care vine despre deal, pân unde dă în apa cea curgătoare. Pentru că acest loc l-au cumpărat boiarinul domnii mele Ianăș jitniceariu de la Matei paharnic Bărsescul, feciorul jupăneasii Dobrii Bărsesca, în bani gata ughi [*loc liber*] și un cal, precum am văzut domnia mea și zăpisul de vânzare scris cu mâna vânzătorului ce scrie mai sus și iscălit, împreună cu pecetea lui, întărit cu mulți boiari mărturii.

Drept aceia și domniia mea încă am dat această carte a domnii mele boiarinului domnii mele Ianăș jitniceariul ca să aibă a stăpâni acest loc cu bună pace, să-i fie moșie vecinică lui și coconilor lui căți Dumnezău îi va dărui și de nimeni neclintit după porunca domniei mele.

Iată dar și martori punem domnia mea: jupan Neagoe Săcuianul *vel* ban, i jupan Badea Bălăceanul *vel* dvornic, i jupan Chirca *vel* logofăt, i jupan Hriza *vel* vistiariu, i jupan Lascarache *vel* spătar, i jupan Stoian *vel* cliucer, i jupan Iordache *vel* postelnic, i jupan Curuia *vel* paharnic, i jupan Alixandru *vel* stolnic, i jupan Eadul Știrbeai *vel* comis, i jupan Ghin-*cea vel* slujer, i jupan Pătrasco *vel* pitar. Și ispravnic Eadu Ocăneanul *vtori* logofăt.

Și am scris eu Nedelco logofăt în cetatea de scaun în București.

Am scris 4 *dni*, *meșița* aprilie, leat 7186 [1678].

L.P.

Io Duca voevod [*m.p.*].

Acad. R.S.R., foto XXXV-43.

Fotografie după original românesc; pecetea domnului aplicată în ceară.

36.

1680 mai 24.

fAdecă eu Eadul *ot* Cartojani *ot sud* Ylașca, scris-am zăpisul meu ca să fie de bună credință la mâna dumnealui Grăjdan pitar.

Cum să să știe că mi-au făcut dumnealui bine de mi-au dat taleri 170 pân la Văznesenie și eu am pus la dumnealui zălog 3 prăvălii și o pimniță, care prăvălii sânt pre ulița care merge la scaunele de carne, drept poarta lui sventăi Gheorghe, cea de lemn. Care prăvălii și pimniță au fost la Hriza vistier vândute de cetașii miei pentru bir.

Deci când au fost acum în zilele mării sale domnu nostru Io Șerban voevod, vrând Hriza vistier să le vândă într-altă parte, eu nu mi-am lăsat moșiile să le vândă într-altă parte fiind ale mele, ci am luat bani de la Grăjdan pitar de am dat Hrizi vistier de am scos moșia și am pus zi cu

dumnealui să aib a-i darea banii la zi și să-mi iau moșiile, iar nedând banii la zi, să-i fie dumnealui aceste moșii stătătoare, precum scrie celalalt zapis.

Deci când au fost la zi, eu banii nu i-am avut, nici prăvăliile nu i le-am dat, ci iar mi-au mai pus dumnealui zi de la Văznesenie încă 3 luni înainte, iar de nu-i voi da dumnealui banii la zi, să aibă a-și face dumnealui și cartea mării sale lu Vodă pre aceste moșii și să-i fie moșie stătătoare ohabnică în veci.

Și pentru credința pusu-mi-am mai jos și iscălitura, casă să crează; și mărturii carii vor iscăli mai jos.

Și am scris eu Fiera logofăt *sin* agăi Jupei *ot doi* Mărșe, cu învățătura lui.

Measița mai 24 *dni*, leat 7188 [1680].

x Bu Eadul Cărtojanul
Az Dionisii logofăt, martor
Udrea logofăt *sin* Colții, cliucer, martor
Eu Negoită postelnic, mărturie
Athanasie monah, mărturie
Az Ionașco, vătaf *za* brașoveni, mărturie
Az Enachi *treti* armaș văzând între dânșii tocmeala, de bunăvoie am
iscălit mai jos și puindu-mi și degetul
Apostol clucer, mărturie
Az Draghiia căpitan, mărturie
Socol clucer, mărturie
Az Neagul vătaf *za* tem[niță] am fost acolea când ș-au pus degetul
Pătrasco stolnic
Az Dumitrașco vătaf, mărturie
Preda logofăt Falcoian
Costandin pitar, mărturie
Udrea călăraș, mărturie
Mihalache *snă* Corcodel stolnic *ot* Bucșani, martor
Fane, martor
Stanciul *ot* Ciocănești
Eu Nedelco, mărturie

Acad. R.S.R., CLXIII-21.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran.

^7.

1680 iulie 21.

tAdecă eu Ancuța care am fost fămeaia Mihului logofăt, împreună cu copii miei făcut-am acesta zapis al nostru la mîna dumnealui Stroe vătaful ca să hie de bună credință.

Cum să să știe că i-am vîndut dumnealui casele din București, de lângă curtea dumnealui, casele cu locul și cu grădina cu pomii și cu alte dichise căte sînt pre lângă case, drept' bani gata taleri 35. Care case le-au fost cumpărat bărbatul meu Mihul logofăt de la Preda comisul Brătășanul, ca să-i fie dumnealui stătătoare și coconilor dumnealui. Că le-am vîndut de a mea bunăvoie și fără de nici' o silă.

Și când am vîndut aceste case fost-au mărturie boiari carii vor iscăli' mai jos. Și pentru credința ne-am pus numele și pecețile mai jos ca să să crează.

Pis iulie 21 *dni*, leat 7188 [1680].

Ancuța fămeaia Mihului

Și am luat eu Vasile, fratele Ancuții, acești bani toți în mîna mea

Acad. R.S.R., CD-9.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

38.

1680 septembrie 2.

fAdecă eu Eadul Mustățea *ot* Cartojani scris-am zapisul meu ca să fie de bună credință la mîna dumnealui Grăjdan pitar.

Cum să să știe că am luat bani de la dumnealui taleri 170, de am fost răscumpărat trei prăvălii și 1 pimniță de la Hriza vistiariul. Care prăvălii au fost ale mele și am zis cătră dumnealui că-i voi da banii și-mi voi lua prăvăliile, precum scrie și zapisul meu. Și trecând zioa m-am apucat ca să-i dau banii și neavînd banii să-i dau la zi, am zis să ție dumnealui prăvăliile stătătoare, precum scrie și celalt zapis. Iar dumnealui zicînd că nu le va lua într-acei bani că sînt scumpe, m-am tocmit cu dumnealui de i-am dat ș-altă prăvălie care sade jidovul alătorea, cu pimniță și cu locul căt au ținut Hriza vistier, să-i fie dumnealui moșie stătătoare ohabnică în veaci.

Iar de s-ar scula cineva cu vreo gâlceava să aib a trage eu gâlceava, iar dumnealui să le ție cu bună pace, că sînt ale mele dreapte moșii.

Și la tocmeala noastră au fost Ianache *treti* armaș, i Neagul vătaful de pușcărie și alți carii să vor iscăli mai jos. Și mi-am pus și eu degetul, ca să să crează.

Și am scris zapisul eu Fiera logofăt din Mărșă cu zisa lui.

Septemvrie 2 *dni*, leat 7189 [1680].

X Eu Eadul Cărtojanul
Az Leonichi logofăt, martor
Udrea logofăt *sin* Colții clucer
Athanasie monah, mărturie
Eu Negoită postelnic, martor
Az Draghiia căpitan, mărturie
Ion vătaf *za* brașoveani, mărturie
Preda logofăt Fălcoian, mărturie
Eu Șerban *ot* Bănești, mărturie
Az Neagul vătaf *za* temniță am iscălit și sînt martor

¹ De multe ori se obișnuia să se scrie de către copiiști această formulă, dar nu întotdeauna martorii își puneau semnăturile și pecețile.

Fane martur

Az Ianaehi armaş, martor

Eu Nedelco sluga ceauşului za aprozi, mărturiia

Ionaşco [indescifrabil]

Acad. R.S.R., CLXIII—22.

Original, stare foarte bună.

1681 aprilie 17.

-fCu mila lui dumnezeu Io Şarban voevod şi domn a toată Tara Românească nepotul marelui şi prea bunului Io Şarban voevod, slugilor domniei mele Dragomir iuzbaşa snă Cernicăi vornicul şi Danciul peharnicul snă Neagului pitariul, ginerile Paraschivei postelnicul, fratele Cernicăi vornicul şi jupâneasei lui Chiajnii şi cumnată-sa Elenii, featele Paraschivei postelnicul, feciorul iui Ionaşco comisul şi ai jupănesii Neacsii şi cu feciorii lor căţi le va da Dumnezeu.

Ca să le fie nişte locuri de case aici în oraşul domniei mele, în Bucureşti, pre care loc iaste făcut biserica Săpunarilor şi cu alte locuri câte să țin d-acest loc câte sânt înprejurul bisericii. Şi sămnele acestui loc încă să se ştie pre Uliţa cea Mare, de către Mărgărit neguţătorul, care merge pre den locul bisericii în drept pre uliţă până în dramul Tărgoviştii cel vechi şi pre drum în jos până în vâlcea ci să chiamă Bucuriştioara şi pre Bucuriştioara în jos pre scaunele de carne despre besearica, cu tot locul pre care au făcut Eadeş bărbosul dughene şi pimniti, iar despre besearică şi din colţul pimniţii ce au făcut Eadeş bărbosul în drept iar până în Uliţa cea Mare, despre Mărgărit neguţătorul.

Pentru că aceaste locuri de caase fost-au dă moşie ale Cernicăi vornicul şi ale frăţine-său a Paraschivei postelnic de la părinţii lor Ionaşco comis şi jupâneasa Neaşa. Iar după aceaia dă la o seaamă dă vreme încoace, după moartea acestor boiari fostu-s-au sculat Eadeş bărbosul de au fost înpresurat aceaste locuri şi au fost făcut case şi pimniţe cu dugheni şi au fost luund şi chirie dă pă la alţii ce i s-au'fost hrănind pre acel loc şi n-au fost avut nici o treabă, ci numai aşa l-au fost înpresurat fără de nici o dreptate.

Iară după aceaia, când au fost acum în zilele domniei mele, iară Dragomir iuzbaşa snă Cernicăi vornicul şi cu Danciul peharnic ei adevărând acest loc cum că iaste al lor de moşie de la părinţii lor şi ținându-l Eadeş bărbosul neavând nici o treabă, ei's-au sculat cu'pără şi au venit naintea domniei mele la divan de s-au părăt de faţă cu Eadeş bărbosul. Şi aşa piriia Eadeş bărbosul zicând cum că i l-au dăruit Cernica vornecul, tatăl lui Dragomir iuzbaşa, arătând şi un zapis zicând că iaste al Cernicăi vornecul.

Într-aceaia domnia mea a căutat şi am judecat pre drept şi pre leage denpreună cu toţi cinstiţii deregătorii domniei mele şi i-am dat domnia mea denaintea domniei mele den divan pre seama cinstitului deregătorul domniei mele Badea Bălăceanul vel vornic ca să caute şi să adevereze fost-au dăruit Cernica vornecul acest loc lui Eadeş bărbosul precum zice el, au n-au dăruit şi acel zapis ce zice Eadeş bărbosul să fie a Cernicăi vornecul, iaste bun şi să fie adevărat, au nu iaste.

Deci boiarinul domniei mele Badea vel vornic au trimis pre sluga domniei mele Eadu Bucurişteanul vtori vornic dă au mers acolo la acest loc, de au strâns pe toţi mahalagii dănpreurul locului, fiind oameni buni şi bătrâni, care au ştiut de rândul acestui loc şi cu Braţul judeţul, cu părgarii dă aici din Bucureşti de au căutat şi au adevărat pre dreptate şi au mărturisit toţi precum au ştiut cu sufletele lor, cum că acest loc iaste preste tot al Cernicăi vornecul şi al frăţine-său Paraschivei postelnic, feciorii lui Ionaşco comis de la părinţii lor, iar Eadeş bărbosul n-au avut nici o treabă, nici ştiut ei dă acest zapis cum să fie adevărat al Cernicăi vornecul, nici ştiut cum să-l fie dăruit Cernica vornecul lui Eadeş bărbosul, ci l-au înpresurat Eadeş bărbosul şi l-au ținut fără de nici o dreptate, făcând ei toţi cartea lor de adevărînţă la mâna dumnealui Dragomir iuzbaşa şi a Danciului peharnic [loc rupt] locul lor ca să-l ție ei cu bună pace, precum a văzut domnia mea şi cartea [loc rupt]. ... încă le-am dat ca să-și ție acest loc preste tot pre seamne, cum scrie mai sus, să le fie lor moşie şi feciorilor şi nepoţilor lor şi strenepoţilor moşie ohabnică stătătoare, pentru că au rămas Eadeş bărbosul de leage şi de judecată denaintea domniei mele den divan, căci aceasta este zisa domniei mele şi altfel să nu fie.

Şi iată mărturii pus-am domnia mea: Eadul Năsturel vel ban al Gmiovei, Badea vel vornic, Yladul Cocorăscul vel logofăt, Barbul vel vistier, Mihai Cantacuzino vel spătar, Stoian vel clucer, Ghinea vel postelnic, Barbul vel peharnic, Alixandru vel stolnic, Papa vel comis, ispravnic Eadul vtori logofăt.

Şi am scris eu Dumitraşco logofăt ot Bucureşti, aprilie 17 dni şi de la Adam în anul 7189 [1681].

L.P.

Şerban voevod [m.p.].

Az Vladul Cocorăscul vel logofăt

Arh. St. Buc., Mitrop. Ţ. Rom., CCLVII-5.

Original, pergament, pătat în partea dreaptă şi şters la îndoitori; pecetea aplicată în ceară albă, legată cu şnur roşu; monograma şi iscălitura domnului.

40.

1684 ianuarie 17.

Theodosie mitropolitul Ungrovlahiei

fAdecă eu Theofan schimonah dat-am zapisul meu ca să fie de bună credinţă la sfânta şi dumnezeiasca mănăstire Argeşul şi la părintele egumenul ermonah Iosif.

Cum să ştie că am dat o chilie care chilie iaste în capul chiliilor den sus, despre apus, lângă besearică care eu o am zidit den temelie şi o am închinat sfintei Mitropolii, şi am zidit şi chiliile care sânt înpregiurul besearicii. Ca să fie sfinte mănăstiri chilie stătătoare în veaci, iar igumenului şi altor călugări când vor veni de odihnă.

Şi o am dat de pomeană pentru sufletul meu şi ca să mi să scrie numele la pomeanec acolo la sfânta mănăstire. Iar igumenul care ar rândui Dumnezeu a fi acolo la sfânta mănăstire să aibă a purtarea grijă şi cu

alalți călugări când s-ar strica ceva sau s-ar dăscoperi, să aibă a o direage și a o acoperi.

^ Și pentru adevărată credință am iscălit mai jos eu cu mâna mea, ca să să crează. Și mărturie toți carii s-au iscălit mai jos.

Pis ghenarie 17 dni, vleat 7192 [1684].

Eu Theofan schimonah
[indescifrabil] episcop, mărturie
Grigorie episcop

[pe verso]:

Pentru chiliile ot București, nu L ă știe în ce loc iaste.

Arh. St. Buc, Episcopia Argeș, XL—11.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; frumoasă semnătură a mitropolitului. Theodosie.

41-

1684 mai 11.

Adecă eu Grăjdan pitariul, feciorul Mircii spătar den Preajva, scris-am acest zăpis al meu ca să fie de mare mărturie și de bună credință la cinstită mânia mării sale doamnei Marii a mării saie domnului nostru Io Șerban Cantacuzino Basarab voevod.

Cum să să știe că i-am vîndut mării sale locu de șapte prăvălii și cu pimniță de lemn, care l-am cumpărat și eu de la Eadul Mustătea den Cartojani ot sud Vlașca, fratele lui Stan tichigiul den București, feciorii Danciuului.

Care loc de prăvălii iaste pre lângă locul Stănilavei, fata lui Stan tichigiul, și merge în lat pană în prăvăliile lu Ion croitorul ce iaste pre ulița de la scaunele de carne, drept poarta cea de lemn a mănăstirii iui Sventii Gheorghie.

Și se-au tras acest loc de se-au măsurat și se-au aflat despre uliță în față, în lat, stînjeni 12 pol și-n dosul prăvăliilor, în capul locului, stînjeni 11, iar în lung se-au aflat loc de 5 prăvălii tot câte de stînjeni 12, iară locu de 2 prăvălii se-au aflat mai scurt în lung, de stînjeni 6.

Și acest loc de prăvălii, câte scriu mai sus, le-am vîndut mării sale de a mea bunăvoe în preț drept bani gata, taleri 130. Și i-am dat mării sale și zapisele Eadului Mustății amăndoao, iar măriia sa încă mi-au dat toți banii gata pre deplin în mâna mea, căți scriu mai sus.

Și l-au dat măriia sa locul cu prăvăliile și l-au închinat la svânta biserică a mării sale unde iaste hramul *cestinomu Văvedenie precistîia Bogorodișu*, ce iaste în mahalaoa ce să zice Biserică Doamnei, pentru ca să-i fie mării sale veacinică și netrecută pomenire.

Și la această tocmeală au fost mulți boiari mărturii cari-și vor iscăli numele lor den jos. Și eu, pentru mai adevărată credință, am iscălit cu mâna mea și am pecetluit, ca să să crează.

Și am scris eu Eadul șufariul.

Vă measița mai 11 dni, leat 7192 [1684].

[L.P. | Eu Grăjdan pitar
Eu Prodan abagiul, mărturie
Ion croitorul vecinul, mărturie
Nicola cuiumgi, martor [grecește]
[indescifrabil] fost staroste, martor [grecește]
Az Dionisie [indescifrabil], mă[r]turie
Ghinea biv staroste, mărturie

Acad. R.S.R., CLXIII-23.

Original, stare foarte bună, hîrtie cerată, cu filigran; pecete inelară, interesantă; caligrafie foarte frumoasă.

42.

1684 mai 11.

Adecă eu Tudora, fata lui Dobre, vară premare Eadului den Cartojani, împreună cu nepoată-mea Stănilava, nepoată Eadului de văr premare, fata lui Stan cojocariul de București, scris-am acest zăpis al nostru ca să fie de mare mărturie și de bună credință la cinstită mânia a mării sale doamnei Marii a mării sale domnului nostru Io Șerban Cantacuzino Basarab voevod.

Cum să să știe că rămăindu-mi mie Dobrei de la văru-mieu Eadul și unchiu nepoată-mea Stănilavei, loc de patru prăvălii aici în București care iaste pre lângă prăvăliile Neculii zlătariul și merge pană în locul lui Grăjdan pitariul. Și iaste drept poarta cea de lemn a mănăstirii lui sventii Gheorghie, pre ulița ce merge la Scaunele de carne.

Care loc de prăvălii se-a măsurat și se-a aflat în față despre uliță, stînjeni 6 pol și-n dos la cela căpătai al locului, stînjeni 5 și-n lung stînjeni 9.

Acesta noi, de a noastră bunăvoe, l-am vîndut mării sale în preț drept bani gata, taleri 60. Și acești bani toți pre deplin și gata ni i-au dat măriia sa în mâna noastră. Și noi încă am dat mării sale zăpisul văru-mieu, unchiu nepoată-mea Stănilavei, și acest zăpis al nostru ca să-i fie mării sale acest loc de patru prăvălii, precum scrie mai sus, de moșie și stă-tătoriu.

Iar încă și măriia sa l-au închinat și l-au dat la svânta biserică a mării sale unde iaste hramul *cestnoe vâvedenie precistiia Bogorodișu*, care o au făcut măriia sa aici în București în mahalaoa ce să zice la Biserică Doamnei, pentru ca să-i fie mării sale veacinică și netrecută pomenire.

Și la tocmeala aceasta au fost mulți boiari mărturie cari-și vor iscăli numele lor den jos.

Și noi pentru mai adevărată credință ne-am pus numele și am pecetluit, ca să să crează.

Și am scris eu Eadul șufariul, vă measita mai 11 dni, vă leat 7192 [1684]._____

[L.P. | Eu Tudora fata lui Dobre

[L.P. | Eu Stănilava

Mcola cuiumgi, martor [grecește]
[indescifrabil] fost staroste, martor [grecește]
Eu Prodan abagiul, mărturie

Ghinea *biv* staroste, mărturie
Dumitrașco clucer Eătescul, martor
Az Dionisie [*indescifrabil*], martor
Grăjdan pitar, martor

Acad. R.S.R., CLXIII-24.

Original, stare foarte bună, hîrtie cerată, cu filigran; două frumoase peceți inelare; caligrafie foarte frumoasă.

1685 martie 10.

tAdecă eu Ion zăbunariul *ot* București, înpreuă cu frate-mieu JSTeacșul, feciorii lui Ivan zăbunariul, dat-am zăpisul nostru ca să fie de bună credință la mână dumnealui Deftii croitoriul *ot* București.

Precum să să știe că i-am vândut dumnealui loc de o prăvălie și cu prăvăliia. Care prăvălie iaste între prăvăliia lu Alexe săpunariul, pă den jos și pă den sus, între a lui Eoman croitoriul. Care ne iaste și noă cum-părătoare dă moșie de la jupăneasa Pracsiiia Dudeasca, însă și cu o ulicioară pă den jos, să-și lărgească prăvăliia până în stâlpii prăvălii lui Alexe.

Și i-o am vândut dumnealui de a noastră bunăvoe și cu știrea tuturor vecinilor noștri și den sus și den jos, drept bani gata ughi 80. Și am loat acești bani toți deplin în mâinile noastre. Și noi o am dat ca să-i fie dumnealui moșie stătătoare în veaci, dumnealui și coconilor dumnealui căți Dumnezeu îi va dărui și strănepoților dumnealui.

Și la tocmeala noastră fost-au boiari și oameni buni vecini mărturie cari-și vor pune mai jos iscăliturile. Și noi încă, pentru mai adevărată credință, ne-am pus mai jos pecețile și iscăliturile, ca să să crează.

Și am scris eu Gherghie logofăt cu zisa lor a tuturor.

Pis martie 10 *dni*, leat 7193 [1685].

:~LTR 1 Eu Ion

Eu Manole zăbunar

| L.P. | Neacșul

X Eu Alexi

X Eu Ne[a]gul abagiul, mărturie

X Eu Eoman croitoriul, mărturie

X Eu Marco zăbunariul, văr vânzătorilor, mărturie

X Papa, martor

X Eu Marin, martor

X Eu Eadul lui Cușan, mărturie

X Eu A[n]ghelache, martor

X Eu Iordache

X Ștefan, martor

X Udriște logofăt, martor

Arh. St. Buc, Achiziții noi, XLI—2.

Original, stare bună, hîrtie cu filigran; două peceți inelare în tuș negru, pe prima fiind scris: „Radu *snă* Stoian”, iar pe a doua: „Necș” [Neacșu].

44.

1686 noiembrie 14,

fAdecă eu Zota, feciorul Mihalcii croitoriul de aici den București, dat-am zăpisul meu ca să fie de bună credință la cinstită mână mării sale domnu nostru Io Șerban voevod.

Cum să să știe că i-am vândut mării sale un loc de prăvălie aici în București între Stanciul Pustiul și între casa Sofiiicăi, în lat la uliță, stânjeni 5 până în jumătatea porții și în lung stânjeni 7 *pol*, însă stânjenul *po* taleri 8, care fac peste tot taleri 40.

Și mi-au dat mării sa toți banii gata și deplin în mâinele mele.

Drept aceia am vândut și eu mării sale acest loc de a mea bunăvoe fără de nici o silă și cu știrea tuturor rudeniilor mele și a vecinilor miei clenprejurul locului, ca să-i fie mării sale moșie ohabnică și stătătoare în veaci.

Și mărturii boiarii carii vor iscăli mai jos.

Și eu, pentru mai adevărată credință, mi-am pus peceatea și iscălitura mai jos, ca să să crează.

Pis noiembrie 14 *dni*, vleat 7295 [1686].

Zota fiul lui Mihalcea [*grecește*]

Badea *vel* dvornic, mărturie

Eadul Năsturel *vel* ban, mărturie

Costandin Brăn[coveanu] *vel* spătar, mărturie

Crăstea *vel* vistiari, mărturie

Ghinea *biv* *vel* cliucer, mărturie

Alixandru *vel* stolnic, martor

Papa *vel* paharnic, mărturie

Ștefan *vel* sluger, mărturie

Danciul *vel* armaș, mărturie

Cernica clucer, mărturie

Arh. St. Buc, Episcopia Argeș, XLVIII—7.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; frumoasă pecetea inelară, octogonală, a lui Zota; o însemnare grecească pe verso.

45.

1686 decembrie 15.

De vreme ce viața aceasta lumească este vremelnică și prăvălăie întru toate faptele ei și cu anevoință trăind într-însa ca să poată cîștiga omul dragostea iubirii împăratului ceresc și mângăierea de omenire, așa și eu socotindu-mă că sînt muritor într-această lume ca să dobîndesc înpăcarea faptelor celor bune, m-am supus ca un adevărat creștin de am dat ascultare pravililor legii noastre și m-am asemănat povățuirii sfințelor scripturi și am afierosit în viață trăind, neavînd nici rude, nici copii, la sfînta mănăstire Stavronichita, toată starea mea ce să coprinde în trei prăvălii din București și într-un codru de pămînt Eeghiga numită și Mui-eanea, în sumă de stînjeni 468, adică patru sute șaizeci și opt, ce îi am în județu Ialomiții, dinpreună cu cele de mai sus acareturi rămase moștenire de la răposaii miei părinți.

Care avere să o stăpânească această sfântă mănăstire după moarte-mî în bună pace, întotdeauna fără a să supăra de nimeni și după ciun cuprinde zapisele și cărțile de alegere să-și urmeze stăpînirea întocmai. Fiindcă eu am încredințat și toate sineturile în mîna starețului acelei mănăstiri, împreună cu această a mea legătură, spre a rămînea de acuși în ctitoriceasca pomenire atît eu cît și neamul meu de la care s-au și coborît în stăpînirea părinților miei și a însumi această avere ce o afierosesc întocmai după legătura însemnată și după coprirea sineturilor și a cărții de alegere, ca să rămîie nesupărată și nestrămutată stăpînirea lor, precum s-au ocrotit de mine și de neamul meu.

Deci hotărîi mai bine să trag asupra-mi suflenteasca pomenire, decît nemulțumirea blestemului omenesc ce nu-mi sînt de nici un folos, ci numai de o vătămare a sufletului, ce putea să-mi strice pomenirea cea de veci. Căci orice faptă înrăutățită mi-ar fi putut împovăra spăsiereagheșalelor păcatelor mele lumești. Și cu nimic alt mă gîndii că nu le pociu a mi le curăț și a mi le ușura, decît numai cu această săvîrșită facere de bine ce urmai către sfîntul și dumnezeescul lăcaș al mănăstirii Stavronichita. De a căruia pocăință, crez că s-au și bucurat aici cucernică mulțumire într-acest prinos ce i s-au închinat de un păcătos ce făgădui această mică avere casii cerești de a fi și el în neadormită pomenire pentru totdeauna, ca un muritor.

Asa dar dădui, supt a mea iscălitură și încredințată de patru martori; această a mea carte de danie la mîna cuviosului stariț al sfînții mănăstiri Stavroniehita drept dovadă la a sa desăvîrșită stăpînire.

Dima sluger platnic și încredințator făgăduielii sale

Drăghi setrar, martor

Ianache Hristodor *treti* logofăt, martor

Costandin Teișanu clucer *za* arie, martor

Freotu Gheorghie duhovnicul, adeverez

Comisia Văpselii Verde

Această copie protocolindu-să din cuvînt în cuvînt și găsindu-să întocmai după o altă copie, formăluită, să încredințeze și de comisie cu pecetea și iscălitura.

1846 martie 28

L.P.

Comisar, Dimitrie Geanogîu

Nr. 359

Arh. St. Buc, Achiziții noi, CCXCIII—51.
Copie, stare bună, hîrtie verzuie.

46.

1687 aprilie 3.

fNoi portarii carii ne-au trimes dumnealor boiarii cei mari ispravnici și cu porunca mării sale domnu nostru Io Șarban voevod ca să căutăm și să adăvărăm pentru moșia sfînții mănăstiri Nucetului.

Deci noi, cu porunca mării sale lui Vodă și a dumnealor boiarilor celor mari, am mers la moșia mănăstirii Nucetului aice în București, și am strâns mulți oameni buni de au fost împreună cu noi și vecinii den sus și den jos au fost toți de față, care își vor pune mai jos și iscăliturile.

Deci noi am căutat cărțile părintelui egumenului Ignatie *ot* sfînta mănăstire Nucetul și am găsit în scrisorile igumenului Ignatie stânjeni în lung stânjeni 25 și în lat stânjeni 3 *pol*.

Deci noi am tras cu sfoară în lat stânjeni 3 *pol* și în lung stânjeni 25, tot pe scrisorile sfînții sale cele mai bătrîne, precum au fost scrisorile sfînții sale așa am aflat și noi și am așăzat și am pus și semne, ca să să știe.

Drept aceia am dat această scrisoare a noastră la mîna sfînții sale părintele Ignatie egumenul *ot* Nucetu și a toți călugărașilor căți sînt lăcuituri la sfînta mănăstire ce să cheamă Nucetul, ca să stăpânească această moșie, cu prăvăliile cu tot, și să le fie moșie stătătoare în veci.

Și au fost și dumnealui Matei postelnic *vtori* postelnic aici cu noi, care l-au pus măriia sa Vodă ispravnic peste portari.

Și pentru mai adevărată credință ne-am pus mai jos iscăliturile, ca să să crează.

Și am scris eu Brațul *vtori* portar

Pis aprilie 3 *dni*, leat 7195 [1687].

Gligorie postelnic Băleanu, mărturie

Cărstea *vtori* vistiier

Ioniță paharnic Băleanu, martor

Az Brațul *vtori* portar

Az Gheorghie *vtori* portar

Pavel portar

Anica, martor

Vartolomei *ot* Panaghiiia, igumenul mănăstirii

Eu Popa Tudor *ot* Sventi Nicolae

Stan croitor *zel* Tilișcăi

Cărstea vistiier, mărturie

Crăstea logofăt, martor

Arh. St. Buc, M-rea Nucetu, XV - 8.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; cîteva semnături grecești, indescifrabile.

Copie X V \ 9 și cu multe greșeli în ms. 457, f, 120v.

47.

1687 aprilie 12.

fAdecă eu Hagi Costandin pîrcălabul de la Filipești denpreună cu nepoatele mele anume Elinca, i Sora, featele gineri-mieu lu Mihai călărașul *za* Țarigrad.

Scriu și mărturisesc cu acest zăpis al nostru ca să fie de mare credință la mîna sfînții sale părintelui Parthenie egumenul de la sfînta mănăstire a luminatului Io Șarban voevod, de la Cotrăceani.

Cum să să știe că avînd aceste nepoate ale mele nește case cu loc de moșie, cu pimniță, în București, lângă sfînta mănăstire a mării sale a doamnei Marii care iaste închinată la mănăstirea *oi* Cotrăceani a mării sale lu Șarban Vodă.

Dat-am casele și pimniță pentru sufletul răposat gineri-mieu lu Mihai și a fii-mea Nedelca și altor pristăviți părinții lui și morți.

Iar locul, moșia, fiind aproape de acea sfântă mănăstire, o am vândut sfinții sale drept taleri 52 care să face stânjeni [loc liber] în lung din locul mănăstirii până în uliță și în lat stânjeni [loc liber].

Și i-am vândut sfinții sale de a noastră bunăvoe, cu știrea tuturor vecinilor după înprejuru locului și fără dă nici o silă, căci ne trebuia bani drept lipsa săracelor de nepoate.

Și am luat toți banii deplin în mâinile noastre.

Și când s-au făcut această dare și vânzare de acest pământ, la zapisul nostru fost-au mulți oameni bucureștehi și boiari de cinste mărturie carii vor iscăli în zapis cum o am vândut și am dat locul și casele sfintei mănăstiri ce să zice mai sus, ca să-i fie moșie stătătoare și ohabnică în veaci.

Și pentru mai adevărată credință pusu-mi-am peceatea și degetele și iscăliturile, ca să să crează.

I na pisah az Stoian grămătic ot Filipești, cu zisa lor.

Aprilie 12 dni, vleat 7195 [1687].

| L.P. | Costandin Hagiul pârcaľabul ot Filipești
X Eu Elinca fata lu Mihai călărașul de Țarigrad
X Eu Sora fata lu Mihai călărașul za Țarigrad
[trei semnături grecești, indescifrabile]

Arh. St. Buc, M-rea Cotroceni, XXX—4.

Original, stare bună, hîrtie cu filigran; pecete inelară în tuș negru; copie în ms. 691, f. 107v.

48.

1687 aprilie 21.

fAdică eu popa Stoica împreună cu preoteasa mea Grăjdana scriem și mărturisim cu acesta al meu zapis ca să fie de bună ere[dința] la mâna mării sale doamni.

Precum să să știe că i-am vândut un loc cu casa carii iaste pe lângă biserică mării sale, în lat stânjeni 12 și în lung stânjeni 10, carii loc fost-au de moșie al nostru.

Și l-am vândut de a noastră bunăvoe drept bani gata taleri 11, ca să fie acesta loc stătători la sfânta biserică mării sale, în veac.

Și l-am vândut cu știrea tuturor oamenilor noștri și a vecinilor de înprejur carii mai jos vor iscăli.

Și pentru bună credința pusu-mi-am mai jos iscălitura, ca să să crează.

Și am scris eu Ignat logofăt.

Aprilie 21 dni, leat 7195 £1687].

Az popa Stoica i Grăjdana
Alexandru vel clucer, martor
Eu State căpitan, martor
Az Ion stolnic, martor

Eu Necula căpitan, martor
[semnătură grecească, indescifrabilă]

Arh. St. Buc, M-rea Cotroceni, XXX—5.

Original, stare bună, hîrtie cu filigran; copie în ms. 691, f. 107.

49.

1688 ianuarie 1.

Dionisie milostiuu bojiu patriarhu Constantinopolios

fScriem cartea patrierșiei noastre ție chir Stavro staroste, i chir Manul, i chir Ghiorghie odabaș, i Dima Piperea, i Ghinea snă Iorgăi, i Mihai vnu Zmaiu, i Stoica lui chir Bălan, i Marin sluga Ghinii Matraca, i Iorga cojocarul.

Cătră aceasta vă fac în știre patrierșia noastră, că aici înaintea patrierșiei noastre veni Iane nepotul Ghinii Matraca de spuse cum că având unchiu-său Ghinea Matraca o pimniță de piatră și cu loc aici în București la uliță, carii o au ținut den doao cu Ianache vistiiariul Pitișteanul.

Deci întâmplându-se moarte unchiu-său Ghinii Matraca și fiind el copil mic și șezând în Țara Turcească și viind aici în țară ca să caute de bucatele unchiu-său, umblând și întrebând de ce ar hi rămas după moartea unchiu-său, altele ce au fost, s-au aflat și le-au luat toate pre seama lui de le stăpănește. Iar pentru pimniță aceasta, fiind el copil mic și perind zapisele n-au știut el să-și mai caute. Iar când iaste acum înțelegând el de la unii și de la alții cum că acea pimniță o au ținut Ianache vistier din doao cu unchiul lui Iane, Ghinea Matraca și întrebând și pre dumnea-voastră cum știți poveatea acei pimnițe, voi încă ați mărturisit naintea lui Iane cum că știți și ați auzit den gura celor ce vor hi știut că au ținut Ianache vistier acea pimniță den doao cu Ghinea Matraca unchiul lui Iane.

Pentru care lucru, iată că am făcut această carte a patrierșiei noastre cu groazne și mare blestem într-acesta chip asupra dumnea-voastră. Carii den voi veți ști și ați mărturisit lui Iane, să veniți să mărturisiți și înaintea patrierșiei noastre cum veți ști cu sufletele voastre.

Deci carii den voi sau den alții vor veni și vor mărturisi înaintea patrierșiei noastre, să hie ertați și blagosloviți. Iar carii vor hi știind poveatea acei pimnițe, au cei ce vor fi auzit den gura celor ce vor hi știind adevărul și nu vor vrea să vie să mărturisească înaintea patrierșiei noastre, unii caaceia să fie supt blestem, procleți, afurisiți, anathema de domnul Dumnezeu nostru Hristos și de 318 sfinți părinți ce au fost la soborul în N'echea. Și de agonisita lor să nu să aleagă nimic ca prahul naintea vântului și să crape pământul să-i înghită de vii ca pre Dathan, și Aviron, hierul, pietrele să putrezească și să să topească, iar trupurile lor să stea întregi și nedezlegate în veaci. Aceasta scriem.

Pi * ghenarie 1 dm, leat 7196 [1688],

[pe verso]:

Cartea de afurisanie a patriarhului Dionisie pentru pimniță și răvașul de la Vod[ă].

Arh. St. Buc, Episcopia Argeș, LXIX bis—19.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; frumoasă și interesantă semnătura patriarhului, în grecește.

1688 iunie 15.

Adecă eu Gligorie igumenul dă la sfânta mănăstire Sărindarul, împreună cu alalți călugări, scris-am și mărturisim cu acest al nostru zapis, ca să fie dă bună credință la mâna Mantii portarul si a fâmeii lui, Măriia ot București.

Cum să să știe că i-am vândut noi o casă cu pimniță si cu locul, stânjăni 13, în lungul uliții, despre colțul Sărindarului, dăn'sus, care ne-au iost și noao dă cumpărătoare dă la Brațul aprodul si dă la fâmeaia lui, Neaga.

Deci și noi le-am vândut acest loc cu casa care scrie mai sus, dă a noastră bunăvoe, drept taleri 54, ca să-i fie moșie stătătoare în veaci. Și i-am dat și zapisul cel vechi dă cumpărătoare.

Și când am vândut acest loc, fost-au mulți boiari și preoți mărturie care-și vor pune iscăliturile mai jos. Și noi, pentru mai adevărata credință, ne-am pus pecețile și iscăliturile mai jos, ca să sî crează.

Și am scris eu Ianache logofăt cu învățătura Lor.

Pis iunie 15 dni, leat 7196 p688].

Grigorie veveios [grecește]
[trei semnături grecești, indescifrabile]

Acad. R.S.R., CXCIV-28.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

1689 octombrie 28.

Cum că toți oamenii sânt datori a lăuda fieștecare neîncetat pre domnul Dumnezeu, aceasta iaste știută tuturor, pentru că fieștecare trebuie să-l slăvească și să să închine lui ca unui ziditor și începător al vieții și ai fericii făgăduinței ce așteptăm să o dobândim. Mai vartos dar'si mai mult să cuvine acelora carii s-au învrednicit de la atotputernicu Dumnezeu pământeștilor mării și stăpâniri, adică împărățiilor, domniilor si altor învredniciri, carii ca niște făpturi ale lui Dumnezeu și ca niște încununați dă dansul, aici într-această trecătoare lume, sânt'datori, în orice chip să slăvească și să mărească precinstit numele sfintei troițe și d-apururea să propăvăduiască darurile si ajutorul care au luat dă ia dansul. Pentru care în tot chipul pravoslavnicii aceia și luminații împărați i domni și alți boeri, unii au rădicat și au făcut lăcașuri spre primirea și hrana streinilor, alții sfinte mănăstiri și alte asemenea lucruri plăcute lui Dumnezeu au făcut spre proslăvirea și mulțumirea acelu mare nune a mîntuitorului nostru Isus Hristos și Dumnezeu și al stăpânii mele născătoarei de Dumnezeu și pururea fecioarii Măriei nădeajdea creștinilor.

După urmarea dar [a] acelora și preainălțatul meu domn Io Șerban Cantacuzino voevod si iubitul meu soț, spre mulțumirea si neîncetată proslăvirea dă la care mare ajutor fără dă nădejde mării sale s-au arătat.

Au zidit si măriia sa din temelie mănăstirea ce să vecie afară din orașu Bucureștilor ce să numește Cotrocenii, pă care au înzestrat-o pă cum au vrut și după cum să cade sfintelor lavre domnești.

Și ca să să păzească totdeauna, au închinat-o la toate sfintele mănăstiri de la Sfântul Munte al Athonului.

Datorie dar având și noi, creștinească, și de multe ori și în multe rânduri ajutorată fiind dă Dumnezeu mîntuitorul nostru și dă maica lu și stăpâna mea născătoare de Dumnezeu, am rădicat din temelie sfânta mănăstire aici în București ce să zice biserica Doamnei, unde să cinstesi și să prăznuește hramul [loc liber], adică Intrarea în biserică. Care mănăstire după ce am împodobit-o pă dănlăuntru cu toate dă câte trebuie sfinte mănăstiri, adică sfinte odăjdii, argintării, cărți, i-am mai închinat și i-am mai adaos și toate prăvăliile ce sânt la ulița cea dăspre poarta dă lemn a lui Sfete Gheorghie, și locurile dă case și casele și moșia ce sânt înprejuru aceștii sfinte mănăstiri ce le-am cumpărat atât eu cât și cuviosul egumen dă la mănăstirea Cotroceni, chir Parthenie.

Și am închinat-o la sfânta mănăstire Cotroceni ca să-i poarte grijă și să să stăpânească dă numitu chir Parthenie și dă cei din urma lui egumeni, păzind atât cuvioșia sa cât și cei din urmă lui egumeni cele m de jos :

1. Să orânduiască ieromonahi greci, veniți de la Sfetagora, ca să slujească sfintele slujbe, oameni cinstiți, învățați, avînd toată învățătura cinului călugării și să urmeze toată orânduiala slujbei grecește, întocmi ca la Cotroceni.

2. Egumenu să aibă a lua toate veniturile din care să facă toată cheltuielile bisericii. Și când va trebui înnoire să aibă a purta grijă, întocmi mai ca la Cotroceni pentru oricare bine al său.

3. Locurile și casele și moșia ce am cumpărat înprejuru aceștii sfinte mănăstiri, să nu aibă voie nici chiar Parthenie egumenu, nici alții din urma lui egumeni să le dea cu chirie la unii alții ca să facă case, ci numai din venitul mănăstirii, odăi să fie pentru primirea săracilor, rămăind loc înprejuru bisericii slobod dă a să îngropa creștinii.

Către acestea orânduiesc pă numitu chir Parthenie egumenu să aibă grijă să-mi săvârșască gându care am pus, dă nu mă voi sfârși și nu mă vor rădica clin neputință, ca să zidească prăvălii și odăi. Iar să nu dea locurile după cum la alte mănăstiri, ci să fie dă cheltuiala sfintei mănăstiri, ca să-i fie și venitul mai mult.

Așa am hotărât și am iscălit puindu-mi și pecetea înaintea duhovnicului meu preafericitului și preasfințitului patriarh al Ierusalimului Dosithie.

Iar care va călca acestea ce am hărăzit și am legat, să fie anathema și să dea răspunsul la înfricoșat județ a nefățarnicului Dumnezeu, amîn

Pis measița octomvrie 28, 7198 [1689].

j L.P. 1 Eu doamna Măriia, soția răposatului Șerban voevod

Această copie s-au scos după [indescifrabil] vechi dă mine Stavrologofăt

1806 septemvrie 3.

fAdecă eu jupâneasa Sofiica care am fost jupâneasa a Măculei neguțătoriu de la Pitești scriu și mărturisesc cu acesta al meu zapis ca să fie de bună credință la mâna lui Iane nepotul Ghinei neguțătoriu Matraca,

Cum să să știe că având noi o pimniță aici în București, la uliță, deîmpreună cu Iane și cu locul în lat stânjeni [*loc liber*] și în lung stânjeni [*loc liber*]. Care pimniță au fost a unchiu-său Ghinei neguțătoriu Matraca jumătate, iar jumătate au fost a Ghinei cojocariul vărul Ghinei Matraca,

Deci bărbat-mieu Macula și împreună cu frate-său Paan au fost cumpărat această jumătate de pimniță și cu locul iar jumătate, partea Ghinei cojocariul, încă mai denainte vreme.

Și tot o am ținut noi cu bună pace până acum, iar când au fost acum, în zilele mării sale domnului nostru Io Costandin voevod, ajungând eu la lipsă după moartea bărbatului meu și rămăind eu cu 2 feate necăsătorite și neavând cu ce le griji, am vândut moșia de la Ciumești *ot sud* Argesi dumnealui Costandin stolnicul Cantacozino drept taleri 200, de am luat bani de mi-am grijit featele.

Iar apoi dumnealui stolnicul neplăcându-i acea moșie să o ție, precum o am vândut și apucându-mă ca să-i dau banii și eu neavând banii de unde-i da și Iane fiind mai volnic a cumpăra această jumătate de pimniță căci iaste de la unchiu-său Ghinea cojocariul și căci ține și eeialaltă jumătate partea unchiu-său Ghinei Matraca, m-am tocmnit cu dumnealui de i-am vândut această jumătate de pimniță drept bani gata taleri 100. Și am luat acești bani toți deplin în mâna mia, ca să fie dumnealui moșie stătătoare, dumnealui și coconilor dumnealui căți Dumnezeu ai [ii] va dăru, moșie ohabnică în veaci.

Iar de s-ar scula cineva cu vreo gâlceava au din nepoții lui Enache vistier sau din featele mele sau din ginerii miei să aib eu a o trage gâlceava, iar dumnealui să ție această jumătate de pimniță cu bună pace.

Și la tocmeala noastră fost-au mulți boiari care să vor iscăli mai jos.

Și eu, pentru mai adevărit credință, pusu-mi-am și deagetul în loc de peceate, ca să să crează.

Și am scris eu Patru logofăt cu zisa ei.

Mai 25 *dni*, leat 7198 [1690].

Eu jupâneasa Sofiica
 Șerban *vtori* logofăt, mărturie
 Eu Ianachie *snă* Gavrilă paharnic, mărturie, *oi* Eăfov
 Az monah Athanasie, martor
 Șerban *biv vel* comis, mărturie
 Cazan cliucer, mărturie
 Az Andrei martor *zei* Mihalcii
 Az Zota mărturie *sin* Mihalcii

[*pe verso*] :

Zapisul jupâneasii Sofiicai pentru pimniță *ot* București.

Arh. St. Buc, Episcopia Argeș, XLVIII—12.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; două semnături grecești, indescifrabile.

ȚAdecă eu Dima, care am ținut pre Bana săpunăreasa, dat-am acesta al meu zapis, ca să fie de buna credință la mâna dumnealui jupanului Deftei croitoriul.

Cum să să știe că m-am tocmnit cu dumnealui de i-am vândut un loc de prăvălie, care iaste acoloa lângă dumnealui și pe din jos pe lângă Manole croitoriul. Pentru care loc au fost bătut negoț și cu Bana, fămeaia mea, încă fiind ia [ea] cu suflet. Și s-au fost și tocmnit.

Și întâmplându-se de au murit fămeaia mea, Bana, au lăsat, cu sufletul ei, cum să vânz dumnealui acel loc de prăvălie, ca să o grijesc pe ia și pre bărbatul ei, precum și în diata ei mărturisește.

Iar după moartea ei, avut-am și judecata pentru acest loc înaintea sfinției sale părintelui mitropolitului Theodosie, cu rudele ei și cu rudele lui Alexe, bărbatul ei cel dentăi. Și i-am rămas înaintea sfinției sale Și mi-au făcut și cartea sfinției sale de judecată, -ca să țiu toate câte mi-au lăsat fămeaia mea Bana în diată, cu bună pace.

Drept aceaia, după cum au lăsat ia, cu sufletul ei, eu încă am vândut dumnealui acest loc de prăvălie, care scrie mai sus, drept bani gata, taleri 70, care i-am luat toți, deplin în mâinile mele, ca să fie dumnealui moșie stătătoare și ohabnică în veaci, dumnealui și coconilor dumnealui, căți Dumnezeu îi va dăru, pentru că l-am vândut de a mea bunăvoe și de nimenea silit și cu știrea vecinilor din sus și din jos. Iar de să va scula cineva cu vreo gâlciavă pentru acest loc, să aib a o tragerea eu.

Și când am făcut acest zapis fost-au și mărturii carii mai jos au iscălit.

Și eu pentru mai adevărată credință, pusu-mi-am mai jos peceata și iscălitura, ca să să crează.

Și am scris eu Meola logofăt cu zisa lui și mărturisesc. Și mi-au făcut și măriia sa vodă carte de rămas pentru acest loc ce scrie mai sus.

Noemvrie 26 *dni*, leat 7200 [1691]

[L.P. | Eu Dima

Popa Pătrul protopop, martor
 Az popa Tudor martor, *ot* Agnita
 Az Popa Antonie, martor
 Az Badea pârălabul, martor
 Az Ștefan pârălabul, martor
 Az Grozea cojocar, martor
 Az Popa Năstasie, martor
 Az Popa Patru, martor
 Az Milea diiaconul, martor
 Dobran logofăt, martor

Arh. St. Buc, M-rea Nucetu, XV—10.

Original, stare bună; peceata inelară în tuș negru; copie., cu multe greșeli, în ms. 457, f. 119v -120.

1691 decembrie [f.z.].

Camaradul Harnic din seimenii palatului imperial care a murit mai namte la București, fiind fără moștenitori, averea lui a trebuit să treacă Petemalului (tezaurul public).

Fiind dară că eu am fost însărcinat prin epistolă din partea domniei sale Hamid aga, capul ienicerilor palatului, a lua această avere în posesiunea mea, pe seama Petemalului și fiindcă răposatul era proprietarul bmaln cafenelii lui din București, care dorește s-o cumpere camaradul Ivaz [?], am și vîndut-o acestuia cu preț de lei 65, care l-am și primit de la el integral, dîndu-i sinetul de față, ca să nu fie supărat și urmărit pentru prețul cafenelei.

Eebiul Alhar 1103 (decembrie 1691).

Mustafa

Arh. St. Buc, M-rea Cotroceni, X X X—1.

Original turcesc, stare bună, hîrtie cerată; traducere de D. Argenti și regist de M. Guboglu.

1692 ianuarie 24.

Adecă eu jupăneasa Aspra, care am fost jupăneasa lui Gavrilasco paharnic, nepotul lui Ianachie vistier ot Pitești, împreună cu feciorii miei anume Ianachie, i Gligorașco, i Barbul, i Hrizea scriem și mărturisim cu acesta al nostru zapis ca să fie de bună credință la mîna dumnealui jupanului Iane ot Stăncești.

Cum să să știe că avînd noi niște case cu pimniță de piatră și cu prăvălii aici în București, la Ulița cea Mare, și cu tot locul acestor case în lung și în lat precum¹ merg locurile și-altor prăvălii. Care pimniță și loc au fost mai dinainte vreamă cumpărătoare de la dănsii, iar acum noi le-am vîndut dumnealui jupanului Iane Stăncescul drept bani gata taleri 185. Și am luat acești bani toți și deplin în mîinile noastre.

Și am vîndut de a noastră bunăvoe, nesiliți de nimeni și cu știrea tuturor fraților și a oamenilor miei și a tuturor vecinilor din sus și din jos, ca să-i fie dumnealui moșie stătătoare și ohabnică în veaci, dumnealui și coconilor dumnealui căți Dumnezeu i va dărui, în veaci.

Și când i-am vîndut dumnealui această moșie fost-au și mărturii mulți boiari care vor iscăli mai jos.

Și, pentru mai adevărată credință, ne-am pus și moi pecețile și am iscălit mai jos, ca să să crează.

I pis az Costandin ot Stăncești cu zisa lor.

Ghenarie 24 *dni*, leat 7200 [1692],

Az Aspra jupăneasa a lui Gavril paharnic ot Eăfov

Az Ianache snă Gavril paharnic

Gligorașco snă Gavril paharnic

Ion Ghiorghi, mărturie

¹ Se repetă în original.

Az .Neaoșul [indescifrabil], mărturie

Eu Dragomir, mărturie

[*pe verso*] :

Zapisul jupăneasii Aspriei dă vânzarea caselor ot București.

Arh. St. Buc. Episcopia Argeș, XLVIII—14.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; două semnături grecești, indescifrabile; o pecete inelară octogonafă, interesantă, este pusă deasupra numelor vînzătorilor.

56.**1692 mai 20.**

fAdecă eu, Tudorache făcut-am zapisul meu ca să fie de marea credință la mîna Eadii, i Alexandrii, featele lui Stan Tililișcăi (*sic*).

Precum să să știe că le-am vîndut dumnealor o prăvălie aici în București, în Ulița cea Mare, care iaste lângă prăvăliia Sfeti Savii, pre dă jos și lângă prăvăliia Lincăi Fărămiță, pre dă sus. Și ne-am tocmit de a noastră bunăvoia drept bani gata, lei 80 (80)¹.

Care prăvălie o am cumpărat de la Dima, ginerile lui Stație ot Stăncești și de la fămeia lui, Yochița, fata lui Stație. Și le-am vîndut dumnealor această prăvălie ca să le fie stătătoare dumnealor și coc[o]nilor dumnealor moșia în veaci.

Și când s-au făcut aciastă tocmeală, fost-au mulți oameni buni, carea vor iscăli mai jos. Și pentru mai adev[ă]rat[ă] credință, mi-am pus și iscălitura mai jos, ca să să crează.

Mai 20 *dni*, leat 7200 [1692].

Tudorache [*grecește*]

X *Az* Irimie, salariul, martor

X *Eu* Gligore salariul, martor

X *Eu* Amza salariul, martor

Arh, SI. Buc, M-rea Nucetu, XV—11.

Foto, stare foarte bună.

57.**1692 august 5.**

fAdică eu Iani, logofăt Cocorăscul scris-am zapisul nostru la mîna sfântului (*sic*) sali părintelui Kichitari (*s-ic*), egumenul di la sfânta mănăstire a îu Sfeti Ioan și a tuturor călugărilor cari sânt lăcuitori la acea sfântă mănăstire.

Cum să să știe că avînd noi niște țigănci la sfinția lui, anume Chirana, cu o copilă, anume Anca, care țigancă o ține Preda țiganul de la cumnată-mea, Stana și părinteli mi-au dat o fată a lu Dumitru țiganul, anume Despa, fata ISTEacșăi, țigăncii lealii Stanii.

¹ Suma de 80 este scrisă cu literă slavonă și cu cifră arabă.

Deci, murind mumă-sa și rămăind țiganul numai cu aciastă fată, s-au făcut schimb, fiind țiganul nostru, și fără mumă rămăind fata, n-am putut să o dăspărțim di tată-său, ci am făcut acest schimb.

Și mărturie cari vor iscăli mai jos. Și eu, pentru mai adivărată credință, am scris eu cu mâna mea și mi-am pus pecetea și iscălitura mai jos, ca să să crează.

Avgust, o'dni, leat 7200 11692].

Az Iani logofăt Cocorăscul
SFeagoe pitar Sătescul, mărturie

Arh. St. Buc, M-rea Sf. Ioan cel Mare, XVIII-1.
Foto.

58. 1692 august 15.

jAdecă eu Isaac dinpreună cu Eivca dat-am scrisoarea noastră în mână jupunului Zaharia ș-a Anei.

Pe cum să să știe că i-am vândut casa denaintea lumânării drept taleri 10, bani gata, însă numai casa, iar locul iaste a manaștirului (*sic*).

Și să-[i] fie casa statornică pentru că am vândut-o noi de bunăvoia noastră.

Și pentru mai adevărata credință pus-am degetu și iscălitura mai jos, ca să să crează.

Și când s-au făcut acest zapis fost-au oameni buni marturi cari vor iscăli mai jos.

Și am scris eu Trandafir cantaragiu, eu învățătura lor.

Avgust 15, leat 7200 [1692].

/semnătură evreiască]
Eu Eivca
Matei cojocar, martor
Az Eftimie logofăt, martor

Arh. St. Buc, M-rea Cotroceni, X X X—6.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran, format mic; copie în ms. 691, f. 108.

59. 1692 august 25.

Țara *Cu mila lui Dumnezeu Io Costandin Basarab voevod și domn a toată Românească.*

Dat-am domnia mea această poruncă a domnii mele sfintei și dnmnezeștii mănăstiri a Eadului Vodă din oraș din București, unde este hramul Sfânta Troiță și părintelui Parthenie egumenul și tuturor călugărilor căți sânt lăcuitori în sfânta mănăstire, ca să fie volnici cu această carte a domnii mele, de să facă pre seama mănăstirii o moară în apa Dâmboviții,

dinsusul orașului Bucureștilor, pre locul domnesc dăspre liveada domnească înpotriva morii mănăstirii lui Mihai Yodă, pentru că această moară a mănăstirii Eadului Yodă fiind făcută mai sus înjugată cu moara mănăstirii lui Mihai Yodă ce este pre moșia mănăstirii de către mănăstire, iar moara mănăstirii Eadului Yodă au fost pre moșie domnească, dată și miluită de alți răpoșați domni mai dinainte vreme și tot au ținut sfânta mănăstire această moară cu vadul ei cu bună pace până acum în zilele domnii mele.

Deci când au fost acum stricându-să vadul mănăstirii lui Mihai Yodă și vrând să-și mute moara mai jos pre alt vad tot pre moșia mănăstirii, deci mănăstirea Eadului Yodă neputând ținea singură moara unde au fost până acum și neavând alt vad mai jos, fiind tot moșie domnească, venit-au părintele Athanasie egumenul la domniia mea, cu mare rugăciune, ca să-i dau domniia mea voe să mute moara mănăstirii mai jos, înpotriva morii mănăstirii lui Mihai Yodă, să le facă înjugate precum au fost și mai sus.

Într-aceia, domniia mea văzând cum că și alți răpoșați domni mai denainte vreme au fost miluit la sfânta mănăstire cu acel vad mai din sus, domniia mea încă am socotit ca pentru să nu să strice mila și pomana de la sfânta mănăstire de am dat și am miluit și domnia mea cu acest vad după moșia domnească să facă și mănăstirea Eadului Yodă moară înpotriva morii mănăstirii lui Mihai Yodă și să fie sfintei mănăstiri acest vad stătător.

Și pentru întărirea mănăstirii și pentru vecinică pomenire a domnii mele așa să fie, căci aceasta este porunca domnii mele.

Measița avgust 25 dni, leat 7200 [1692].

Arh. St. Buc, M-rea Radu Vodă, L X V—1 și copie în ms. 256, f. 167v—168.
Original și copie.

60. 1692 decembrie 12.

Cu mila lui Dumnezeu, Io Costandin Basarab voevod și domn a toată Țara Românească, dă domnia mea această poruncă a domnii mele sfintii și dumnezeiștii mănăstiri ce să chiamă Sărindarul, de aici, din orașul domniei mele, den București, unde iaste sfântul hram Adormirea născătoare de Dumnezeu, și părintelui Dionisie egumenul și tuturor călugărilor care vor fi lăcuitori într-această sfântă mănăstire.

Ca să fie sfintei mănăstiri moșie și locuri ce are aici în București pre luncă despre Dîmbovița, unde a fost tabacii mai denainte vreme, dată și miluită la sfânta mănăstire de ctitorii cei bătrîni, și tot le-au ținut pre seama sfintei mănăstiri cu bună pace. Iar după aceasta, cînd au fost în zilele răposatului Eadului vodă Leon, coprinzînd aceste locuri ale mănăstirii unii și alții cu case și cu grădini, iar Mitrofan egumenul ce au fost atunce la sfânta mănăstire, împreună cu alalți călugări, soborul sfintei mănăstiri și au mers în Divan naintea Eadului vodă Leon, de au jăluit și au spus cum că au împresurat moșia mănăstirii cu casele și cu grădinile.

Într-aceasta, Eadul Yodă au fost trimis den Divan pre Ealea portar de au mers, împreună cu Gherghina județul den București, cu pîrgarii și cu oroșanii bătrîni, și au strîns oameni buni denprejur, împreună și cu popa Simion cel bătrîn, proegumenul sfintei mănăstiri, și au fost mers de au luat seama foarte cu amăruntul cum au fost mai pre direptate.

Și au aflat, cu sufletele lor, moșia sfinții mănăstiri Sărindarul den hotarul mănăstirii Sfântul Ioan despre Dâmbovița, stînjeni 3 și despre mănăstirea Sărindarul, despre grădini, pînă în ulița care pogoară în jos de către grădina Durii neguțătorul, stînjeni 66, și grădina Durii iar iaste locul sfinții mănăstiri pînă în lac. Și au fost hotărît atunci și au pus seamă precum au fost și mai denainte vreame de la ctitorii cei bătrîni.

Și dupre cartea Eadului vodă Leon au dat și au miluit și răposatul Gligorie Yodă cu acest loc ce scrie mai sus la sfința mănăstire. Iar apoi, de la o seamă de vreame încoace, iar oamenii cărei sînt șezători cu casele lor pre acest loc al sfinții mănăstiri, ei s-au făcut stăpîni locului acestuia, zicînd că iaste loc domnesc și n-au treabă călugării.

Cînd au fost acum, în zilele domniei mele, iar părintele Dionisie, egumenul de la sfința mănăstire Sărindarul, văzînd că ei împresoară moșia mănăstirii, venit-au înaintea domniei mele în Divan, împreună cu alți călugări de la sfința mănăstire, de au jăluit și au spus cum că acest loc iaste al sfinții mănăstiri, dat și miluit de alți răposați domni mai denainte vreame. Și au scos și cartea Eadului vodă Leon, leat [*loc liber*] și cartea lui Gligorie Vodă leat 7180 [1672] și cartea Gherghinii județul, cu pîrgarii și cu oroșanii de alesul acestui loc al sfinții mănăstiri, și cum că alt venit nu iaste mai mult dupre acest loc decît numai dădea la sfința mănăstire den an în an de casă, cîte oca de 1 de ceară, ca să fie de treaba sfinții mănăstiri.

Într-aceasta și domnia mea, văzînd cărțile acelor răposați domni, mai denainte vreame făcute și întemeiate pre acest loc la sfința mănăstire, domnia mea încă am socotit, împreună cu toți cinstiții diregătorii domniei mele și am trimis domnia mea den Divan pre cinstit boiarinul domniei mele Diicul Eudeanul, *vel* logofăt, ca să caute pentru acest și să-l măsure precum scriu cărțile acelor răposați domni mai denainte vreame. Și aflîndu-l că iaste locul sfinții mănăstiri moșie direaptă, l-au tras și l-au măsurat, den hotarul mănăstirii Sfîntului Ioan, den piatră în sus, alăturaea eu Dîmbovița, spre Gorgan, pînă unde s-au plinit stînjeni trei și au pus piatră, și au pus den apa Dîmboviței pînă în lac, despre locul Durii neguțătorul, care iaste iar al mănăstirii, fiind și sluga domniei mele Marco văzător la măsurătoarea acestui loc, și au pus pietrele.

Dirept aceia și domnia mea, după alesul acestui loc, dat-am și aciasta cartea a domniei mele sfinții și dumnezeieștii mănăstiri Sărindarul de aci den București, ca să-i fie acest loc moșie stătătoare în veci și să îi [ia] venitul pre tocmeală, cum scrie mai sus.

Iată dar și martori punem domnia mea: pan Ventilă Corbeanu *vel* ban, i pan Alexandru *vel* vornic, i pan Diicul *vel* logofăt, i pan Mihai Cantacozeno *vel* spătar, i pan Matei Ciorogîrleanul *vel* vistier, i pan Costandin Știrbeai *vel* clucer, i pan Dumitrache Caramanlăul *vel* postelnic, i pan Cornea Brăiloiul *vel* paharnic, i pan [*loc liber*] *vel* stolnic, i pan Șerban Cantacozeno *vel* comis, i pan Costandin Ciorogîrleanul *vel* sluger, i pan Mihalcea Cîndescul *vel* pitar. Ispravnic Șerban *vtori* logofăt.

Și am scris eu, Mihai al lui Stan logofăt din Tîrgoviște, în cetatea de scaun în București, luna dechemvrie 12, leat 7201 [1692].

Costandin voevod [m.p.].

Diicul *vel* logofăt, *proci*toh

Eadul Golescul *biv vel* comis împreună cu copilele mele Zoița și Ancuța dat-am această a noastră scrisoare sfinții și dumnezeieștii mănăstiri de aici, den București, unde iaste hramul sfîntului proroc înainte mergător și botezător Ioan.

Care mănăstire mai întăi, den temelia ei au fost făcută și înălțată de strămoșii noștri Andrei vistierul, i Dumitru spătarul.

Deci cînd au fost acum în zile[le] preluminatului domnului nostru creștin Io Costandin Basarab voevod întămplându-se mare stricăciune sfinții mănăstiri. Deci fiind măriia sa fiind cu mare osârdie cătră sfintele biserici, pus-au făgăduință ca mai bună și mai frumoasă, decît au fost să o facă, care lucru au și săvârșit.

Și știind măriia sa că noi sântem den neamul acelor mai sus numiți ctitori, nu ne-au lăsat ca să ne înstreinăm. Și, din bunătatea și blîndețile mării sale, ne-au făcut și pă noi părtași la cheltuiala zidirii aceștii mănăstiri. Și foarte peste puțină vreme s-au întămplat și soții mele Marichii de ș-au dat datoriia cea obștească, de au odihnit cu părinții ei.

Deci eu socotind mai mult folos și răpaos să aibă sufletele noastre, am închinat sfinții mănăstiri viile noastre de la Viespești în care sânt 20 de pogoane îngrădite, cu pimnițe și cu case câte sânt de treaba viilor.

Și am mai dat 50 de oi cu miei și 40 de mătăci (*sic*) de stupi ca să fie sfinții mănăstiri de adăogire și părintelui Nictarie egumen împreună cu alți părinți de hrană și de înbrăcăminte. turnai și sfinții părinți care s-or afla la mănăstire, datori să fie a păzi candela de la mormântul soțului meu cu untdelemn ca să fie nestinsă în veci. Și să aibă în toți anii a ne face câte doaă sărindare, unul soțului meu și altul mie cu odraslele mele. Și să facă în toți anii, cînd ar veni vremea în care s-au pristăvit soțul meu la luna lui ghenarie în 20 de zile, pogrebanie pe cum să cade cu un arhieru, colivă cu împărțire de făclii.

Așijderea și după petrecerea mea, iar la vremea aceia care va fi, să mi se facă și mie asemenea și așa să urmeze sfinții părinți în veci.

Iar cine nu ar ținea în seamă acest dar și legături ce am făcut, au din neamul nostru, au din părinții mănăstirii, să fie sufletele aceluia datori a da seama înaintea domnului Hristos și să fie sfîntul proroc și botezătorul Ion părăș, amin.

Și pentru mai adevărată credință am întărit această credincioasă scrisoare cu pecetea și cu iscălitura noastră și cu bune mărturii, care s-au făcut la luna lui fevraarie 15 *dni*, leat 7201 [1693].

Eadul Golescul *biv vel* comis
Zoița Golească
Ancuța Golească

•*Milosfiei*u bojieiu Io .Costandin Basarab voevod i gospodar vsoe zemle T^JngrovlaMscoe äavat gospodstvo-mi siu povelenie gospodstvo-mi cinstitului și credincios boiarinului domnii miale Cornea Brăiloiu vel paharnic si cu feciorii lui, căți Dumnezeu-i va dăru.

Ca să-i fie lui niște locuri de case aici în orașul domnii mele, în București, în prund priste Dămbovița, alătura cu apa Dămbovitii, însă de la podul agăi lu Iane în sus, pre marginea Dămbovitii până în locul boiarinului domnu mele, Matei Ciorogăiianul vel vistiiar.

Care locuri fiind loc domnesc s-au fost pus pre dansul unii și alții de au făcut case și grădini și au ținut cine cât au coprins pre seama lor și au și vândut unii la alții. Iar când au fost acum în zilele domnii mele, iar boiarinul domnii mele, Cornea vel peharnic neavând loc de case aici în orașul domnii mele, în București, și vrând ca să-și facă temei de case precum au și alți boiari, tocmitu-s-au cu oamenii căți au avut case pre acest loc domnesc den podul agăi lu Iane în sus, alătura cu locul lui Matei vel vistiiar, până unde să cotește apa Dămbovitii, de le-au cumpărat de la dinșii, anume de la Costandin, feciorul liii Iane căpitanul -oi Târgoviște, casa lui cu locul de lângă podu den sus, în lung stânjâni [loc liber] și în lat stânjâni [loc liber], drept bani gata, taleri 12, cu zapis de vânzare și cu mărturii; și de la jupâneasa [loc liber] a Ghinii căpitan și de la feciorii ei, Istratie armașul, i [loc liber] casele lor cu locul ce iaste alătura cu locul de la Costandin pre den sus în lung, iar de la pod în sus până în locul lu Matei vel vistiiar stânjâni [loc liber] și în lat den colțul gardulu[i] despre poarta lui vel vistiiar până în apa Dămbovitii, stânjâni [loc liber] și pren mijlocul (sic) locului, iar în lat den uliță pană iar în Dămbovița, stânjâni [loc liber] drept bani gata, taleri 100 și cu zapis de la mâna lor, de vânzare și cu boiarii mărturii, iscăliți în zapis.

Și de la Ștefan căpitan de neamți, casa lui cu locul ce iaste alătura cu locul de la jupâneasa [loc liber] a Ghinii căpitan pre den sus, în lung den locul de la Ghinea căpitan pană în locul lui Coman dascălul, stânjâni [loc liber] și în lat, den locul Eadului abagiul pană în Dămbovița, stânjâni [loc liber], drept bani gata, taleri [loc liber], cu zapis de vânzare și cu mărturii.

Și de la Eadul abagiul, casa lui cu locul ce iaste alătura cu locul de la Ștefan căpitan în lung, iar den locul de la Ghinea căpitan pană în locul lu Ianăș bucătariul, stânjâni [loc liber] și în lat, den locul lui Ștefan căpitan pană în locul lui JSaan pitariul, stânjâni [loc liber], drept bani gata, taleri 48, cu zapis și cu mărturii.

Și de la Coman dascălul, grădina lui cu locul ce au ținut, în lung den locul lui Ștefan căpitan pană unde să cotește apa Dămbovitii, stânjâni [loc liber] și în lat, den apa Dămbovitii pană în locul lui Ianăș bucătariul și pană în locul Eadului abagiul, stânjâni [loc liber], drept bani gata taleri [loc liber], cu zapis de vânzare și cu mărturii.

Și ele la Naan pitariul, casa lui cu locul și cu grădina, în lung den locul de la Ghinea căpitan, pântre locul Eadului abagiul și alătura cu locul lui Matei vel vistiiar, pană în locul lui Banu cizmariul și a lui Ianăș bucătariul, stânjâni [loc liber] și în lat, den locul de la Eadul abagiul pană în locul lui vel vistiiar, stânjâni [loc liber], pentru că l-au cumpărat

drept bani gata, taleri 40, cu zapis de la mâna lui, de vânzare și cu mărturii.

Și de la Ianăș bucătariul, locul lui în lung den locul de la Eadul abagiul pre lângă locul de la Coman dascălul pană în apa Dămbovitii, stânjâni [loc liber] și în lat, de la locul lui Coman dascălul pană în locul lu Banu cizmariul, stânjâni [loc liber], drept bani gata, taleri 60, cu zapis și cu mărturii.

Și de la Banu cizmariul, locul lui în lung den locul de la Naan pitar pană în apa Dămbovitii, stânjâni [loc liber] și în lat, den locul lui Ianăș bucătariul până în locul de la JSTaan pitariul și pană în locul lui Matei vel vistiiar, stânjâni [loc liber], drept bani gata, taleri 10, cu zapis de vânzare și cu mărturii. Care s-au făcut aceste cumpărători priste tot, taleri [loc liber], precum am văzut domniia mea toate zapisele acestor vânzători ce sânt mai sus ziși, de vânzarea acestor case și locuri la mâna boiarinului domnii mele, Cornea vel peharnic.

Făcându-se aceste locuri toate câte scriu mai sus, împreună priste tot, în lung de la Podul agăi lu Iane în sus, pană unde să cotește apa Dămbovitii, în căpătâiul locului den sus, stânjâni [loc liber] și în lat la acest căpătâi de sus, den apa Dămbovitii pană în locul boiarinului domnii mele, Matei vel vistiiar, stânjâni [loc liber] și la mijlocul locului, iar în lat den apa Dămbovitii până iar în locul lui vel vistiiar, stânjâni [loc liber]. Și la căpătâiului locului den jos, despre Podul agăi lui Iane, iar în lat de la apa Dămbovitii până în [loc liber] stânjâni [loc liber].

Și după ce au cumpărat boiarinul domnii mele Cornea vel peharnic aceste locuri toate și fiind loc domnesc, domniia mea încă i-am socotit pentru directă și credincioasă slujbă ce slujește domnii mele și țării și ca pentru să-și facă temei de case aici în orașul domnii mele, în București, precum au și alți boiari, de i-am dat și l-am miluit domniia mea cu acest loc cât iaste mai sus zis priste tot, ca să-i fie moștenire stătătoare în veaci, să-și facă case și grădină și ce-i va trebui.

Drept aceia, am dat domniia mea această căite a domnii mele cinstitului boiarinului domnii mele Cornii vel peharnic, ca să aibă a ținerea și a stăpîni acest loc de case priste tot, după cum l-am miluit domniia mea și după cum au și cumpărat de la cei ci-au avut case pre acest loc, cum scrie mai sus, să-i fie moșie ohabnică dumisale și feciorilor și nepoților și strănepoților neclătită în veaci.

Așijderea și în urma domnii noastre, pre care vă dăru domnul Dumnezeu a fi domn și biruitoriu țării aceștii, încă-l rugăm, cu numele lui Dumnezeu, ca să aibă a întări și a înnoi mila aciasta și cu cartea domnii lui, ca și domnul Dumnezeu să-l cinstească și să-l miluiască întru domniia lui cu bună pace. Și ca și ale domnii lui mile și direase ce ar face, să fie cinstite și în seamă ținute și stătătoare.

I neotcojdo nepocoleabim poriznim gospodstvo-mi. Sej ubocvedeatel postavleat gospodstvo-mi : pan [loc liber] vel ban, i pan Alexandru vel iogofăt, i pan Diicul Eudeanul vel logofăt, i pan Mihai Cantacozino vel spătar, i pan Matei Ciorogărleanul vel vistiiar, i pan Costandin Știrbeai vel cliucer, i pan Dumitrache Caramalău vel postelnic, i pan Mihalcea Căndescul vel stolnic, i pan Șerban Cantacozino vel comis, i pan Costandin vel slugear, i pan Barbul Fărcășanul vel pitar, și Șerban vtori logofăt.

I napisah az Mihai vă nă stol grad București, mesita iulie 12 dni, văleat 7201 [1693].

Io Costandin voevod [m.p.].

Șarban vtori logofăt, procit

Acad. R.S.R., XLV—84.

Original, pergament, stare foarte bună; sigiliul aplicat în timbru sec; iscălitura domnului, la începutul documentului, ca și inițiala, frumos înflorate, iar în mijlociile acestei înflorituri, stema Țării Românești, purtând dedesupt data 1693.

63. 1693 august 3 (1104 zilhidge 1).

Astăzi 1 a lunei zilhidge anul 1104 (iulie 1693) subscrișul avînd în proprietate binăua unei cafenele zidite pe loc mănăstiresc, am cedat-o egumenului mănăstire! Cotroceni cu preț de lei aslanii 30, a căroră jumătate face 15.

Drept care i s-a dat acest sinet ca să fie apărat de orice intervenire streină.

Ivaz

L.P.

Martori: mumgi Hagi Vasile, mumgi Ioan, mumgi Milco, Cantargi Cîrsade

Arh. St. Buc, M-rea Cotroceni, XXX—2.

Original turcesc, stare foarte bună, hîrtie format mic; traducere de D. Argenti și regist de M. Guboglu.

64. 1694 august 4.

Io Costandin Băsărab voevod [loc rupt] slugii domnii mele lui Dănilă stolnicul neamțul și jupăneasii lui Anii și cu feciorii lor căți Dumnezeu le vor dăru.

Ca să le fie lor o casă aici în orașul domnii mele în București, și cu tot locul căt ține îngrădișul curții și al grădinii.

Care loc iaste pre lângă locul popei lui Theodor protopopul pană în locul lui Musiu în picătura strașinii lui și de cătră locul popei lui Theodor iar pană în picătura strașinii.

Și măsura locului încă să să știe, în lat despre uliță în față stânjeni 5 pol și în dos iar stânjeni 5 pol și în lungul locului stânjeni 9 pol, precum scrie și zapisul cel vechi al lui Bogdan croitoriu.

Pentru că această casă și cu tot locul, ce scrie mai sus, fost-au al lui Tudoran potcovariu de cumpărătoare de la Bogdan croitoriu și de la feciorii lui, Ion și Apostol, încă mai dinainte vreme de când an fost leat

7184 [1676] și au ținut pre seama lui cu bună pace pană acum în zilele domnii mele.

Deci, când au fost acum iar Tudoran potcovariu împreună cu fămeaia lui Tudora au făcut această casă cu locul vânzătoare.

Deci sluga domnii mele Dănilă stolnicul, el fiind om străin de altă țară și neavând case aici în București, s-au tocmît cu Tudoran potcovariu și că fămeaia lui Tudora, cu știrea tuturor vecinilor den sus și den jos, de au cumpărat această casă cu tot locul căt ține îngrădișul în lung și în lat, cum iaste mai sus zis și cu bani den osteneala lor, drept talere 45 și cu zapis de la mîna lor de vânzare și cu mărturii.

Precum am văzut domnia mea și zapisul lui Tudoran potcovariu împreună cu fămeaia lui Tudora și zapisul lui Bogdan croitoriu la mîna lui Dănilă stolnicul neamțul.

Drept aceaia și domnia mea încă am dat această carte a domnii mele slugii domnii mele lui Dănilă stolnicul și jupăneasii lui Anii, ca să aibă a ținearea și a stăpînirea această casă cu tot locul ce scrie mai sus, precum l-au cumpărat cu bună pace, să le fie moșie stătătoare lor și feciorilor și nepoților neclătită.

Iată dar și martori punem domnia mea: pan [loc liber] vel ban, i pan Alexandru vel vornic, i pan Diicul Budeanul vel logofăt, i pan Mii (sic) Cantacuzino vel spătar, i pan Șerban vel vistier, i pan Costandin Știrbei vel clucer, i pan Dumitrache Caramalăul vel postelnic, i pan Cornea Brăiloiu vel paharnic, i pan Mihalcea Căndescul vel comis, i pan Șerban Cantacuzino vel postelnic, i pan Costandin Ciorogârleanul vel sluger, i pan Costandin Corbeanul vel pitar. I ispravnic Toma Cantacuzino vel logofăt.

I na pisah az Mihai Stan logofăt ot Târgoviște u varoș București

Measița avgust 4 dni, 7202 [1694].

Io Costandin voevod [m.p.].

Toma Cantacuzino vel logofăt procit

Colecția George Potra.

Copie modernă, din 1929, dată de paleograful M. Stăncescu.

65. 1695 februarie 5.

fO carte a boiariului domnii mele Vasilie vel căpitan za seimeani și jupăneasii lui, Dospinii, fata jupăneasii Ilinchii, nepoata lui Pătrasco de aici din București și cu feciorii lor căți Dumnezeu le va da.

Ca să le fie lor 12 pogoane de vie lucrate aici în dealul Bucureștilor pre moșia sfinții Mitropolii, pentru că aceaste pogoane de vie fost-au ale lui Pătrasco unchiul lui Vasilie vel căpitan și al jupăneasii lui, Dospinii, făcute de dansul din țealină încă mai denainte vreme. Și tot le-au ținut pre seama lui cu bună pace.

Iar după aceaia ajungând Pătrasco la lipsă și puindu-l la cislă haraciului împărătesc, aici în București, ca să dea taleri 50 și el neavând acești bani să-i dea, au ajuns la mare nevoie și au încăput și la închisoare în pușcăriu pentru acești bani.

Deci el neavând într-alt chip cum face, au fost mers la nepotă~sa, jupăneasa Dospina căpităneasa, de s-au fost rugat de i-au făcut banii de

î-au dat acești bani taleri 50, fiind A^asilie *vel* căpitan trimis de domnia mea la Beligrad în trebile împărătești. Și apoi Pătrasco an fost dat acești bani, ce scriu mai sus, în mâna boiarinului domnii mele Bunea *vel* armaș, fiind el ispravnic de banii liaraciului din București.

Iar după ce au venit boiarul domnii mele Yasilie *vel* căpitan, el ș-au fost cerșut acești bani, taleri 50, la unchiu-său Pătrasco care l-au fost împrumutat jupăneasa lui Dospina căpităneasa. Și el neavând banii să-i dea, de bunăvoea lui au fost făcut tocmeala cu boiarul domnii mele Yasilie *vel* căpitan ele i-au fost vândut aceste 12 pogoane de vie în preț derept taleri 200. Și priste taleri 50 ce i-au fost dat nepoată-sa jupăneasa Dospina căpităneasa, mai nainte, i-au mai dat și boiarinul domniei mele Yasilie *vel* căpitan taleri 150, de s-au plinit taleri 200, cât le-au fost tocmeala viilor. Și i-au făcut și zăpis de vânzarea viilor la mâna lui și cu multe mărturii.

Și au ținut boiarinul domnii mele Vasilie *vel* căpitan aceste pogoane de vie pre seama lui cu bună pace, iar după aceeaia sculatu-se-au Șerbii unchiul lui Pătrasco și cu fiiu-său Manole cu pără pentru aceste vie. Și au venit de s-au întrebat de față în divan naintea cinstiților și credincioșilor boiarilor domnii mele cei mari ai divanului: pan Alixandru *vel* vornic, i pan Diicul Eudeanul *vel* logofăt, i pan Costandin *vel* cliucer, i pan Cornea Brăiloiul *vel* paharnic, i pan Costandin *vel* slujer.

Și așa au fost părăt Șerbu cu fiiu-său Manole cum că acești vie nu le-au vândut nepotă-său Pătrasco în viața lui, nici i-au dat Vasilie căpitan nici un ban, ci elupă moartea lui Pătrasco au făcut Vasilie căpitan meșteșuguri de au înpresurat acești vie în silă fără de bani și zăpisul nu iaste adivărat.

Iar boiarinul domniei mele Vasilie *vel* căpitan el au scos zăpisul lui Pătrasco ele vânzarea acestor vie de s-au citit naintea boiarilor domnii mele, ce sânt mai sus ziși, întru care s-au aflat multe mărturii adevărate iscăliți în zăpis anume: Lefter *vel* șufar, i ISTecula căpitan, nepotul Predei stolnic, Poenariul, i Eadoiță Stovrag căpitan, i Dumitrașco căpitan, i Ișfan stolnic și alte mărturii.

Deci boiarii domnii mele fiind aceste mărturii de față chematu-i-a în divan de au mărturisit cum că iaste zăpisul lui Pătrasco adevărat și cum că au dat boiarinul domnii mele Vasilie *vel* căpitan acești bani ce scriu mai sus taleri 200 în mâna lui Pătrasco. Și priste mărturiseala lor au mai mărturisit și boiarinul domnii mele Bunea *vel* armaș, cum că vânzarea viilor acestora iaste bună și adevărată și taleri 50 ce au luat Pătrasco mai nainte de la nepoată-sa, Dospina căpităneasa, i-au dat toți deplin în mâna lui de s-au plătit de banii haraciului când l-au scos din pușcărie.

Deci au fost rămas Șerbu cu fii-său Manole de judecată dinaintea boiarilor domnii mele ce scriu mai sus. Și au luat Vasilie *vel* căpitan și cartea boiarilor domnii mele ci sânt mai sus ziși de judecată și de rămas la mâna lui.

Și iar au stăpănit aceste vie pre seama lui, precum le-au cumpărat și precum l-au ajuns judecata cu bună pace, iar apoi Șerbu cu fiiu-său Manoli nici pre această judecată nu s-au lăsat, ci iar s-au ridicat cu altă pără asupra vară-sa jupăneasii Ilinii, soacra boiarinului domnii mele Vasilie *vel* căpitan, zicând cum că murind văru-său Pătrasco, pre mâna ei au rămas de la el bani gata și scule și haine, cerșând și ei ca să le facă parte.

Iar jupăneasa Ilina ia [ea] știind cum că alt n-au fost rămas nimic fără decât au lăsat el cu sufletul lui bani gata taleri 70, ca să-l pomenească

după moartea lui. Și având judecată și pentru aceasta naintea boiarilor domnii mele celor mari ai divanului ce scriu mai sus și judecata au fost ajuns cum să jure jupăneasa Ilina cu sufletul ei că alt n-au rămas nimica la dînsa fără decât numai ce au lăsat acești bani taleri 70, ca să-l grijască după moartea lui.

Și după judecata boiarilor domnii mele mergând jupăneasa Ilina ca să jure știindu-se dreaptă, iar Șerbu cu fii-său Manole ei văzând că vor să îngreueze sufletul văru-său lui Pătrasco cu jurământul acesta și cunosând dreptatea jupăneasii Uinei, nu au lăsat ca să jure, ci au căzut ei cu rugăciuni de s-au înpăcat denaintea [a] mulți preoți și boiari de au mai dat jupăneasa Ilina văru-său lui Șarbu și fiiu-său lu Manole de în banii ce i-au lăsat văru-său Pătrasco de pomeană, taleri 10.

Și au făcut ei zăpis la mâna vară-sa jupăneasii Ilinii cu multe mărturii ca de acum înainte să aibă pace unii de către alții pentru ale văru-său lu Pătrasco închinându-se în zăpisul lor și prad [?] de șă vor mai scula cu vreo gâlceava să fie închinați judecății taleri 30.

Iar Șarbu, ca un om rău, nici pe această judecată nu s-au lăsat ci și priste zăpisul lui iar s-au sculat cu pără și au venit și al treilea rând de ș-au întrebat de față naintea domnii mele în divan cu boiarinul domnii mele Vasilie *vel* căpitan pentru viile ce scriu mai sus și pentru altele multe ce zicea el că au rămas de ia văru-său Pătrasco pre seama vară-sa jupăneasii Ilinii.

Iar boiarinul domniei mele Vasilie *vel* căpitan el au scos întâi zăpisul lui Pătrasco de vânzarea acestor vie și cartea domnii mele ce i-au fost făcut mai nainte pre zăpis de stăpânirea viilor și cartea boiarilor domnii mele, ce scriu mai sus, de pără și de rămas, de s-au citit toate pre rând naintea domnii mele în divan. După aceasta au scos și zăpisul lui Șarbu și al fii-său Ju Manole care au fost făcut el după judecată la mâna vară-sa jupăneasii Ilinii ca să nu mai aibă gâlceava între ei; de care tăgăduind Șerbu pentru acest zăpis că nu iaste adevărat făcut ele el, de care aflându-se de față în divan Stan *vtori* vornic mărturie, iscălit într-acest zăpis, el au mărturisit naintea domnii mele cum că Șerbu cu fii-său Manoli după înpăcăciunea lor ce au făcut cu jupăneasa Ilina, de bunăvoea lor au făcut acest zăpis la mâna vară-sa jupăneasii Ilinii și zăpisul iaste scris de el cu învățătura iui Șerbu și a fii-său lu Manole, iar nu sânt alte meșteșuguri.

Derept aceeaia domnia mea văzând cum că acest om Șarbu cu fii-său Manole sânt oameni răi și nu să țin nici de o judecată și umblă rău și fără de lucru și scrisorile boiarinului domnii mele Vasilie *vel* căpitan sânt bune și adevărate, judecat-am domnia mea și am dat această carte a domnii mele boiarinului [ui] domnii mele lui Vasilie *vel* căpitan și jupăneasii iui, Dospinii, ca să aibă a ținerea și a stăpâni aceste 12 pogoane de vie cu bună pace și jupăneasa Ilina ele acum nainte să fie în pace de către văru-său Șarbu și de către fii-său Manole, nici un val de către dânșii să n-aibă, pentru că au rămas Șerbu cu fii-său Manole de judecata dinaintea domnii mele, din divan, cum mai multă treabă cu boiarinul domnii mele Vasilie *vel* căpitan sau cu jupăneasa Ilina să n-aibă, *căci aceasta este porunca domnii mele și altfel să nu fie.*

Iată am pus și mărturii domnia mea: pan [loc liber] mare ban, pan Alixandru *vel* vornic, i pan Diicul Eudeanul *vel* logofăt, i pan Mihai Cantacozino *vel* spătar, i pan Șerban *vel* vistier, i pan Costandin Știrbei *vel* cliucer, i pan Dumitrașco Caramanlăul *vel* postelnic, i pan Cornea Brăiloiul *vel* paharnic, i pan Mihalcea Căndescul *vel* stolnic, i pan Șerban Can-

tacozino *vel* comis, i pan Costandin Ciorogârleanul *vel* slujer, i pan Costandin Corbeanul *vel* pitar. Ispravnic Toma Cantacozino *vtori* logofăt.

Și am scris eu Mihai fiul lui Stan logofăt din *Tirgoviște* în cetatea de scaun în *București*.

Meșița februarie 5 dni, leat 7203 [1695].

Arh. St. Buc., ms. 705, f. 45v—47.
Copie.

1695 iulie 1.

fNoi oroșanii care săntem înprejur vecini locului uncheasului Stănilă dăn mahalaoa Măcelarilor anume Stoica cavaful, i Mihai sârmagiul i Neogoe săpunariul, i Necula croitorul, i Mihul cizmariul și alții care vor iscăli mai jos. Fost-au făcut părintele vlădica o carte cu mare blestem și cu afurisanie asupra noastră ca să meargem să căutăm si să dăscoperim locul acela al uncheasului Stănilă care iaste zis mai sus*.

Deci noi văzând acea cinstită carte a sfinții sale cu mare blestem și cu mare groaznică afurisanie, sculatu-ne-am cu toții dă am mers dănpreună cu *vtori* portar anume Eacoviță dă am căutat si am dăscoperit precum am socotit cu dreptul și am măsurat cu stănjănu și am găsit în lungul ulițn pă unde stau scaunele, stănjăni 20 și s-au căleat și oprăvălie care întră iar în cei 20 dă stănjăni, găsitu-s-au în lungul Căcainai în jos pân gardul jupanului Mihai sârmagiului și pă lângă gardul Condrii, stănjăni 30.

Și așa s-au socotit să hie gardul jupanului Mihai hotar; găsitu-s-au și fundul dănjos dăn gardul Condrii până în locul Ganii, stănjăni 12 *pol* și alătura pă lângă grădina Ganii și pă lângă locul lui Neogoe săpunariul până în Ulița Scaunilor, stănjăni 25.

Deci noi am făcut această carte a noastră la mână egumenului dă la mănăstirea dă la Mărcuța, anume Onofrie, ca să ție și să stăpânească sfânta mănăstire, pântru că acest loc au fost dat dă unchiiasul Stănilă dă pomană lui, sfinții mănăstiri.

Și când s-au dăscoperit acest loc fost-au și alții care ș-or pune iscăliturile mai jos.

Și am scris eu Fota zălariul cu învățătura dumnealor.

Iulie 1 dni, leat 7203 [1695].

Popa Ion protopop, martor
Popa Coman *ot* Scaune, mărturie
X Eu Stoica cavaf
X Eu Necula
Mihai sârmagiul
Mihul cezmar

[*pe verso*]:

Cartea oroșanilor den București de adevărăciunea locului unchiaș-
[ului] Stănilă *ot* mahalaoa Scaunelor de carne.

7203 [1695] iulie 1.

Arh. St. Buc., Mitrop. T. Rom., CCLVII—7.
Original, stare bună.

fCarte a boiarinului domnii mele Alixandru *biv vel* postelnic și cu feciorii lui ce-i va da Dumnezeu.

Ca să fie lui un loc de casă aici în orașul domnii mele, în București, în mahalaoa ce să chiamă a Olteanilor, pre lângă locul Eadului tabacul, în lung spre biserică, stănjini 29 și în lat, din locul Eadului tabacul, pre lângă uliță, în jos până în ceaialaltă uliță ce mearge spre biserică Tabacilor, stănjini 22. Și de acolo să alătură cu ulița care mearge la băcănie, până în gardul lui Iane copilul, fratele lui Neculae, stănjăni 30. Și de aceea, în curmeziș, până în gardul lui Stroe tabacul, stănjini 18, care să fac înpreună, peste tot stănjini [*loc liber*].

Pentru că acest loc de casă, ce scrie mai sus, fiind loc domnesc și mai denainte vreme, s-au fost pus popa Negre de au făcut casă pre acest loc domnesc. Iar după aceeaia, când au fost în zilele lui Gligorie Yodă, au fost vândut popa Negre casa lui, ce au fost făcut pre acest loc domnesc, Udrii șufariu. Și neputând Udrea șufarul căuta dă aciastă casă, fiind și el la lipsă, au lăsat casa de s-au stricat și s-au dorovăit, fără de cât numai ce au rămas numai locul domnesc, fără de nici o stăpînire. Și au fost tot pre seama domnească fără de nici o stăpînire pân-acum în zilele domnii mele.

Deci, când au fost acum, întâmplându-se a veni boiarinul domnii mele Alixandru *biv vel* postelnic aici în țară și aflându-se întru multe slujbe ale țării și ale domnii și pohtind loc de la domniia mea, aici în București, ca să-și facă casă și temei și fiind acest loc domnesc sterp și fără de casă, domniia mea am trimis pre sluga domnii mele, Stan *vel* vornic, de au strâns oameni buni și vecini denprejurul locului, de au măsurat acest loc în lung și în lat, precum scrie mai sus.

Drept aceeaia și domniia mea, după alesul acestui loc de casă, m-am milostivit domniia mea dă i-am dat și am miluit pre boiarinul domnii mele, Alixandru *biv vel* postelnic, cu acest loc de case, ce scrie mai sus, ea să-și poată face casă și temei pre acest loc și să-l stăpânească pre seama lui cu bună pace de cătră tot omul, în lung și în lat, precum scrie mai sus, să-i fie lui de moștenire și stătătoriu în veaci.

I neocogojdo nepocoleabim porizom gospodstvo-mi sej ubo sveditelie postavleaem gospodstvo-mi : pan Cornea *vel* ban, i pan [*loc liber*] *vel* vornic, i Diicul *vel* logofăt, i Mihai Cantacuzino *vel* spătar, i Șerban *vel* vistier, i Costandin *vel* cliucer, i Dumitrașco *vel* postelnic, i Yergo *vel* paharnic, i Eadul *vel* stolnic, i Șerban Cantacuzino *vel* comis, i Iorga *vel* slujer, i Costandin *vel* pitar. I is[pravnic] Toma Cantacuzino *vtori* logofăt.

I na pisah az Isar logofăt.

Februarie 8 dni, leat 7204 [1696].

Arh. St. Buc., ms. 705, f. 81v-82.
Copie.

68.

1696 iunie 15.

t Adecă eu Iosif călugărul care pre mirenie [m-am numit] popa Ivas den București, scris-am și mărturisit cu acest al meu zapis ca să fie de bună credință la mână lui Costandin logofăt.

Cum să știe ea am făcut tocmeală cu dumnealui de i-am vândut casele mele, de aici den București, din mahalaoa noastră, cu tot locul curții, cu grădina cu pometulși cu pimniță din curte și cu jicnița și cu toate dichisile ce sânt pre lângă case.

Cpre loc mi-au fost și mie de cumpărătoare de la popa Dumitrașco feciorul lui Vasilie [indescifrabil], pentru că i s-au căzut dumnealui a cumpăra fund alătura pre lângă locul dumnealui ce au fost cumpărat iar de la noi mai de nainte vream. Și am luat acești hani totți gata și deplin în mâna mea.

Dirept aceiaia am dat acest zăpis al meu ca să aibă a tinearea dumnealui aceste case cu tot locul curții și ai grădinii cu pimniță și cu toate nameștiile, precum am ținut și noi' pană acum, cu bună pace. 'Să-i' fie moșie stătătoare și coconilor în veaci.

Și la tocmeala noastră [s-au] întâmplat boiari carii să vor iscăli mărturie mai jos. Și noi, pentru mai adevărită credință, am iscălit cu mâna mea, ca să să crează.

Și am scris eu Mihai logofăt cu învățătura părintelui Iosif carii mai sus să numeale [numește].

Measifa iunie 15 dni, 7204 [1696].

Eu monah Iosif
Eu popa Stoian, martor
Drăghici Săulescul, martor

[pe verso] :

Zapisele pentru locul cu casa ce au dat logofătului Costandin de pomeană la biserică Tuturor Sfinților.

Arh. St. Buc, Episcopia Argeș, XLVIII—15.

Original, stare potrivită, pătat și șters în unele locuri din cauza umezelii, hîrtie cu filigran.

16 96 august 7

fSToi 4 neguțători anume : Ianoș starostea, iManulcupețulsiApostul cupețul, iIane cupețul, dat-am cartea noastră sfintei mănăstiri'Eadu Yodă.

Ca să aibă a ținea și a stăpîni aicia în București, din sus la Gorgani, un loc de vad de moară, den moșia domnească care i s-au dat schimb pentru locul mănăstirii ce au fost la poarta domnească din sus și s-au luat pre seamă domnească. Deci fiind pricină pentru acest loc. ne-au rînduit pre noi dumnealui Stroe *vel* vornic, i Vergul *vel* paharnic și Ianache Văcărescu! *vel* agă, caimacanii scaunului mării sale domnului nostru Ioan Costandin Basarab voevod ca să căutăm și să măsurăm acel loc de vad de moară ce arată mai sus și să-l izbrănim de către moșia domnească.

Deci noi, după porunca dumnealor, am mers cu Manole *viori* vornic și am căutat și am măsurat din jos de vad, din apa Dâmbovitii pă lângă podișor la deal paste ulicioară supt coasta Gorganului stînjeni 10 și la mijloc, iar din apa Dâmbovitii din dreptul morilor mănăstirii Mihai Vodă, asupra Gorganului din sus, stînjeni 13. Și al treilea trăsură din susul morii, iar dm apa Dâmbovitii la delceluș, drept paste ulicioară stînjeni 17. Si

lungul acestui ioc iaste din jos de podișor ce vine despre Mihai Yodă pă lângă apa Dâmbovitii în sus, stînjeni 40 masă. Și la toate trăsurile s-au făcut senine, ca să să știe acest loc pă unde să-l ție mănăstirea Eadu Vodă, însă vadul înfundat după obicei.

Deci noi după cum am găsit cu cale și cu dreptate și după porunca dumnealor boerilor caimacani, am dat această carte a noastră sfintei mănăstiri Eadu Vodă, ca să știe pă unde să stăpânească acest vad de moară.

Aceasta.

August 7 dni, 7204 [1696].

Ianoș staroste [în grecește]
Ioan zeton [grecește]
Apostol al lui Lazăr [grecește]
Manole [grecește]

Arh. St. Buc, M-rea Radu Vodă, LXX—2.

Original, stare foarte bună.

70.

1696 noiembrie 8.

Întru Hristos Dumnezeu bunul credincios și bun cinstitoriu și de Hristos iubitorii! și însuși țiitoriu Io Costandin Basarab voevod, cu a lui Dumnezeu milă și cu a lui Dumnezeu dar biruitorii! și domnitoriu a toată Țara Eumănească.

Dat-am domnia mea acest cinstit hrisov al domnii mele sfintei și dumnezeestii mănăstiri de la Eurnele, den satul ce să chiamă Fița, unde să cinsteaște hramul sfântului și marelui prooroc Ilie, care iaste în eparhia mitropolitului de la Ianina. Și tuturor călugărilor căți să vor afla lăcuitori acolo la Sventăi Ilie.

Ca să fie sfintei mănăstiri sfânta mănăstire den orașul domniei mele București, hramul cinstitului cap al lui Sventăi Ioan Preditici și cu toate moșiile și cu tot venitul de pretutindenea. Pentru că această mănăstire Sventăi Ioan să află zidită den temei de Andrei vistiiar, încă mai denainte vream den zilele altor domni. Și după ce au zidit-o și au fost săvârșindu-o, o au miluit și o au adaos cu moșii dupe părlejul lui.

După aceia fostu-o au închinat la sfânta mănăstire Sventăi Ilie care iaste mai sus scrisă. Ca să aibă a fi părinții de acolo purtători de toată grija. Trimițând de acolo, de săborul acei sfinte mănăstiri, egumeni și călugări aici la Sveantăi Ioan dupe tocmeala și obiceiul, precum au fost tocmit Andrei vistiiariul ctitorul sfintei mănăstiri ce s-au zis Sveantăi Ioan.

Iar după aceiaia, după petrecania lui Andrei vistiiar, s-au tras ctitor Preda banul Buzescu ginerile lui Andrei vistiiar, și au fost adaos și Preda banul Buzescu în sfânta mănăstire Sveantăi Ioan multe de toate.

Și precum au fost închinat socru-său Andrei vistiiar, acolo la Sveantăi Ilie, așa o au închinat și Preda banul Buzescu. Și au fost făcut cărțile lor hrisoave domnești pentru închinăciunea mănăstirii Sveantăi Ioan, ca să poată fi tocmeala lor așăzată și neclătită în veac.

Și tot au fost această mănăstire Sveantăi Ioan pe seama mănăstirii Sveantăi Ilie de au venit egumeni puși de acolo și călugări de ș-au luat a»detul pe an, dupe tocmeala ctitorilor boiari carii scriu mai sus, de atunci și pană acum.

După aceeaia, de la o seamă de vreme întâmplându-să a fi multe răotăți aici în țară, atuncea fost-au perit toate cărțile de pre toate moșiile ce au fost date mănăstirii lui Sveantăi Ioan de ctitorii mănăstirii ce scriu mai sus. Și au fost perit și cărțile ceale de închinăciunea mănăstirii.

Deci când au fost în zilele răposatului Ducăi Vodă, iar Leontie egumen de la Sveantăi Ioan de aici din București, împreună cu alți călugări, ei au fost mers înaintea Ducăi Yodă la divan de au spus pentru această mănăstire Sveantăi Ioan, cum iaste închinată acolo la Sveantăi Ilie proroc. Și tot de acolo le-au venit egumeni și călugări de ș-au luat hadetul după obicei, fără de nici o opreală. Numai cărțile ce au avut de închinăciune au perit de răotăți, pohtind de la răposatu Duca Yodă ca să li să înnoiască și să li să facă hrisov pe tocmeala ce au avut de la boiarii ctitori sfinții mănăstiri Sfete Ioan.

Întru aceia răposatul Duca Yodă vrând și cercând ca să adevereze pentru acel lucru, fost-au întreat pe toți boiarii divanului și foarte bine au adevărat, cum că iaste închinată la Sveantăi Ilie proroc ce iaste la Eumele.

Și întâmplându-să atunci pe acea vreme aici și un părinte numindu-să Chirii mitropolitul de la Ianina, care și acela însuși au mărturisit înaintea pomenitului Ducăi Yodă, cum că iaste închinată mănăstirea Sveantăi Ioan la mănăstirea Sveantăi Ilie proroc. Și după ce s-au adevărat că au fost lucrul așa, le-au dat hrisoave la mâna lor precum am văzut domnia mea și acel hrisov al răposatului Ducăi Yodă la mâna părinților călugări de la această sfântă mănăstire ce s-au zis mai sus.

Drept aceeaia și domnia mea încă am înnoit și am întărit închinăciunea aceasta și cu acest cinstit hrisov al domnii mele, ca să fie sfintei mănăstiri Sveantăi Ilie această mănăstire Sveantăi Ioan, de întărirea și ajutoriul și călugărilor de hrană și de înbrăcăminte, iar domnii mele și răposaților părinților domnii mele vecinică pomenire.

Așijderea și în urma domnii mele pre carele domnul Dumnezeu îl va milui a fi domn Țării Eumănești, încă-l rugăm cu numele domnului și mântuitoriului nostru Isus Hristos să-l înnoiască și să-l întărească acest hrisov al domnii mele, pre această tocmeală și așăzare a sfintei mănăstiri Sveantăi Ilie prorocu. Precum au tocmiț și au așăzat ctitorii sfintei mănăstiri Sveantăi Ioan. Ca și pre acela domnul Dumnezeu să-l cinstească și să-l miluiască și să-l întărească întru domnia iui. Și cinste să aibă de la Dumnezeu la acela veac, și ertăciune de toate păcatele lui. Și ale domjiului și direase ca aceste să aie cinstite și în seamă ținute. Și în celalalt veac ce va să fie la răpaos vecinic să fie sufletul lui, amin.

Și am întărit acest hrisov cu tot sfatul și credincioșii boiari divanului domnii mele: pan Cornea Brăiloiul *vel* ban, pan Stroe Leurdeanul *vel* dvornic, pan Diicul Eudeanul *vel* logofăt, pan Mihai Cantacuzino *vel* spătar, i pan Șarban Greceanu *vel* vistiari, pan Costandin Ciorogârleanul *vel* clucer, pan Dumitrașco Caramalăul *vel* postelnic, pan Vergo *vel* spătar^ pan Eadul Izvoranul *vel* stolnic, pan Șarban Cantacuzino *vel* comis, i pan Iorga *vel* sluger, pan Costandin Corbeanul *vel* pitar; și ispravnic Toma Cantacuzino *vtori* logofăt.

Și s-au scris acest hrisov în orașul Bucureștilor, întru al noaălea an al domnii mele de Isar logofețel den oraș den București.

Measița noemvrie 8 *dni*, leat 7205 [1696].

Acad. R.S.R., M L X X X V - 2 .

Copie în condica mănăstirii Sf. Ioan cel Mare, fost ms. 2 593.

71.

1696 noiembrie 10.

fAdecă jupâneasa Chita portăreasa împreună cu nepotu-mieu Tanasie, dat-am acesta al nostru zapis ca să fie de bună credință la mâna lu Ghiorghiiță pârăcalabul, pă cum să să știe că i-am vândut o casă aicea în București, în mahalaoa Broștenilor, drept taleri 22.

Care casă o am fost cumpărat și noi de la Oprea diiaconul cu zăpisul lui. Drept aceia să fie volnic să și-o stăpânească cu bună pace, pentru că i-o am vândut noi de a noastră bunăvoie. Și i-am dat și zăpisul de cumpărătoreea noastră.

Și la această tocmeală a noastră fost-au mulți oameni buni mărturie care vor iscăli mai jos. Și pentru mai adevărată credință, ne-am pus și noi iscăliturile și pecețile, ca să [să] crează.

Si am scris eu Gherghie logofăt cu învățătura lor.

Noemvrie 10 *dni*, leat 7205 [1696].

I L.P. | *Az* Chita portăreasa

X Eu Tanasie nepotul jupâneasii Chiții, cojocar
Eu Vladul, martor
Az Gherghi megariul, martor
Patra logofăt, martor
Az Iftinie cojocar, martor
Eu Stoica cojocar, martor

Colecția Șerban Flondor.

Original, stare bună, hîrtie cu filigran.

72.

1697 mai 21.

Milosticiu bojieiu Io Costandin Basarab voevod i gospodar vsoe zem Ungrovlahiiscoe, davat gospodstvo-mi sie povealenie gospodstvo-mi boiarii nului domnii mele, lui Iane, vâtaful *za* aprozi și cu feciorii lui, căp Dumnezeu-i va dăru.

Ca să-i fie lui niște case aici, în orașul domnii mele, în București în mahalaoa dă la bisearică Aga Niții, însă casele cu pimniță de supt cas și cu altă pimniță la uliță, făr de case și cu tot locul curții și al grădin și cu tot pometul. însă, locul în lung den podul de la ulița cea maan pană în fundul grădinii, în locul lui Vasilie căpitan, stănjăni *floo liber* și în lat, den ulicioara cea mică până în gardul Măinii ceașul, stănjă [loc liber].

Care case și loc au fost ale lui Mușat logofătul de cumpărătoare de la Iane Zangoci sărbul și de la fâmeaia lui, Dobra și de la alți cumpărători, precum adeverează și în scrisorile ceale vechi.

Pentru că acest loc mai denainte vreame au fost loc domnesc, iar apoi răposatul unchiul domnii mele, Io Șerban voevod, s-au fost milostivit de au dat și au miluit pre Mușat logofăt, cu acest loc de case, cât scrie mai sus, pentru dreaptă și credincioasă slujbă ce au slujit domnii și țării, precum am văzut domniia mea și cartea răposatului unchiului domnii mele, Șerban Yodă, de milă făcută pre acest loc de caasă.

Și tot au ținut Mușat logofăt aceste caase cu tot locul curții și al grădinii, în lung și în lat, cum iaste mai sus zis, cu bună paace în viața lui. Iar după petrecania lui Mușat logofăt, jupâneasa lui, Zmaranda, ia [ea] au fost dat aceste case, cu pimnițile, ce scriu mai sus și cu tot locul curții și al grădinii zeastre fie-sa, Ilincăi și gineri-seu, lui Mihai, de le-au ținut și ei pre seaama lor cu paace.

Deci, când au fost acum, iar Mihai, ginerile lui Mușat logofăt, înpreună cu jupâneasa lui, Ilinca, ei den bunăvoia lor și cu știrea soacră-sa, jupâneasii Zmarandii, au făcut tocmeală cu boiarinul domnii mele, Iane vătaf de i-au vândut casele aceastea cu pimnițile și cu tot locul curții și al grădinii, în lung și în lat cât ține îngrăditul, drept bani gata, taleri 135, precum am văzut domniia mea și zăpisul lui Mihai ginerile lui Mușat logofăt și al jupâneasii lui, Ilincăi, de vânzarea acestor caase, cu locul, la mâna boiarinului domnii mele, Iane vătai, întărit cu iscăliturile lor și cu boiarii cei mari ai divanului, mărturii, iscăliți în zăpis.

Drept aceaia și domniia mea, încă am dat aciasta- carte a domnii mele boiarinului domnii mele, lui Iane vătaful, ca să aibă a ținea și a stăpîni aceste case cu pimnițile amândoa și cu tot locul curții și al grădinii, în lung și în lat, cum iaste mai sus zis, precum scrie și cartea pomenitului unchiul domnii mele, Șerban voevod și în scrisorile ceale vechi, cu bună paace, să-i fie moșie stătătoare lui și feciorilor, nepoților și strenepoților, neclătită în veaci.

Și am întărit cartea aciasta cu tot sfatul și credincioșii boiarii divanului domnii mele : pan Cornea Brăiloiu *vel* ban Cralevschii, i pan Stroe Leurdeanu *vel* dvornic, i pan Diicu Eudeanu *vel* [loc rupt], i pan Mihai Cantacuzino *vel* spătariu, i pan Șerban *vel* vistieriu, i pan [loc liber] *vel* cliucer, i pan Dumitrașco Caramalăul *vel* posteaľnic, i pan Yhergo *vel* paharnic, i pan Eadul Izvoranul *vel* stolnic, i pan Eadul Golescul *vel* comis, i pan Iorga *vel* slugeariu, i pan Costandin Corbeanu *vel* pitariu. Și ispravnic, Toma Cantacuzino *vel* logofăt.

Și s-au scris cartea aciasta în orașul scaunului domnii mele, in București, într-al noaolea an den domniia domnii mele, de Isar logofețelul den București, mai 21 *dni ot Adaama da) donnea tecenie leatom* 7205 [1697], iar de la nașterea lui Hristos leat 1697.

Io Costandin voevod [m.p.].

Dicul Eude[a]nul *vel* logofăt, *procitenom*

Acad. R.S.R., CLXXXI-41 a.

Original, stare potrivită (rupt la îndoiture); pecetea căzută; frumoasă semnătura domnului, ca și inițiala, cu înflorituri.

însoțit de o copie nouă cu scriere latină, cu unele greșeli de transcriere, CLXXXI-41 b.

73.

fAdică eu Stoichița paharnic Golumbeanul dat-am scrisoarea mea la mâna dumnealui jupanului Tomei *ot* Bucureștii.

Cum să să știe că având dumnealui un țigan cumpărat de la unchiu-mieu Preda căpitan Zătoreanul, anume Barbul Buni, drept taleri 35 și apoi întâmplându-să de i-au fugit țiganul de aici de la dumnealui, au venit la mine de au luat o țigancă a mea și au făcut și un copil cu țigancă.

Deci aflându-și dumnealui țiganul la mine, au venit la casa mea de ș-au prins țiganul. Apoi i-au scăpat țiganul. Deci neîndurându-ne, ca să să mai despartă sălaşul, ne-am voit amândoi de a noastră bunăvoe de i-am dat schimb alt țigan pentru țigan, anume Petru feciorul Mircii țiganul, care îmi iaste și mie de zeastre de la Fălcoi.

Și xDentu copilul de țigan, ce scrie mai sus, i l-am plătit dumnealui cu bani taleri 13 *pol*.

Deci drept aceaia i-am dat acest al meu zăpis ca să aibă a stăpâni dumnealui acest țigan, ce iaste mai sus zis, cu bună pace, ca să-i fie dumnealui stătătorii! și coconilor dumnealui în veaci.

Și când s-au făcut acest zăpis de tocmeala noastră, fost-au mulți boiari mărturie carii vor iscăli mai din jos.

Și pentru mai adevărata credință și eu am scris cu mâna mea și am iscălit din jos, ca să să crează.

Mai 25 *dni*, leat 7205 [1697].

Az Stoichița paharnic Golumbeanul
Az Preda Hurezanul, martor
Az Eadul logofăt Ylădescul *ot vel* visterie, mărturie

Acad. R.S.R., XC-117.

Original, stare bună, pătat de umezeală.

74,

1697 iunie 5.

fAdecă eu Marco care am fost căpitan, den Broșteni, dat-am zăpisul meu mării sale coconului Eadului bezdadi (*sic*)-sin răposatului Iliiaș Yodă.

Precum să să știe că având eu o grădină și fiindu-mi nevoe, o am fost vândut căpitanului Patru Obedeanul, drept lei 35.

Apoi mării sa bezdadi aflând și trebuindu-i și mării sale, a fost mai volnic mării sa, me-au dat banii și am dat căpitanului Patru, iar mării sa să știe grădina cu pomii și cu vii în pace și stătătoare, ohabnică în veci.

Și când s-au făcut acest zăpis fost-au oame[ni] buni mahalagii care vor iscăli mai jos.

Eu Marco căpitan

Iunie 5 *dni*, leat 7205 [1697].

Colecția Șerban Flondor.

Original, stare bună, hirtie cu filigran.

fAdecă eu Simeon călugărul monah *oi* sfânta mănăstire a Eadului Vodă, hramul sfinții troițe, scris-am zăpisiul meu ca să fie de bună credință la mâna gineri-mieu Iorgăi și a fii-mea Eadii.

Scriu și las cu sufletul meu pentru i3răvăliia care o am fost cumpărat de la Tudorachie postăvarul. Deci această prăvălie când o am cumpărat-o, o am cumpărat ca să o dau de zeastre fetelor amândurora, anume : fie-mea Eadei și fie-mea Sandei, după cum scrie și în zăpisiul cel de cumpărătoare.

Deci fiind fie-mea Eada dată la casa ei și șazănd în prăvăliia aceeaia,, viind vremea ca să dau și pă fii-mea Sanda la casa ei. Iar când au fost la logodnă din toate ne-am tocmit, iar de partea de prăvălie au zis ginere-lui Tanasie cum că lui prăvălie nu-i tribuiaște, ci pohteăște bani să i să dea.

Deci cerșind el bani, m-am sculat eu Simion călugărul împreună cu gineri-mieu Iorga și i-am dat bani gata taleri 50 în mâna ginere-mieu lui Tanasie pentru prăvălie. Căci că zicea el că lui gâlceava cu cumnații nu-i tribuiaște.

Drept aciasta am dat aciasta scrisoare a mea la gineri-mieu Iorga* și a fie-mea Eadei și a nepoților căți Dumnezeu îi va dărui, ca să le fio prăvăliia a lor cu bună pace, de cătră nimenea gâlceava să n-aibă, nici de cătră cumnații lui, nici de cătră cumnatele lui, căci că așa m-am îndurat și am lăsat cu sufletul meu.

Și când am făcut acest zăpis, fost-au oameni mulți buni mărturii și vecinii din sus și [din] jos care-și vor pune iscăliturile mai jos, ca să să crează.

Și am scris eu Dumitra *sin* Irimii șălar și mărturisesc.

Mai 15 *dni*, leat 7206 [1698].

Eu Simion călugărul socrul Iorgăi
 Eu Vilae fata lui Simion monah, martor
 Ștefan ieromonah clisiarh Mitropolii, martor
 Eu Macarie monah, martor
 Daniil ieromonah, martor
 Eu popa Patru, martor
 Eu Irimiia salarul, martor
 Eu Hamza șălar, martor
 Eu Gligore ceprăzar, martor
 Defta croitor
 Eu Hiera croitor, martor
 Eu Istodor croitor, martor
 Eu Stan vâtaf *za* măcelari, martor
 Nicola logofăt *ot* Mitropolie, mărturie

Arh. St. Buc, M-rea Nucetu, XV-12.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

Copie, cu numeroase greșeli, în ms. 457, f. 119—119v.

fAdecă eu jupăneasa Măriia băneasa, care am fost jupăneasa a răposatului dumnealui Barbului banul Milescul, împreună cu fii-mea Marica, scriim și mărturisim cu acesta al nostru zăpis, ca să fii de bună și mare credință la mâna lui Drăgușan vistier Mereșanul.

Cum să să știi că am făcut tocmeală cu dumnealui, dă am făcut schimb de i-am dat viile no[a]stre de la Nucetul de Sus, în zăvoi, *ot sua* Olt. Care vii sânt alătura cu viile lui Staico *biv vel* paharnic, fratele dumnealui, pe din sus, însă rozo[a]re 4, care ne sânt să noao aceste vii de cumpărato[a]re de la Ghiinea logofăt *snă* Patru logofăt *oi* Fălcoi, care i-au fost șă lui de cumpărato[a]re de la Stoica Evelescui șă de la Eloreai, i Voinea, Naan, i Serii, i Andrei.

Și iar i-am mai dat dumnealui 2 rozo[a]re de vie, care le-au fost cumpărat Ghiinea logofăt de la Mihul șă de la soru-sa, Preda, careli sânt iar acoloa în dealul Nucetul, unul la deal, altul la vale; cel de la vale iaste din partea lui Negțiș șă cu toată moșăia a lui Tudor paharnic, ce să va alege a patra parte de peste tot hotariul Nucetului de Sus, însă precum scrie șă zăpisiul cel vechi al nostru de cumpărato[a]re, care l-am dat noi la dumnealui, ca să șă-l stăpânească cu bună paace, însă legând (*sic*) trei părți din viile Eeveleștilor, careli le-am dat noi de pomână iui Stan, sluga no[a]stră, careh sânt pre lângă izvor, despre vali, despre apus, pre lângă viile lui Tatomir și pre lângă [*loc liber*].

Iar dintr-aceasta în colo, am dat tot să fie pe seaama dumnealui Drăgușin vistier, precum scrii zăpisiul cel vechi, pentru că și dumnealui ne-au dat noao caseli dă aici din București, cu loc cu tot, care i-au fost șă dumnealui de cumpărato[a]re de la Matei postelnic *snă* Paan clucer Părdescuî, precum scrii zăpisiul lui Matei postelnic, care ni-au fost dat dumnealui ia mâna no[a]stră.

Șă ne-am tocmit noi de a no[a]stră bunăvoe șă ne-am așăzat șă i-am dat dumnealui aceste vii șă cu moșăia, pecum (*sic*) scrii mai sus, ca să li ție șă să li stăpânească cu bună paace dumnealui șă coconii dumnealui.

Pentru aceeaia, ne-au dat dumnealui șă zăpisiul dumnealui la mâna no[a]stră, ca să ținem și noi șă să stăpânim cu bună paace locul cu caseli.

Șă la tocmeala no[a]stră au fost mulți boiari mărturii, carii vor iscălituri mai jos. Și noi, pentru mai adevărată credință, ne-am pus pecetea șă iscăliturile mai jos într-acesta zăpis, ca să să crează.

L. P. !

_____j

Iunie 22 *dni*, leat 7206 [1698].

Eu Măriia băneasa, împreună cu fii-mea Marica
 Dicul Eude[a]nul *vel* logofăt, mărturie
 Stroe *vel* vornic, mărturie
 Șerban *vel* vistier, martor
 Șarban sluger Știrbei, mărturie
 Ianache Văcărescul *vel* agă, mărturie
 Barbul postelnic Golescu [f], martor
 Popa căpitan Drăgănescul, mărturie

[pe verso] :

Zapisul dumneei Marii băneșei, care au fost jupăne[a]sa banului Barbului Mileșcu, rade viile oi Olt, o* Nucetul de Sus. Viia ce-izic Băneasa.

Acad. R.S.R., LXXXVII-4.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; pecete inelară. în tus negru, purtind numele „Măria”.

a.

1638 iulie 5.

fSterii lumânării din aicea din orașul domniei mele, den București, și cu feciorii lui căți Dumnezeu îi va da. ca să-i fie lui niște case cu pimniță de supt case și cu 4 prăvălii în fața uliții ce merge la Scaune și cu tot locul prăvăliilor și al casilor cât merge până în ceialaltă uliță den sus unde iaste poarta despre casile lui Andronacbie *sin* Eadeș săpunariul și iaste alătura de o parte cu locul Grozii cojocariul și de altă parte alătura cu locul Neagului fustașul, feciorul Văsiimeghii.

Pentru că aceste case cu pimniță, cu locul și cu prăvăliile cumpăratu-le-au Sterie lumânării din ia Parascliiva care au fost jupăneasa lui Tudor căpitan Odivoianul în preț drept taleri 400, cu zapis de la mâna ei de vânzare și cu mărturii. Care locul acestor case și cu prăvălii foștii-le-au cumpărat Parascliiva împreună cu soțul ei Tudor căpitan încă mai dinainte vreme, leatul 7186 [1678] de la Eada fămeaia lui Nichifor stegarul și de la fie-sa Măria, cu zapis de la mâna lor și cu mărturii, fiind fost și lor de cumpărătoare de la Costandin *sin* Gherghe călăpodariul fustașul și de la fămeaia lui Stana, cu zapis și cu mărturii.

Și după ce au cumpărat ei acest loc, ei dintru osteneala lor și cu multă cheltuială au făcut aceste case cu pimniță și cu prăvăliile. Și tot le-au stăpânit ia [ea] împreună cu soțul ei, Tudor căpitan. Iar când au fost la moartea lui Tudor căpitan, el văzând că n-au feciori den trupul lor și știind cum că amândoi au cumpărat acest loc și au făcut casile și prăvăliile și altile ce mai sânt, așa au socotit și au lăsat cu sufletul lui și cu diiată întărită și cu mare blestem de la mâna lui, fămei lui, Parascliivei? casile cu locul, cu pimniță, cu prăvăliile ca să le stăpânească ia și să facă ce-i va fi voia cu iale. Și le-au stăpânit și ia după petrecaniia lui multă vreme cu bună pace.

Iar când au fost acum, rămăind ia la lipsă, ca o fămie neputincioasă? neavând dă ciale ce i-ar trebui, le-au făcut vânzătoare și au făcut cu Sterie lumânării tocmeală de i le-au vândut în prețu ce mai sus iaste zis. Și luându-și ia toți banii deplin, dat-au lui Sterie diiată și toate zăpisele ceale vechi împreună și cu o carte a răposatului Ducăi Vodă iscălită, ce iaste făcută pre acest loc și case, precum dovedește și zapisul ei cel de vânzare.

Și iar să fie lui Sterie lumânării 12 rozoare de vie în dealul Bucureștilor pre locul sfinții Mitropolii de aicea den București, cu livadea ce-i iaste la vale cât ține îngrădișul, pentru că le-au cumpărat Sterie dăntre casile de la Tudorachi neguțatoriul și de la frații lui Gherghe și Dumitrașco, feciorii lui Tudor neguțatoriul, însă de la dâșii pogoane 6 drept bani gata taleri 110, cu zapis de la mâna lor și cu mărturii și de la cumnatul lor Eadul logofăt den Târgoviște și de la Preda fămeaia lui, sora

lui Tudorache neguțatoriul, iar rozoare 6, iar în preț drept taleri 11 care să face cumpărătoarea acestor vii rozoare de vie taleri 220, cu zăpise de la mâinile lor de vânzare și cu mărturii, leatul 7204 [1696], ca și Eadului logofetului [ui] aceste 6 rozoare de vie i-au fost date de zeatre de la cumnatu-său Tudorachie neguțatoriul și fiind toate la un loc ei cu toții le-au vândut de odată. Și aceste vii, rozoare 12, sânt alături cu viile sfinții Mitropolii de o parte, iar de altă parte, cu viile lui Leund neguțatoriul, precum am văzut domnia mea zapisul Parascliivei căpitan neasii de vânzarea casilor cu locul, cu prăvăliile, cu pimniță și zapisul lui Tudorachie neguțatoriul cu frații lui și cu zapisul Eadului logofăt, cumnatului Tudorachie neguțatoriul de vânzarea acestor vii, întărite cu iscălitur sfinții sale părintelui nostru chir Theodosie mitropolitul țării și cu iscăliturile lor, împreună și cu alte multe mărturii, toate la mâna lui Sterie

Drept aceia și domnia mea încă am dat această carte a domniei mele lui Sterie lumânării ca să aibă a ținerea și a stăpânirea casilor cu locul, cu pimniță, cu prăvăliile, cu tot locul cât ține îngrădișul și aceste 12 răzoare ele vie cu livadea lor ce iaste de la vale, toate precum le-au cumpărat cu bună pace, să-i hie moșie stătătoare lui și feciorilor [săi] nepoților în veaci.

Și am întărit cartea aceasta cu tot sfatul și credincioși boiarii din orașului domniei mele : pan Cornea *vel* ban, i pan Stroe *vel* vornic, i pan Diicul *vel* logofăt, i pan Mihai Cantacozino *vel* spătar, i pan Șerban vistier, i pan Vergo *vel* clucer, i pan Dumitrache *vel* postelnic, i pan Scaiatul *vel* paharnic, i pan Eadul Izvoranul *vel* stolnic, i pan Eadul Goleș *vel* comis, i pan Iorga *vel* slujer, i pan Costandin Corbeanul *vel* pitar. ispravnic Ștefan Cantacozino *vitori* logofăt.

Și s-au scris cartea aceasta în orașul scaunului domniei mele, București, într-al noalea an den domnia domniei noastre, de Isar logofăt fețeiu din București.

Iulie 5 *dni*, leat 7206 [1698].

Arh. St. Buc., ms. 705, f. 158v-159v.

Copie.

78.

1699 mai

fAdecă eu Ion Tărăbuceanul ot Focșani dat-am zapisul meu ca să fie de bună credință la cinstită mâna mării sale Eadului beizadea.

Precum să să știe că eu de a mea bunăvoe am vândut măria sale casa aicea în București, în mahalaoa Broștenilor, casa cu locul cu poarta cu tot. Oare casă și loc iaste între gârlele Dâmbovitii, de în jos de grădina mănăstirii Eadului Vodă de în pod în sus până unde se desparte gârlele Dâmbovitii, alătura pre den sus cu grădina mării sale care au fost cumnatul părat măria sa mai dinainte vreme de la Marco căpitan.

Și întâmplându-să această casă de o au dat Ghiorghită care au fost cumnatul a lui mai denainte la mâna unchiu-său lui Ion, însă eu sânt Ion unchiu lui Ghiorghită. Și fiind nepotă-mieu Ghiorghită dator cu zapis, și fiind chezaș platnic, mi-au dat zapis de la mâna lui și zapisul de cumpărătoare care a fost cumpărat el această casă, să fiu volnic să o vînz stătătoare.

Și o am vândut mării sale lui beizade să-i fie stătătoare, însă drept taleri. Și când s-au vândut această casă și cu locul, au fost mulți oameni buni mărturie, mahalagii și împrejurenii. Și i-am dat și zapisele la mâna mării sale. Și pentru mai devărată credință mi-am pus numele meu și degetul din jos ca să să crează.

Și am scris eu *mnogo greașnic* monah Serghie cu învățătura lui Ion Tărăbuceanul.

Pis mai 4 dni, leat 7207 [1899].

X Eu Ion Tărăbuceanul
| L. P. I Eu Chita portăreasa, mărturie
X Eu Marco căpitan, mărturie
X *findescifrabil*]
X *[indescifrabil]*
X Eu popa Stan *ot tam*

Colecția Șerban Flondor.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran.

79.

1700 ianuarie 20.

Adică eu Iorga, feciorul Ducăi, *biv* staroste de aici din București, scriu și mărturisesc cu acest al meu zapis ca să fie de mare credință' la cinstită mâna mării sale Eadului beizadea, feciorul răposatului Iliăș vodă.

Precum să să știe că întâmplându-mi-se de am rămas mic și sărac de părinți și împresurat de bir și nemaiaivând cu ce-mi plăti birul, căzut-am la măriia sa cu mare rugăminte pentru a mea sărăcie ca să mă scoată de la bir. Deci și măriia sa gândind ca să-și facă pomeană săvârșită, grăit-au mării sale domnului nostru Io Costandin Basarab voevod și pentru a mării sale voe m-au scos de la birul negustoresc cât am fost la visterie, însă ughi trei *pol*. De care și eu, pentru această mare milă ce am văzut de la măriia sa beizadea, socotitu-m-am denpreună cu maică-mea, jupăneasa Ancuța, de am dat și am dăruit pre măriia sa den moșia ce să chiamă Tătărăanii, ce iaste pre lângă hotarul moșiei ce să numește Tunarii carii sânt a mării sale, cu stânjăni de moșie trei sute.

Care această ocină iaste și maicăi, jupănesii Ancuții, dată de zestre de moșu-mieu Dima Piperea, dând noi mării sale această ocină eu tot venitul ce ar fi de prestre tot hotarul, den câmp, den pădure, den apă, den hotar, ca să fie mării sale moșie stătătoare și coconilor mării sale neclătită în veac. Iar încă și măriia sa, uitându-se la a mea multă lipsă de sărăcie, dintru toată inima mării sale, au gândit pentru multe datorii ce sânt asupra mea și a maicăi mele, de care și măriia sa s-au milostivit dă mi-au dăruit bani gata, taleri o sută ca să mă plătesc și eu de datornici.

Drept aceia și eu, împreună cu maica, am dat acest al nostru adevărat zapis la cinstita mâna mării sale ca să ție și să stăpânească această sumă de ocină, ce scrie mai sus, cu bună pace de cătră toate rudeniile noastre. Și mărturii, boiari carii vor iscăli mai jos.

Și eu încă, pentru mai adevărată credință, i-am întărit zapisul acesta cu peceți și cu numele noastre, ca să să crează.

Și am scris eu Isar logofăt cu voia lor.

Ghenarie 20, leat 7208 [1700].

| L. P. [Eu Iorga al lui Duca *[grecește]*
Eu Ancuța, jupăneasa Ducăi staroste
| L. P. | Ianache al lui Dima, mărturie *[grecește]*
Cornea *vel* ban, mărturie
Stroe *vel* vornic, mărturie
Andrei *[grecește, indescifrabil]*
Eadul Izvoreanul *vel* stolnic, mărturie
Eadul postelnic Dudescul, mărturie
Az Eeașul Piteșteanu, mărturie
Șerban Vlădescul *biv vel* comis, mărturie
Șerban *vel* vistier, mărturie
Lazăr, mărturie
Luca vistier, mărturie
Grigorie Băleanu postelnic, mărturie
Socol medelniceru, mărturie
Eadu Hriza *biv vel* clucer, mărturie
Gheorghe *vel* căpitan *za* dărăbanți

Arhiva Ana și Nicolae Lahovari.
Copie.

80.

[1700].

fAdică, eu Mihai bărbier dat-am zapisul meu la cinstită mâna dumneaei cocoanii Stănciții sărdăresii.

Precum să să știe că mi i-au dat dumneaei un loc ca să-mi fac casă, însă locul pă gunoi, lângă Dămbovița și să dau chirie dumneaei pă an, taleri 3 și să aib a sădea păn în zece ani pă acel loc și la soroc să-mi iau lemnile. Iar vrând dumneaei ca să mă mai lase de la soroc înainte, să *mb* a purta chirie.

Pentru aceia, am dat aciasta adevăriniță la cinstită mâna dumneaei, ca să să crează.

X Eu Mihai bărbier, dinpreună cu o soția mea, Stratica, adăverim
Și ne-am pus și degetile ca să [să] crează
Eu Tudor croitor, martor
Eu popa Dumitrache, martor
Eu Voico bărbiiar, martor

Arh. St. Buc, M-rea Sf. Ioan — București, XII—14.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran, format mic.

81.

1701 iulie 6

Adecă eu Ianache *vel* agă și eu Ivan vătaf Văcărești, dat-am acesta ai nostru zapis ca să fie de bună credință la cinstită mâna sfinției sale

părintelui nostru chir Theodosie mitropolitul Ungrovlahiei și la sfânta și dumnezeiasca Mitropolie din București, unde să praznuiesc sfinții și tocni'a cu apostolii împărați Costandin și Elena.

Cum să știe că avînd sfinția sa 1 țigancă și 1 țigan ai sfintei Xitropolii la noi, anume Drăgana țigancă, i Manea țiganul, feciorii Oprii Gurban, care au fost închinați la sfînta Mitropolie împreună și cu alți țigani, de Stroe Văcărescul vărul nostru.

Și fiind și la Mitropolie 2 țigance ale noastre, anume Neaga, fata Simanei țigance, și Mira fata lui Dumitru țiganul, ce li-au fost luat sfinția sa de la Căldărușani, care au fost iară ale lui Stroe Văcărescul vărul nostru și n-au fost închinat Mitropoliei cu ceialalți țigani.

Deci ni-am tocmit cu sfinția sa de am făcut schimb, cap pentru cap, de am lăsat țigăncele noastre, ce scriu mai sus, să le stăpânească sfînta Mitropolie. Și sfinția sa au lăsat țiganii ce semnează mai sus să-i stăpînim noi. Și așa ni-am plătit unii de cătră alții, de nu mai avem nici noi la sfinția sa, nici sfinția sa la noi.

Și pentru mai adevărată credință am iscălit mai jos cu mâinile noastre, ca să crează.

Iulie 6 *dni*, leat 7209 [1701].

Ianachi Văcărescul *vel* agă
Ivan Văcărescul vâtaf

[*pe verso*]:

Zapisul lui Ianache Văcărescul *vel* agă i *brat ego* Ivan vâtaf pentru schimbul unor țigance cu Mitropoliia.

Arh. St. Buc., Secția istorică, mapa răzîieată cu doc 1 726—1 849.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

UZ.

1702 februarie 22.

jTheodosie mitropolitul

Adecă eu Părvul Mutul zugravul împreună cu fâmeia mea anume Tudora scrim și mărturisim cu acesta al nostru zapis ca să fie de mare credință la mîna dumnealui Eadului *vel* clucer *za* ariia și a dumnealui Iordache *vel* eămăraș Crețulescul.

Precum să știe că i-am vîndut o casă aci în București, dumnealor. Care casă ne-au fost și noaă de cumpărătoare de la Anca Truiășoae.

Și i-am vîndut de a noastră bunăvoie drept taleri 45 și cu știrea tuturor vecinilor den sus și den jos, ca să fie dumnealor stătătoare și să stăpânească dumnealui cu bună pace, precum am stăpînit și eu. Și la această tocmeală întamplatu-se-au mulți boiari care vor iscăli mai jos.

Și noi, pentru mai adevărată credință, ne-am pus degetele, ca să crează.

Și am scris eu Tudorașco logofăt cu zisa lor.

Februarie 22 *dni*, leat 7210 [1702].

X *Az* Părvul zugravul Mutul
X *Az* Tudora
Vlaicu căpitan, mărturie
Ion cupeț, mărturie
Az Trifan zugravul, mărturie

Acad. R.S.R., DXCIV—37.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

83.

1702 martie 21.

Theodosie milostiu bojiht arhiepiscop i mitropolit vsei zemli Ungrovlahiscol.

fDat-am cartea vlădiciei mele de întărire popei lui Iosif clisariul și Stancului logofăt ca să aibă a ținearea și a stăpînirea loc sterp de 3 prăvălii aici în București. Care iaste pe din jos alătura cu podul cel mare care merge la Tîrgul de Afară și pă despre gardul viei mănăstire! Stelii, drept unde se despart ulițele, pre lângă prăvăliile jupanului Patru abagiul, în lat stăngeni 5 și în lung stâneni 7, care li-au dat popa Bogdan *snă* popei Nicăi clisariul domnesc de pomeană popei lui Iosif și Stancului logofăt, de a lui bunăvoe și cu știrea fraților și a tuturor rudeniilor lui, precum mai pre larg arată în zapisul lui de danie, care iaste iscălit de dînșii de toți, întărit încă și cu blestem asupra avericui s-ar scula să strice această pomeană, care și vlădicia mea l-am văzut.

Care loc de prăvălii iaste din 8 prăvălii ce li-au fost răscumpărat popa Bogdan de la Anastasie Verioti, care i li-au fost vîndut vărul-său Șerban *snă* Ion logofăt *za* vistierie.

Ca să le fie lor de moștenire și stătător în veaci, să-și facă prăvălii au ce vor vrea pe dansul. Iar lor și părinților lor veacinică pomenire, luându-le popa Iosif și numele lor și ale părinților lor scrise, ca să le pome-nească la sfînta liturghie cât va trăi.

Pentru care lucru am întărit și vlădicia mea daniia aceasta, cu această carte a vlădiciei mele, cu mare blestem și groaznică afurisanie, ca vericine s-ar scula, au popa Bogdan, au din frații lui, au din neamul lui, au din alți streini, măcar orice fel de om ar fi, ca să strice această danie și pomeană ce au făcut. Unii ca aceia să fie procleți, afurisiți, anathema de domnul nostru Isus Hristos și de 318 sfinți părinți de la Nichea și de alte toate sfînte săboară. Așijderea și de vlădicia mea, hierul, pietrile să putrezească și să se topească, iar trupurile unora ca acelora să stea întregi în veaci, netopite și nedezlegate, parte și lăcaș să aibă la un loc cu Iuda și cu afurisitul Ariia.

întărind mai jos și cu iscălitura vlădiciei mele. Aceasta scriem.

Martie 21 *dni*, vleat 7210 [1702].

Theodosie mitropolitul

[*pe verso*]:

Cartea părintelui vlădichii de blestem celor ce vor strica daniia & 3 prăvălii.

S-au dat la Mitropolie schimb de Manolache cupariul pentru locul de la bae,

Arh. St. Buc, Mitrop. Ţ. Rom., CCXXIV-2.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; caligrafie splendidă; interesantă și frumoasă semnătura mitropolitului.

Copie în ms. 131, f. 64v.

84.

1702 iunie 6.

fAdecă eu, Marina, sora a maicăi călugăriții Ghervasăi scris-am și mărturisesc cu acesta al meu zăpis, ca să fie de bună credință la mîna a dumnealui jupan Mihai neguțatoriul ot București.

Precum să să știe că i-am vîndut dumnealui o țigancă, anume Eada, fata a Bogdaniei țigăncii, care au fost aceste țigance de la părinții miei de moșăe. Și o am vîndut dumnealui drept taleri 35, ca să-i fie dumnealui stătătoare, de moșăe, în veaci. Și o am vîndut de a mea bunăvoe și cu știrea a tuturor rudeniilor mele.

Iar cine să ar scula den rudeniia a mea ca să facă fro (*sic*) gâlceava acestui neguțător, ce scriu mai sus, eu să fiu să dau seaama.

Și când se-au făcut acest zăpis și aciasta tocmeală, fost-au mulți boiari și oameni buni care-și vor pune numele mai jos. Și pentru mai bună credință, mie-[a]m pus și eu dăgetul și numele mai jos, ea să să crează.

Și am scris eu, Matei, soțul Marinii, cu mîna a mea.

Iunie 6 *dni*, leat 7210 [1702].

X Eu Mariina, sora răposății Ghervasii călugăriții
Ioan Ghiorghii, mărturie
Iane Stăncescu, mărturie

Arh. St. Buc., "Mitrop. Ţ. Rom., CGCXLI11-18.

Original, stare foarte bună.

85.

1703 ianuarie 6.

fTheodosie mitropolitul

Adecă, eu Apostol vornicul Poenariul, dat-am acesta al meu credincios zăpis la sfînta și dumnezeiasca mănăstire Hurezii, unde să prăznuiesc sfînții și întocma cu apostolii marii împărați Costandin și Elena și la mîna sfînției sale părintelui Ioan arhimandritul și la tot săborul sfinte[i] mănăstiri.

Precum să să știe că avînd eu o casă aici în București, lângă apa Dămboviței, care casă mi-au fost și mie cumpărătoare de la chir Parthenie, egumenul de la mănăstirea Eadului Vodă, care casă o am cumpărat cu loc cu tot, precum scrie în zăpisul cel de vînzare, cu pimniță, cu grădina și cu grajd și cu cuhniia și cu tot îngrăditul locului.

Deci, ajungându-mă pre mine vreme de slăbiciune și de mare lipsă, socotit-am dintru bun gîndul meu și cu toată voința mea, pentru că mai

dănd eu la sfînta mănăstire Hurezii pentru pomeană, stînjini 300 den Belciugatul și 50 de oi cu miei, de ne-am scris numele părinților și ale noastre la sfîntul pomeanic, ca să ne pomenim în veaci.

Drept aceea, am socotit de am închinat pentru cumpărătoarea noastră ce au fost a aceștii case, preț de taleri 50, iar pe ceialtă parte de cumpărătoare, tocmitu-m-am cu părintele Ioan de mi-au dat taleri 150. Și am luat acești bani toți și deplin în mîinile noastre.

Drept aceea, am dat acesta al nostru zăpis, ca să aibă a stăpîni sfînta mănăstire aceste case, cu tot locul lor și cu ce scrie mai sus, în veaci, și părinților de la mănăstire, case de odihnă și moșie ohabnică, iar noao și părinților noștri veacinică pomenire.

Și la aciasta danie și vînzare a noastră, fost-au sfînția sa părintele mitropolitul a toată Ungrovlahiia, chir Theodosie și mulți părinți egumeni și boiari, carii își vor iscăli numele mai jos. Și eu, mai pentru adevărată credință, am întărit mai jos cu peceata și cu iscălitura noastră, ca să să crează.

Mesița ghenarie 6 *dni*, leat 7211 [1703].

| L. P. | *Az* Apostol vornicul *oi* Poinari

Eu Apostol *vmuc* vornic[ului]

Demaschin episcopu Buzăului

[*doă* semnături grecești, *indescifrabile*]

Arh. St. Buc, M-rea Sf. Ioan din București, XII—17.

Original, stare foarte bună, hîrtie cerată; pecetea inelară lui Apostol vornicul, în tuș negru.

36.

1703 septembrie 15.

Adecă eu popa Mitrea de la besearică Dentr-o Zi scris-am acesta al meu zăpis, ca să fie de bună credință, la mîna jupanului Iane cupeț.

Cum să să știe că i-am vîndut o casă de aici den București de[n] mahalaoa bisearicii, cu tot locul cât iaste îngrădit, drept taleri 47. Și o am vîndut de a mea bunăvoe, cu știrea tuturor vecinilor ca să-i fie dumnealui moșie stătătoare.

Și la tocmeala noastră, când am vîndut această casă și am luat acești bani și am făcut această scrisoare, fost-au de am pus mulți oameni buni mărturie anume carii să vor iscăli mai jos.

Și eu, pentru mai adevărită credință, am iscălit mai jos cu mîna mea, ca să să crează.

Și am scris eu Eadul dascălul cu zisa lor.

Septemvrie 15 *dni*, leat 7212 [1703].

X *Az* popa Mitrea am iscălit cu mîna mea

X *Az* Gheorghie, martor

X Matei logofăt

X Drăghici postelnic Persanii

X *Az*]STăstase Scululis [?] vecinul, martor

Acad. R.S.R., XII-244.

Original, stare bună.

fAdecă eu jupăneasa Marica, care am fost jupăneasa răposatului Staico paharnic Merișanul, scriu și mărturisesc cu acesta al meu zapis ca să fie de bună credință la mâna nepotu-mieu Barbului paharnic *snă* Drăgușin vistiariul.

Cum să să știe că, de a mea bunăvoie, i-am dăruit locul de casă din București, care loc au fost al meu de moșie și cu alte cumpărători care au fost cumpărat boiarul meu de la Eadul banul Năsturel, locul Hrizei vornicul, și de la Măriia care au ținut Lupul aprod și de la Anghelina și de la alalți.

Care loc după ce am mers la judecată naintea sfinții sale părintelui vlădicăi chir Theodosie și la boiarii care am avut dați din porunca mării sale lui Vodă : Stroe *vel* vornic, Diicul *vel* logofăt, Șerban *biv vel* comis Vlădescul, Iordache vistier Dedulescul, judecându-ne înaintea sfinții sale părintelui vlădicăi și naintea dumnealor boiarilor cu cumnatu-mieu Drăgoșin vistiariu pentru zeastrele mele și în socoteala zeastrelor mele, mi s-au dat acest loc de casă din București cât au fost cumpărătoreea boiarului meu Staico paharnic, care loc iaste în mahalaoa Popei lui Ivasco.

Deci eu când s-au însurat nepotu-mieu Barbul paharnic i l-am dăruit, toate cumpărătorile ce au fost cumpărat boiarul meu și toată partea cată au fost a mea de moșie și cu tot locul cât să va alege ca să-i fie nepotu-mieu Barbului moșie stătătoare dumnealui și coconilor dumnealui căți Dumnezeu îi va dăru și ohabnică în veaci și mie veacinică pomenire.

Și când s-au făcut acest zapis fost-au mulți boiari mărturii carii vor iscăli mai jos. Și eu, pentru mai adevărată credință, am întărit zapisul acesta cu peceata mea și cu iscălitura, ca să să crează.

Eevruarie 13 *dni*, leat 7212 [1704].

Marica păhărniceasa
 Costandin Brâncoveanul beizadea, mărturie
 Ștefan Brâncoveanul beizadea, mărturie
 Șerban Cantacuzino *biv vel* paharnic, mărturie
 Cornea *vel* ban, mărturie
 Șarban *vel* vistier Bojoreanu, mărturie
 Costandin *vori* clucer Știrbeaiu, mărturie
 Iordache Cantacuzino *vel* eămăraș, martor
 Șerban *vel* stolnic
 Staneul Benjeseul, mărturie
 Az popa Dumitrașco clisear, martor

[*pe verso*] :

Zapisul jupăneasii Maricăi a lui Staico paharnic pentru locul din București ce au dat nepotu-său Barbului paharnic Merișanul.

Arh. St. Buc, Episcopia Argeș, XLVIII-16.
 Original, stare bună, hîrtie cerată, cu filigran.

fAdică eu Dumitrașco *snă* Ion iuzbașa za fustași dă împreună cu jupăneasa mea anume Ilina și cu fii-mieu Neagoe dat-am zapisul nostru la mâna părintelui egumenului dă la sfânta mănăstire Nucet, ca să-i fie sfinții sale dă bună credință.

Precum să să știe că i-am vândut sfinții sale o prăvălie dă aici dăn București, care prăvălie iaste alătoreea cu prăvălia Nucetului, care și mie îmi iaste dată dă zestre de la socru-mieu Liica dă la Ghirghiță, care și dumnealui i s-au tras iar dă zeastre dă la jupan Costandin lumănărarul dă în Târgoviște.

Și am vândut dă a noastră bunăvoie și cu știrea tuturor vecinilor și dă în sus și dă-n jos. Și o am vândut drept bani gata taleri 190. Care acești bani i-am luat noi toți în mâinile noastre. Și o am dat sfinții sale și sfintei mănăstiri moșie [oh]abnică, stătătoare în veci, pentru ca să avem și noi pomană și moșii noștri să fie pomeniți la sfânta mănăstire în veaci.

Și când am făcut acest zapis fost-au mulți boeri mărturie care să vor iscăli mai jos anume.

Și noi, pentru mai adăvărată credință, ne-am pus iscăliturile și deagitle mai jos, ca să să crează.

Și am scris eu Tatul logofăt cu zisa lor.

Ianuarie 9 *dni*, leat 7213 [1705].

jL.P.j Eu Dumitrașco *sin* Ion iuzbașa
 Eu Ilinca fămeaia mea
 Eu Liica *ot* Gherghița
 Az popa Bunea *ot* bisearică Domnească, martor
 Eu Irimia șăl[ar], martor
 Eu Defta croitor, martor
 Eu Amza salariul, martor
 Eu Dobrin arcariul, martor
 Eu Oprea croitor
 Mihăilă bărbiar, martor
 Eu Gligorie ceaprazar, martor

Arh. St; Buc, M-rea Nucetu, XV-13.
 Original, stare bună; pecete inelară, în tuș negru; copie în ms. 457, f. 117.

fAdică eu Șarban împreună cu fimeia mea Vișana și cu copii mei anume Drăghici și Vintilă scrim și mărturisim cu acest al nostru zapis ca să fie de bună credință la mâna dumnealui Neagul postelnicii.

Cum să să știe că i-am vândut dumnealui lucrul (*sie*) cu pometul cât am ținut, cu casa noastră de aicea din București, la mahalaoa bisearicii Dîntr-o Zi, care case ne-au fost din susul caselor lu Faico.

Ca să[-i] fie dumnealui stătător pentru că l-am vându[t] noi de bunăvoie, fără dă nici o silă și cu știrea tuturor vecinilor și de în sus și de

în jos, drept bani gata taleri 20. Și am luat toți banii gata deplin intra
măi[ni]le mele.

Deci să fie dumnealui și coconilor dumnealui căți i va dăruî Dumne-
zeu acest loc stătător în veci.

Și când am vândut acest loc cu pometul, întâmplatu-se-au la toc-
meala noastră mulți boeri și oameni buni, mahalagi[i] mărturie cari-și
vor pune pecețile și iscăliturile mai jos.

Și pentru mai adevărată credință pusu-ne-am pecețile și iscăliturile
ca să să crează.

Și am scris eu Duca logofăt, cu învățatura lor.

Pis mai 8 dnL leat 7214 [1706].

x Eu Șarban, i Vișan[a]
Neașul căpitan, martor
Az popa Gheorghie, martor
Az Daniil [indescifrabil], martor
Az Isar logofăt, mărturie
Az popa Toma, martor

Arh. St. Buc, M-rea Glavaciog, XXXIV—63.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran.

90. 1706 Iunie 12.

tAdecă eu Matei pitar Dobricefa] nul scris-am zăpisul meu ca să fie
de bună credință la mână dumne[a]lui pan Stroe *vel* vornic.

Precum să să știie că i-am vândut dumne[a] lui casa me[a] de aici,
din București, cu locul și cu grădina și cu pomii, până în gardul Eadului
Cun [?], care iaste naintea porții dumne[a] lui.

Și i-am vândut dumne[a]lui în bani gata, taleri 18 făcând locul, să-i
fie dumne[a]lui stătător dumne[a] lui și coconilor dumne[a] lui.

Și pentru mai adevărată credință, am scris eu cu mână ine și am is-
călit, ca să să crează.

Iunie 12, leat 7214 [1706].

Matei pitar Dobrice[a]nul

[pe verso]:

Zăpisul dumnealui Matei Dobriceanul pitar pentru locul casilor din
București.

7214 [1706].

Acad. Px.S.R., CD—12.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

91

1708 aprilie 12.

†Adecă eu Caplea, ce am fost fămeae lui Marin zugravul înnreum cu
feciorii miei: Clement, i Ianache, i Eadul dat-am acesta 7 n o X S % t o

ca să fie de bună credință la cinstită mână sfinții sale părintelui chi
Ștefan egumenul sfinteî mănăstiri Glavaciogul.

Cum să să știe că întâmplându-se soțului meu Marin zugravu
moarte și neavând de cheltuială cu ce să-l grijesc, și într-alt chip neavân
cum face, am mers la sfințiiia sa de a mea bunăvoe de i-am vândut casel
noastre drept taleri 45, care bani i-am luat toți deplin gata în mânil
noastre. Ca să fie sfinteî mănăstiri și sfinții sale stătătoare în veaci, pentr
că sfinții sale s-au căzut să le cumpere.

Și la tocmeala noastră fost-au și mărturii care s-au iscălit mai jos

Și noi, pentru mai adevărată credință, pusu-ne-am mai jos deage
tele în loc de peceți și iscăliturile, ca să se crează.

Și am scris eu popa Nicola, cu învățatura soru-meî Caplei și mărtu
risesc.

Aprilie 12 *dni*, leat 7216 [1708].

X Eu Caplea cu feciorii miei
X Clement
X Ianache
X i Eadul
Iordache căpitan martor
Eu popa Ioan *ot sventii* Ilie, martor
Eu Necula frate lui Marin zugrav, martur

[pe verso]:

Zăpisul caselor de la București, de la Marin zugravul.

Arh. St. Buc, M-rea Glavaciog, XXXIV—64.

Original, stare foarte bună, scriere frumoasă, hîrtie cu filigran.

92. 1708 aprilie 14.

floan arhimandritul al sfinteî și dumnezeestii mănăstiri Hurezi
dat-am zăpisul nostru la mână dumnealui jupan Grigorașco *vel* ciodar
ca să fie de mare credință.

Pentru că, cumpărând eu niște case în București, în mahalaoa lu
•Sveantăi Ioan, în malul Dămbovitii, de la Apostol vornicul Poenar, însă
casele cu locul și cu grădina, drept taleri 200. Și fiind casele vechi și stri-
cate, am făcut altele noao, de iznoayă, precum să văd: 3 case cu foc și
cu cămară, având și foișor și despre grădină. La care case, am chieltui
taleri 110. Și fiindu-ne noao depărtate de mănăstire și trebuindu-ne ban
ia facerea unui han, ce-l facem sfinteî mănăstiri în Craiova, făcutu-le-am
vânzătoare. Și trebuind dumnealui jupanului Grigorașco ciodar, ne-am
tocmit cu dumnealui, de a noastră bunăvoe, drept taleri 310, precum ne-au
ținut și pe noi. Și am luat acești bani toți, deplin, de la dumnealui în mâi-
nile noastre.

Și noi, pentru mai adevărată credința, am întărit mai jos cu iscăli-
tura. Și la aciasta tocmeală a noastră fost-au mulți boiari, carii-și vor iscăli
numele mai jos.

Aprilie 14 *dni*, leat 7216 [1708].

Ioan arhimandritul Hurez [eanul]
Costandin Știrbei *vel* ban, mărturie
Șerban *vel* logofăt, martor
Eadul Golescul *vel* clucer, mărturie
Bunea Grăjdeanul *biv vel* comis, mărturie
Petru *vel* armaș, mărturie

[pe verso] :

Zapisul părintelui egumen Hurezeanul pentru casele den București.

Arh. St. Buc, M-rea Sf. Ioan din București, XII—18.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; interesante semnăturile.

93.

1708 aprilie 16.

"*Milostiiu bojiu Io Costandin voevod, i gospodar zemli Vlahiscoe.*

Davai gospodstvo-mi siiu poveliiu gospodstvo-mi credinciosului boiariului domnii mele Costandin Greceanul *vel* căpitan *za* Cerneți, ca să aibă a stăpâni niște case aici în orașul domnii mele, în București, în mahalaoa lui Svetii Ioan, în malul Dâmbovitii, fu tot locul caselor și cu grădina. Care case, fiind ale părintelui Ioan arhimandritul de la mănăstirea domnii mele, Hurezii, cumpărându-le și el mai denainte de la Apostol vornic Poenariul și fiind dăpărtate de mănăstire, făcutu-le-au vânzătoare și le-au fost vândut boiariului domnii mele Gligorașco *vel* ciododar, tocmindu-le drept taleri 310, precum am văzut domnia-mi și zapisul Hurezeanului cel de vânzarea caselor.

Deci, lu Gligorașco ciododariul netrebuindu-i, de bunăvoia lui s-au tocmit cu boiariul domnii mele, Costandin căpitan, de i-au vândut casele aceastea, iar într-acel preț, drept taleri 310. Și am văzut domnii-mi și zapisul ciododarului, făcut și iscălit, la mâna boiarului domnii mele, ce scrie mai sus.

Drept aceaia, domniia-mi încă am întărit cu aciasta carte a domnii mele, ca să aibă a stăpâni boiariul domnii mele, Costandin căpitan aceaste case, cu tot locul, cu bună paace, să-i fie stătătoare lui și feciorilor lui.
I naco danest. I is. saam reci gospodstvo-mi.

Aprilie 16 *dni*, leat 7216 [1708].

!L. P.

Io Costandin voevod [m.p.].

procit vel logofăt

Arh. St. Buc, M-rea Sf. Ioan din București, XII-20.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea inelară a domnului, în tuș roșu.

1708 iunie 15.

fAdecă eu Coanda căpitan Cernăianul dat-am zapisul meu ca să fie de buna credință la cinstită mâna mării sale, domnului nostru Io Costandin Basarab voevod.

Cum să să știe că având eu niște țigani de la vară-mea, Caplea Părdeasca, care mi s-au venit în partea mea, afară den partea unchiu-mieu lui Drăghici Cătunariul și a verilor miei. Și fiindu-mi acești țigani de vânzare, venit-am de a mea bunăvoe de m-am tocmit cu măriia sa.

Și i-am vândut mării sale pe acești țigani ce scriu în jos anume: Manea țiganul, cu țiganca lui, Tudora și pe Dragomir, feciorul Manii, cu țiganca lui, Stana și cu fiiu-său, Băjan și pe fie-sa, Călina; și pe Ion, feciorul Manii, cu țiganca lui, Iudita și pe fiiu-său Stepan și pe Giurgiu cu țiganca lui, Tiha și pe fiiu-său, Ionașco. Care să fac peste tot, suflete 12. Și am tocmit cu măriia sa capul de țigan *po* taleri 17, care fac taleri 204. Și am luat acești bani toți gata și deplin de la măriia sa în mâinele noastre.

Drept aceaia, am dat și eu acest zapis al meu mării sale, ca să stăpânească măriia sa și coconii mării sale în veaci.

Și când am făcut aciasta tocmeală cu măriia sa, fost-au cu știrea tuturor rudelor mele. Și mărturie, boiarii carii să vor [iscăli mai jos. Și pentru credința, am iscălit cu mâna mea, ca să să crează.

Și am scris eu Eadul logofăt *snă* Eadul șufariul cu bunăvoia lui.

Pis iunie 15 *dni* leat 7216 [1708].

Canda (*sic*) căpitan Cernăianul
Vasilie Cernăianul, martor
Drăghici căminar, martor
Meula căminar, martor
Șerban Cantacozino *vel* vornic, mărturie
Șerban *vel* logofăt, martor
Toma Cantacuzino *vel* spătar, mărturie
Eadul Golescul *vel* clucer, mărturie
Ianachi Văcărescul *vel* paharnic, mărturie
Pătrasco Breazoiianul *vel* sârdar, mărturie
Pană *vel* comis, mărturie
Iordache Crețulescul *vel* agă, mărturie
Patru *vel* armaș, mărturie
Barbul Brăiloiul *vtori* logofăt, martor
Vasilie logofăt Poenarul, martor

[pe verso]:

Zapisul Coandei pe 12 suflete de țigani.

Arh. St. Buc, Doc muntenești, XXV—42.

Original, stare foarte bună, hîrtie cerată, cu filigran; foarte frumoasă semnătură.

95.

1709 martie 29.

tAnthim, cu mila lui Dumnezeu, arhiepiscop și mitropolit a toată Țara Eumănească.

Faptele ceale bune carele să fac cu gând creștinesc, pentru folosul cel sufletesc, sănt cinstite, sfinte și lăudate de Dumnezeu și de oameni. La care nu iaste cu cale și cu dreptate a le zătinci nimeni niciodată veri cu ce mijloc.

Drept aceea, cinstitul și de bun neam boiar *vel* spătar dumnealui Mihai Cantacuzino, întru duhul sfânt iubit fiu al smereniei noastre, fiind pornit de dumnezeiasca răvnă, cu călduroasă inimă și cu creștinească și bună socoteală, s-au îndemnat dintru a dumisale dreaptă agoniseală să facă bolniță întru a dumisale veacinică pomenire și casă de streini, spre odihna și mângâierea întru Hristos fraților noștri celor săraci carii pătinesc de boale, vrând ca să înlănească 'cuvântul (celuia ce pentru mântuirea noastră au pătimit Hristos Dumnezeului nostru celui adevărat), carele au zis în sfânta evanghelie că „ce ați făcut unuia dintr-acești frați mai mici ai miei, mie ați făcut”.

Și cercând loc ca acela îndemănat de acea treabă, ca să isprăvească acel de Dumnezeu plăcut lucru, aflat-au locul unde să numească al Colței, întru care era și besearică de lemn în numele sfintei preacuvioasei maicei noastre Paraschivii. Și fiind besearică aceea, cu loc cu tot, închinată (metoh sfintei Mitropolii din București, unde iaste hramul sfinților marilor împărați și întocma cu apostolii, Constandin și Elena) de Colțea cluceariul, au cerșut voe și blagoslovenie de la răposatul starețul nostru chir Theodosie mitropolitul țării, de au rădicat întâi besearică de piatră, în locul bisericii cei de lemn, în slava veaciniicii Dumnezeu și întru cinstea sfinților marilor învățători și arhieriei Vasilie cel Mare, Grigorie Bogoslav și Ioann Zlatonst. Și apoi au făcut și case înprejur pentru odihna celor neputincioși.

Și neapucând dumnealui încă să dea în viața sfinției sale altceva schimb pentru locul acela sfintei Mitropolii, au socotit, din bunăvoința dumisale, de au dat în seama noastră bani gata, taleri opt sute, pentru ca să fie pomeană dumisale cu pricină dreaptă desăvârșit. Care bani i-am priimit cu dragoste și i-am luat deplin. Și s-au rânduit Să se cheltuiască pe alt lucru trebuincios al sfintei Mitropolii, pentru ca să nu să stingă nici pomeană celor ce au fost închinat acel metoh, scriindu-să și în sfântul pornea[l] nec aciasta tocmeală pentru neuitarea.

Iar metohul, ce scrie mai sus, cu tot locul și cu o viișoară ce iaste lângă dansul, să fie de acum înainte în veaci nemișcat și neschimbat sub stăpânirea și chivernisirea dumisale și celor dupe urma dumisale. Și să aibă volnicie a face și a lucra ce va vrea într-acele loc. Iar Mitropolia noastră să nu mai aibă treabă, pentru că i-au dat dumnealui prețul. Și nimenea din arhieriei care-i va rândui Dumnezeu, de vor fi în urma noastră sau altcineva, să n-aibă a[-l] trage [în] judecată pentru besearică cu tot locul ei și cu viia de lângă dansa, nici să supere cumva pe dumnealui, au pre cei ce vor rămânea în urma dumnealui.

Iară preoții carii vor fi la besearică aceea, ori pre ce vreame ar fi, să fie datori a pomeni canonicescul numele nostru și al arhieriei carii vor fi în urma noastră, după porunca sfintei pravile.

Iară zapisul cel de închinăciune la sfânta Mitropolie al metohului, ce scrie mai sus, pentru căci au perit în zilele neamților, împreună cu alte scrisori, n-au fost să i să dea. Așijderea și o carte patrierșască ce să află în sfânta Mitropolie, de întărire acelu metoh, nu s-au dat dumisale pentru căci scrie într-ânsa și o moșie.

Iar de s-ar întâmpla carea cumva vreodată să se afle undeva niscare zapise ca acealia veri la ce om, să nu să fie în seamă, ci să se spargă ca niște netrebuincioase.

Drept aceea, spre dovedirea și adevărarea acestor ce s-au zis mai sus, s-au făcut aciasta carte, întărită cupeceata sfintei Mitropolii și cu iscălitura noastră. Și s-au dat în mâna dumnealui spre încredințare.

La leat 7217 [1709], martie 29 *dni*.
Dat în orașul Bucureștilor.

Smeritul mitropolit al Ungrovlahiei, Anthim

[pe verso J ;

Cartea mitropolitului Anthim pentru schit[ul] ce-au fost mai înainte aici la mănăstirea Colțea și dum[nealui] răposat ctit[or] au dat Mitropolii taleri 800, adecă opt sute.

Acad. R.S.R., CCCLXXIX-32.

Original, stare foarte bună, hîrtie cerată; foarte frumoasă semnătura mitropolitului Antim, cu tuș negru (circa 30 cm lungime) în colțul din stingă sus, parafa cu majuscule (legenda: „1709, Cu mila lui Dumnezeu, mitropolit al Ungrovlahiei, Anthim”); frumoasă crucea și inițiala F.

96.

1709 iulie 1,

^Milostieiu bojieiu Io Costandin vovod i gospodar zemle Vlahiscoe, davat gospodstvo-mi siuu povelenniu gospodstvo-mi slugii domnii meale Fotei, ce au fost pârcaľab de curte și feciorilor lui, căți Dumnezeu-i va da.

Ca să fie volnic cu aciasta carte a domnii mele de să aibă a ținea și a stăpâni casele Iorgăi Perdecula din orașul domnii mele, în București, în mahalaoa Sfeti Nieulae, cu tot locul lor cât ține curtea și grădina cu bună pace de cătră Necula neputul (*sic*) Iorgăi Perdecula. Pentru că au avut întrebăciune de față sluga domnii mele, Fota pârcaľab, pentru aceste case înainte domnii mele, la divan, cu Necula, nepotul Iorgăi Perdecula. Zicând sluga domnii mele, Fota pârcaľab cum că fiind mumă-sa, jupâneasa Marica de al doilea bărbat pe Manul, fratele Iorgăi Perdecula, și fiind Manul dator frăține-său, Iorgăi Perdecula, taleri 800, au apucat Iorga Perdecula pe Manul cu strânsoare să-i dea banii ce i-au fost dator. Și neavând el de unde să dea banii frăține-său, au luat sculele mîne-sa, jupâneasei Maricăi, câte au avut ia [ea], de la părinții ei de zeastre, și le-au dat frăține-său, Iorgăi Perdecula, de s-au plătit de acei bani ce i-au fost dator.

Iar apoi, când au fost la moartea Manului, el au dat diiată la mâna mîne-sa, jupâneasei Maricăi, să apuce pe frate-său, Iorga să le plătească aceale scule cu taleri 800, că n-au avut el nici o treabă cu sculele ei de zeastre să le dea pentru datoriia lui. Și atunci în graabă s-au întâmplat și Iorgăi Perdecula de au murit, n-au apucat ca să le plătească sculele și ce au rămas de al Iorgăi Perdecula, neavând feciori, au luat tot nepotu-său, Necula.

Și rămăind ei să fie păgubași de sculele lor, au făcut jalbă mumă-sa, jupâneasa Marica, înainte domnii mele, la divan. Și domniia mea le-am fost dat cartea domnii mele ca să stăpânească aceste case, ce scriu

mai sus, neavând alt ce lua. Și după cartea domnii mele, au fost mers și înaintea sfinții sale părintelui Theodosie ce au fost mitropolit țării și au [a]dus și pe duhovnicul tatâne-său, Manului, de au mărturisit cum că așa au lăsat el la moartea lui, cum să apuce pe frate-său, Iorga Perdecula, să plătească sculele, că n-au avut el treabă cu dînsele să le dea pentru datoriile lui.

Și sfinția sa încă au dat carte ca să stăpânească aceste case de la București, pentru aceale scule, scriind în carte de va veni cineva den rudenile Iorgăi Perdecula, să dea banii și să-și ție casele; iar nedând banii, să-și stăpânească casele cu pace.

Iar când iaste acuma, să scoală Necula, nepotul Iorgăi Perdecula sa-l scoața den case și banii nu va [vrea] să-i dea și zice cum că i să cade lui să le ție și au scos amândooă cărțile de s-au cetit înaintea domnii mele.

Într-aaceia, domnia mea am căutat de am judecat împreună cu toți boiarii domnii mele și am dat aciasta carte a domnii mele slugii domnii mele, Fotei pârcălabul, ca să aibă a ținea și a stăpâni aceste case ce scriu mai sus, în prețul acelor scule, cu bună pace de cătră Necula, nepotul Iorgăi Perdecula, să-i fie de moștenire în veaci, căci că n-au avut treabă Manul cu sculele fâmeii lui ce au avut de zeastre, fiindu-i fâmeae de a dooa, să le dea să-și plătească datoriile lui.

Și au rămas Necula, nepotul Iorgăi Perdecula de judecată denaintea domnii mele din divan.

I pac danest. I is. saam reci gospodstvo-mi.

Iulie 1 *dni*, leat 7217 [1709].

L. P.

Io Costandin voevod

procit, vel logofăt

Arh. St. Buc, CXCVIII-76.

Original, stare bună, hîrtie cu filigran; pecetea inelară și semnătura domnului, în tuș roșu.

1709 octombrie 13.

tAdică eu Stoica, jupăneasa dumnelui comisul Dumitrașco, dat-am zăpisul mieu la mână dumnelui Stroe vornic să fie de mare credință pe cum să știe că fiind o casă a unei slugi al dumnealui, anume Milos, înainte porții dumnelui și întâmplându-se noa[ă] a găzdui la clînsul pană au fugit el și au năpustit casa.

Și fiind el dator măne-mi taleri 18 și neavând ce-i lua pentru acei bani, ne-[a]u fost a ține casa până acum. Iar căn[d] au fost acum, mie netrebuindu-mi, o am dat-o dumnelui Stroe vornic și mi-au dat banii acei taleri 18 care au fost dator Milos măne-mi, d-acum înainte s-o tie cu pace dumnelui, coconii dumnelui căți Dumnezeu îi va dăru[i].

Și pentru mai adevărată credință, mi-am pus și pecete mai jos, ca să să crează.

Octomvrie 13 *dni*, 7218 [1709].

L. P. I

Eu Stoica comesoia a Dumitrașco comisul

/pe verso] :

Zăpisul jupăneasii Stoicăi a comisului Dumitrașco de la locul din București.

Acad. R.S.R., CD-13.

Original, stare bună, format mic

98.

1710 mai 17.

Adecă eu Eizea *snă* Ilie abagiul împreună cu frații miei anume Ion? i Tudosie dat-am zăpisn nostru la mână dumnealui jupanului Apostolul ca să fie de bună credință.

Precum să știe că de a noastră bunăvoe am mers la dumnealui de ne-am tocmit, de i-am vândut casa noastră de aici din București, însă cu tot locul împrejur cât scrie, anume : den uliță până în gardu călugăresc stânjeni 55 *pol* și den bolovanii jupanului Apostolului până în grădina jupăneasii Sandii stânjeni 14 *pol*.

Care loc și noaă ne iaste rămas de la părinți. Și când s-au vândut aceste case fost-au cu știrea tuturor vecinilor den sus și den jos.

Și am vândut dumnealui drept bani gata taleri 70. Și am vândut moșie stătătoare și ohabnică în veci dumnealui, și coconilor dumnealui căți Dumnezeu îi va dăru[i].

Și când s-au făcut acest zăpis fost-au mulți boiari și neguțatori mărturie care mai [jos] să vor iscăli. Și noi, pentru mai bună și adevărată credință, ne-am pus numele și degetile mai jos, ca să să crează.

Leat 7228 [1710] mai 17.

X Eu Eizea matăsar *sin* Hie

X Eu Tudosie *sin* Hie abagiul

X Eu Măriia fâmeaia Hrizii

X Eu Ion *snă* Ilie abagiul

Eu Ioan Cazolis Venețianul adevăresc cele de mai sus [*grecește*]

Eu Ghioca a Nicăi Țărigrădeanul

Az popa Ștefan, martor

Acad. R.S.R., CCCLXXIX-1.

Original, stare bună, hîrtie cu filigran.

1710 august 4.

Scrisoarea^ noastră la mâna dumnealui Eadul *vel* slugear.

Precum să să știe că ne-am rugat dumnealui de ne-au făcut bine de ne-au dat taleri 60 împrumut. Și pentru acești bani i-am pus zălog locul nostru dăn București care iaste dănpreună, care loc iaste pe lângă dumnealui și pe lângă Buicescul. Și ne-au dat acești bani toți gata în mâinile noastre.

Drept aceia am dat și noi această scrisoare a noastră și am pus zi cu dumnealui de acum până Sventii Dimitrie. Si când va fi atunci să mergem să măsurăm locul și îndreptându-să locul să ne tocim cu dumnealui să ne dea toți banii și să-i dăm și alte zapisă, cât să va aleage locul.

Și pentru credință, am iscălit mai jos, ca să să crează.

Avugst 4 *dni*, leat 7218 [1710].

Costandin Părcășanul
Toderășco Eărcășanul
Iordache Părcășanul
Mihai căpitan Părcășanul, mărturie

Acad. R.S.R., XII—245.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

1711 martie jî.z.].

fAdecă eu Hrizea mătăsariul dinpreună cu fămeaia mea anume. Armeanca de aici din București, fata mătușai Șărbani, nepoata lui Chiriiac cep[răzariul] dat-am zap[isul] nostru la mâna sfinții sale părintelui egumenului *ot* sfânta mănăstire Nucetul unde iaste hramul sfântului marelui măcinic Gheorghie.

Precum că să știe că i-am vândut sfinții sale o casă cu loc cu tot si cu 2 stâneni dinaintea casei, care iaste loc de curțișoară și în lungul oasei împotriva porții Nucetului.

Deci fiind denaintea locurilor caselor și a prăvăliilor sfinții sale si căzându-i-să sfinții sale a-l cumpăra, iată că i l-am vândut de bunăvoia noastră.

Care loc au fost dat de pomană lui Chiriiac cep[răzariul] de dumnealui răposatul logofăt Stoica Ludescul ca să fie dumnealui pomană și a tot neamul dumnealui.

^ Și până acum tot am ținut cu pace, iar când au fost acum ne-am voit cu fămeaia mea Armeanca de l-am vândut sfinții sale drept bani gata taleri 15. Și i-a[m] luat acești bani toți pre deplin în manile noastre și cu știrea dumnealui comis Mihai și cu știrea a. tuturor vecinilor care vor iscăli mai jos.

Și pentru mai adevărată credință ne-am pus degitile și iscăliturile mai jos, ca să să crează.

Martie [f.z.], leat 7219 [1711].

X Eu Hrizea
X Eu Armeanca
Eu popa Mihul *oi sventi* Neeulae, martor

'Arh. St. Buc. M-rea Nucetu, XV—14.
Original, stare bună, hirtie cu filigran; copie în ms. 457, f. 117.

101.

1711 aprilie 9.

tAdecă eu Iorga croitorul dinpreună cu fămeaia mea anume Eada, de aici din București, scriem și mărturisim cu acesta al nostru zap[is] și ca să fie de credință la mâna sfinții sale părintelui Ignatie egumenului sfintei și dumnezeestii mănăstiri Nucetul unde iaste hramul sfântului marelui măcenic Gheorghie.

Precum să să știe că ne-am rugat sfinții sale de ne-au făcut bine cu bani gata taleri 100, fără nici o dobândă. Și noi pentru credință am pus zălog la sfinții sa o prăvălie care ieste alătura cu prăvăliile sfinții sale, cu loc cu tot și cu zapisile ceale vechi dinpreună. Iar neputând da banii la zi, să avem a prețui prăvăliia precât ar fi cu dreptul pentru că fiind această prăvălie tot într-o funie înjugată și de la un moș i să cade sfinții sale a o cumpăra.

Pentru aceia ne-am legat cu sfinții sa, ca umblând noi cu niscare meșterșuguri să o vindem într-altă parte și să o înstreinăm, sfinții sa să aibă a-și lua de la noi banii cu dobânda lor de acest an ce scrie mai sus fără de dobândă, zeace a doisprezece, pentru că așa ne-am tocmit și ne-am așăzat cu sfinții sa.

Iar întâmplându-să vreo cheltuială sau vreo zeciuală să fie tot de la noi.

Și când s-au făcut acest zap[is], fost-au boieri care vor iscăli mai jos. Și pentru mai adevărată credință am iscălit eu cu mâna mea și ne-am pus și deagetile, ca să să crează.

Aprilie 9 *dni*, leat 7219 [1711].

X Eu Iorga
X Eu Eada
Eu popa Mihul, martor
[semnătură grecească, indescifrabilă]

Arh. St. Buc. M-rea Nucetu, XV—15.
Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; copie în ms. 457, f. 118.

102.

1711 mai 24.

Adecă eu Dima, ginerele lui Stație *ot* Stănțești, înpreună cu soțul meu Voichița scris-am zapisul nostru la mîna dumnealui jupînului Tudorachie, să fie de mare credință.

Precum să să știe că i-am vîndut dumnealui o prăvălie din București, care iaste din sus de călugării Nucetului, care iaste din dos de Liica Eărîmiță.

Și i-am vîndut dumnealui pe bani gata taleri 80. Și acești bani i-am luat noi toți în mîinile noastre.

Deci noi într-aceaia am dat acest zăpis al nostru, ca să fie dumnealui moșie stătătoare în veci, dumnealui și coconilor dumnealui și nepoților cîți Dumnezeu îi va dărui.

Și pentru mai adevărată credință am iscălit și ne-am pus degetele mai jos, să să crează.

7119 [1711] mai 24.

Eu Iorga

Eada

Marica

Ștefana

Popa Mihul *ot* Sventăi Nicolae, martor

[*semnătură grecească, indescifrabilă*]

Arh. St. Buc, ms. 457, f. 118v.

Copie.

1712 martie 24.

Milostiiu bojiu Io Costandin Basarab voevod i gospodin văsoe zemle Ungrovlahiscoe dat-au domniia mea această poruncă a domnii mele sfintei și dumnezeștii mănăstiri de aici den orașul domnii mele, den București, unde să prăznuiaște hramul Tăierea capului sfântului slăvitului prooroc, înainte mergătoriu și botezătorului Ioan și părintelui Athanasie egumenul și tuturor părinților călugări căți să vor'afla la această sfânta mănăstire.

Ca să fie sfintei mănăstiri milă de la domniia mea, să aibă a luarea mertic de sare de la ocna Telega pre an bolovani 100, la vremea când vor lua și alte sfinte mănăstiri merticele ce au milă de la domniia mea de ian pre an.

Pentru că această sfânta mănăstire era făcută mai nainte, de un Andrei vistier cu frate-său Dumitru, foarte mică și întunecoasă. Și așa au fost multă vreme până în zilele domnii mele. Deci văzându-o domniia mea așa mică și întunecoasă fără de turn, den dumnezeiască răvnă pentru minunile ce să făceau întru această besearică, izbăvind pre mulți din greale boale ce avea, îndemnându-mă am pus de i-au făcut turn ca să o mai dășchiză și să o mai lumineze. Ci fiind zidul slab și vechi s-au surpat bolta cu totul. Deci zidul ce mai rămăsese am pus domniia mea de l-am spart de tot și de iznoavă den temei o am zidit și o am făcut-o, înfrumusețându-o cu toate, precum astăzi tuturor iscălită să vede.

Și o am înnoit cu de toate ce trebuie sfintei besearici. Și pre lângă toate acelea ce am dat, am mai adaos la sfânta mănăstire și cu mila aceasta ca să ia de la ocna Telega bolovani de sare ce sânt mai sus scriși. Să fie sfintei mănăstiri de întărire iar domniei mele și răposăților părinților domnii mele, în veaci pomenire.

Așijderea și în urma domnii mele pre care va alege domnul Dumnezeu a fi domn și biruitoriu țării aceștia cu glasul nostru cel de rugăciune îl pohtim și-l rugăm ca să înnoiască și să întărească această milă a sfintei

mănăstiri pre tocmeala ce scrie mai sus. Ca și a lui mile și direase să fie cinstite și în seamă ținute și în cela veac sufletul lui să fie la răpaos veacinic.

Și am întărit cartea aceasta cu tot sfatul cinstiților și credincioșilor boiarii domnii mele : pan Costandin Știrbei *vel* ban, i pan Eadul Golescul *vel* dvornic, i pan Șarban *sin* Șarban Greceanu *vel* logofăt, pan Ștefan Cantacuzino *vel* spătar, i pan Șarban Bojoreanu *vel* vistier, i pan Ianache Văcărescu *vel* clucer, i pan Iordache Crețulescu *vel* postelnic, i pan Eadul Dudescul *vel* paharnic, i pan Pană Negoescul *vel* stolnic, i pan Eadul Cantacuzino *vel* comis, i pan Grigorie Băleanul *vel* slugear, i pan Neago Topliceanu *vel* pitar. Și ispravnic Costandin Conțescu *vtori* logofăt.

Și s-au scris cartea aceasta întru al 24 den anii domnii mele, aici în orașul* domnii mele în București, de Gheorghie *sin* Ianache logofăt *vmuc* Gheorghie șufar *ot* Târgoviște.

Martie 24 *dni*, leat 7220 [1712].

Acad. R.S.R., MLXXXV - 3.

Copie în condica mănăstirii Sf. Ioan (fost ms. 2 593).

104.

1712 iunie 1.

Adecă eu Iorga croitoriu cu fămeia mea Eada și cu fetele mele Marica și Ștefana scris-am și mărturisim cu acesta al nostru zăpis și ca să fie de mare credință la mîna sfinții sale părintelui Ignatie igumemil de la sfînta mănăstire Nucetul, unde iaste hramul sfântului marelui preaslăvitului mucenic Gheorghie.

Precum să să știe că i-am vîndut sfinții sale o prăvălie de aici din București. Care prăvălie fiind alătura cu ale sfintei mănăstiri și fiind tot într-o funie cu altă prăvălie, care au cumpărat sfinții sa încă mai denainte vreme de la Liica Părîmiță și căzându-i-să sfinții sale să o cumpere, o au cumpărat.

Și am vîndut-o sfinții sale de bunăvoia noastră, nesilit de nimenea. Și i-am dat și zăpisile cele vechi toate în mîinile sfinții sale, care merg în lungul lor precum și alalte prăvălii.

Și am vîndut cu știrea tuturor vecinilor din sus și din jos, drept taleri 160, care bani i-am luat noi toți pe deplin în mîinile noastre. Deci și noi am dat acest zăpis de credință, precum scrie mai sus, ca să fie sfinții sale și sfinții mănăstiri moșie stătătoare în veci.

Și cînd s-au făcut acest zăpis fost-au boiari carii vor iscăli mai jos, să să crează.

Și pentru mai adăvărată credință am iscălit și ne-am pus degetele mai jos, să să crează.

7220 [1712] iunie 1 *dni*.

Eu Iorga

Eada

Marica

Ștefana

Popa Mihul *ot -Sventăi Nicolae, martor*
[semnătură grecească, indescifrabilă]

Arh. St. Buc, ms. 457, f. 118—118v
Copie.

105.

1713 mai 17.

fDat-am scrisoarea noastră sfinției sale părintelui nostru mitropolitul chir Anthim, pentru că având sfinția sa niște loc, lângă grădina noastră, și neajungându-i ca să facă ce pohtește sfinția sa, i-am dăruit de la noi un codru de loc din colțul gradinei noastre despre pod, în lung stânjeni 2 *pol* și în lat stânjeni 8 unde iaste și un păr în capul locului, ca să-i fie sfinției sale și besearicii sfinției sale moșie stătătoare în veaci, pentru că l-am dat de pomeană de bunăvoia noastră.

Si pentru credința am întărit mai jos cu iscălitura noastră.

Mai 17 *dni*, leat 7221 [1713].

Diicul *biv vel* logofăt
[pe verso]:

Zapisul Diicului Eudeanul *vel* logofăt pentru locul ce au dat pomană la bisearică Tuturor Sfinților unde s-au zidit magaziia cea de piatră.

Leat 7221 [1713] mai 17 *dni*.

Arh. St. Buc, Episcopia Argeș, XLVIII—18.
Original, stare foarte bună, format mic, hîrtie fără filigran.

106.

1713 mai 25.

fAdecă eu Matei diiaconul dat-am zapisul meu la mână dumisale Lefter vornicul precum să știe că având eu doao răzoare de vie aici în dealul Bucureștilor, între dumnealui și lângă socru-mieu pop[a] Bunea, am vândut dumnealui unul care iaste lângă dumnealui drept bani gata taleri 8.

Și o am vândut de a mea bunăvoe ca să stăpânească dumnealui cu paace.

Si pentru mai adevărată credință m-am iscălit mai jos, ca să să crează.

Mai 25 *dni*, leat 7221 [1713].

Az Matei diiaconul
Az pop[a] Bunea, martor

Arh. St. Buc, Episcopia Argeș, XLVIII—25.
Original, stare bună, format mic, hîrtie fără filigran.

107.

1713 iulie 1.

†Adeca eu Costandin logofăt, care am fost sluga dumneacii Dăneasii Mani baneasn care au fost jupăneasa răposatului Barbul b S S s c u împreuna cu fămeaxa mea Zmaranda dat-am zapisul nostru ca să fîj de

bună și mare credință la cinstită mână sfinții sale părintelui nostru chir Anthim mitropolitul țării și al sfinții biserici al Tuturor Sfinților care iaste zidită de sfinția sa aici în București.

Pe cum să știe că având noi un loc de casă aici în București, cu grădină cu pomi cu tot, și iaste cu casă cu pimniță. Ci locul l-am dat cu totul, numai locul, iar casa, pimniță n-am dat. Care casă am făcut eu, și pimniță și locul l-am cumpărat eu cu bani gata și cu zapise de la popa Ivasco care au fost tot dintr-aceia mahala, care au fost preot mai înainte aici în București într-această mahala. Și popii Ivasco i-au fost de cumpărătoare și lui pe cum scriu zapisele cele vechi.

Oare loc iaste de în bolovanii jupăneasii Marii băneasii Milească până în ulița despre Tudorachie spătar zis spătar Mihai și dă încoace până în ulița dispre bisearică care să face acum.

Deci când au fost acum, sfinția sa părintele Anthim mitropolitul care scrie mai sus, zidind sfinția sa această sfînta și dumnezeiască bisearică acolea pe locul lu Drăgușin vistiariul fratele lu Staico paharnic, fiind aproape de acest loc care să lovește în cap cu locul acela, eu încă cu îndemnare tuturor sfinților și a domnului Hristos și a maicăii sfinții sale, m-am îndemnat împreună cu fămeia mea Zmaranda, care scrie mai sus, de am dat acest loc cât iaste și am ținut eu, cu pomi cu tot, pentru sufletul meu și al fămeii mele Zmaranda. Și ne-am scris la sfântul pomeanic al sfinții bisearici, noi și părinții noștri, ca să-i fie pentru pomenirea sufletelor noastre, că copii n-avem, pentru că eu sînt închinat și la darul călugării au la sfînta Mitropolie la București, au unde va pohti sfinția sa părintele.

Ci să n-aibă nici o gâlceava despre nici o parte, pentru că locul l-am cumpărat eu cu bani și cu zapise, și le-am dat la sfinția sa părintele, ia =casa și pimniță n-am dat, ci să-l iau după loc să-l dau cui voi vrea eu.

Și am dat și acest zapis al nostru la cinstită mână sfinții sale părintelui, care scrie mai sus, să-l stăpânească cu paace.

Și când am făcut această danie și acest zapis au fost mulți boiar mîrturii care vor iscăli mai jos.

Și noi, pentru credința, am scris cu mână mea și am iscălit mai jos
Eu să să crează.

Iulie 1 *dni*, leat 7221 [1713].

Eu Costandin logofăt împreună cu fămeia mea Zmaranda

Arh. St. Buc, Episcopia Argeș, XLVIII—20.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

108.

1713 august 1

fAdecă eu Neaoșul starostea de neguțători, ginerile jupanului Manu lui neguțatoriul, împreună cu Jăpa snă Ianuț starostea, dat-am zapisul nostru la mână dumnealui jupan Eadului Dudescul *vel* paharnic, ca să fi de bună credință.

Precum să știe că având noi loc de doao prăvălii în Ulița Bărbii iarilor, pântre prăvăliia Eadului neguțatoriul și pântre prăvăliia besearicii Domnești, care loc l-au cumpărat socru-mieu jupanul Mănu, împreună cu Ianuț starostea de la Toma *biv vel* armaș și de la jupăneasa lui Eada și cu feciorii lor, anume Pană și Eadul.

Deci, locul unii prăvălii fiind dat mie de zeastre de jupanul Manul și locul alții prăvălii rămăind pă seama Jăpei *snă* Ianuț starostea, noi dă a noastră bunăvoe i-am vândut dumisale locul acestor doao prăvălii cât ține la uliță, stânjeni 3 *pol* și în lung de[n] uliță până în locul Yoicului căldărariul, stânjeni 8, tocmind acest loc paste tot drept taleri 75. Și după tocmeală, ne-au dat dumnealui acești bani toți, deplin în mâinile noastre.

Drept aceeaia, am dat și noi acesta al nostru zăpis, ca să fie dumisale și coconilor dumisale moșie stătătoare în veaci.

Și la aciasta tocmeală fost-au mulți boiari mărturii, carii vor iscăli mai jos. Și noi, pentru mai adăvărata credință, am iscălit mai jos, ca să să crează.

Avgust 1 *dni*, leat 7221 [1713].

Neaoșul starostea

Jipa *sin*, Ianuț

[*semnătură indescifrabilă*]

Pătrasco Brezoianul *vel* sârdar, mărturie

Șărbau [?] Năsturel *vel* sluger, mărturie

Cfontantin] Grăcean *vel* șătrar, martor

Drăghici ciauș Străbeanul, mărturie

[*pe verso*]:

Zăpisul chir Neaoșului, i al Jăpei pentru loc de 2 prăvălii ce au vândut.

Acad. R.S.R., XII-202.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

109-

1713 august 10.

fAdecă eu Manea ciaușul *ot* București, împreună cu frate-mieu Dumitru pârcaľabul *ot* Clinceani, scris-aam zăpisul nostru, ca să fie de bună credință la cinstită mânia sfinții sale părintelui vlădicăi chir Anthim mitropolitul și a bisearicii sfinții sale din București, a Tuturor Sfinților.

Precum să să știe că i-am vândut sfinții saale casa noastră cu locul cât au fost al nostru, aicea în București, în mahalao Popii lui Ivasco, care ne-au fost și noao de la părinții noștri rămas. Și l-am vândut de a noastră bunăvoe, fără de nici o silă, în bani gata, taleri 25, ca să-i fie sfinții sale și bisearicii sfinții sale moșie stătătoare în veaci.

Și când am făcut acest zăpis, fost-au mulți boiari mărturie, cărei să vor iscăli mai jos. Și noi, pentru mai adevărata credință, ne-aam pus iscăliturile mai jos, ca să [să] crează.

Avgust 10 *dni*, leat 7221 [1713].

Eu Manea ciauș

Dumitru pârcaľab

[*semnătură grecească, indescifrabilă*]

Și am scris eu popa Ghiorghi, cu zisa lor.

[*pe verso*]:

Zăpisul Manii ciaușul, pentru locul casii lui ce ne-au vândut, unde s-au zidit magaziia.

Leat 7221 [1713] avgust 10 *dni*.

Arh. St. Buc, Episcopia Argeș, XLVIII-21.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran, format mic.

110.

1714 aprilie 8.

^*Milostivii bojiu Io Ștefan voevod i gospodin zemli Vlahiscol davat gospodstvo-mi sie poveleanie gospodstvo-mi slugii domnii mele lui Andronie căpitan za sarageale.*

Ca să fie volnic cu această carte a domnii mele să aibă a ținea și a stăpâni casele ce-au fost ale lui Voico care au fost căpitan de seimeani la coconii lui Costandin Vodă, cu grajdiul, cu curtea și cu toate dichisele câte sânt înprejurul acei case.

Pentru că murind Voico căpitan de cătăva vreme și nerămăindu-i nici fămeae, nici fecior și neavând sluga domnii mele Andronie căpitan case aici in orașul domnii mele, în București, domnia mea m-am milostivit de i-am dăruit aceale case ale lui Voico căpitan. Cari case sânt în mahalao Sfintei Ecaterinei, să le stăpânească cu bună pace, de cătră tot neamul lui Voico căpitan, de nimenea nici un val și nici o supărare să n-aibă. Că așa iaste porunca domnii mele. J *pis saam reci gospodstvo-mi.*

Aprilie 8 *dni*, leat 7222 [1714].

! L.P.I

Io Ștefan voevoda [*m.p.*].

procit vtori logofăt

Arh. St. Buc, Mitrop. Ţ. Rom., CCXVI-2.

Original, stare bună, hîrtie cu filigran; pecetea domnească inelară, în tuș roșu; frumoasă semnătura domnului.

111.

1714 mai 24.

fSava *vtori* portar, împreună și cu preoți și mahalagii care să vor iscăli mai jos, dat-am cartea noastră sfinții sale părintelui Dimiian egumenul dă la mănăstirea Nucetul.

Pentru că având egumenul întrebăciune de față la divan înaintea mării sale domnului nostru Io Ștefan Cantacuzino voevod, împreună cu părintele [*loc liber*] egumenul dă la Sventi Sava pentru niște loc dă prăvălii dă aici den oraș din București, la Ulița cea Mare, că având multă pricină întru dănșii pentru locul prăvăliilor din dos.

Deci măriia sa vodă din divan mi-au poruncit dă am mers acolo la aceale prăvălii și am strâns preoți și mahalagii dimprejur, fiind și egumenii amândoi dă față. Și le-am citit zăpisele și scrisorile ce au avut.

Și având mănăstirea Nucetului 2 prăvălii și mănăstirea Sventi Sava 1 prăvălie, măsuratu-le-am cu sfoara, întii prăvăliile și le-am potrivit cu stânjenul și cu palma.

După aceeaia am măsurat locul din dos și fiind locurile din dos mai înguste, noi încă am scăzut și de la unul și de la altul, ca să nu să facă înpresurare și altor locuri dă prăvălii ce mai sânt dăn sus.

Și pă căt am ales locul acestor trei prăvălii, l-am făcut în trei părți. Și am dat să ție mănăstirea Nucetul stânjeni 2 și 7 palme pă prăvălii și acești stânjeni i-am lipit iar pă lângă prăvăliile mănăstirii Nucetului. Și să ție mănăstirea Sventi Sava stânjeni 1 și 3 palme și jumătate, însă în capul locului dăspre biserică lui Sventi Neculae.

Și precum le-am ales, le-am pus și seamne și le-am dat această scri-soare a noastră la mâinile lor, ca să ție pă cum le-am ales și să nu mai fie gâlceava întru dâșii de acum nainte.

Aceasta scriem.

Mai 24 *dni*, leat 7222 [1714].

Sava *vtori* portar

Az popa Mihul *ot Sventi* Nicolae, martor

Iorga croitoriu vânzător

Gligorie ceaprazariu domnesc

Dumitru striin, mătăsar

Stan croitoriu domnesc

Enache croitoriu *zet* lui Stan croitoriu

Eu Vladul logofețelul, *snă* Tănase postelnic, i-am iscălit cu voia lor

Arh. St. Buc, M-rea Nucetu, XV-16.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; copie XV-16 și în ms. 457, f. 121.

112.

1715 februarie 16.

fAdecă eu Ghirca Eudeanu *biv vel* sluger, feciorul răposatului Diicului Eudeanu *biv vel* logofăt, dat-am acesta al meu zapis ca să fie de bună credință la cinstită mâna sfinții sale părintelui chir Anthim mitropolitul Țării Eumănești și la biserică sfinții sale din București, a Tuturor Sfinților.

Cum să să știe că încă mai denainte vream de la leatul 7221 [1713] fiind tată-mieu Diicul logofăt cu viață au fost dăruit la această sfânta besearica de pomeană un codru de loc din colțul grădinii noastre despre pod, cu zapis de la mâna dumisale, pre care au zidit sfinția sa părintele mitropolitul și magazie de piatră.

Deci când au fost acum, eu încă m-am îndemnat de am mai dăruit și de la mine sfinții sale și sfintei biserică de pomeană pre lângă locul ce au dat tată-mieu, iar din grădina noastră, alt codru de loc, în lung stânjeni șapte și laț stânjeni 12, pentru sufletul nostru și al părinților noștri, de ni s-au scris numele la sfântul pomeanic, să să pomenească în veci la sfântul jărtveanic. Ca să fie sfinției sale și sfintei biserică, ce scrie mai sus, moșie stătătoare și ohabnică în veaci, pentru că am dat eu de bună-voia mea și de nimenea silit. Și mărturii boiari carii s-au iscălit mai jos.

Și eu, pentru adevărata credință, am întărit mai jos cu peceatiia noastră și am iscălit cu mâna mea, ca să să crează.

Și am scris eu Nicula logofețelul dumnealui, cu învățătura dumnealui.

Februarie 16 *dni*, leat 7223 [1715].

Chirca Eud.[eanul] *biv vel* sluger

Barbul spătar Bojoreanul, mărturie

[*pe verso*]:

Zapisul Chircăi *vel* slugear *snă* Diicului Eudeanu *vel* logofăt, pentru locul ce-au dat de pomană din grădina dumisale de s-au mai lărgit locul magaziei.

Leat 7223 [1715] februarie 16 *dni*.

Arh. St. Buc, Episcopia Argeș, XLVIII-24.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

113.

1715 februarie 17.

fAdecă eu Barbul slugeariu Merișanu, *snă* vistiariului Drăgușin Merișanu, dăt-am acesta al meu zapis ca să fie de bună credință la cinstită mâna sfinției sale părintelui chir Anthim mitropolitul Țării Eumănești și la biserică sfinției sale, din București, a Tuturor Sfinților.

Cum să să știe că locul pre carele iaste zidită beserică fiind al meu, dăruit de răposata mătușă-mea jupăneasa Marica a unchiului meu Staico păharnecul, încă de când m-am însurat, cu zapis de la mâna dumneai. Care loc au fost al dumneai de moșie și cu alte locuri împrejur ce au fost mai cumpărat boiariu dumneai unchiu-mieu, Staico paharnicul.

Deci pohtindu-ne sfinția sa ca să i-l vindem pentru ca să facă pre dansul beserică, noi n-am vrut să-l vindem. Ci au socotit dumnealui tată-mieu, Drăgușin vistiariul, împreună cu noi de l-am dat sfinții sale de pomeană pentru sufletul nostru și al părinților noștri. Pre care loc, cu ajutorul lui Dumnezeu, au și zidit sfinția sa beserică frumoasă în numele Tuturor Sfinților. Și ni s-au scris și numele în sfântul pomeanic (*sic*) al besericăii, ca să să pomenească în veaci la sfântul jărtvenic.

Și neapucînd să. facem zapis împreună cu tată-mieu Drăgușin vistiariul pană au fost viu, când au fost acum, eu ca un stăpân și moștean am făcut acest zapis al meu și l-am dat în mâna sfinției sale ca să fie sfinției sale și sfintei biserică, ce scrie mai sus, moșie stătătoare și ohabnică în veaci, pentru că au fost locul meu de la mătușă-mea, precum mai sus arată. Și l-am dat noi de pomeană de a noastră bunăvoe și fără de nici o silă. Și am dat în mâna sfinției sale și zapisele ceale vechi ce am avut pre acest loc : un zapis al Măriei, fata Lupului aprodul, de la aprilie 22 *dni* leat 7178 [1670]; alt zapis al lui Dragostin *snă* Patru iuzbașa, de la mai 7 leat 7179 [1671]; alt zapis al mătușă-mi Maricăi păhărniceasca, de la februarie 13 leat 7212 [1704].

Iar de să vor mai afla cândva pentru acest loc niscai zapise vechi în casa noastră, să avem a le darea iară la sfânta beserică, sau de s-ar fi întâmplat de vor fi încăput niscai zapise pentru acest loc în manile altora, au oameni streini, au rudenii de ale noastre, și după vremi ar eși la vrec judecată să nu să crează, nici să se ție în seamă, ci să le ia judecătoria de la dâșii și să le dea la sfânta beserică, pentru că acest loc l-am dat peste tot sfintei biserică, căt au ținut și au stăpânit mătușă-mea Marica păhărniceasca și nimenea treabă'cu dansul n-are.

Și mărturii boiari, arhierii și alții carii s-au iscălit mai jos. Și eu, pentru mai adevărata credință, mi-am pus mai jos pecetea și am iscălit cu mâna mea, ca să se crează.

Și am scris eu popa Nicola cu învățătura dumnealui.

Measița februarie 17 *dni*, leat 7223 [1715].

Barbul sluger *sin* Drăgușin vistier Mărișanul
Costandin Știrbei *vel* ban, mărturie
Bunea *vel* vornic, mărturie
Eadul Dudescul *vel* logofăt, mărturie
Șarban Bj [Bujoreanu] *vel* vistiiar, martor
Eadul Golescu *biv vel* vornic, mărturie
Șarban *vel* clucer, martor
Mihai Cantacuzino *vel* comis, martor
Șarban *vel* pitar, martor
Eadul Hrizea *vel* vornic Târgoviște, mărturie
Barbul Greceanul *vel* agă, mărturie
Ilieș *vel* armaș, martor

[*pe verso*]:

Zapisul slugeariului Barbului *snă* vistier Drăgușin Merișanul pentru locul ce-au dat de pomană, pre care s-au zidit bisearică Tuturor Sfinților, la leat 7223 [1715] februarie 17 *dni*.

Arh. St. Buc, Episcopia Argeș, XLVIII—25.

Original, stare foarte bună, hîrtie groasă, cerată, cu filigran; pecetea inelară, în tuș a lui Barbu Merișanu.

11715 martie 21.

Adecă eu Șerban *snă* lui Iane Stăncescul, dat-am acest adevărat al meu zapis ca să fie de bună credință la cinstită mână preasfințitului mitropolit al Ungrovlahiei chir Anthim și sfintei mănăstiri, de acia din București, a Tuturor Sfinților ce iaste făcută de sfinția sa.

Precum să știe că având eu de la părinții miei o pimniță de piatră și cu prăvălii deasupra pimniții și cu hanul din dosul pimniții, care pimniță iaste în Ulița cea Mare și merge lungul locului până în locul Perdiculii, care sânt stânjeni [*loc liber*] și în lat sânt stânjeni [*loc liber*]. Care să hotărăște locul despre răsărit cu niște prăvălii ale mănăstirii Eadului Vodă, iar despre apus să hotărăște cu o pimniță care s-au numit că au fost a unui Mihalce croitoriu și acum o stăpânește jupanul Iorga Ismail *biv* staroste ; și puțin mai jos să ajunge locul hanului și cu niște prăvălii ale mănăstirii Sărindariului.

Care pimniță și han le-au cumpărat și le-au făcut părinții miei după cum dovedesc și zapisele ceale vechi. Și eu neavând putere ca să le mai știu, au mers la sfinția sa, dintru a mea bunăvoință și de nimenea silit, de le-am vândut sfinții sale drept bani gata taleri o mie trei sute și cincizeci, care bani i-am luat toți și deplin în mână mea.

Drept aceia și eu am dat acest adevărat zapis împreună și cu zapisele ceale vechi care sânt de toate [*loc liber*], ca de acum înainte să le stăpânească sfinția sa cu bună pace de către mine și de către tot neamul meu. Și să fie moșia stătătoare și ohabnică în veaci sfintei mănăstiri a Tuturor Sfinților ce iaste mai sus zisă.

Și când am făcut acest zapis fost-au cu știrea tuturor vecinilor din sus și din jos și alte obraze cinstite mărturii care să vor iscăli mai jos anume.

Și, pentru mai bună credință, întărit-am acest zapis cu a mea iscălitură și peceate, ca să se crează.

Leat 7223 [1715] martie 21 *dni*.

Șarban *sin* Iane Stăncescum am vândut și adeverez Costandin [*indescifrabil*] *vel* spătar,, mărturie

Gheorghie a lui Vasilie, martor
Neaoșul sluga Stăn. [cescului], martor
Neaoșul cupeț, martor

[*pe verso*]:

Zapisul lui Șerban *snă* Iane Stăncescu pentru hanul ce ne-au vândut

Leat 7223 [1715] martie 21.

Arh. St. Buc, Episcopia Argeș, XLVIII-26.

Original, stare foarte bună, hîrtie groasă, cerată, cu filigran; pecetea inelară, în tuș A lui Șerban Stăncescu; trei semnături grecești, indescifrabile.

115.

1715 iulie 20

Anthim cu mila lui Dumnezeu arhiepiscop și mitropolit a toată Țara Eumănească și exarh plaiurilor.

Ceia ce iau darul vredniciei cei arhieresti de pren toată lumea și să așază purtători de grije la besearică cea sfântă a lui Dumnezeu, au datorii mai cu de-adinsul a păstori turma lor cea pravoslavnică ce li s-au încredințat de la Hristos, cu cuvinte folositoare de suflet și cu învățătura cea evanghelică, și cu ochi priveghialnic să păzească oile ceale cuvântătoare de lupii cei grei carii nu cruțează turmei și de pășunile ceale stricătoare de sufletului, carele zăticnesc mântuirea lor.

Această învățătură dă fericitul Pavel miliseanilor zicând : „luați aminte de sine-vă și de toată turma pre care pre voi v-au pus duhul sfânt episcop a păstori besearică lui Dumnezeu care au câștigat-o prin sîngelul lui”.

După aceasta au altă datorie următoare aceștia, în tocma trebuințicioasă, adică a purta grije pentru zidirea, înălțarea și adaosul sfintelor lăcașuri și dumnezeestilor case. Că de ar lipsi sfintele besearici, unde s-a aduna norodul ca să asculte duhovniceștile și evanghelicestile cuvinte și cântări, sau unde s-ar săvârși sfintele și înaltele ale lui Dumnezeu tainic mai ales încă că și proorocul David ne poruncește, în besearici bine să cuvântăm pre Dumnezeu și să iubim podoaba casei lui.

Drept aceia și smereniia noastră, de vreme ce den mila lui Dumnezeu ne-am înălțat la treapta cea înaltă a arhieriei și am primit grija a păstori oile ceale cuvântătoare, știind aceste doao datorii ce sânt asupra noastră n-am lipsit până acum, după puțința noastră, a învăța turma ce cuvântătoare ceale de folos și mântuitoare, și cu laptele cel dulce al cuvântului a o hrăni.

Așijderea și spre rădiearea, adaosm și podoaba sfintelor lăcașuri multă pohtă și răvnă dumnezeiască am avut, care răvnă cu năstavul și cu ajutoriul dătătorului de bune Dumnezeu s-au lucrat, și la săvârșire bună au venit. Că dintru ostenealele mele ceale multe, din tipăritul cărților, și din milosteniile îndurătorilor creștini ne-am învrednicit de am înălțat din temelie besearică frumoasă aici în București, întru slava și mulțumită însuși celui ce întru Troiță să proslăveaște Dumnezeu, și întru cinstea și lauda tuturor sfinților denpreună încât să fie și să se numească cinstită mănăstire a Tuturor Sfinților, căroră am și închinat-o, și pe numele lor o am zidit-o ca să se prăznuiască întru ia [ea] cu mărire și să se cinstească neconținut cu laude și cu cântări ca niște priiateni ai lui Dumnezeu și ajutători și sprijenitori tuturor pravoslavnicilor creștini.

Zidit-am și împrejurul ei chilii destule și alte lăcașuri pentru odihna egumenului care va fi după vremi și [a] acelora ce vor vrea să aleagă viața sihăstrească, adăogând întru ia [ea] și altele multe trebuincioase.

La care am închinat multe de toate câștiguri imitatoare și nemutătoare pentru îndestularea celor ce vor lăcui întru ia : adecă moșii, vii, mori, stupi și dobitoace de tot fealiul.

Încă și besearică am împodobit-o și am înfrumusețat-o cu ajutoriul lui Dumnezeu pe dinafară și pe din lăuntru cu multe odoară de argint, și cu veșminte scumpe, cu cărți de multe fealiuri și cu altele ce să obicinuiască să înzestra zidirile ceale cuvioase.

Și pentru ca să se chivernisească toate nestrămutat după cugetul meu și după socoteala cea bună și dreaptă, am așăzat 32 de capete în scris, întru carele mai pre larg rănduesc toată îndreptarea mănăstirii, precum se vede în condicul cel iscălit al besearicii. Adecă, să se afle de-apururea la acea casă 14 oameni pentru slujba mănăstirii, doi preoți mireani să slujească besearicii fieștecarele cu plata lui, să se facă milostenie la săraci în toate duminicile, să aibă oarecare milă în toate simbetile. cei ce vor fi în temniță, să se îmbrace în zioa de joi mari, trei săraci și trei fete sărace. Să se înzestreze pre an o fată săracă, a dooa zi de Sventi Dimitrie. Să se odihnească în trei zile streini nemearnici cu mâncare și cu sălăsluire peste toată vremea. Să se îngroape cu cheltuiala casei săracii ce-i scot prin ulițe morți, cerșind milă pentru îngroparea lor. Să se hrănească trei copii ce ar învăța carte și dascălul lor să-și ia plata ostenealei din mănăstire. Să arză trei candile neconținut în besearică peste toată vremea. Să se prăznuiască pre an pomenirea a patru sfinți: a Sfântului Anthim la 3 zile a lui septemvrie, a ciudotvoretului Nicolae în 6 zile a lui dechemvrie a sfinteii mucenice Agathia la 5 zile a lui februarie, și a Sfântului Alexie, omul lui Dumnezeu, la 17 zile a lui martie, și într-aceaste zile să se facă milostenie la săraci după cum s-au scris în condică.

Să se prăznuiască sărbătoarea tuturor sfinților pre an cu cinste cuviincioasă după obiceiul țării. Și într-această zi să dăruiască pre mitropolitul țării ca să săvârșească sfânta liturghie și în zioa aceia și a dooa zi.

Să se facă sărindare și liturghii în toți anii pentru sufletele celora ce au miluit sau vor milui sfânta mănăstire, după cum s-au înșeninat mai chiar în condică.

Să se strângă într-o lăcriță osebită zeciuiala banilor din căți să vor agonisi de pe veniturile mănăstirii și de la milostenii, ca să se afle la vreme de mare păs al ei.

Să se ție dooa tipografii, una grecească și alta rumănească, pentru folosul obștii și pentru agoniseala casei.

Pre lângă aceastea, mai marele mănăstirii și purtătorul de grija trebilor ei, să fie egumenul cel după vremi, chivernisind și îndreptând toate veniturile ei, și pre călugări cu frica lui Dumnezeu și cu dreptate, carele cât va trăi să-și aibă cuviincioasa cinste și după moarte pomenirile ceale obicinuite, precum s-au înșeninat în condică.

Încă să mai fie și cinci epitropi din ceata neguțătorească, obraze de cinste, pre carii i-am pus și i-am așăzat, ca să poarte grijă pentru buna chiverniseala și adaosul casei și ca să ia socoteală egumenului, pre an de dooa ori, pentru tot venitul și cheltuiala.

Și când ar lipsi egumenu, ei să aleagă pre altul, cu știrea lumnatului domn și blagoslovenia a preasfințitului mitropolit carele va fi după vremi.

Însă voesc ca această sfânta mănăstire care am înălțat-o și am înfrumusețat-o cu a mea cheltuială, să fie slobodă, singură sieși ei și legiuitoare, singură stăpânitoare, și nimănu supusă, fără numai lui Dumnezeu și sfinților tuturor căroră am și închinat-o. Să nu fie supt vreo stăpânire patrierșască, nici supt vrednicie domnească, nici supt stăpânirea arhierelui țării, nici supusă vreunui boiaru, nici vreunii mănăstiri veri marii veri mică. Ci numai numele cel canonicesc al preafințitului mitropolit să se pomenească întru ia, după rănduiala cea bisericască. Iar mănăstirea să se stăpânească și să se îndrepteaze întru toate numai de egumenul și de cei cinci epitropi cu un gând întru toate, după rănduiala ce am așăzat ceale 32 de capete.

Iară de va vrea cineva din cei de acum, sau din cei mai de pre urmă, ori din ce rănduiala ar fi, să supue această slobodă a noastră mănăstire altui obraz sau altei mănăstiri, sau va strămuta cevași din ceale ce s-au hotărât de a noastră bunăvorie în ceale 32 de capete, unul ca acela să fie afurisit de Dumnezeu atotțiitorul, și proklet, și neertat și în lumea aceasta și în cea viitoare, să aibă părăsi la zioa judecării cei înfricoșate pre toți sfinții, și procopseală să nu vază în toate zilele vieții lui.

Și pentru aceasta s-au făcut acest arhieresc hrisov întărit cu iscălitura și cu pecetea smereniei noastre spre adeverința, întemeierea și nestrămutarea așezământurilor și învățăturilor noastre ce s-au zis mai sus.

Îiulie 20 *dni*, leat 7223 [1715].

Dat în scaunul Mitropoliei noastre, în București.

Smeritul mitropolit al Ungrovlahiei, Anthim [*m.p.*].
Și s-au scris de mine Nicola ierei notareșul Mitropoliei

Arh. St. Buc, Suluri, nr. 13.

Original, stare foarte bună, pergament lung alcătuit din două bucăți lipite; splendide ornamentații aurite: în partea de sus, într-o ornamentație florală, mănăstirea, Isus Hristos, heruvimi; jos, o semnătură mare, minunat caligrafiată a mitropolitului Anthim, într-un cartuș aurit. Lipsă pecetea care atârna; se văd numai găurile șnurului.

116.

1715 octombrie 25.

Adecă eu Lefter vornic dat-am acest al meu adăvărat zapis ca să se fie de bună credință la cinstită mâna preasfințitului mitropolit al Ungrovlahiei chir Anthim și la sfânta mănăstire ce să chiamă a Tuturor Sfinților care au zidit-o sfinția sa.

Precum să știe că am mers eu dăntru a mea bunăvoie dă am dăruit simtei mănăstiri șase răzoare de vie dă aice dă dealul Bucureștilor, care sant pre moșia sfintei Mitropolii. Care vii, trei răzoare mi-au fost si mie dă zestre da la fâmeia mea Chita, iar 2 răzoare le-am fost pus eu dăntelină, iar 1 răzor l-am fost cumpărat dă la popa Matei, feciorul popii Potii eliseriul.

-Drept aceia le-am dat sfintei mănăstiri dă pomană ca să mă pomenesc eu și fameia mea Chita la sfântul jărtvenic.

P^m > P^m umai buna și adevărata credință, am dat si acest al meu adavarat zapis întărit cu iscălitura mea, ca să crează*

Octomvrie 25 dni, leat 7224 [1715].

Lefter vornic

[pe verso]:

Zapisul vornicului Lefter pe șase rozoare de vie în dealul Bucureșce au dat de pomeană la mănăstirea Tuturor Sfinților.

Arh. St. Buc, Episcopia Argeș, XLIX—20.
Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran.

1716 februarie 2 [Buzău?].

fAdecă eu Măriia băneasa Mileasca împreună cu ginere-mieu Dumitrașco Brăiloiu vel căpitan za Cerneți, dat-am scrisoarea noastră la cinstită mâna sfinții sale părintelui nostru chir Anthim mitropolit al Ungrovlahiei.

Precum să știe că având noi un loc în orașu scaunului Târgoviște* în mahalaoa Popii lui Lungu, lungu stânjeni 40 și în lat stînjeni 16.

Deci noi pentru sufletele noastre, ca să fim pomeniți în veci asa am socotit și am dat acest loc sfintei mănăstiri carii este'hramul Tuturor Sfinților în orașu scaunului Bucureștilor, în mahalaoa Popii lui Ivasco, care o au făcut și o au zidit din temelii ei sfinția sa chir Anthim mitropolit țării, ca să fie sfintei Mitropolii loc stătător în veac.

Și când am dat acest loc și am făcut acest zapis au fost și alti boeri care să vor iscăli.

Și noi, pentru mai adevărata credință, am întărit zapisul cu iscăliturile și cu pecețile mai jos, ca să crează.

Februarie 2, leat 7224 [1716].

Măria băneasa Mileasca
Dumitrașco biv vel căpitan al Cerneților
Eadul Golescul biv vel vor nec, mărturie
Ghenadie egumen ot Argeș, mărturie
Neacșu proin-staroste, mărturie

Acad. R.S.R., CXXXVII-104.
Copie de epocă, stare foarte bună, hirtie cu filigran.
în copia păstrată la Arh. St. Buc se spune că locul din Tîrgoviște era situat „în mahalaoa Pop[i] lui Dragomir, de la Danciul postelnic Părăianui de moștenire,"și aflîndu-să în lung stânjeni 40 și în lat stânjeni 16".

La urma documentului se află următorul adaos :

„Acest zapis s-au găsit la mâna lui Costandin logofăt ot Târgoviște, ce este ispravnic la viile sf. părintelui episcop Buzău. Și măcar că în zapis

nu să arată de s-au făcut vreun schimb, dar zice cu gura cum că s-au făcut schimb acest loc cu episcopia Buzăului, dănd o vie de la Vespeșt

Cercetând în zapisele sfintei mănăstiri s-au găsit schimbu și iaste acei zapis bun al sfintei episcopii Buzăul.

Seofit igumen Sfințeanu".

Arh. St. Buc, Episcopia Argeș, XLVIII—22.
Copie.

118.

1716 mai 2

jMilostiuu bojiu Io Necolae Alixandru voevod, i gospodin zern Vlaliiseoe.

Davat gospodstvo-mi siuu poveleaniuu gospodstvo-mi sfinții sale părintelui Athanasie egumenul ot Sveantăi Ioan.

Ca să fie volnic, cu aciasta carte a domnii meale, pentru toți oamenii căți să află șazători pe locul sfintei mănăstiri ce iaste în mahalaoa Trănița bițașilor, aici în orașul domnii meale, în București. Pentru că aici la domnia mea, la divan, să jălui părintele egumenul cum că cerând unii, alții loc să-și facă câte o căscioară pe locul mănăstirii și să-și dea chirii precum* dau și alții, le-au fost dat loc și întâi ș-au făcut case micșoare pe potriva chirii. Iar de la o vreme încoace, au început a-și face case mari cu pimnițe și a-și face temeae pe locul mănăstirii și-și vând vinurile lor precum le iaste voia. Și nici o-ntrebăciune de la egumen nu vor să ia, ei fac ce le iaste voia, tocma ca când ar fi locul lor. Și unii nici chirii nu vor să-și dea.

Deci, domnia mea cunoscând că nu iaste cu dreptate a fi ei mai voia nici a-și face case fără de întrebăciunea și voia egumenului și a-și vinde vinurile lor pe locul mănăstirii, am dat aciasta carte a domnii mea părintelui egumen pre unii ca aceia să nu-i îngăduiască nici a-și vinde vinurile lor, nici a-și face case mari cu pimnițe pe locul mănăstirii, făcând decăt să-și facă case mici pe potriva chirii și numai vinurile mănăstirii să să vînză acolea. Iar cui nu-[i] va plăcea așa și nu ș-ar da chirii dupe obicei, să-și rădice casele și să și le mute pe loc domnesc. Pentru că așa iaste porunca domnii meale.

I is. saam reci gospodstvo-mi

Mai 23 dni, leat 7224 [1716].

L.P.

Io Nicolae voevoda [m.p.].

procit vel logofăt

Arh. St. Buc, M-rea Sf. Ioan din București, XII—21.
Original, stare foarte bună; pecetea inelară ortogonală, în tuș roșu.

* Cuprinsul acestui document se găsește aproape exact în următoarele documente: 1717 mai 16, XII-22; 1731 mai 27, XII-24; 1733 ianuarie 12, XII-25; 1734 iunie 4, XII-27; 1753 noiembrie 21, XII-28.

1718 iunie-7.

Adecă eu Ianache cîntărețul *ot* București dat-am scrisoarea mea la mîna dumnealui jupînelui Oprii Fiorea *ot* Brașov.

Cum să să știe că cumpărînd dumnealui jupînelui Oprea o vie de la Nieodim călugărul, și rozorindu-să acea vie cu o vie a mea, nu l-am îngăduit ca să ție dumnealui acea vie, fiind eu mai volnec.

Deci întîrziindu-se vremea și lucrînd dumnealui acea vie, m-am sculat sa-i întorc banii jupînelui Oprii. Și fiind multă pricină între noi am fost și la judecată înaintea dumnealui căpitanului Zamfir *ot* Ploesti. Deci dinaintea dumnealui căpitanului ne-am [în]voit de bunăvoia noastră precum să ție jupînelui Oprea via pînă la toamnă și vinul ce să va face într-aceia vie să-l împărțim den două, noi amîndoi cu jupînelui Oprea. Și banii cîți vor intra, la lucrul viei de primăvară pînă la cules să fie iar din două. Așijderea și banii care au dat dumnealui jupînelui Oprea pre acea vie cînd o au cumpărat, precum va fi scriind zăpisiul, să aib a-i da la toamnă dumnealui, cînd vom vrea să intrăm cu hărdăul în vie.

Și cîți butași va fi băgat și haraci și ori altă cheltuială cîtă va fi făcut dumnealui să aib eu a-i înturna cîndu-i voi da banii dupre vie. Și să-i dau și dobînda acelor bani neguțătorești zece la doi de an. Iar nedîndu-i eu banii în toamnă, precum ne-am așezat, să aibă dumnealui jupînelui Oprea a stăpîni via cu bună pace de cătră mine, precum scrie și cartea dumnealui căpitanului cea de judecată.

Pentru aceasta am scris eu cu mîna mea și am iscălit mai îos, ca. să să crează.

Iunie 7, 7226 [1718].

Az Ianache cîntărețul
Az popa Andonie *ot* București
Az [indescifrabil] Mareea, martor

Acad. R.S.R., XCVI-93.
Original, hîrtie, stare bună, format mic.

1718 octombrie 24.

Adecă, eu Dospina a răposatului Eodnii căpitan, dat-am zăpisiul mieu, ca să fie de bună credință la mîna gineri-mieu, Staico logofăt.

Precum să să știe că i-am vîndut toată parte me de casă și grădina și locul curții jumătate în mahalaua Scaunilor, care case sînt toate într-o curte care i-am dat zestrea, pentru că vînzăndu-le eu altoara striini, anume lui Ivan căpitan Dicii, gineri-mieu neîngăduind pe Ivan căpitan ca să stăpînească, i-au lepădat banii înapoi, precum au fost tocmit cu Ivan căpitan, taleri [loc liber].

Drept aceia, i-am dat aciasta scrisoarea a me, ca să-i fie moșii stă-tătoare în veaci dumne[a]lui și feciorilor dumne[a]lui, căți Dumnezeu îi va dăru, căci că le-am vîndut de a me bunăvoe și cu știrea fraților miei și [a] tuturor rudilor și vecinilor după înaprejur, căci că aceste case sînt, cumpărate cu osteneala me și a bărbatului mieu.

Și pentru mai adevărată credință, mi-am pus și iscălitura mai jos, ca să să crează. Și mărturii care mai jos să vor iscăli.

Si am scris eu popa Costandin, cu zisa dumniaei.
Octombrie 24 *dni*, leat 7227 [1718].

X Eu Dospina căpităneasa, vînzătoare
Eu popa Nicola preot
Eu Mihalcea
Eu popa Datco [!]

[pe verso] :

Zăpisiul soacră-mia Dospiniei căpităneaschii *za* casile *ot* Scaune.
7227 [1718] octombrie 24.

Arh. St. Buc, Mitrop. Ţ. Rom., CCXVIII-1; ms. 131, f. 212v.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

121.

1719 decembrie 4.

^Milostieiu bojieiu Io Nicolae Alixandru voevod i gospodin āavat gospodstvo-mi siiu poveleaniu gospodstvo-mi, credinciosului boiariului domnii mele Tudorache biv vel comis, i lui Hrisand cămărașul.

Ca să fie volneci cu aciasta carte a domnii mele, să ție și să stăpânească niște case și cu tot pămîntul lor ce ar fi avînd aicea în orașul domnii mele, în București. Care case sînt lângă biserică ce o au făcut părintele Anthim vlădica. Și iară să mai ție și să stăpânească și casele dă la Crăngu *ot sud* Saac și cu toată moșia lor. Și să-i ia tot venitul dupre tot hotarul, veri dăn ce ar găsi pă dansa, cu bună pace dă către feciorii lui State paharnic Leurdeanul, însă ce au fost paharnic mare, și dă către «orii-sa Stanca.

Pentru că aceste case dănpreună cu moșiile lor au fost ale lui State paharnic și trebuindu-i lui nește bani, pentru ale lui trebuințe, s-au fost rugat unui turc anume Ibraem Cilibi dă la [loc liber] dă i-au dat o sumă dă bani.

Deci viind vremea banilor, l-au fost apucat Ibraem Cilibi ca săi dea banii și i-au dat dintr-ășii, iar taleri 500 neavînd ca sa-i dea, l-a-pus [în] închisoare foarte tare. Și State paharnic alt neavînd cum facu și dă unde ca să-i dea acești bani, s-au fost rugat dă-nchisoare cu multe rugăminte la acești doi boiari ce mai sus sînt numiți, dă le-au fost dat State paharnic zăpisi la mîna dumnealor, puindu-și aceste case cu moșăile lor zălog pînă în trei luni dă zile să aibă a le darea acești bani taleri 500, iară nedăndu-le banii la zi, să le fie casele și cu moșăile stă[tă]toare și să facă ce le va fi voia.

Și dumnealor cu acest feal dă așăzămănt și cu acel zăpisi, l-au scos dă-nchisoare și au dat zăpisiul dumnealor la mîna lui Ibraem Celibi pînă în trei luni dă zile dă nu i va da State paharnic banii la zi, să-i dea dumnealor.

Iar cînd au fost la zi, State paharnic n-au putut ca să dea banii. Deci Ibraem Celebi au apucat pă dumnealui Tudorache comisul și pă Hrisand cămărașul, și i-au dat toți banii taleri 500. Și după ce i-au dat toți

banii, an trecut multă vreme și State paharnic nu le-au mai dat nici un ban, **pană** ce au venit vreme dă au murit și după moartea lui încă au mai adăstat acești boiari, ce scriu mai sus, mai mult dă câte 2 ani ca doară le vor da banii feciorii lui State paharnic, au soru-sa, șă-n multe rânduri au fost mers și la ei ca să le dea banii și tot nu le-ai dat, fără căt asa le-au răspuns, cum că n-au puteare ca să le dea banii.

^ Ci dupre cum le scrie zăpisul tată-ne-său State paharnic să ție și să stăpânească casele și cu moșiile ce scriu mai sus, la care lucru dumnealui Tudorache comisul și cu Hrisand cămărașul nici pă acel cuvânt nu s-au lăsat, ci au eșit în Divan înaintea domnii mele cu zăpisul lui State paharnic și citindu-l înaintea domnii mele, și scriind după cum mai sus iaste zis, domniia mea nu i-am lăsat ca să fie păgubași, ci așa am judecat cu dreptate, dă am dat peste acel zăpis această carte a domnii mele credinciosului boiariului domnii mele Tudorache *biv vel* comis, și lui Hrisand cămărașul ca de acuma nainte să aibă să ție și să stăpânească aceste case cu moșiile lui și să le ia tot venitul ori den ce s-ar găsi, cu bună pace, dă către feciorii lui State paharnic și de către soru-sa. Iar oricând ar putea copii lui State paharnic au dăn neamul lor să dea banii, să fie volnici a darea banii și să-și ia casele cu moșiile înapoi și de cătră nimenea nici o opreală să n-aibă, că așa iaste porunca domnii mele.

Ii saam reci gospodstvo-mi.

Dechemvrie 4 dni, leat 7228 [1719].

L.P.

Io Nicolae voevoda [m.p.].

prociienomu Costandin Văcărescu vel [loc rupi]

Acad. R.S.R., CD-14.

Original, stare potrivită, pătat de umezeală; pecetea inelară a domnului, în tuș roșu.

Milostiu bojiu Io Nicolae voevod i gospodar zemli VlaJiiscoe davat gospodstvo-mi siiu poveleniu gospodstvo-mi.

Sfintei și dumnezeestii mănăstiri unde să prăznuiască hramul lui Sfete Ioan, de aicea din orașul domniei mele, din București, și părintelui egumenului chir Timothei.

Ca să fie în pace și ertată de acum înainte de calul domnesc ce iaste obiceiul de dau mănăstirile pe an. Pentru că această mănăstire neavând obiceiul nici mai nainte vreme a da calu domnesc, ca celelalte mănăstiri, m-am milostivit domniia mea ca și de acum înainte să fie ertată, să n-aibă supărare de calu domnesc.

Drept aceia am dat domniia mea această carte a domniei mele întru adevărînță.

I i saam rece gospodstvo-mi

Mai 5 dni, leat 7228 [1720].

Acad. R.S.R., MLXXXV-48.

Conie în condica mănăstirii, fost ms. 2 593.

fDe vreme ce întâmplarea cea viitoare iaste nevăzută și însăși îngerilor necunoscută, pentru că numai la Dumnezeu toate sânt cunoscute, drept aceia și eu robul lui Dumnezeu, Ianachie, văzând că lumea aceasta iaste trecătoare și sfârșitul vieții mele să apropie, socotit-am mai nainte până îmi sânt mințile întregi și sănătoase, de am făcut așăzământ cu hotărâre printr-această adăvărata a mea diiată la care au fost de față și dumnealui jupanul Tanasie staroste de neguțători și alți neguțători, obraze de cinste, ce să văd mai jos iscăliți.

Pentru că neavând eu alt moștenitoriu în urma mea am socotit de bunăvoia mea și cu tot sufletul meu, de am lăsat toate acestea ce să văd însemnate mai jos, în seama cinstului și preasfințitului mitropolit al Ungrovlahiei chir Daniil și asupra sfintei și dumnezeestii Mitropolii din București, ca după petrecania mea să mă grijască cu pomeniri și cu sărindare pană la trei ani.

Iar ceale ce am lăsat sânt acestea :

1 contoș roșu cu pănteci de vulpe ;

1 contoș negru-vearde, ponosit, cu spinare de sîngeap ;

1 dulamă turungie de tabin ;

1 dulamă de canavăț ghiurghiulie, fâmeiască, blănită cu [loc liber], purtată ;

1 dulamă de canavăț vearde, blănită cu pacea de jder, cu nasturi de Țarigrad ;

1 ghiordie de fringhie roșie blănită cu sandraci ;

1 zăbun de sandal de Vineția, galben ;

1 dulamă bărbătească vearde de tabin, cu nasturi de sârmă ;

1 roche de belacoasă turungie cu gurile de sârmă ;

1 belacoasă roșie ; 1 cearșaf de rățele ; 1 iie cu mătase roșie umplută cu fir ; 1 cearșaf, ponosit, cusut cu mătăsuri ; 1 iie cu sârmă ; 1 iie cu mătase albastră umplută cu fir ; 1 iie neponosită cu mătase roșie umplută cu fir ; 1 față de perină aleasă, eu alb ; 2 brăște roșii, unul mare altul mai mic, cu flori de fir ; 2 perine mici cusute cu fir ; 1 măhramă fâmeiască dinainte cusută cu fir ; 1 peșchir vărgat împrejurul measii ; 1 masă de pânză vărgată cu alb ; 1 oglindă de ceale mari.

1 roche de ataiia albastră, cu flori roșii ; 1 față de perină albă vărgată ; 1 alagea roșie vărgată ; 1 peșchir vărgat ; 2 bucăți de pânză groasă ; 3 scoarțe de Țarigrad ;

2 coți de postav roșu ; 1 păreache de gure de sârmă galbene ; 1 măhramă de obraz mică ; 1 peșchir mai lung ; 1 păreache de cercei de aur cu robinuri ; 1 inel de aur cu robin ; 2 ineale de argint, poliite de Liptca ; 1 foae de cearșaf nesfârșită ; 1 mahramă fâmeiască aleasă ; 1 măhramă de mătase cu ținte de fir ; 4 perine de Țarigrad pestrițe ; 2 pungulițe cu zapise ; 1 toc de șa albastru ; 1 păreache de cuțițe cu sedef ; 1 păreache de cuțițe cu prăseale albe ; 2 săbii cu argint pe la munuche [miner] ; 4 săhane de aramă ; 13 tipsii de aramă ; 4 căldări și doao tingiri ; 1 căldare de rachiu cu capacul și cu țeava ei ; 3 tigăi de aramă ; 1 leghin [lighian] și doao ibrice ; 1 clondir de fier alb ; 1 solniță de fier alb ; 1 clondir mic de fier alb ; 1 chipcel de fier alb ; 18 talere de cositoriu și de aramă ; 1 șcatulcă ; 1 cazan mare și o funie.

Aceastea toate câte coprind într-această diiată le las cu sufletul meu asupra sfinției sale părintelui mitropolitului al Ungrovlahiei chir Daniil,

ca să să vândă și din banii ce să vor agonisi să să cbieltniască pentru sufletul meu, la pomeniri și la sărindare, până în trei ani, taleri 200; să dea și la Cămpina unde iaste îngropat frate-meu Stamate taleri 100 și la Câmpulung unde iaste îngropată soția mea Sanda taleri 50.

Iar casele din București (afară dintr-un loc de casă ce l-am dat lui Stan și 7 pogoane de vie din dealul Bucureștilor le-am lăsat osebit sfintei Mitropolii pentru îngroparea, ca să mi să pomenească numele la sfântul jărtvenic.

Las și la mănăstire la Colțea să mi să facă doao sărindare, taleri 20 ; las și la Sărindariu, taleri 10.

Iar pentru zapisele de datorie și pentru datoriile ce scriu în catastihul meu, pe urmă după moartea mea, cărei din datornici vor primi blestem de la părintele cum că nu sânt datori, să fie în pace, iar carii nu vor putea lua blestem, să dea banii pe cât vor scrie zapisele, și să-mi facă ceale ce am rânduit.

Iar carele din neamul meu, după moartea mea, s-ar scula cu vreo judecată gândind să strice această diiată a mea, au mumă-mea, au altci-neva să fie supt blestemul sfinților părinți ce au fost la săborul de la JSleheia și să-i fie părăș la înfricoșata judecată a lui Hristos, prea curata maica sfinției sale. Și să aibă a dea seama pentru păcatele mele. Căci că mumă-mea ș-au luat partea ei și au fugit de m-au lăsat pe mâinile striinilor.

Și pentru încredințarea aceștii dieți, mi-am iscălit numele meu și ara pus peceatea mea mai jos, ca să să crează.

În Toemvrie 1 *dni*, 7230 [1721].

Însă la viile din București sânt 9 pogoane, ci 6 pogoane să fie ale sfintei Mitropolii, precum le-am lăsat, iar 3 pogoane le-am lăsat lui Stan pentru căci m-an căutat la boala mea.

I L. P. j Eu Ianachie slugear

Popa Nicola prot.[opop], martor

Ghiorghie al lui Vasilie, martor

{pe verso}:

Diiață lui Ianache cupețul pentru ceale ce au lăsat asupra sfintei Mitropolii, cum arată înlăuntru.

Danii [indescifrabil] casă în București, i pogoane vie șasă în dealu Bucureștilor.

Diiață lui Enache slugear pentru casele din București și 6 pogoane de vie.

7230 [1721] noiembrie 1.

Arh. St. Buc, Mitrop. Ţ. Rom., GGVI-12.

Original, stare bună, hirtie cu filigran; frumoasă pecetea inelară; două semnături grecești, indescifrabile.

124.

1725 mai 4.

fDat-am cartea noastră dumisale logofătului Staico, pentru că din porunca dumnealor boiarilor celor mari fost-am trimiși la un loc al dumnea-

lui logofătului Staico din mahalaoa Scaunilor, care să-1 dovedim și să-1 aleagem de către locul vâtașilor de măcelari, anume Necula [*loc liber*].

Deci, după poruncă, am mers la acest loc și am strâns preoți și alți vecini mahalagii bătrâni de penprejur. Și fiind de față și vâtașii de măcelari, ne-au dat Staico logofăt scrisori ce au avut. Și vâtașii de măcelari încă ne-au dat și ei scrisori ce au avut.

Și citindu-le foarte cu amăruntul, am tras tot locul. Și după bune și dreapte zapise ce au avut Staico logofătul, am ales să-și ție locul dumnealui a patra parte. La care, alegându-i partea de loc, l-am și tras după obicei, cum semnează din jos anume trăsurile. Însă în fața despre pod, să ție stânjâni 7 și [*loc liber*] palme. Și din dosul casilor, să ție stânjâni 8 și 2 palme. Și la mijloc, în fața despre Scaune^ să ție stânjâni 8 și o palmă, însă opt. Și să să ție și pe lângă Cănată[?]stânjâni 7.

Și având poruncă ca să și înpietrim la aceste trăsuri, ce scriu mai sus, la toate am pus pietri, de am ales locul lui Staico logofăt de cătră locul vâtașilor de măcelari.

Drept aceea, i-am dat aciasta scrisoare a noastră ca să ție și să-1 stăpânească acest loc, după cum l-am ales și l-am înpietrit, cu bună pace de cătră vâtași de măcelari, pentru că acest loc au fost al lui Staico logofăt dat de zeastre de la soacră-sa, jupâneasa Dospina ce au fost a lui Eobe căpitan de cazaci.

Aciasta scriem.

Mai 4 *dni*, leat 7223 [1725].

Az popa Iordache *ot* mahalao Popa Hierăi, martor

Az popa Dobrin *ot* Iana, martor

Az Neculae *vtori* vistier

Az Stoica *vtori* vornic

Eu Coman portar

Tudorache brutarul, martor [*grecește*]

Leondaris, martor [*grecește*]

Arh. St. Buc, Mitrop. Ţ. Rom., CCXVIII-3; ms. 131, f. 213-213v.

Original, stare potrivită (rupt la îndoituri).

125.

1726 martie 20.

fEu roaba lui Dumnezeu, Măriia, fata Eadului logofăt, căzând la multă boală și aju[n]gând la slăbiciune și temându-mă să înfricoșatul clas al morții, pân-unde mi-am avut mințile întregi și limba dășchisă, am cugetat ca să-mi fac diiață și să-mi aşaz toate ale mele, mult, puțin, cât am dan mila lui Dumnezeu și să [la] părinții miei.

Întăi, mă rog tuturor creștinilor ca să mă iarte, oricui ce voi fi greșit și ert și eu să pă toți frații lor creștini. Și las cu sufletul meu, să mă îngroape la sfânta biserică unde să cinstește și să prăznuiaște hramul mai marilor voivozi cetelor îngearști, Mihail, i Gavriil și hramul acelu dăntru sfinți, părintele nostru, Athanasie cel Mare.

Martie 20 *dni*, 7234 [1726].

Întăi, casa cu locul căt ține, să aici dănt București, care casă îmi iaste și mie să la părinții miei. Ci, aciasta las cu sufletul meu, să să vândă, să să facă sărindare și pomenire sufletului meu și al părinților miei.

Așijdere și o carată a mea. Și aciasta să să vânză, să să dea milostenie la fete sărace.

Și am și cinci cai telegari; iar să să vânză, să fie pentru pomenirea sufletului meu și al părinților miei.

Am și o moșie dă la Greci, care moșie îmi iaste dă la părinți, însă cu zece suflete dă țigani. Ci, aciasta moșie și țiganii dănpună o las cu sufletul meu la sfânta biserică unde voi să mă îngrop.

Am și o moșie ce să chiamă Puranii. Și aciasta o las cu sufletul meu la sfânta Mitropolie dă aici dăn București, ca să fie pentru pomenirea sufletului meu și a părinților miei.

Mai am și viile dă la Sărata, pogoane 21, cu casile lor, cu cramă, cu slomn, cu toate dichisile dănprejur. Aceste să să prețuiască și să să dea la Marica parcălăboe, pentru taleri doao sute, careîi sănt datoare. Și prețuindu-să și căți bani va mai rămânea, să fie pentru pomenirea mea și a părinților miei.

Și mai am noao pogoane dă vie în dealul Bădeanilor. Ci, aciasta vie o las cu sufletul meu, nepoatii meale dă soră, Păunii, ca să mă pomenească.

Și am o păreche dă cercei câte un picior dă balș (*sic*) și cu luminile dă zmaragd. Care cercei sănt la Ghiorghe hangiul zălog drept taleri doaozeci și doi, bani noi.

Și mai am o păreche dă cercei cu luminile dă balaș, câte cu trei picioare, dă mărgăritar, care sănt la Stamate vameșul, zălog drept taleri șase, bani noi.

Și am noao șiruri dă mărgăritare la jupan Hriste, drept taleri patruzeci, zălog de pă cum scrie zapisul.

Și să să dea taleri trei și jumătate vechi pentru casile clisearilui dă Mitropolie, cât am șazut fără chirie.

Și să să dea și Neoașului ficiorul, taleri doaozeci și un cal vineciur, pentru simbriia lui. Iar pentru un rumăn al dumnealui neanii, lui Costandin, să i să dea un copil di țigani. Și doao vaci să să dea la fetile Ancuții. Iar celelalte să să vânză pentru datorii. Care vite câte sănt, le știe câte sănt Niacșul ficiorul.

Iar pă Stanca țiganca o las văru-mieu Matei Băleanul; iar pă Dobra țiganca și pă un copil al ei, anume [*loc liber*], o am ertat, pentru că m-au căutat la vreame boalii meale.

Iar pentru câte moșii și alte lucruri ce ar mai fi, au dă la părinții miei și au dă la bărbatul meu, să să vânză, să să plate[a]scă datoriiile. Și ce ar mai rămânea, să fie pentru pomenirea sufletului meu și al părinților miei și al socră-mieu, Sterii și al soțului meu, pentru că n-am putut să le fac nici o pomenire.

Iar o masă și un peșchir le las părin[telui] Stavropoleos.

Deci, la aceste toate, mult, puțin cât am, ce scrie mai sus, las epitropi pă duhovnicul meu, părintele Stavropoleos, chir Ioanichie și pă nenea Barbul Merișanu și pă neane Gligorașco *biv* sârdar, să să chivernisească și să-mi facă pomenirea sufletului meu și al părinților miei.

Iar care dăn rudele meale, au dăn neamul meu, au dăn neamul bărbatului meu s-ar scula și ar strica și ar strămuta aciasta adăvărata diiată a mea și ar face altă supărare, unii ca aceia să fie neertați și să fie supt blestemul sfinților părinți dă la Nichela și să n-aibă unde veni dăpă mine.

Și când am făcut aciasta adiată, fost-au cu toată voia mea. Și o am întărit cu numele și cu pecete, mai jos, ca să să crează, iscăindu-să și alte obraze dă cinste, pentru încredințare.

Și am scris eu, Iorga, cu zisa dumneaei.

[L.P. | Eu Măriia, fata Eadului logofăt Grecianu, adeverez

Eu popa Calini protopop mărturie
Barbul Merișanu *vel* clucer, mărturie
Grigorie *biv* *vel* sârdar, mărturie
Barbul *biv* *vel* stolnic, mărturie
Costandin Băleanu *biv* *vel* comis, mărturie
Eadul *vtori* postelnic, mărturie
Matei [*indescifrabil*], mărturie
[rezoluția mitropolitului la începutul documentului]
Daniil mitropolitul Ungrovlahiei, adiverez

Arh. St. Buc, Doc muntenești, XXV—48.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecete inelară, în tuș negru; însoțit de o copie modernă din 1898.

126.

1727 august 24.

ȚAdecă eu, Gara Mustafa, dinpreună cu soția, Hava și cu feciorii miei, anume, care să vor iscăli mai jos, dat-am zapisul nostru la mâna lui Ștefan cazacul, i a fâmei lui, Iliina, ca să fie de bună credință.

Precum să să știe că le-am vândut o casă în mahala, drept taleri 10 *pol*, bani noi. Care casă iaste în mahalaua Popii Eusului, însă ca[sa] cu locul ei. Și om [am] vândut di a noastră bunăvoe, nesiliți de nimini și cu știrea mahalagiilor.

Drept aceia, să aibă dumnealor a o stăpâni cu pace di cătră noi și [de] cătră tot neamul nostru.

Și pentru mai adevărată credință, ne-am iscălit mai jos, ca să să crează.

August 24 *dni*, 7235 [1727].

X Eu Mustafa vânzător
X Eu fâmeaia lui, Hava vânzătoare
X Eu Meameș (*sic*) *sin* lui Mustafa, vânzător
X Eu Hoțea *sin ego* Mustafa
X Eu Mustafa *sin ego*
X Eu popa Eftenie *ot* mahala, martur
X Eu Eadul lifegiu, martor
X Eu Eadul aprod, martor
X Eu Stoica cazacul, martor
X Eu Bălăceanu cazacu, martor
X Eu Dima fustașu, martor
X Eu Chirul cazacul, martor
X Eu Apostol cazacul, martor

Și am scris eu popa Pătrasco, cu zisa lor.

Arh. St. Buc, Doc muntenești, XXV—49.

Original, stare potrivită, hîrtie cu filigran.

|Adecă eu Eadul țiganul dat-am zăpisul meu la mână părintelui igumenului *ot* Sventăi Ion.

Precum să să știe că m-au lăsat pe locul al mănăstirii în Scaune să-mi fac casă și pimniță și ce voi vrea. Și m-au tocmiț cu sfinția sa să-i dau chirie pe an taleri vechi 2. Și dănd chirie să șez să mă hodinesc, iar nedănd chirie, din an în an, să aibă sfinția sa a veni să-mi strice casa și să mă scoată, că așa m-am așăzat cu a me[a] bunăvoe.

Și pentru credința am pus deagetu mai jos, ca să să crează.

Dechemvrie 20 *dni*, 7237 [1728].

Eu Eadul țiganul croitoriul, platnic

Eu Costandin cojocariul, martor

Am scris eu Toma cu învățătura Eadului și martor

Arh. St. Buc, M-rea Sf. Ioan, XII-23.

Original, stare foarte bună, format mic.

Matei Cantacuzino *vel* armaș dat-am acest adevărat zăpis al meu sfinții și dumnezeștii mănăstiri unde iaste hramul sfântului proorocului și mergătoriului înainte Ioan botezătorul de aici din oraș, din București, și sfinții sale părintelui Timothei năstavnecul aceștii mănăstiri.

Ca să fie de bună credință, pentru că din voia lui Dumnezeu dându-și sfârșitul vieții soția mea Păuna și mai având și alți răposăți morți îngropați la această sfânta mănăstire, s-au îngropat și ia acolo.

Drept eu, dintru a mea bunăvoe pentru sufletului (*sic*) răposatului soții mele și pentru a mea pomenire, am dat la această sfânta mănăstire un sălaș de țigani, anume Pănugul țiganul cu țiganca lui anume Voica și cu trei copii anume Neagoe, i Paraschiva, i Slanona, ca să fie mănăstirii danie și robi în veaci, să-i stăpânească de cătră noi și de cătră tot neamul nostru în veaci, cu bună pace. Și acești țigani au fost ai noștri de la părinți.

Și pentru mai adevărată credință am iscălit și am pus peceatea, ca să să crează.

Avgust 1 *dni*, leat 7237 [1729].

E.P. | Matei Cantacuzino *vel* armaș

Neagoe logofăt Buceanul martor și am scris

Acad. R.S.R., MLXXXV-203.

Copie în condica mănăstirii, fost ms. 2 593.

fScrisoarea noastră la cinstită mână dumnealui Grigorie Grecianul *vel* sârdar.

Precum să să știe că ne-a dat dumnealui puțin loc dă curtea dumnealui, în lung stânjeni [*loc alb*] și în lat stânjeni [*loc alb*] dă am mai lungit altariul sfinții biserici.

Deci cu acest loc am făcut cu dumnealui schimb cu alt loc dă lângă grădina dumnealui, în lung stânjeni [*loc alb*], în lat stânjeni [*loc alb*], care loc ne iaste și nouă dă schimb dă la Mantheu egumenul *ot* mănăstirea Codreanii, cu niște suflete dă țigani, după cum adăvărează zăpisul sfinții sale.

Drept aceia am dat acest adăvărat zăpis al smerenii noastre dănprenă și cu zăpisul dă schimbul locului la mână dumnealui, ca de acum înainte să aibă dumnealui a-l stăpâni cu bună pace dă către smerenia noastră. Și să-i fie dumnealui moșie ohabnică și stătătoare în veaci, dându-ne și dumnealui zăpis la mână noastră de stăpânirea locului ce e mai sus zis.

Și pentru întărirea zăpisului am iscălit mai jos, ca să să crează.

Arh. St. Buc, M-rea Stavropoleos, XII—31.

Original, stare bună, hîrtie cu filigran; pe verso se află textul documentului cu data de mai sus, prin care egumenul mănăstirii Codreani dăruiește mănăstirii Stavropoleos locul amintit.

Adecă eu jupăneasa Calița a răposatului Matei vistier, fata lui Drăghici Cantacuzino *vel* spătar, dat-am scrisoarea mea la mână sfinții sale părintelui egumenului chir Timothei de la sfânta mănăstire ce să prăznuiască Sti Ioan butezătorul și la mână tuturor călugărașilor ce să află lăcuiitori acolo și celor ce să vor afla de acum înainte năstavnice la această sfânta mănăstire.

Precum să să știe că având eu un fecior din trupul meu anume Costandin și întâmplându-să moarte, au lăsat la sfârșitul lui, cu sufletu său, ea să-l îngroape acolo la mănăstire unde mai sus s-au zis. Și au lăsat din partea lui ce i să cuvenise din țigani, trei suflete ca să să dea la sfânta mănăstire pentru pomenirea sa.

Deci și eu din partea lui am dat trei suflete de țigani anume : Sandu țiganul și pe soru-sa țiganca c-un copil al ei anume Vasile, ca să fie sfințe mănăstiri aceste trei suflete stătătoare în veci și de cătră nimenea să n-aibă nici o băntuială. Ci sânt din țiganii lui ce i s-au cuvenit și lu parte de la tată-său.

Drept aceia am dat și eu această scrisoare ca să-i stăpânească cu bună pace.

Și pentru mai adevărată credință, am întărit cu această scrisoare și cu iscălitura mea și cu pecetea mai jos, ca să să crează.

Iulie 1 *dni*, leat 7238 [1730].

Acad. R.S.R., MLXXXV 201.
Copie în condica mănăstirii, fost ms. 2 593.

1731 aprilie 4.

t Adecă eu Bucur siim[ean] ot steagu lui Drăghici căpitan, dat-am zăpisul meu la mână dumnealui jupanul Ianache dascăl.

Cum să să știe că i-am vândut dumnealui o casă aici în mahalaua Broștenilor. Care casă și eu am cumpărat-o dă la un Dobre abagiul și iaste alătura cu grădina dumnealui și cu casa lui lene căpitan. Și i-am v[în]-dut-o dumnealui drept bani gata, taleri 3. Și am luat acești bani toți dăplin în mână mea. Deci, și eu am dat acest zăpis al meu la mână dumnealui, ca să aibă a stăpâni aciasta casă, cu locul cât ține, în veci.

Și, pentru mai adevărată credință, mi-i-am pus numele și degetul mai jos, să să crează.

Aprilie 4 *dni*, 7239 [1731].

X Eu Bucur siimfean] vânzător

Arh. St. Buc, Episcopia Argeș, XLVIII—36.
Original, stare foarte bună, format mic

uz.

1732 iulie 23.

t Adecă eu, Leftera, fămăia Grozii măcelarul, dat-am zăpisul meu la mână lui Negoe măcelarul.

Precum să să știe că întânplându-se de au perit soțul meu, Groze, au rămas datorie multă în urma lui și apucându-mă datornicii pe mine, alt n-am avut ce vinde fără-decât iaste vândut scaunul lui de carne ce l-au avut în Scaune, lui Negoe măcelarul, ce s-au scris mai sus, în taleri 29 noi.

Și acești bani i-am dat în mână datornicilor, de m-am plătit, iar Negoe măcelarul să-și stăpânească scaunul care i l-am vândut, cu bună pace, de nimeni nici un fel de val să n-aibă. Iar de s-ar scula, de acum înaintea, niscăi o[a]meni cu niscăi pricini, să-și caute cu mine. Și acest scaun este pus între Once și între Opre.

Și când s-au făcut acest zăpis, au fost mulți omeni buni, mărturie, care mai jos să vor iscăli.

Și pentru mai adevărată credință, m-am iscălit și mi-am pus și degetul mai jos, ca să să crează.

Iulie 23 *dni*, leat 7240 [1732].

X Eu Leftera, soția Grozii măcelarul, vânzătoare
Eu Iane vistier, martor
Eu Neagul vătaf, martor
X Eu Iane logofăt, martor
X Eu Necula, martor

X Dumitru Colțe, martor
Eu Oprea Poamă, martor
X Gheorghe orbul, martor
X Pădure vătaf, martor
Eu Ivan Spinare, martor
X Andrei, martor
X Stan Eede, martor
Eu Once, martor
X Stan, bătrănu, martor
X Tudor Osman, martor
Eu Crăciun căpitan erbar, martor
X Avram, martor
X Gheorghe Eoșu, martor

Și am scris eu, Stan logofăt, cu z[is]a lor.

Arh. St. Buc, M-rta Sf. Spiridon Vechi, VIII—1.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran.

133.**1733 aprilie 12.**

ȚAdică eu jupăneasa Ioana, soția stegarului Andronache, i *brat* popii Dobrin, și dănprenă cu feciorii noștri anume Nistor, i Tudor, i frate-meu Nistor, dat-am acest adăvărat zăpis al nostru la mână dumnealui jupan Tudor, nepotul dumnealui jupanului Manii mătăsariul.

Precum să să știe că i-am vândut dumnealui un loc cu pomat în taleri șase și jumătate bani noi, însă [în] mahalaoa lui Lucaci. Pentru că așa au lăsat soția mea și cumnatu meu popa Dobrin la mo[a]rtea lor, ca să să vânză acest loc, să-l dau pentru suflete [le] lor.

Și locul, când l-am vândut, au fost neîngrădit și fără de case. Și l-am vândut de a noastră bunăvoe, după cuvântul răposăților și cu știrea mahalagiilor și dănsus și dănsjos, care să vor iscăli mai jos. Ca să fie dumnealui și coconilor dumnealui căți Dumnezeu îi va dăruia moșie stătătoare. Iar altcinevași dăns neamul nostru să nu fie volnic a strica acest așzământ.

Și când am făcut acest zăpis, au fost mulți oameni buni martori. Si pentru mai adevărată credință ne-am iscălit mai jos, să să crează.

Aprilie 12 *dni*, leat, 7241 [1733].

X Eu jupăneasa Ioana, soția stegarului Andronache, vânzătoare ot mahalaoa Vergului

X Nistor, i Tudor *snă* Andronache stegar, i jupăneasa Ioana vânzători

X Eu Nistor *brat* jupăneasa Ioana, vânzători
X Eu Fiorea cazacul, martor
X Eu Badea lemнар, martor
X Eu Neagoe Catana, martor
X Eu Eadul lefegiu, martor

Și acest zăpis l-am scris eu popa Ioan cu zisa jupănesii Ioanii ot mahalaoa Vergului.

Arh. St. Buc, Mitrop. Ț. Rom., CCXXVI-11.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

Adecă eu Iordache logofătul *za* vistierie, împreună cu frate-mieu Costandin postelnicul, feciorii răposatului dumnealui Asan *vel* sluger, dat-am acest al nostru adevărat zapis, ca să fie de bună adevărință, la cinstită mîna preasfințitului mitropolit al Ungrovlahiei chir Ștefan.

Precum să să știe că avînd noi un loc aici în București, alătura cu locul caselor noastre și alătura cu locul Sfîntului Gheorghie cel Vechi, care loc mai denainte vreame au fost al sfintei Mitropolii, fiind beserica Sfîntului Gheorghie mitropolie veache. Iar după vremi mutîndu-să Mitropolia unde iaste și acum și locul pre carele iaste Mitropolia zidită, fiind moșia a Sfintei Ecaterinei, s-au dat schimb la Sfînta Ecaterina acest loc, pentru locul sfintei Mitropolii. Și l-au stăpănit Sfînta Ecaterina de atunci pană în zilele răposatului mării sale Ioan voevod. Iar atunci pe acea vreame, fiind igumen la Sfînta Ecaterina sfinția-sa părintele Pilotheu, au făcut locul vînzătoriu, care loc fiind alătura pe lîngă casele noastre, dumnealui răposatul părintele nostru Asan *vel* sluger, s-au tocmit cu sfinția sa și l-au cumpărat preste tot, precum adeverează zapisul cel de vînzare al sfinții sale și pană acum l-am stăpănit și noi, iar acum, nemaitrebuindu-ne, l-am făcut vînzătoriu. Și am mers la sfinția-sa părintele vlădica chir Ștefan, căzîndu-să sfinții sale a-l cumpăra și l-am tocmit de bunăvoia noastră drept taleri șasă sute noi, întru care loc intră și pivnița, cea de piatră veche.

Numai dintr-această vînzare, ne-am mai oprit și noi loc, alătura cu locul nostru cel vechi al caselor, în lung stînjani 17 *pol* și în lat stînjani 20 *pol*. Însă să să știe și stînjăniului locului acestuia precum merg și în lung și în lat, duprecum s-au măsurat cu stînjenu domnesc și după cum îl va înpietri sfinția sa, din locul nostru cel vechi de la vale despre viia domnească, în lat alătura cu podul, pană în poarta dascălului Șerban cîntărețul domnesc, stînjani 32 *pol*. Și în lung, din poarta dascălului Șerban în sus alătura cu locul Sfîntului Gheorghie cel Vechi pană în locul jupanului Panait, feciorul Nicăi zarafu, stînjani 40 *pol*, palme trei și din locul Sfîntului Gheorghie în lat la căpătâi despre locul jupanului Panait, pană în locul nostru cel vechi, stînjani 14, palme cinci. Și iar din pod de la vale despre jupînul Iamandi chiurciu-bașa la deal, pană în locul ce l-am oprit noi și pană dinnaintea casii lui Ianache telal, stînjani 10.

Deci, să aibă sfinția sa a stăpăni acest loc cu bună pace de către noi și de care tot neamul nostru, pentru că l-am vîndut de bunăvoia noastră și nesiliți de niminea și am luat toți bani deplin și gata în mîinile noastre, dînd sfinții sale și zapisul cel vechi de cumpărătoare.

Drept aceia și noi, pentru mai buna întemeiere, am întărit zapisul acesta, cu pecețile și iscăliturile noastre, ca să să crează.

Dechemvrie 10 *dni*, leat 7343 [1734].

| L.P. ! Iordache Micșenescul

Costandin postelnic *sin* Asan slugeariu, martor
Misail episcopul Buzăului, mărturie
Coman ieromonah igumen sfînta Ecaterina, martor

Foița de trăsura locului, ce l-au cumpărat preasfinția sa preacinstitul părintele chir Ștefan mitropolitul de la dumnealui Iordache Micșănescul logofătul de vistierie, *sin* răposatului Hasan *vel* sluger, care loc la înpăr-

teală, cînd s-au înpărțit Costantin postelnicul cu fratele dumisale Iordache logofătul, căzut-au acest loc numai partea logofătului Iordache, însă osebit, după cum trăsurile din jos arată anume.

Mai 3 zile, leat 7243 [1735].

Trăsura dintîi

Au tras din ceale doao pietri ce le-am pus din jos și de marginea podului și în capul bolovanilor locului curții dumnealui Iordache logofăt drept in sus pe podul uliții ce merge la Tîrgul din lăuntru, pană la cealalte doao pietri, ce le-am pus iar de marginea podului și lîngă bolovanul porții locului dascălului Șerban s-au găsit stînjani 33 *pol*.

A dooo trăsura

Au tras din ceale doao pietri curmeziș spre școală, însă și pe din jos alătura pe lîngă ulucile curții dascălului Șerban, pană în locul al bisericii Sveatăi Gheorghie, s-au găsit stînjani 15. Și am pus piază în capul locului dascălului Șerban lîngă bolovanul ulucilor.

A treia trăsura

A tras dintr-ăcea piază pe din susul școalei și pe lîngă locul bisericii lui Sveatii Gheorghie, pînă în locul jupînului Panait *sin* Nicăi zarafu, stînjani 26 *pol*, palme una. Și am pus doao pietri, însă la sfârșitul gardului lui Sveatăi Gheorghie și lîngă gardul locului [lui] chir Panait.

A patra trăsura

Au tras din ceale doao pietri în jos alătura, pe lîngă gardul locului [lui] chir Panait pană aproape de grajdiul postelnicului Costandin, am găsit stînjani 14 *pol*, palme una. Și am pus piază lîngă gard și de către locul lui chir Panait și de către locul postelnicului Costandin, însă după cum arată dînsul aproape de colțul grajdului din jos.

A cincea trăsura

Au tras dintr-ăcea piază alătura pe lîngă locul postelnicului Costandin și pe din jos de pivniță de piază ce iaste pre acest loc, am găsit stînjani 13 *pol*, palme una. Și am pus piază din jos de pivniță, însă înpotriva gârliciului pivniții.

A șasea trăsura

Am tras dintr-ăcea piază spre vale, tot pe lîngă locul postelnicului Costandin și aproape pe din sus de mărul cel mare, pană în gardul ulicioarei ce merge la beserica la Sveatăi Gheorghie, am găsit stînjani 13 și am pus doao pietri lîngă gard.

A șaptea trăsura

Am tras dintr-ăcele doao pietri curmeziș iar pe lîngă locul postelnicului Constantin, pană din josul colțului grajdului [lui] Ianache telal, am găsit stînjani 8, palme 1 și jumătate și am pus piază în colțul grajdului din jos.

A opta trăsura

Am tras dintr-ăcea piază drept pin curtea și aproape pe dinaintea caselor lui Ianache telal, pană în bolovanii curții locului dumnealui Iordache logofăt, am găsit stînjani 10, palme una *pol*. Și am pus piază lîngă bolovani, și cum zicem mai sus, aproape yje din susul caselor lui Ianache.

A noaolea trăsura

Am tras dintr-ăcea piază spre pod, tot alătura pe lîngă bolovanii curții dumnealui Iordache logofătul pînă la ceale doao pietri ce să numesc la trăsura dintîi, care sînt puse de marginea podului, am găsit stînjani 10, palme doao și jumătate. Și la aceste pietri s-au încheiat tot locul și cu trăsurile și cu pietrile.

Și cînd am tras și am pus aceste zise pietri, au fost de față dumnealui Costantin postelnicul și despre partea sfinții sale mitropolitului trimiși Ștefan logofătul, i Voinea logofătul și despre partea besericii Sveatăi Gheorghie pre omul popa Călin, i dascălu Lungu școlașul.

Vladul logofetel *sin* Tanasie *vtori* portar trimis de dumnealui Miha-lache *vel* portar, de am tras și am înpietrit acest loc, cum din sus arată.

Arh. St. Buc, ms. 131, f. 109—110v.
Copie

140 -

1735 ianuarie 14.

fAdecă eu popa Ion *sin* popa Iane și denpreună cu preotesa me, Dragna, dat-am zăpisul nostru la mânia dumnealui logofăt Costandin *sin* popa Bogdan cliserul domnesc.

Precum să să știe că având socră-mieu Gheorghie staroste de cavafi o pimniță și cu case pe pimniță și cu o prăvălie alătore și dentr-acestea mi-au dat dumnealui mie zestre pimniță jumătate și cu casile, i cu locul.

Deci, murind socră-mieu și rămăind parte dumnealui asupra socră-me pentru zestre dumne[ă]ei, dumneaei o au făcut vânzătoare și de la dumneaei, într-ace vreme o am cumpărat eu, precum va arăta și zăpisul dumneaei.

Și acum, neputând eu ține, trebuindu-mi bani, o am vândut eu dumnealui logofătului Costandin pimniță toată și cu casile după pimniță și cu prăvălie ce este alătore și cu tot locul cât este, precum va răspunde și zăpisul cel vechi și cel de cumpărătoare de la socră-me, care am dat și acele zăpise tot la mânia dumnealui.

Însă aciasta pimniță și cu locul merge pe di o parte, alătore cu locul dumnealui Comănescului și pe de alta, alătore cu pimnița dumnealui jupan Maxi. Și om vândut dumnealui de a me bunăvoe, nesilit de nimeni drept bani gata, taleri patru sute noi, pentru că căzându-i-se dumnealui ca să o cumpere, fiind dumnealui și neamul dupre preotesa me. Si ani luat acești bani ce scriu mai sus, toți gata și deplin în mânia me.

Drept aciasta, am dat și noi acest adevărit zăpis, ca să stăpânească dumnealui și coconii dumnealui, nepoții, strenepotii cu pace de către noi și de către tot nemul nostru.

Și cînd s-au făcut acest zăpis, fost-au cu știre tuturor vecinilor. Și au fost și alți om[eni] mar[tori], care să vor iscăli mai jos.

Și pentru credință, ne-[a]m pus și noi iscăliturile sipecețile cumăinele noastre, mai jos, ca să să crează.

Ghenarie 14 *dni*, leat 7243 [1735].

Popa Ion *sin* popa Iane, vânz[ător]
Dragna preotesa, vânz[ătoare]

L.P. !
i

Arh, St. Buc, M-rea Sf. Ioan, XIII—2.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecete inelară, în tuș

136.

1737 decembrie 15.

fAdică, eu Despa, soția dumnealui Iane Boldescu cupeț *ot* Buzău, ce am fost mai nainte soție răposatului Staico logofăt despre măriia sa doamna, dat-am zăpisu meu la mânia dumnealui Ștefănache *vel* clucer *za* arie.

Precum să să știe că i-am vândut dumnealui trei prăvălii de lemn, pe locu nostru, în fața Scaunilor, în orașu Bucureștilor, în taleri 350. Care prăvălii au fost cumpărat răposat soțul meu Staico logofăt, loc de la dumnealui Barcă *vel* medelnicer, în taleri 125 și am făcut casele cu chel-tuiala noastră, din temelie. Și i-am dat dumnealui și zăpisu vătășilor de măcelari, care după ce am cumpărat locul la leat 7229 [1721] și fiind amestecat cu ei, l-au înpărțit cu ei cum să vede.

Și i-am mai dat dumnealui și o carte de hotărnicie, care s-au hotărât și s-au înpietrit mai în urmă, precum arată în scris anume. Și am stăpânit de atunci și până acum tot cu pace ani 17, după cum s-au înpietrit și sa vede locul.

Iar cât pentru zăpisu dumnealui Barcă medelnicer, de întâmplarea vremilor, au fost pierdut, ci nu i l-am dat. Ci dar, unde să va întâmpla de să va găsi, să nu să ție în seamă acel zăpis, că acest loc mi l-au lăsat răposat soțul meu la moartea dumnealui. Și i-am vândut dumnealui de a mea bunăvoe, să stăpânească cu pace.

Și pentru credința, m-am iscălit mai jos ca să să crează, puindu-mi și pecetea.

Dichemvrie 15 *dni*, leat 7246 [1737].

L.P. | Eu Despa vânzătoare

Arh. St. Buc, Mitrop. T. Rom., CGXVIII⁴; ms. 131, f. 213v-214.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea inelară a vânzătoarei.

137.

1741 martie 15.

fAdecă eu Părvul diiacfenul *snă* Alixandru diaconul și *vnuc* jupanului Mihai cupețul, înpreună cu verii miei anume Barbul, i Șarban, feciorii Eadului unchiului meu, înpreună cu Oprea, dat-am scrisoarea noastră la mânia dumnealui Afendule *biv vel* căpitan *za* margine.

Precum să să știe că murind unchiul nostru Mihai cupețul care au ținut pă jupăneasa Ilinca, fata lui Mușat logofătul și a jupănesii Zmarandii, și au trăit amândoi ani 19 și la moartea jupanului Mihai ș-au fost făcut diiată de au lăsat den câștigul strădăniei dumisale, iar nu de la părinții rudeniilor lui, cui ce s-au îndurat. Așijderea și jupănesii dumnealui Ilineai den câștigul opștesc ce au câștigat amândoi, afară den zestrele ce au avut dumneaei, i-au dat iar ce s-au îndurat.

Deci, câte au fost lăsat rudeniilor lui cu dhata, dumneaei jupăneasa Ilinca cât au fost văduvă în patru ani le-au plinit tuturora pîn la **una**, luând și zăpise de la mânia fieștecăruia cum că câte i-au lăsat jupan Mihai cu dhata lui i le-au plinit jupăneasa Ilinca, precum le arată și zăpisele ce sânt la mânia căpitanului Afendule.

Iar peste patru ani, după moartea lui Mihai unchiul nostru, vrând jupâneasa Ilinca ca să-și facă casa a dooară (*sic*) au luat pe dumnealui Afendulea căpitanul și trăind amândoi ani opt și făcând și coconi, au murit jupâneasa Ilinca și au rămas pe urma dumneaei un cocon de șapte ani, anume Andronache și au moștenit toată avuția mume-sei jupânesei Ilincăi, iar peste doi ani murind și Andronache, ne-au îndemnat unii den nevoitorii de binele nostru ca să ne sculăm să apucăm pe dumnealui căpitanul Afendule să mai cerem moștenire de ale unchiului nostru.

Deci noi, ca niște oameni fără de minte, am urmat și ne-am sculat în zilele mării sale lui Mihai Vodă de am ișit la divan cu dumnealui Afendule căpitanul. Și măriia sa ne-au rânduit la sfinția sa răposatul chir Daniil mitropolitul țării de ne-au luat seama pe amăruntul și s-au găsit dreptatea dumisale căpitanului Afendule și i-au făcut și carte de judecată după pravilă, precum arată cartea. Iar noi nici cu aceia nu ne-am odihnit, ci iar după îndemnările unora ne-am sculat și în zilele mării sale lui Gligorie Vodă de am tras pe Afendule căpitanul și la divanul mării sale de ne-am judecat.

Și măriia sa luându-ne seama pă dreptate și citind și cartea răposatului chir Daniil mitropolitul ne-au scos din divan afară, dând și cartea mării sale de judecată dumisale căpitanului.

Iar când fu acum și în zilele preînălțatului domnului nostru Io Costandin Neculae voevod, noi după îndemnările unora și altora, iar ne-am sculat cu păra asupra dumnealui Afendule căpitanul de l-am tras și la divanul mării sale și ne-am apucat de pările cele vechi cerându-i și un loc de la Scaonice cele vechi ce au fost pael pimniță și magazie și șapte prăvălii, zicând noi și năpăstuind cum că pe acel loc unchiul nostru Mihai nu l-au fost dat jupănesii Ilincăi la moartea lui, ci l-au fost lăsat frăține-său lui Costandin și ceream noi acel loc de la căpitanul Afendule.

Deci măriia sa rânduiindu-ne la dumnealor veliții boiarii ca să ne aleagă și nefiind diiată unchiului nostru la Mihai de față, ca să să dovedească lucrul pentru acel loc, au otărât boiarii să primească dumnealui Afendule căpitanul carte de blestem a părintelui vlădicăi cum că acel loc <3Ste lăsat de jupanul Mihai cupețul jupănesii Ilincăi cu diiată lui, iar nu lui Costandin unchiului nostru, și așa să stăpânească locul.

Și dumnealui căpitanul Afendule au primit să ia blestemul. Iar noi știind adevărul cum că acel loc a fost al jupănesii Ilincăi lăsat de unchiul nostru și l-a stăpânit cu pimniță, cu magazie și cu prăvălii până le-au ars focul de au rămas locul sterp, iar nu altuicuiva și după ce s-au ars prăvăliile și pimniță și s-au măritat și jupâneasa Ilinca de au luat pe Afendule căpitanul i l-au dat scris în foaia de zestre, precum îl vedem și noi acum.

Și pentru una ca aceia n-am vrut să ne punem sufletele să lăsăm pe dumnealui Afendule căpitanul să ia blestemul și am dat această carte a noastră la mâna dumnealui ca să stăpânească locul cu bună pace și altele câte au stăpânit până acum de către noi și de către tot neamul nostru. Iar #are să va scula din noi de acum înainte ca să supere pe dumnealui căpitanul Afendule, să-și ia plata de la judecătoria.

Și pentru credința ne-am pus iscăliturile și degitele mai jos înainte boiarilor care să vor iscăli mărturii.

Martie 15 *dni*, leat 7219 [1741].

Și am scris eu Gheorghe, cu zisa lor.
Eu Părvu diiacon *sin* Alixandru diiacon

Eu Oprea *sin* Ion
Eu Șerban *sin* Eadu
Eu Barbu *sin* Eadu
Pop[a] Moisi, martor
Pop[a] Anton, martor
Eu Mihai cojocar, martor
Popa Mănăilă protopopa al Bucureștilor, martor
Eu Luppul dascălul slovenesc, martur

[*însemnare pe verso*]:

Zapisul Părvului diacon *vmuc* lui Mihai postelnic, Barfbu], i a altor rudeniilor lui ce mi-au dat după ce ne-am judecat den porunca mării sale lui Costandin Vodă la boiari și rămăindu-l, mi-au dat acest zapis.

Arh. St. Buc, Episcopia Argeș, XLVIII—37.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; o semnătură grecească indescifrabilă.

138.

1741 martie 16.

Milostiiu bojiu Io Costandin Nicolae voevod i gospodar zemli Via-liiscol davat gospodstvo-mi siiu povelenie gospodstvo-mi prea cuviosului sfinții sale părintelui egumenul de la mănăstirea lui Mihai Vodă, chir Gligorie, și tuturor părinților, săborul sfintei mănăstiri.

Ca să fie volnic cu cartea domnii mele să ia întru stăpânirea mănăstirii biserica Albă din mahalaoa Bisericii Albe, să fie metoh al mănăstirei, după cum s-au adeverat din hrisoavele ceale vechi ale mănăstirei și de neputare de grijă a egumenilor ce vor fi fost după vremi s-au fost părăsit de către stăpânirea mănăstirei.

Drept aceaia, să fie volnic egumenul, ce s-au numit mai sus, să o ia iarăși întru stăpânire [a] mănăstirei, cum au fost și mai înainte, în vremile trecute.

Și această biserică să fie egumenului și părinților călugări vatra de șădere la dansa în vreamă ce iaste domnia șăzătoare la mănăstire. Și de către nimeni opreală să n-aibă, că așa iaste porunca domnii mele.

I i saam reci gospodstvo-mi.

Martie 16 *dni*, 7249 [1741].

L.P.

procit vel logofăt

Arh. St. Buc, M-rea Mihai Vodă, III-6.
Original, stare foarte bună, monograma și pecetea inelară a domnului, în tuș roșu.

139.

1741 mai 19.

Avînd mare pricină sfinția sa preasfințitul părintele nostru mitropolitul țării, chir Neofit, cu părintele egumenul chir Grigorie de la sfînta mănăstire Mihai Vodă, pentru dealurile cu viile de aici din dealul București

are sfînta Mitropolie danie de la răposatul Eadu Leon voevod si are și mănăstirea Mihai Yodă iar danie de la răposatul Grigorie Ghica voevod, între care dealuri să întindea egumenul mai mult, neurmînd seamnelor ce scriia hrisoavele și intra în dealul Mitropoliei.

Pentru care pricină dînd jalbă sfinția sa peasfintitul mitropolit la marna sa preainălțatul domnul nostru, Io Costandin Nicolae voevod, marna sa ne-au orînduit pre noi ca să meargem acolo, să căutăm si să adevărim care sînt hotarele și seamnele ceale adevărate, după cum scriu în hrisoave.

Beci mergînd noi acolo, au fost despre partea sfinții sale părintelui mitropolitului, echsiarhul Onufrie al sfintei Mitropolii si' Climent ieromonahii dichiul, și protopopul Emanuui. Așijderea și despre partea mănăstirii Mihai Yodă, au fost doi din epitropii mănăstirilor, anume arhimandritul Ghenadie, proigumenul Cozii, și sfinția sa Cozma proegumenul Mărginenii și Theofan dichiul mănăstirii Mihai voevod.

Și așa, am cetit hrISOVUL mănăstirii Mihai Vodă care era de la Antonie voevod, întru care scriia seamnele hotarului mănăstirii Mihai Vodă, unde zicea să aibă a stăpîni mănăstirea Mihai Vodă din hotarul Lupeștilor în jos spre deal, **pană** în Calea Mehedinților, care cale sue drept la crucea lui Alexandru Vodă, cea de piatră. Și de la crucea lui Alexandru Vodă iar în jos, adecă pe drumul acesta **pană** în hotarul cel de piatră al sfintei Mitropolii, unde au fost hotărît de Constantin vodă Șerban, care hotar iaste în Gura Văii, unde să numia și puțul Calicilor. Și din piatră hotarului în sus, **pană** în locul unde au fost via arhimandritului si din via arhimandritului iar în sus **pană** în gardul mănăstirii Mihai Vodă.

Deci fiind aceste seamne toate, atît drumul ce să numia al Mehe" dinților, cît și piatră lui Costandin Vodă și puțul astupat din vremi, «*aceia* să întindea părinții călugări de la Mihai Vodă preste aceste seamne ale hotarurilor.

Iar după ce am mers noi acolo, pe cum mai sus s-au zis, si cercetînd cu amăruntul, încă și cu carte de blestem la cei după acolea, am descoperit și am dovedit că drumul Mehedinților acela au fost după cum scriia în hrISOAVELE lui Mihai Vodă, că urcă drept la crucea lui Alexandru voevod. Și cercîndu-să și în Gura Văii, s-au găsit și piatră care s-au zis că au fost hotar pus de Constantin voevod și măcar că piatră era ruptă si încă si înpresurată supt o talpă a unii case.

Așijderea și puțul care să numia că au fost al Calicilor, fiind astupat? s-au cercat și dovedind din oamenii de acolea locul unde au fost, au săpat și s-au găsit. Și după această cercare s-au cunoscut că aceale seamne dintr-acele loc, sînt seamnele ceale adevărate ale hotarilor. Dar egumenul de la Mihai Vodă tot nu să odihniia pe aceale seamne dintr-acele loc, ci zicea că sînt mai jos. Și așa și noi i-am zis de au mers egumenul însuși dinpreună cu părintele epitropul Macarie proegumenul mănăstirii Eadului Vodă, să găsească și să arate de știe într-alt loc acest feliu de seamne ce scriu mai sus.

Și mergînd și căutînd și ei, au dovedit și au adevărat că aceste sânt scaninele ceale adevărate, la acel loc unde am adevărat si noi, iar alte seamne n-au putut să găsească. Și întorcîndu-se egumenul' dinpreună cu epitropul, au venit la sfinția sa părintele și la noi de ne-au spus, că acelea sînt semnele ceale adevărate și ș-au cerut și ertăciune pentru greșala ce făcea.

Deci noi așa am izbrănit pentru ca să nu mai fie pricină de acum înaintea la acest hotar, de s-au pus altă piatră întregă în Gura Văii în locul pietrii ceii ce s-au găsit fărăimate, și unde au fost puțul s-au pus cruce de piatră, scriindu-să și pricina puțului care au fost într-acele loc.

Drept aceia dar am dat și noi această carte a noastră preasfințitului părintelui nostru mitropolitul țării chir Neofit și a tot soborul sfintei Mitropolii, ca să aibă a stăpîni sfînta Mitropolie de acum înaintea dintr-acele seamne în jos dealul cu viile, după cum cuprinde hrISOVUL răposatului Eadu vodă Leon, cel de danie pentru aceste, iar părinții călugări de la mănăstirea lui Mihai Vodă, să nu să mai întinză din seamnele aceste în jos, pentru că așa am ales cu dreptate.

Mai 19, leat 7249 [1741].

Iordache Crețulescu *vel* dvornic
Matei Cantacuzino *biv vel* ban
Nicolae Eoset *biv vel* logofăt
Antonache *vel* clucer

Arh. St. Buc., Mitrop. Ţ. Rom., 1-5.
Original, stare foarte bună.

140-

1741 mai 20,

Dat-am cartea noastră de adevărîntă preasfințitului părintelui nostru mitropolitul țării chir Neofit, pentru că având mare pricină cu părintele egumenul chir Grigorie de la sfînta mănăstire Mihai Vodă, pentru dealurile cu viile de -aicf din dealul Bucureștilor, ce are sfînta Mitropolie danie de la răposatul Eadu Leon voevod și are și mănăstirea Mihai Vodă iar danie de la răposatul Grigorie Ghica voevod, între care dealuri să întindea egumenul mai mult neurmînd sâmnelor ce-i scriia hrISOAVELE și întră în dealul Mitropolii.

Pentru care pricină dînd jalbă sfinția sa preasfințitul mitropolit la măriia sa preainălțatul domnul nostru Io Costandin Nicolae voevod, măriia sa au orînduit pe dumnealor patru : anume Iordache Crețulescu *vel* dvornic, i Matei Cantacozino *biv vel* ban, i Nicolae Eoset *biv vel* logofăt, i Antonaclie *vel* clucer, ca să meargă acolo să caute și să adevereaze care sînt hotarile și seamnele ceale adevărate după cum scriu în hrISOAVE.

Deci mergînd dumnealor acolo, au fost despre partea sfinții sale părintelui mitropolitul eclisiarhul Onufrie al sfintei Mitropolii și Climent ieromonahu dichiul și protopopul Emanuui. Așijderea și despre partea mănăstirii Mihai Vodă, au fost doi din epitropii mănăstirilor, anume: arhimandritul Ghenadie proegumenul Cozii și sfinția sa Cozma proegumenul Mărginenii și Theofan dichiul mănăstirii Mihai Vodă.

Și așa citind hrISOVUL mănăstirii Mihai Vodă, care era de la Antonie voevod, întru care scriia seamnele hotarului mănăstirii Mihai Vodă, unde zicea să aibă a stăpîni mănăstirea Mihai Vodă, din hotarul Lupeștilor în jos pre deal, **pană** în Calea Mehedinților, care cale sue drept la crucea lui Alexandru voevod, cea de piatră, și de la crucea lui Alexandru voevod iar în jos, adecă pe drumul acesta, **pană** în hotarul cel de piatră al sfintei Mitropolii, unde au fost hotărît de Costandin voevod Șerban, care hotar

iaste în Gura Văii, unde să numia și puțul Calicilor. Și din piatra hotarului în sus, până în locul unde au fost viia arhimandritului și din viia arhimandritului iar în sus până în gardul mănăstirii Mihai Vodă/

Deci fiind aceste seamne toate, atât drumul ce să numia al Mehedinților, cât și piatră lui Costandin voevod și puțul astupat din vreme, cu aceia s-au fost întinzând părinții călugări de la Mihai Vodă peste aceste semne ale hotarului lor. Iar după ce au mers dumnealor boerii cei orînduți acolo, pecum mai sus s-au zis și cercetînd cu amăruntul, încă și cu carte de blestem la cei după acolea, au descoperit și au dovedit că drumul Mehedinților acela au fost, după cum scria în hrisoavele lui Mihai Vodă, că urcă drept la crucea lui Alexandru voevod. Și cercându-să și în Gura Văii, s-au găsit și piatră care s-au zis că au fost hotar pus de Costandin Vodă și măcar că piatră era ruptă și încă și înpresurată supt o talpă a unii case, așijderea și puțul care să numia că au fost ai Calicilor, fiind astupat s-au cercat și dovedind din oamenii de acolo locul unde au fost, au săpat și s-au găsit.

Și după această cercare s-au cunoscut că aceale semne dintr-acel loc, sînt seamnele ceale adevărate ale hotarilor. Dar egumenul de la Mihai Vodă, tot nu s-au fost odihnit pe aceale seamne dintr-acel loc, ci au fost zicînd că sînt mai jos. Și așa dumnealor boerii i-au zis, de au mers egumenul însuș dinpreună și cu părintele epitropul Macarie proegumenul mănăstirii Radului Vodă, ca să găsească și să arate de știe într-alt loc acest felin de seamne ce scriu mai sus. Și mergînd și căutînd și ei, au dovedit și au adevărat că aceste sînt semnele ceale adevărate, la acel loc unde au adevărat dumnealor, iar alte seamne n-au putut să găsească.

Și întorcîndu-să egumenul dinpreună cu epitropul, au venit la sfinția sa părintele și la dumnealor boerii de le-au spus că aceale sînt seamnele ceale adevărate și ș-au cerut și ertăciune pentru greșala ce făcea.

Deci dumnealor boerii cei orînduți așa au izbrănit pentru ca să nu mai fie pricină de acum înainte la acest hotar, de au pus altă piatră, întreagă în Gura Văii, în locul pietrii ceh ce s-au găsit fărîmată și unde au fost puțul s-au pus cruce de piatră scriindu-să și pricina puțului care au fost într-acel loc.

Drept aceia dar după cum s-au ales și s-au îndreptat hotarul sfintei Mitropolii, s-au dat cartea dumnealor boerilor acelor orînduți de aleagere. Și am dat și noi această carte, ca de acum înainte să aibă sfinția sa preasfințitul părintele nostru mitropolitul țării chir Neofit, și tot soborul sfintei Mitropolii a ținea și a stăpîni cu bună pace, dintr-aceale semne în jos, dealul cu viile, să-și ia venitul pămîntului după obicei, după cum cuprinde hrisovul răposatului Eadului voevod Leon, cel de danie pentru aceasta, iar părinții călugări de la mănăstirea lui Mihai Vodă să nu să mai întinză din seamnele acelea în jos.

Și după cum au curs pricina aceștii hotărîri, adevărim și noi printr-această carte a noastră, ca să fie de adevărînță.

Mai 20, leat 7249 [1741].

Costandin Dudescul *vel* logofăt
Grigorie Greceanul *vel* vistier
Iane *vel* spătar
Barbul Văcărescu *vel* paharnic
Andronache Palada *vel* stolnic
Mihai Bărbătescu *biv vel* comis

Eadul Comăneanu *vel* comis
Dumitrașco *vel* agă
Toma *vel* medelnicer
Șculi *vel* sluger
M[ihai] Eoset *biv vel* sluger
B[arbu] *biv vel* sluger
Pavel *vel* pitar
Ștefan Văcărescu *vtori* logofăt *procit*

[rezoluția domnului]:

Io Costandin Nicolae voevod milostiu bojiu gospodar zemli Vlahiscai.

Această hotărîre ce au făcut dumnealor cinstiții și credincioșii veliții boeri ai Divanului domnii mele, pentru pricina dealului cu viile ce au avut sfinția sa părintele mitropolitul și cu egumenul de la mănăstirea lui Mihai Vodă, după aleagerea și hotărîrea ce au făcut boerii cei orînduți de domnia mea, adevărindu-să și printr-această carte de toată obștimea veliților boerii ai domnii mele, s-au cunoscut că iaste bună și pe dreptate. Pentru aceea dar întăritu-o-am și domnia mea, cu pecetea și iscălitura domnii mele.

Mai 21, leat 7249 [1741].

Costandin voevoda [m.p.].

L.P.

Arh. St. Buc, Mitrop. Ţ. Rom., 1-6.
Original, stare foarte bună, pecetea domnului în tuș roșu.

141.

1741 iulie 12.

Foița pentru mahalagii de la beserica Albă, fieștecare precum au mărturisit pentru hotarul sfintei Mitropolii, cel din Gura Văii pe lîngă puțul Calicilor, la vale pe drumul Mehedinților, precum vor arăta în jos anume:

Spirea mahalagiul așa au mărturisit, că din Gura Văii la vale pe drumul Mehedinților pană în nuc, în curtea lui Tudori postăvariuL Au mărturisit și Visa soția lui Alexandru mahalagiul, zicîndu-i Mulge-Vacă, pă acest hotar, fiind o piatră acolea în curtea lui, care mărturisanie au mărturisit și unchiaș Costandin, că au auzit și el din gura lui Alexandra.

Sandul mahalagiul au mărturisit că din Gura Văii și la puțul Calicilor, precum vine din sus drumul Mehedinților la vale, iar pană în curtea lui Tudori, unde au mărturisit Visa ce este numită mai sus, Hrizea mahalagiul au mărturisit că tot au auzit și el.

Și Ivana, soția lui Nicolae, au mărturisit că au băut apă din puțul Calicilor, care iaste din Gura Văii la vale, iar de acolea înainte la vale, precum vor aleage dumnealor boierii cei mari și după cum vor răspunde hrisoavele sfintei Mitropolii. Noi așa știm și mărturisim cu sufletele noastre, care mai jos ne vom iscăli anume:

Eu Spirea mahalagiul, mărturisesc,
Eu Sandul mahalagiul, am mărturisit

Eu Eadu postelnic, am mărturisit
Eu Hrizea postelnic mahalagiul, am mărturisit
Eu popa Matei *ot* mahalaoa bisericii Albe, mărturisesc
Eu popa Iane *ot* biserica Albă, mărturisesc
Eu popa Lăpădat, mărturisesc
Eu Yișa, am mărturisit
Eu Ivana, am mărturisit

Valea părcălabul din mahala au mărturisit că au auzit din bătrâni că au fost drumul Mehedinților pe acolo, tot pe Gura Văii, iar Calicii i-au pomenit și ei tot acolo jos în Gura Văii cu șazămintul lor, uncie s-au găsit și puțul ce să chiamă al Calicilor.

Arh. St. Buc, ms. 128, f. 25—25v.
Copie.

142.

1741 iulie 22»

fNoi boiarii hotărnicii, carii am fost orînduiti de măria sa prealuminatul și înălțatul domnul nostru Io Costandin Nicolae voevod, Matei Cantacuzino *biv vel* ban, Nicolae Eossit *biv vel* logofăt, Costandin Dudescul *vel* logofet, Grigorie Greceanul *vel* vistier, Antonaclie *vel* clucear, Barbul Văcărescul *vel* paharnic, Andronache Palada *vel* stolnic, Mihai Bărbătescul *biv vel* comis, Thoma *vel* medelnicer, Sculi *vel* slugear, i Barbul *biv vel* slugear.

Ca să meargem să cercetăm hotarale sfintei Mitropolii, aici în orașul scaunului domnesc den București, care loc iaste înprejurul sfintei Mitropolii, însă începând de la piatra ce iaste în uliță drept Mitropolie, care iaste în colțul curții dumnealor boiariilor Ducești (pentru că căuta dumnealui Matei Cantacuzino *biv vel* ban, i Andronache *vel* stolnic boiarii ce au fost orânduiți mai întâi de măria sa prealuminatul nostru domn ca să caute toate pietrije ce arată în hrisoavele sfintei Mitropolii și să le adevereze și pă unde ar fi vreunul dentru aceale seamne lipsă, de znoavă alte pietre să puej.

Deci, viind până la acest ioc, îndreptând seamnele și puind pietri, iar când au fost la acest loc, văzând că în hrisoavele sfintei Mitropolii arată că de la această piatră înainte mergi locul sfintei Mitropolii pre lângă crucea domniei Mircioaei pre cale în sus pîn-în piatra de drept Calici și de la aceasta înainte pîn-în piatra den Gura Văii.

Și fiind multă pricină la mijloc pentru că nu s-au putut găsi nimeni ea să poată ști și să arate unde au fost crucea doamnei Mircioaei și sfînția sa părintele mitropolitul țării, chir Neofit, după scrisul hrisoavelor căuta de la această piatră ce iaste în colțul curții dumnealor boiariilor Ducești să tragă drept la piatra ce s-au pus de cialalți boiari hotărnicii în Gura Văii, când au hotărât de cătră mănăstirea Mihai Vodă dealul cu viile.

Și acei doi boiari hotărnicii văzând că iaste lucru cu pricină, au venit până la acest loc îndreptând cealelalte seamne și au stătut până ce iarăși preasfințitul mitropolit au făcut știre mării sale lui Vodă și măria sa de iznoavă ne-au rânduit pe noi toți de am mers și ne-am adunat la locul unde iaste pusă această mai sus numită piatră de-drept Mitropolie.

Deci dumnealor boiarii Ducești au arătat hrisovul răposatului Costandin vodă Brâncoveanul de la leat 7222 [1714] de acel loc căt coprinde casele cu curtea și grădina dumnealor, că iaste hărăzit de Costandin vodă Brâncoveanul arătând că au fost loc domnesc, iar nu al sfînții Mitropolii.

Așijderea și boiarii Leurdeni au arătat hrisovul răposatului [*loc liber*] de la leat [*loc liber*] și lîngă locul boiariilor Leurdeni, locul Eadului cupariul și locul lui Costandin Brăiloiul, care l-au fost cumpărat de la Oteteleşani și locul lui Dositheu Brăiloiul care au fost al Părăianilor, după cum au arătat hrisovul răposatului [*loc liber*] de la leat [*loc liber*] și iarăși alătura locul Diicului Eudeanul *biv* logofăt, cu hrisov de la răposatul Antonie voevod de la leat 7178 [1670]. Care aceste hrisoave toate arătând că au fost aceste locuri hărăzite de mai sus pomeniții răposatii domni acestor boiari, numîndu-le tot locuri domnești.

Și văzându-le noi aceste hrisoave, n-am putut merge așa în dreptii locului, precum cerea sfînția sa părintele mitropolitul, de vreme ce să tăia aceste locuri toate și să coprindea în hotarul sfintei Mitropolii. Care și sfînția sa preasfințitul mitropolit văzând una ca aceasta au lăsat această socoteală jos și s-au învoit sfînția sa cu toți boiarii cei cu hrisoavele înainte noastră ca să să pue pietri unde mai jos va însemna. Și au făcut mare cercetare ca să dovedească drept ce loc să fii fost acea piatră ce să numește în hrisoavele Mitropoliei, piatra drept Calici. Și multă cercetare făcându-se și cu carte de blestem, s-au aflat Spirea mahalagiul și Visa soția lui Alixandru de au mărturisit cum că au fost piatră în curtea lui Tudori postăvariul și cum că ar fi zis Alixandru bărbatul Vișai, să să ferească de acea piatră, fiind hotarul sfintei Mitropolii. Și ș-au fost mutat casa dupre acel loc pentru că era chiria mai mare la Mitropolie.

Aseamene mărturisind de acest hotar și unchiaș Costandin că și el au auzit den gura lui Alexandru căruia i-au fost hotarul înainte uși. Așijderea au mărturisit și Sandul mahalagiul, i Hrizea, i- preții de la biserica Albă, popa Ilie și popa Matei și Velea părcălabul împreună cu alți mulți mahalagii, cum că așa au auzit, că piatra în curtea iui Tudori au fost și calicii mai la vale den Gura Văii, cu șazămintul lor i-au pomenit și puțul Calicilor acela iaste unde s-au pus crucea de piatră.

Unde mergînd cu toții acolo, după mărturisania lor, și arătîndu-ne locul și văzînd noi că au trecut toate locurile boiariilor căte sânt cu hrisoave domnești de nu să calcă, s-au pus o piatră în colțul curții Diicului logofăt Eudeanul, lângă pod, însă decurmezis, care caută de acolo drept la piatra ce s-au pus în curtea acestui Tudori postăvariul, unde s-au dovedit că au fost piatra drept Calici. Și tot lângă aciasta piatră den curtea lui, s-au pus altă piatră alătura care caută drept prin crucea de piatră la piatra den Gura Văii, care cruce o au rădicat preasfințitul mitropolitul țării chir Neofit, scriind în cruce și pricina ce au avut cu mănăstirea Mihai Vodă, pentru dealul cu viile, în locul unde au arătat dumnealor boiarii hotărnicii, că au fost puțul Calicilor.

Deci noi într-acestași chip așazăm lucrul și pietriie puindu-le cu sluga domnească Costandin *vtori* portar pre la locurile care mai sus arată. Am dat această carte de adevere-ntă la mână preasfințitului mitropolit chir Neofit, ca să să știe pă unde s-au așăzat să fie hotarale locului acestuia al sfintei Mitropolii, adevere-ntă cartea aceasta cu iscăliturile noastre.

Measița iulie 22 *dni*, leat 7249 [1741].

Matei Cantacuzino *biv vel* ban
N. Eoset *biv vel* logofăt
Costandin Dudescul *vel* logofăt
Grigorie Greceanul *vel* vistier

Antonie *vel* clucer
 Barbul Văcărescu *vel* paharnic
 Andronache Palada *vel* stolnic
 Toma G. *vel* medelnicer

[pe verso]:

Cartea de hotărnicia moșii Mitropolii din București, de către partea Dudescului, 7249 [1741] iulie 29 (*sic*).

Arh. St. Buc, Mitrop. T. Rom., 1-8.
 Original, stare foarte bună.

143. 1741 septembrie!.

Școalele domnești cele din București și cele dupin orașele dupre afară, ce s-au orânduit din porunca mării sale preainălțatului domnului nostru Io Mihai Racoviță voevod și cu tot sfatul boerilor celor mari ai divanului mării sale, împreună și cu preasfințitul mitropolit al Ungrovlahiei, chiriu chir Neofit.

Septemvrie 1 *dni*, leat 7250 [1741].

— dascălul cel mare la învățătura filozofească, în orașul București pe lună	taleri	30
— și pentru mâncarea lui	taleri	15
— doi dascăli carii dau mathimă la gramatică, pe lună fieștecarele câte	taleri	20
— și pentru mâncarea lor fieștecarele câte	taleri	5
— la 12 ucenici carii sânt orânduți pentru preoție, cu toată cheltuiala lor peste an	taleri	400
— un dascăl ce învață la italiinească, pe lună	taleri	15
— și pentru mâncarea lui	taleri	5
— doi dascăli la carte slovenească, pe lună fieștecarele câte	taleri	10
— un dascăl care învață carte grecească pe copii de [<i>indescifrabil</i>] la biserica Tuturor Sfinților, pe lună	taleri	5
— un dascăl la Focșani, la carte elinească i la carte grecească, pe lună	taleri	10
— un dascăl slovenesc la Buzău, înlăuntru la episcopie, pă lună	taleri	5
— un dascăl slovenesc la Râmneac, la episcopie, pe lună	taleri	3
— un dascăl slovenesc la Târgoviște, pe lună,	taleri	3
— un dascăl la Craiova, la carte elinească și grecească, pă lună	taleri	10
— un dascăl slovenesc la Câmpulung, pe lună	taleri	3
— un dascăl slovenesc la Slatină, pe lună	taleri	3
[total], taleri		2 515

Arh. St. Buc, ms. 139, f. 175.
 Copie.

^Milosiiu bijiuu Io Mihai Racoviță voevod, i gospodin davat gospodstvo-mi sie povelenie gospodstvo-mi părintelui igumenului chir DanciL năstavnecul de la sfânta mănăstire Sventăi Ioan.

Ca să fie volnec, cu aciasta carte a domniei mele, să aibă a-și [s]cuti o pivniță aicia, în orașu domniei mele, în București, de fumărit, dă camă-nărit, de vamă de vin domnesc și de alte calabalicuri oricâte sânt la pivnițe, pentru că m-am milostivit domnia mea de i-am ertat aciasta pivniță de toate câte scriu mai sus, ca să-i fie pentru vânzarea vinurilor sfinții mănăstiri.

Drept aceaia, porănesc domnia mea și voao, fumărilor, i cămănarilor, i vameșilor, i voao celor ce înpărțiți vin domnesc pe târg, dacă veți vedea cartea domniei mele, iar voi toți să vă feriți de aciasta pivniță ce scrie mai sus, că cine i-ar face vreun val peste cartea domniei mele, unii ca aceia vor petrece scărbă și certare de către domnia mea, că așa iaste poranca domniei mele.

I *is. saam reaci gospodstvo-mi.*

Ghenarie 22 *dni*, leat 7250 [1742].

L.P.

Io Mihai voevoda [*m.p.*].

Arh. St. Buc, M-rea Sf. Ioan din București, XXI—14.
 Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea inelară, octogonală, în tuș roșu

Noi doi boeri hotărnicii care am fost orînduiti de măriia sa prealuminatul și înălțatul domnul nostru Io Mihail Racoviță voevod, Radul Crețulescul *vel* stolnic și Andronache Palada *biv vel* stolnic, ca să mergem și să cercetăm toate hotarale sfintei Mitropolii de jur înprejur și pe unde vor fi lipsă să punem alte pietri hotară în locul aceloră, după cum vor fi scriind în hrisoavele sfintei Mitropolii de hotărnicia veche și să punem și hotară la piatră cea din Gura Văii, unde au avut mare pricină sfinții sa părintele mitropolitul țării, chir Neofit, cu egumenul Grigorie de la mănăstirea Mihai Vodă, pentru înpresurătura ce făcea dealului cu vină riciul, care l-au fost mai adaos la sfînta Mitropolie răposatul Radul vod Leon, precum scrie hrISOVUL domniei lui, cel de hotărnicie și de danie

Și după alegerea dumnealor celor patru boeri, să punem hotară în Gura Văii și cruce de piatră în locul puțului Calicilor, unde l-au adevăra patru boeri, ce au fost mai întâi orînduiti de măriia sa Costantin voevod de au iscodit aceaste seamne și au dovedit puțul Calicilor și piatra din Gura Văii și drumul Mehedinților, care urcă drept la crucea lui Alexandru Vodă cea de piatră, după cum scrie în hrISOAVELE mănăstirii Mihai Vodă, ca să stăpânească mănăstirea Mihai Vodă, numai din hotarul Lupeștilor în jos pre deal până în drumul Mehedinților și pană în piatră Mitropoliei din Gura Văii.

Și la această hotărnicie, fiind mai întâi orînduiri de măriia sa Costandin voevod, răposatul Matei Cantacuzino *biv vel* ban, dinpreună cu mine Andronache Palada *biv vel* stolnic de am mers și am pus cruce de piatră hotar, în locul unde s-au dovedit că au fost puțul Calicilor, scriind în cruce și pricina și de la cruce din sus am pus piatră în Gura Văii în locul pietrii ce s-au găsit înpresurate supt o talpă a unii case, fiind la punerea pietrii și dicheul mănăstirii lui Mihai Vodă, anume Theofan. Care piatră mai denainte vreamă au fost pusă hotar de răposatul Costantin voevod Șerban ctitorul sfintei Mitropolii, pe cum arată de această piatră și hrisoavele mănăstirii Mihai Vodă și în hrisoavele sfintei Mitropolii. Și dintr-această piatră drept la dealpă dărăpătura drumului celui vechi ce să numeaște al Mehedinților, care drum merge pîntre via răposatului Gheorghie Ghiorgiul *biv vel* medelniceriu, pană deasupra în căpătîiul viei unde dă iar în drum, care drum tae pe drumul Mehedinților deacurmeziș și merge pe deasupra dealului în jos pentre vii și s-au pus piatră în curmeziș. Și dintr-această piatră nainte pe drum, pană în piatră ce s-au pus hotar de către mănăstirea Eadului Vodă, fiind de față în locul egumenului, dicheul Parthenie al mănăstirii Eadului Vodă și cu Vasilie sluga, carele luînd acest Vasilie groaznic blestemul sfînții sale părintelui mitropolitului țării chir Neofit, înaintea noastră, au arătat cu mîna lui unde au fost hotarul cel vechi al Mitropolii de către moșia mănăstirii Eadului voevod.

Și săpînd într-acele loc, s-au pus hotarul în răspîntii și de acolo drept înaintea, iar în răspîntii s-au pus piatră, unde să hotărăște cu moșia mănăstirii Eadului Vodă și cu moșia maicilor de la schitul Hagi Dinei, și de acolo iar drept pe lîngă lac, pe drum în jos, pană în drumul Giurgiovului și s-au pus piatră, care piatră caută pă acest drum al Giurgiovului în jos asupra Bucureștilor tot pe drum pană în capul Văii și s-au pus piatră.

Și de la această piatră înaintea pe drum spre București pană la stîlpul Armeanului în capul Troianului lîngă hileșteul lui Șerban Vodă. Și de la stîlpul Armeanului, scrie hrisovul, pe drum în jos spre oraș, pană în piatră drept cărămizii și negăsindu-să această piatră, am pus alta și dintr-această piatră nainte tot pe pod, pînă în piatră drept crucea răposatului Leon Vodă, care piatră negăsindu-se după urmarea hrisovului, am pus piatră lîngă pod în dreptul crucii. Și de la aceasta în curmeziș nainte am pus iar piatră, care piatră în locul zidului sfintei Mitropolii despre clopotniță și de la aceasta în sus drept la deal la poarta sfintei Mitropolii s-au pus piatră și de la aceasta pre deal în jos pre lîngă gardul mănăstirii lui Pană, pînă iar în piatră de către Preda dvornicul, de unde să înceapă hotarul sfintei Mitropolii și s-au pus piatră,

Și de la aceasta pînă la Dămbovicioarei în sus, pană la piatră din capul podului Turcului, care negăsindu-se după scrisul hrisovului ce arată că au fost, am pus alta. Și de la aceasta înaintea pe pod, pînă la o piatră din dreptul Mitropolii, care iaste în curtea dumnealor boerilor Dudești, lîngă pod. Și de la această piatră înaintea, fiind pricină pentru locul cu casele boerilor, am stătut cu hotărnicia, pînă ce de iznoavă au făcut în știre sfînția sa părintele mitropolitul mării sale lui Costandin Vodă. Și măriia sa au orînduit mai mulți boeri dinpreună cu noi, ca să îndreptăm pricina aceasta.

Și după luminată porunca mării sale adunîndu-ne cu toții, am pus de s-au citit hrisovul sfintei Mitropolii. Și de la această piatră din curtea dumnealor boerilor Dudești, scria pe cale în sus pre lîngă crucea doamnei Mircioaei pînă în piatră drept Calici.

Și făcînd mare cercetare, nu s-au putut afla nimic ca să poată ști unde au fost crucea doamnei Mircioaei și calea care mergia pe lîngă cruce pînă în piatră drept Calici. Și cetîndu-se și hrisoavele boerilor ce aveau pentru locurile cu casele hărăzite de răposatii domni, arătînd aceale hrisoave că au fost tot locuri domnești, iar nu al Mitropoliei.

Deci văzînd și sfînția sa părintele mitropolitu una ca aceasta, au lăsat acea socoteală jos, care căuta după cuprinderea hrisovului să tragă drept la piatră din Gura Văii. Și s-au învoit sfînția sa cu boerii cei cu hrisoavele și de la piatră aceasta am mers tot pe pod drept înaintea pînă ce s-au trecut toate casele boerilor cîte au fost cu hrisoave, pană în cîltul curții Diicului Eudeanul *biv vel* logofăt. Și s-au pus piatră lîngă pod și de la aciasta piatră în curmeziș, drept în crucea lui Tudori postăvariul, unde s-au dovedit, cu carte de blestem, că au fost piatră drept Calici, care o numeaște în hrisov, s-au pus doao pietri, însă una în locul aceia ce au fost și au lipsit, și alta tot într-acele loc alătura, care caută drept prin crucea de piatră la piatră din Gura Văii.

Deci întămplându-să de s-au bolnăvit dumnealui banul Matei Cantacuzino, dintru care boală și sfîrșitul s-au dat și întămplîndu-să și măriia sale lui Costantin Vodă schimbare, au rămas pînă acum de nu s-au făcut carte de la noi de adevărîta hotărniciei aceștia. Pentru care dar sfînția sa părintele mitropolitul făcînd în știre mării sale prealuminatului și înălțatului domnului nostru Io Mihai Eacoviță voevod, măriia sa au orînduit pe dumnealui Eadul Crețulescul *vel* stolnic, dinpreună cu mine, fiind fost eu atunca dinpreună cu răposatul Matei banul Cantacuzino la punerea hotarilor.

Și după luminată porunca mării sale, am mers de iznoavă cu dumnealui înpreună, de am văzut toate hotarile aceaste pe unde sînt puse pe cum mai sus arată. Drept aceia dar într-aceștia chip încungiurînd toate hotarile pînă la locul de unde am început, am dat această carte noastră de adevărîta la mîna sfînții sale preasfînțitului mitropolit chir Neofit, ca să să știe pe unde s-au așezat să fie hotarile locului sfintei Mitropolii, adevărînd cartea aceasta cu iscăliturile noastre.

Measiia martie 2 ani, 7250 [1742].

Eadul Crețulescul *vel* stolnic
Andronache Palada *biv vel* stolnic

Arh. St. Buc, Mitrop. Ţ. Rom., 1-9.
Original, stare foarte bună.

146.

1742 septembrie 17

Ţmilostim bojiu Io Mihai Racoviță voevod i gospodin' davat gospodstvo-mi sie povelenie gospodstvo-mi.

Părintelui Meletie egumenul de la sfînta mănăstire Plumbuita care să aibă a ținea aci în orașu domniei mele, în București, în mahalaoa Bălăceanului o pimniță ca să vînză vinul mănăstirii. Și această pimniță să fie în pace de fumărit, de cămănarit, de vamă de vin domnesc și de alți angarii ce să pun pe cărciume, de nici unele nici un val și nici o băntuială să n-aibă.

Drept aceia poruncim domnia mea și voaă fumărilor, i cămănarilor și vameșilor, i altora care veți fi orînduiți să împărțiți vin domnesc, sa

oricare cu ce orândueli vor fi pe cărcinme, toți să aveți a vă feri de aciasta pimniță a sfintei mănăstiri, nicidecum nici o supărare să nu-i faceți. Că oricare nu va urma poruncii domniei mele, bine să știe că să va pedepsi de către domniia mia. într-alt chip să nu fie că așa iaste porunca domniei mele.

J i saam rekeh gospodstvo-mi.

Septemvrie 17 dni, 7251 [1742].

/adaos mai târziu]:

Mănăstirea Plumbuita fiind mănăstire domnească din cele doăsprezece și mila ce o are pentr-aciastă carte a mării sale Mihai Vodă ca sa scutească o pimniță de toate angariile, care milă iaste începută încă mai dinainte de răposatul Ștefan Vodă cu o carte *ot* leat 7222 [1714] mai 26, găsim cu cale ca aciasta milă să să întărească și de către înălțatul nostru domn.

Aciasta scriem.

Februarie 17 dni, 7255 [1747].

Vel ban, vel vornic, vel logofăt, vel clucer, vel stolnic, vel medelnicer
De Gheorghe logofăt și trecută la condică

Io Costandin Nicolae voevod bojiu milostiuu gospodar zemli Vlahiscoi.
tDupe cum au găsit cu cale dumnealor veliții boeri, am întărit și domniia mea ca aciasta milă să să păzească neștrămutat, într-alt chip să, nu fie.

Tolico pisah gospodstvo-mi.

Februarie 17 dni, 7255 [1747].

procit vel logofăt

Arh. St. Buc, M-rea Plumbuita, XVÎ-23.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran.

*47.

1743 februarie 11.

tMilostiuu bojiu Io Mihai Racoviță voevod i gospodar zemle Vlahis-
coiia davat gospodstvo-mi sie poveleanie gospodstvo-mi.

Sfinții și dumnezeștii mănăstiri Sărindariul de aici din orașul domnii mele, den București, unde să cinsteaște și să prăznuiaște hramul Adormirei preasfintei stăpânei noastre, născătoare de Dumnezeu, și pururea fecioarei Măriei și sfinții sale părintelui egumenul chir Sofronie și tuturor părinților călugări căți viețuesc într-această sfânta mănăstire. '

Ca să fie sfintei mănăstiri unsprezece suflete de țigani, însă anume: Stan *sin* Standului, cu un copil al lui, Draghina *sin* Neagului cu un copil al lui, Neagul *sin* Stanică cu țigancă lui Eada, Petco *sin* Standului, Toma *sin* Draghinei, Dumitrache *sin* Draghina, Crăciun *sin* Mitrei, Dan *sin* Mitrei.

Care țigani i-au dat și i-au închinat la sfânta mănăstire daniel Anton căpitanul de la Buzău, pentru pomenirea lui și a neamului său la sfântul jărtvenic, dupe cum am văzut domniia mea și cartea lui de danie ce au dat-o la sfânta mănăstire, întărită cu iscălitura lui. Intru care carte adeverează că și lui acești țigani îi sânt lăsați de la nepotu-său Șarban în diiată dinpreună și cu altele.

Deci fiind acest Șarban nepotu-său ctitor la schitul Balamociei den *sud* Elfov, și acest schit fiind închinat tot la o mănăstire cu sfânta mănăstire Sărindariul, din răvnă dumnezeiască, s-au îndemnat și Anton căpitanul, pentru pomenirea sufletului său, de au dat și au închinat la sfânta mănăstire Sărindariul acești țigani ce s-au zis mai sus.

Care de acum înainte să aibă a-i ținea și a-i stăpâni sfânta mănăstire cu bună pace și nezătienit de către nimeni din neamul lui Anton căpitanul. Pentru că din bunăvoință a inemii lui i-au afierosit sfintei mănăstiri, ca să fie pururea pomenit la sfântul jărtvenic.

I naco da nest, i i saam reace gospodstvo-mi.

Februarie 11 dni, leat 7251 [1743].

H

Io Mihai Eacoviță voevod [m.p].

Drăghici [?] *biv vel logofăt procitenomu*

Arh. St. Buc, M-rea Sărindar, VI—4.

Original, stare foarte bună, hîrtie groasă, format mare, cu filigran; pecetea inelară domnească, în tuș roșu.

148.

1743 noiembrie 26.

fAdecă eu Costandin logofăt, *sin* popa Bogdan clisiarhu, dinpreună cu fii-mieu, Matei, scris-am zăpisul nostru, ca să fie de bună credință la mână ginere-mieu, Matei Condre.

Precum să să știe că i-am vândut dumnealui o casă cu pivniță de desuptul casilor, lângă Ulița ce[a] Mare, alături cu pivnița lui jupa Maxîn, care aciasta pivniță am cu[m]părat și noi de la staroste Gheorghe de cavafi. Și am vândut de a noastră bunăvoia, nesiliți de nimene, dreptaleri cinci sute. Și am luat acești bani toți, gata, în mâinile nostre, ca să fie dumnealui moșie stătătoare, dumnealui și coconilor dumnealui, căp Dumnezeu îi va dăru.

Și când s-au făcut aciasta tocme[a]lă și acest zăpis, fost-au mulți boeri și neguțători mărturii, care să vor iscăli mai jos. Și pentru ma adevărată credință, am iscălit și noi mai jos, și ne-[a]m pus pecețile, ca să [să] crează. Și i-am dat și zăpisile ceale vechi.

Noemvrie 26 dni, leat 7252 [1743].

Costandin *sin* popa Bogdan clisiarhul, vă[n]zător
Matei *sin* Costandin logofăt, vă[n]zător
Az popa Androne *ot* Neguțitori, martor
Sandu zarafu, martor
Eu Gheorghe, nepot, martor
Jupan Matei căpitan

Arh. St. Buc, M-rea Sf. Ioan din București, XIII—3.
Original, stare foarte bună.

fAdecă eu, Neagul măcelariul dat-am zăpăsiul meu la măriia dumnealui jupanului Dimitrache.

Precum să știe că au luat un scaun de carne, cu pământul lui, drept taleri 50, adecă ci[n]cizăei. De a mea bunăvoe l-am dat, ca să-l stăpânească dumnealui cu bună pace de cătră mine și ele către copiii miei și de către rudile mea [le].

Și pentru mai adăvărata credință, am iscălit mai jos, ca să să crează.

Februarie 5 *dni*, leat 7253 [1745].

Eu Neagul măcelariul (*sic*), pentru mai [a]dăvărata credință, ara iscă [li]t

Eu Ghinea, între scaunul Ghinii măcelariului

Eu Manea măcelariul din jos

[urmează un *text* în limba greacă, pe față și pe -verso].

Arh. St. Buc, M-rea Sf. Spiridon Vechi, VIII—2.
Original, stare bună.

1746 mai 5,

Părintele egumen Cotrocean chir Grigorie cere din Livedea domnească de la Gorgan un codru de loc care iaste închinat mănăstirii cu un hrisov al Eadului voevod Leon de la leat 7175 [1667] i cu alt hrisov al lui Antonie voevod cu leat 7178 [1670], întru care acest hrisov mai prisoșește paste acel codru de loc stâneni treizeci, cerându-i egumenii! și pe aceia.

Dumnealui *vel* comis răspunde cum că găsind acest loc coprinș în celalalt Livede domnească cere ca să-l stăpânească domniia dupe hrisoavele ce arată părintele egumen, să cunoaște că acel loc iaste ai mănăstirii.

Am găsit și noi cu cale ca să meargă doi boeri mari anume dumnealui Fiera Breazoianu *biv vel* vistier, i dumnealui Mihai Bărbătescu *biv vel* paharnic și dupe hrisoave să aleagă acel petec de loc al mănăstirii i acei stâneni 30 din Livedea domnească.

Aceasta scriem.

Mai 5 *dni*, 7254 [1746].

Barbu Văcărescu *vel* logofăt
Costandin Brâncoveanu *vel* clucer

procit vtori logofăt

Trecut în condică de Gheorghe logofăt

Arh. St. Buc, M-rea Cotroceni, XXVII—3.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; copie în ms. 691, f. 119.

151.

1747 iunie 14.

f [Neofit] al Ungrovlahiei mitropolit, adeverez [*grecește*]

fAdecă eu Marica Comăneanca dat-am aciasta scrisoare a mea la mână dumnealui nepotului Ianachi polcovnicul.

Cum să știe că rămăind eu epitrop și clironoamă peste toată ca răposatului nepotului meu, Anthim monahul Călinescul și fiindcă au av aici, în București, și o casă în mahalaoa lui Sfeti Ioan, lângă Dămbovița la podul de nuiale și lăsând în diată ca să să vînză aceste case și să dea pentru pomenirea sufletului lui.

Deci, m-am învoit cu dumnealui, nepotul Ianachi polcovnicul i le-am vîndut dumnealui, drept taleri doao sute și cincizăci. Și am lu în mîna mea bani gata, taleri doao sute, iar cincizăci de taleri s-aud danie nepoati-mii meale, Stancăi, fiind soră cu răposatul nepotu-mi Anthim, ca să-i fie de pomenirea sufletului ce s-au răposat.

Ci, să aibă dumnealui și coconii dumnealui a stăpâni aceste case cu tot locul lor, cu bună pace, dându-i și zăpăsele ceale vechi de cumpărtarea acestor case.

Și, pentru mai adevărata credință, am întărit cu iscălitura și o peceata, ca să să crează.

Iunie 14 *dni*, leat 7255 [1747].

j L. P. I Eu Marica Comăneanca

Arh. St. Buc, M-rea Sf. Ioan din București, XII—26.
Original, stare foarte bună; pecetea inelară în tuș negru.

152.

1748 iunie 20

Neofit al Ungrovlahiei

fDin porunca mării sale preainălțatului nostru domn Io Grigorie Ghica voevod, avut-au întrebăciime de față înaintea noastră Ioniță postelnicul Brătășanu, ginerile răposatului Dumitru doftorul, vechil fiind al locui copiilor doftorului Dumitru, cu Iane epitropul copiilor lui Mihai fratele Mantieăi.

Zicând Ioniță postelnic Brătășanul cum că cumpărând Dumitru doftorul socră-său 4 prăvălii cu locul lor în ulița cea mare a Șălarilor de-a dreaptu Fociei lângă zăbunari, de la Măriia sora Mănticăi cu zăpăsi dă la leat 7241 [1733] mai 24, drept taleri 400 vechi, le-au stăpănit ar 11 *pol*. Iar când au fost în domniia mării sale Costandin Vodă sculându-s Iane, epitropul copiilor lui Mihai, pentru aceste 4 prăvălii și întâi au fost zis că rău le-au vîndut Măriia, că prăvăliile ar fi fost numai ale lui Mihai iar nu ale Marii. Și a doao spuind el înaintea boerilor judecători, cum c are mărturie pe Dumitrașco *vel* vameș și pe Costandin boltaș starostea d neguțătorii, dă mărturisește că aceste prăvălii sânt 2 ale lui Mihai și 2 ale Marii sora lui.

Atuncea boerii judecători n-au fost chemat nici pe Dumitrașco vameșul, nici pe starostea Costandin față, ca să auză mărturiia dăn gur lor. Ci numai după zisele lui au fost hotărât cum că sânt 2 prăvălii ale lui Mihai și 2 ale surorii lor.

Și dă atunci au stăpănit copiii lui Mihai acele patru prăvălii până acum în ani 3 *pol*, luîndu-le și toată chiria.

Deci când au fost acum, eșind Ioniță Brătășanu înaintea noastră față eu numitul Iane epitropul copiilor lui Mihai și arătând Ioniță zăpăsi dă cumpărătoare și alte scrisori și diată Marii, sora lui Mihai, i a Mănticăi

ticăi, în care adeverează cum că acele prăvălii au fost câte patru ale ei și ale surorilor ei, fiind date dă zestre dă 3a părinți. Și surorile ei, la moartea lor, lăsându-le Marii, ia le-au vândut drept acei taleri patra sute vechi cu care bani au făcut surorilor pomenire și au plătit și datorii.

Deci noi, pentru ca să adevărăm mai bine, ale cui au fost prăvăliile, s-au făcut și carte dă blestem dă la sfinția sa părintele mitropolit asupra mpřejuremlor vecini dă lângă aceste prăvălii și pă alții care vor fi știind ale cui au fost prăvăliile și cine au luat chiria.

Și din porunca sfinții sale părintelui mitropolit mergând Emanuii protopop al Bucureștilor, cu cartea de blestem, pă la acei vecini înprejurement, toți au mărturisit cum că prăvăliile le stăpânea numai Măriia RI le lua și chiria, precum și mărturia fiștecăruia, supt iscălitură, s-au luat în scris în dosul cărții de blestem.

Și după aceasta am adus față înaintea noastră și pe Dumitrașco, vel vameș și pe starostea Costandin boltaș, mărturiile ce au fost zis Iane către boerii judecători.

Și întrebându-i ce știu pentru acea mărturie ce au fost zis Iane, iar dumnealor au tăgăduit cum că nici înaintea boerilor judecători față n-au fost, nici că au mărturisit nici într-un fel. Ci mai vărtos că și dumnealor au mărturisit acum înaintea noastră, cum că prăvăliile știu că le stăpânea. Măriia și le lua și chiria. Și mai vărtos dumnealui vel vameș au mărturisit și aceasta că ar fi auzit den gura Marii și dintr-a Manii mătăsaru că au fost câte 4 prăvăliile ale surorilor date dă zestre dă la părinți, iar nu ale fraților.

Și încă au mai mărturisit că Măriia, cât au trăit întru viața ei, au văzut făcând în toate simbetele parastasuri și pomeniri cu arhieriei, nehnsincl surorilor ei.

Deci, după zapisul dă cumpărătoare al doftorului Dumitru și după dnata Marii, sora lui Mihai, i a Mănticăi, și după mărturisanii dumnealui Dumitrașco vel vameș, i a dumnealui starostii Costandin și a vecinilor ce sânt înprejuru acelor prăvălii, s-au cunoscut că Deli Iane au umblat tot cu meșteșuguri.

Pentru aceia așa am găsit și noi a fi cu cale și cu dreptate și am hotărât ca copii doftorului Dumitru să stăpânească aceste 4 prăvălii cu locul lor, cu bună pace, de acum înainte dă către copii lui Mihai fratele Mănticăi și dă către tot neamul lor și să-i întoarcă copii lui Mihai și chiria prăvăliilor ce au luat într-acei ani 3 *pol*.

Aceasta scriem.

Iunie 20 *tini*, 7256 [1748].

Grigorie Greceanul *vel* vornic
Barbul Văcărescul *vel* vistiier

Arh. St. Buc, M-rea Cotroceni, XXIX—1.
Original, stare bună, hîrtie format mare, cu filigran.

1748 iunie 23.

Milostiuu bojiu, Io Grigorie Ghica voevod, i gospodin zeamle Ungrovlahiscoe, davat gospodstvo-mi sie povelentie gosj)odstvo-mi.

Dănd jalbă la domnia mea dumnealui Matei Eoset *vel* stolnic, zicând că sânt acum 8 ani, de când au fost făcut un schimb cu egumenul de la mănăstirea Cotroceanii, anume Daniil, dănd mai sus numitul boiaru mănăstirii Cotroceanii 400 de stănjani de moșie de câmp la Cornățelu după baltă de la *sud* Elhov. Și egumenul de la mai sus zisa mănăstire, pentru acești stănjani de moșie i-au fost dat casile dinnapoia bisearicii Doamnei a'răposatului Șarban vodă Cantacozino de aici den București. Care case au fost ale răposatului arhieru chir Climent Odriianul și la moartea sa le-au fost lăsat la această bisearică, unde s-au și îngropat fiind bisearică supusă mănăstirii Cotroceanii.

Și s-au stăpănit casele 8 ani. Care case, fiind vechi, stricate și dărăpănate, fără dă îngrădiș și fără dă alte nameastii, s-ar fi apucat de ar fi dres și pivnița și casile, făcând și îngrădișul înprejur și alte înprejmuri câte i-au fost dă trebuință, cheltuind până la 500 de taleri. Iar domnia sa Costandin Vodă i le-au luat de supt stăpănire-i și le-au dat în seaama unui preot mireaan grec, anume [*loc liber*], puindu-l epitrop. Și au luat de la mănăstire și i-au dat-o înapoi. Și au rămas păgubaș și ele case și de cheltuiala ce au făcut-o și de venitul moșăi de 8 ani.

Domnia mea dar, după jalba dumnealui *vel* stolnic, chemând pă igumenul Cotroceanul, chir Grigorie și stand de față înaintea domniei mele în divan, fiind și sfinția sa părintele mitropolitul țării, chir Neofit și toți cinstiții și credincioșii deregătorii domniei mele, cei mari, am întrebat domnia mea pe igumenul Cotroceanul, chir Grigorie, cum au curs pricina și cu ce mijloc s-au făcut schimbul și peste atâtea ani s-au strămutat și s-au întors de la unul la altul. El au răspuns că schimbul când s-au făcut, știe, că încă și el iaste iscălit în zapisul schimbului ce s-au dat la mână dumnealui *vel* stolnic, fiind pe acea vreme dicheu. Și cum că schimbul s-au făcut cu voia igumenului Daniil și cu a tuturor părinților călugări căți să află lăcuitori la mănăstirea Cotroceanii, știind că de la ^casele acealea nu avea mănăstirea nici un venit și nici un folos.

Iar de la moșia ce i s-au dat de la dumnealui *vel* stolnic, fiind moșie de câmp, cunoștea că va avea pururea folos și bun venit, precum au și avut cât au stăpănit. Pentru aceia, s-au făcut schimbul de bunăvoie.

Iar la întoarcerea schimbului, nici i-au fost cu voe, nici s-au amestecat, fără cât atâtea știe că chiamându-l domnia sa Costandin Vodă i-au poruncit ca toate ceale ce sânt ale bisearicii: arginturi, odăjdii și alte odoară să le aducă și să le dea toate în seama mai sus zisului preot ce-l pusease epitrop, împreună și cu casele și cu niște prăvălii de aici den București și cu niște moșii ale bisearicii, dănd și cartea domniei sale la mână preotului, ca să-i fie toate acealea pă seaamă. Care carte, însumi domnia mea o am văzut-o, orânduind domnia sa ca să strângă tot venitul. Și acel venit să fie pentru chiverniseala părinților călugări ce vor veni aici de la mănăstirea Sfetagorii (fiindcă mănăstirea Cotroceanii iaste închinată la c. (*sic*) de mănăstiri de la Sfetagora) și să găzduiască într-aceale case. Și preotul să-i căpuiască, să-i hrănească și să-i chivernisească. Și igumenul, după porunca ce zicea că i s-au dat, așa au și făcut. Și au rămas și mănăstirea păgubașă de moșie și de venitul prăvăliilor.

întrebând domnia mea pă igumenul: dar aciasta orânduială ce o au făcut domnia sa, Costandin Vodă, fost-au prin rugăciunea și cearerea părinților sfetagoreți, au n-au fost? Și pe acest preot ce s-au pus epitrop,

despre partea egumenului iaste pus, au dăspre cine f Răspuns-au egumenul că nici au fost acea orânduială prin rugăciunea și cearerea părinților, nici au știut și nici pă preot el nu l-au pus, fiindcă nu e călugăr sfetagoreț, ci un preot dă mir, Iani *ot [loc liber]*.

Am întrebat domnia mea în divan : dar din ce pricină s-au îndemnat domnia sa, fratile Costandin Vodă de a au făcut aciasta orânduială! Sfinția sa părintele mitropolitul au dat seaama zicând că mergând domnia sa la acea biserică, în zioa praznicului ce să prăznuiaște Vovedeniia, și suindu-se și în case văzând că sfântul oltar al sfintei bisericii iaste în grădina caselor, ar fi zis domnia sa că acolea fiind case de mahala și aproape de oltariu, iar nu chilia călugărești înprejur, nu i să cade a lăcui mirean într-aceale case, că pot să facă necurații înprejurul oltariului. Nici n-au egumenii voe să facă aceale afirosite și date danie la mănăstiri, a le vinde și a le dărui cuivaș, fiind lucruri închinat lui Dumnezeu.

Și aciasta, cu adevărat bine au zis domnia sa, după cum și pravila. opreaște pă^igumeni ca nicidecum ca din ceale afirosite și închinat la mănăstiri, să nu cuteaze nici a vinde, nici a dărui, încă nici a schimba pă fieștece. Iar când vreun lucru mănăstiresc ar fi mai mic și cu puțin venit,, or moșie de va fi, or vie sau verice și va găsi a face schimb cu alt lucru mai mare și mai cu mult și bun venit și ar fi mai de mare folos mănăstirii, statornic și neclătit, slobozease pravila a-l face schimb când, i când va găsi lucru ca acela precum zicem mai sus, a da puțin pe mai mult și statornic.

Deci, dar adevărind domnia mea de la igumenul Cotroceanul, chir Grigorie, căt și de la alții, că moșia ce au dat dumnealui Matei Eoset *vel* stolnic schimb mănăstirii pentru casele acealea, iaste mai de mult folos și adaos sfintei mănăstiri, iar de la case nu avea nici un fel de venit și văzând domnia mea că egumenul, pentru mai bun folosul și ajutorul mănăstirii, trage mai mult a lua moșia decât casele și de vreme ce acea orânduială ce o făcuse domnia sa, fratile Costandin Vodă, n-au fost făcut-o prin rugăciunea și cearerea părinților călugări sfetagoreți nici preotul acela epitropii n-au fost pus de egumenul Cotroceanul ci l-au fost pus domnia sa și fiind și om striin, mirean din altă eparhie.

Așa am socotit și am găsit cu cale, împreună cu sfinția sa părintele mitropolitul țării și cu toți cinstiții și credincioșii veliții boiari, mai mult pentru folosul mai sus pomenitei mănăstiri, ca dă va vrea Matei Eoset *vel* stolnic să priimească casele, căci că și ceale ce cheltuise și dresese și făcuse, s-au stricat întru stăpânirea acelu preot și să dea acei 400 de stânjeni ele moșie iar la mănăstire, precum făcuse întâi schimb.

Să aibă volnicie a le stăpâni și mănăstirea să stăpânească acei 400 de stânjeni de moșie de la Cornățel ce i să dedească pentru case, cu bună pace. Iar părinții călugări ce să vor întâmpla a veni aici cu trebile lor, fiindcă sânt aici mănăstiri metohuri ale mănăstirilor Sfetagorii, vor sălășlui ia metohurile lor. Iar pentru oltarul bisericii, fiindcă oltariul răzbate în grădina caselor, acel loc să rămăe iar al bisericii și să tragă gardul grădinii și să rămăe oltariul bisericii afară den grădină.

Drept aceaia dar, vrând dumnealui Matei Eoset *vel* stolnic de au priimit casele, i-am dat domnia mea cartea aciasta a domnie mele ca să și le ție și să le stăpânească cu bună pace și să-i fie statornice si neclătite.

*I naco danest porecem gospodstvo-mi. I is. sam rece gospodstvo-mi**

Iunie 23 dni, leat 7256 [1748].

Io Grigorie Ghica voevod *[m.p.]*.

procit vel logofă

Acad. R.S.R., LXIX—110.

Original, stare bună, hîrtie cerată; interesante pecetea inelară și semnătura domnului, în tuș roșu.

154.

1748 iunie 25.

Milostiuu bojiu Io Grigorie Ghica voevod i gospodar zemli Vlahiscoe davat gospodstvo-mi sie povelenuu gospodstvo-mi.

Sfintei și dumnezeestii biserici de aici din orașu domnie mele, din București, unde să cinstește și să prăznuiește hramul Sft. Spiridon, episcopul Grimithudului (*sic*) făcător de minuni, care este zidită și înălțată de domnia sa Io Costandin Nicolae voevod și înaintea domniei sale metoh sfintei patriarhi a mării lui Dumnezeu cetăți Antiohii și năstavnicului de la acest metoh, carele este orînduit de sfinția sa, preafericitul jDatriarh al Antiohii, chir *[loc liber]*.

Ca să fie sfîntului și mai sus numitului metoh, o parte de moșie din moșia domnească după marginea orașului Bucureștii de Sus, care parte de moșie este între moșia lui Antonaclie *biv vel* logofăt și între moșia mănăstiri Sf. Sava, pentru că aciasta moșie fiind domnească, domnia mai sus pomenitului domn, Costandin Necolae voevod o au fost închinat danie la Sf. Spiridon, încă și cu cîteva mahalale de oraș ce sînt pe loc domnesc, ca să-și dea fieștecare om chiria locului, după cum dau alții la alte mănăstiri.

Însă după aceia, când au fost în zilele domnie sale Io Mihai Eacoviță voevod, acești mahalagii nesuferindu-se a da chirie pă an pentru locurile caselor, au fost eșit înaintea domnie sale, de a dat jalbă și rugăciune zicând că nici moși, nici strămoși lor, nici ei chirie de locuri n-au dat, iar acum i-ar fi supărînd cel ce este năstavnic la Sf. Spiridon să le ia chirie. Și domnia sa, Mihai Vodă, după jalba și rugăciunea lor, au socotit de le-au rădicat acea chirie de-asupra-le, ci să fie purururea în pace și nesupărați de chiria locului, fără numai după cîtă moșie va fi afară din casele orașului, la cîmp, să aibă metohul a lua dijma de toate bucatele și sămăntururile cîte să vor afla în cîmp, p-acea parte de moșie, dînd și cartea domnie sale, iscălită și pecetluită, la mai sus zisul metoh pe acea tocmire ce au făcut, după cum însuși domnia mea am văzut acea carte care s-au și citit înaintea domnie mele.

Deci, fiindcă din năstavnul prea înaltului și cerescului Dumnezeu, prea puternica împărăție și acum al doilea rînd ne-au miluit iarăși cu domnia Țării Eumănești și întâmplîndu-să a fi aici în țară și sfinția sa preafericiții patriarh Antiohianu, chir Silivestru, al nostru întru Hristos domn sufletesc părinte și adueîndu-ne sfinția sa aminte pentru aciasta pricină

și rugînduni-se ca și cu cartea domnii noastre să întărim aciasta mai sus
^isă danie, am orînduit pă credincioșii boer al domnii mele Iane Dîmbovi-
ceanu *vel* clucer *za* arie, poruncindu-i să meargă și să vază acea parte de
moșie cîtă este și unde este. Și, după ce o va vedea, să o și tragă și să-i
puie semne și petre, ca să să știe dă unde și pînă unde să stăpînească
sfîntul metoh.

Și după porunca domnii mele, împreună cu sluga domnii mele, anume
vtori portar, mergînd în fața locului, au ales și au hotărît moșia, după
obicei, puind și pietre de jur împrejur, fiind moșia în trei colțuri. Însă
să să știe și semnile moșii pînă unde sînt și cîți stînjini au eșit din semn în
semn, împrejur moșii, de la un colț pînă ia altu.

Semnul cel din jos și dintîi este din marginea caselor orașului dă unde
ese clin București drumul cel mare al Hierăstrăului, unde și doă pietri în
colț s-au pus și merge în sus pe drum, alătura cu moșia lui Antonacie
biv vel logofăt, din peatră în peatră pe drum, pînă în peatra moșii mănăs-
tiri Sf. Sava, la păru cel de lemn, unde iar doă pietre în colț s-au pus,
s-au aflat stînjini 650; i din peatră în peatră, pînă în marginea caselor
orașului, după drumu Mogoșoi.

Și acolea făcîndu-se colț, s-au pus doă pietre în colț s-au pus (*sic*),
s-au aflat stînjini 615. De acolea, să întoarca pă un drum ce merge spre
apus, către drumu Podului Mogoșoi, alătura cu moșia Sf. Sava, din
peatră în peatră, pînă în marginea caselor orașului după drumul Mogoșoi
și acolea făcîndu-se colț, s-au pus doă pietre în colț. Și pînă acolea s-au
aflat stînjini 534. Și moșia Sf. Savi trece înnainte'cătrea apa Dîmboviți,
iar hotaru aceștii moșii să întoarca și merge pe dinafară de casele orașului,
în jos, din peatră în peatră pînă iarăși în cele doă pietre din colț, la semnu
cel dintîi, ce s-au pus în marginea drumului Fierăstrăului, despre capu
moșii lui Antonache *biv vel* logofăt. De marginea caselor orașului și pînă
acolea s-au aflat stînjini 450. Care, fiind moșia în trei colțuri, precum s-au
zis mai sus, s-au pus pietri de jur împrejur.

Drept aceia dar, după alegerea și hotărîrea aceștii părți de moșie
ce s-au făcut prin porunca domnii mele, de mai sus zisu boer al domnii
mele, am dat acest hrisov al domnii mele sf. metoh ce să numește Sf.
Spiridon, ca de acum înainte să fie moșie stătătoare și neclintită și să-și
ia venitu după tot hotaru ver de ce semănături de bucate s-ar afla pă
aciasta aleasă parte de moșie, iar la mahalalele să nu să întinză.

Și|am întărit hrisovul acesta cu tot sfatul cinstiților și credincioșilor
veliților boeri ai divanului domnii mele : pan Costandfin] Dudescu *vel* ban,
pan Grigorie Greceanu, pan Costandin Brîncoveanu *vel* logofăt, pan Barbu
Văcărescu *vel* vistier, pan Costandin Crețulescu *vel* spătar, Ștefan Văcă-
rescu *vel* clucer, pan Enache Hrisosholeu *vel* postelnic, pan Toma Guliano
vel paharnic, pan Matei Eoset *vel* stolnic, pan Grigorașcu Ghica *vel* comis,
pan Ianache Halepliu *vel* sluger, pan Stavru *vel* pitar.'

Și s-au scris hrisovul acesta întru a doa domnie a domnii mele în
Țara Eumânească, de Mihai logofăt

Vleat 7256 [1748], iunie 25.

Io Grigorie Ghica voevod

Costandin Brîncoveanu *vel* logofăt *procitenom*

Arh. St. Buc, M-rea Sf. Spiridon Vechi, 1-2.
Copie, stare bună.

155.

1748 august I,

Neofit, cu mila lui Dumnezeu, arhiepiscop și mitropolit al toată
Ungrovlahia

fScriem cartea smereniei noastre voao tuturor oamenilor de la Poarta
domnească den sus, care veți ști locul cel domnesc, pe care loc l-au fost
dat măria sa Costandin Vodă danie la Sventi Spiridon, i voao celora ce
sănteți pănprejurul locului acestuia.

Cătră aciasta, de obște vă facem în știre că la smereniia noastră ne-am
înștiințat cum că fiind dat acest loc de măria sa Costandin Vodă, n-au
apucat ca să-l hotărăscă de cătră unii, alții, nici carte de danie, dar știin-
du-se cu adevărat cum că iaste loc domnesc și l-au închinat măria sa.

Pentru ca să să dăscopere cu adevărat tot locul căt veți ști că iaste
domnesc și să nu să înpresoare nici de cătră voi, lăcuitoilor după împrejur,
iată că vi s-au făcut de la smereniia noastră aciasta carte cu mare blestem
și cu groaznică afurisanie asupra voastră. Ci, de va fi așa și pentru ca să
nu rămâneți în păcat pierzătoriu de suflet, de veți mărturisi adevărul pă
unde calcă locul domnesc și căt iaste și nu vă veți tinde și nici voi lăcuito-
rilor de lăngă acel loc a înpresura locul domnesc, să fiți ertați și blagosloviți.

Iar cine de[n] voi, care veți ști locul căt iaste domnesc și cu ficle-
șug sau cu voe veghiată veți face vreo asupreală sau înpresurare, sau din
voi lăcuitoilor de nu veți mărturisi adevărul, să fiți procleți și afurișiți
de domnul nostru Isus Hristos și de 318 sfinți părinți de la Nicheea și de
toate sfintele soboară, așijderea și de smereniia noastră. Fierul și pietrile
să să topească, iar trupurile voastre netopite. Parte și lăcaș să aveți
la un loc cu Iuda și cu afurisitul Aria; să moșteniți bubele lui Gheeză și să
vă lovească tremurul și suspinul lui Cain; să crape pământul și să vă
înghită de vii, ca pe Dathan și Aviron și să nu să aleagă ca praful. Și păn-
nu veți mărturisi adevărul, dovedind locul căt va fi, ertăciune nu veți lua.

Aciasta vă scriem.

Avgușt 1 *dni*, 7256 [1748].

Smeritul mitropolit al Ungrovlahiei, Neofit.

Arh. St. Buc, M-rea Sf. Spiridon Vechi, VIII—3.

Original, stare foarte bună; jos semnătura mitropolitului, cu parafă, în tuș negru.

156.

1748 octombrie 11.

*tMilostiiu bojiu Io Grigorie Ghica voevod, i gospodin davat gos-
podstvo-mi siiu povelenuu gospodstvo-mi.*

De vreme ce aici, în București, fiind biserica sfântului părintelui
nostru și de minuni făcătoriu Spiridon, arhiepiscopul Trimithundului,
care biserică fiind metoh la sfânta patrierșie a mării lui Dumnezeu cetăți
a Antiohiii, preafericitul părintele pătriiarh al Antiohiii, chir Silvestru
făcând han cu hodăi, ca să șază neguțători, de la carii să aibă sfânta
bisearică ajutoriu pentru bună starea și chiverniseala.

Deci, domniia mea, pentru multa evlavie ce avem la sfântul și de
minuni făcătoriu Spiridon și pentru dragostea jreafericitului pătriiarh al
Antiohiii, al domnii mele întru Hristos părinte chir Silvestru și pentru
rugăciunea preafericiții sale, milostivitu-m-am domniia mea printr-aciasta

carte a domnii mele, ca neguțătorii cei ce vor fi șazători într-acest han al Sfanțului Spiridon, să fie în pace și nesupărați de schimbul banilor, de cai de olac, de podine, de alte cheltueli și de toate orânduile câte ar își peste an pe alți neguțători dentr-alte hanuri, fără numai de fumărit, fiind obicei a da toate prăvăliile, iar de altele de toate să fie acei neguțători dentr-acei han apărați, ca să fie pentru ajutoriul sfintei bisearici' si pentru folosul apostolicescului scaun al Antiohii.

Drept aceaia, poruncesc domniia mea și dumatile, *vel* agă, i *vel* căpitant *za* dorobanți, i altor zapcii ai târgului Bucureștii să aveți în grijă pentru acei neguțători dentr-acei han ca de toate orânduile să fie nesupărați, într-alt chip să nu fie, că așa iaste porunca domnii mele.

/ *is. saam rece gospodstvo mi.*

Octomvrie 15 *dni*, leat 7257 [1748].

L. P.

Io Grigorie Ghica voevoda [*m.p.*].

procit vel logofăt

Arh. St. Buc, M-rea Sf. Spiridon Vechi, 1—7.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea inelară, în tuș roșu.

157.

1749 aprilie'24.

^*Milostiiu bojiu Io Costandin Nicolae voevod i gospodin, pisah gospodstvo-mi*, voao aprozilor de la ceata ceaușului.

Vă facem domniia mea în știre că pentru ca să puteți fi și voi odihniți pe la casele voastre și să vă căutați de lucru și nici rîndul de paza curții domnești să nu lipsească, am socotit domniia mea ca să faceți de la toate crucile câte veți fi la aciasta ceată câte un om pentru paza curții, alegând om bărbat de slujbă și de credință și ceialalți cetași de la crucea aceluia să-i dea cal de călărie și sabiie, pușcă, ca să fie de slujba curții domnești totdauna.

Și pentru cheltuiala ce veți face cu dînșii să fiți în pace și ertați de toate dăjdiile și orânduialele țării oricâte ar eși de la vistieria domnii mele peste an în țară au pă bresle.

Așjderea și de alte angarii ale țării, de chierăsteale, de cară de oaste, de zahaerea, de cai de minzil, de cal de olac, încă să fiți nesupărați.

Deci, îndată ce veți lua cartea aciasta a domnii mele, numaidacă să vă sculați să veniți aici, ca să vă [vi] să facă alt tac[rir] și așzământ. Și pentru oamenii ce veți fi având fugiți și supuși pe la alte părți, vă dăm domniia mea volnicie să-i luați de oriunde să vor fi aflând, măcar de ar fi slugă în casa domnii mele.

Ci, dar, după cum vă poruncim domniia mea, așa să urmați. într-alt chip să nu fiie că așa iaste porunca domnii mele. *Tolico pisah gospodstvo-mi.*

Aprilie 24 *dni*, 7257 [1749].

procit vel vistier

Acad. R.S.R., XII-101.

Original, stare potrivită, hîrtie cu filigran; pecetea domnească inelară, octogonală, în tuș roșu.

158.

1749 mai 1.

Dat-am scrisoarea mea de adevărîță la sfânta și dumnezeiasca mănăstire Sărindar unde să cinstește și să prăznuște sfânta Adormire a preasfintei de Dumnezeu născătoare și pururea fecioarei Măriei și la mâna sfinții sale preacuviosului părintelui egumenului chir Anthim.

Pentru că întămplându-se moarte mamei mele Despui, a răposatului tată-mieu Ilie Știrbei *biv vel* vistier, și îngropându-se oasele dumneaei în sfânta mănăstire Sărindar, au lăsat dumneaei la petrecanie dumneaei, în diată, danie sfintei mănăstiri cincizeci mătci de stupi, i patru suflete dă țigani, anume Dima cu frate-său Iancul feciorii Eadului țigan și a Penii, și cu țiganca Dimii anume Dumitrana, i cu o fată a lor anume Iana. Și mai având Dima o fată anume Călina, am așzatat cu părintele egumen de s-au făcut doaa sărindare răposatăi mâni-mea aicea la sfânta mănăstire, pentru această fată.

Drept aceaia, după cum au lăsat răposata mumă-mea cu sufletul dumneaei, dat-am sfintei mănăstiri, cu toată inema mea ca să fie pomnire sufletelor răposatilor părinții miei și ale noastre în veci.

Drept aceia am dat această scrisoare a noastră la sfânta mănăstire și la mâna părintelui egumen, ce este mai sus zis, ca să aibă a stăpâni sfânta mănăstire cu bună pace de cătră noi și de cătră tot neamul nostru acești țigani i stupi.

Și eu pentru mai adevărată credință, am întărit cu iscălitura mea și cu pecete mai jos, ca să să crează.

Mai 1 *dni*, 7257 [1749].

| L. P. | Nicolae Știrbei adeverez

Arh. St. Buc, M-rea Sărindar, VI—5.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea inelară octogonală, în tuș negru.

159.

1749 august 31.

— *Az* popa Fiorea dascăl slovenesc am luat

— *Az* Lupp dascăl slovenesc am luat

— Am luat eu popa Fiorea, i Lupul, dascălii slovenești, de la sfinția sa părintele mitropolitul leafă de șase luni, de lună *po* taleri 10, însă de ia tona lui martie pîn la sfîrșitul lui avgust taleri 120.

Avugust 31 *dni*, 7257 [1749].

Eu popa Fiorea, az Lupp, dascăli slovenești
— Luat-am noi amândoi dascălii slovenești simbria noastră de șase luni, de liină^ câte taleri zece de om, care fac taleri o sută doaozeei la amândoi, însă de luna lui septemvrie, octomvrie, noemvrie, dechemvrie, ghenarie, i februarie.

Și acești bani i-am luat de la sfinția sa părintele mitropolitul.

Iunie 12 *dni*, leat 7258 [1750].

Az popa Fiorea, az Lupp, dascălii slovenești

— Luat-am noi amândoi dascălii slovenești simbria noastră de șase luni, de lună cîte taleri 10 de om, care fac taleri o sută doaozeei la amândoi, însă de luna lui martie, aprilie, mai, iunie, iulie, avgust.

Și acești bani i-am luat de la sfinția sa părintele mitropolitul.

Octomvrie 20 *dni*, leat 7259 [1750].

Eu popa Fiorea, i Lupp, dascăli slovenești.

— Luat-am noi amândoi dascălii slovenești simbria noastră de șase luni, de lună cîte taleri 10 de om, care fac taleri 120 la amândoi, însă de luna lui septemvrie, octomvrie, noemvrie, dechemvrie, ghenarie, februarie.

Și acești bani i-am luat de la sfinția sa părintele mitropolitul.

Mai 27 *dni*, leat 7259 [1751].

Eu popa Fiorea, i Lupp, dascăli slovenești

Arh. St. Buc, ms. 139, f. 179-180.
Copie.

160. **1749** octombrie **1.**

^Milostiuu bojiiu Io Grigorie Ghica voevod, i gospodar zemli Vlahiscoe, davat gospodstvo-mi sie povelenie gospodstvo-mi.

Sfintei și dumneze[ie]știi mănăstiri den București, unde să numeaște și să prăznuiaște hramul sfântului arhieru Spiridon de la Trimithiinda, făcătorul de minuni, care iaste zidită și înălțată din temelie de domnia sa Costandin Nicolae vodă și cuviosului Neofit ieromonahul, egumenul de la aciasta sfântă mănăstire.

Ca să aibă a ținea și a stăpâni doao case ce sânt la poarta Curții domnești din sus, pe locul mai sus numiții sfinte mănăstiri, lângă vad, unde să măsoară buțile, pentru că s-au judecat de față, la divan, înaintea domnii meale, Neofit ieromonah cu Stan bărbieriul, zicând egumenul că pe acel loc al sfintii mănăstiri au făcut Stan bărbieriul doao case, ea să șază el într-ânsile și să-și dea chiria pământului, pe an, la mănăstire. Iar acum nu sade el într-ânsele, ci o casă dentr-aceale doao au vândut-o la Pashale, ce să află acum în Țarigrad, făr-de știrea și voia egumenului, în taleri 90 și ceaelaltă au dat-o cu chirie la alții. Și de când le-au făcut, chiria locului la mănăstire n-au plătit.

întrebândii-să și Stan bărbieriul ce are să răspunză, el au zis cum că acel loc fiind domnesc, până a nu-l închina Costandin Yodă la mănăstirea Sfetii Spirithon (*sic*), i-au dat domnia sa voe de ș-au făcut aceale doao case și cum că o casă dentr-aceale doao n-au vândut-o, ci au pus-o zălog la acel Pashal, iar pentru ceaelaltă casă nici el n-au putut tăgădui cum că n-au dat-o cu chirie.

Deci, domnia mea cerându-i lui Stan vreo scrisoare sau dovadă să arate de i-au dat domnia sa Costandin Vodă voe ca să-și facă aceale case și el nici o dovadă n-au avut ca să arate, ci s-au cunoscut că zisele lui sânt într-o nimic.

Și den divan cunoscând domnia mea că nu iaste cu cale a face cinevaș case pe loc striin și a le vende la altă mână sau să le dea cu chirie făr de știrea și voia stăpânului locului și să facă neștătorie cu case pe locul mănăstirii și, mai vartos, că de când au dat domnia sa domnia sa (*sic*) Costandin Yodă acel loc cu aceale case danie la mănăstire, el chirie n-au plătit.

S-au orânduit Yladul și Ivan vorniceii de poartă, i Șarban și Stan, vătășii de lemnari și Simion vataf de zidari, de au mers și au prețuit amândoa aceale case drept taleri 180, adecă fieștecăre casă câte taleri 90, după cum am văzut domnia mea și foaia de prețuirea caselor, iscălită de acei mai sus orânduiți prețuitori.

Și den divan am hotărât domnia mea de au întors egumenul toți banii lui Stan bărbieriul, pe o casă taleri 90, după cum s-au prețuit, iar pentru casa care au zis Stan că au pus-o zălog la Pashale, nefiind el aici, să stea bani la mănăstire și vericând va veni acel Pashale să i-i dea și să-ia acel zăpis de zălojire și casele să rămăe amândoa supt stăpânirea mănăstirii, să facă cu iale ce-i va fi voia.

Drept aceaia, am dat domnia mea aciasta carte a domniei meale sfintii mănăstiri Sfetti Spirithon și cuviosului Neofit ieromonah, egumenul sfintii mănăstiri ca, de acum înaintea să stăpânească aceale doao case cu bună pace de către Stan bărbier și de către acel Pashale, ce au fost luat aceale case și să facă cu iale ce-i va fi voia.

I is. saam rece gospodstvo-mi.

Octomvrie 1 *dni*, 7258 [1749].

! L. P. |

Io Grigorie Ghica voevoda [*m.p.*].

procit vel logofăt

Arh. St. Buc, M-rea Sf. Spiridon Vechi, VIII-4.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; pecetea inelară, în tuș roșu; interesantă semnătura domnului.

161. **1752** octombrie **23.**

Io Matei Ghica voevod bojieiu milostieiu gospodar zemli Vlahiscoi.

De toți este știut că din cîte lucruri împodobesc pre om întru această viață trupească, învățatura iaste mai aleasă și mai naltă, pentru aceaia iaste și mai lăudată de cei ce au numele înțelepciunii cei din afară (adică cei elinești), și acei bisericești și cu multe cununi de laudă să încoronează, încît și Pavel cei înălțat până la ceruri la o a treia orînduală o pune, socotind numărul darurilor care s-au dat oamenilor de la Dumnezeu și zicând că pre unii i-au pus Dumnezeu în besearică, întfi pre apostoli, a doao pre prooroci, a treia pre învățatori.

^Mărirea aceştia vrînd să o arate şi Aristotel filosoful către cel ce l-au întreat cu ce să osebeşte cel învăţat de cel neînvăţat, au răspuns cu ceea ce să osebesc cei vii de cei morţi. Şi ca să zicem mai în scurt, atîta întreace învăţătura pre toate bunătăţile ceale omeneşti cu cît întreace şi sufletul pre trup, că aceasta iaste podoaba sufletului şi trupului, fiind pricină celor patru verhovnice bunătăţi, dupre înţelepciunea lui Solomon care zice : aceasta învaţă curăţenie şi minte şi dreptate şi bărbăţie, de care mai de trebuinţă nimica nu iaste întru viaţa oamenilor. Şi de pofteaşte cineva multă ştiinţă, ştie ceale trecute şi ceale' ce vor să fie le semuieşte, ştie talmăcirea cuvintelor şi dezlegările' vorbelor celor ascunse, seamne şi întîmplări ale vremilor şi ale anilor şi tuturor iaste sfeatnec bun.

Pentru aceasta dar şi stăpînul nostru Is. Hs. însemnînd folosinţa învăţaturii cei către mîntuire, întii au înţeleptit pre ucenicii săi prin pogorîrea sfîntului duh, apoi i-au trâmîs la propovăduire, încă şi noao tuturor ne-au poruncit să cercăm dumnezeeştile scripturi, cîţi poflesc să afle viaţa cea nemuritoare.

Deci cum ar putea neştine să cearce dumnezeeştile scripturi, nepepsindu-să mai nainte cu învăţătura. Ci dar trebuinţa şi folosul acestui lucru sfînt şi de mîntuire ştiindu-l împăraţii şi domnii cei de demult şi avînd şi grija supuşilor lor, au întărit şcoala prin multe locuri şi oraşe ca prin învăţatură să le pricinuiască lor bună vieţuire. Căroră urmînd şi cei mai denaintea noastră blagocestivii domni şi strămoşi carii au otcărmuit trebile prea luminatului scaun al ţării aceştia, au întărit doao scoale una elinească şi alta slovenească care amîndoao sînt de mare folos nu numai lăcuiitorilor Ţării Eumăneşti ci şi tuturor celor streini carii vin pentru dragostea învăţaturii.

Deci de vreme ce din voia atotţiitorului Dumnezeu viind al doilea rînd domn Ţării Eumăneşti răposatul întru fericire părintele domnii mele Io Grigorie Ghica voevod pre lângă alte multe griji ce au avut, multă purtare de grijă au arătat şi pentru aceste mai sus numite scoale, că vîzîndu-le că sînt cu orînduală nestatornică şi fără de îndreptare şi cunoscînd şi grija dascălilor care avea spre a cere şi a-şi lua plata lor cea rînduită, pentru că fiind mai nainte obiceiul de să da plata dascălilor de la vistierie şi fiindcă vistieria are multe trebi şi deosebite cheltuieli, de multe ori nu le-au fost viind rînd dascălilor a-şi lua plata cîte patru-cinci luni.

Ci pentru ca să-şi ia plata mai cu lesnire fără de purtare de grijă, să poată să dea învăţăturile ucenicilor fără de a nu-şi împărţi gîndul lor la purtarea de grijă pentru plată, ca să uşureze şi pre dascălii cei după vreme de această grijă turburătoare şi zăticnitoare lucrului lor şi ca să aşaze cuviincioasa bună rînduală şi starea şcoalelor, socotind domniia sa a fi cu cale să rînduiască asupra lor ispravnec şi purtătoriu de grijă vrednec ca să le poarte grija pentru toate cîte ar avea trebuinţă şi să împartă fiecăruia din dascălii plata ce i s-ar cădea despre potriua lor, au ales vreadnec aceştii purtări de grijă pre preasfinţitul mitropolit ai Ungrovlahiei, chir Neofit, ca pre unul ce iaste păstoriu şi părinte duhovnicesc a toată împlinirea cea cu numele lui Hs. carea să păstorească de sfinţia sa, fiind şi cu voia arhieriei sale şi a tuturor cinstiţilor şi credincioşilor boiari ai divanului, hotărînd prin domnescul măriei sale hrisov ca să aibă arhierasca purtarea de grijă a şcoalelor strîngînd de la preoţii ţării darea cea de pre an carea s-au orînduit lor. Şi dintr-aceia să să împartă dascălilor simbriile ceale tocmite. Din carii dascălului celui dintîi al învăţăturilor celor filosofeşti de la şcoala cea elinească simbria cea

de pe tocmeală iaste de fieşcare lună cîte taleri patruzeci şi cinci, iar dascălului al doilea de învăţăturile gramaticii cîte taleri doaozei, iar şeoalii sloveneşti la doi dascăli iaste plata a fieşcăruia dascăl de lună cîte taleri zeace care să fac toată suma banilor într-un an taleri o mie doaozei.

Acum de vreme ce iarăşi din voia prea bunului şi prea înaltului Dumnezeu ni s-au încredinţat şi noao strămoşăscul şi părintescul scaun al aceştii lăudate şi de Dumnezeu păzită ţară şi domnie a Ungrovlahiei, sfinţia sa preasfinţitul mai sus numitul mitropolit ne-au arătat acel cinstit hrisov al răposatului întru fericire părintelui domniei mele de aşezămîntul ce s-au zis mai sus. Care hrisov citindu-să înaintea domniei mele şi vîzînd multa purtare de grijă ce au avut domniia sa asupra acestui lucru sfînt şi plăcut lui Dumnezeu, şi cunoscînd domniia mea cum că toate sînt cuviincioase şi cu bună orînduală şi spre statornicie nestrămutată, domniia mea încă am înnoit şi am întărit acest bun aşezămînt printr-acest domnesc hrisov al domniei mele. Hotărînd şi domniia mea ca să aibă a-şi lua dascălii plata lor pentru învăţatură iarăşi de la sfinţia sa părintele mitropolitul ţării, din dajdea ce să strînge la sfinţia sa de la preoţi şi o dă la vistieria domniei mele, iar nu de aiurea.

Însă şi dascălii să să afle pururea cu multă purtare de grijă şi cu priveghiare pentru procopseala ucenicilor la învăţătura cărţii. A căroră luare de seamă şi cercetare am dat şi domniia mea a să face iarăşi de către sfinţia sa, fiind lucru sufletesc şi a păstoriei sfinţiei sale.

Şi pentru ca să să păzească nestrămutat acest lucru cuviincios şi folositoriu şi vieţii creştineşti, s-au întărit hrisovul acesta cu iscălitura domniei mele şi cu domneasca pecete şi cu toţi cinstiţii şi credincioşii boiarii cei mari ai divanului domniei mele: pan Barbul Văcărescul *biv vel* ban, pan Costandin Dudescul *vel* dvornic, pan Ioniţă Eoset *vel* ban, pan Ştefan Văcărescul *vel* logofăt, pan Costandin Creţulescul *vel* spătar, pan Matei Eoset *vel* vistiiar, pan Toma Creţulescul *vel* cliuceariu, pan Alexandru Suţul *vel* postelnic, pan Matei Cantacuzino *vel* paharnic, pan Eadul Văcărescul *vel* stolnic, pan Dimitrachii Ghica *vel* comis, pan Costandin *vel* pitariu şi ispravnec pan Ştefan Văcărescul *vel* logofăt.

Şi s-au scris hrisovul acesta în anul dintîi al domniei domniei mele de popa Fiorea dascălul slovenesc de la şcoala domnească cea slovenească, în anul de la zidirea lumii 7261, iar de la naşterea domnului nostru Is. Hs. 1752, în luna lui octomvrie 23 *dni*.

Io Matei Ghica voevoda [m.p.].

Ştefan Văcărescul *vel* logofăt *proeitoh*

Arh. St. Buc., Diplomatice, nr. 25.

Original, stare bună, hîrtie groasă, cerată, format mare, împodobit cu frumoase ornamentaţii; pecete timbrată deteriorată.

O copie cu unele greşeli la Acad. R.S.R., XLVIII—170.

162.

1753 iunie 21.

Adecă eu Polihron căpitan de drăgani [dragoni?] făcut-am zapisul uieiu la mîna dumnealui lantul Farfaraoglu baş-bulucbaş din Curtea *gospod*, să-i fie dumnealui de credinţă.

Că avînd eu la Bucureşti o casă în mahalaoa Bălăceanului, lângă logofătul Drăgoi şi lângă Sima croitor, care casă am cumpărat şi eu de la

dumnealui Mehmet aga și dumnealui încă au cumpărat de la Ibriiam odobas iar Ibruam au cumpărat de la Mărie Greaca și de la fiu-său Costandin' dupa cum pri larg arată zapisile cele vechi care le-am dat la mână dumnealui!

Această casă am vândut mai sus numitului Iancul bas-bulucbas Farfaraoglu drept 250 lei bani gata. Și me-[a]u făcut dumnealui plata deplin m mamile mele. Pentru aceasta i-am dat și eu acest zapis al meu ca sa-și stăpânească dumnealui casa, Și nim[eni] alt să nu să amestece.

Și în tocmala noastră s-au tământat și alți boeri care mai jos s-au iscălit. Și, pentru credință, mi-am pus pecete me.

Leat 7261 [1753], iunie 21.

I¹-P-1 Polihron căpitan de dragani, vânzător

Și eu Matei căpitan am scris zapis

Ion Puroșnic, martor

[*indescifrabil*], martur

[*două semnături grecești, indescifrabile*]

Arh. St. Buc, Achiziții noi, LXXIX—3.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea octogonală, în tus nesău lui Polihron.

1753 iunie 23.

fDat-am aceasta scrisoarea noastră de bună adevărînță la mână Stanclui ce au fost ro[a]ba noastră, i a fiică-si Sofiicăi ca să le fie ele bună încredințare.

Precum să să știe că având eu o casă însă cu grăd[ină] și cu vie și cu alte nămeștii înprejur, câte trebuie casii, în mahalaoa bisericii de ia Stejar. Care casă am cumpărat-o și eu de la [*loc liber*] pe cum dovedesc și zapisele ce am luat [*indescifrabil*], însă și cu știrea tuturor mahalagiilor după înprejur.

Deci fi[*ind*] aceasta casă la mahala și nedându-mi mână ca să săz eu într-ansa, așa bine s[*o*]cotind, n-am vrut ca s-o mai vînz și am dat-o de pomană aceștii mai sus numitei Stancăi ro[a]bei noastre, i fiică-si Sofiicăi pentru sufletul meu și a părinților miei, împreună și cu o vacă cu vițel.

Și să aibă a le stăpâni ele, cele mai sus numite, cu bună pace, pe cum le-am stăpânit și eu. Iar de către părinți și frați și rudeniile ale noastre nici un val și băntuială să n-aibă. Pentru căci'că nimeni nicio treabă n-au, pentru că eu le-am cumpărat din strădania mea.

Ci și Stanca, ele s-ar întâmpla și ar vrea ca să să mărite, de aceia Dumnezeu să-i fie ele ajutor. Iar de care cumva va cugeta Stan[ca] ca bărbatul ei a vindere casa au de ale casii și să lase copila înstriinată de la partea ei, de aceia nicidecum să nu fie voinici ea, nici bărbatul ei. Așijderea și copila viind la vârste și s-ar mărita, nici ei [ea] încă să nu fie volnică să vînză, nicidecum, fără decât să fie ele și să stăpânească neam de neamul lor și pe noi să ne pomenească.

Ci cum mai sus am zis, fără de știrea și voia noastră să nu fie voi[nici] nimeni, elin cei mai sus numiți, a să'ndrăzni a vinde, ci numai să le stăpânească.

Drept aceia le-am dat aceasta scrisoarea noastră la mână ei i a fiică-si, întărind-o cu pecete și cu iscălitura noastră și cu mari vrednici de credință.

Iunie 23 *dni*, 1753.

|L 7 P. j Hagi Chiriac adeverez

PopăTloan *ot* mahalaoa Stejarului, martor

Eu popa [*indescifrabil*] *ot tam*, martor

[*P.s-L*]

Și i-am mai dăruit o casă mai din sus ce este în mahalaoa Fantănn Boului, cu voia mea.

Și am scris eu Grigorie *ot* dumnealui *vel* spătar, cu zisa dumnealui Hagi Chiriac.

Arh. St. Buc, Mitrop. T. Rom., CCXVII—1.

Original, stare bună, hîrtie cu filigran.

Copie în ms. 131, f. 17Sv—179.

164.

1753 octombrie 18.

Io Costandin Ţehan Mihai Racoviță voevod bojiei milostiuu gospodar zemli Vlahiscol.

De toți iaste știut că din cîte lucruri împodobesc pre om, întru această viață trupească, învățătura iaste mai aleasă și mai naltă, pentru aceia iaste și mai lăudată de cei ce au numele înțelepciunii cei dinafară, adică cei elinești și acei besearicești, și cu multe cununi de laudă să încoronează încît și Pavel cel înălțat până la ceriuri, la a treia orânduială o pune socotind numărul darurilor care s-au dat oamenilor de la Dumnezeu și zicînd că pre unii i-au pus Dumnezeu în besearică : întîi pre apostoli, a doao pre prooroci, a treia pre dascăli.

Mărirea aceștia vrînd să o arate Aristotel filosoful către cel ce l-au întrebat cu ce se usebește cel învățat de cel neînvățat, au răspuns, cu ceea ce se usebesc cei vii de cei morți. Și ca să zicem mai în scurt, atîta întreace învățătura pre toate bunătățile ceale omenești cu cît întrece și sufletul pre trup, că aceasta iaste podoaba sufletului și a trupului, fiind pricină celor patru verhovnice bunătăți, de pre înțelepciunea lui Solomon carele zice : aceasta învață curăție și minte și dreptate și bărbăție, de care mai de trebuință nimica nu iaste întru viața oamenilor. Și de pohtește cineva multă știință, știe ceale trecute și ceale ce vor să fie la semuiaște, știe tîlmăcirea cuvintelor și dezlegările vorbelor celor ascunse, seamne și întîmplări ale vremilor și ale anilor, și tuturor iaste sveatnic bun.

Pentru aceasta dar și stăpînul nostru Is. Hs. însemnînd folosința învățăturii cei cătră mîntuire, întîi au înțeleptit pre ucenicii lui prin pogorîrea duhului sfînt, apoi i-au trimis la propoveduire. încă și noaă tuturor ue-au poruncit să cercăm dumnezeeștile scripturi cîți pohtesc să afle viața cea nemuritoare.

Deci cum ar putea neștine să cearce dumnezeeștile scripturi nepe-depsindu-să mai nainte cu învățătura. Ci dar trebuința și folosul acestui lucru sfînt și de mîntuire știindu-l împărații și domnii cei de demult și avînd și grija supușilor *lor*, au întărit scoale prin multe locuri și orașe,

ca prin învățătură să le pricinuiască bună viețuire. Căroră urmând și cei mai dinaintea noastră blagocestivi domni carii au ocărmit trebile prea luminatului scaun al aceștii de Dumnezeu păzită țară și domnie a Ungrovlahiei, au întărit doao scoale, una elinească și alta slovenească carii amândoao sânt de mare folos, nu numai lăcuitoilor Țării Eumănești ci și tuturor celor streini care vin pentru dragostea învățăturii.

Dar fiind că mai nainte era obicei de să da plata dascălilor de la vistierie și fiindcă vistieria are multe trebi și deosebite cbeltueli, de multe ori nu le-au fost viind rîndu dascălilor a-și lua plata cîte patru cinci luni, până când viind domnia sa răposatul Grigorie vodă Ghica, cu a doao domnie a țării aceștii, și vrând să pue așăzământul școalelor în bună orânduială, au socotit împreună cu dumnealor veliții boiari si aii găsit cu cale ca (pentru să-și ia dascălii plata mai cu lesnire să poată*să dea învățăturile ucenicilor fără de a-și împărți gîndul la purtarea de grijă pentru plată) să li să dea plata lor cea de pre tocmeală, a fieștecăruia, prin mîna și purtarea de grijă a mitropolitului țării (carele pe vremi ar fi), din banii dăjdiilor ce să strîng de la preoți la mitropolitul.

^ Și într-acest chip s-au urmat atît în domnia domniei sale Grigorie Vodă cît și în domnia domniei sale Matei Vodă fiiul domniei sale.

Acum de vreme ce din voia marelui și preafnaltului Dumnezeu ni s-au încredințat și noao domnescul și părintescul scaun al aceștii laudate și de Dumnezeu păzită țară și domniei a Ungrovlahiei, sfinția sa părintele mitropolitul Ungrovlahiei, chir Filaret, ne-au arătat atît hrisovul răposatului^ mai sus pomenitului domn, cît și hrisovul fiului domniei sale Matei Vodă dă așăzământul dupre cum scrie mai sus.

Care hrisoave citindu-să înaintea domniei mele și văzând acest lucru sfînt și plăcut lui Dumnezeu, de așăzământul acestor scoale, și cunoscând și domnia mea cum că iaste lucru cuviincios și cu bună orânduială și următoriu de statornicie nestrămutată, domnia mea încă bine am voit de am înnoit și am întărit acest bun așezământ și printr-acest hrisov al domniei mele. Și domnia mea orânduim vreadnic aceștii purtări de grijă pre sfinția sa părintele mitropolitul Ungrovlahiei, chir Filaret, ca pre un păstoriu și părinte duhovnicesc a toată împlinirea cea cu numele lui Hs. carea să păstorească de sfinția sa, fiind și cu voia arhieriei sale. Ca să aibă arhieria sa purtarea de grijă a școalelor strîngând de la preoții țării darea cea de pre an carea se-au rînduit lor. Și dintr-acealea să împartă dascălilor simbriile ceale tocmit.

Din carii dascălului celui dentăi a învățăturilor filosofești din școala cea elinească simbria cea de pre tocmeală iaste de fieșcare lună cîte taleri 45, iar dascălului al doilea de învățăturile gramaticii cîte taleri 20, iar școalei slovenești, la doi dascăli iaste plata a fieșcăruia dascăl de lună po taleri zece. Care să fac toată suma banilor într-un an taleri o mie doaăzeci.

însă și dascălii să se afle pururea cu multă priveghiare și purtare de grijă pentru procopseala ucenicilor la învățatura cărții, a căroră luare de seamă și cercetare am dat și domnia mea a să face iarăși de către sfinția sa, fiind lucru sufletesc și a păstoriei sfinției sale.

Și pentru ca să să păzească nestrămutat acest lucru cuviincios și folositoriu sufletului și vieții creștinești, am întărit hrisovul acesta cu iscălitura domniei mele și cu domneasca peceate și cu tot sfatul cinstiților și credincioșilor boiarilor celor mari ai divanului domniei mele : pan Barbul Văcărescul *vel* dvornec, pan Costandin Năsturel *vel* ban, pan

Costandin Brăncoveanul *vel* spătar, pan Ștefan Văcărescul *vel* logofăt, pan Costandin Strămbeanul *vel* vistier, pan Eadul Crețulescul *vel* cliucer, pan Iordachie Geanet *vel* stolnic, pan Dimitrachi Ghica *vel* paharnec, pan Drăghici Greceanul *vel* postelnic, pan Lascarachi Geanit *vel* comis, pan Badea Știrbei *vel* sluger, pan [*loc liber*] *vel* pitar; ispravnecc pan Ștefan Văcărescul *vel* logofăt.

Și s-au scris hrisovul acesta în anul dintii al domniei domniei mele aici în Țara Eumănească, la anii de la zidirea lumii 7262, iar de la nașterea domnului Dumnezeu și mântuitorului nostru Is. Hs. 1753 în luna octomvrie 18 *dni*, de popa Fiorea dascălul slovenesc.

Io Costandin voevoda [*m. p.J.*

Ștefan Văcărescu *vel* logofăt *procitoh*

[*pe verso*] :

Costandin Mihai Tehan Eacoviță voevod, pentru scoale, 7262 [1753].

Eforos mitropolitul prin care să să plătească lefile dascălilor din dăjdiile preoților.

Arh. St. Buc, Diplomatice, nr. 26.

Original, stare foarte bună, hîrtie groasa, cerată, cu filigran, format mare; frumoase ornamentații aurite; pecete timbrată.

165.

1754 martie 2.

fAdică eu Smaragda Bălăceanca, fiica răposatului Ion Bălăceanu, dat-am zapisu mieu la mîna dumnealui Necolae Dudescu *vel* paharnic.

Precum să să știe că m-am tocmit cu dumnealui dă am vîndut doao fete dă țigani anume : Despa i Stanca, fete ale Păunii țiganei, care Păuna țigancă o ține Dima [*indescifrabil*] răposatului Tomii Guliano *biv vel* paharnic.

Și dă vreme că această Păună țigancă, care mai sus să numește, mi-au fost rămas de la răposății părinții miei și le-am vîndut dumnealui drept taleri 30, adică treizeci, dă a mea bunăvoe și cu știrea tuturor rudelor mele.

Și mi-au dat dumnealui toți banii dăplin în mîna mea. Deci și dumnealui să aibă a stăpâni aceste 2 fete dă țigan, care mai sus să numesc cu bună pace dă cătră mine și dă către tot niamu mieu. Și să-i fie dumnealui stătătoare în veci și coconilor dumnealui căți Dumnezeu îi va dăru. Iar care s-ar scula eu vreo pricină dă judecată, să aib a răspunde eu.

Și pentru mai adevărată credință, mi-am pus pecete și iscălitura mai jos, ca să să crează.

Martie 2 *dni*, 1754.

]L.P7] Smaragda Bl. [Bălăceanca]

ISaria Bl. [Bălăceanca]

Ilinca Bl. [Bălăceanca]

Safta Băln. [Bălăceanca]

Și am scris eu Preda logofăt cu învățatura dumneaei, martor

[pe verso]:

Petele de țigan ce s-au cumpărat de la dumneai Smaragda Bălăceanca.

Martie 31, 1754.

Acad. R.S.R., XI-83.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecete inelară în tuș, avînd la mijloc blazonul familiei, sus literile M.N. iar jos A și P.

166.

1754 martie 22.

tMilostiiu bojiu Io Costandin Mihai Țehan Racoviță voevod i gospodin davat gospodstvo-mi sie povelenie gospodstvo-mi.

Sfintei și dumnezeieștii biserici ce să numeaște a Grecilor de aici din orașul domnii mele, București, unde să cinsteaște și să prăznuiaște hramul Nașterii domnului și mântuitorului nostru Isus Hristos, care iaste închinată la mănăstirea de jos ce să chiamă Pogoniani.

Ca să aibă a ținea și a stăpâni zece pogoane de vie în dealul Seăenilor *ot sud* Saac și niște case de aici din București cu locul lor, pentru că aceste vii și case fost-au ale lui Athanasie, ce au fost staroste de neguțători, carele mai nainte de moartea lui cu cățiva ani ajungând la mare sărăcie și lipsă încât trăia cu mila du pe la creștini. Iar când au fost să-și dea sfârșitul au fost mers un popa Antonie duhovnicul său, i popa Procopie de la mai sus numita biserică Grecilor, i alți preoți tot de acolea și întrebându-l după ce va muri unde va să să îngroape, el au zis că va să să îngroape la această biserică unde-i iaste și soția și copii lui îngropați. Și aceale zece pogoane de vie i casele de aici, din București, cu locul lor 16 Iasă bisearicii pentru pomenirea sufletului lui. Dar diiată nu și-au făcut.

Iar după moartea lui Tanasie starostea s-au sculat un Dimitrie comisul, nepotul lui, de au luat și viile și casele supt stăpânirea lui și n-au îngăduit pe biserică să stăpânească.

Pentru care pricină dănd jalba la domnia mea preoții de la această biserică a Grecilor, cum că acest Dimitrie nu-i îngăduiește să stăpânească, după jalba lor i-am orânduit la sfinția sa părintele mitropolitul țării, chir Filaret, ca să le ia seama cu Dimitrie comisul. Și după cum va găsi sfinția sa cu cale să ne facă știre cu anafora.

Deci sfinția sa aducând pe amândoaă părțile față înaintea sfinții sale, unde fiind și popa Antonie duhovnicul mortului, i popa Procopie, i un Zamfir bogasieru pe care puindu-i sfinția sa la groaznic blestem, au mărturisit cum că la moartea acelu Tanasie starostea fiind acolo [au] auzit din gura lui cum că casele și viile le lasă bisearicii Grecilor. După a cărora mărturisanie ne-au făcut sfinția sa părintele mitropolitul anafora pentru toată pricina aceasta.

Dupe care anafora cercetând și noi pricina aceasta cu amăruntul și cunoscând a fi adevărată mărturisanii mai sus numitelor mărturii fiind și duhovnicul la mijloc unul din mărturii căruia i să ține mărturisanii tocmai ca și o diiată. Și mai vartos că mai pe urmă când să afla Tanasie starostea la scăpătare și la mare lipsă încît și pe uliță cerea, Dumitru comisul n-au avut nici un fealiu de milă spre dansul ca să-l caute și să-l ajutoreaze cu cât de puțin chiverniseală, bine au lăsat aceale lucruri bi-

sericii fiind de folos și de ajutoriu sufletului său, pentru că el au vrut mai întâi să să grijască de ceale sufletești decît ceale pământești.

Întru aceia și domnia mea am dat această carte a domnii mele sfinței beserici ce să numeaște a Grecilor, i preoților de la această sfința beserică ca să aibă de acum înainte a stăpâni aceale zece pogoane de vie din dealul Scăenilor, i casele de aici din București, cu locul lor, cu bună pace de cătră Dimitrie comisul sau veri de cătră alt neam a lui Tanasie starostea.

Într-alt chip să nu fie că așa iaste porunca domnii mele. J i saam receh gospodstvo-mi.

Martie 22 dni, 1754.

Io Costandin voevoda [m.p.]

procit vtori logofăt

[pe verso]:

Trecută în condică de Vasilie logofăt

Martie 13, 1756.

Colecția prof. Petre Nistor.

Original, stare foarte bună, hîrtie groasă, cerată, eu filigran; pecetea domnească, în tuș roșu.

167.

1754 mai 15.

fDin porunca prealuminatului și preaînălțatului domn Io Costandin Mihai Țehan Eacoviță voevod, avut-au judecată dă față, la divan, înaintea noastră, dumnealui Pascal *treți* vistiiar cu sfinția sa Neofit, egumenul al mănăstirii Arhimandrit, carele mai nainte au fost egumen la mănăstirea Sfântului Spiridon.

Zicând vistierul Pascal că în domnia mării sale Costandin vodă Mavrocordat, la leat 7255 [1747], au cumpărat o prăvălie la poarta Curții domnești den sus, lângă vad, unde să măsoară buțile, dă la un Stan bărbier. Și după ce o au tocmit în taleri 92, fiindcă locul era al mănăstirii Sfântului Spiridon și mai căzându-să mănăstirii de a o cumpăra, au mers de au întrebat pă popa Costea, carele era ca un epitrop al mănăstirii, nefiind alt egumen.

Și așa, nevrînd popa Costea să dea bani, ca să o cumpere, au dat dumnealui bani, luînd zapis de vânzarea prăvălii de la numitu bărbier. Și cît au fost aicea, au stăpănit-o cu cape. Apoi, înstreinându-să vistierul Pascal și rămăind zapisu prăvălii la frate-său, Eadu căpitan și în urmă făcându-să făcându-să (sic) egumen la mănăstirea Sfântului Spiridon, Neofit, au luat prăvălia supt stăpânirea mănăstirii. Și dumnealui au rămas păgubaș și de bani și de prăvălie.

Iar Neofit egumen ne-au arătat o carte de judecată a mării sale răposatului Grigorie vodă Ghica, *ot* leat 7258 [1750], când s-au fost judecat, părintele Neofit cu Stan bărbier înaintea mării sale. Și zicând atunci că Stan bărbier, când s-au pus de au făcut case pă locul mănăstirii, s-au așăzat pentru chiria locului ca să și-o dea pă an și să șază el într-ânsele, iar să nu le vînză altuia. Și chiria locului nu ș-au plătit-o nicidecum.

Nefiind Pascal vistierul aicea, ca să răspunză la divan, mării sa au fost rânduie vorniceii și zidarii de au prețuit atît casa lui Stan bărbier, cît și prăvălia ce o au cumpărat vister Pascal, nedîndu-și nici chiria pe an și

visteriul Pascal, fără de știrea și voia egumenului celui ce au fost atunci au fost cumpărat prăvălia. Și dând egumenu lui Stan bărbieriul, pă casa lui taleri 90, au rămas a mănăstirii, iar pe prăvălia lui Pascal visteriul au hotărât să șază banii la mănăstire. Și când va veni dumnealui, atuncea să-i dea egumenu banii. Dar au răspuns egumenul că și acei taleri 92 i-au dat Eadului căpitan și au luat zăpissul acei prăvălii, de cumpărătoare.

Deci, acum viind Pascal vister și eșind la divan, am cercetat judecata și dovedindu-să că cumpărătoarea visteriului Pascal iaste mai nainte, până a nu fi Neofit egumen la mănăstirea Sfântului Spiridon și chiria ș-au luat tot deplin, hotărâm ca Neofit egumen să aibă a-și lua banii, acei taleri 92 înapoi de la Eadu căpitan, iar Pascal vister să-și stăpânească prăvălia, după cum au cumpărat-o dă la Stan bărbier.

Aciasta scriem.

Mai 15 *dni*, leat 1754.

B[^]arbu] Văc[ărescu] *vel* vornic

Arh. St. Buc, M-rea Sf. Spiridon Vechi, VII—2.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

1754 septembrie 17.

Adică eu Șteful vătaf de ceprăzari dinpreună cu soția mea Neacsă dat-am zăpiss[ul] nostru la mână Stoicăi șălar, ca să fie de bună credință.

Precum să să știe că având noi o prăvălie în Ulița Șălarilor, însă leamunile noastre, iar locul iaste al sfintei bisearici Sft. Necolaie. Si chiria locului iaste pe an taleri patru.

Deci eu, cât am putut, am ținut-o și i-am purtat chiria, dar acum văzând și eu atâta greutăți, nu pociu să o mai țiiu. Ci i-am vândut-o eu de a mea bunăvoe, nesilit de nimeni, împreună cu soția mea drept bani gata taleri 120, adică o sută și doaăzeci. Și mi-au dat toți banii în mână mea.

Deci dumnealui să aibă a o stăpâni împreună cu jupăneasa dumnealui și cu coconi câți Dumnezeu îi va dăru, de către noi si de către tot neamul nostru.

Și când s-au vândut, au mai fost și alții, obrazuride cinste, care mai jos sa vor iscăli.

Și pentru mai adevărată credință [am] întărit zăpiss[ul] cu iscăliturile și cu pecețile mai jos, ca să să crează.

Septemvrie 17 *dni*, leat 7263 [1754].

Eu Ștefan cep[răzar], Neacsă fâmeia Ștefului, vânzători
Popa Antonie, martor
Popa Gheorghe, martor
Popa Stereian, martur
Eu Dița a lui Andrei șălar
Stan **salarul** *pis*, i martor

Arh. St. Buc, M-rea Cotroceni, XXIX—12.
Original, stare potrivită, deteriorat de umezeală pe margini.

fAdecă eu, Toader, cu soția mea, Andreiana, dat-am al nostru adevărat zăpiss (*sic*) la mână dumnealui Iane cojocar, i a jupănesii dumnealui Ilincăi.

Precum să [să] știe că am vândut dumnealor o casă, drept taleri 64, care casă iaste în mahalaua Popii Eusului. Și o am vândut cu știrea preoților den mahala, i a vecinilor după împrejur. Care casă ne-a fost și noao de cumpărătoare de la Ștefan cazaucul.

Să o stăpânească dumnealor și coconii dumnealor, cu pace de către noi și de către tot neamul nostru. însă casa, cu locul cât ține gardurile împrejur.

Și când s-au făcut acest zăpiss, au fost preoții den mahala, i vecini după împrejur, care mai jos să vor iscăli. Și pentru mai adevărată credință, ne-am pus si iscăliturile si degitile, mai jos, ca să [să] crează.

Octomvrie 13 *dni*, leat 7263 [1754].

X Eu Toader, cu soția mea, Andreiana, vă[n]zători

X Eu Costandin, *brat* Andreiana, martor

Eu popa Cozma, martor

Și am scris eu, popa Măinia, cu zisa dumnealor și martor

[adaos *pe marginea din stingă*]:

Și am dat dumnealor și zăpissile cele vechi.

Arh. St. Buc, Doc muntenești, XXV—66.
Original, stare potrivită, hîrtie cu filigran.

170.

1754 noiembrie 20.

fAdecă eu Șteful vătaful de ceprăzari dinpreună cu soția mea Neacsă, dat-am zăpissul nostru la mână lui Panait **salariul**.

Precum să să știe că am vândut eu această prăvălie, însă lemnele, iind pământul sfintei bisearici Sventi Nicolae. Chiria [la] sfânta bisearică, pe an chiria locului taleri patru.

Și această prăvălie iaste în Ulița Șălarilor. Ci i-am vândut-o eu de a mea bunăvoe, nesilit de nimenea, împreună cu soția mea.

Deci dumnealui să aibă a o stăpâni de către noi și de cătră tot neamul nostru și de către copii noștri.

Și când s-au vândut, au fost și alte obraze de cinste carii mai jos să vor iscăli.

Și pentru mai adevărată credință am întărit cu iscăliturile și cu pecețile mai jos, ca să să crează.

Și s-au vândut această prăvălie în taleri o sută doaăzeci, însă cu știrea ^tuturor vecinilor.

Noemvrie 20, 7263 [1754].

Eu Șteful ceprăzar împreună cu soția mea Neacsă, vânzători
Popa Antonie, martor
Popa Sterian, martor

Vlad *vtori* vorneac
Eu Grigore vătaf, martor
Costea *vtori* vornee, martor
Ivan *vtori* vorneac, martor
Eu Nan vătaf de salarii martor
Eu Petre ceprăzar, martor

Arii. St. Buc, M-rea Cotroceni, XXIX—13.
Original, stare bună.

171.

1755 februarie 21.

fAdecă eu Smaragda Bălăceanca, fiica răposatului Ioniță Bălăceanu, dat-am acest adevărat al meu zapis ca să fie de bună credință la mâna dumnealui Neeulae Dudescu.

Precum să știu că m-am tocmit cu dumnealui dă i-am vândut l sălaș de țigani, anume Neagul meșter de fier și cu țiganca lui Lepădata și cu un copil și c-o soră a lui anume Nedelea.

Care acești țigani îmi sânt și mie de schimb de la dumneaei Sanda pabarniceasa [*loc liber*]. Și alt sălaș de țigani anume Lepădat căr[ă]-midar și cu țiganca lui Dobra și cu 2 copii.

Și am Vândut sălașu drept taleri 100, care fac peste tot taleri 200. Care acești țig[ani] ce scriu mai sus, i-am vândut de a mea bunăvoie nesilită de nimenea și cu știrea tuturor rudelor mele și vecinilor după înprejur.

Care acest țigan Lepădat îmi iaste și mie rămas de la părinții miei, mai denainte vreme. Și mi-au dat dumnealui toți banii deplin în mâna mea.

Drept aceasta am dat acest zapis al meu la mâna dumnealui ca să stăpânească acești țigani cu bună pace, de către mine și de către tot neamu meu și să-i fie stătători în veci dumnealui și coconilor dumnealui, nepoților, strenepoților căți Dumnezeu îi va dărui.

Și când s-au făcut acest zapis fost-au mulți boiari mărturie.

Și pentru mai adevărată credință m-am iscălit mai jos, ca să să orează, puind și pecete.

Februarie 21 *dni*, 1755.

[L. P. | Smaragda B1. [Bălăceanca]
Costandin Brâncoveanu *vel* logofăt, martor
Ion Băleanu logofăt *za* vistierie, mărturie
Ștefan Văcărescu *vel* spătar, mărturie
Și am scris eu Preda logofăt cu învățătura dumneaei și martor.

Acad. R.S.R., XI-84.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; semnături interesante.

172.

1755 iulie 14.

fMilostiuu bojiu Io Costandin Mihail Ţehan Racoviță voevod i gospodin davat gospodstvo-mi sie povelenie gospodstvo-mi credincios boiarinului

domnii mele Toma Cantacuzino *vtori* logofăt, fiul răposatului Gheorghie beizadea al răposatului domnii sale Șarban voevod Cantacozino.

Casă aibă a ținea și a stăpâni pe Eadul țigan cu frații lui i cu feciorii lor căți să va trage din Dragne țiganul Stângăcescul, cu bună pace de către dumnealor boiarii Crețulești. Pentru că fiind acest Eadul țigan, cu frații lui, supt stăpânirea dumnealor boiarilor Crețulești de multă vreme și acum dovedindu-i Toma Cantacuzino *vtori* logofăt în țigăniia dumnealor, eu eșit la judecată înaintea dumnealor veliților boiari, cu dumnealui Costandin Crețulescul *vel* ban și nici o scrisoare sau dovadă n-au avut, fără numai au zis că de când au dat domniia sa răposatul Nicolae voevod părintelui dumisale răposatului Iordache Crețulescul *biv vel* vorneac toată casa Tomei spătar supt stăpânire, prin hrisovul domnii sale, au găsit și pe acest Eadul țigan cu frații lui în țigănie. Și cu aceia i-au stăpânit până acum.

Dar Toma logofăt au arătat un catastih de împărțeala fraților a domnii sale răposatului Șarban Vodă de la leat 7177 [1669] i o carte și o foaie de la leat 7222 [1714] a unui Procopie logofețelul, ce l-au avut răposatul beizadea Gheorghie, isprăvnicel peste moșii i țigani, fiind dumnealui dus în Țara Ungurească. În care carte scrie acel Procopie cătră beizadea Gheorghie, pentru Patru lăcătușul, feciorul lui Dragne țiganul Stângăcescul, arătând într-acea foaie și neamul lui Patru, din cine să trage și al cui fecior iaste. Și aducându-se și Eadul țiganul față l-au întrebat dumnealor veliții boieri, al cui fecior iaste și din cine să trage și pe tată său, pe moșă-său cum i-au chemat. Și tot asemenea au spus, după cum și în foaia lui Procopie logofețelul arată, pe cum că el iaste feciorul lui Patru țiganul lăcătuș, nepot lui Dragne Stângăcescul. Și căutându-se și Ja catastih s-au găsit că Dragne iaste țigan al domnii sale Șarban Vodă.

După care cercetare și judecată ce au făcut dumnealor veliții boiari și neavând dumnealui Costandin Crețulescul *vel* ban nici o scrisoare sau dovadă ca să arate înpotriva catastihului și a foii lui Procopie logofețelul :au hotărât prin cartea dumnealor ca să ia Toma logofăt pe Eadul țigan cu frații lui i cu feciorii lor, căți să vor trage din neamul lui Dragne Stângăcescul.

Care cartevăzându-o și domniia mea și cunoscând că bine și pe dreptate au judecat dumnealor veliții boiari, am întărit-o și cu pecetea domnii mele. Și am [dat] și această carte a domnii mele Tomei Cantacozino *vtori* logofăt ca să aibă a lua pe Eadul țiganul cu frații lui i cu feciorii lor căți să va trage dintr-acel Dragne țiganul Stângăcescul. Și să-i stăpânească cu bună pace de acum înainte de către dumnealor boiarii Crețulești.

într-alt chip să nu fie, că așa iaste porunca domnii mele.

I is. saam recheh gospodstvo-mi.

Iulie 14 *dni*, 1755

Io Costandin voevoda [*m.p.*].

L. P.

Drăghici [?] *vel* logofăt *procitenomu*

[*pe verso*]:

Genealogia adăvăraților Cantacozinești

fiu mai mare

căpitan Costandin Cantacuzino

fiu mai mie
Gheorghe
Cantacuzino

fiu mai mare
căminar Gheorghe Cantacuzino

I
I

fete mai miei
Măria
Sultana
Ecaterina

Toma pe Matei

Toma Cantacuzino
fiul lui beizadea Gheorghie

beizadea Gheorghie Cantacuzino

|
Șarban vodă Cantacuzino
au domnit la anul de la Hristos, 1679

Acad. R.S.R., CCII-15.

Original, stare foarte bună, hîrtie groasă, cerată; frumoasă și mare semnătura domnului.

și să nu să pustiască un sfânt lăcaș dumnezeesc ca acesta, acest mijloc am găsit și printr-acest cinstit și domnesc hrisov am dat și am închinat sfinții aceștii biserici moșiia domnească, adică care să numește livadea domnească din București, toată și cu cât apucă din mahalale, al cării moșiie latul î merge din apa Dâmbovitii din potruva mănăstirii Mihai Vodă, merge pîn-în marginea lacului de lângă casa unui Enache și dă cu un cap în Podu Mogoșoai și merge pînă la pod pîn-unde să hotărăște cu moșiia mănăstirii rii Sărindar și la capul din sus, lăturiș, să hotărăște cu moșiia mănăstirii Cotroceni, iar în cap să lovește cu moșiia sfinții Mitropolii, de la moară din fund și cu moșiia mănăstirii Sfântului Sava, însă afară din alte dani de niscareva locuri ce vor fi având mai dinnainte alte mănăstiri sau altă cinevași cu cărți domnești, fiindcă această moșie nici este închinată de alți domni nicăiri, nici avea domniia vreun folos de la dânsa.

Drept aceia, am închinat-o domniia mea aceștii sfintei biserici dându-i atât biserica, cât și moșiia asupra cuviosului chir Ioanichie, egumenul mănăstirii Cotroceni, ca și după vreme orice egumeni să va afla la această mănăstire, să aibă a strânger venit ce va fi după această moșie oară, ori dijmă de va fi, ori din chiria caselor ce sînt pe dansa, precum dau și alții ce au case pe alte moșii mănăstirești.

Și cu acest venit să aibă a purta grija ca oricînd să va mai strica cevași, să dreagă la loc și totdeauna să păzească sfânta biserică cu preoți nelipsiți ca să slujească sfințele dumnezești slujbe și ierurgie [liturghie] neîncetat rugându-să milostivului Dumnezeu pentru ertarea păcatelor domnii mele și ale părinților domnii mele și pentru sufletele celor [ce] în urma noastră, din mila lui Dumnezeu, să vor învrednici oblăduitor domnii acestui creștinesc scaun al Țării Eumănești și vor întări și vor păzesc și domniia lor mila aceasta.

Și pentru ca să să păzească nestrămutat, am întărit domniia mea hrisovul acesta cu toți cinstiți și credincioși boeri cei mari ai divanului domnii mele: pan dumnealui Dudescu *vel* vornic, pan dumnealui Crețulescu *vel* ban, pan dumnealui Brâncoveanu *vel* spătar, pan Dumitrașcu *vel* logofăt, pan Mihai Cant[acuzino] *vel* vistier, pan dumnealui Căndescu *vel* clucer, pan Lațcarache Geani *vel* comis, pan Matei Cant[acuzino] *vel* paharnic, Iorgache Micșunescu *vel* stolnic, Iorgache Caragea *vel* pitar, *vel* sluger [loc liber], și ispravnic Dumitrașco Eacoviță *vel* logofăt.

Și s-au scris hrisovu acesta într-al doilea an de domniia domnii mele aici în orașu scaunului domnii mele, București, de Eadu Velescu logofăt *za* divan, la anul de la zidirea lumii 7263 [1755], iar de la nașterea domnului mîntuitorului nostru Isus Hristos, 1755 avgust 6.

Arh. St. Buc, M-rea Cotroceni, CXI-3

Copie, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pe verso o însemnare în limba greacă

174.

1755 august 2

fAl Ungrovlahiei Grigorie am văzut [grecește]

Adecă noi preoții de la sfânta biserică a sfântului ierarh Necolaie din Salari, dat-am acest credincios zap[is] la mîna dumnealui jupă Panait șălar.

173.

1755 august 6.

Lucrurile cele de suflet folositoare ce cu bunăcuviință prin iubirea de Dumnezeu să fac și săvârșesc de blagocestivii domni și oblăduitori, carii de la cerescul Dumnezeu sînt aleși și orînduiți a fi stăpînitori de țări și de politii, măcar că să pot arăta și a să cunoaște la toată obștimea și prin alte mijloace de fapte bune, iar mai aleasă pliroforie și mai întărită încredințare să vede la toți a fi evlavii și cuceriia lor către sfințele și dumnezești lăcașuri, unde apurarea și totdeauna să laudă și slăvește numele marelui și preainnălțatului Dumnezeu. Și prin săvârșiri ca acelea următoare voi[i] și plăcerii lui Dumnezeu, nu numai laudă vrednică le pricinuește, ci după petrecaniia lor, le rămîne nume nemuritoare și pomeniri vecinice.

Drept aceia dar, și eu robul marelui și cerescului Dumnezeu, Io Costandin Eacoviță voevod, fiul mării sale fericitului și deapurarea pomenit Io Mihai Eacoviță voevod, de vreme ce deapurarea fiind cu acest gând cucernic către sfințele lui Dumnezeu lăcașuri a le păzi și a le da mîna de ajutor spre folosul și întărirea lor și spre vecinica pomenire domnii mele.

Socotit-am dar domniia mea și pentru sfânta și dumnezeiasca biserică *ot* Cotroceni, ce este afară din București, unde au fost sat, hramul sfântului mare ierarh Nicolae, făcătorul de minuni, care sfânta biserică fiind de lemn și învechindu-se și neavînd nici enorie, nici altă chiverniseală dă nici o parte, rămăsese la dărăpănare de tot, încât nici preot n-avea să slujească sfințele slujbe. Asupra cării sfintei biserici milostivindu-ne domniia mea, i-am făcut meremet, înnoindu-o cu toate căte au fost învechite și stricate și cu învăliș de tot de iznoavă.

Dar socotind domniia mea, ca un bun al doilea ctitor ce ne-am făcut, cu ce mijloc s-ar putea ca să nu mai rămăe mai sus numita biserică la acest fel de hal, ci apurarea să fie cu preoți și preoți să-și aibă chiverniseala lor ca să poată sta și când iarăși să va mai strica cevaș, să poată drege la loc

Precum [loc rupt] întâmplându-i moarte lui Matei șalar *sin* Stase șalar și la moartea lui au lăsat prăvăliia lui daniel sfinței biserici, prin diiată.

Care prăvălie să văzu pusă zălog cu zapisele ce le văzum de cumpărătoare, la dumneai jupăneasa Marica, a dumnealui logofăt Eadu de visierie, drept taleri 200, cu dobânda lor, care să făcuse peste tot taleri 400.

Și apucându-ne dumneai pă noi preoții, ne-au dus înaintea preasfinții sale părintelui mitropolitului ca să plătim acești bani.

Sfinția sa cu cercetat și văzând că datoriia este bună ca să plătim acești taleri 400, sfinția sa iar au făcut mi[j]locire către numita datornică de ne-au ertat taleri 100 dintr-acești bani și au rămas bani buni taleri 300, adecă trei sute.

Și noi neavând acești bani ca să-i dăm și neavând de unde, ne-am învoit cu acest neguțator anume Panait șalar, care acest Panait având o prăvălie pă locul sfinței biserici, însă lemnele ale dumnealui, iar locul [al] bisericii, cu chirie pă an taleri 4, care n-avea sfânta biserică vreun folos mare de la acest loc. Ne-am învoit noi preoții prin știrea sfinții sale părintelui mitropolitului cu numitul neguțator ca să dea acești taleri 300 și să răscumpere prăvăliia ce o lăsase răposatul Matei șalar de la dumneai logofeteasa Marica și dumnealui jupan Panait șalar să stăpânească locul cu bună pace de cătră sfânta biserică, i căți căconi i va dăru Dumnezeu milostivul, i neamul dumnealui care va fi, însă și de către noi preoții, i și de ceiălalti frați preoți ce vor fi pă urma noastră, fiindcă acest zapis s-au făcut cu știrea și pre cinstita voe a preasfinții sale părintelui mitropolitului, întărindu-l și sfinția sa cu iscălitura sfinții sale, iscălitându-ne și noi preoții sfinței biserici i alte obraze de cinst.

August 24 *dni*, 1775.

Popa Dimitrie *oi* Sfete Necolae din Salari
Popa Gheorghie *ot tam*
Popa Todiraș *ot* Sfe[te] Neeolae
Popa Toma schevofilax, mărturie
Popa Ioan hartofilax, mărturie
Popa Grigorie, proin, mărturie

Arh. St. Buc, M-rea Cotroceni, XXIX—14.

Original, deteriorat de umezeală, lipit pe o altă hîrtie.

175.

1757 iunie 12.

Adică eu Ion Trămbițaș dinpreună cu soția mea anume Ana, dat-am acest adevărat și credincios zapis al nostru la cinstită mâna sfinții sale părintelui Ylădicăi Mireon chir Grigorie.

Precum să știe că având noi o casă a noastră de vânzare aicea în mahalaoa Popei Dărvaș, însă casa cu locul ei, cu pivniță, cu grădină, cu curte după cum s-au văzut, și după cât îi țin gardurile înprejur. Care acest loc jumătate îmi iaste de zestre al soției mele Ana, iar jumătate l-am cumpărat eu de la Vasile, după cum arată zapisul cel de cumpărătoare; și casele cu pivniță le-am făcut iar eu.

Și o am vândut-o sfinții sale în bani gata în taleri 200, adică talere doaa sute. Și acești bani i-am luat toți deplin în mâinile noastre. Și o am vândut-o de a noastră bunăvoe, nesiliți de nimenea, cu știrea preoților din mahala i a mahalagiilor ce sânt vecini, i din sus i din jos, care mai jos să vor iscăli.

Drept aceasta, am dat acest adevărat și credincios zapis al nostru la cinstită mâna sfinții sale, ca să aibă a stăpâni de acum înainte cu bună pace de către noi și de către tot neamul nostru sfinția sa și tot neamul sfinții sale, nepoți, strănepoți căți Dumnezeu vadărui. Și să fie sfinții sale moșie ohabnică și stătătoare în veci.

Și pentru mai adevărată credință ne-am pus pecetea și iscăliturile mai jos, ca să să crează.

Iunie 12 *dni*, 1757.

L.P. | Eu Ion Trămbițaș, împreună cu soția mea anume Ana, vânzător

X Eu Ilinca mătușa Anii, vânzătoare
Pătrasco [indescifrabil] vorneț, martor
Eu popa Fotino *ot* Dărvaș, martor
Popa Trandafir *ot tam*, martor
Eu popa Costandin *ot tam*, martor
Eu Stan Seima copilului (*sic*)
Și am scris eu popa Anghel cu zisa lor și martor

Colecția Șerban Flondor.

Original, stare bună, hîrtie cu filigran; pecete inelară, ortogonală, foarte frumoasă.

176.

1757 septembrie 13.

^Milostiu bojiu Io Costandin Nicolae voevod i gospodin davat gospodstvo-mi siiu povelenniu gospodstvo-mi cinstitului și credinciosului boiarului domnii mele Costandin Dudescul *vel* vornic, ca să aibă a ținea și a stăpâni pă un țigan anume Vlășcean.

Că ne-au înștiințat dumnealui cum că răposata domnița Măriia, soția dumnealui l-au avut între țiganii mold[oveni] ai dumneai și crescut în casă însurându-l după o țigancă iar a dumnealui anume Eada, iar acum l-ar fi trăgând țiganii domnești, cu pricină că ar fi domnesc.

Deci i-am dat domniia mea această carte ca să-l apere. Iar de ar avea cinevași a răspunde cevași pentru dansul, fără de divan să nu-l supere.

I i saam receh gospodstvo-mi.

1757 septembrie 13 *dni*.

L.P.

biv treti logofăt

Acad. R.S.R., XI-89.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea inelară, octogonală, a domnului, în tuș roșu.

Io Scarlat Grigorie Ghica voevod bojieiu milostiiu gospodar zemli Vlahiscol.

Oblăduitorii cei de Dumnezeu aleși și înălțați la treapta cea înaltă și proslăvită a domniei spre stăpîniri de țări și de politii, după cuviincioasa și netăgăduita datorie ce au cătră îndreptarea și otcărmuirea cea bună și de folos asupra supusului său norod, cade-li-să cu adevărat și li să cuvine a urma la toate și pentru toți după canoanele legii și ale dreptății, precum domnul Dumnezeu voiaște și ne și poruncește.

Dar pre lîngă aceale multe fapte bune și dreapte ce săvârșesc întru oblăduirea sa cătră supusul său norod, mai sânt și alte osebite bunătăți și sînt și acelea folositoare sufletului întru pomenire veacinică și numelui întru laudă necurmată, cari să văd și să cunosc de toți chiar și aiavea că sânt plăcute și lui Dumnezeu și oamenilor, plăcute iui Dumhezeu de la carele li să socoteaște întru dreptate, plăcute oamenilor de la carii li să pricinuesc laudă, mărire și pomeniri necontenite.

Adecă cînd și spre slugile sale carii să cunosc că să arată cu credință și cu osărdnică nevoiță asupra slujbei întru care să află, a-i căuta și a-i milui cu ceale din domneștile lor mile și daruri și cu privelegii de asidosii și de scuteală. Și încă pre unul ca acela să-l și mai apropie înmulțindu-i mila și cinstea ca să-l facă pildă și altor supuși spre a să arăta și aceia cu credință și cu slujbă plăcută înaintea domnilor săi.

Unul dar ca dintru aceia fiind și boiarul domniei mele Theofilact *vel* cliucer *za arie*, carele de mică vîrsta sa s-au aflat slujind domnilor și Curții tot cu credință și cu dreptate ca și părinții și frații lui a căruia dreaptă și osărdnică slujbă și de domnia sa unchiul domniei mele Costandin vodă Mavrocordat cunoscându-să (precum și de noi acum), s-au fost milostivit domnia sa de i-au făcut hrisovul domniei sale făcându-l asidotos pre el și toată casa lui.

Care hrisov văzându-să și de domnia mea și și cunoscându-l pre el că și acum să află la trebile și poruncile domniei mele cu osărdnică priveghiare, fiind procopsit și cu știința învățaturii elinești.

Domnia mea încă m-am milostivit asupra dreapte slujbei lui, hotărînd printr-acest cinstit hrisov al domniei mele ca el și toată casa lui să fie în pace de tot fealiul de dăjdi și orânduiale oricîte s-ar întîmpla să iasă peste an în țară. De nici unile nici un val și nici o supărare să nu aibă.

Așijderea și ale lui dreapte bucate să fie în pace și nedajnice, vinul cît va face în viile lui de vinărici, stupii și ramatorii de dijmărit; să scutească și de oerit oi trei sute, i de văcărit vite treizeci. Și să ție și zece oameni carii să fie în pace și ertați de toate dăjdiile vistieriei. Și să scutească și o pivniță aici în orașul domniei mele Bucureștii, de fumărit, de căminări% de vamă domnească i agească, de vin domnesc, de ortul vătășesc.

Pentru care poruncim domnia mea și dumneavoastră boiari i alți zapcii ce veți fi orânduți cu acest feliu de slujbe, ce scriu mai sus, să căutați să vă feriți de casa și de bucatele mai sus numitului credincios boiar dom[niei mele] Theofilact *vel* cliucer *za arie*, nimeni de nimic supărare să nu-i faceți.

Și am întărit domnia mea hrisovul acesta și cu iscălitura domniei mele și cu domneasca peceate și cu toți cinstiții și credincioșii boiarii cei mari ai divanului domniei mele: pan Costandin [*loc șters*] *vel* dvornic, pan Costandin Crețulescu *vel* ban, pan Costandin Brâncoveanu *vel* logofăt,

pan Ștefan Văcărescu *vel* spătar, pan Mihai Cantacozino *vel* vistier, pan Nicolae Dudescu *vel* cliucer, pan Alexandru [*loc șters*] *vel* postelnic, pan Iordache *vel* comis, pan pan Pantazi Cămpineanul *vel* paharnic, pan Sandu Bucșănescu *vel* stolnic, pan Ianacache *vel* sluger, pan Ioniță Guliano *vel* pitar. Și ispravnic pan Costandin Brâncoveanu *vel* logofăt.

Și s-au scris hrisovul acesta în anul dintîi al întîiei domniei al domniei mele aici în scaunul orașului domniei mele Bucureștii, în anii de la zidirea lumii 7267 [1758], iar de la nașterea domnului Dumnezeu și mîntuitorului nostru Isus Hristos 1758 în luna dechemvrie 5 *dni*, de popa Flora dascălul slovenesc, de la domneasca școală ot Sventi Gheorghie Vechi.

Io Scarlat Ghica voevoda [*m.p.*].

| L.P. | Costandin Brâncoveanu *vel* logofăt *procitenomu*

Andrei *vtori* logofăt *procitoh*

Trecut în condică

Stanciu logofăt

Acad. R.S.R., LI-8.

Original, pergament, stare foarte bună; ornamentații aurite; interesantă semnătura domnitorului.

178.

1759 mai 1.

Adecă eu, Eoman băcanul dat-am zapisul meu, ca să fie de adevăr și de bună încredințare, la mîna sfinției sale părintelui egumenului chir Daniil de la sfînta mănăstire Toți sfinții și a tot soborul sfintei mănăstiri.

Precum să să știe că găsindu-se un mușteriu și vrînd ca să mă scoată den prăvăliia mănăstirii unde șaz eu și am plătit chiria, de sânt 30 de ani, au dat el danie la sfînta mănăstire taleri 150 și au înălțat și chiria prăvăliei cu taleri zece pe an, adecă unde dam eu cîte taleri 20, el au făcut pe an cîte taleri treizeci.

Deci, eu am eșit la divan, înaintea mării sale prealuminatului domn Io Scarlat voevod și jăluind mării sale cum că șaz de atîta vreme întru acea prăvălie și am cheltuit de am dres-o și am și făcut-o cu a mea cheltuială, mării sa au hătărât ca să dau și eu danie taleri 100, după cum dedeese acel mușteriu și chiria pe an cîte taleri 30. Iar taleri 50 au rămas din danie, după cum dedeese acel mușteriu, să fie pentru cheltuiala ce am făcut-o la dresul prăvăliei.

Și după aciasta hotărîre a mării sale, am fost și eu odihnit și am dat și eu taleri o sută danie și să fac și prăvăliia boltită de piatră, cu toată cheltuiala mea și cît voi trăi eu să stăpînesc și mai mult decît acești taleri 30, chiria pe an, să nu dau.

Așijderea copiii miei, după moartea mea, dănd Dumnezeu să trăiască ei, încă să o stăpînească cu acest așăzămînt și cu aciasta chirie pîn la moartea lor, iar după moartea lor să rămăe a sfintei mănăstiri bună și statornică cu toată ce voi face și cu înprejmuii voi mai lucra, atîta eu cît și copii miei.

Și, pentru mai adevărata credință, am dat acest zapis la sfînta mănăstire, iscălitu-mi numele, ca să să crează, fiind și alte mărturii de credință.

Mai 1 *dni*, 7267 [1759].

Eu Eoman băcan, adeverez
Samuil arhimandrit eclisiarh, martor
Cozma egumen, duhovnic, martor
Popa Stavru Sachelios, martor
Și am scris eu, Neașul logofătul sfintei Mitropolii.

Arh. St. Buc, Episcopia Argeș, XLVIII—42.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

179.

1759 iulie 17.

fDe vreme ce întâmplarea cea viitoare iaste nevăzută și însăși îngerilor necunoscută, pentru că numai la Dumnezeu toate sînt cunoscute. ^ Drept aceia eu, Spirea doftorul de la Corful am socotit, mai înainte pană a nu mă coprinde sfârșitul vieții mele și până îmi sînt mințile întregi și sănătoase, să fac diiată și să dovedesc gândul meu către moștenitorii mei cei aleși cu care voesc să moștenească și să chivernisească ei averea mea mutătoare și nemutătoare după petrecearea mea din viață.

Ce întăi mă rog la Dumnezeu ca unui milostiv să-mi iarte mulțimea păcatelor mele, cele ce am greșit ca un om într-această lume.

Așijderea mă rog și tuturor creștinilor, cui ce voi fi greșit să mă erte, și de mine să fie ertați toți căți îmi vor fi greșit și verice rău mi-ar fi făcut.

După aceasta întâmplându-mi-să moarte, las cu sufletul meu ca să mi să îngroape păcătoase oasele mele la s-ta biserică ce este hramul sfântului erarh și făcătorului de minuni Spiridon. Care biserică s-au făcut prin multa osteneala mea și a altor pravoslavnici creștini, la care las și acum la sfârșitul vieții mele, aceștii s-te biserici, viia și casa ce este acolo înprejurul sfintei biserici, iar pământul iaste al sfinții Mitropolii.

Iarăși mai las sfintei biserici taleri trei sute ca să să cumpere vreo prăvălie, sau ce să va socoti, pentru chiverniseala s-tei biserici și a preotului ce va fi acolo, după vremei.

Las și pentru pogrebaniiia mea și la toate soroacele până la un an? taleri 110.

Eu nu sînt dator nimunii nici un ban, făr decăt taleri 60 lui jupan Zanfîr pogasierul (*sic*) după marfă, să să dea.

Caliții, soții mele, îi las taleri trei sute dinpreună cu fiul meu Dimitrache, adecă taleri 150 Caliții și 150 lui Dimitrache.

Las și lui Costandin fie-meu taleri o sută, măcar că multe necazuri me-au făcut, dar fiind sfînția sa părintele Erapoleos la mijloc și cuscrul popa Theodosie, i cuscrul popa Necola de m-au pohtit și l-am ertat. Și într-acesta chip i-am făcut această părțicică. Și iar las cu sufletul meu de vaajsculapremumă-sașiovacinsti și-și va lăsa năravurile ce au avut mai denainte, să-și ia parte ca și frate-său celălalt Enache, iar de nu, să fie lipsit și de ce i-am lăsat.

Fie-meu lui Enache îi las iarăși taleri 100 și parte la casă și la X3etice ce să va afla.

Casele ce sînt la poartă sa sa dea cu chirie și ce să va lua chiria de la dănele să aibă a să da câte taleri 10 un sărindar, din an în an,, la mănăstire la Stavropoleos unde este îngropată soția mea cea dintăi Măriia și copiii mei.

Iar casele ce lealte, cea de sus și cea de jos, le las ca să se odihnească Calița căt va avea viață și copiilor. Așijderea o las stăpănitoare pe toate ce mai sînt ale casii, căt va trăi ea.

Xias sa se dea părintelui Erapoleos, duhovnicului meu, taleri 20 ca să mă pomenească și să aibă sfînția sa a sluji câte trei leturghii pe an pentru taleri zece ce am lăsat că ia din an în an de la casele de la poartă.

Las ca să să dea părintelui mitropolitului taleri zece ca să-mi slujască o leturghie unde va vrea sfînția sa.

Las să să dea un sărindar la biserică la s-tii Ilie, un sărindar taleri opt

Las să să dea și la biserică unde mă îngrop, care am făcut eu, iar un sărindar taleri opt, ca să să facă leturghie până la patruzeci de zile și cu moliftă la mormânt.

Pentru aceste sărindare să să vînză carata cu telegari i cu hamur și să să plătească.

Bani ce s-au făcut părți la s-ta biserică și Caliții cu copii sînt date cu dobândă după cum scrie zapisele. Și aceste zapise sînt date la mână părintelui Erapoleos duhovnicului meu, pentru ca să stea acei bani să nu se dea la mâinile lor, ci numai den dobânda ce să face să să chivernisească și să li să dea fieștecăruiia după cum îi scrie partea lui, căt i să va veni.

Petecele ce sînt să le înaprță Calița copiilor după cum am învățat-o fiind și epitropi față.

Stoica țiganul îl las Caliții i lui Dumitrache fie-meu ca să le slujască căt va trăi ei și să le fie rob al lor.

Și la aceste toate las epitropi și purtători de grijă pe iubiți gineri mei popa Costantin cel domnesc și pe dumnealui Gheorghită logofăt d taină, ca să facă după moartea mea precum cu dreptatea minții mele ar rînduit și limba mea au grăit înaintea acestor mărturii vrednice de credință, carii s-au aflat de față.

Iar oricare din moștenitorii mei, care am zis mai sus, au den judecători și din boeri, sau din cei bisericesti sau din cei lumești ar vrea să întoarcă sau să strice această diiată a mea, să aibă a da răspuns și seamă la înfricoșata zioa aceia a răsplătirii înaintea judecătorului celui drept nefățarnic domnului nostru Isus Hristos Dumnezeului celui adevăra Amin.

Iulie 17 *dni*, 1759.

Spirache doftorul¹

Matei Erapoleos, martor

Popa Theodosie [*indescifrabil*], martor

Popa Nicolas schevofil, martor

Arh. St. Buc, Mitrop. Ț. Rom., CCCXL-2.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran.

¹ Dr. Spirea (Spirache, Spiridon) Cristofi, din Corfu, poate bolnav și bătrîn, semnează foarte tremurat. A murit în 1765 și a fost înmormîntat în biserica pe care a ctitorit-o.

Vezi V. Gomoiu, *Repertor de medici, farmaciști, veterinari*, Brăila, 1938, p. 88, 382, 400; N. Iorga, *Inscripții din bisericile României*, voi. I, p. 336; Fr. Sultzter, *Geschichte des Transalpinischen Daciens*, voi. III, p. 52—53.

Adică eu, Sora, soția lui Dumitru brutar, dinpreună cu fii-meu, Păun, dat-am zăpăsiu mieu la mână fii-mieu, Nidelco, i soții, dumneai Ioni.

Precum să să știe că i-am vândut o casă în mahalao Gorganului, pe locul sfinți mănăstiri Sărindarului și cu tot coprinșul cas[ei].

Și am vândut-o de a noastră bunăvoe, nesiliți de nimea și cu știrea preoților, i mahalagii și din sus și din jos, însăși am tocmit-o în drept taleri 50 tocma. Și eu, Sora, muma lui Mdeleo, să șaz în casă pân-oi muri.

Și pentru mai adevărată credință, ne-am iscălit mai jos, ca să [să] crează. Și ne-am pus și degitile.

Aprilie 10 *dni*, 1760.

- X Eu Ion, adevănzătoriu (*sic*)
- X Eu Sora, soția lui Dumitru, vânzătoare
- X Eu Păun, ficiorul lui Dumitra, i al Sorii, vânzător
Iordache *biv treti* vistier, martor
- X Eu Dima, brut[ar], martor
Popa Manole *ot* Gorgan, martor
Popa Gheoca *ot tam*, martor
- X Dumitru brut[ar], martor
- X Stoian eăreium[ar], martor
- X Stanciu brut[ar], martor
Pătrasco *vori* vornic, martor
Stan Eoată căpitan *za* cai [?], martor
Eu Mea logofăt, martor
- X Eu Mihai iuzbașa, martor
Eu D. logofăt *za* dv[ornicie], martor
Și am scris eu Tudorea logofăt, cu zisa lor, martor.

Acad. R.S.R., CCLXXXI-28.
Original, stare potrivită, hîrtie cu filigran.

fAdecă eu Anastase Diamandi, dinpreună cu soția mea anume Anastasia dat-am acest al nostru adevărat zăpăsiu la mână dumnealui Hagi Ștefan armean.

Precum să să știe că având noi o casă pe locul sfinteii mănăstiri Eadului Vodă, în mahalaoa Sfete Gheorghe Vechi, care casă am cumpărat-o de la feciorii noștri cei vitregi, anume Tanasie, i Costandin, i Ștefanache.

Și casa iaste pe locul mănăstirii Eadului Vodă și chiria locului iaste pe an câte taleri trei. Și nefiindu-ne noaă trebuincioasă și vrând ca să o vindem, am strigat-o la mezat cu știrea tuturor rudelor noastre. Și nimea din rude nu s-au sculat ca să o cumpere, fără decât s-au găsit Hagi Ștefan armean muștiriu. Și de la mezat am tocmit cu dumnealui în taleri 200^ adecă doaa sute. Și am luat acești bani toți dăplin în mână noastră, pentru care am dat acest al nostru adevărat zăpăsiu la mână dumnealui, ca

să o stăpânească cu pace de către noi și de către tot neamul nostru, dumnealui și tot neamul dumnealui.

Drept aceia ne-am pus și noi iscăliturile mai jos, ca să să crează. Și când s-au făcut acest zăpăsiu, au fost și alți oameni streini față, carii mai jos să vor iscăli.

Și când s-au vândut aceste case, au fost cu știrea preoților și a mahalagiilor.

Octomvrie 1 *dni*, leat 1760.

- Anastase Diamandi împreună cu soția mea Anastasia adevăresc cele de mai sus [*grecește*]
- Eaduliotul Dionisie [*grecește*]
- Tanasie *sin* Hagi, adeverez
- Arhimandrit [*indescifrabil*] Eaduliotu [*grecește*]
- Pană Sava, martor [*grecește*]
- Cosma Caramihas, martor [*grecește*]
- X Eu Ștefan adeverez
- X Eu Drace, martor
- X Eu Manea cavaful, martor
- X Eu Pilibiu ibrișingiu, martor
- X Eu Andrei cavaful, martor
- X Hagi Ianache, martor

Acad. R.S.R., CLXV-41.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran.

fAdecă eu Ștefani cojocariul dat-am acest adevărat și credincios al meu zăpăsiu la cinstită și blagoslovitoare dreapta sfinției sale părintelui mitropolitului chiriu chir Grigorie și la sfânta Mitropolie din București.

Precum să să știe că având eu niște case cu pivniță de lemn și cu prăvălie la uliță și cu o căscioară ce iaste din dos, alătura cu primblarea și din ulucile din dos merge locul până la pod. Care loc iaste tot al meu, iar nu cu chirie și fiind sfinția sa vecin cu acest loc al meu cu locul sfinției sale ce iaste despre Scaune, care îl are de la dumnealui stolnic Ștefanache.

Și fiindu-mi mie de vânzare aceaste case, cu locul lor și mai căzându-se sfinției sale a cumpăra, am făcut tocmeală cu sfinția sa de i le-am vândut în bani gata, taleri trei sute noi. Și am luat acești bani toți, deplin și gata în mâinele mele. Care case și loc îmi iaste și mie de cumpărătoare de la Barcă coj[ocarul], dând sfinției sale și zăpăsiu ceale vechi, ce sânt pentru acest loc. Iar pe din jos să hotărâște acest loc cu locul văt[afului] Maneiului.

Deci, să aibă a stăpâni sfinția sa și sfânta Mitropolie aceaste case și cu locul lor, după cum să coprinde mai sus, cu bună pace de către mine și de către tot neamul meu, să-i fie moșie stătătoare și ohabnică în veaci.

Și pentru mai adevărată încredințare m-am iscălit într-acest zăpăsiu cu mână mea mai jos, [ca] să să crează.

Ghenarie 28 *dni*, leat 1761 [1761].

[adaos]:

Măcar că pe aceste case mi-an mai fost dat un armean, ca să i le vânz, taleri 350, pe cum arată zapisul lui, ce l-am dat la părintele, dar eu acei taleri 50 i-am lăsat sfintei Mitropolii, ca să mă pomenească scrnndu-mi si numele în pornea [I]Jnicul cel mare.

Ștefan Hristea, vânzător [grecește]

Gheorghie ierei, martor [grecește]

Eu Dimcea, martor [grecește]

Șarban coj[ocarul], martor

Și am scris eu Mușat logofăt ot Mitropolie, cu învățătura lui Ștefani și martor.

Arh. St. Buc, Mitrop. Ț. Rom., CCXVIII-7; ms. 131, f. 215.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

1761 martie 16.

Copie scoasă întocmai după cea adevărată foae de zestre ce dau fiicii noastre Ilineai, pe cum mai jos arată.

1761 martie 16»

Un left de aur cu două robinuri mari, nevăpsite, i cu 2 robinuri de mijloc, curate nevăpsite, i cu 9 mai mici iar curate nevăpsite.

Un inel de aur cu un robin iarăși nevăpsit, i cu două diamanturi.

Un mei de aur cu un robin mai mic, iar cu două diamanturi.

Un inel de aur cu un diamant mare și cu două mici.

Un inel de aur cu două diamanturi. '

Un inel de aur cu smaragde, mare.

cîte Una păreche cercei de aur, în scaun, cîte un diamant si picerile cu un zamfir.

O salbă de douăzeci galbeni împărătești

O păreche paftale cu mărgăritar, cu colanu saia de fir.

O păreche paftale de argint cu colanul lor de fir.

Douăsprezece șire mărgăritar.

Șase linguri de argint, la coadă, jos, poleite.

Șase părechi de cuțite de Lipsea, cu plăselile lor de argint.

Taleri 200 pentru vii.

Taleri 120 pentru rădvan, i pentru telegari, i hamuri.

Magazie de piatră, cu locul ei, la poarta Hanului lui Zamfir.

Una roche de lanbră, cu gurile saia de fir.

Un anteriu asemenea.

și gurile saia de fir. Una roche de belacoasă, asemenea roșie cu flori de fir, i cu naturale

Una roche de hataia de Veneția, cu flori de fir, i naturale.

Un biniș de stofă, cu șăreturile de fir, cu zagarale de cacom, înlăuntru cu lațcă și cu blană [de] cacom.

Una tivilichie de lambră, cu zagarale de cacom și înlăuntru cu blane cacom.

Una roche de ghermesut, cu gurile de litar, i cu fir.

Una iie saia cu sârmă nouă, cu răndu pă mănecă.

Patru ii cusute cu mătase și umplute cu fir.

Patru ii cusute cu mătase

Rânduiala mesii.

0 masă cusută cu tiriolic, i umplută cu mătăsuri.

12 șervete cusute cu tiriolic și umplute cu fir.

12 șervete al doilea cusute cu tiriolic și umplute cu mătăsuri.

1 peșchir de obraz, ales și umplut cu fir.

1 peșchir de mâini, ales, cu tiriolic și umplut cu mătăsuri.

1 masă vârgată.

1 lighean cu ibric.

1 toc tipsii de cositor.

1 toc talere de cositor.

2 sfeșnice de alamă i cu mucările lor.

2 tingiri de aramă mai mari.

2, al doilea

2, al treilea

Așternutul cel dîntăi

Un cearșaf cusut cu mătase verde și umplut cu fir.

2 perne mari, fețile de papură și rățelile saia de fir și îmbrăcate cu sandal.

4 perne mici, două cusute, saia de fir, i două urzite cu mătase albă și umplute cu fir.

1 pilotă îmbrăcată fața cu atlas.

1 plapomă de hataia, cu cearșeafu ei, cu colți de rațele și umplute cu fir.

Al doilea așternut

Un cearșaf ales cu tiriolic și umplut cu mătase.

cu mătase. Una pernă mare cu rațele de ibrișin, fața cusută cu tiriolic și umplută

4 pernițe asemenea

1 scoarță de Țarigrad

1 covor

4 perne de flanelă și cu macatul iar de flanelă

Și acestea sânt toate nouă; și mai mult decât acestea darul lui Dumnezeu și blagoslovenia părinților¹.

Mărgărit staroste²

Grigorie Ghica vel logofăt

Eăducan sluger

Și am scris eu cel mai jos iscălit, din cuvânt în cuvânt după cea adevărată foae.

Efthimie logofăt.

Colecția A1. Saint-Georges.

Condica de zapise (1699 — 1841) a familiei Darvari, doc 125.

Copie.

¹ în condica de zapise, la începutul și la sfîrșitul acestei foi de zestre, doctorul Const. Darvari face următoarele însemnări: „Zapise și scrisori pentru un loc unde am făcut eu circiumă lângă Hanu lui Zamfir, la București. Această casă arzând, locul l-au luat Stătu, fără voia mea și mi-au cîat numai 12 500”.

Copie scoasă din cuvânt în cuvânt după cea adevărată foae de zestre a Ilineai Fusoaicai ce-i zice acum Elisaveta monahia, care după cererea doritorului Costandin pentru un loc ce au cumpărat de la numita, am adevărit-o si eu cu iscălitura.

1806 iunie 12.

² Ilinca fata starostelui Mărgărit a fost căsătorită cu Negoită Fusea. Cu cumnată-sa Marla a avut nenumărate pricini de judecată; Negoită și Măria erau copiii lui Șerban Fusea.

Adică eu, Gheorghe Furtună, *zet* Yladul, împreună cu soția mea Safta, dat-am zăpisiul nostru ca să fie de bună credință la mâna dumnealui Matei paharnic Cărpeneșanul.

Cum să știe că i-am vândut dumnealui o casă a noastră ce o am avut aici, în orașu Bucureștii, în mahalaua Breazoiianului, casa cu locul ei, cu grădină, cu curte și cu tot copriul ei, după cum să vede, pe loc domnesc, fără de chirie. Care coprii l-am avut și noi de la numitul mai sus al meu socru și l-am stăpânit mulți ani cu pace. Iar acum l-am vândut dumisale de a noastră bunăvoe, nesiliți dă nimeni, în bani gata, taleri 110.

Deci, luând acești bani toți, deplin în mâinile noastre, am dat și noi acest al nostru încredințat zăpis ca, de acum înainte, să aibă dumnealui a stăpâni acest loc și casă cu bună pace de către noi, dumnealui și cononii, nepoții, strănepoții în veaci. Și când am făcut aciasta tocmeală, au fost cu știrea tuturor vecinilor și din sus și din jos.

Și pentru mai adevărată credință, am întărit acest zăpis cu numele și degetile noastre și cu boeri marturi, care mai jos să vor iscăli.

Martie 23 *dni*, 1762.

X Eu Gheorghe Furtună, vânzător

X Eu Safta, soția lui Gheorghe vânzătoare

Scarlat Fălc[oianu] postelnic, martor

Popa Gheorghe *ot tam*, martor

Pavel cupeț *ot tam*, martor

Ștefan, copil din casă, martor

X Măriia, soția mea

Iordache postelnic Cărpeneșan, martor, când au iscălit

Scarlat Fărcăș[anu]

Mincul paharnic, martor

Velicu Caloianu, martor [*grecește*]

Și am scris eu, Eadu paharnic Eătescul, cu zisa lor și sint și

mărturie

Acad. R.S.R., MXVIII-43.

Copie.

Adică eu Mcolau Udricanul dat-am adevărat și credincios zăpisiul meu la mâna lui jupan Călin lăcătușul, i la mâna soții dumnealui anume Măriia.

Precum să știe că i-am vândut o casă a mea ce o am pă ulicioara ce coboară de la Bărăție la vale spre Curtea domnească, ce să vecinește despre apus cu Boșnă papistașul. Despre răsărit să vecinește cu jupăneasa Stăncuța a lui Părvan boiangiu la care și eu am avut de cumpărat. Am vândut-o dumnealui, ce mai sus scrie, cu tocmeală în taleri 190, adică o sută noăzeci și banii i-am luat toți deplin în mâna mea, iar chiria pământului să plătească la biserica Domnească pe an taleri șase.

Și dumnealui, jupan Călin lăcătușul, să aibă a stăpâni cu bună pace de către mine și de către tot neamul și rudele mele, că i-am vândut

din bunăvoia mea și cu știrea tuturor vecinilor și a mahalagiilor și a preoților din mahala, care mai jos să vor iscăli marturi, să stăpânească dumnealor și copii dumnealor căți va dăruia Dumnezeu.

Si pentru mai adevărată credință m-am iscălit, ca să să crează.

1762 iulie 5.

Nicolae Udricanu adevăresc cele de mai sus și vânzător [*grecește*]

Eu popa Eadul *ot Sfete* Gheorghe Vechi, martor

Eu popa Tudor *ot tam*, martor

Eu Gheorghe bărbierul, martor

Eu Costandin boiangiu, martor

Eu Gheorghe croitorul, martor

Eu îstistor ceauș *za* copii, martor

Și am scris eu Costandin logofăt cu zisa [dumnealui] și martor.

Acad. R.S.R., M X L - 5 a.

Copie.

Io Constandin Mihai Ţehan voevod bojiu milostiuu gospodar Vlahisicoie.

Fapta bună cu cât iaste mai mare și la mai de sus treaptă, cu atât cei ce să nevoesc a o câștiga sănt vreadnici de laudă și de cinste. Dar de cât acestea mai de mare laudă sănt vreadnici cei ce cu orice fea-l de mijloace să nevoesc a da ajutoriu spre paza, întărirea și buna întemeiere a unii fapte bune, dând lesnire celor ce o doresc fără de zăticneală a o câștiga.

Întru acesta chip fiind întemeierea și întărirea școalelor întru care să câștigă darul cel neprețuit, adecă învățătura cărții carea nu numai iaste de mare folos și podoabă vieții omenești, ci încă și lauda domnezeiască printr-însa să săvârșește, învrednieindu-să omul prin mijlocirea ei cu însuși Dumnezeu a vorbi și a sta împotriva celor ce cu meșteșugirea cuvintelor vor să răzvrătească pravoslavnică credință.

Toți dar cei ce să nevoiesc cu orice fel de mijlocire a da ajutoriu spre întemeierea și buna chiverniseala școalelor, pe lângă lauda, nemuritoriul nume și veacinică pomenire ce le rămîne în lumea aceasta, așteaptă fără de îndoire și răsplătire de la începătoriul înțelepciunii Dumnezeu ca unii ce sănt pricinuitoari unii de obște faceri de bine.

Ci dar trebuința și folosul acestui lucru sfânt și de mântuire știindu-l împărații și domnii cei de demult și având și grija supușilor lor, au întărit școale prin multe locuri și orașe ca prin învățătura să le pricinuiască lor buna viețuire. Cărori urmând și cei dinaintea noastră blagocestivii domni carii au ocărmit trebile prea luminatului scaun al țării aceștia, au așezat doao școale, una elinească și alta slovenească carii amândoao sănt de mare folos nu numai lăcuiitorilor țării aceștia, ci și tuturor celor streini carii vin pentru dragostea învățaturii.

Deci de vreme ce din voia atotputernicului Dumnezeu viind al doilea rând domn Țării Eomânești și înștiințându-ne cu anafora dumnealor cinstiții și credincioșii boiarii cei mari ai divanului domniei mele, cum că fiind mai nainte obiceiul de să da plata dascălilor de la vistierie și fiindcă

vistieria are multe și deosebite cheltuieli, de multe ori nu le-au fost viind rând a-și lua plata câte patru-cinci luni, au fost găsit dumnealor cu cale ca să scoată de la bir mănăstirea Glavaciogul și să dea asupra sf. părintelui mitropolitul țării și sfinția sa din venitul mănăstirii să dea lefile dascălilor și cheltuiala bisericii domnești. Care așezământ s-au fost întărit și de domnia a Costandin vodă Mavrocordat.

Deci domnia mea încă cunoscând că iaste cu cale și cu cuviință făcut acest așezământ și pentru ca să-și ia dascălii plata mai cu lesnire fără de purtare de grijă, să poată da învățăturile ucenicilor, așijderea și sfânta besearică domnească să-și aibă cuviincioasa podoabă pă deplin, m-am milostivit domnia mea hotărând printr-acest cinstit și bine închipuit hrisov a domniei mele ca să fie această mai sus zisă sfânta mănăstire Glavaciogul în pace și ertată de toate dăjdiile și orânduialele vistieriei ce dau alte mănăstiri, încât de nimic să nu fie supărată.

Și orânduim vreadnic aceștii purtări de grijă iarăși pre preasfinția sa părintele mitropolitul țării chir Grigorie fiind și cu voia arhieriei sale și a toată cinstita boerime ca să aibă arhieria sa prin episcopul arhieriei sale a strânge tot venitul aceștii mănăstiri și dintr-acela să împartă pe fieșcare lună simbriile dascălilor, adecă dascălului celui mare de la Sveantăii Savva pB lună taleri 40, dascălului al doilea taleri 30, dascălului al treilea taleri 10 ; și întâiului dascăl slovenesc taleri 15 și la al doilea taleri 10. Și cheltuiala besericii domnești pentru untdelemn, ceară i tămăe pe lună taleri 20, carii să fac toată suma banilor pe an taleri 1 500.

Însă atăta dascălii să să afle cu priveghiare pentru procopseala învățaturii ucenicilor, cât și preoții besericii domnești să aibă purtare de grijă pentru podoaba sfintei besericii, și pentru ca să să păzească nestrămutat acest lucru cuviincios și folositor sufletului și vieții creștinești am întărit v domnia mea hrisovul acesta cu însăși credința domniei mele Io Costandin Mihai Țehan voevod și cu domneasca noastră peceate și cu tot sfatul cinstiților și credincioșilor boiari celor mari ai divanului domniei mele : pan Costandin Crețulescul *vel* ban, pan Dumitrașco Eacoviță *vel* dvornec de Țara de Sus, pan Părvul Cantacuzino *vel* dvornec de Țara de Jos, pan Matei Ghica *vel* spătar, pan Mihai Cantacuzino *vel* logofăt, pan Badea Știrbei *vel* vistier, pan îSTicolachi Caragie *vel* postelnic, pan Costandin Catargiul *vel* cliucear, pan Imari *vel* paharnic, pan Grigorașco Băleanul *vel* stolnic, pan Costandin *vel* comis, pan [*loc liber*] *vel* sluger, pan [*loc liber*] *vel* pitar, Ispravneac pan Mihai Cantacuzino *vel* logofăt.

Și s-au scris hrisovul acesta în anul dintâi din domnia a doao a domniei mele aici în scaunul orașului domniei mele București, în luna iunie 26 la leat 1763, de popa Fiorea dascălul de la școala domniei mele cea slovenească ot Sf. Gheorghie cel Yechi.

Io Costandin voevoda [*m.p.*].

Mihai Cantacozino *vel* logofăt *proieitenomu*

[*pe verso*]:

închinarea mănăstirii Glavaciogului la scoale, de Costandin Vodă Tehan. 1763.

Arh. St. Bac, Diplomatice, nr. 34.

Original, stare bună, hîrtie cerată, format mare, cu filigran; frumoase ornamentații aurite; pecete timbrată.

Adică, eu Marica, ce am fost soție răposatului Matei Condre, dat-am zapisul miieu la mâna dumnealui logofătului Stan Urlățeanu.

Precum să știie că i-am vândut dumnealui o prăvălie, ce iaste în târgul cel mare, în rândul cojocarilor, care prăvălie mi-au rămas și miie de la numitul soțului miieu cel dăntăi. Și fiindcă am avut trebuință de bani la nunta copilii cei mici, care am avut-o făcută cu numitul, soțul miieu, i-am vândut-o dumnealui, drept bani gata, taleri 410, adică patru sute și zece.

Care prăvălie, ne iaste și soțului miieu de cumpărătoare de la Cărste cojocarul, ce iaste pă locul sfinții mănăstiri a Eadului Vodă și iaste între prăvăliia jupan Eadului Polente cojocarul și între prăvăliia jupan Costandin Safa.

Și i-am vândut-o dumnealui de a mea bunăvoe, nesilită de nimene și cu știre tot neamului miieu, ca să o stăpânească dumnealui cu pace, dumnealui și coconii dumnealui, căți Dumnezeu îi va dărui, fiindcă ne iaste și neam.

Și pentru mai adevărată credință, am iscălit mai jos, ca să crează. Și i-am dat dumnealui și zapisul cel vechi de cumpărătoare.

Februarie 20 *dni*, 1764.

Eu Marica vânzătoarea
[*indescifrabil*], mărturie
Costandin Safa, martor

Colecția George Potra.
Original, rupt la îndoitori.

fNoi cei ce vom adăvăra mai jos cu iscăliturile, fiind orânduți din porunca dumnealui Eadul Văcărescul *vel* dvornic de Țara de Jos ca să hotărâm și să înpietrim un loc al sfintei Mitropolii, ce iaste în mahalaoa Totoeseului, în Ulița cea Mare a Podului Vergului. Care loc al are sfânta Mitropolie* de danie de la răposata jupâneasa Bălașa Blejoianca.

Deci când au fost la zi și la soroc, strânsu-ne-am cu toții la acest numit loc, fiind și Tudor *viori* vornic. Și am strâns vecinii denprejurul locului și le-am cetit cartea sfinției sale de blestem, ca să mărturisească pe unde știu că au fost locul al acei jupânease.

Și așa fiind cu toții strânși, au mers odobașa Mihai, fiind om vechi și mahalagiu bătrân și vecin cu acest loc pe din sus, și ne-au arătat tot locul în lung și în lat. Și am început a sforă după obicei. Și întâi am pus piatră în colțul gardului lui Vișan croitorul, de marginea uliții Podului Vergului unde au mărturisit toți vecinii că au fost grajdul Blejoiancii.

Și am tras cu sfoara den piatra aceasta în sus, latul locului pe lângă Podul Vergului până în piatra ce am pus-o în colțul gardului lui Mihai odobașa aproape de puț, de marginea uliții. Și s-au găsit stânjeni treizeci.

Și lângă această piatră au mai pus și altă piatră de caută în lungul locului. Și am tras den piatră lungul alătura cu locul lui Mihai odobașa și alătura cu locul lui Ivan siimeanul, până în colțul gardului Sandii. S-au găsit stânjani patruzeci și unul, palme trei. Și am pus două pietri, una

caută înapoi la piatra ce iaste pusă de marginea uliții aproape de puț, iar alta caută în curmezișul locului, pe lângă gardul Sandii. Și am tras acest curmeziș și s-au găsit stânjeni patrusprezece și jumătate.

Și am pus piatră în colțul gardului iar al Sandii, de marginea uliții ce vine despre Ulița Vergului și merge spre besearică lui Lucaci. Și de la piatra aceasta în jos pe uliță până în piatra ce am pus de marginea uliții ce vine den lăuntru despre besearică lui Lucaci. Și s-au găsit stânjeni în lung patruzeci și unul și jumătate.

Și iar am pus- lângă această piatră și altă piatră, ce caută pă uliță în jos până la piatra ce s-au pus în colț de marginea uliții ce merge la Podul Vergului. Și din piatră până în piatră s-au găsit latul locului stânjeni treizeci și doi și jumătate. Și din piatra aceasta, am tras pe marginea uliții înpotriva casii lui Dragomir Piesa până în colțul gardului lui Pandeli copilul din casă. S-au găsit stânjeni patruzeci și patru palme una. Și am pus piatră în colțul gardului, în dreptul porții casii lui Iordache călărașul. Și din piatra aceasta am tras alătura cu locul lui Panteli în fundul locului lui alătura cu gutuii până în piatra ce am pus-o iar lângă gardul lui Panteli, în dreptul caselor Blejoiancii unde iaste gaura pivniții. Și s-au găsit stânjeni doaăzeci și opt și jumătate palme una.

Și dentr-această piatră în lung, alătura cu gardul lui Panteli și alătura cu locul Bălașii și alătura cu locul lui Vișan croitoriu până în piatra ce s-au pus întâi în colțul gardului lui Vișan croitoriu de marginea uliții Vergului și s-au găsit stânjeni patruzeci și unul și jumătate.

Și așa s-au încheiat acest loc despre toate părțile cu pietre și s-au măsurat cu stânjenu, după cum să arată mai sus.

Deci și noi după cum am adevărit și am ales acest loc, fiind față și toți vecinii ce au locuri împrejurul acestui loc și fiind vechili orânduți despre partea sfinției sale părintelui mitropolitului chiriu chir Grigorie al Ungrovlahiei, părintele iconomul Athanasie și Mușat logofăt, am dat această carte a noastră de adevărită sfinței Mitropolii și sfinției sale părintelui mitropolitului să ție și să stăpânească acest loc de acum înainte cu bună pace de către vecinii cu locurile denprejur, după seamnele și pietrele ce s-au ocolit de jur împrejur și după trăsura stânjenilor ce să coprinde mai sus, întărind cartea aceasta cu iscăliturile noastre.

Aceasta scriem.

Martie 10 *dni*, leat 7272 [1764].

Tega *biv* logofăt *za* vistierie
Hristea *biv* *treți* armaș
[*indescifrabil*] *vtori* vornic

După cercetarea ce au făcut acești mai sus numiți, la acest loc, al preasfinției sale părintelui mitropolitului, prin carte de blestem, fiind și toți mahalagii de față când s-au hotărât acest loc și s-au pus pietri, o întărim și noi cu iscălitura noastră.

Eadu Văcărescu *vel* dvornic

[*pe verso* /:

Hotărnicie pentru un loc al Mitropoliei, ce iaste în mahalaoa Totoesuhii, ce să numeaște acum mahalaoa Lucaci.
Danie de la Blejoianca.

Arh. St. Buc, Mitrop. Ţ. Rom., CCXXVI—13.

Original], stare foarte bună; hîrtie cerată, cu filigran, format mare; scriere frumoasă .

189.

fAdecă eu Petre hagiul *ot* Eusciuc dat-am zapis[ul] mieu la mână jupan Măinii cavafu.

Precum să să știe că i-am vândut o prăvălie aici în rândul altor prăvălii de cavafie în mahalaua Sfântului Nicolae în Ulița cea Mare, însă cu casile din dos, cele de sus și cele dedesubt până în zidul hanului lui Zamfir. Și iaste prăvăliia cu casile, precum s-au zis mai sus, cu pămînt cu tot și ulicioara care merge în dos iaste iar a prăvălii.

Și am vândut de a mea bunăvoe și nesilit de nimeni această prăvălie și cu casile și cu pămînt, ce s-au numit mai sus, drept taleri opt sute. Șiam luat acești bani deplin în mână mea.

Drept aceia i-am dat acest credincios zapis la mână dumnealui ca să-i fie moșie stătătoare dumnealui și coconilor dumnealui.

Și când s-au făcut acest zapis, au fost și alți neguțători și alți oameni marturi care mai jos să vor iscăli. Și eu, pentru mai adev[ă]rată credință, am iscălit mai jos, puind și pecetea pentru întărirea, ca să să crează.

Mai 3 *dni*, 1764.

- | L.P. | Eu Petre hagiul vânzător

x Eu căpitan Stăn[i]că m-am iscălit mai jos din bunăvoința mea ca să stăpânească Măinea sănătos această prăvălie ce este dăspărțită de moșia mia.

Și am scris eu popa Iordache *ot* Sveti Nicolae și martor
Eu Fațatan Dumitru, martur

M.I.M.B., nr. 37 425.

Original, stare foarte bună; pecete inelară, în tuș negru.

190.

1764 mai 30.

Io Ștefan Mihai Racoviță voevod bojieiu milostiiu gospodar.

Fapta bună cu cît iaste mai bună și la mai de sus treaptă, cu atîta cei ce să nevoesc a o câștiga sânt vrednici de mai mare laudă cei ce cu orice feal de mijlocire să nevoesc a da ajutoriu spre paza și întărirea și buna întemeiere a unii fapte bune dînd lesnire celor ce o doresc a o cîștiga. Intru acesta chip fiind întemeierea și întărirea școalelor întru care să câștigă darul cel neprețuit, adecă învățătura cărții, care nu numai iaste de mare folos și podoabă vieții creștinești, ci încă și lauda dumnezeiască printr-însa să săvârșaste, învrednicindu-să dinul prin mijlocirea ei a vorbi cu însuși Dumnezeu, și asta împotriva celor ce cu meșteșugirea vorbelor vor să răzvrătească buna credință.

Toți dar cei ce să nevoesc cu orice fel de mijlocire a da ajutoriu spre întemeierea și buna chiverniseală a școalelor, pe lângă lauda, nemuritoriului nume și veașnica pomenire ce le rămâne în viața aceasta, așteaptă fără de îndoire și răsplătire de la începătoriul înțelepciunii Dumnezeu, ca unii ce sânt pricinuitori unii de obște facerii de bine.

Oi dar trebuința și folosul acestui lucru sfânt și de mântuire știindu-și împărații și domnii cei mai de demult și având și grija supușilor lor, au întărit școale prin multe locuri și orașe ca prin învățatură să le pricinuiască lor

buna viețuire. Căroră urmând și cei mai denaintea noastră blagocestivi domni carii au otcărmuit trebile prealuminatului scaun al țării aeeștia, au așăzat doao scoale, una elinească și alta slovenească, care amăncloaă sănt de mare folos nu numai lăcuitoților țării, ci și tuturor streinilor carii vin pentru dragostea învățaturii.

Deci din voia atotputernicului Dumnezeu viind noi acum domn Țării Eumănești, ne-am înștiințat de la sfinția sa părintele mitropolitul țării, chiar Grigorie, pentru orânduială ce au aceste scoale, cum că mai nainte fiind obiceiul de să da plata dascărilor de la vistierie și fiindcă vistieria avea multe trebi de împlinit, de multe ori n-au fost luind leafă câte patru-cinci luni.

Așijderea și besericile din curte având de luat cheltuială pentru untdelemn, tămăe, ceară de la vistierie, neputând lua să lipsii de podoaba lor, au fost găsit cu cale dumnealor veliții boiari ca să scoată de la bir mănăstirea Glavaciogul și să dea asupra mitropolitului și' din venitul mănăstirii să plătească și lefiele dascărilor și cheltuiala besericilor. Si cu anafora înștiințând dumnealor pe domnia-sa Costandin voevod Mavrocordat, și domnia sa încă cunoscând cuviincioasă izbăvirea dumnealor, au fost întărit și cu hrisovul domniei sale care mai în urmă s-au întărit și de răposatul fratele domniei mele Costandin Mihai Eacoviță voevod și cu hrisovul domniei sale ce să văzu de noi.

Dar fiindcă în zilele domniei sale răposatului frate, unul din dascălii elinești nemulțămindu-să numai cu taleri 30 po lună leafă sa, l s-au fost orânduie de domnia sa de i s-au mai sporit leafa cu taleri 20, care bani taleri 10 s-au luat din partea celuilalt dascăl și taleri 10 ce lua dascălul al treilea ce au lipsit. Și au rămas un dascăl cu taleri 50 și altul cu taleri 30, care și acesta acum nemulțumindu-să numai cu taleri 30 leafa sa, ne-au adus aminte sfinția sa părintele mitropolitul și pentru mănăstirea Tuturor Sfinților, cum că pentru datorie și lipsă, neavând nici visteria de unde să ia dajde s-au scos de la bir încă din zilele domniei sale Costandin voevod Mavrocordat. Ci fiindcă iaste fără de bir să ajute la leafa acestui dascăl pe lună cu taleri 10.

Deci și domnia mea cunoscând că iaste cuviincios acest ajutor, ca si dascălul să să mulțamească și mănăstirea încă pentru aceasta să nu mai intre în dajdea vistieriei, printr-acest cinstit și bine închipuit hrisov al domniei mele izbăvim și horărîm ca să fie această mai sus zisă sfânta mănăstire Glavaciogul și mănăstirea Tuturor sfinților în pace și ertată de toate dăjdile.

Și orînduim vreadnic aceștii purtări de grijă iarăși pe sfinția sa părintele mitropolitul, fiind și cu voia arhieriei sale și a toată cinstita boerime. Ca să aibă arhieria sa, prin epitropul arhieriei sale, a strînge tot venitul acestor doao mănăstiri și dintr-acela să împartă simbriile pe fiecare lună, adecă la un dascăl elinesc pe lună taleri [*loc liber*] și celuilalt taleri [*loc liber*] și dascărilor slovenești unuia taleri 15 și altuia taleri 10. Si cheltuiala besericilor domnești taleri 20 pentru untdelemn, tămăe și ceară, care să fac toată suma într-un an taleri 1620. însă atăta dascălii să să afle cu priveghiare pentru procopseala învățaturii ucenicilor, cât și preoții domnești pentru podoaba besericilor.

Și pentru ca să să păzească nestrămutat și în toată vremea acest lucru cuviincios și folositor sufletului și vieții creștinești, am întărit domnia mea hrisovul acesta cu însăși credința domniei mele Io Ștefan Eacoviță voevod și cu credința preaiubiților domniei mele fii Mihai voevod, Costan-

din voevod și cu tot sfatul cinstiților și credincioșilor boiarilor celor mari ai divanului domniei mele : pan Toma Crețulescul *vel* ban, pan Dumitrașco Eacoviță *vel* dvornic de Țara de Sus, pan Eadul Văcărescul *vel* dvornic de Țara de Jos, pan Costandin Căndescul *vel* logofăt, pan Athanasie Ipsilan *vel* spătar, pan Mihai Cantacozino *vel* vistiar, pan Antioh Muruzi *vel* postelnic, pan Eăducănuș Cantacozino *vel*, cliucer, pan Dimitrie *vel* paharnic pan Gheorghie Caragea, *vel* stolnic, pan Ioan Eoset *vel* comis, pan Miha lache *vel* pitar, ispravnic pan Costandin Căndescul *vel* logofăt.

Și s-au scris hrisovul acesta în anul dintâi al domniei domniei mele la leat 1764 mai 30 *dni*, de popa Fiorea dascăl slovenesc.

Io Ștefan voevoda [*m.p.*].

Costandin Căndescul *vel* logofăt *prociotoh*

Arh. St. Buc, Diplomatie, nr. 36.

Original, stare foarte bună; hirtie groasă, cerată; frumoase ornamentații aurite; pecete inelară, octogonală, în tuș roșu.

191.

1764 iulie 22

Io Ștefan Mihai Racoviță voevod bojiu milostiu gospodar Vlahisco

Domniei cei pravoslavnic și înțelepți, de vreme ce prin facerile de bine care săvârșesc cătră supușii lor, arată bunătatea cea părintească și stăpânească, mai mult să măresc și-și aduc laudă numelui său, când arată bunătatea facerii de bine cu întărirea domneștilor mile cătră cei ce să arată cu slujbe vreadnice și credincioase domnului său și țării.

Căci că multe mijloace sînt în mîna domnilor când va căuta cu milostivire asupra supușilor săi celor credincioși. Dar încă cu mult și mai mare bunătate iaste când să cunosc cei vreadnici cinstii de oblăduitorul său hărăzind fieșcăruia darul după vrednicia cinstii sale.

Aciasta dreaptă și credincioasă slujbă fiind cunoscută și de domniei mele de la cinstitul și credinciosul boariul domniei mele pan Badea Știrbe *Mv vel* vistier, domnia mea încă i-am dăruit cu acest cinstit hrisov al domniei mele, ca să aibă a ținea și a stăpâni dumnealui casele în care sadă acum, ce sînt în mahalaoa Golescului, în fața podului lui Haidăm, cu tot locul lor căt cuprinde îngrăditul curții și cu toate namestiile ce sînt în lăuntru.

Care case, fiindcă au fost rămas mai nainte domnești, luîndu-să în schimb de la răposatul Costandin Brăncoveanu *vel* logofăt pentru casele spătariului, Tomei, ce i s-au dat dumisale, domnia sa Costandin vod Mavrocordat întru cunoștința slujbei ceii credincioase ce au fost cunoscuți de la boariul domniei mele, ce s-au numit mai sus, ca un lucru ce eră domnesc, i le-au fost hărăzită prin hrisovul domniei sale ce să văzu de noi.

Drept aceaia, șillomnia mea îi întărim și-i adevărim și asemenea hărăzim acest domnesc dar ce l-au câștigat după vrednicia slujbei sale ca să le aibă de baștină și ohabnice dumnealui și fii dumnealui, căți Dumnezeu îi va dăruia, întărind domnia mea hrisovul acesta cu însăși credința domniei mele Io Ștefan Mihai Eacoviță voevod și cu credința preaiubiților domniei mele fii, Mihai voevod, Costandin voevod.

Și mărturii punem pe toți cinstiții și credincioșii boiarii cei mari ai divanului domniei mele : pan Toma Crețulescul *vel* ban, pan Dumitrașco Eacoviță *vel* dvornic de Țara de Sus, pan Eadul Văcărescul *vel* dvornic

de Țara de Jos, pan Costandin Căndescul *vel* logofăt, pan Athanasie Ipsilant *vel* spătar, pan Mihai Cantacozino *vel* vistier, pan Thoma Eafail *vel* postealnic, pan Ioniță Guliano *vel* cliucer, pan Dimitrie Fotachi *vel* paharnic, pan Iordache Caragea *vel* stolnic, pan Ianacachi Eoset *vel* comis, pan Miha-laehi *vel* pitar. Ispravnic, Costandin Căndescul *vel* logofăt.

Și s-au scris hrisovul acesta în anul dintâi din domnia domnieimeale aici în scaunul orașului București, la anul de la zidirea lumii 7272 [1764] iulie 22 *dni*, de popa Fiorea dascălul slovenesc *ot* Sfântul Gheorghe cel Vechi. Io Ștefan voevoda [m. p.J.

L.P.

Costantin Căndescul *vel* logofăt *procitoh*

Acad. R.S.R., XCIV-29.

Original, stare bună, hîrtie cerată; pecetea domnească, în timbru sec; frumoasă semnătura domnului; în capul documentului, desenată în aur stema țării, purtînd înjur inițialele: I. Șt. M.R. V.V. [Io Ștefan Mihai Racoviță voievod], cu alte două figuri la dreapta și stînga, cu chenar frumos.

1764 noiembrie 22.

Preaînălțate doamne,

Dupe luminată porunca înălțimei tale, au adus dumnealui vătăf *za* aprozi înaintea judecății (fiind și preasfinția sa părintele mitropolitul) pe Marin ce au fost staroste de bărbieri, cu igumenul de la sfânta mănăstire Plumbuita chir Eomanos, având pricină pentru o casă cu prăvălie din mahalaoa Bălăcianului, de la poarta domnească din sus.

Zicând Marin că aciasta casă cu prăvălie au fost făcută de dansul pe locul sfinteii mănăstiri Plumbuitei. Dar întîmplându-să de au încăput la datorie, au vrut să-și dea prăvăliia cu chirie, să se plătească.

Iar igumenul i-au zis ca să i le vînză cuvioșiei sale. Și el arată că nefiind atuncea în fire, i le-au vîndut în taleri 230 și acum cerea să-i întoarcă banii înapoi și să-și ia casa cu prăvăliia întru a lui stapînire.

Întrebând noi și pe igumen, au răspuns cum că acest Marin de a lui bunăvoe ș-au făcut casa cu prăvăliia vînzătoare. Și găsindu-să alt mustiriu ca să o cumpere, n-au îngăduit a vinde la alții, fiind pe locul mănăstirii, ci au dat jalbă mării tale. Și fiind orînduit la preasfinția sa părintele mitropolitul, au mers amîndoaou părțile față și s-au învoit între dînsii, de au dat numai pă lemne taleri 230, fiind locul mănăstirii, arătându-ne si zapisul de vînzare *ot* leatul 7272 [1764] mai 24, adeverit cu 5 mărturii/preoți si alții și încredințat cu pecetea preasfinției sale părintelui mitropolitului. Care de atunci pînă acum iaste trecut la mijloc o jumătate de an.

Și mai ales că zise igumenu cum că casa și prăvăliia aciasta le-au stricat și le-au prefăcut de au cheltuit alți taleri 230, încă si mai mult. Care nici Marin n-au mai putut să mai tăgăduiască.

Ci, noi găsim cu cale să se întărească anafroa aciasta și de către înălțimea ta, ca să stăpînească igumenul și sfânta mănăstire casa și prăvăliia aciasta cu pace de către Marin, de vreame ce să dovedi cum că de a lui bunăvoe și fiind cu mințile întregi au vîndut. Și igumenu, diosibit de banii ce i-au datului pă lemnile acei case, i prăvălii, au făcut altă chieltuială de

le-au prefăcut. Iar hotărârea cea desăvârșită rămîne să se facă de către înălțimea ta.

Noemvrie 22 *dni*, 1764.

Grigorie al Ungrovlahiei
E. Văc[ărescu] *vel* dvornic
Costandin Cănd[eseu] *vel* logofăt
B. Șt[irbei] *biv* *vel* vistier

/rezoluția domnului]:

Io Ștefan Mihai Eacoviță voevod, i gospodin

fAciastă anafora a preasfinției sale părintelui mitropolitului și a dumnealor veliților boeri citindu-o și domnia mea și fiindcă hotărârea pă dreptate iaste făcută, poruncim și domnia mea așa să să urmeze. Și să stăpînească igumenul și mănăstirea aciasta casă și prăvăliia cu pace de către Marin bărbieriul, dupe cum să coprinde mai jos.

Tolico pisah gospodstvo-mi.

Dichemvrie 3 *dni* 1764.

L.P.

Arh. St. Buc, M-rea Plumbuita, XV—49.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea inelară, domnească, în tuș roșu, purtînd data 1764.

193.

1764 decembrie 15.

Prin prezenta carte de mărturie declarăm noi cei mai jos subsemnați că în anul 1764 decembrie 15 Baba-Dimo [Papadima?] și tovarășul lui Manole Salonicheanul, cococari de meserie, rămîind datori și neavînd să-și răspundă datoria, creditorii cari avea să ia de la dînșii au pornit jalba către spre înălțatul domn Ștefan Vodă și prin luminată poruncă s-a orînduit starostea de neguțători domnul Gheorghe.

Și toată marfa cîta s-a găsit, a celor de mai sus ziși, au împărțit-o prin analoghie. Și nefiind marfa lor de ajuns pentru răfuirea datoriilor, au scos la mezat și două odăi ale lor cu o cămăruță ce le aveau la hanul Constantin Vodă în partea de jos a porții cei mari, lîngă spițeria de jos, și zicînd ei că ar fi cheltuit înaintea lor Gheorghe portarul 500 lei pentru facerea acestor odăi.

Și adjudecându-se la mezat domnului Nicolae Lazaru au rămas asupra lui în lei 230, adică două sute treizeci, împreună și un drept de plată de lei 24 care peste tot ce însumează în lei 254, adică două sute cincizeci și patru, pe cari i-a și dat numitul d. Nicolae și au rămas zisele odăi sub stăpînirea lui.

Deci să aibă să plătească pe an numai chiria egumenului de lei 24, după cum plăteau și predecesorii săi.

Drept aceasta s-a făcut și prezenta carte subscrisă de marturi, ca să fie spre dovada adevărului.

1764 decembrie 15.
București

Gheorghe starostea, martor
Cosma Cara-Mihai, martor

Baba-Dîmo Petru, martor și neștiind să scrie l-am scris eu Theodor
dosie Plameniu și martor

Eadu logofătu starostii, martor
State Porfili, martor

Arh. St. Buc, M-rea Văcărești, XXXVI -1.

Copie românească după o copie grecească ce s-a făcut după originalul prezentat la
Arhivele Statului.

194.

1765 iunie 7.

Adecă eu Ana Ghiurginca, dinpreună cu nepotă-mieu Mihalache, dat-am acest adevărat și credincios al meu zapis ca să fie de bună credință la mâna dumnealui jupanului Anton Dărstorean și la mâna jupănesii dumnealui anume Nuța.

Precum să știe că având noi o casă în mahalaoa Bălăceanului, pe locul Bălăceanului, care casă iaste cumpărată de feciorul meu răposatul Gheorghe armaș, tatăl nepotă-mieu ce s-au numit mai sus, ce-și are chiria locului pe an câte taleri 9. Și să vecinească această casă cu Zahăriia coidoragiul din sus, iar din jos să vecinească cu Costandin croitorul.

Noi, din bunăvoința noastră, nesiliți de nimenea, o am vândut dumnealui mai sus numitului neguțătoriu în bani gata taleri 205, adecă doo sute cinci, luînd acești bani toți deplin în mâna mea.

Și iaste această casă cu poartă scoasă în pod în fața uliții, pe ulița ce merge de la hanul lui Șerban Yodă la vale spre Curtea domnească.

Și am dat la mâna dumnealui și zapisele ceale vechi de cumpărătoria acestii case. Deci să aibă dumnealui și jupăneasa dumnealui și copiii dumnealui căți Dumnezeu îi va dăruia, ca să stăpânească cu bună pace, atăta de cătră noi cât și de cătră tot neamul nostru, de cătră nimeni nici un fel de supărare să nu aibă. Iar ori acum, ori măcar când după vremi, de să va scula cineva, au din neamul nostru, au din alții streini pentru această casă, orice ar fi pricină, noi să avem a răspunde, iar dumnealui, după cum am zis, să n-aibă nici un fel de supărare.

Și o am vândut dumnealui cu știrea preoților de mahala, i a vecinilor din sus și din jos carii mai jos să vor iscăli.

Și noi pentru mai buna încredințare am întărit zapisul acesta cu iscăliturile numelor noastre, puindu-ne și degetele în loc de peceți, să să crează.

Iunie 7 dni, 1765.

Eu Ana [indescifrabil, grecește]

Eu Mihalache [indescifrabil^ grecește]

Măria H. Bălăceanu

[semnătură grecească, indescifrabilă]

Popa Istrate ot Sfântu Dimitrie, martor

Popa Preda ot Sfete Dimitrie

Popa Antonie ot Sfete Dimitrie

Popa Neagu ot Sfete Dimitrie

Zahăriia condoragiul, cu știrea mea, vecin, martor

Stan bărbiiar vecin, martor

Și am scris eu Costandin vtori dascăl slovenesc, cu zisa dumnealor

Arh. St. Buc, Achiziții noi, LXXIX—5.

Original, stare foarte bună, hîrtie cerată.

195.

1765 Mie 10

Io Ștefan Mihai Racoviță voevod bojeiu milostiuu gospodar vsei zemli Ungrovlahiscai.

De toți iaste știut că din cîte lucruri împodobesc pre om întru această viață, învățătura iaste mai aleasă și mai înaltă. Pentru aceia iaste și mai lăudată de cei ce au numele înțelepciunii cei din afară (adecă acei elinești) și acei besericești. Și cu multe cununi de laudă să încununează încât și Pavel, cel înălțat pană la ceriuri, la a treia orânduială o pune, socotind numărul darurilor care s-au dat de la Dumnezeu oamenilor, și zicând : că pre unii i-au pus Dumnezeu în beserică, întâi pre apostoli, a doo pre prooroci, a treia pre dascăli.

Mărirea acestii vrând să o arate și Aristotel filosoful cătră cel ce l-au întrebat, cu ce să osebesc cei învățați de cei neînvățați, i-au răspuns cu ceia ce se usebesc cei vii de cei morți. Și ca să zicem mai în scurt, atăta întreace învățătura pre toate bunătățile omenești cu cât întreace și sufletul pre trup. Că aceasta iaste podoaba sufletului și trupului, fiind pricină celor patru verhovnice bunătăți, de pre înțelepciunea lui Solomon care zice : aceasta învață curăție și minte și dreptate, și bărbăție, de care mai de trebuință nimica nu iaste întru viața oamenilor.

Și de pohtește cineva multă știință, știe ceale trecute și ceale ce și vor să fie le semuiaște, știe talmăcirea cuvintelor și dezlegările vorbelor celor ascunse, seamne și întâmplări ale vremilor și ale anilor, și tuturor iaste sfetnic bun.

Pentru aceasta dar și stăpînul nostru Is. Hs. însemnând folosința învățăturii cei către mântuire, întâi au înțeleptit pre ucenicii săi prin pogrârarea sfântului duh, apoi i-au trimis la propoveduire. încă și noao tuturor ne-au poruncit să cercăm dumnezeieștile scripturi cîți pohtesc să afle viața cea nemuritoare.

Deci cum ar putea neștine să eearce dumnezeieștile scripturi nepedep-sindu-să mai nainte cu învățătura.

Ci dar trebuința și folosul acestui luciu sfânt și de mântuire știindu-l împărații și domnii cei dă demult, și având și grija supușilor lor, au întărit scoale prin multe locuri și orașe, ca prin învățatură să le pricinuiască bună viețuire, căroră urmând și cei mai denaintea noastră blagocestivii domni carii au ocărmit trebile prealuminatului scaun al țării acestii, au întărit doo scoale, una elinească și alta slovenească, care amândoao sânt de mare folos, nu numai lăcuiitorilor Țării Eomânești, ci și tuturor celor streini carii vin pentru dragostea învățăturii.

Deci de vreme ce din voiia atotțitorului Dumnezeu viind domnia mea domn Țării Eomânești, pre lângă toate grija ce o avem de supușii noștri, în tot chipul ne nevoim dorind ca și aceste doo scoale să fie în stare bună, spre procopseala ucenicilor, spre luminarea norodului și spre pohvala și a acestii creștinești politii.

Dar ne înștiințăm de la dascălii mai sus numitelor scoale cum că mai nainte vream pre când li s-au fost dând leafa de la vistierie, cu multele trebi și deosebitele cheltuieli ce are vistieria, de multe ori s-au fost păgubind dascălii de simbria lor. Iar de când s-au scos mănăstirea Glavaciogul de la visterie și s-au dat supt stăpânirea sfinției sale părintelui mitropolitului spre plata lefii dascălilor au fost odihniți și mulțumiți până acum. Iar acum li să zăticnească și acea lesnire de liiatul. Mîia..î[^]tăiudu-le sfinția sa mitropolitul că din păsurile mănăstirii ce i-au pricinuit întâmplarea vremii și din înmulțirea dobânzii ce să dă la datoriia ce iaste, nu să ajunge venitul a da și simbria dascălilor așa cu lesnire ca mai nainte si deplin pe fiecare lună.

De care și domnia mea cercetând ne-am pliroforisit de la sfinția sa părintele mitropolitul iarăși într-acestași chip, după jalba ce ne arătase dascălii mai sus numitelor scoale.

Însă domnia mea știind trebuința și folosul acestui lucru sfânt și de mântuire, și din multa răvnă ce avem spre săvârșirea unui bine ca acesta, pre lângă alte multe griji în care ne aflăm, bine Vrem domnia mea ca cu oareșicare prilej să-și ia dascălii simbria lor mai cu lesnire, ca să poată da învățăturile ucenicilor, fără de a-și împărți gândul lor la purtarea de grijă pentru leafă. Și ca să-i ușurăm de această grijă turburătoarea și zăticnitoare lucrului lor, și ca să așezăm iarăși cuviincioasa bună orânduială, orânduim vrednec purtătoriu de grijă aceștii trebi iarăși pre sfinția sa părintele mitropolitul chir Grigorie ca pre cel ce iaste păstoriri și părinte duhovnicesc a toată împlinirea cea cu numele lui Hs, carea se păstorește de arhieria sa, fiind și cu voia arhieriei sale. Ca și de acum înainte această mănăstire Glavaciogul să fie tot supt iconomiia sfinției sale, scutită de toate dăjdiile și orânduialele vistieriei și în pace cu toate daniile și domneștile ei mile, pentru darea simbrii dascălilor.

Dar pentru neajungerea până la împlinirea simbriilor și pentru că ani socotit domnia mea că ar mai fi trebuință de un al treilea dascăl la școala elinească pentru învățăturile gramaticii, ne-am milostivit domnia mea de am mai orânduim iarăși supt purtarea de grijă a arhipăstoriei sale și sfânta mănăstire Dealul, carea și aceasta să fie iarăși scutită de toate dăjdiile vistieriei și în pace cu toate bucatele și domneștile ei mile. Și sfinția sa să așaze epitropi părinți iscusiți, oameni cu frica lui Dumnezeu, să strângă venitul acestor doao sfinte case, luându-le seama cu amăruntul pe tot anul, ca și dascălii să-și aibă simbria lor cu lesnire și fără de scădere, și și sfintele acestea mănăstiri cu prisosul să să ușureze de povara datoriilor.

Și sfinția sa pe toată luna să împartă simbriile dascălilor, din carii la doi dascăli ce dau învățăturile filosofici să dea de lună câte taleri [*loc liber*] la unul, i la al treilea taleri [*loc liber*], i școlii slovenești unui dascăl taleri [*loc liber*], i al doilea taleri [*loc liber*].

Așijderea să dea și la amândoa besericile domnești de aici din Curte pentru untdelemn, ceară și tămâie, pe lună taleri [*loc liber*], carii să fac pe lună banii dascălilor i ai besericilor taleri [*loc liber*], iar într-un an taleri [*loc liber*].

Însă și dascălii să să afle cu priveghiare spre procopseala ucenicilor la învățatura cărții. Și pentru ca să să păzească nestrămutat acest lucru cuviincios și folositor sufletului și vieții creștinești, întărim domnia mea hrisovul acesta cu însăși credința domn. Io Ștefan Mihai Eacoviță voevod și cu credința preaiubiților domniei mele fii Mihai voevod, Costandin voevod.

Și mărturii pusem dom[niia mea] petoți cinstiții și credincioșii boiarii cei mari ai divanului domniei mele : pan Toma Crețulescu *vel* ban, pan Eadul Văcărescul *vel* dvornic, pan [*loc liber*] *vel* logofăt, pan Athanasie Ipsilant *vel* spătar, pan [*loc liber*] *vel* vistier, pan Thoma Eafail *vel* postelnic, pan Ioniță Guliano *vel* cliucer, pan Dimitrie Fotachi *vel* paharnic, pan Iordache Caragea *vel* stolnic, pan Ianacachi Eoset *vel* comis, pan Miha-lachi *vel* pitar.

I i saam reci gospodstvo-mi.

S-au scris la leat 1765 iulie 10 *dni*, de popa Fiorea dascălul slovenesc ot Sf. Gheorghie Vechi.

Io Ștefan voevoda [*m.p.*].

Șarban *vtori* logofăt *prociroh*.

Arh. St. Buc, Diplomatie, nr. 39

Original, stare bună, hîrtie groasă cu filigran; frumoase ornamentații aurite; pecete inelară, în tuș roșu.

196.

1765 decembrie 20.

Preaînălțate doamne,

Dupe luminată porunca mării tale, au adus dumnealui ceaușul *za* aprozi înaintea noastră pe Costandin postelnic, vechil fiind dumneaei sărdăresii lincăi mumă-si, dă am luat seama jalbii ce au dat la măriia ta, pentru Manda Craioveanca ce au fost soție lui Mihai Mântica și pentru fiu-său Costandin Mântica de aici în București.

Zicând că în multe rânduri au avut judecată cu dansa pentru patru prăvălii și o pivniță din Ulița Șălarilor, care le-au fost avut cumpărate dumneaei sărdăreasa de la Măriia sora Mântichi la leat [*loc liber*] și era puse zălog de Manda soția lui Mihai drept taleri 750 la dumnealui paharnic Canela, pentru care au'eșit și acum la Divan înaintea mării tale.

Și neputându-să dovedi ale cui au fost acele prăvălii, ale surori Mântichi, sau ale lui Mihai bărbatul Mandi, într-alt chip nu li s-au putut hotăra, ci au rămas lucru la împăcăieune între dumnealor. Și ne orânduiește măriia ta ca să le luăm seama și să să odihnească amândoaă părțile.

Față fiind și dumnealui paharnic Canela ne arată o anafora dă judecata ce au fost avut înaintea a tuturor dumnealor veliților boeri, fiind și sfinția sa părintele proin episcop al Eămnieului, întărită cu pecetea mării tale'din ceialaltă domnie, prin care să hotărăște și de către înălțimea ta, ca dumnealui paharnicul să dea dumneaei sărdăreasa banii cu cât va fi cumpărat prăvăliile și să le ia dumnealui, ori dă nu, dumneaei sărdăreasa să plătească datoriia dumnealui paharnicului și să ia și pivnița, să le stăpânească.

Și însuși sărdăreasa au fost primit ca să plătească paharnicul dumneaei banii cu cât le-au cumpărat și cheltuiala ce au făcut la meremetisitul lor.

Dupe aceia neodihnindu-să sărdăreasa, au mai fost eșit și înaintea mării tale la Divan, cerând ca să-și stăpânească prăvăliile și nici dumneaei să nu întoarcă banii paharnicului, nici paharnicul să nu-i întoarcă pe prăvălii.

Dar măriia ta văzând că dă va rămânea după cererea sărdăresii, paharnicul să păgubește mult, iar cu hotărârea ce s-au zis mai sus, nici o parte nu păgubește. Asemenea hotărâre li s-au făcut și atunci, întărind

iarăși cu pecetea mării tale, după care hotărâre neavând dumneai sârdăreasa putere ca să-i dea acei taleri 750 paharnicului și să ia prăvăliile și pivnița, așa s-au învoit acum între dumnealor și au cerut să-i întoarcă banii pe prăvălii.

Deci noi stand mijlocitori către dumnealui paharnic din taleri 500 ce era să-i dea pe acele patru prăvălii, i-au mai ertat 100 și cu bunăvoia dumnealui au primit să-i dea taleri 400 și să-și ia prăvăliile supt stăpânire. Care acești taleri 400 cei dă acum și cu alți taleri 400 ce au dat la cumpărătoare, să vad că-l țin prețul prăvăliilor drept taleri 800.

Și nu au mai rămas altă pricină dă a mai zice Manda ceva pă urmă. Iar pentru taleri 250, dă vreme ce nu au putut să-i împlinescă și să ia și pivnița, au rămas supt stăpânirea paharnicului.

Și așa s-au învoit și s-au odihnit amândoaă părțile. Și dând acei taleri 400, acum cu luminată porunca mării tale să ia toate cărțile dă pricina acestor prăvălii, atât dă la dumnealui paharnic, cât și dă la Manda să ia dea la mâna dumneai sârdăreasa ca dă acum înainte să le stăpânească cu bună pace.

Și după cum s-au învoit arătăm mării tale, iar hotărârea rămâne la măriia ta.

Dichemvrie 20 dni, 1765.

Grigorie al Ungrovlahiei
D. vel vornic
Eadu Văcărescu vel dvornic
Costandin Dudescu vel logofăt
[semnătură indescifrabilă]
Pană vel clucer
Iordache vel stolnic

[rezoluția domnului]:

Io Scarlat Grigorie GMca voevod bojiuu milostiiu gospodar zemli Via-Mscoi

fDe vreme ce înaintea preasfinții sale părintelui mitropolitului și a dumnealor velișilor boeri, cu mijlocire s-au învoit amândoaă părțile și s-au împăcat, precum mai jos într-această anafora să adeverează. Și fiindcă paharnicul ș-au luat și banii acei taleri 400, întărim și domniia mea ca de acum sârdăreasa Ilinca să aibă a stăpâni acele prăvălii cu bună pace. Și s-au luat și scrisorile și zapisile atât de la mâna paharnicului Canelii cât și din [de la] Manda Craioveanca și s-au dat tot la mâna sârdăresii ca altădată mai multă pricină între dânșii, pentru aceasta, să nu mai fie.

I i saam reci gospodstvo-mi.

Iulie 28 dni, 1766.

L.P.

Arh. St. Buc, M-rea Cotroceni, XXIX—3.

Original, stare foarte bună, hîrtie cerată, format mare; frumoasă semnătura mitropolitului; pecetea inelară a domnului, în tuș roșu.

197.

1766 martie 6.

Din luminată porunca mării sale preainălțatului nostru domn Io Scarlat, Grigorie Ghica voevod fost-am orînduiti ca să tragem locul de prăvălii, de aici din București, de la Scaunele'de carne ceale vechi ale sfintei Mitropolii și ale sfintei mănăstîm sfîntul Ioan de la Focșani și ale dumnealui banul Costandin Crețulescul.

Deci mergînd acolo în fața locului și adunînd pre toți vecinii si cetîndu-le scrisorile ce au avut fieștecarele, fiind la mijloc și cartea preasfinții sale părintelui mitropolitului, de blestem, și cerînd ca să ne arate pietrile ce au fost hotară ale sfintei Mitropolii,'ce au fost hotorît în zilele mării sale Nicolae Vodă *ot leat* 7236 [1728] ghenarie 15 dni și aflîndu-se doi preoți de la beserica Scaunelor, anume popa Nicola și popa Stavru care au și ei o prăvălie acoalea și au primit carte de blestem, cum că tot acolo au fost și piatra cea veche în colțul prăvăliilor unde iaste și acum. Și am cercetat ca să se mai găsească și alți davați să știe piatra unde au fost mai nainte și să ia cartea de blestem și nu s-au mai găsit alții să știe mai bine decît acei doi preoți numiți.

Drept aceia văzînd și noi că acea piatră din colțul prăvăliei preoților s-au dovedit prin carte de blestem că este hotar bun și adevărat, după a lor mărturisanie, am tras întii locul sfintei Mitropolii'în fața despre uliță pre lîngă pod, puind sfoara dintr-acea piatră am tras în jos spre București-oară și s-au împlinit stînjieni doaozeei ai sfintei Mitropolii, după cum scriu în cărțile ceale vechi de hotărnicie și au venit pînă în casa pivniti a lui Petre cojocarii *zei* lui Ilie nlărgelarul, ce i-au dat-o zestre, căzînd toată tinda circiumei pă locul Mitropoliei. Și am pus piatră unde s-au împlinit stînjieni, lîngă talpa casii de marginea podului.

Altă piatră am pus din josul ușii grajdului lui Petre cojocarul ce este din dosul casii, în marginea stîlpului ușii grajdului, fiind față și vechilii preasfinții sale părintelui mitropolitului chiriu chir Grigorie, anume, sfinția sa părintele arhimandrit chir Mihail proegumen și sfinția sa părintele arhimandrit chir Samoil, dicheul sfintei Mitropolii Tîrgoviștii și părintele chir Athanase iconomul și Mușat logofăt și doi *vtori* vornici anume Tudor și Eadul.

Și pentru această hotărnicie ce au făcut, precum să coprinde mai sus, am dat această carte de adeveriță la sfința Mitropolie și la cinstita mîna a preasfinții sale părintelui Mitropolitului, ca să ție și să stăpînească acest loc, ce arată mai sus, stînjieni 20 pe cum iaste înpietrit, cu bună pace de către vecinii cei din sus și cei din jos, fiind dreaptă și adevărată moșie a sfintei Mitropolii, după dreapte și adevărate scrisori ce are.

Și am întărit și noi cartea aceasta cu iscăliturile noastre maî jos să se crează. *

Martie 6 dni, *otleat* 7274 [1766]

Șerban Greceanu *vel* medelnicer
Costandin Cocorăscul *biv vel* sluger

Arh. St. Buc, ms. 131 f. 210-210 v.
Copie.

198.

1766 aprilie 23.

fAdică eu, ISTecola ot Varna, dat-am zăpisiul meu de bună credință la mână părintelui egumenului de la sf[antal mănăstire Plumbuita.

Precum să să știe că m-am așăzat cu sfinția sa și me-au dat prăvăliia care au ținut-o Gheorghe, ginerile Părvului băcanu, cu acest așezământ : de acum până la optșprizee luni să n-aibă sfinția sa a cere de la mine nici un ban pentru chirie. Iar plin[in]du-să sorocul acesta, să aibă sfinția sa a-și cere chirie de la mine, pe an, câte taleri 68, adică șaizeci și opt.

Care bani să aibă sfinția sa a-i lua jumătate la începutul anului și jumătate la o jumătate de an, fără nici o pricină. Și cât îmi va fi voia mea, să aib a sădea în prăvălie tot cu aciasta chirie, ce scrie mai sus. Și cele ce voi face eu în prăvălie, i dănafară să fie tot de la mine, fiindcă am făcut cum me-au fost mie voia, stricând alte lucruri.

Și pentru mai adevărată credință, m-am iscălit mai jos, ca să să crează.

Aprilie 23 dni, 1766.

X Eu ISTicola [indescifrabil, grecește]
Și am scris eu, popa Antonie ot Sf. Dimitri
Eu popa Sion ot Sf. Dimitrie, martor

Arh. St. Buc, M-rea Plumbuita, XV - 51.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran, format mic.

199.

1766 mai 12.

Adică eu Șerban paharnic dat-am zăpisiul meu la mână părintelui igumen chir Eomanos ot sfânta mănăstire Plumbuita.

Precum să să știe că având eu doă prăvălii, numai lemnele pe locul sfintei mănăstiri, ce este din susul porții domnești, despre Dămbovița, întru [pentru] care dam chirie la mănăstire pe an câte taleri 5 pol, 20. Și vrând ca să le fac de izno[a]vă, am eșit cu sfinția lui înaintea preasfinții sale părintelui mitropolitul și preasfinția sa așa ne-am hotărât, fiind locul mănăstiresc, să aibă a-mi plăti lemnele, sau să ne învoim amândoi.

Și nedându-i mână sfinții sale ca să cumpere lemnile, s-au învoit sfinția lui cu mine de a mea bunăvoe și am mai înălțat chiria locului, ca să dau la mănăstire pe an chirie pentru amândoaă prăvăliile câte taleri noaă, iar mai mult supărare să nu aibă. Și eu să aib a-m[i] preface prăvăliile precum îmi va fi voia, ori de lemn ori de zid, când îmi va da mână și când voi putea.

Sânt volnic să le fac după cum dovedește și zăpisiul sfinții lui.

Și pentru mai adevărată credință, m-am iscălit mai în jos, ca să să crează.

Mai 12, 7274 [1766].

Șerban paharnicul, adeverez
Popa Mihai ot Dm. [Domnița] Bălașa, martor
Popa Antonie ot Sfeti Dimitri[e], martur

Kicolai staroste de bărbieri, martor
Voico bărbier, martor
Ștefan croitor, chiriaș, martor
Și am scris eu Stan logofăt cu zisa dumnealui și martor.

Arh. St. Buc, M-rea Plumbuita, XV - 52.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

200.

1766 decembrie 17.

Cinstite și al meu mai mare, dumneata arhon hagi chirie chir Petre cu multă sănătate, mă închin dumitale și rog pe milostivu Dumnezeu ca să pălească pe dumneata cu întregă sănătate, dinpreună cu toată cinstită casa dumitale.

fCu scrisoarea către dumneata, de alt, n-avusei fără decât noi, cu mila lui Dumnezeu, am venit aicea în București sănătoși. Al doilea, te pohtesc pe dumneata pentru o carată care am mers amândoi de am văzut-o, ce ziceai dumneata că iaste tocmită dă o face jupănu Ianache Cincu. Când va fi gata, să mă înștiințezi dumneata cu o scrisoare, ca să trimit om de aicea, dinadins, cu cai și'cu banii împreună la lazaret, la Boită.

Și te pohtesc ca să pui silință să o facă frumoasă cu vâpseală săngi-piie și cu postav bun, iar săngipiu; și să fie cu pervazurile cu aur. Și de vei putea, ca să o iai cu preț mai jos decât 54 de galbeni, după cum mi-ai spus dumneata. Iar dă nu să va putea mai jos, să o iai și cu prețu acela, numai să fie lucru bun, curat, în scurt, după cum îți va plăcea dumitale, ca să aib [am] și eu cinste de către dumnealui starostea și dumneata laudă de la dumnealui, care și dumnealui să închină dumitale, cu sănătate.

Ci, iarăși te pohtesc ca să faci dumneata această osteneală să-mi isprăvești acest lucru după cum te-ai făgăduit ca să cunosc dragostea dumitale. Și eu, iarăși, voi sluji dumitale la cele ce mă vei pohti. Iar dă nu vrea meștera să o facă cu aur, tot cu acel preț, peste tot, mșcar să-i iacă pervazurile coșului. Iar nevrând nici așa, fie și cu vâpseală, numai, vâpseală bună, frumoasă. Și coșu să fie înbrăcat cu piele, iar nu zugrăvit. Și la ce zi să să afle cai în lazaret, să aib [am] răspuns, să știu și pentru vamă dă vei putea dumneata, să faci chiverniseală, ca să o scoți mai eftină. Și ce vei mai cheltui dumneata, până să va aduce în lazaret, vom plăti dumitale, cu mulțumită.

Numai, te rog, ca să nu rămăe, că iaste trebuincioasă aceasta. Și rămân,

Al dumitale, mai mic și de binevoitor,

Ioan Chirul
Dichemvrie 17, 1766, București.

/însemnare ulterioară] :

1767 ianuarie 12.

Am dat [?] răspuns : prețu 58 #, arvună am scris 18 # bani 15 și rămăne să vi-i scad.

/adresa pe verso J :

Cinstitului și al meu mai mare dumnealui domnului chir hagi Patru Luca, cu multă sănătate.

Să să dea la Sibiiu.

Colecția George Potra.
Original, stare foarte bună.

201.

1767 Mie 25.

tAdică eu Măriia pităreasa, ce am fost soție răposatului Andrei *viori* pitar, împreună cu feciorii miei, carii mai jos să vor iscăli, adeverez cu acest zăpis al meu la cinstită mână dumnealui Dumitrache Ghica *vel* spătar.

Precum să să știe că având eu niște case aicea în București, ce mi-au fost și mie de cumpărătoare de la răposății unchii miei Gheorghie și Costandin boltașul, frații tătăni-mieu, după cum zăpisul cel vechi de cumpărătoare arată. Deci, de a mea bunăvoe, le-am făcut vânzătoare, care case sînt în mahalaoa Bisericii Doamnei între casile dumnealui clucerului Pantazi, și între casile dumnealui șatrariului Costandin Costescul.

Deci învoindu-mă cu dumnealui mai sus numit *vel* spătar Ghica, ne-am așăzat între noi, fiind și alți boeri marturi, vânzându-le dumnealui în bani gata taleri 1100, adică o mie o sută, tocmai. Care bani numărându-mi-i dumnealui, i-am luat toți deplin în mână mea. Și eu i-am dat acest adevărat zăpis ca să aibă a stăpâni cu bună pace, dumnealui și coconii dumnealui căți Dumnezeu i-au dăruit și-i va dăru, despre mine și despre tot neamul meu, dându-i și zăpis[ul] cel vechi.

Și pentru mai adevărată credință, mi-am iscălit numele împreună și cu feciorii miei, fiind și alți oameni marturi, ca să să crează.

Iulie 24 *dni*, leat 1767.

Eu Măria pităreasa am vândut
Eu Barbul logofăt *sin* Andrei pitar, vânzător
Eu Andrei *sin* Andrei pitar, vânzător

[pe verso]:

„Zăpisul casilor din București, ce am făcut schimb cu dumnealui. Dumitrache Ghica *vel* spătar, în zilele mării sale Grigore vodă Ghica'-

Arh. St. Buc, Achiziții noi, CVII-53.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

202.

1767 octombrie 15.

Io Alexandru Scarlat Ghim voevod bojieiu milostiiu gospodar.

Din răvnă dumnezeiască îndemnându-să măriia sa răposatul întru fericire părintele domniei mele, zidit-au din temelie dumnezeesc lăcaș aici în orașul Bucureștii și până a nu să săvârși pe deplin toate ceale de trebuința sfîntului lăcaș după obșteasca datorie, dându-și sfârșitul,

au rămas de s-au săvârșit sfîntul acesta lăcaș cu ajutorul lui Dumnezeu, prin silința domniei mele, unde să cinstească și să prăznuiască hramul sfîntului și făcătorului de minuni Spiridon al Grimithundeii.

Și între altele ce s-au socotit și s-au făcut de folosul sfîntei mănăstiri, făcut-am domnia mea și aciasta pentru liudi: [*loc liber*], șalvaragii, i găitănari, carii ținea în târg prăvălii streine și să neguțătorii cu postav de țară, pre care îl cumpăra de la postăvarii de țară și-l vindea ei din prăvălii cu bucata și cu cotul, făcea și haine, dulămi, șalvari, de le vindea gata.

Acestea, din porunca domniei mele, s-au adus față înaintea dumnealui Dimitrachi Ghica *vel* spathar și a dumnealui Badea Știrbei *vel* vistier. Și fiind întrebați de le dă mîna ca să-și lase prăvăliile de acolo din târg și să să mute la odăile ce sînt făcute la mănăstirea aciasta priimiră cu toții să să mute cu toată marfa lor și acolo să-și facă neguțătorii lor.

Drept aceaia, și domnia mea am făcut milă cu dânșii, întâi, pentru chiria prăvăliilor, de s-au tocmit pe ușor ce să dea pe an de odae, care tocmeală s-au trecut în foaia epitropului mănăstirii, unde să cuprind și alte venituri.

Asemenea milă am făcut domnia mea ca, câte prăvălii vor ținea ei să fie scutite de fumărit.

Și fiindcă arătară cum că li să face mare nedreptate de cătră neguțătorii streini de la Moldova și din alte țări, carii vin de cumpără postav de acesta de țară, că după ce vin aicea pentru postav, umblă pen mahalale pe la cei ce lucrează postav și cumpără fără a le da și lor în știre.

Pentru care, hotărâm domnia mea [ca] toată vânzarea și cumpărarea postavului de țară să fie la numita mănăstire, iar nu la aită parte nici în târg, nici prin mahalalele, nici altundevași; că oricarele să vinde vânzând postav ori în târg, ori prin mahalale, ori fieșiunde, afar de la numita mănăstire, acel vânzător și acel cumpărător să să ceartă amândoi câte cu 100 de beate pe talpe și să dea și taleri 50, gloabă rufetului.

Ci, oricarele va avea postav de vânzare să-l ducă la mănăstire și oricarele va fi mușteriu, să meargă acolo să cumpere și totdeauna aceste să să protimisească a cumpăra postav de la cei ce lucrează, decât alii neguțătorii streini, însă cu prețul ce vor da acei streini, iar nu mai jos. Și din postăvarii pămănteani ce lucrează postav, carii vor vrea să aibă prăvălii de a vinde și a ținea postav la numita mănăstire, să fie volnici și să prinde prăvălii, tocmindu-să pentru chirie cu epitropul mănăstirii și să fie și aceia iarăși apărați de fumărit, precum și acestea.

Și pentru a să păzi ca să nu să întâmple vreo primejdie de pag[ub]ă la vreo prăvălie, poruncim domnia mea dumitale *vel* spătar, să să facă răspântie de strajă noao în poarta mănăstirii, unde să să păzească ziua și noaptea streajă, ca să nu să întâmple spargere vreunii prăvălii: că toate acestea fiind spre podoaba și folosul sfîntei mănăstiri, am dat domnia mea acestor neguțătorii postăvari priveleghiul acesta al domniei mele întărit cu însăși credința domniei mele Io Alexandru Ghica voevod și cu a preaiubit domniei mele fiu Grigorie voevod, ca să li să păzească aceste ce să cuprind mai sus, nestrămutat.

Pentru care pohtim domnia mea și pe alți frați domni carii, după vreme să vor milui de domnul Dumnezeu cu domnia țării aceștii, au din fiu neamul domniei mele, au din alții, să întărească și să păzească mila aciasta ca și ale domniilor sale priveleghiuri și mile să să păzească, iar m

vărtos să să proslăvească la rugăciunea ce face sfânta biserică în toate zilele, zicând : Pre cei ce iubesc podoaba casii tale, doamne, tu pre aceia îi proslăvești cu dumnezeiască puterea ta.

Și mărturii, toți cinstiții boeri ai divanului domniei mele : pan Iana-chi Hrisosculeul *vel* ban, pan Dumitrașco Eacoviță *vel* dvornic de Țara de Sus, pan IșTicolae Dudescu *vel* dvornic de Țara de Jos, pan Dimitrachi Ghica *vel* spătar, pan Părvul Cantacozino *vel* logofăt, pan Badea Știrbei *vel* vistier, pan Ianachie *vel* postelnic, pan Ianache Văcărescul *vel* cliucer, pan Ișicolae Știrbei *vel* paharnic, pan Ianachie Muruz *vel* comis, pan Iordache Caragea *vel* stolnic, pan Alexandru Greceanu *vel* sărdar; ispravneț *vel* vistier.

S-au scris hrisovul acesta în anul dintâi al domniei domniei mele aici în orașul Bucureștii, la leat 7276 [1767] octomvrie 15, de popa Fiorea dascălul slovenesc.

Io Alexandru Ghica voevod [m.p.].

L.P.

Părvul Cantacozino *vel* logofăt, *procițelim*
Badea Știrbei *vel* vistier, *procițoh*

Acad. R.S.R., CCCXCVI-1.

Original, pergament, stare foarte bună; semnătura domnului foarte frumoasă, urmată (jos) de stema țării, aurită, în timbru sec; în fruntea documentului, stema țării frumos colorată, aurită, avînd pe dreapta și stînga: Io Al. Sc. Gc. vv. VI. [Io Alexandru Scarlat Ghica voievod Ungrovlahiei] și chenar aurit.

203.

1768 aprilie 10.

fAdecă eu State ceauș dinpreună cu soție mea Mărie i cu copiii miei care mai jos să vor iscăli, ot mahalaoa Popi Cozmei, dat-am credincios zapisu nostru la cinstită mânia dumnealui Iordache Mavrodin *biv vel* vistier.

Precum să să știe că având o casă cu pivniță alătura și șandrilite, cu uluce, și cu alte nămestii care sânt penprejur și cu locul ei răscumpărat¹ după cum arată gardurile, și cu pometu lor. Care casă iaste în Podul Mogoșoaii'.

Și fiindu-ne vânzătoare, o am vândut-o dumnealui drept bani gata taleri 135, adecă o sută treizeci și cinci.

Și am vândut-o de a noastră bunăvoe și de nimeni siliți; care bani i-am luat toți dăplin în mâinile noastre.

Deci să aibă dumnealui o a stăpâni această casă cu bună pace de către noi și de către tot neamul nostru în veci, dănd și zapisele cele vechi la mânia dumnealor.

Și când am vândut această casă fost-au cu știrea preoților și a mahalagiilor dupe înprejur, care mai jos să vor iscăli.

Și noi, pentru mai adevărata credință, am întărit cu iscăliturile noastre, puindu-ne si degetile în loc de peceți, ca să să crează.

Aprilie 10, 1768.

¹ Locurile menționate în acest document și în celelalte din 1768 iunie 8, 1784 septembrie 6, 1818 decembrie 11, 1819 ianuarie 16 se cuprind astăzi pe Calea Victoriei între str. Nicolae Iorga (fostă str. Romană) și biserica Sf. Nicolae Tabaci.

însă eu State vânzător să aib a isprăvi gardul cel din mijloc ce iaste început și să trag și 2 pletere la gardul de după casă, ce merge până uliță spre mahalala, pentru că așa ne-au fost așăzământul.

Eu State ceauș denpreună cu soție mea Măria și eu copiii miei anume Mărie, i Costandin, i Dragnea, vânzători

Eu Ichim *zet* State, martor

Popa Ștefan, martor

Popa Ivan, martor

Popa Stoica, martor

Popa Badea, martor și vecin

Stan odobașa, martor

Eu Eadu vecin, martor

Mușat cântăreț, martor

Toader tâmplar, martor

Eu Eadul Talpoș, martor

Eu Dan călăreț martor

Și am scris eu Dobrin logofăt, cu zisa și învățătura lui State ceauș și a soții lui Mărie, mărturie

Arh. St. Buc, Credit. Fune. Urban, nr. 630.

Original, stare bună, pătat de umezeală; cu o copie modernă.

204.

1768 iunie 8

Adică eu popa Badea din mahalaoa Popa Oozmii, dinpreună cu soția mea anume Voica, dat-am acest adevărat și credincios zapis al nostru la cinstită mânia dumnealui Iordache *biv* vistier.

Precum să să știe că având eu o casă aici în mahalaoa Popa Cozmii, însă casa este veche și cu alte lemne de casă noaă. Care această casă am cumpărat-o de la Stan brutar, împreună cu meșteru Toader și am împărțit locu în doaă.

Și fiindu-mi de vânzare, o am vândut dumnealui drept bani gata taleri 46 *pol*, adică patruzeci și șase și jumătate. Care acești bani i-am luat toți deplin în mânia mea. Și dumnealui să stăpânească cu bună pace de către tot neamul meu, dumnealui și coconii dumnealui căți Dumnezeu va dărui, fiindcă eu am vândut de a mea bunăvoe, nesilit de nimeni, ca să-i fie dumnealui ohabnică în veci.

Și când am făcut acest zapis au fost preoți și mahalagii martori.

Și pentru mai adevărată credință, m-am iscălit mai jos, puindu-ne și degetu în loc de pecețe, ca să să crează.

Iunie 8 *dni*, 1768.

Eu popa Badea împreună cu soția mea Voica, vânzători

Eu popa Ivan, martor

Eu popa Stoica, martor

Eu Toader lemnar și vecin, martor

Eu Barbul călăraș, martor

Eu State lefeciu, martor

Arh. St. Buc, Credit. Func. Urban, nr. 630.

Original, stare bună; cu o copie modernă.

Adică noi care mai jos ne vom iscăli dat-am acest zăpis al nostru la mâna dumnealui Eadu i a soții dumnealui Vladina.

Precum să să știe că i-am vândut o casă în mahalaoa Popa Dărvaș, care casă am răscumpărat-o de la baba Sanda Curuțoae, dupe cum va arăta și cărțile de judecată.

Și i-am vândut-o de a noastră bunăvoe, nesiliți de nimenea, și i-am vândut-o drept taleri 28, adică doăzeci și opt, să fie casa dumnealui stă-tătoare și a tot neamu dumnealor, despre noi și despre tot neamu nostru, casa cu loc cât ține prinprejur, dupe cum arată gardurile.

Și când s-au făcut acest zăpis au fost preoții mahalalii i mahalagii care s-au întâmplat. Și pentru mai adevărată credință, ne-am pus și degetele în loc de pecete, ca să să crează.

Iunie 12 *dni*, 1768.

Eu Nița 1 fii-mea Măria, vânzător
Eu popa Costandin *ot* Dărvaș, martor
Eu popa Nicolae *ot tam*, martor
Eu Cărstea vătaf, martor
Eu Dobre căl[dărar], martor
Eu Șerban brutar, martor
Eu Angliei [*indescifrabil*], martor
Și am scris eu popa Nicolae *ot tam* cu zisa dumnealor, fiind față și martor

Colecția Șerban Flondor.
Original, stare bună.

L.P.

fAdecă eu Ștefan croitoru dinpreună cu soția mea Dina *ot* mahalaoa Vlădica, dat-am acest al nostru adăvărat zăpis la mâna părintelui diiaconul Ioan *ot* sfinta Mitropolie.

Cum să să știe că de a noastră bunăvoință, i-am vândut sfinții sale o casă a noastră ce o avem făcută tot într-această mahala, pe locul sfintei Mitropolii. Însă casa și cu toate nămeștiile ce sânt înprejur, i-am vândut-o în bani gata taleri optzeaci.

Și după tocmeală ne-au dat toți banii deplin în mâinile noastre. Ci să aibă a stăpâni sfințiiia sa și soția sfinții sale și copii cu bună pace de către noi și de către tot neamul nostru, pentru că noi am vândut cu știrea tuturor rudelor noastre și a vecinilor, fiind și alți oameni față, carii mai jos să văd iscăliți.

Și pentru credință am iscălit mai jos puindu-ne și degetele, ca să să crează.

1768 iunie 15 *dni*.

¹ Pecetea inelară a mitropolitului Grigorie din 1760, în tuș negru.

x Eu Ștefan croitori
X Eu Dina soția sa J ^raatan
Eu Alexie tipsier, martur
Eu Drăghici băcan, martur
Eu Costandin brutar, martur
Grigorie, martur
Eu Antonie cizmar, martur
Eu Tudoran postăvaru, martur
Eu Dumitru cojocar, martur
Eu Costandin dascăl, martur,
Eu Drăghici băcan martor
Eu Sandu *sin* Drăghici, martur
Antiohie logofăt am scris cu zisa lor și martur

[*pe verso*] :

Din totalu loc al acestor case a trecut în posesia d-lui C. Lupescu șase stinjeni, cu act întărit de sf. Mitropolie la 22 februarie 1860, n.4.

Al. Mecescu

Gref. Tribunal Ilfov secția III

Din nemișcătorul coprins aici și din cel culeatu 7282 [1774] a trecut prin cumpărătoare în posesia d-lui Costache Lupescu șase stinjeni loc, prin actul legalizat la nr. 190 în 14 mai 1860.

I. Marinescu

Colecția Matei Cazacu.
Original, stare foarte bună.

Adecă, eu Nidelco cazacu, împreună cu soția mea, Ioana, dat-am încredințat zăpisul nostru la cinstită mâna dumnealui Dumitrașco Eaco-viță *vel* vistier.

Precum să să știe că având noi o casă aici în mahalaua Gorganului și fiindu-ne de vânzare, o am vândut dumnealui de a noastră bunăvoe, în bani gata, taleri optzeci. Care casă iaste pe locu mănăstirii Sărindar, însă casa cu tot cuprinsul ei cât să vede. Care și nooă ne iaste de cumpărat dela maica noastră, Sora, după cum să vede și zăpisul ei, ce l-amdatiar la mâna dumnealui.

Deci, să aibă dumnealui a stăpâni aciasta casă cu bună pace, dumnealui și coconii dumnealui, căți Dumnezeu îi va dăru.

Și când am făcut acest zăpis, au fost și alții din mahalagii, care să vor iscăli mai jos. Deci și noi ne-am pus numele mai jos și degetele, ca să să crează.

August 3 *dni*, 1768.

X Eu Nedelco cazacu, vânzător
x Eu Io[a]na, soția iui. vânzătoare
Eu popa Udrea *ot* Gorgan, martor
Eu popa Ion *ot* Gorgan, martor
Costandin coj[ocarul], mărturie

Și am scris eu, Eadu logofăt de la vistierie, cu zisa și învățătura lor și martor

Acad. R.S.R., CCLXXXI-30.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

208. 1768 august 3.

Aceste case ce le-am cumpărat de la acesta, cum arată zapisul, le-am dat Elenii, nepoatii noastre, care o am măritat-o din casa noastră după jupanul Costandin cojocarul. Care între altele, de ale casii ce m-am îndurat de i-am dăruit, cum arată foaia de zestre, puindu-i în foe 2 boi, 2 vaci, 2 epe, 10 stupi, 10 oi. Care aceste, socotindu-le cu bani, s-au făcut taleri 80, aceste vite toate, căte arăt în sus.

Și pentru ca să nu să prăpădească vitele, i-am cumpărat aciasta casă cu acești bani. însă aceste sânt din mila noastră, afară din mărunțișuri ce i-am dat, cum arată foia de zestre. Iar cele ce are ia [ea] de la părinții ei: moșii, vii sânt însemnate iarăși în foia de zestre. Iar aceste, cum am zis, sânt toate dăruite de mine pentru pomană.

Deci, să aibă a stăpâni aciasta casă cu pace, fiind dată de noi zestre pentru vite.

Și pentru credința, am iscălit,

August 3 *dni*, 1768.

Dumitrașco Eacoviță *vel* vistier

Acad. R.S.R., CCLXXXI-30 *a*.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran (scris pe verso documentului cu nr. CCLXXXI—30); frumoasă semnătura vistierului.

209. 1769 ianuarie 22.

fAdecă eu, Nastasiia, dinpreună cu fii-mieu Tudorașco zăbunarul și cu ginere-mieu Tudor căpitan, adevărăm cu acest credincios al nostru zapis, ca să fie de bună credință la mâna [*loc liber*].

Precum să să știe că având noi trebuință de bani ca să ne neguțătorim, ne-am rugat de [*loe liber*] și ne-au făcut bine de ne-au dat taleri 100, adecă o sută, de acum pân-într-un an, să unble cu dobândă zecea în doi. Și pentru bani aceștia, i-am pus zălog o prăvălie ce avem în Zăbunari, pe Ulița cea Mare, cu pământul ei și cu lemnele ale noastre și cu pivniță dedesupt și cu altă căscioară în dos.

Și merge lungul locului până în uliță zidului grădini domnești, dând și patru zapise ale aceștii prăvălii și alt zapis de cumpăratoarea casii ginere-mieu lui Tudor căpitan, ce este pe locul sfinteii Mitropolii pe Ulița Bărbierilor, ca să stea acest zapis amanet, împreună cu prăvăliia pană să vor da bani la anul. Și împlinindu-se anul, să avem a da bani la zi, cu mulțumită și cu dobânda lor ce s-ar face, să ne luăm zapisul acesta, împreună și cu zapisile prăvălii și al casii.

Iar de nu vom da bani la zi, să să prețuiască prăvăliia, cu locul ei și lemnele casii ginere-mieu Tudor căpitan și câți bani vor trece mai mult

la prețuială, peste bani [*loc liber*], cu dobânda cât să va face, să ni-i în toarcă noaoă.

Și [*loc liber*] să stăpînească prăvăliia cu tot locu ei și cu toate nameștiile ei, sau să să vînză la mezat, să ia [*loe liber*] întâi banii cu dobânda lor

Și pentru credință, ne-am pus numele și peceteile mai jos, să să crează iscălindu-se și alti vecini mărturii, pentru încredințare.

Ghenarie 22, leat 7277 [1769].

x Eu Nastasiia, platnică
X Tudorașco *sin* Nastasii, platnic
X Eu Tudor căpitan *zel* ifastasii, platnic
X Tudor cojocarul, martor

Și am scris eu, Mușat logofăt, cu învățătura lor și mărturie

[*pe verso*]:

Această copie de zapis iaste scoasă din cuvânt în cuvânt, după zapisul cel adevărat al celor arătați în zapis. Și fiindcă zapisul cel adevărat ce iaste dat supt zaptu dumnealui *biv treti* logofăt Apostole saraf, împreună și cu alte scrisori pentru prăvăliia ce i-am vândut prin mezat, fiindu-mi trebuit buincios acest zapis ca să-mi caut judecata ce am cu cumnată-mea, l-am cerut la dumnealui de mi l-au dat și până a ne izbrăni judecata, i-am dăruit dumisale această copie întărită și cu alte mărturii de credință.

Și pentru credință, mi i-am pus numele și degetu mai jos, în loc de pecete.

1793 mai 30.

X E u Sanda căpităneasa, adeverez
D. M. [*indescifrabil, grecește*]

Acad. R.S.R., CXXIII-118.
Copie, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

210. 1772 [f.l.z.]

fPohtesc pe dumneata arhon sluger să-mi faci acest har, să mă îndădorești cu foarte puțin, cât de puțin din sfânt lemnul al dumitale, fiind că nora-mea Marghiolita este aproape să [să] ușureze. Să-l trimiți unde iaste fii-mo la Prahova, la isprăvnicie.

Și cu jurământ voi da o fărâmiță dă loc dăn fund, măcar că tot sânt să-îți dau dăn porunca răposatului soțului mieu. Ce după cum îți scriu mă rog, și viind fii-mo Scarlat, negreșit dau.

Si pentru încredințare mă iscălesc, pui și pecetea, ca să să crează

1772.

Măriia Cărpinea

Arh. St. Buc, Achiziții noi, CVII-55.
Original, stare foarte bună, format mic.

1773 august 3.

După jalba ce au dat ia Divan egumenul chir Neofit *ot* mănăstirea Cotroceni că având mănăstirea o prăvălie dată de alt egumen, căpitan Velico bărbat-mieu și den porunca Divanului trimițându-ne la piea-sfinția sa părintele mitropolit ca să cerceteze.

Și viind față cu egumenu înaintea preasfinții sale, mi-au poruncit ca în ce chip voi ști de rândul aceștii prăvălii, în frica lui Dumnezeu, fiind blestem la mijloc, să dau mărturisanie în scris.

Așa știu și mărturisesc că am cumpărat lemnile cu bărbatul meu și nelăsând vecinii pă bărbatul meu ca să facă prăvălie, s-au dus bărbatul meu Yelicu căpitan cu Manole hierariul la egumenu ce era atuncea ca să-i dea voe să facă prăvălie, fiind locul mănăstirii. Și au zis răposatul cât va trăi să stăpânească el, iar după moartea noastră/să rămăie leamnice danie sfintei mănăstirii. Și cât vom trăi, să avem [a] da pă an chirie pentru ioc câte taleri 12 și 2 ocă ceară și untdelemn ocă 2.

Și bărbatul meu trăind o au dat de zestre fiicii noastre Păuna. Așa știu și mărturisesc cu sufletul meu.

Avgust 3 *dni*, 7281 [1773].

XEu Nița, soția răposatului Velicu căpitan, adeverez

Arh. St. Buc, M-rea Cotroceni, X X X—7.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; în partea superioară pecetea inelară a mitropolitului, în tuș negru.

212.

1774 iulie 1.

Dat-am scrisoarea mea la mână chir Paraschivii dulgher.

Precum să să știe că i-am vândut o casă ce este lângă *Sfeti* Ilie, din mahalaoa Golescului, pe locul sfintei Mitropolii, cu gardul ei cu o argea și cu altele ce sânt înprejuru ei, drept taleri 30, adică treizeci, însă locul cu chirie pe an o ocă de ceară la sfânta Mitropolie.

Care aciasta casă au fost a unii sărace de fâmeie, anume Mihalcea și întâmplandu-i-să moarte și neavând copii, nici alte rude, la sfârșitul vieții ei, m-au rugat pe mine, fiind de casa noastră, ca să să vînză aciasta casă și să-i grijăsc sufletul, neavând altcevași după sufletul ei.

Și acești bani i-am priimit toți deplin'în mână mea, însă jumătate bani de argint și jumătate bani roșii.

Și când i-am vândut aciasta casă, au fost cu știrea preoților bisericii și a vecinilor după înprejur și a altor obraze de cinste, care mai jos să vor iscăli.

Deci, dumnealui și soția dumnealui și copilași, căți Dumnezeu îi va dărui, să aibă să stăpânească cu bună pace de către noi și de către tot neamul nostru.

Și pentru mai adevărată credință, m-am iscălit mai jos, ca să să crează.

Iulie 1, 1774.

Marica logofetiasă, adeverez

Popa Nicolae protonotarie, mărturie

Popa Barbul *ot Sfeti* Ilie, martor

Măriia vistieriasa a răp[osatului] Tănase, vecină de lângă c
martoră

[semnătură grecească, indescifrabilă]

xEu Anastase cojocarii mahalagiu, martor

Acad. R.S.R., XCI-109.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

213.

1774 [f.l.]

în zilele egumen[ului] Ioanichie ce au fost mai înainte, eu meu
lui Yelicu băcan am cumpărat binao unii prăvălii ce era pă locul mănăstirii
cu această tocmeală, ca după moartea mea și a bărbatului meu să ră
prăvăliia supt stăpânirea mănăstirii. Și chiria ei pă an să plătesc ta
doisprezece și doaă ocă lumânări de ceară și două ocă untdelemn.

Dar pierzîndu-se zapisele despre amândoaă părțile, căutam să tă
duesc acel așezământ, zicând că acea tocmeală ar fi fost fără de soroc
stăpânire. Deci puindu-mă la jurământ bisericesc, am mărturisit tocm
cea adevărată, precum în sus s-au arătat, adecă numai până după moarte
amândoror obrazelor, a bărbatului meu și a mea, dar nu mai mult.

Deci socotindu-să chiria cea neplătită de 18 ani cu undelemn și
ceara s-au făcut taleri noazeci. La care bani răspunzând eu soția numitu
Velicul, iar am luat prăvăliia de la sfinția lor supt stăpânirea mea, d
tocmeala cea veche, până la moartea mea.

Dar pentru ca să nu să strice prăvăliia de tot, ne este tocmeala ca
o dreg și să nu o las să să dărăpânească, ca să-mi rămăie ceva după moa
mea. Că într-alt chip de nu voi păzi făgăduința, nici voi plăti chiria
vreme, să aibă mănăstirea toată stăpânirea prăvăliei, neavând eu nici
iei de îndreptare.

1774.

XEu Ana, soția răposatului Velico căpitan, adeverez

Neștiind dumneaei să iscălească, am iscălit-o eu popa Nicolae pr
notarie și sânt și martor.

Neacșul logofăt sfintei Mitropolii, martor

Ioan logofăt, martor

Arh. St. Buc., M-rea Cotroceni, X X X—8.

Original, stare foarte bună; pecetea inelară a mitropolitului, în tuș negru.

Copie în ms. 691, f. 108 v.

214.

1775 februarie

Io Alexandru Ipsilant voevod i gospodar.

Preasfinția ta părinte mitropolit vrând domnia mea a vedea șc
elinească la starea cea mai bună care poate a fi, cu dascăli buni și cu uce
mulți carii prin silința dascălilor să să procopsească, atât feciorii dă b
cât și alții dă mai jos, iată rânduim pă preasfinția ta să cercetezi ce ră
iala avea școala elinească, adică căți dascăli era, căți ucenici avea, ce ma
raata le paradosea, câte clasii, câte cătă leafă avea dascălii și dă unde an
li să da.

Asemenea și pentru școala slovenească, căți dascăli era, până la căți ucenici avea, ce învățatură le da, și leala dascălilor de unde și câte cât ii să da.

După aceasta să faci preasfinția ta cercetare dă starea dă acum la ce rânduiala să află, atât elinească cât și slovenească, căți dascăli sânt și dă sânt buni învățați și dă să silesc spre procopseala ucenicilor, căți ucenici au și ce învățături le paradosec anume, cum am zis mai sus, câte cată leafă să dă dascălilor, de unde anume și de au scoale la ce locuri anume.

De toate cercetând preasfinția ta, cu anafora să înștiințezi domnii mele.

Tolico pisah gospodstvo-mi.

1775 februarie 1.

biv vtori logofăt

Arh. St. Buc, Diplomatice, nr. 51.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

215.

1775 martie 17.

Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod cu mila lui Dumnezeu domn și oblăduitor a toată Ungrovlahiia.

Nici un lucru nu iaste care să pricinuiască podoaba cea de apurarea la politiiile cele mai deosebite decât învățatura și aflarea științelor, de vreme ce aceasta iaste podoaba cea adevărată a sufletului, aceasta luminează mintea cu cunoștința și privirea ființelor, aceasta îndreptează ethile [?] și bine orânduiește faptele și nu numai sistima politicească o înpodobește și o înfrumusețează, ci mai vărtos cea bisericească și în scurt toate printr-însa să orânduiesc și să țin.

Pentru aceia și toate cetățile cele bine prăvăluite făcând providență de acest bine de obște folositoriu sistisescu și întemeiază cu tot cuviinciosul mijloc luminate academii de științe. Văzut lucru este cum că și fapta milostenii cei de obște la locuri scăpătate și vrednice de a să ajutori iaste din ceale trebuincioase a să lucra pururea ca un plăcut lui Dumnezeu și pricinuiitorii! de multe bune răsplătiri.

Pentru aceia pe lângă toate celelalte ce sânt urmate la folosul de obște a celor ce să află supt stăpânirea noastră a căroră și a griji este de trebuință și ostenele noastre sânt neîncetate, luând grijă mare și pentru întărirea și buna starea acestor doao de obște folositoare și plăcute lui Dumnezeu fapte și aducându-ne aminte cu mahnire de stricăciune ce pricinuește acum lipsirea școalelor și cum că mulți neînvățați și lipsiți de cunoștința sfintelor scripturi să înalță la vredniciia sfințeniei și a preoții care în loc de folos pricinuesc stricăciune la norodul cel bine credincios, căzând din neștiință în lucruri netrebnice care nu să cuvine nici a le zice.

Am socotit din ceale trebuincioase să sistisim și întărim întâi și mai desăvârșit școală în București, la scaunul stăpânirii noastre, și să o arătăm în cât va fi prin puțință ca o academie pentru ca să să învețe într-însa neîncetat și cu toată silința atât mathimile cele încercuite ale gramaticii, loghicii, retoricii cât și ale filosofiei, mathematicii și bogoslovii theologhie și dialectnile grecească, latinească, franțozească, slovenească și rumânească. Să orânduim plata din destul la doi dascăli ce-i vom alege, încă și ceale trebuincioase spre hrana vieții ucenicilor celor scăpătați ce vor fi afară din blagorodnicii tineri și a tuturor celor ce vor avea dragoste a învăța și a

procopsi, atât pământeni cât și streini, pentru ca să nu-și piarză scopo și pricina lipsii celor trebuincioase și fiind mântuiți de trebuința hră vieții lor, să fie stătători și silitori până își vor trece toate mathimile.

Către acestea să mai sistisim și alte doao scoale de mathimi grece și romanești, una la Craiova în episcopia Eămnecului și alta în episco Buzăului, la Buzău, la carele pedepsindu-să ucenicii și făcându-să dăstul la ale gramaticii să să mute de acolo la școalele de aici din Bucure ia învățaturile științei, adică a celor epistimonicești și altor diialicte.

Deci atât la mai sus zisele doao episcopii cât și la politiiile județe să întemeiem scoale deosebite de limba slovenească și rumânească. Car toate pentru ca să-și aibă sistasia și dăstularea dupe mai sus zisul mijl urmează a să cere spre curgere de apurarea ca la treizeci de pungi de b pe fieștecarele an, afară însă de banii cei pentru mila de obște, carele e să să facă pururea la scăpătate obraze și perso[a]ne ce au trebuință p mijlocul epitropilor ce să vor orându.

Deci de vreme ce aceste dooa de obște folositoare lucruri, a cești pentru scoale cât și cel pentru milostenie fără de nici un fel de îndoi sânt nu numai dăruite lui Dumnezeu, ci și dumnezeeste, am găsit cu c ca să orânduim cele ce sânt trebuincioase pentru sistima și așezământul l

Iarăși din cele ce sânt afierosite lui Dumnezeu, adică din venitur sfintelor mănăstiri celor ce să află în toată stăpânirea domnii mele a celor din București, cât și celor de afară, atât celor mari cât și celor mi atât celor de țară cât și celor ce sânt metoașă, cu scopos ca tot într-acei vreme să să sistisească și ceste deobște folositoare lucruri, să să săvîrșeas și gândul răposăților întru fericire ctitorilor acestor sfinte mănăstiri, c ceale mai multe din veniturile lor le-au rânduie să să dea spre faceri bine.

Cu acest scopos am hotărât ca să facem toate aceste sfinte mănăst cu totul nedajnice și fără de cerere ele orice dare spre partea domneștii no tre visterii, și slobode de orice slujbă domnească. Socotind această d ce da la visteria domnii mele ca un lucru netrebnic și necuviincios și ca lucru ce când urma să tăia toate cele orânduie a să da spre faceri de bi

Deci asidosiia mănăstirilor și afierosirea lor la scoale, vrînd a le sist ca să să păzească deapurarea cu mijloc întărit și neștrămutat, iată orându pe preasfinția ta al nostru întru Hs. părinte mitropolit, împreună cu iu torii de Dumnezeu părinții episcopi și pe dumneavoastră cinstiților b gorodnicilor credincioși veliților boeri ai domnii mele, de la dumnea vel ban pîn la dumnealui vel vistier care adunându-vă denpreună eu răv călduroasă pentru binele de obște al patrii și cercetând cu amăruntul sta fieșteșicăriia mănăstiri, și cât da mai nainte la domneasca noastră v terie pe an, să orânduieți, dupe analoghie, suma ce trebuie să dea fieș care, făcând deosebire în cea [a] mănăstirilor celor ce sânt închinat la a mănăstiri, cu singatavasis dintre mănăstirile de țară, ca unile ce aces sânt datoare a da ajutoriul pe fieșicare an la mănăstirile unde sânt înc nate, de vreme ce sânt supuse în grele datorii și au trebuință de ajutoriul l

într-acestași chip să orânduieți suma ce au să dea pe fieșcare an, să facă orânduială pe cât trebuie, să să urmeze pururea. Iar estimp fiin unele mănăstiri, atât din cele închinat cât și din ceale de țară, să află s cate și în multă pagubă de nevoile răzmeriții ce au fost și le trebuesc c tuială a să drege și a să pune la stare sfintele lor biserici, pentru acea să să facă cu oareșicare scăzământ. Să căutați să vedeți și hrisolul cel per milostenie al domnii sale fratelui Ștefan voevod Eacoviță cu datul. Și

gând și dintr-ânsul cele ce sânt eu cale și cu puțință a să aduna, după ce să vor deosebi cheltuielile școalelor carii să să adune ca la treizeci de punți, ce va prisosi din datul mănăstirilor să să orînduiască la ale milostenii, de vreme ce acelea care să vor aduna din mai sus zisul hrisov socotim că nu sânt din destul la facerile de bine cele de obște.

Urmând dar, după cum poruncim și rânduim printr-această carte, să ne faceți anafora în scris de orânduială ce veți face, ca să o vedem și așăjderea să întărim cu mijloacele cele trebuincioase spre întemeiere atât pentru ale școalelor cât și a milostenii asupra cărora vom orândui eforturi și împreună episcopii pe preasfinția ta și prea sfinții episcopi, iar episcopii pe dumneavoastră boerii domnii mele spre chiverniseala și păzirea cea de apurarea a amândurora acestor deobște folositoare bunătați ale patrii.

Socotim a fi de trebuință de a să orândui și unul sau doi dintre cei de cinstă neguțători pentru căutarea grija în toată vremea a aceștii trebi. Ci să faceți alegere pe care veți socoti și iarăși să mi-i înștiințați.

Iar pentru săvârșirea aceștii trebi, acum să orânduiri purtători de grijă de la divanul domnii mele *ireti* logofăt, i vâtaf *za* copii de divan.

Ci dar fără de zăbavă să avem domnia mea prin anafora arătare pre larg de toate.

S-au dat la veleatul 1775 martie 17, în anul dintâi al domnii noastre, în București.

Pană Filipescu *vel* logofăt *procitoh*.

[urmează *anaforaua*]:

Preaînălțate doamne,

Luminată porunca mării tale unde bine să vestește scopul mării tale pentru sfințele mănăstiri și să arată așăzământul pentru forma Academiei și a altor școli, cu multă bucurie citindu-o am văzut două materii dintru care fieștecare auzindu-le, să îndatorează a-și deschide gura sa spre laudă megalopsihii și filantropii mării tale.

Megalopsihia să arată unde măriia ta nicicum n-ai suferit a face vreo i părtășare din prisosul mănăstirilor, ci tot ai binevoit ca să să orânduiască pentru luminarea țării și podoaba obștii ce să câștigă prin învățatură. Iar filantropia strălucește unde înălțimea ta ne poruncește să ne îngrijim a căuta un hrisov al mării sale Ștefan voevod Eacoviță pentru rânduiala cutii de milostenie ca să să așeze cei mai cu cale tropos de unde să să strângă trebuinciosul ajutor pentru obrazele cele scăpătate.

Noi îmbrățișând această treabă cu prothimie și căutând unde ne poruncești măriia ta ca să luăm perilsips din darea ce da mănăstirile la domneasca visterie și să cumpănim cele închinat mănăstirii să poată să dea ajutorul lor, și cele dărăpănite să să prefacă.

Deci întâi căutând datul mănăstirilor ce-l da, care pană la Ștefan voevod Eacoviță l-am văzut la patru ciferturi și o îndoială. Iar atunci cu toată iușinea vremii văzându-să mănăstirile cu din greotătea dărilor, că și-au pierdut rânduiala chinoviilor, au căzut la grele datorii încât și-au pus vasele lor pe la datornici; și a unora mănăstiri du peste Olt moșiile să stăpâna de turci, pentru datorii, nemiavând ipostasica a da pentru datorii, s-au așezat toate mănăstirile să dea pe an o îndoială cu nume de poclon steagului, i. al mucarelului, a căruia sumă să rădica până la taleri 9 000, care aceasta într-un an odată dându-să așa s-au păzit până acum la răzmiriță.

În care această dovadă vedem mai curat din socotelile mănăstirilor ce-și da, unde arată numai atâta plătea pe an.

Al doilea cumpănind c-acele închinat să poată să ajute scaunel pațriersăști și mănăstirile unde este legat ajutor prisosului lor. Iar al treilea puind ochii noștri la jalnicele dărăpănări atât a celor închinat cât și a celor țieînchinat și știind că unele au trebuință acum de iznoavă a plămăd începere de ipostatica, care acestea este trebuință a începe din anul acest a să drege și a să preînnoi.

Pentru aceste trei pricini am cisluit pe toate mănăstirile din toată țara, atât închinat cât și neînchinat, taleri 9 575 care la această sumă ce am pus-o pentru ajutorul școalelor trece peste suma ce da mai naint de vremea răzmiriții.

Și neputând mai mult apăsa și a cere ajutor de la mănăstiri, am socotit acum în anul acesta să să ia această sumă și fiindcă într-acest an vom isprăvi și socotelile mănăstirilor să va vedea unde puindu-să și darea această ta ce vor să facă mănăstirile la școale, să va arăta căt le rămâne prisosul care acela tot iarăși să va adăogi la această faptă bună pentru școale. Însă numai prisosul mănăstirilor de țară să aibă a să adăoga la ajutorul școalelor, iar prisosul ce va mai eși de la mănăstirile cele închinat să răinării igunienii datori a-l trimite la locurile acelea unde fieștecarele este legat.

Și pentru ca să poată mănăstirile să dea ajutorii acesta la școale să-și poată drege dărăpănările, aducem aminte mării tale cu rugămintă ca să îi să înnoiască mănăstirilor hrisoavele de mili, având trebuință fieștecarele mai vartos de oameni a să ajuta la trebile mănăstirești.

• Deci ca să să strângă aceasta sumă dupe la mănăstiri, ca să să plătească dascălilor dupe cum să vor tocni ca să chivernisească ucenicii după cum să va socoti, ca să să dreagă și oareșicare chilii pentru ucenici pe cât să va putea, am orânduit purtători de grijă și grămățici șoalelor de aici din București, pe carii anume îi vom arăta mării tale. Carii să aibă a-și da socoteala la anul de tot luatul și datul. Și pentru osteneala lor, din venitul casă șoalelor și a cutii, să aibă a lua câte taleri 30 fieștecarele pe lună, afară din privileghiurile ce le vei face mării ta. Să mai rânduiri purtător de grijă gramaticii șoalelor Craioviei i cutii de acolo, iarăși pe cel ce îl vom arăta mării tale, carele la fieștecarele an să fie dator a veni să-și dea socoteala la cei de aici purtători de grijă și grămățici, de luat i de dat. Și pentru osteneala lui să aibă a lua pe lună câte taleri 25, afară din privileghiurile ce carele îl vei milui mării ta.

Și după ce să va săvârși forma Academiei găsindu-să toți dascăl întru științele și limbile ce pohtește cel cu învățatură împodobit sufletu mării taie și după ce să vor așeza pe la locurile cele trebuincioase de purtători de grijă, cu anafora vom înștiința prea înălțimea ta.

Am cercetat și orânduiele hrisovului mării sale Ștefan Vodă pentru cutia milostenii și câte mijloace am găsit cu cale de la care să ceară să dea milostenie pentru cutie, le arătăm cu foaie deosebită la mării ta, car și acești bani a să strânger și a să da pe unde va fi porunca, arn orânduiri iarăși pe acei purtători de grijă, ca să poarte grija să strângă de la toată acele obraze și de la toate acele întâmplări dupe cum arată în foaie milostenii cea orânduită.

Deci atât, atâta pentru începerea întăririi șoalelor cât și pentru încredințarea și îndemnarea fieștecăruia pentru cutia milostenii, ne rugăm ca să să dea luminat hrisov al mării tale, pentru care să și rămânem purure îndatorați a ne ruga fierbinte pentru prea îndălungirea anilor mării tale.

1775 aprilie 2.
București

Ai mării tale fierbinți rugători către Dumnezeu,
Grigore al Ungrovlahiei
[*indescifrabil*] episcop Buzău
Chezarie episcop Bămnic
și plecate slugi
[*zece semnături indescifrabile*]
Nicolae
Pană Filipescu
Iancu Văcărescu *vel* vistier

[*rezoluția domnului*]:

Io Alexandru Ioan Ipsilante voevod bojiu milostiu gospodar zemli Vlahiscai.

De vreme ce din mănăstiri unele au trebuință de a să drege și a să îndrepta atât ieie cât și moșiile lor, pentru ca să aibă mijloc de îndreptare să să adune de la toate acestea într-acest an dupe anafora, sumă de 9 575 care s-au orânduit dupe analoghia și puterea a mănăstirilor de țară, iar la cele închinat cu scăderea ce să cuvine.

Și făcându-să catastih să să arate la domnia mea spre a să întăr. Banii să să adune la Mitropolie și făcându-să de către noi orânduială pentru dregerea shoalelor și plata dascălilor, iar luatul și datul să să lucreze prin mâna orândușilor purtători de grijă, după alegerea preasfinții sale părintelui mitropolitul, a iubitorilor de Dumnezeu episeopi și a cinstișilor blagorodnicilor și credincioșilor boerii domnii mele epitropilor. Care purtători de grijă în totu anul să dea socoteală curată la mai sus numiții epitropi și să să arate la noi catastih lămurit.

Împlinindu-să anul dintăi întru care vor lua săvârșit și socotelile intrărilor și cheltuielile mănăstirilor, care din poronca domnii mele să caute și catagrafia moșiilor și averilor laicele închinat mănăstiri să se cîrînduiască o parte pentru cheltuielile shoalelor, ce sănt să să facă pe an. Iar de la celelalte după ce să va vedea venitul pe fieștecare an, să să îplinească celelalte cheltuieli ale shoalelor.

Cătră aceasta orăduim să să facă începere zidirii și dregere celor trebuincioase sălășluiri ale shoalelor, cu mijloc după cum să va putea da această dată. Iar pentru plata cea pe an a fieștecăruia dascăl și pentru învățătura a fieștecăror chip de mathime și pentru hrana ucenicilor celor scăpătați vom orândui anume în cinstitul domnescul nostru hrisov ce să va da pentru aceasta.

Aprilie 28, 1775.

Arh. St. Buc., Suluri, nr. 36.

Original, stare bună, hîrtie cerată, groasă, format sul, din două bucăți lipite.

216.

1775 august 13.

De vreme ce școala slovenească domnească ce este așezată aici în orașul domnii mele în București, la Sfete Gheorghe cel Vechi, care este de învățătura cărții slovenești unde nu numai din copii pămîntești să află la această școală ci și alții streini dupren alte țări sănt veniți, care școală este foarte trebuincioasă la toată opștea aceștii țări pentru învățătura,

fiind metaherisit tot norodul cu această învățătură la toate trebuințele, spre a căror dare de învățătură de vechii și bătrânii răposații domni sănt orânduși cu plată domnească doi dascăli ca sa sa afle în toată vremea să învețe copiii. La care școala să află Costandin întâiul dascăl, i Dragomir al doilea dascăl care fiind pământenii cu case, socotitu le-am domnia mea trebuința ce ar avea și nu i-am lăsat să fie de tot lipsiți, a nu fi atinși de mila domnească, mai vartos ca fiind în liniște, purerea să fie cu mintea slobodă și să poată a pune toată nevoința a să sargui și a sta nepristan spre învățătura și pricopseala copiilor scholasnici și pentru streini și pentru pământenii, a căror dar nevoință și strădanie nu le-am trecut domnia mea cu vederea nici am lăsat-o întru uitare, ci m-am milostivit și printr-acest hrisov al domnii mele hotărâm ca ei și toată casa lor, în toată vremea, să fie apărată de tot felul de dăjdii, dă nimic nici odinioară val și supărare să nu aibă. Așijderea și drepte bucatele ale lor încă să fie scutite și de tot nedajnice, stupii i ramatorii de dijmărit și vinul de vinăriciu și să ție câte o pimniță aici în București apărată de fumărit, i căminarit i de vamă, de vin domnesc, de ortul vâtafului de cărcimari și de toate altele orice angarii vor eși pe pimnițe, ori în credința de va fi vinăriciul și dijmăritul și dările pivnițelor, ori în credința de va fi vinăriciul și dijmăritul și dările pivnițelor, ori de să vor vinde, sau măcar vreodată de s-ar întâmpla ca să plătescă și cei ce vor avea cărți și hrisoave domnești, iar mai sus numiții dascăli nici atunci să nu plătească, ci totdeauna să fie scutiți.

Asemenea pentru ajutorul aceștii scoale să aibă și lude cinci scutiți și apărați de tot felul de dăjdii și orândușile ce vor eși de la visteriia și de la cămara domnii mele peste an în țară. De nici unile val și supărare să nu aibă.

Pentru care dar poruncim domnia mea și dumneavoastră ispravnicilor i dumneavoastră boeri sau slugi, care după vremi veți fi orânduși cu orice fel de dăjdii și slujbe, de toate câte scrie mai sus să aveți a vă feri și nimenea întru nimica val și supărare să nu le facă, pentru că dascălii de la numita școală purerea au avut aceste mili și mai denainte de la alți frați răposați domni ce au stătit oblăduitori creștineștii aceștii țări, precum ne-am adeverit domnia mea din hrisoavele altor răposați domni.

Și pentru ca să să păzească această milă neclintită și nestrămutată am întărit domnia mea hrisovul acesta cu însuși credința domnii mele Io Alexandru Ion Ipsilant voevod și cu credința preaiubișilor domnii mele fii Constantin voevod, Dumitrașco voevod și cu tot sfatul credincioșilor și cinstișilor boerilor celor mari ai divanului domnii mele : pan Dumitrache Ghica *vel* ban, pan Nicolae Dudescul *vel* vornec de Țara de Sus, pan Badu Văcărescul^ vornec de Țara de Jos, pan Pană Filipeseul *vel* logofăt de Țara de Sus, pan Ștefan Prișcoveanul *vel* logofăt de Țara de Jos, pan Ștefan Mișolo [Misogin] *vel* spătar, pan Ianache Văcărescu *vel* vistier, pan Scarlat Caragea *vel* postelnic, pan Dumitrașco Eacoviță *vel* clucer, pan Constantin Geannolo *vel* paharnic, pan Neculae Bărsescul *vel* stolnic, pan Manolache Crețulescul *vel* comis, pan Barbul Știrbei *vel* sluger, pan Neculae *vel* pitar. Și ispravnec pan Pană Filipeseul^ logofăt de Țara de Sus, i pan Iordache Mavrocordat *vtori* logofăt.

Și s-au scris hrisovul acesta în anul dintăi al domnii mele aici în Țara Eumănească, în orașul București, la anii de la zidirea lumii 7283,

iar de la nașterea domnului Dumnezeu și mântuitorului nostru Isus Hristos 1775 în luna augustului, în 13 zile.

Arh. St. Bac, ms. 3, f. 122 v-124; V. A. Ureche, *Ist. rom.*, III, p. 168—169.
Copie.

217.

1776 ianuarie 22.

Preainălțate doamne,

fiindcă în fericite zilele mării tale am cumpărat locul caselor dumnealui Manolache Vatați, ce iaste lângă mănăstirea Sfântului Ioan, aici în București. Zapisul de cumpărătoare scrie că din cât loc va eși dinzidul mănăstirii Sfântului Ioan până în locul răposatului spătar Părvul Cantacozino (ce l-au cumpărat preasfinția sa părintele mitropolitul), dooă părți iaste locul meu și a treia parte a luminatei domniții Ecaterinii.

Deci, pentru ca să să aleagă acest loc până iaste și vânzătorul aici ele față, mă rog mării tale să să orânduiască dumnealui *vel* dvornic de Țara de Sus și dumnealui *biv vel* logofăt Badea Știrbei, ca să-l aleagă. Și după alegerea dumnealor, să mi să întărească și cu luminat hrisovul mării tale și alegerea și cumpărătoarea.

1776 ghenarie 22.

Al mării tale preaplecată slugă,

Ianache Văcărescu *vel* vistier

[rezoluția domnului]:

Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod i gospodar zemli Vlaliiscoi.

Poruncim domnia mea dumatiale *vel* dvornice [de] Țara de Sus, i dumatiale *biv vel* logofăt Bade Știrbei mergând în fața locului și după scrișori și zapisul vânzării să trageți acel loc, puind și semne, după obicei. Și așa să dați și carte de hotărnicie iscălită de dumneavoastră, ca să știe pe unde să stăpânească și cât. După care, i să va face și hrisovu domnii mele de stăpânire.

1776 ghenarie 26.

procit vel logofăt

L.P.

Acad. R.S.R., CLIV-215,

Original, stare foarte bună, hîrtie ca filigran; pecetea domnească, ovală, în tuș roșu-

218.

1776 martie 14.

Încredințez cu zapisul meu la mână lui chir Athanasie Dimu simigiul.

Precum să să știe că având un loc cu casă cu pivniță și alte namestii în mahalaoa lui Dârvaș, care loc îl am danie de la preasfinția sa părintele mitropolit al Ungrovlahiei chiriu chir Grigorie unchi-meu, cu deosebită carte, și preasfinția sa l-au avut iar cumpărat de la un Ioan Trămbițașul dupe vreme când era preasfinția sa mireon și cu șăderea la mănăstirea Colțea.

Care din pricina răzmiriții ce au trecut, stricându-se toate nemestiile ce au fost pe dansul, l-am făcut vânzător și găsindu-să mușteriu cel mai sus

zis, l-am tocmit și l-am vândut acest loc drept bani gata taleri 80, adică optzeci, care bani i-am luat pe toți deplin în mână mea.

Și semnalele locului iaste dupe cum arată dejur împrejur urma gardului care au fost, precum am stăpânit și eu.

Și l-am vândut de a mea bunăvoință și cu știrea preasfinții sale părintelui mitropolit, dându-i și zapisele cele vechi ce am avut pentru acest loc.

Deci să aibă a-l stăpâni acest loc de acum înainte cu bună [pace] și să-i fie stătător dumnealui și neamului dumnealui, ohabnic în veci.

Și pentru mai adevărată credință m-am iscălit mai jos, ca să să crează.

1776 martie 11.

Nicolae *biv vel* pitar.

Zapisile vechi ce i le-am dat pentru acest loc sânt acestea : leat 7248 [1740] mai 15, un zapis al lui Vasile i Stoiana soția lui cu care au vândut acest loc lui Ioan Trămbițaș

1757 iunie 13, alt zapis al lui Ioan Trămbițaș i Ana soția lui, cu care au vândut acest loc preasfinț[it] părintelui mitropolit.

Colecția Șerban Flondor.

Original, stare bună, hîrtie cu filigran; pecetea inelară a mitropolitului Grigorie.

219.

1776 mai 8.

Preainălțate doamne,

fiind luminată porunca mării tale fiind noi orânduți prin pitac și cu mumbașir vătaf *za* păhărniceii, ca să alegem și să hotărâm un loc al dumnealui *vel* cliucer Manolache Brancovean, ce-l are aici în București pe lângă pod[u] lui Șarban Vodă, în mahalaoa Popescului, unde mergând în fața locului am cerut să ne arate dumnealui cărți și dovezi, iar dumnealui scoase o carte de hotărnicie a Gherghinii județului din București, dă ani 99 ot leat 7185 [1677] iunie 10, din care carte alt nu ne-am putut aclevăra fără numai că au avut boeri[i] brancoveni stăpânire la acel ioc, stînjeni 100, dar de unde să începe și până unde merge nici într-un chip nu ne-am putut adeveri, pentru că toate acele semne și pietri ce scrie la acea carte, nu să poate găsi om să le știe minte, sau să le fie pomenit, căci toți cei ce să află cu case pă acest loc sânt primeniți de la o mână la alta. Și unii mărturisesc singuri cum că știu că le sânt casele pe locii dumnealor boerilor brancoveni, iar alții zic că nu știu al cui iaste locul acela, cum și alții zic că iaste locu al lor de moștenire.

Pentru aceasta le-am cercetat stăpînirea să vedem cum am fost. Și ne adevărim atât din spusele oamenilor casii dumnealor boiarilor brancoveni, cât și de la unii din bătrâni ce să află șăzători pă acel loc, cum că niciodată n-au pomenit să le ceară cineva chirie.

Deci neputând într-alt chip să ne adevărim, am făcut și această cercetare, care cercetare o arătăm mai jos în patru dăosebiri, adevă : întrul o dăosebire arătăm casele celor ce mărturisesc însuși cum că sânt pă locu boerilor brancoveni, dar chirie nu li s-au cerut;'

și întru a doaa osibire arătăm casele ce le-am dovedit că au fost ale țiganilor boerilor brancoveni, și ale unora din turcii mehteri, și ei le-au vândut, întru a cărora vânzare nu pomenește de loc nimic, fără numai zice : că i-au vândut casa;

și într-al treilea osebire arătăm pe unii ce au case și zic că să pomenia cum că să cbiema locul domnesc, iar alții cum că nu știu al cui iaste, că chirie nimenea nu le-au luat;

iar într-al patrulea osebire arătăm pă cei de la zece și 15 ani încoace, și au vândut casile și scriu în zapise că le-au vândut cu pământul lor, precum au stăpânit părinții lor; și la sfârșitu a fieștecării stări, arătăm și proastă părerea noastră cum iaste. Și rămâne a să face hotărârea de cătră înălțimea ta.

Usebirea dintăi, ce să mărturisește că iaste locul boiarilor brancoveni :
case

- 1 a Chiții cu coprinsul ei
- 1 Despa ce au fost din vechime a lui Stan, țigan boiarilor brancoveni, și spune însăși ea că iaste pe locul boeresc.
- 1 Tudor Botezatul însuși mărturisește că iaste pe locul boeresc.
- 1 Stanca asemenea mărturisi
- 1 Petre saraci-bașa să dovedește din zăpis că iaste locul boeresc
- 1 Hagi Apostol asemenea
- 1 a Măriei armencii, botezata, asemenea

Un loc de casă ce iaste aproape lângă casile țiganilor boerești, pe care loc când era casă, acea casă au fost cumpărat-o Dumitru doftorul în taleri 16, dar el aici nu iaste să-și dea mărturiia, fără numai din cei ce știu ne-am adeverit că iaste loc boeresc.

Aceste locuri fiind dovedite că sânt ale boerilor brancoveni, dreptatea îi dă a le stăpâni cu bună pace.

— Usebirea a dooa, ce au fost case ale țiganilor boerești, și ale unora din turcii mehteri.

- 1 Duțul brutariul ce au fost din vechime al lui Isuf fecior Dincăi.
- 1 Necula Botezatul, să dovedi că această casă au fost a lui Gologan turcul Borozanul.
- 1 Petre argintariul, zapise și cărți nu are, fără numai să dovedește că au fost a unui arap, iar de la arap au rămas la un popă Costandin de la beserica Domnească.

Cu aceste nume de streini ce să numesc, cunoscut iaste că pământ nu au putut avea, fără numai binaoa, iar locul să cunoaște că iaste din locul boerilor brancoveni.

— Usebirea a treia, ce arată unii că s-au numit loc domnesc, iar alții că nu știu al cui loc iaste.

- 1 Ilinca, zapise și scrisori nu are, fără numai zice că n-am pomenit pă nimeni stăpân pă acest loc.
- 1 Neaga fata lui Dumitru Toboșul, asemenea.
- Casa lui Apostol jimblariul, iaste pe locul Sărindariului, iar o bucată de ioc din locul curții lui, însuși mărturisește că iaste loc strein, dar al cui iaste, nu știe.
- 1 Ioan jimblariul, trei ani sânt de când au făcut casa, dar al cui iaste locul, nu știe.
- 1 Tudora fata Neacșii zice : că pă al cui loc iaste, nu știe.
- 1 Daniil sticlar, această casă au fost a unui țigan al Canelii și nepoata Canelii moștenind pe țigan, i-au vândut casa, iar locul al cui iaste, nu știe.
- 1 Gheorghie saraci-bașa, la câte mâini s-au vândut^ nici la un zăpis nu pomenește de loc nimic, nici el al cui iaste zice că nu știe.

- 1 Cazan ceauș j Aceste case câte 4 sânt pe
- 1 Tudor furdagiul I dintr-un zăpis vechi, spălat
- 1 Costandin zet odagiul că au fost al Paraschivei lău
- 1 ipac a lui Costandin ' iaste loc domnesc.

în București loc fără stăpân nu poate fi, ci trebuie după vremi la mănăstiri sau la boer ; deci stăpânii împreju meni dava nu face : să cunoaște că iaste loc al boerilor brân

— Usebirea a patra, ce au vândut casele cu locul lor la părinții lor.

IA Voicăi ce au fost a lui Ivasco seimean, și să văzu za pus cu slovă streină, și zice : cu locul ei.

- 1 Tudorii șalvaragiul ce o au cumpărat în anul trecut, Anghel *i sin ego*, și zice în zăpis : că i-au vândut casa cu
- 1 Tudor furdagiul, au cumpărat locul în taleri 60 de la A iar Anghel că au fost locul lui n-are să arate, fără numai fost dată de zeastre, dar nici foaie de zeastre n-are.
- 1 Stoian căpitan ce au cumpărat casa cu locul ei de la celul la leat 1771, iar Tudorache însuși mărturisi că nu pentru că mai nainte au fost un lac și după vremi a făcut el locul zapt.

1776

D [umitrache] medelnicer
Costandin *biv vtori* logofăt

Colecția Șerban Flondor.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran, cerată, in-folio.

220.

Sofronie cu mila lui Dumnezeu arhiepiscop al Bornei celei nouă și patriarh ecumenic.

Pe lîngă altele și aceasta este de trebuință și toate c este știut, cu dreptate au căzut asupra celor de pe vremu tești înaintași ai acestui prea sfînt patriarhicesc și ecum toate bine socotindu-le și obștescul folos al mulțimii creș luînd, le-au adunat și întărit cu cărți patriarhicesți și sin nuirea acestora, precît cu puțință este, a întărit, pentru nicie să aibă și în toată vremea viitoare neclintite să rămî să se înmulțească și de folos să fie.

Și pe deoparte pe stăpînitorii și cunoscătorii celor bu încurajare și binecuvîntare îndemnîndu-i și acoperindu-i, parte pe dușmanii acestora și pe călcătorii, sau pe cei avîndu-le la îndemînă, le vor da la o parte pe acestea. F tia sinodiceștile și bisericeștile cele mai grele blesteme să robească după cum se cuvine și după dreptate.

Fiindcă dar și de Dumnezeu iubitorul preainălțatul și stăpînitor a toată Ungrovlahiă Io Alexandru Ioan Ips smereniei noastre întru duhul sfînt fiu iubit și dorit, din a pentru învățătură și folosul obștesc al neamului și pro nobilă avînd, a vrut ca cele aflătoare să le organizeze din

Școala din București, scaunul său domnesc, a mărit-o și orânduind mijloacele potrivite a întocmit-o astfel încât cei ce se ostensec pentru aceasta niciodată să nu înseteze și să caute alt izvor. Și îndemnat de aceasta a organizat puțin câte puțin alte două case pentru învățatură, una la Craiova, iar alta la Buzău, în țara domniei lui, unde se cultivă dragostea învățaturii celei nouă, prin învățarea lecțiilor de gramatică și poetică[^] Apoi cine vrea trece la școala aflată în București unde urmează toate lecțiile.

Însă și în fiecare oraș din țara domniei lui așezat-a dascăli băștinași pentru limbă slovenească, spre a învăța pe copii slovele cele vechi, pentru ca într-adevăr să nu fie necunosători a acestor, în vîrstă ajungînd.

S-a dat și hrisov domnesc a cărui neschimbată copie și nouă ni s-a arătat. Într-acesta se cuprind următoarele capitole :

1. Dascălii să se așeze totdeauna în număr de șase, învățați fiind pentru fiecare fel de obiect, însă: doi pentru gramatică, unul pentru matematică sau aritmetică, geometrie și astronomie încă și istorie; unul pentru științele naturale, unul pentru religie și unul pentru limba latină veche și italiana. Științele naturale să se învețe în limba elină, urmînd pe Aristotel și pe comentatorii lui, iar matematicile, de nu se va putea să se învețe cum se cuvine în limba elină, să fie predate și în limba latină sau în limba italiană, care din ele se va socoti mai prețioasă.

Iar fiecăruia din acești dascăli i se va da drept plată anuală, după predare și valoarea lui personală, după judecata și hotărîrea înălțimii sale.

2. Elevilor celor lipsiți de mijloace (pentru ca lipsiți de orice altă grijă și nepreocupați de cele necesare pentru viață să aibă neîntrerupt în vedere învățarea lecțiilor) înălțimea sa orînduește să se dea cele trebuincioase pentru întreținerea și îmbrăcăminte, peste tot la șasezeci din elevi, cari să fie interni în cele cinci clase, adică câte doisprezece în fiecare clasă, iar grija acestora și luarea aminte să o aibă cei de pe vremuri epitropi.

Să îndemne la aceasta pe orînduiții epistați, pregătind la vremea trebuitoare și fiecare după datorie urmînd și masa pentru fiecare dascăl cu elevii orînduiți să se așeze, iar pentru cei șasezeci de elevi, aflați acolo, îmbrăcăminte trebuitoare să fie asemenea una cu alta.

Iar pentru toate acestea se dă anual poruncă orînduiților epitropi. Epistații orînduiți și la alte treburi obștești să aibă a lua plata lor precum s-a poruncit. Însă în fiecare clasă să fie și câte un pedagog, bărbat destoinic, modest, care să fie întrebuințat la supravegherea tuturor mișcărilor și faptelor, încît nici unul din elevi să nu facă neorîndueli sau să fie neglijent pentru învățarea lecțiilor. Iar în fiecare dormitor al elevilor (care trebuie să fie încăpătoare, încît mai mulți într-însele să locuiască) pentru cele ale locuinții slujbe câte o slugă și pentru celelalte slujbe trebuitoare ale elevilor.

3. Elevii cari intră și sînt îmbrăcați de școală să nu fie mai mici de vîrstă de șapte ani; să nu fie însă niște proști și leneși încît pe alții sîrguitori să-i lenevească, ci de neam bun, adică copii boerilor în lipsă, sau urmașii boerilor numiți mazili, sau străini săraci, nu însă și ai țaranilor cari se îndeletnicesc cu plugăria și păstoria; rîvna lor este de folos întru lucrarea pămîntului și creșterea vitelor.

Iar copii neguțătorilor sau ai meșteșugarilor cari dintre aceștia îi vor trimite pentru învățarea numai a gramaticii, așa încît pleeînd de la școală să intre fiecare la meșteșug, ca și părinții lor, să fie îndrumați, fiecare, spre fireasca lui înclinare.

Afară de elevii lipsiți de mijloace, cari vor fi hrăniți și îmbrăcați de școală, după cum s-a zis, cîți alții din cei bogați ar vrea să rămîie cu obștea elevilor interni și să se așeze la masa obștească, din venitul acestora epistatul școlii va procura hrana pentru ei asemănătoare cu mîncările orînduite.

4. În cei trei ani de la începutul elevilor, după obicei, să se exersese numai cu gramatica, tot asemenea să se facă începutul și la limba latină. Apoi trei ani astfel exersîndu-se încît să învețe elinească și latinească din autorii cei mai buni. Iar după împlinirea a cinci ani, de aci înainte trei ani să se ocupe cu poetica și retorică, cu exerciții elinești și latinești, studiind totodată și pe imitatorii lui Aristotel.

Iar după aceia să învețe foarte bine, cine dorește, și limba italiană.

Astfel dar, cu sîrguință exersîndu-se în nouă ani stăpînind și gramatica și obiectele înrudite, căpătînd totodată experiență și în alte limbi, să progreseze și la studiul științelor.

Și întîi, în toți cei trei ani să se învețe pe deoparte aritmetica și geometria, pe de alta foarte bine istoria politică și istoria geografică cari sînt în mai sus zisele limbi, iar după acestea să se familiarizeze cu filosofia lui Aristotel, cu prînfajmna[^]stronomi[^]olosîndu-se de exerciții din fiecare știință pentru ca lăsînd restul școlii, să aleagă cît mai repede vrea fiecare, sau cele bisericesti sau cele politicești.

Iar cele cinci clase mai sus numite, fiecare din ele avînd câte doisprezece elevi lipsiți de mijloace să fie astfel: I-ia, trei ani începători să fie ocupați numai cu studiul gramaticii. A II-a, apoi înaintînd, în trei ani să învețe elinește și latinește. A III-a, iar trei ani de elinește și latinește cu gramatică, poetică și retorică cu exerciții, precum și limba italiană. A IV-a, aritmetica, geometria și istoria cu geografia. A V-a și ultima, științele naturale și astronomia.

Iar pentru cei destinați în ale religiei, a așezat înălțimea sa la sfînta Mitropolie, un dascăl de teologie sfînta, încercat în ale iubirii și a dogmelor ortodoxe, pentru ca să se ducă aici aceștia și cîți alții din elevii eșiți din școală aducîndu-și aminte de ea se vor reîntoarce, alt dascăl de muzică. Fiecăruia poruncește a-și împlini dascălia preasfînta Mitropolie neîntrerupt, cerînd părerea pentru aceasta și a preasfîntului mitropolit al Ungrovlahiei, carele nutrește zel pentru învățatura și a prea cinstitei tagme bisericesti.

Iar pentru distracție și pentru modesta și regulata viață a elevilor, acestea poruncește înălțimea -sa. După ce se vor scula dis-de-dimineată cu toții, la ora ceasta îmbrăcîndu-se, apoi să-și aranjeze toate și să se ducă la sfîntul lăcaș ca să asculte sfînta slujbă, și întorcîndu-se să învețe în parte pînă la orînduita oră a ascultării lecțiilor, apoi eșînd, să se ducă la locul orînduit.

Astfel dar învățînd, apoi alegîndu-se unii de alții să se ducă la obșteasca masă. Iar apoi, cei mai buni elevi din clase cu pedagogii lor preumblîndu-se, să vorbească între ei, sau să facă exerciții, exersîndu-se pînă la o oră. Astfel dar învățînd fiecare în parte pînă la vremea ascultării lecțiilor, să vie să asculte pe dascăli, pentru ca apoi întorcîndu-se înapoi iar să învețe fiecare în parte.

Iar duminicile și zilele de Sărbătoare să nu întîrzie prea mult acolo, ci după ce vor învăța lecțiile ascultate, să fie îndrumați de dascăli în sfințele învățaturi ale credinții noastre ortodoxe. (Iar în zilele acestea și în cursul săptămîinii, odată sau de două ori, să se ducă cu eforii lor și cu

dascălii lor undeva în apropiere pentru exerciții corporale). Iar seara întorcându-se să cineze la masa obștească cu toții împreună, și după cină care are să fie simplă, o oră să se distreze. Să nu fie însă vremea pierdută, ci dimpotrivă, discutând să se folosească. Apoi să se ducă cu toții în biserică și în obște închinându-se să între fiecare în locuința lui ca să se odihnească în pat, și sau vrea să doarmă, ori nu. Și toate aceste la oînduitele ceasuri să se facă prin clopot.

Iar cine vrea, să învețe iarăși cu lampa de noapte, ce se află în fiecare locuință pentru noaptea întreagă. Și toate acestea să le supravegheze numitul pedagog îngrijindu-se de conduita și prea orînduita purtare și regulă a elevilor, în chipul cel mai sever. Iar dacă vreunul din ei pare neorînduit și turburător al ordinii celorlalți, pe unul ca acesta să-l îndrepteze, nu însă cu injurii și cu biciul, ci cu mijloace atrăgătoare pe care pedagogia le arată, de la cele mai ușoare către cele mai grele înaintînd.

Iar intrarea elevilor lipsiți de mijloace, aranjarea lor în școală, sau îndepărtarea unuia din aceștia să se facă cu pricină binecuvîntate, cu știrea și voia scrisă a domniei.

Aceste dar așa s-au orînduit de înălțimea sa cu privire la dascăli și la elevi, la purtarea lor și înaintarea la învățătură. Mici o măsură însă nu era luată pentru îndelungata dăinuire și orînduire a acestor case de învățătură. Trebuie dar să li se găsească venituri îndestulătoare și neschimbate. Privind deci toate sfintele mănăstiri din țara domniei sale și scopul acelor nemuritori ctitori în seamă luînd, cari pentru faceri de bine le-au înzestrat cu averi nemișcătoare și socotindu-le nu numai nedrepte ci și ne la locul lor, poruncit-a ca de aici înainte să fie venituri ale vistieriei domnești pentru îndestularea numai a celor sfinte. Și nedreptatea aceasta, ce este de demult, a vrut să o îndrepteze și să împlinească scopul ctitorilor, precum de ei s-a orînduit pentru ca acele sfinte danii, la lucruri întru adevăr de Dumnezeu iubite, să fie folosite.

întîi făcînd dajnice toate sfintele mănăstiri din țara domniei sale, așezat-a rînduială la veniturile lor pentru economie precum în domnescul hrisov dat de înălțimea sa pre larg se arata, ca să dea dăjdiile pentru lucruri de Dumnezeu iubite și obștei folositoare, precum este cea de aci înființată casă de învățătură.

A orînduit pentru ca fiecare din mănăstirile pămîntene să împlinească o sumă oarecare potrivită cu veniturile cunoscute. Și adunîndu-se suma de la toate mănăstirile pămîntene facelei șase mii. Iar pe cele adaose la alte mănăstiri, slobode făcîndu-le ceea ce vărsau întîi la visteria domnească, pentru împlinirea celor bisericesti, să aibă a da anual cîte lei patru mii! Pe lîngă acestea făcînd dajnici și pe preoții aflători în țara domniei sale, socotiți ca la trei mii cincisute, după catastișele înfățișate înălțimii sale de preasfinția sa mitropolitul Ungrovlahiei și al nostru frate chir' Grigorie și de Dumnezeu iubitorii episcopi, s-a orînduit să dea anual fiecare din ei cîte trei lei, din cari o jumătate pentru cutiile de milă, iar jumătatea cealaltă pentru școală, precum mai pe larg cuprinde privitor la dadgia preoților hrisovul domnesc ce s-a dat.

Iar toate adunîndu-se la un loc fac cincisprezece mii două sute șasezeci lei, scoțînd dintrînșii pentru zisa casă de învățătură, pentru învățătură și facerea de haine pentru elevii săraci și pentru celelalte cheltuieli trebuitoare. Iar socoteala lor se face anual și se trece în aceiași condică în care se scriu veniturile și cheltuielile, pecetluindu-se cu pecetea domnească. În condică se scriu de asemenea și cărțile școlii și cîte alte de iubitori și

de Dumnezeu cinstitori bărbați se dăruiesc școlii, sau în bani, ori în lucruri, și se chivernisesc de epitropi bine și cu iubire de Dumnezeu. Iar cărțile se încredințează unui bibliotecar cu credință ce este orînduit avînd a le păzi în siguranță spre a fi de folos celor de la școală, dîndu-le să se folosească de ele, în schimbul unei adevărinite, luîndu-le apoi iar înapoi.

Acestea dar, astfel, poruncindu-le înălțimea sa și lucrînd pururea cu nestrămătată voință, orînduit-au efori pe preasfinitul mitropolit al Ungrovlahiei și pe cei doi de Dumnezeu păziți episcopi al Buzăului și al Bîmnicului, și de acum în veci, precum și pe cei de bun neam boeri ai prea luminatelor înălțimi, de la marele ban pînă la marele postelnici, cari sînt datori a supraveghea ca cele ale școlii, de epitropi și epistați după chipul orînduit să se împlinească așa încît nimic dintr-aceste cu vedere să nu se treacă. Asemenea obșteasca știre a mitropolitului, a episcopilor și boerilor cele trebuitoare cheltuieli ale școlii se fac, de cari are știre înălțimea sa, care poruncește cele convenite.

Datoria dascălilor este a trimite îndată înălțimii sale înștiințare despre starea școlii și a elevilor și a lecțiilor și apoi așa să păzească și să împlinească toate rînduielile cari într-însul s-au poruncit. Luînd dar în fiecare an socoteală și înfățișînd catastișele împreună cu condicile înălțimii sale, cu prisosință se vede acolo sau venitul orînduit sau daniile din cari înălțimea sa chibzuiește să orînduiască după trebuință, sau să-i fie pentru nevoia acestei școli, sau făcînd ajutoare pentru elevii săraci, întărirea tuturor acestora și neschimbata lor împlinire o dă înălțimea sa de Dumnezeu iubitorul cu hrisov domnesc care toate aceste le cuprinde.

Iar pentru mai îndelungată la dăinuire și cei după înălțimea sa eu scaunul Ungrovlahiei învredniciți domni nestrămătate să le păzească toate cele în hrisov cuprinse, ca folositoare obștei socotindu-le și întru slava domniei celor iubitori ai Ungrovlahiei domni.

Astfel dar, se întărește și de acest al nostru patriarhicesc și sinodicesc pecetluit hrisov, toate. Deci învrednicirea înălțimii sale prea bună fiind și de rîvnă sfînta fiind insufletă, pentru obște este folositoare, precum bine se arată și scrie în acest de față, sinodicesc. Întru duhul sfînt împreună cu frații noștri și conslujitorii din inimă părintește pe înălțimea sa de Dumnezeu iubitoare a binecuvîntăm și Dumnezeu să-l păzească pe prea strălucitorul său tron, ferit de boală, vesel, sănătos și cu viață lungă, cu dăinuire neclintită și tărie neclintită, în fericire, și cu împlinirea tuturor celor de Dumnezeu mîntuitoare cereri întru creșterea și îmbunătățirea binecuvîntatei țări și folosul obștii neamului.

De aceia dar despre aceste de Dumnezeu iubite fapte ale înălțimii sale bune nădejdi avînd și înștiințați și asigurați și de alte multe îndreptări și alte multe folositoare lucruri pentru nefericitul nostru neam, din fireasca lui înclinare către aceasta și din creștineasca lui dragoste, rîvnă a arătat întru orînduirea și mărirea școlii acesteia, precum în capitalele mai sus arătate, cuprinse în hrisovul domnesc al înălțimii sale, se vede.

întărirea nestrămătată și neschimbată în toți vecii și în viitor pururea să aibă. Iar cei ce vor fi pe vremuri stăpînitori, precum și creștini fie clerici sau mireni, mic sau mare, tînăr sau bătrîn, dregători și puternici din orice stare și treaptă va fi, sau cei de pe vremuri epitropi ce vor chivernisi la școală, sau alții, de vor cuteza să strice și să schimbe ceva din cele de mai sus scrise capitale, sau să lenevească întru împlinirea acestora, sau neîntreupta dăinuire și ființă să oprească, și pricina stricării, micșorării, și deșarte lucrări să se facă, sau direct sau indirect, sau cu cuvîntul sau cu fapta sau

printr-alt chip ori cale, unii ca aceştia ca nişte duşmani ai folosului obşte-tesc şi ai unirii, afurisiţi să fie de sfânta şi de o fiinţă şi de viaţă dătătoare şi nedespărţită treime a unei firi a lui Dumnezeu, şi blestemaţi şi neiertăţi şi după moarte nedeslegaţi. Pietrele şi fierul să se topească, iar ei nicidecum. Să moştenească lepra lui Ghezi şi spînzurătoarea lui Iuda, să rătăcească şi să tremure pe pămînt ca şi Cain, să se deschidă pămîntul şi să-i înghită pe ei ca pe Dathan şi pe Avir, mînia lui Dumnezeu să fie peste capetele acestora şi partea lui cu a trădătorului Iuda şi cu a iudeilor ce au ucis pe domnul, Şi răstignit pe el, averile şi lucrurile şi agoniseala lor să fie în desă-vîrşită nimicire şi distrugere, ca valul să se lupte împotriva vîntului şi ca un vârtej să se învîrtească în aer şi toată agoniseala lor să fie hrana şi hră-pirea hoţilor; domnul Dumnezeu să trăsnească casele lor şi din durere în durere să cadă şi să sufere ziua şi noaptea, îngerul domnului să distrugă toate ale lor şi să-i izgonească pe ei în tăişul săbiei şi chip de mîntuire să nu fie^ numele loc ca o injurie şi blestem înaintea tuturor să fie, într-o singură generaţie să se stingă pomenirea lor şi nici un folos să nu vază în toată viaţa lor din tot ce lucrează, să fie cu'desăvîrşire distruşi de viaţa aceasta din dreptatea sfînta, să fie lipsiţi de viaţa pururea nemuritoare şi de vecinica fericire, ci vecinicului blestem să fie supuşi şi de focul Gheenei mistuiţi şi de blestem şi legătură nedespărţiţi, să aibă şi blestemele celor trei sute optsprezece de Dumnezeu purtători părinţi de la Nicheia şi a ce-lorlalte sfinte sinoade carii vor străluci în ziua înfricoşată a judecăţii.

Deci pentru întărire s-a făcut şi această de faţă a noastră patriarhi-cească, sinodicească pecetluită carte cojnică de adevărire, a celor date întru orînduirea din temelie a şcoalei din Ungrovlahia.

în anul una mie şapte sute şaptezeci şi şase luna iulie 11 zile.

Sofronie cu mila lui Dumnezeu arhiepiscop al Constantinopolei Bornei celei nouă şi patriarh ecumenic.

Avram cu mila lui Dumnezeu arhiepiscop al sfintei cetăţi a Ierusalimului şi a toată Palestina.

Al Efesului, Meletie

Al Halchidonului, Parthenie

Arh. St. Buc, Diplomatice, nr. 61.

Traducere din 1916 făcută de L.T. Boga după originalul grecesc.

221. 1776 septembrie [f.z.].

Adeverez cu acest zăpis al meu la mîna dumnealui nenii Nicolaie Dudescu *biv vel* dvornic.

Precum să ştie că avînd un loc de case cu pivniţă de pîiatră aici în Bucureşti, în mahalaua Arhimandritului, alătura cu locul casilor dum-nealui, tot într-un ocol, care locul meu iaste deosebit şi vine pe din sus, **pană** în mănăstirea Arhimandritului, unde să prăznueşt'e hramul Sfinţilor Apostoli şi pe din jos, vine alătura cu zidul hodăilor al grajdului dumnea-lui, **pană** în malul Dâmbovitii.

Care loc de case îmi iaste şi mie de la părinţii miei, dupe cum scriie zăpisile cele vechi de cumpărătoare, care zăpise le-am dat dumnealui. Şi făcîndu-1 vînzător altuia nu-i i s-au căzut fără decăt dumnealui.

Şi l-am vîndut acest loc în taleri 500, adică cinci sute, bani gata, care bani, i-am luat toţi deplin, în mîna mea. Însă locul cît scrie mai sus ocolul, cît au fost îngrădit, casile cu pivniţă, dupe cum să văd, afară din locul ce iaste de fraţi, de luăm chirii dupe dansul.

Deci, să aibă dumnealui a stăpîni acest loc cu bună pace de către mine şi de către tot neamul meu, dumnealui, coconii dumnealui, căţi Dum-nezeu îi va dărui.

Şi pentru mai adevărată credinţă, am iscălit mai jos, întărind şi cu pecetea mea, ca să să crează.

1776 septembrie

[L.P. j Badu Golescu *vel* pitar, adeverez

C[alinic] episcop Buzăului, mărturie

Dumitrache *biv* vistier, mărturie

Acad. R.S.R., III - 127.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; frumoasă pecetea lui Radu Golescu în tuş negru.

222. 1777 februarie 10.

Preaînălţate doamne,

fDupe porunca înălţimii tale pentru avutul lui Theodose liptcanu dupe catagrafi[e], făcîndu-se mezat, i s-au împărţit lucrurile pã la datornicii lui, precum sânt arătate la comisionurile ce s-au dat la mîna fieştecarui din datornici, între cari fiind şi dumnealui Manolache Brâncoveanu *biv vel* clucer i s-au dat o casă ce este făcută dă Theodose liptcanul în Hanu lui Şerban Vodă pe locul mănăstirii Cotrocenilor.

De aceasta înştiinţăm ca să i să întărească stăpînirea cu luminată pecetea înălţimii tale.

1777 februarie 10.

f indescifrabil] paharnic

D[u]m[itru] medelnicer

Iorga staroste

Gheorghe Canales [*greceşte*]

[rezoluţia]:

Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod i gospodar.

întărim şi domniia mea ca să o stăpînească cu pace.

1777 martie 20.

Trecut în condica Divanului

Gheorghe condicar

[pe verso]:

Un loc cu casa la Hanu Serbau Vodă.

1777.

Arh. St. Buc, M-rea Cotroceni, LXIII—1.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

Eu Măriia stolniceasa Greceanca dau mărturisanie în frica lui Dumnezeu și înaintea preasfinții sale părintelui mitropolit al Ungrovlahiei chirio chir Grigorie, pentru un loc ce iaste la Fântâna Boului, care loc au fost bun al răposatului soțului meu Ioanniță stolnic Grecianu rămas și dumisale de la părinții dumnealui Ene portar, 'i Măriia portăreasa. Și îngropându-să părinții răposatului soțului meu la sfânta mănăstire Toți Sfinții, atât răposatul soțul meu stolnic Ioaniță cât și eu, ne-am îndemnat dăn răvnă dumnezeiască și le-am dat danienumitii sfintei mănăstiri, de sânt acum ani 35, care din vreme în vreme începând a să impresura acest loc de mahalagii înprejurenii și sfințiiia sa părintele egumen, chir Neofit, vrând ca să-l descopere și negăsind la mănăstire carte de danie, fiindcă au vrut Dumnezeu de am trăit până acum, dau această mărturisanie cu sufletu meu, pentru acest loc, că iaste bun al sfintei mănăstiri, fără de nici opricină.

1777 mai 17.

[L.P. | Eu Măriia stolniceasa Greceanca, adeverez

Grigorie arhimandrit Deleanu, mărturie
Popa Toma eclesiarh, mărturie
Popa Ioan hartofilax, mărturie
Popa Ioan protopopa, martor

Grigorie milostiiu bojiu arhimandrit i mitropolit TJngrovlahii.

Viind și înaintea noastră dumneaei stolniceasa Măriia Greceanca în frica lui Dumnezeu asemenea mărturisanie dete, după cum în jos anume să arată.

Și spre încredințare, adevărim și noi,
Al Ungrovlahii Grigorie epiveveois [grecește]

1777 mai 18.

[pe verso]:

Adevărta dumneaei stolniceii Marii Greceancăi pentru locul ot Pântăna Boului, din București, care loc este danie sfintei mănăstiri dat de dumneaei, fiind îngropați socri[i] dumneaei aici la sfânta mănăstire, anume lene portaru și Măriia portăreasa.

Arh. St. Buc, Episcopia Argeș, XLVIII—50.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea inelară a Măriei Greceanca, în tuș negru; o semnătură grecească indescifrabilă.

Adecă eii Hristea ceauș dinpreună cu soția mea Lațcarina i cu soacră-mea Ioana, i cu Stan cumnată-mieu, dat-am credincios și adevărat zapis al nostru la mâna dumnealui Mihai logofăt povarnagiu.

Pentru ca să știe că i-am vândut dumnealui un loc, care loc ne-au fost dat și noaă de zestre de la numita mai sus soacră-mea, ce este tot împreună cu al casii dumneaei. Și l-am vândut de a noastră bunăvoe, nesiliți de nimenea.

Și dumnealui să aibă [a] stăpăni dumnealui și coconii dumnealui, căți Dumnezeu îi va dărui, cu bună pace de către tot neamu nostru. Și

tocmeala ne-am tocmit drepttali bani gata 29. Și când s-au făcut această tocmeală și zapis, au fost toți vecinii și preoți din mahalala care mai jos să vor iscăli.

Și pentru mai adevărată credință ne-am iscălit mai jos, ca să fie de mare credință. Și am pus și degetile în loc de pecete.

Iunie 7 *dni*, 1777.

XEu Hristea ceauș, dinpreună cu soția mea Lațcarina, vânzător
XEu baba Ioana dinpreună cu Stan fiu-mieu, i cu Măriia fii-mea, adevărăm

Eu Eadu cizmaru, martor

Eu Dan podani, martor

Popa Marin, martor

Și am scris eu popa Iorga ot mahalaoa Oțetari, cu zisa dumnealor

Arh. St. Buc, Cred. Func. Urban, nr. 1 206.

Original, stare bună, format mic.

Din porunca mării sale preainălțatului nostru domn Io Alexandru Ipsilant voevod și cu *vtori* vornici anume Neculae, am tras locurile preasfinții sale părintelui vlădica Mireon ce le are în mahalaoa Sfeti Gheorghie cel Vechi, cum arată mai jos.

Stânjeni, palme

1777 iunie 25.

15— 1 Adică cincisprezece și o palmă trăsura dintăi pe fața podului unde au fost vechile cară cu pește, s-au pus sfoară din chitoarea casii lui Ianache Tămășăseul nepotul de fată al răposatului popei Părvului cel domnesc. Și s-au tras către răsărit până în locul mănăstirii Eadului Vodă, pe care are casă Petco căpitanul, ajungând sfoara în pragul porțiții ce răspunde în dos, pă lângă peretele aceștii case a lui Petco. Unde în pragul aceștii porțițe s-au pus acum piatră (măcar că după o carte de alegere ot leat 1769, ce fu la mâna preasfinții sale, să arată că acelea au fost piatră vechi hotar, deosibind locul numiții mănăstiri, iar de această dată nu să găsi) rămăind din piatră ce s-au pus acum și până în chitoarea casii lui Petco căpitan, palme patru. Iar suma acestor stânjeni sânt eșite de la doaă mâini, adecă de la dumneaei Zoița stolniceasa Păduroaie i de la răposatul Gheorghită *sin* Costandin boltașul, avându-l și ei luat cu schimb și pă bani de la răposatul Ioniță Psimenos *zet* Udrican clucer. Intinzându-se aceste locuri și în dos până în ulița ce urmează în Bășcălii, unde acolo sânt mai late, după cum să va arăta mai jos la a doua trăsura,

însă :

stânjeni, palme

12 — Adică^ stânjeni doisprezece partea dumneaei stolniceii Zoiții, cu stânjeni doi ai uliții de cară ce era pă lângă casa lui Marco ovreiu, însă nu uliță a obștii, ci din însuși locul stolniceii lăsat de dumneaei pentru trebuința a celor ce avea namestii pe această parte a dumneaei, i cu stânjeni unul ce iaste peste acel loc

de uliță spre răsărit, carele l-au fost dat stolniceasa în chirie unui Haini ovreiu până când avea casă, precum ne-am pliroforisit din cea mai sus zisă carte, leat 1769.

3 1 Adică stânjani trei și o palmă partea boltașului, până care stânjani trei și o palmă și până cel din sus zis stânjini ot stolniceasa au stătut casa și o magazie ale aceluia Haim ovreiu.

24 pol Adecă stânjani doazăzeci și patru și o jumătate de palmă a doua trăsura pe ceialaltă față de pod, ce să zice Ulița Băscăliilor, despre zidul hanului lui Sfetii Gheorghie cel Nou, din talpa chioatoarei casii lui Gheorghie Strugariul, ce iaste pe locul bisericii lui Udrican, s-au scos cătră apus stânjani doi, locul Eadului Vodă, unde fu o groapă de casă ce au avut-o un Vasilie croitorul.

Și după scoaterea acestor stânjani, unde au ajuns măsura lor s-au pus acum piatră și dintrânsa s-au tras iar spre apus până în locul acesta de acum al lui Ioniță lumânărariul carele au fost iar al preasfinții sale vlădicăi Mireon și l-au dat schimb pe alt loc ce-l avea Ioniță pre din josul acestuia, fiind totdeopotrivă. Sau pentru mai buna știință să descoperim mai pe larg, zicem că pe lângă temelia zidului Hanului lui Piper (însă partea cea despre răsărit) pe lung să înjugă hanul cu doaa locuri de prăvălii ale dumneai comisoaii Safta Speteanca. Și până din josul acestora al treilea loc, era acesta al preasfinții sale, iar al patrulea, cel mai din jos, era al lui Ioniță lumânărariu.

Ci învoindu-să de au rămas acel al patrulea loc al lui Ioniță la preasfinția sa și al preasfinții la Ioniță, acolea între dănele la uliță s-au pus acum piatră cu împlinirea sumii stânjaniilor ce să văd în sus, la răstal [?]. Întru această a doua trăsura rămăind ca de acum înainte acela să se numească locul lui Ioniță, iar acest de acum, zis loc al lui Ioniță și cu aceale doaa ale conii-soaii Saftii sănt câte trele până în Hanul lui Piper, de stânjani patru și jumătate și o jumătate de palmă.

Zicem latul lor la fața acestui pod al Uliții Băscăliilor, iar în dos sănt mai înguste, cum să va arăta mai jos, la a treia trăsura, nici că răspunde în celălalt pod al vechilor cară cu pește, ci să întind numai până în dreptul luminii hanului, drept partea cea din dos și într-acel drept să scurtează.

26, 6 pol Adică stânjani doazăzeci și șase și jumătate, a treia trăsura prin mijloc, din Hanul lui Piper, din colțul cel despre răsărit, prin căpătâiul locurilor comisoaii Saftii și a lui Ioniță (că acolea li să sfârșesc lungul lor și acolea latul la câte trele, iaste numai de stânjani doi și o jumătate de palmă) s-au tras până în mijlocul locului Eadului Vodă, între dosul casii lui Petco căpitan și între groapa pivniții lui Vasile croitorul s-au pus piatră.

Așijderea și pentru știința a tot locul preasfinții sale, s-au mai pus alte patru pietri, una la chioatoarea casii lui Ianache Tămășăscul, de unde s-au făcut începere cu trăsura dintâi, pe fața uliții vechilor cară cu pește, iar doaa pietri la un loc s-au pus în dosul locului lui Ioniță, în colț, cu una însemnând cum să desparte în lung locul ce au rămas la dansul, cu deosibire de cătră al preasfinții sale, iar cu alta însemnând scurtarea lor în

dreptul dosului hanului, cum s-au arătat mai sus. Și al patrulea piatră s-au pus în dosul casii lui Ianache Tămășăscu între doaa tulpini de poartă, peste care fără tăgăduială trecuse Tămășăscul cu îngrădișul de acum, în locul presfinții sale, palme cinci și doaa degete.

Iar de la această de acum pusă piatră și până la chioatoarea casii Tămășăscului la fața podului, unde s-au pus acum piatră, sănt stânjani patrusprezece și jumătate, fără un pumn. Iar din piatra care s-au pus la tulpini înapoi până iar în colțul Hanului lui Piper sănt stânjani doisprezece și jumătate.

Mitrache *biv vel* medelnicer

Constandin Neculescu polcovnic

1777 iulie 11.

[pe verso J:

Hotărnicia locului ce s-au cumpărat de la dumnealui paharnic Matei Pădure, 1777.

Arh. St. Buc, Achiziții noi, XXXIX—31:
Original, stare bună, hirtie cu filigran; cu două copii moderne.

226.

1777 noiembrie 20.

Preainălțate doamne,

Neodihindu-să cuviosul igumen al sfinții mănăstiri Văcărești până cercetarea ce au făcut dumnealor boeri judecători ot vtori departament, au făcut apelație la Divan și ni să poruncește de către măriia ta ca să cercetăm și noi jalba igumenului, căruia cerându-i dovadă cum că au stăpănit mănăstirea vreedată acest loc și au luat chirie, nici o dovadă n-au putut să ne arate fără, de numai tot acel hrisov al mării sale răposat domn citorul.

Iar Stan logofăt împotriva cererii igumenului, osebit dă sineturile ce au arătat la judecata departamentului care sănt în urma hrisoavelor mănăstirii, adică zapise cu care în 3 rânduri s-au vândut acest loc eșind la trei mâini. Și igumenu tot de față aici fiind și acestea văzându-le, au tăcut. Și osebit și de dovada mahalagiilor vechi de acolo.

Ne mai aduse și o mărturie de la omu ce au slujit multă vreme la însuși mănăstirea Văcăreștii în vremea celor de mai nainte igumeni, anume Albul logofăt, ce iaste acum episcop mănăstirii Domniții Bălașii, cum și altă mărturie iarăși vrednică credinții anume Neașul Pitișteanul *biv* logofăt *za* vistierie ce iaste orânduie de măriia ta între boerii episcopii opștii.

Și arată numitul Albul logofăt că mănăstirea Văcăreștii au fost avut și alte moșii cu sate și cu țigani de ale Cantacuzino și de ale Bălăcenilor, carii pribejind din țară, le dedesă măriia sa răposat domn citorul, la mănăstire cu hrisoave domnești, cum s-au întâmplat și acest loc.

Iar după ce au venit numiții boeri la patrie și câștigând ertare, ce s-au dat la toți deobște, ș-au luat și toate moșiile, satele și țiganii întru a lor stăpânire de la mănăstire înapoi.

Asemenea și pentru acest loc zice numitul, omul mănăstirii, că între cărțile și scrisorile mănăstirii vedea și hrisovul de casile cu locul lui Stan

căpitan Opincă, și întrebând pe răposat igumenul Iona unde sânt aceste case cu loc, îi răspunse că sânt nimicuri.

Vedem și jalba ce au dat igumenul de acum către măriia ta, că însuși scrie cum că nici cuvioșii sa de când igumenește, care sânt atâtea ani, n-au știut de această casă și loc, n-au căutat nicicum alua chirie, zicând că pentru hatâr și pentru oareșicare slujbă n-au căutat.

Oare cu aceasta ce zice că au făcut pentru hatâr și n-au căutat într-atâția ani, însuși cade din cererea sa, măcar și dreptate de ar fi avut mănăstirea, cu cât mai vărtos că nici alți igumeni mai dinainte n-au stăpânit niciodată, nici au luat chirie.

Deci după cercetarea ce am făcut și noi, neavând igumenul nici o dreptate peste cincizeci de ani a face cererea aceasta, care iaste și înpotriva pravelilor și obiceiului pământului, găsim cu cale să fie apărat numitul Stan logofăt și să stăpânească locul cu bună pace.

Iar hotărârea rămâne la măriia ta

Leat 1777 noemvrie 20.

Părvu Filipescu *vel* dvornic
Ștefan Prășcoveann *vel* dvornic
Vel logofăt
Scarlat [?] *vel* logofăt
findescifrabil J vel clucer

[rezoluția domnului]:

Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod bojiu milostiu i gospodar zemli Vlahiscoie.

Dând jalbă domnii mele Stan logofăt cerând întărirea dreptății lui. Și văzând domniia mea că peste sorocul de șaizeci de zile ce cu sfat de obște s-au pus la cei ce au să facă apelație, în urma hotărârii dumnealor boerilor au mai trecut zece luni și igumenul nu s-au arătat în urmă cu jalbă la Divan și văzând și cercetarea dumnealor boerilor că arată bune dovezi la mâna lui Stan logofăt și stăpânire de atâta sumă de ani, am întărit dar și domniia mea să stăpânească cu pace, nesupărat de chirie.

1778 dichemvrie 6 dni.

L.P.

Acad. R.S.R., CD-147.

Original, deteriorat, lipit pe altă hirtie.

227.

1777 noiembrie 21.

Din prea cinstită porunca dumnealor veliți boeri dumnealui *vel* vornic Nicolae Brăncoveanu, i dumnealui *vel* vornic Badea Știrbei, orânduindu-să dumnealor din porunca mării sale preaînălțatul nostru domn Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod ca să meargă la Fântâna Boului să cerceteze pentru un loc al sfintei mănăstiri Tuturor Sfinților, care loc să înpresurase de mahalagii ce șad pe dânsul.

Deci mergând dumnealor acolo, în fața locului, împreună și cu dumneaei Măriia Greceanca care au dat acest loc sfintei mănăstiri, și citindu-să și cartea de blestem a preasfinții părintelui mitropolit, unde fiind față toți mahalagii cei bătrâni și cei noi, prin cartea de blestem s-au dovedit

locul al sfintei mănăstiri prin arătarea căpitanului Vasile, i a Eadului copilul din casă, i a lui Duminecă neamț din poartă, i a lui Pândeles ceaușului de lefegii, i a Neoașului pușcașului ce este la dumnealui armaș, i a unii babe bătrâne anume Cătălina ce au fost fată în casă la Măria portăreasa.

Și așa dovedindu-să bun loc al sfintei mănăstiri, ne-au rânduit dumnealor veliți boeri pe noi *vtori* vornici ca să tragem locul și să-l alegem.

Și așa noi, după poruncă, l-am ales, împreună cu cei mai sus numiți și eu părintele egumenul al sfintei mănăstiri, chir Neofit. Și s-au tras locul cu stânjănu, fața locului pe lângă drum dăspre povarnă de la Eadu copil din casă de unde să începe locul mănăstirii până la Pandeli ceaușul de lefecii în colțul gardului lui. Și s-au pus semne și au eșit trăsura din fața locului în lat stânjeni 49 *pol* și de la Pandeli s-au tras și lungu locului dăspre apus, pe supt strașina casii lui Pandeli ceaușul ce merge pe lângă gardul lui Grigorie stegar și prin grădina Neoașului pușcaș, care însuși acel Neașu au arătat hotaru și s-au pus semne în grădina Neoașului și merge până în drum dăspre poarta căpitanului Vasile stânjeni 60; și s-au tras din grădina Neoașului pelângă drum fundul locului, care merge până în gardul lui Dumitru ciohodar saraci-bașa și au venit stânjeni 26 *pol*. Și s-au pus semne în grădina lui Ilie cizmaru lângă colțul gardului numitului ciohodar, ce să hotărâște cu locu lui Ilie cizmarul. Și din semnul acesta s-au tras lungu dăspre soare-răsare și merge trăsura prin semnul ce s-au pus în grădina lui Enache lefeciu pântre gutui. Și de acolo merge trăsura pe lângă talpa pivniții Eadului copil din casă până în drum, ce s-au pus semne dăspre povarnă, stânjeni 90.

Și am tras și mijlocu moșii din semnu ce s-au pus în grădina lui Enache iefeciu până în semnul ce s-au pus în colțul gardului lui Grigorie stegar, dinafară, lângă drum stânjeni 31 *pol*, palme 2.

Și așa am găsit cu cale și cu dreptate.

1777 noemvrie 21.

Chitul *vtori* vornic de Țara de Jos
Nedelco *vtori* vornic de Țara de Jos
Năstase *vtori* vornic de Țara de Jos
Eadu *vtori* vornic de Țara de Sus
Badea *vtori* vornic de Țara de Jos
Nicolae *vtori* vornic de Ța[ra de] Sus
Ion *vtori* vornic
Eadu *vtori* vornic
Eadul copilul din casă dă divan, adeverez
Eu căpitan Vasile, adeverez
Eu Pândeles ceauș căpitan, martor
Eu Duminecă neamțul de poartă, martor
Eu Neașul pușcaș, martor

x\rh. St. Buc, Episcopia Argeș, XLVIII—57.

Original, stare bună, hirtie cu filigran.

228.

1777 decembrie 11.

Din cele plăcute facerii de bine ce sânt primite lui Dumnezeu, va fi și acesta ce mai jos arată, că în vecinătatea mea, ce să află dumnealui Hagi Dimitrache *biv vel* sluger Mehtupciu cu casile dumisale și în fundul

curții dumnealui, din tot locul ce iaste făcut schimb cu casile mele cele de zestre, văzându-l că iaste stenahorisit de a-și mai lărgi curtea dumnealui, și fiindcă și dumnealui la multe faceri de bine s-au aflat cu slujbe și cu osîrdie, spre slujbele mele, din bunăvoia mea ca să fie pomenit sufletul meu *[indescifrabil]* i-am dăruit și i-am dat dintr-acel loc, în lung stînjeni patru și jumătate și în lat stînjeni cinci și jumătate ca să-si facă iconomiia casii dumisale.

Ci ca să nu fie supărat de către neamul meu, am întărit cu pecetea și cu iscălitura mea această danie, ca d-acum înainte să stăpânească dumnealui și coconii dumnealui căți Dumnezeu îi va dăru, acești stînjeni ce mai în sus arată.

1777 dichevrie 11.

I L.P. Măriia Cantemiroaia
Constandin *vel* comis, martor
[indescifrabil] *biv vel* sârdar, mărturie

Și am scris eu Panait logofăt *za* divan cu învățătura dumneaei, si mărturie.

[pe verso] :

Zapisul Mariuții Cămpineancăi pentru locu ce l-au dăruit în fundu curții; *[altă însemnare mai nonă]*:

Actul Mariuții Călineasca prin care face danie lui Hagi Dimitrache slugerul Mehtupciul 6 1/2 stînjeni în lat și 5 1/2 în lung, din locul său.

Arh. St. Buc, Achiziții noi, CVII-59.

Original, stare bună?, hîrtie cu filigran; foarte frumoasă și interesantă pecetea Măriei Cantemiroaia; două semnături indescifrabile.

229.

1778 septembrie 17.

Preînălțate doamne,

fDumnealui Hagi Dimitrache *biv vel* sluger au jăluit înălțimii tale cum că lângă casa ce o are luată cu schimb de ia sfânta mănăstire Zlătarii, fiind puțintel locșor sterp, despre partea casilor dumneaei Marii Călinească, și numita Călineasca vrând să ia acel locșor zicând că este al ei, cu rugăciune rugându-se i l-au lăsat. Dar la facerea prăvăliilor ce au făcut Călineasca cu zor zice că iar i l-au luat, și pentru ca să nu mai facă supărare divanului au făcut tăcere.

Deosebit de aceasta zice că vrând ca să deosebească locu pe care și-au făcut temelia casilor s-au învoit cu Călineasca, cum că după ce își va face casile, fiindcă trece zideala casilor mai sus decât prăvăliile, pentru ca să nu curgă picătură pe învelișu prăvăliilor să aducă stricăciune, își va pune jghiab. Și așa zice că au și primit Călineasca.

Iar acum, după ce au înălțat zideala casilor și le-au isprăvit, fiul dumneaei Călineascăi vătaf de paharnici nu-l îngăduște co să-și scoată strașina, după cum s-au învoit cu muma sa.

Așijderea mai zice slugeru că aproape de casile ce le are Călineasca, au pus de au săpat umblătoare foarte adâncă și largă, care văzându-o și meșterii toți au zis că este înspre stricăciune temeiului casii.

Și după jalba dumnealui slugerului ni să poruncește de către înălțimea, ta ca să cercetăm la fața locului și să îndreptăm. Și față fiind atât slugeru Dumitrache cât și Toma Călinescul vătaf de paharnici, fiul Marii Călineascăi, cât pentru umblătoare au arătat înaintea noastră că va astupa-o, iar pentru strașina ca să o scoată d-asupra prăvăliilor nu-l îngăduște, fiindcă curgând picătura streășinii aduce stricăciune înveliș[ului] prăvăliilor ce le are. Care aceasta trebuia să nu fi îngăduit pe numit sluger dintru început până a nu-și pune temelia casilor lângă prăvăliile Călineascăi, iar nu tocmai acum după ce s-au cheltuit și au isprăvit toată zidirea casilor.

Ci noi, după obicei, fiindcă toți cei ce au case și prăvălii, pentru ca să nu curgă picătura în curtea vecinul[ui] său, își pun jghiaburi. Pentru care și noi asemenea găsim cu cale, dumnealui slugeru să-și pue jghiab. Dar pentru locșoru acela ce zice că i l-au înpresurat, își va căuta cu deosebită judecată, când va veni de afară numita jupâneasa.

Noi așa am găsit cu cale, iar hotărârea cea desăvârșit rămâne a să face de către înălțimea ta.

1778 septembrie 17.

Pană *vel* dvornic
Ștefan *[indescifrabil]* *vel.* dvornic

trecut în condică,
retii logofăt

Arh. St. Buc, Achiziții noi, CVII-60.

Original, stare bună, hîrtie cu filigran.

230,

1778 noiembrie 10.

Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod i gospodar zemli VlaJiiscoi.

Dă vreme că aici în orașul domnii mele, Bucureștii, nefiind cea mai dă trebuință ce iaste, adică carvasara, pentru șaderea vameșului celui mare, care carvasara trebuie să să afle la un loc ca acela în mijlocul târgului și umblând carvasara din loc în loc le era foarte peste mână atât vameșului și oamenilor carvasaralii, cât și neguțătorilor ce vin cu marfă cu cară cu povări grele.

Deci, văzând domniia mea și aciasta discolie, atât a vameșului că și a neguțătorilor și vrând ca să facem să să știe unde să fie carvasara și să fie și neguțătorilor mai cu lesnire, am poruncit domniia mea ca să găsească un loc ca acela. Și găsindu-se un loc sterp al sfinții mănăstiri Colții, în mijlocul târgului și vrând domniia mea ca să facem venit al mănăstirii, au priimit și episcopul sfinții mănăstiri de au zidit și au făcut case cu magazii și cu toate cele trebuincioase.

Și așa, pentru folosul mănăstirii și ajutoriul spitalului, am binevoit și am legat printr-aciastă carte a domnii mele ca, de acum înainte în toată vremea să fie nestrămutat aceste case carvasara și să aibă a lua mănăstirea de la *vel* vameșul, pe tot anul, câte taleri una sută optzeci, nelipsit.

Pentru care, am dat cartea domnii mele sfinții mănăstiri de întărire pe aciasta hotărâre.

1778 noemvrie 10.

L.P.

Scarlat Greceanu *vel* logofăt, *procitoh*
Costandin *biv vel* logofăt, *procitoh*
trecut în condică de d-lui Gheorghe logofăt, condicar

Acad. R.S.R., CCCLXXIV-356.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea domnească, ovală, în tuș roșu

231.

1779 martie 1.

Preaînălțate doamne,

Din porunca înălțimei tale am mers în fața locului ce-l are dumnealui Manolache Brâncovean *vel* logofăt în mahalaoa Popescului unde au fost țigăniia mării sale răposatului Costandin vodă Brâncovean, ce au căzut acel loc cu moștenire în partea dumisale la împărțeala casii, pe care loc și dumnealui are țigănie.

Și fiindcă după întâia jalbă a dumisale au fost orânduit dumnealui Dumitrache *biv vel* medelnicer, i dumnealui Costandin *biv vtori* logofăt carii iar în fața locului făcând cercetare, văzum că au fost înștiințat înălțimei tale prin anafora, dupe care și noi acum mergând la numitu loc, am chemat pe toți spre cercetare care pe anume să coprind la acea anafora, afară din țiganiia dumnealor boerilor brancoveni ce să află șezători pe acest loc. Și de iznoavă făcând cercetare, unii din lăcuitori singuri mărturisindu-să că este locu al dumnealor boerilor brancoveni, iar alții ne-au arătat sineturi de cumpărătoare ce scrie numai namestiile cumpărate de la mehterii turci i dupe la țiganiia boerilor brancoveni, iar pentru loc nu pomenește.

Unii zic că au auzit că să numia loc domnesc și cei mai mulți din lăcuitorii ce sânt șezători pe acest loc zic că nu știu al cui iaste locu, ci de vreme că și acum țigănia dumnealor boerilor brancoveni iaste tot pe locul acesta, nu poate fi altă stăpânire, ci să cunoaște că este locul boerilor brancoveni, măcar că unii arată și sineturi de cumpărătoare ca de moștenire, dar nu scrie cu locu ci numai casa cu coprinsul ei.

Deci mai la toți nu să văzu nici un sinet cu vreun temei, fără de numai la o fâmee anume Voica, a lui Ivasco siimean, văzum un zăpis în care scrie casa cu locu ei, dar și acesta este cu alt condei dres unde zice casa cu locul ei.

Și fiindcă acest loc să încunjură cu vecinătatea despre o parte cu locul sfintei Mitropolii, despre alta cu mănăstirea Sărințarului, despre alta cu locul sfîntului Pandleimon, și despre alta cu drumul ce să coboară de la Jitnița domnească în podul lui Șerban Vodă, dupe care celălalt loc cât rămâne în mijloc să cunoaște că este tot al boerilor brancoveni. Și nici este vreo îndoială că de ar fi fost domnesc, s-ar fi închinat la vreo mănăstire dupe vremi de domnii care au făcut în urma răposatului Costandin vodă Brâncovean mănăstiri.

Al doilea că preoții Curții domnești au hrisoave de la domni, ca oriunde vor găsi loc domnesc să-l ia supt a lor stăpânire.

Al treilea că stăpânirea n-au lipsit din mîna dumnealor boerilor brancoveni, ci mai vîrtos că mării sa răposat Costandin vodă Brâncovean au avut acest loc mai denainte și făcându-se domn, s-au numit locul domnesc, după cum și alte moșii ce mai stăpînesc dumnealor boeri brancoveni acum unele să numesc domnești.

Și pentru mai bună descoperire văzum la dumnealui *vel* logofăt Brâncovean și veche hotărnicie a acestui loc încă până a nu fi domn răposat Costandin vodă Brâncovean. Pe lângă aceasta ne arată dumnealui *vel* logofăt și un pitac pe numele taicăi dumisale al mării sale răposat Scarlat Ghica voevod cu leat 1759 de sânt ani 20 iarăși pentru acest loc, fiind orânduiți spre cercetarea locului și a caselor ce au fost pe acest loc, iarăși dumnealui Dumitrache *biv vel* medelnicer i dumnealui Sandul *biv vel* pitar cu *vtori* vornic de au cercetat atunci în fața locului. Și văzum înscris și foaie de arătarea semnelor i a caselor ce au fost pe locul acesta, și cum că pană în vremea răzmiriții era supuși și de multe ori li s-au luat zăloage pentru chirie. Și viind cu rugăminte că sînt săraci, li s-au dat zăloagele înapoi. Dar pentru că din lungirea trecerii de vremi și întâmplările răzmiriții, pierzîndu-se acelea semne și știință de oameni bătrâni, cum și din însuși aceia ce avea atunci case nu este semn de unde a să face începere cu tragerea acestui loc, fără numai cum zicem și mai sus, rămâne ca toți aceștia căți sânt numiți la anafora medelnicerului Dumitrache și a logofătului Costandin, fiind încungiurați cu vecinătatea locurilor ale mai sus numitelor mănăstiri, rămân ei că sînt lăcuitori buni pe locul dumnealor boerilor brancoveni și să să așaze cu dumnealui *vel* logofăt ca să-i plătească chirie dupe starea caselor și dupe cum vor fi plătit alți lăcuitori dupe locurile numitelor mănăstiri, de vreme ce lucrul cunoscut iaste că acest loc tot au fost țigănie a casii dumnealor boerilor brancoveni, încă din zilele răposat Costandin vodă Brâncovean și după vremi au vîndut țiganiia casele lor pe la rumăni i pe la mehterii turci dupe cum arătăm mai sus, fără de știrea dumnealor.

Dar cu toate acestea găsim cu cale ca de chiria trecuților ani nici unul să nu să supere, ci de acum înainte să se așaze cu dumnealui *vel* logofăt, dupe cum arătăm mai sus, ca să plătească chirie.

Mai socotim și aceasta de vreme ce semnele cele vechi ce să numesc în cartea ce are dumnealui de hotărnicie s-au pierdut de nu să poate găsi și ca să nu aibă cu vreme dumnealui gâlceava cu vecini, nici vecinii cu dumnealui, a să întinde ca să coprinză locu unul de la altul, găsim cu cale de a să trage acest loc cu stînjenu domnesc din hotarele vecinilor ce sânt știute înaprejur, cât ține locul acesta și să să puie semne și pietri deosebindu-se ca să știe cât să stăpînească.

Deci noi, după multă cercetare ce am făcut sila fața locului, într-aecștași chip găsim cu cale, iar hotărîrea cea desăvârșită rămâne a să face de înălțimea ta.

1779 martie 1.

Pană Filipescu *vel* dvornic
Ștefan *vel* dvornic [Prășcoveanu]
Scarlat Greceanu *vel* logofăt

Această copie protocalindu-o și fiind asemenea scoasă din cuvânt în cuvânt după cea adevărată, pentru credință am întărit-o cu iscălitura.

1784 august 5 *dni*

232.

1779 iulie 29.

Grigorie, cu mila lui Dumnezeu, arhiepiscop și mitropolit a
toată Ungrovlahia

De vreme că la smereniia noastră au dat jalbă cuviosul arhimandrit chir Ioanichie egumen sfintei mănăstiri Eadu Vodă, precum că moara mănăstirii după apa Dămbovitii, ot mahalaoa Gorgani, au avut acel loc vad de moară dat schimb de măriia sa Costandin vodă Brâncoveanul, pentru alt loc al mănăstirii de la poarta domnească den sus. Și acel loc iaste și hotărât și cu stânjeneii ce arată în cartea de hotărnicie otleat 7204 [1696].

Și văzând egumenul că după vreme s-au întins lăcuiitorii de la Gorgan de au împresurat locul morii mănăstirii, au dat jalbă la măriia sa Vodă și măriia sa, spre îndreptarea locului, au orânduit pă dumnealor veliți dvornici ca să meargă în fața locului să îndrepteze.

Și mergând dumnealor *veliții* boeri acolo și cu vorniceii, după trăsuri, au pus seamne. Și au eșit un unchiaș Mcola și cu preoții și alți mahalagii cu stare, împotriva, că nu iaste așa, ci cum că ar fi mâncat apa locul și alte cuvinte de pricini gășind. De care lucru cu alt mijloc neavând cum adeveri locul, iată că au cerșut de la smereniia noastră aciasta carte cu mare blestem și cu groaznică afurisanie asupra voastră celor eșiți davagii, ci de va fi așa.

Și auzind aciasta înfricoșată carte de blestem și temându-vă de Dumnezeu și de sufletele voastre, de veți adeveri stânjeneii locului morii pe unde îi știți că sânt, nefăcând nici o împresurare locului morii și adevărindu-l, în frica lui Dumnezeu, să fiți ertați și blagosloviți. Iar de care-cumvași adevă de veți ști voi pă unde iaste locul morii acei stânjeneii și pă unde calcă și de sânt împresurați de unii alții, cu facere de case, și pentru hatăr și voevoghiată îi veți tăgădui, păgubind mănăstirea de loc, acela care nu va mărturisi adevărul, după a lui știință, să fie proclat și afurisit de domnul nostru Isus Hristos și de 318 sfinți părinți de la Nichea și de toate sfințele săboară, așijderea și de smereniia noastră, hierul și pietrele să să topească și să să risipească, iar trupul aceluia după moarte să rămăe întreg și nedezlegat, parte și lăcaș să aibă la un loc cu Iuda și cu afurisitul Aria, să moștenească bubele lui Gheezi și să-l lovească cutremurul lui Cain și până nu va mărturisi adevărul, ertăciune nu va lua.

Aciasta scriem.

Iulie 29 [dni], 7287 [1779].

Grigorie al Ungrovlahii

Din luminată porunca mării tale preainălțatului nostru domn Ioan Alexandru Ioan Ipsilant voievod, fiind noi orânduiți prin pitac domnesc împreună cu [loc liber] și [loc liber] vitori vornic, ca să alegem și să începem înm locul ce are dumnealui *biv bvel* logofăt Manolache Brâncovean, aici în București la mahalaoa Broștenilor, după luminata poruncă strânsu ne-am cu toții în fața locului, unde cercetând aceste locuri după zapise, după stăpânire, pentru mai buna pliroforie, strângând și pe toți mahalagii vecini după-nprejuru acestor locuri, și după multa cercetare ce am făcut spre a nu să năpăstui nici o parte fiindcă semnele din vechime ne fuseră fără cunoștință prin prefăcutul vremilor, s-au aflat Mihai cazacul om bătrân și unchiaș Chitul săracul amândoi din vecini și țititori de minte pe unde au fost coprinsul locurilor boerilor brancoveni, și dându-le cartea prea sfinții sale părintelui nostru mitropolit, au luat-o'amândoi însuși și cu cartea în mână au purces înainte și noi după ei. Și pă unde ne-au arătat că au fost coprinsul acelor locuri, am făcut semne și am tras cu stânjeneii domnesc după cum mai jos pe anume vom arăta. La care trăsuri și semne ce s-au făcut, față fiind toți ceilanți vecini și rezași, cu toții s-au mulțămii și-au rămas odihniți, care semne și număr de stânjeneii sânt aceștia :

1. Trăsura locului din deal; s-au pus sfoara din podul ce au fost peste matca Dămbovitii cei vechi care trecea drumul cel vechi în Broșteni din dreptul casii Cârștii dărvar al armașului Theodosie și am mers până în răspântie unde au venit stânjeneii 72 *pol* i palme 2 și din răspântie până lângă drum alătura cu o cruce până unde fusese gardul viii Micșunescului și au venit stânjeneii 40 *pol* și două palme; și iar din gardul viii Micșunescului drept în jos spre matca Dămbovitii cei vechi și pe matcă în sus spre răsări până în dreptul casii lui Dumitru trăistar unde să cotește matca Dămbovitii cei vechi spre Eadul Vodă, și au ieșit stânjeneii 73 palme două, iar de acolo apucă pe matcă în sus și merge iarăși până în podul ce au fost pe matca cea veche în drumul Broștenilor unde am arătat mai sus că s-au pus sfoara întâi. Și până acolo au venit stânjeneii 84 palme 2, și să face toată suma trăsurilor acestui loc 271 , și am pus pietri.

2. Trăsura locului de al doilea ; s-au pus sfoara din malul Dămbovitii cei vechi ce cade spre răsărit din fundul grădinii Hristii căpitan și de acolo am mers spre apus și am trecut peste un drumușor nou ce s-au făcut acum ele marginea acestui drum, lângă coastele grădinii lui Dumitrache copilu din casă, unde au venit stânjeneii 38. Iar de acolo până lângă drumușorul acesta alătura cu gardul numitului Dumitrache spre amiază și trecu peste gardul lui Gheorghie Băștiu armașelul alătura cu o fântă'niță ce este în grădina lui și prin dreptul unui puț mare alătura unei salcie, până la fundul grădinii numitului armașel și până în colțul grădinii Simii brutarului, au ieșit stânjeneii 45, unde iar s-au pus piatră. Și de acolo drept spre răsărit până în fundul grădinii Simii brutar pe unde iar trece peste drumușoru cel nou, și prin fundul grădinii lui Petra slujitoriul spătăresc, până lângă o fântână ce este în fundul aceștii grădini, și iarăși prin fundul grădinii babii Dobrii Băduleasă până la o sălcioară ce este în malul mătii Dămbovitii cei vechi. Și au venit stânjeneii 23 *pol* și iar s-au pus piatră.

Și de acolo pe matcă în sus spre miază-noapte până iarăși la trăsura dintăi de lângă grădina Hristii căpitan; și s-au găsit stânjeneii'49.

3. Trăsura locului al treilea, să începe din colțul gardului babei Dobrii Băduleasă și taie drumulețu de curmeziș și dă prin colțul coșariului

ce este lipsit de casa babei Marii și merge drept la rădăcina unui nuc, iar de la nuc pă lângă gardul Eadului călăraș spre miază-noapte până în fundul livezii în malul Dâmbovitii cei vechi unde au eșit stânjini 107. Și dacă acolea pă matcă în sus spre răsărit până unde să cotește acea matcă la apus în dreptul unii sălcii ce este împotriva casii Bucșănescului, în care s-a dat Martin slujitor spătăresc și până în nucul Brâncovenilor, care nuc are și o ghebă și împotriva plopilor dumnealui Mandi Popescu; și iarăși până în grădina babei Dobrii Băduleasă, stânjini 122 *pol*, iar de la nuc tot drept pă lângă grădina babei Dobrii alătura cu un vișin și cu un măr, și merge iarăși la nucul unde s-au pus sfoara întâi la colțul gardului babei Dobrii despre drumușor, și s-au găsit și la această trăsură stânjini 42.

Într-acestași chip adevărându-ne din mărturiile răzașilor, din scrierile vechi, din stăpânire, din însuși mărturia acelor doi ce au luat cartea de blestem, și mai vărtos dintr-a însuși rezașilor, mulțumire și odihnă după acestea toate adevărându-ne am pus pietrii și am stânjinit pă cum mai sus arată ca să le stăpânească dumnealui cu bună pace de acum înainte

1779 avgust 25.

Costandin Nenciulescu *biv vtori* logofăt

Colecția Șerban Flondor.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

234.

(1780 martie 7.

Preaînnălțate doamne,

La trecutul an, leat 1777 aprilie 1, din luminată porunca înnălțimii tale, s-au judecat la dumnealor boerii judecători *ot vtori* Depertament Stoica logofăt de aici, vechil fiind din partea lui Costandin Brătescul, ginerile răposatului Ohiriță Doicescul, cu un Pană Cărpenișanu, i cu doo surori ale lui, anume Zoița și Anița, ce sânt strenepoți unii Dumitrani Doicescâi, ce au fost soră cu Dumitrașco Doicescul.

Care loc l-au vândut numitu Cărpenișan cu surorile lui la dumneai păhărnicia Profira Brătășanca. Și acest loc este din dosul sfinții mănăstiri Colții, pe lângă locul răposatului logofătului Căndescul. Zicând Brătescul că acel loc îl are dat de zestre de la socră-său, Chiriță Doicescul și rău l-au vândut numiții Cărpenișani, nefiind al lor și-l cerea Brătescul de la Cărpenișani dupe foaia de zestre.

Dar la acea judecată, Cărpenișani spre îndreptarea lor, au fost arătat un zapis cu leat 7221 [1712] dichemvrie 10, adică de ani 67, în care scrie că Dumitrașco Doicescul s-au fost așăzat cu cumnată-său, *vtori* pitar Matei Cărpenișanu, soțul Dumitrani, surori mai sus numitului Dumitrașco, ca să stăpânească de frați o pivniță și un loc ce-l au aici în București, cum și un loc de la Târgoviște. Și măcar că Brătescul au fost scos alte sineturi ale boerilor Doicești împotriva numiții cărți a Oărpenișanilor, dar dumnealor boerii judecători arată în cartea dumnealor de judecată că pentru ca să descopere adevărul de stăpânirea acestui ioc, hotărăște șiorăndușe vorniceii de au mers în fața locului și trăgând acel loc tot, au eșit stânjini 32, din care deosebește stânjini cinci, cu pivnița de piatră, ce este alătura cu zidul sfinții mănăstiri Colții, care o și stăpânește sfânta mănăstire iar

stânjini 27 au rămas să-i împartă Brătescul, ginerile Doicescului, eu Cărpenișani pe din doao.

Și hotărășc dumnealor să stăpânească Brătescul, ce să trage din neamul lui Dumitrașco Doicescul, stânjini treisprezece și trei ciricuri și numitul Pană, i Zoița și Anița Oărpenișanii, strănepoții Dumitrani Doicescâi, iarăși stăpâni 13 și trei ciricuri.

Oare aciasta cercetare să vede că s-au făcut fără nici un fel de orânduială și s-au năpăstuit de tot mănăstirea Colții, pentru că să vede că Cărpenișani adevărat au zapisu acel vechi de învoială, ca să stăpânească de frați atât locul de aici, cât și cel de la Târgoviște.

Dar Doiceștii scoase alte foi de împărțea mai în urmă, întru care să împărțesc frați între dânșii și într-aceste foi nu arată de acel zapis al Oărpenișanilor. Și mai vărtos, să cunoaște și să dovedește și dupe stăpânirea mănăstirii, pentru că într-atăta vreme când trăia Cărpenișanu, tatăl acestor parați, vedea că stăpânește mănăstirea aciasta pivnița de piatră și acel loc.

Și încă mănăstirea au făcut prin mijlocul acestui loc și uliță de ese la mahală, unde și casa lui iera iarăși acolea aproape de ioc și totdauna umbletului tot pe acea uliță era.

Și dacă știi că acel zapis vechi ce-l au la mână lor este bun și au parte într-acest loc, cum de tăcea și n-au făcut nici un fel de pără într-atătea ani cât au trăit? Ci Cărpenișani să vede că stăpâna numai locul de la Târgoviște, că și într-aceste foi ale Doiceștilor arată numai de locul acesta de lângă mănăstirea Colții, iar de locul cel de la Târgoviște nu-l pomenește nicăiri și să vede că rămâne a Cărpenișanilor.

Dupe cum și Pană Cărpenișanu, acum la aciasta cercetare, arată că acel loc de la Târgoviște el l-au stăpânit, iar acum umbla ca să între și într-acest loc al mănăstiri cu acest zapis vechi. Dar acest zapis al Oărpenișanilor să cunoaște și să vede că n-are nici un fel de temeii, pentru că locul acesta au rămas numai al Doiceștilor. Oare și Doiceștii l-au vândut mănăstirii.

Ci, pentru aciasta trebuia să fi adus dumnealor boerii judecători pe epitropul mănăstirii Colții, ca să cerceteze de scrisori sau stăpânire veche pentru acest loc. Și dintr-acea cercetare s-ar fi cunoscut de au mai rămas loc și Doiceștilor sau Oărpenișanilor, iar nu numai dupe zisa lor să hotărășcă. Și, în urmă, dupe ce s-ar fi dovedit că mai au Doiceștii loc rămas nevândut, atunci cu luminată porunca înnălțimii tale să să fi orânduie vorniceii de către dumnealor vorniceii cei mari ca să tragă locu.

Încă mai zic dumnealor boeri judecători în cartea de judecată ca să aleagă stânjini 13, ciricuri 3 Doiceștilor și stânjini 13 și trei ciricuri Cărpenișanilor, cum și stânjini cinci sfintei mănăstiri Colții. Care și aciasta este mai mare greșală, pentru că toată gâlceava Doicescului cu Oărpenișanii este numai pentru stânjini patrușprezece, iar nu pe cât arată dumnealor în cartea de judecată, pentru că celălalt loc tot este al mănăstirii vândut de însuși neamul Doiceștilor încă mai dinainte vreme, de atătea ani.

Ci, la aciasta adichie ce s-au făcut mănăstirii, viind ceaușul Panait epitropul mănăstirii și arătându-ne pricina, am adus pe acești ce s-au judecat la Depertament, adică pe Stoica logofăt, vechilu Brătescului, cum și pe părăți Cărpenișani, unde fiind față și preasfinția sa părintele mitropolitu, am intrat în cercetare și cu amăruntul cercetând pricina, s-au dovedit că mănăstirea Colții are veche cumpărătoare acel loc tot de la neamul Doiceștilor, cum mai sus arătăm. Dupe cum este știută stăpânirea sfinții mănăstiri din vechime, care nici Doiceștii la aciasta nu tăgăduiră.

Dar mai rămăind stănjini 14, ce să zice Pietrăria, tot dintr-acest loc, lui Chintă Doicescul, care vine alătura cu locu răposatului logofătului Căndescul, care loc l-au vândut Cărpenișanii păhărnicesii Profirii Brătășancăi, cu acel zăpis vechi de învoială, ce l-au arătat și la boerii judecători ai Departamentului, de care făcea pără Stoica logofăt, Vechilii Brătescului, cum că este al socră-său Chiriță Doicescul și zice că rău l-au vândut Cărpenișani, nefiind al lor. Care și acești stănjini 14 să dovedesc și să văd că sânt tot ai mănăstirii, vânduți de însuși acel Chiriță Doicescul, socru acestui Brătescu, care face acum pără.

Dar am cerut de la epitrop ca să ne arate zăpisul de cumpărătoare sau alte scrisori. Și zise că toate zăpisele și alte scrisori, ce au mai avut sfânta mănăstire, s-au răpus în vremea răzmiriții, dupe cum este știută de toti, fără numai ne arată o foaie a lui Trandafir, ce au fost vechi și întâi epitrop la mănăstirea Colțea, așzată de însuși ctitorul răposat] spătarul Mihai Cantacuzino, în care foaie arată daniile mănăstirii, vii, moșii de la răposatu ctitoru.

Și tot într-acea foaie arată și cele ce au mai sporit și el în câtă vreme au fost epitrop și cât au trăit, iarăși moșii, vii și alte acareturi. Si între acelea arată și acest loc al lui Chiriță Doicescul, cu pivnița de piatră ce-i mai rămăsese nevândut, că l-au cumpărat mai în urmă, ei cu zăpise și cu alte scrisori ce au mai avut acel Chiriță, afară din celălalt loc care era cumpărat mai înainte tot de la neamul Doiceștilor, dupe cum mai sus arătăm.

La care aciasta foaie, ce ne arată epitropu Colții, văzându-o și preasfinția sa părintele mitropolit și preasfințitul zice că încă de când era preasfințitul mireon (*sic*) și sădea în mănăstirea Colțea stia și au auzit că acel loc cu Pietrăria este al mănăstirii.

Ci dar, să vede că rău cere Stoica logofăt, vechilul Brătescului, acest loc ce zice că-l are de zestre de la socră-său Chiriță, fiind vândut de însuși Chintă Doicescul la sfânta mănăstire. Și mai vartos, că într-atâtea ani de când stăpânește mănăstirea, nu să vede să fi făcut pără vreodată Chiriță Doicescul pentru acest loc în vreme ce au trăit dupe moartea acestui Trandafir epitropu până la răzmiriță. Și de stia că acest loc nu este vândut de dansul, putea să facă orice fel de pără atât cât au trăit Trandafir, cât și dupe moartea lui Trandafir.

Și să vede că au eșit acest loc din toată stăpânirea lui Chiriță și acest Brătescu n-are nici un temei la cererea lui, că și fecior clironom să fi fost. iarăși nu putea să-l mai ciară, fiind vândut de tată-său și de atâtea ani, cu cât mai vartos acest Brătescu că este zestraș.

Iar Cărpenișani mai rea greșală au făcut de l-au vândut la păhărniceasa Profira Brătășanca în vreme când nu avea nici un fel de treabă pe acel loc, că deși zic că au acel zăpis vechi de învoială, întru care scrie ca să aibă și ei parte pe jumătate într-acest loc al Doicescului, dar arată și Doiceștii alte scrisori înpotriva celui zăpis și îl anerisește. Care scrisori sânt și mai dinnainte, pân-a nu-l vinde Chiriță Doicescul mănăstirii și acești 14 stănjini rămân buni numai ai lui Chiriță Doicescul, care sânt vânduți la sfânta mănăstire.

Iar Cărpenișani rămân numai cu locul de la Târgoviște, dupe cum s-au adevărit și să știe că l-au stăpânit tot ei mai înainte. Și de vreme că Cărpenișani rău au vândut acest loc al sfinți mănăstiri, neavând niciun fel de treabă, mănăstirea să-și stăpânească locul Doicescului dupe vechea cumpărătoare și stăpânire ce o are. Iar cumpărători ce au cumpărat de la Cărpe-

nișani, să-și caute cu Cărpenișani ori bani sau locul acela de la Târgoviște care este al lor.

Și ne rugăm mării tale, ca să fie luminată porunca mării tale să să întărească aciasta anafora cu cea mai desăvârșit hotărâre și întărire a mării tale, ca să fie nestrămutată și nesupărată stăpânirea sfinți mănăstiri, pentru că într-atâtea ani și cu vânzare bună și cu stăpânire veche iarăși să supără sfânta mănăstire.

Iar întărindu-să stăpânirea sfinți mănăstiri de către înălțimea ta, nu să va mai supăra, mai vartos că și-au pierdut zăpise, scrisori ce au avut pentru locu acesta.

Și cum va fi bună hotărârea înălțimii tale.

1780 martie 7.

Acad. R.S.R., CCCLXXIX-8.

Copie, stare foarte bună, hîrtie groasă cu filigran; fără semnăturile celor care au întocmit anaforaua.

235.

1780 martie 10.

Toată milostenia și facerea de bine ce ar putea neștine să facă pentru spăsenia și ertarea păcatelor lui, de mare folos poate să fie ticălosului suflet, că din groaznicul întunec il scoate și întru împărăția cerurilor îl odihnește, precum preaînțeleptul împărat Soiomon la parimiile lui adeverează.

Drept aceia dar, și eu mult păcătoasa Pulheria i)ăhărniceasa Brătășanca, fiica răposatului dumnealui Antonacie *vel* ban, ca o covârșită de păcate, vrînd din greotătea păcatelor mele a mă ușura, aducându-mi aminte pentru săracii bolnavi ce petrec înlăuntru în spital la Colțea, am socotit dintr-a mea sufletească bunăvoință și pentru al lor ajutor și pentru pomenirea mea și a părinților miei de am închinat și am aferosit la numitul spital, după sfârșitul vieții mele, casile din București, care le am în mahalaoa Colții, înpodobite pă din lăuntru cu așternuturi, cu ferestre de sticlă și pă dinafară cu curte, cu cuhnie, cu grajd, cu grădină, așa precum sânt.

După moartea mea să rămăe statornică danie și întru stăpânire vecinică mai sus zisului spital, ca să fie de ajutor și de hrana a fraților săracii bolnavi ce să vor afla înlăuntru, ca doar printr-aciastă puțină danie priimindu-o milostivul Dumnezeu, să-i fie sfinții sale milă și de ticălosul meu suflet la înfricoșata zi a judecății, ca să mă așaze în partea cea dreaptă și să mă învrednicesc și eu a auzi acel dulce glas : Veniți blagosloviții părintelui meu, ca să moșteniți împărăția cea gătită voacă de la începutul lumii.

Deci, oricine din neamul nostru sau din alții să va scula cu orice pricină și ar îndrăzni a strica aciasta dumnezeiască și de suflet folositoare pomenire, unuia ca aceluia domnul Dumnezeu viața să i-o șteargă dupro fața pământului cu rea și groaznică săvârșire și să nu să învrednicesc a vedea fața sfinții sale.

Aciasta adeverez cu iscălitura și pecetea mea într-aciastă carte mea de danie și supt iscălitura altor mărturii, obraze vrednice de credință, rugându-mă și de duhovnicescul meu părinte preasfinția sa părinte

mitropolitul de au întărit aciasta danie și cu a preasfinții sale iscălitură, ca în toată vremea să fie de bună încredințare.

' Leat 1780 martie 10.

1 L.P. | Pulheriia Brăt[ășanca]

Grigorie arhimandrit Deleanul, mărturie și scriitor aceștii cărți de danie, după zisa dumneai Pulberii Brăt[ășancăi]

[pe verso]:

Diiată răposății Profirii Brătășanchi.

Acad. R.S.R., CCCLXXIX-9.

Original, stare foarte bună, hîrtie groasă cu filigran frumos; pecetea în tuș negru.

236.

1780 iunie 13.

Adică eu, Eadu ciohodar, dinpreună cu soția mea Safta, dat-am zapisul nostru la mîna Tatului trîmbițaș, i a soții' sale Măriia, i a copiilor.

Precum să să știe că le-am vîndut o casă în taleri 140, adică o sută patruzeci tocmă. Care casă o am avut în mahalaoa Popii Cozmii, cu locul ei și cu gardul, după cum să văd coprinșul ei. Și am vîndut-o de bunăvoia mea, cu știrea vecinilor și din sus și din jos/ca să aibă a o stăpâni cu bună pace de către noi și de către tot neamul nostru, să fie ohabnică moșie în veci stătătoare, cât lor, atît și copiilor lor.

Și cînd s-au făcut acest zapis, au fost mahalagii și preoți mahalagii, care mai jos s-au iscălit anume. Și pentru [mai adevărată credință], ne-am pus numele și degetile mai jos, în loc de pecete, ca să să crează.

1780 ghenarie 13.

Eu Eadu, dinpreună cu soția mea Safta, vînzători

Eu Costea martor

Eu Matei vîtaf de trîmbițași, martor

Eu Neculae căpitan, martor

Eu popa Ivan duhovnic, ot mahalaua Popii Cozmii, martor

Popa Matei, sin ego, martor

Și am scris eu, popa Barbul, cu zisa dumnealor și martor

Stan căpitan Dârzean, martor

Taleri 10, cheltuiala toată cu aldămaș, i cu altele.

Acad. R.S.R., MXVIII-3 a.

Copie.

237.

1780 iulie 12.

Aciasta casă, ce să numește într-acest zapis, fiind a surori-mii Elenii, și neputînd să le caute fiind șaderea ei la sud Vâlcea, o am făcut vînzătoare și am vîndut-o lui Șarban, ce au fost copil din casă, în taleri 230, adecă sute doao și treizeci, care i-am luat toți în mîna mea.

Și cu acest zapis să aibă Șarban a stăpâni casa cu bună pace de către tot neamul nostru.

Și am iscălit să să crează.

1780 iulie 12.

| L.P. | Ilinca Poenăreasa stărăstoea, adeverez

Eu Dumitrache [indescifrabil] veveon [grecește]

tAciasta casă fiind cumpărată de răposat dumnealui tatăl meu, după cum în dos arată zapisul cel vechi, care zapis este întărit și cu însuși iscălitura răposatului, care casă au dăruit-o răposatul Elenii, ce au ținut întru căsătorie pe un Costandin cojocarul ce au murit.

Dar fiindcă era aciasta casă de la neamul acestui Șarban, copilul din casă, și eșind la preț pană la taleri 230, s-au protimisis el mai mult decăt ceilalți mușterii, una ca un ucel (*sic*) și mai vîrtos, fiind de la neamul lui, după cum mai sus arătăm.

Și pentru aceia, s-au întărit și de noi, cu iscălitura noastră.

1780 iulie 13 dni.

Dim. Eacoviță vel vornic

Acad. R.S.R., CCLXXXI-30 b.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; frumoasă pecetea Ilincăi Poenăreasa (continuarea doc. 30 și 30 a, la un ioc cu ele).

238.

1780 iulie 30.

De vreme ce Dragomir ce au fost dăscăleț la școala Sfîntului Gheorghe Vechi, vătășel, cu așăzămînt în scris au luat voe de la preasfinția sa părintele mitropolit de și-au făcut o casă pe locul sfintei Mitropolii, încă cu legătură ca să o facă acea casă și să fie școală pentru învățat copiilor.

Și de vreme ce însuși acel Dragonir nu s-au ținut de simfonie ca să fi făcut școală, ci au lăsat acea casă, și acum sade într-altă parte, măcar că nu era cu cale a i să plăti acele lemne de către preasfinția sa părintele mitropolit, fiindcă au șezut atâția ani în casă și chiria pămîntului n-au plătit la sf. Mitropolie și mai vîrtos pentru căci nu s-au ținut de simfonia ce au făcut. Dar fiindcă însuși preasfinția sa părintele mitropolit primi și ceru ca să i să prețuiască acele lemne și după prețuială să le și plătească, am fost mai orînduit vorniciei și pe vîtaf de lemnari, i vîtaf de zidari și ei au fost prețuit-o dupe arătarea lui Dragomir ce au zis că au cheltuit cînd au făcut-o noao.

Dar iată că și acum de iznoavă orînduim pe Eadu și Necula *utori* vornici ca împreună cu vîtaf de lemnari, i cu vîtaf de zidari, acum de ai doilea să prețuiască acea casă a lui Dragomir, dupe cum să va fi aflînd acum, iar nu dupe cum va arăta acest Dragomir că au cheltuit cînd au făcut-o noaă, de vreme ce nu este datoare sf. Mitropolie a-i plăti acea casă ca noaă, ci după starea ce să va fi aflînd acum. Aceasta scriem.

1780 iulie 30.

Badea vel vornic ; [lipsă numele] vel vornic

Arh. St. Buc, Mitrop. Ţ. Rom., CCXLVI-7.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; copie în ms. 131, f. 149.

„Foaia dă prețuirea casilor logofătului Dragomir ce din luminată porunca mării sale lui Vodă ne-am rînduit noi ce mai jos iscăliți, cum arată”

— se amintesc părțile componente ale construcției și se arată pentru fiecare în parte prețuirea

— prețuirea casei se ridică la suma de 293 taleri

iscălesc: Nicolae *viori* vornic, Eadu *viori* vornic meimar-bașa. Ion vătaful de zidari, Dumitru zidaru, Dumitru lemnar, Vladul lemnar, 'Doice lemnar [*mai jos*]:

Din luminată porunca mării tale, dumnealui ceauș dă aprozi ne-au chemat și ne-au arătat luminată porunca înălțimii tale pentru această prețuire ca să arătăm ce fel de prețuire s-au făcut, ca în vremea dă acum, ori ca în vremea cînd s-au făcut namestia. Și am arătat că această prețuire s-au făcut ca în vremea cînd s-au făcut namestia, iar nu ca în vremea dă acum, că namestia iaste nouă, făcută dă acum doi ani, și tot o cheltuială mergea și atunci și acum.

1780 avgust 21.

— iscălesc cei de mai sus, în afară de cei doi *viori* vornici.

[*pe verso*]:

Pentru casa ce s-au luat de la logofătul Dragomir *oi* Sfente Gheorghie cel Vechi,

Arh. St. Buc, Mitrop. T. Rom., CCXLVI—8.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; copie în ms. 131, f. 149.

Preaînălțate doamne,

Dupe jalba ce au dat-o înălțimii tale sfinția sa părintele arhimandrit egumenul mănăstirii Eadului Vodă atât în anul trecut cât și la acest următor an, cerând să-și aleagă un loc de la morile de la Gorganu, ce are sfânta mănăstire Eadul Vodă luate schimb de la răposatul mării sa Costandin vodă Brâncoveanu în locul altor mori ce au avut mănăstirea tot pe apa Dâmbovitii la poarta domnească cea din sus, zicând numitul egumen că acel loc l-au avut slobod, dă era dă treaba carălor ce vinea la moară să macine și pentru a tinde brutarii grău când spăla, să-l macine.

Și de la o vreme încoace s-au călcat acel loc de unii din mahalagii înprejurenii de acolo. Și acum, cu cea din urmă jalbă ce au mai dat înălțimii tale părintele egumenul, tot această dreptare cere, a nu mai rămănea acel loc călcat după cum au fost până acum.

Și la această după urmă jalbă ce au mai dat sfinția sa, vedem că ni să poruncește de înălțimea ta, să să dea anafora din anul trecut, de când au fost luminată porunca înălțimii tale să cerceteze pricina acestui loc, cum și deosebită anafora să dăm și noi acuș de cercetarea ce v-ași fi făcut.

Arătăm înălțimii tale că am văzut atât jălbile părintelui egumenului, cât și jalba paraților mahalagii din Gorgani. Pentru care pricină acestui loc, în trecutul an am mers la fața locului unu! din noi dinpreună cu

dumnealui *biv vel* dvornic Pană Filipescul, fiind *vel* dvornec și am chemat pe cățiva din mahalagii la fața locului și numai am tras acel loc dupe cartea ce are sfânta mănăstire de la leat 7204 [1696] din zilele răposatului mării sale Costandin vodă Brâncoveanu, de sănt 85 [ani] în care carte arată toate semnele acestui loc și în curmeziș și în sus și în lungul locului, cu suma stânjenilor [*loc liber!*]. Și vreo hotărâre în scris atunce nu s-au făcut, fără căt s-au căutat semnele și s-au însemnat.

La care însemnare a semnelor ai acestui loc și atunci în anul trecut și acum de noi nu s-au măsurat din apa Dâmbovitii pă unde se află acum, după cum scrie în cartea ce o are sfânta mănăstire pentru acel loc, ce s-au măsurat den al doilea scoc al morilor, de la care scocuri și până la uscat în mal dă pre ulița Gorganului, este stînjeni 3 *pol* luoati de noi la măsurătoare din apă. Care acești stînjeni i-am socotit să fie mâncați de apa Dâmbovitii, după vremi încoace, și tocmai la acel scoc ce este alătura cu roata cea dă dă margine spre apă am socotit să fi fost malul Dâmbovitii dupe vremi, că de am fi măsurat din apa Dâmbovitii cum curge acum, dupe cum scrie cartea sfinții mănăstiri, să lua toate casele ce sănt supt coasta Gorganului în suma stînjeni ce-i arată cartea sfinții mănăstiri.

Și așa măsurând locul și în anul trecut și acum, iarăși de iznoavă l-am măsurat, fiind noi amândoi de față, cu stânjenu răposatului Costandin vodă Brâncoveanu cu care s-au tras și atunci în zilele mării sale acel loc, dupe cum adeverează cartea ce o are sfânta mănăstire.

Și s-au găsit lungul stânjeni 40 pe din jos de podișor, pe lângă coasta Gorganului în sus pe uliță, până în curtea caselor ce au făcut Lolea arnăut, unde s-au pus piază și din jos de podișor din apă peste uliță până în colțul ulucilor protopopului Ioan, ce sănt supt coasta Gorganului stînjeni zece și din prefuștele ce dăspărțește două scocuri pe care umblă doo roate până în părețile morii, pe din jos de moară și peste uliță supt coasta Gorganului, între casele Marii văduvii, unde s-au pus piază stînjeni treisprezece și din susul morii iarăși din prefuștele ce dăspărțește acele doo scocuri, ce s-au zis mai sus, pe dinaintea morii drept peste uliță spre Sideri cojocarul, unde s-au pus piază stînjeni șaptesprezece.

Și după această măsurătoare și tragere a numitului loc, cade stînjeni până supt coasta Gorganului la delceluș dupe cum scrie și cartea ce o are sfânta mănăstire de semnele a acestui loc pe unde vedem acum că pe supt coasta Gorganului sănt case, din care unele nu cad pe stânjenii locului ce-i are mănăstirea cu acea carte, fără căt trei case, doo ale Marii văduvii cad supt coasta Gorganului și a preotului popa Anastasie, din care doo case ale Marii văduvii au mai eșit de au coprins din stînjeni locului morii peste coprinsul ce au avut din vechime de an încoace.

Pe care loc ce au coprins au făcut o băcănie și un furnu și an când s-au tras acest loc i s-au poruncit numitei văduve să nu iasă mai mult din căt îi este coprinsul caselor ei celor vechi și ia [ea] nevrând să dea ascultare, au făcut acea băcănie și furnu de bucate. Și preotul popa Anastasie ce este șazător într-o casă ce au cumpărat-o de trei ani încoace din susul caselor Marii văduvii, iarăși au eșit cu uluce peste coprinsul ce au avut acea casă din vechime și au mai luoat și molitfa sa din locul morii cu ulucele ce au făcut și asemenea și un Lolea arnăut au făcut case nalte de cărămidă și cu prăvălii dedesupt din sus de mori de la buna venirea înălțimii tale încoace, ce sănt iarăși pe locul sfinții mănăstiri. Și încă vrând să-și facă aceste case mari și cu prăvălii după cum să vede că le-au

și făcut, au intrat și în lumina Dâmbovitii de au coprins câtva din apă cu țarași de au depărtat Dâmbovița de zidul acelor case și pe egumenul sfintei mănăstiri nu l-au întrebat când au făcut această bina, cu socoteală că le face pe locul caselor ce le are deosebit cumpărate de la un Păun brutar.

Și acum s-au dovedit din tragerea locului morii că locul pe care au făcut el acele case și prăvălii au fost al sfintei mănăstiri, iar nu al caselor ce le-au cumpărat Lolea arnăut de la acel Păun brutar, dupe cum au mărturisit Neculae uncheaș, mahalagiul vechi și om trecut paste noozeci de ani și alți mahalagii de acolo. Și chiar așa au mărturisit aceștia că acel Păun brutar când au făcut casele, ce le-au cumpărat Lolea, le-au făcut mai spre maidanul morii și în locul casii cei vechi au făcut acel Păun pivnița și [h]ambar de bucate.

Și când au făcut curte de uluce și poartă, iarăși au eșit de au luat clin maidanul morii. Și asemenea și Lolea arnăut încă au eșit mai mult în locul morii sfintei mănăstiri cu facerea caselor și a prăvăliilor, ce să vede că au făcut ele la bună venirea înălțimii tale încoace.

Și așa, după toată cercetarea ce am făcut pentru acest loc al morii, atât vedem că pricinuesc cei părți de egumen, cum că după vremi s-au mâncat locul de apa Dâmbovitii spre coasta Gorganului și că după vremi s-ar fi mai prefăcut morile și s-ar fi mai tras spre numita coastă a Gorganului și de aceia să îplinește acum suma stânenilor locului sfintei mănăstiri până aproape de coprinsul caselor lor. Care la aceste zise nu avură pîrîții nici un temei spre a să îndrepta ei la păra ce fac asupra mănăstirii, căci că stânenii locului morii, i-am tras tocmai din numitu scoc și pre fuste pe unde umblă doă roate acum. Și am socotit ceia ce au mâncat Dâmbovița dupe vremi și lungu stâneni până supt coasta Gorganului, cum să adeverează din cartea ce are sfânta mănăstire și dupe cum și numitu egumen atăta cere, iar mai mult decât până supt coasta Gorganului nu să întinde.

Ci fiindcă să dovedi că locul este al sfintei mănăstiri, dupe cum scrie mai sus, egumenu cere ca locul să rămăe iarăși slobod, precum au fost mai nainte, de vreme ce aceștia ce arătăm mai sus s-au întins în locul sfintei mănăstiri, fără a nu lua voe de la sfânta mănăstire, nici altă vreo sinionie. Dar fiindcă au apucat de șe-au făcut prăvălii și alte namestii, dupe cum arătăm mai sus, aceasta rămăne a să face hotărâre de înălțimea ta. Noi de cercetarea ce facum, arătăm înălțimii tale, iar hotărârea' cea desăvârșită rămăne a să face de înălțimea ta.

1780 septemvrie 8.

Vel dvornec Badea Știrbei
Vel dvornec Dumitrașco

[rezoluția domnului] :

Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod i gospodar.

De vreme când s-au apucat a-ș face acești mahalagii namestii, igumenul văzând, nu i-au oprit atunci în vreme când să cădea cu puterea judecății, ci i-au lăsat de au lucrat și până au isprăvit. Poruncim dar, dacă i-au lăsat atunci, acum să priimească chirie de la dâșii pentru loc și să fie nesupărați, pentru care numiții mahalagii să aibă a să așeza între dâșii cu igumenul pentru chiria ce să cade a da la mănăstire,

iar mai mult a să întinde acei mahalagii cu umbrare peste coprinsul nanies-tilor, în locul slobod al mănăstirii, să nu aibă voe niciunul, fiind locul trebuincios pentru moara mănăstirii.

1780 octombrie 24.

Arh. St. Buc, M-rea Radu Vodă, L X V - 3.
Original, stare bună; copie în ms. 256, f. 169—170 v.

241.

1780 septembrie 16.

40 taleri, adecă patruzeci de lei, am primit de la preasfinția sa părintele mitropolit, care bani i-am fost cheltuit la dresul pivniții ce iaste dinaintea școalei slovenești la Sfeti Gheorghie Vechi, ce iaste pe locul sfintei Mitropolii. Și nu mai am a mai ceare nimic de acum înainte. Și pentru încredințare am iscălit.

1780 septemvrie 16.

Az Costandin dascăl slovenesc adeverez

[pe verso] :

Adeverințe de primire banilor pentru meremetul unii pivnițe ot Sf. Gheorghie Vechi.

1780 septemvrie 16.

Arh. St. Buc, Mitrop. Ț. Rom., CCXLVI-10.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; scriere și semnătură frumoasă; în condica domnească, ms. 131, f. 148—149 toate actele care privesc pricina lui Dragomir au fost copiate cu Jovă frumoasă de Constantin dascălul slovenesc.

242.

1780 noiembrie 2.

Din luminată porunca mării sale preamălțatului nostru domn Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod, dumnealui ceaș za aprozi aduse la judecată pă Stana făme[ia] din București părășă lui Ianache băcanu, zicând că dându-i o casă cu chirie în mahalaoa Sfântu Dumitrie cu tocmeală până în șase ani, pă an câte taleri 40, cu care bani să meremetisească cele ce va face trebuință pân prejur, cerând ca să facă băcănie. Și din taleri 40, taleri 20 să-i dea, iar taleri 20 să-i oprească și să stăpânească prăvăliia până să va plăti cheltuiala ce va face.

Și de când i-au dat acea casă sănt ani 12, și după tocmeală bani nu i-au dat și acum casa vede că o stăpânesc alții și cerea să-și afle dreptatea.

Căriia i-am cerut ca să ne* arate vreun zapis sau simfonie în scris și zise că nu are.

Față fiind și părătu Ianache răspunse că acest loc este al dumnealor boerilor Crețulești și are și mănăstirea Sf. Spiridon parte. Și de la dumnealor îl are luat prin zapis cu chirie și ne arată și zapisu boerilor Crețulești iscălit fiind și de egumenu mănăstirii Sf. Spiridon, cu leat 1764 octomvrie 26, prin care scrie că dă locu dumnealor ce-l au în mahalaoa lui Șarban Vodă, lui Ianache și tovarășului lui, Damiiian băcani cu chirie câte taleri cincizeci pă an, ca să-și facă magazie și deasupra băcănie.

Care loc mai înainte .au fost al lui Iordache țiganii croitor al dumnea-
lui Matei Crețulescu *biv vel* paharnic.

Asemenea ne arată părațu și o carte de judecată a dumnealor veli-
ților boeri, cu leat 1764 dichemvrie 17, prin care să vede că au avut jude-
cată Sanda țigan (*sic*) a dumnealui *biv vel* paharnic Matei Crețulescu cu
părațu Ianache și tovarășu lui Damiian băcani pentru acest loc.

Și după cercetarea ce le-au făcut, arătând numiții zapis boerilor
Crețulești ce să văzu și ele noi, cum mai sus s-au zis, hotărăsc dumnealor
ca Ianache și tovarășul lui, Damiian băcani să stăpânească acea băcănie
i magazie cu bună pace, neavând Sanda țiganca a lui Iordache țiganu
nici o dreptate.

Asemenea ne arată părațu Ianache și o carte a trei *viori* dvorniceii,
cu leat 1764 dichemvrie 1, prin care scrie că au fost trimiși la acea băcă-
nie ce au făcut-o Ianache ca să cerceteze de au luat lemne vechi de ale
casii lui Iordache țiganu ce au avut pe acel loc și au pus la acea prăvă-
lie ce au făcut-o. Și cercetând cu amăruntu n-au găsit nici un lemn vechi.

Deci după zapis și cartea de judecată a dumnealor veliților boeri
ce să văzu la mâna paratului Ianache, să cunoscă că jalba părășii Stanii
nu are nici un temei. Ci judecata au găsit cu dreptate ca părațu Ianache
să stăpânească acea prăvălie și magazie cu bună pace, plătind chiria
locului pă an elupă coprirea zapisului.

1780 noemvrie 2.

[*indescifrabil*] paharnic
Costandin *biv vel* comis
[*indescifrabil*] *biv vel* sluger

Colecția prof. Petre Nistor.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran.

243.

1780 noiembrie 19.

Preainălțate doamne,

fJălucesc mării tale că sfânta mănăstire are loc de danie aproape
de Livedea domnească, care să înpresoară de unii alții.

Ci fiindcă din luminată porunca mării tale s-au orânduit boieri ca
să aleagă Livedea domnească, mă rog să fie porunca mării tale tot către
dumnealor, ca să cerceteze și pentru acest loc al mănăstirii. Și ce va fi
mila mării tale.

Către Dumnezeu rugător de fericită sănătatea mării tale,
Ignatie egumen mănăstirii Cotroceni

[*rezoluția dommului*] :

Dumneavoastră boerilor ce santeți orânduiți pentru Livadea dom-
nească, mergând la fața locului să faceți cercetare și pentru aceasta.

1780 noemvrie 19.
vel logofăt

Arh. St. Buc, M-rea Cotroceni, XXVII—4.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran, format jumătate foaie; copie în ms. 691,
f. 119 v.

244.

1780 decembrie 15.

Preainălțate doamne,

Cu preaplecata noastră anafora înștiințăm mării tale că ni să
poruncește prin pitac că te-ai înștiințat măriia ta cum că aicea în Bucu-
rești, în mahalaoa de la Fântâna Boului, în jos, este un loc domnesc, pe
care unii, alții au început a-l înpresura și a face pă dansul case.

Pentru care, ne orăneluești măriia ta ca să mergem la numitu loc,
ca să facem cercetare cu deamăruntul, atâta prin vecini înprejuri, cât
și într-alt chip, cum vom socoti. Și dupe ce vom face cercetare și vom dovedi
bine cât este coprișul locului aceluia, să punem și semne. Și să cercetăm
și pentru casile ce sânt pă acel loc, ale cui sânt și câte și să înștiințăm
mării tale.

Vei ști, măriia ta, că după poruncă am mers acolo în fața locului și
întăi am adus pă toți vecinii ce să vecinesc cu acest loc, ele am făcut
cercetare scrisorile și cărțile ce au avut fiiștecarile. Și întăi scoase, de ne
arată egumenul de la mănăstirea Cotrăceni condica mănăstiri cea pecet-
luită cu pecetea *gospod*, întru care să vede trecut un hrisov [din] anul
1755 avgust 6 al mării sale răposatului Costandin vodă Eacoviță, pentru
acest loc și scrie chiiar așa, că dă danie și închină această moșie domneas-
că la o sfânta biserică de lemn, ce era în sat afară de mănăst[ire]a Cotră-
ceanilor, care biserică au fost până în vremea răzmiriții, iar de la vremea
rizmiriți încoace s-au stricat de tot.

Moșia domnească, adică ce să numește Livedea domnească din Bucu-
rești toată și cu cât apucă elin mahalale al căruia moșăe latul îi merge din
apa Dâmboviți dinpotriva mănăstirii Mihai Vodă până în marginea lacului
de lângă casa unui Ianache și dă cu un cap în Podu Mogoșoai și merge
pă lângă pod pân-unde să hotărăște cu moșia mănăstiri Sărintaru. Și
la capul de sus, lăturiș, să hotărăște cu moșia mănăstiri Cotrăceni, iar
în cap să lovește cu moșia sfintei Mitropolii, de la moara din fund și cu
moșia mănăstiri Sfintei Savi, însă afară de alte danii dă niscareva locuri
ce vor fi având mai înainte alte mănăstiri sau alți cinevași cu cărți
domnești, fiindcă această moșie nici este închinată de alți domni mai
nainte nicăiri, nici avea domniia vreun folos de la dansa.'

Și atâta biserică de lemn, cât și moșia aciasta o dă asupra egume-
nului de la Cotrăceni ca să-i strângă venitu, chiriile dupe case și să aibă a
purta grijă ca cele stricate, după vremi, să dreagă și totdeauna să păzească
sfânta biserică cu preoți nelipsiți și să slujească sfintele și dumnezeștile
slujbe.

Și mai zice egumenul că acest hrisov l-au înnoit și cu hrisovu mării
sale Ștefan voevod și s-au prăpădit. Care nici în condica cea pecetluită
nu este trecut.

Ne arătară și cei ce șad pă acest loc, o carte domnească, cu leat
1759 februarie 12, a răposatului mării sale Scarlat vodă Ghica, făcută mai
în urma hrisovului cu ani trei și luni cinci și întru care scrie așa : tutu-
ror celor ce ș-au făcut case în Livedea domnească, elin susu Gorganului,
să fie în pace, nimini nici un fel de supărare să nu le facă, pentru că acea
livede era ceair de treaba cailor domnești, iar dupe ce s-au mutat pășunea
cailor în livedea Cotrăceniilor, de sus de mănăstire, livedea aciasta, ce este
din susul Gorganului, rămâne maidan slobod și așa, din an în an, mulți
din cei ce nu avea case, cât și alții din striinătate viind, ș-au făcut case

acolo. Și cercetând mării-sa și văzând că pân-a nu să strica acele case, într-alt chip nu să poate a mai fi ceair pă cum au fost.

Care lucru nefiind priimit la voința mării sale a li să face acelora o pagubă și o strămutare ca aceia, milostivindu-se, printr-aciastă carte domnească le-au dat volnicie și lor și altora căți vor vrea să vie, ca unde nu vor fi case făcute, să-și facă și ei și să-și facă și biserică și cu toți să șază cu liniște și cu odihnă, neavând de către niminea de nimic supărare și nici un fel de împotrivire, nepomenihd în cartea aciasta dă hrisovul mării sale răposatului Costandin vodă Eacoviță.

Am întrebat pă egumenul Cotrăceanul: după ce s-au închinat această moșie cu hrisov, avut-au vreo stăpânire, luat-au vreo chirie de la cinevași? Și ne arată că pe vremea aceia când s-au închinat aciasta moșie la acea biserică de lemn, sfinția sa au fost dichiu la mănăstirea Cotrăceni și l-au orânduie egumenul ce era pe acea vreme ca s[ă] f[ie] înscrise toate casile după aciasta moșie și să așaze cu toții, puind la orânduială chiria fiiștecăruia ce să dea pă an.

Și strângându-se atuncea toți cei ce au case pă aciasta moșie, nici-decum nu l-au îngăduit nici în scris să ia casile lor, nici așezământ să facă pentru chirie. Și văzânci nesupunerea lor și egumenul ce era pă acea vreme i-au lăsat nesupărați. La care răspunseră și cei ce șād pe aciasta moșie că ei niciodată chirie nu au dat, nici supărare nu au avut de niminea, ci ca un loc domnesc slobod ce au fost, cu voe ș-au făcut case și namestii și în urmă li s-au dat și carte domnească a răposatului Scarlat Vodă de apărare.

Ci, pentru aciasta, de vreme că biserica de lemn ce era la Cotrăceni, la care era închinată aciasta moșie, biserica s-au stricat dān vremea răzmiriți și egumenul nu au avut nici o stăpânire și aceștia ce șād pă aciasta moșie cu cartea mării sale răp[osatului] Scarlat Vodă, au fost pân-acum nebântuiți și nesupărați de niminea, cerem la bună milostivirea mării tale.

Am cercetat [locul] biserici și din josu Gorganului pân-în hotarul mănăstiri Sărindarului și pân-în apa Dămboviți, unde să hotărește cu locul morii mănăstiri Eadului Vodă. Și făcând catagrafie și cercetare caselor ce sânt pă acest loc, văzum că n-au nici o carte sau vreun hrisov domnesc de stăpânire, dar ne arătară că au avut biserica Gorganul cărți și hrisoave domnești și dā[n] vremea răzmiriți s-au prăpădit și au fost nesupărați și nebântuiți de nimini pân-acum. Care pe acest loc sânt ca la cincisprezece case, ale preoților de la biserica Gorganului cele mai multe; din care case ce sânt pă acest loc, are și dumnealui paharnic Iordache Caragea doăo case, una de moștenire și una de cumpărătoare de părinții dumisale. Ci și pentru aciasta de vreme că-i vede că sânt pă locul clă pân prejurul bisericii Gorganului și zic preoți și oameni cei mai bătrâni ai mahalali că au avut cărți și hrisoave domnești și s-au prăpădit, rămâne iarăși la mila mării tale, cum Dumnezeu te va lumina.

Am vrut să intrăm în cercetare pentru semnile ce scria în hrisovu de danie al răposatului mării sale Costandin vodă Eacoviță, adecă la capul moșii unde zice că da capul aceștii moșii în Podul Mogoșoi și merge pă lângă pod pană unde să hotărește cu moșia mănăstiri Sărindaru și cu cāt apucă din mahalale. La care, văzând noi că nu vom putea descoperi și dovedi, n-am intrat în cercetare, pentru că nicidecum n-am putut dovedi de a ști cinevași când s-au făcut aciasta hotărnicie ce scrie în hrisov, nici înaintea hrisovului, nici după hrisov, sau să știe semnile acestea ce scrie în hrisov. Pentru că și de am fi vrut să facem cercetare după hrisov, vedem

că despre toate părțile la acest semnt de loc că ia pe denainte pe acest loc cu case boerești, neguțătoarești, locuri și grădini boerești și mănăstirești ce le au din vechime cu stăpânire, unii cu zapise de cumpărătoare, alți cu cărți și hrisoave domnești și mahalalile toate câte sânt din Pântăna Boului până în Podu Târgului de Afară, au hrisovul răposatului mării sale Costandin vodă Mavrocordat. Oare mahalale, fiindcă au fost închinete la [de] mării sa la mănăstirea Sfântului Spiridon cel Vechi și s-au răs-cumpărat.

Ci, noi, după cum ni să poruncește prin luminat pitacul mării tale, am luat în scris casile ce sânt pă acest loc, ce cu cartea răposatului mării sale Scarlat Vodă sânt nesupărate. Ci, de cercetarea și dovedirea ce am făcut, arătăm înălțimi tale.

Iar hotărârea cea desăvârșită rămâne a să face de către înălțimea ta.

1780 dechemvrie 15.

Dumitrașco Eacoviță vornic
Scarlat Greceanu logofăt

[rezoluția domnului] :

Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod i gospodar zemli VlaMscoi.

De vreme ce în urma hrisovului răposatului domn Costandin vodă Eacoviță să găsește iarăși domneasca hotărîre a răposatului domn Scarlat Ghica vodă la mâna mahalagiilor, dupe care s-au și urmat și li s-au păzit mila și privelegiul acesta al lor până acum, ne-am milostivit și domnia mea de le-am înnoit și le-am întărit mila aciasta cu domneasca noastră pecete, ca [să-] și aibă odihna lor, nesupărați de chirie, nici de alt nimic.

Dar fiindcă în cartea domniei sale Scarlat Vodă să cuprindă ca să facă și o biserică, care n-au făcut și fiindcă într-această vreme, dupe îndestularea bisericilor ce să află cu ajutorul lui Dumnezeu făcute, nu este trebuință bisericii a face, hotărâm și poruncim ca, în locul biserici, să aibă a face podul din potriva mahalali du peste Dîmbovița, din josul morilor, cum au fost mai nainte, fiind și lor trebuincios, ca și obștii. La care și domnia noastră vom da ajutor la ce nu va ajunge și să fie datori ca în toată vremea numiții mahalagii să poarte grija în vremi a-l și drege când să va strica.

Care și ei, pentru mila ce am făcut cu dānși, au priimit a face podu și a-i păzi, dupe hotărârea domniei mele.

1781 mai 26.

• | L. P. I

Arh. St. Buc, M-rea Cotroceni, CXI—4.
Copie, stare foarte bună, hirtie cu filigran.

245.

1781 februarie 1(h)

Al Ungrovlahiei Grigorie, adevetim [grecește].

Adică eu Lulea Filip arnăutul adeverez cu acest adevărat zapis al meu sfintei și dumnezeestii mănăstiri Eadului Vodă, unde să cinstește

și să prăznuește hramul sfintei troițe și a sfinții sale părintelui arhimandrit egumenului sfintei mănăstiri, chir Ioanichie și tuturor călugărilor ce sânt la această sfânta mănăstire.

Precum să știți că de este vreo patru ani de zile de când am făcut eu niște case și prăvălie pe loc sfintei mănăstiri ce are din sus de morile mănăstirii de la Gorgan, în apa Dîmboviții, care case sânt și pe locul caselor ce am cumpărat eu de la un Păun brutar. Și când le-am făcut n-am luat voie de la sfânta mănăstire, după cum este obiceiul pământului. Și acum din poruncă domnească era să mă așez cu sfânta mănăstire pentru chiriia locului pe care stă aceste case și prăvălii, dar am socotit că este mai bine să le închin la sfânta mănăstire pentru sufletul meu și al părinților miei și a tot neamul meu.

Și așa, din a mea bunăvoie și nesilit de nimeni, am închinat aceste case și prăvălii la sfânta mănăstire, ce s-au zis mai sus, și cu acest așezământ adecă cât voi avea eu viață să le stăpânesc fără a nu da chirie la mănăstire pentru loc, iar după moartea mea să rămăie aceste case și prăvălii bune ale sfintei mănăstiri, pentru pomenirea sufletului meu și al părinților miei, fiind mumă-mea îngropată la sfânta mănăstire.

Și nimeni din rudeniile mele sau măcar soru-mea să n-aibă amestec cu aceste case și prăvălii fiind făcute cu banii miei și din dreapta munca mea, că neamului meu, la moartea mea, le voi da din cele ce voi avea.

Și când de acum înainte poate să se întâmple să caz la vreo datorie sau altă întâmplare, sfânta mănăstire să nu se supere nimic pentru daniia ce am făcut. Și eu cât de acum voi trăi să aibă a purta grija casilor și prăvăliilor ca când să va strica să le dreg, ca să rămăie la sfânta mănăstire și să nu plătesc chiriia locului. Iar după moartea mea să rămăie aceste case și prăvălii bune și ohabnice ale sfintei mănăstiri pentru pomenirea sufletului meu și al părinților miei și a tot neamul meu. Și am dat și pomenic la sfânta mănăstire pentru pomenirea mea. Și poarta ce este atât la aceste case și prăvălii pe care umblu și merg și la casile ce am cumpărat de la un Păun brutar să nu se mute cât voi avea eu viață, iar după moartea mea să se despartă locul acestor case și prăvălii dinpotriva zidurilor drept la pod, ca să se facă deosebită poartă caselor ce am cumpărat de la acel Păun brutar. Și fiindcă casile și prăvăliile sânt făcute și pe locul morii și câtva pe locul caselor de la Păun brutar și acel loc până cât stă casile și prăvăliile tot ale mănăstirii să fie, iar din casele aceste cât loc este, ține de celelalte case ce le-am cumpărat de la acel Păun brutar, cu care mănăstirea treabă nu are.

Și pentru mai bună întemeiere, am iscălit cu mâna mea ca să se crează, și am rugat și pe alte obraze de cinstite de s-au iscălit mărturii pentru mai bună încredințare și întemeiere.

1781 februarie 10.

Filip Lulea, adeverez *[grecește]*

Cosma episcop Buzău, mărturie

Dumitrașco Eacoviță *vel* dvornic, mărturie

Scarlat Greceanu *vel* logofăt, mărturie

Eadul *biv treti* logofăt am scris fiind cu bunăvoia chir Lolii Filip și sânt martur

Arh. St. Buc, M-rea Radu Vodă, L X V - 4 ; LVIII-39 și în ms. 256, f. 170v.-171v.
Original, stare foarte bună; și copie.

246.

1781 martie 23.

Cinstite blagorodnice și al smerenii noastre întru duhul sfânt preaiubite filu sufletesc dumneata pan Dumitrașco Eacoviță *vel* dvornic, molitvă și blagoslovenie trimitem dumatiale.

înștiințăm dumatiale pentru că fiind la noi cartea răposatei Pelaghii monahii Brătășancăi, de daniia caselor la mănăstirea Colții, o trimitem la dumneata, ca la un ctitor ce ești al acei mănăstiri (prin mâna logofătului Andronache) și va fi la dumneata până să va așeza epitrop.

De aciasta înștiințăm și să fii dumneata blagoslovit.

1781 martie 23.

Al dumatiale către Dumnezeu rugător și părinte sufletesc,
Grigorie al Ungrovlahiei

Acad. R.S.R., CCCLXXIX-11.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

247.

1781 mai 25.

Din luminată porunca mării sale lui Yodă, am fost orânduit de am cercetat un loc al sfintei Mitropolii de la Scaunile de carne, ce-l are făcut schimb sfânta Mitropolie cu dumnealui răposat stolnic Ștefanache și fiind mai înainte înpietrit și cu carte de hotărnicie.

Având pricină cu măcelari, neîngăduind pe un Ene, ce iaste chiriaș pe locu sfintei Mitropolii, ca să-și îngrădească locu, am cerut și de la măcelari ca să ne arate ce cărți au de stăpânire unde le sânt scaunile. Și ei toți cu o gură ziseră că n-au nici zapise, nici cărți de hotărnicie, nici cărți domnești și numai așa au pomenit stăpânirea lor până în podișor.

Și făcând cercetare după stânjini ce scriu în cartea de hotărnicie și după pietrile ce sânt puse, să cunosc cum că măcelari nu au nici o dreptate și rău fără de cale trec podișoru de împresoară locu sfintei Mitropolii.

Și cercetând, am găsit cu cale ca sfânta Mitropolie să-și stăpânească locu după pietrile ce sânt puse și după cum să coprinde în cartea de hotărnicie, fără de a nu mai supăra pe numitu chiriaș.

1781 mai 25 *dni*.

Șt[efan] Părș[coveanu] *vel* dvornic

Arh. St. Buc, Mitrop. T. Rom., CCXVIII-9; ms. 131, f. 217-217v.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

248.

1781 septembrie U

Adică eu Tudor mătăsariu dinpreună cu soția mea Ilinca, i cu feciorii miei Ilie, i Niculae, i fii-mea Neaga, i Măriia, dat-am credincios =: zapisul nostru la cinstită mâna dumnealui Iordache Neculescu *biv vel* medelnicer.

Precum să știe că având eu aici în București, o casă în mahalaoa Stejarului, care casă o am și eu de cumpărătoare de la Sava logofeteasa văduva, cu zăpis cu leat 1775 noemvrie 3.

Deci acum având trebuință de bani, am făcut-o vânzătoare și am întreat pe toți mahalagii i vecini și nu s-au aflat nimini să o cumpere, fără decât mai sus numitu boer. Și i-am vândut-o drept bani gata taleri 135, adecă o sută treizeci și cinci.

Care casă este cu îngrădirea ei, cu pomi, după cum se vede. Și locu este fără de chirie după cum arată și alte doaa zăpise mai vechi, unul al lui Hagi Chiriac ce-l dă la mâna Stanchii dar fiindu-i roabă, cu leat 1753 iunie 23 și alt zăpis al Stancăi ce-l dă la mâna lui Petco paharnici, soția Savii, cu leat 1766 aprilie 23.

Deci să aibă dumnealui a stăpâni, dupe cum arată mai sus, casa cu pomi și cu toată îngrădirea ei, dupe cum am stăpânit-o și eu, cum și toate cele ce sânt în casă, adică paturi și lăviți, dupe cum să vede.

Ci să o stăpânească atât dumnealui cât și coconii dumnealui, nepoții, strănepoții dumnealui câți Dumnezeu îi va dăru, cu bună pace de către mine și de către tot neamul meu.

Și când s-au făcut acest zăpis au fost și alte obraze de cinstre carii mai jos să vor iscăli.

Și pentru mai adevărată credință, am întărit acest zăpis cu iscălitura și pecetea mea, ca să să crează. Însă și bani dăplin i-am luat în mâna mea.

1781 septemvrie 1.

| L.P. | Eu Tudor mătăsar vânzător dănpreună cu ficiorii, vânzător

Eu Ilinca soția mea, vânzătoare

Ilie, JSTecolae, Neaga, Măriia

Ieu popa Ioan *brat* Ilinca *ot* Filipești, martor

[*semnătură* *indescifrabilă*]

Eu popa Tudor *ot tam*, martor

Eu [*indescifrabil*] vecin, martor

Eu Tudor Milog, vecin, martor

Ioniță Voinescu, martor

[*indescifrabil*] Podgoriceanu, martor

Eu Ilie Potlogar, vecin și martor

Arh. St. Buc, Mitrop. Ț. Rom., CCXVII-3.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran.

249.

1781 noiembrie 20.

Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod, bojiu milostiu gospodar zemli Valah [iscoe].

Dat-am acest cinstit hrisov al domnii mele dumnealui cinstitului și credincios boerului domnii mele, Manolachie Brâncoveanu *vel* logofăt.

Ca să aibă a ținea și a stăpâni un loc de case aici, în București, supt dealul sfinții Mitropolii, ce-i iaste și dumnealui rămas de la părinți. Pentru că acest loc, fiind alătura cu alt loc ce are și mănăstirea Sfinții Ecaterinii, dupe vremi i să înpresurase de igumeni din locul dumisale. Și încă în vremea trecuții răzmirițe, când dumnealui logofătul lipsea de aici, volnicise igumeni[i] pe unii, alții de făcuse o sumă de case pe acest loc, cu cuvânt că iaste al mănăstirii.

Deci, pentru aciasta, căutându-și dumnealui logofătul cu igumenul mănăstirii prin judecată, din porunca domnii mele s-au făcut într-atătea rânduri cercetări, atât la fața locului, prin mărturii, cu boeri mari, rânduiți de noi, cât și prin alte dovezi. Și la toate acele cercetări ce s-au făcut, s-au dovedit locul acela, ce-l pretenderisii igumeni, tot al dumnealor boerilor Brancoveni, precum în scris, prin anafora, cu arătare și pliroforie pe larg ne-au înștiințat unii din dumnealor veliții boeri ce au mers de au făcut cercetarea.

Care anafora, cercetându-oă și înșine luînd seama la toate cu deamăruntul, am văzut că iaste făcută dupe dreptate și cu deplină cercetare. Și am întărit și înșine domnia mea dreptatea dumnealui logofătului, spre a stăpâni nesupărat acel loc ce i să înpresura de igumeni, cum și celălalt loc al casii dumnealor pe câte s-au dovedit că au avut mai nainte.

Și măcar că acele case ce apucase de le făcuse unii, alții, cu volnicia ce dedeseră igumeni, fără de a nu avea nici o treabă cu locul dumisale, era să să strice, fără de a nu le întoarce dumnealui *vel* logofătului nici un ban, fiindcă dupe dreptate să cădea să hotărâm pe igumenul mănăstirii a întoarce cheltuiala fieșcăruia, până la un ban, ca pe unii ce îi volnicise rău pe loc strein. Dar dumnealui logofătul vrând ca să nu să păgubească atâtea oameni, au cerut de am rânduit, cu porunca domnii mele, doi boeri, însă pe dumnealui *vel* dvornic Ștefan Prășcoveanu și pe dumnealui *biv* vel stolnic Dimitrachie, de au mers în fața locului cu vâtafu de lemnari i de zidari, de au prețuit acele case. Și din bunăvoință dumisale, le-au întors fieșcăruia banii, după prețuire, care s-au făcut toată suma, taleri 655,108 bani, precum în fo[a]lia prețuirii cea iscălită de dumnealor acești doi boeri, anume să arată.

Și așa, dupe ce ș-au priimit fieșcarele banii săi, vrând dumnealui logofătul ca să-i rămăe locul slobod și să-l curățească pentru tribuință dumisale, au și stricat acele case și au rămas tot locul supt zăptul dumisale precum l-au avut și mai nainte.

Așijderea, tot pe acest loc al dumisale, mai fiind și altă casă a unii Marii Ghirgioaici, care iarăși cu volnicia ce-i dedese egumeni de mai nainte, o făcuse. Și era a să prețui înpreună cu celelalte case, dar dumnealui logofătul mai nainte s-au învoit și s-au așăzat cu dansa de i-au dat taleri patru sute. Și priimindu-și numita Mărie acești bani cu bunăvoință sa, au dat și zăpis la mâna dumnealui logofătul, destăpănire, precum ni arată de-l văzum, cu leat 1781 noemvrie 9. Și așa, aciasta casă nu s-a mai prețuit de dumnealor boeri, ci cu aciasta învoială, prin zăpis, au făcut-o zăpt dumnealui logofătul.

Deci, în urmă, dumnealui logofătul vrând ca acest loc să-l și deosebească cu semne, spre a nu mai avea, dupe vremi, pricini și gâlcevuri cu mănăstirea sau cu vreunii din vecini, au dat rugăciune domnii mele ca să-i rânduiim doi boeri alegători. Și domnia mea, cu pitac, am rânduit pe dumnealor cinstiți și credincioși boerii domnii mele, Pană Filipescu *vel* dvornic de Țara de Sus și Ștefan Prășcoveanu *vel* dvornic de Țara de Jos, care de la trecuta lună iunie 5, a acestui an, în scris, supt iscăliturile dumnealor, arată că mergând la fața locului, spre mai buna dăscăperire a semnurilor celor vechi, au pus de au săpat în locul ulucilor lui Tanasie saraf, ce este lângă drumul ce merge pe supt dealul sfinții Mitropolii, unde au fost bolovanii curții dumnealor și au găsit rădăcina bolovanilor.

^ P foara drept, au mers pe lângă mulumaoul (*sic*) grădinii lui Tanasie săraf, pân grădina lui. Și din mulumac, au mers cu sfoara tot pân grădina lui Tanasie, pe lângă colțul plimbării lui și pe langa trandafirii ce sânt în grădina lui cea mică. Care acea grădiniță a lui Tanasie saraf, de la colțul plimbării lui și până în ulucile lui ce merge spre grădina lui Costandin băiașul, au dovedit, prin mărturii, că iaste tot dm casilor dumnealui logofătului Brâncoveanul și, dupe vremi, s-au cuprins de casa lui Tanasie saraf și au făcut acea grădiniță.

Și de acolo, dm grădina lui Tanasie saraf, au mers cu sfoara iarăși drept pan grădina lui Costandin băiașul și din grădina acestui băiaș, au mers cu sfoara pân colțul grădinii lui Vasilie portărelul de leafă, pe langa dud, pân grădina lui Gheorghe zăbunarul și pe lângă zidul casilor celor noaă ale lui Altântop ceauș, pană în sălcii, în malul Dâmbovitii cei mari și au pus pîiatră.

Deci, atât grădina lui Costandin băiașul, i din locul ce stăpânește Gheorghe zăbunarul, cum și grădina lui Altântop ceauș, au dovedit, iarăși prin mărturii, că și aceștia s-au întins, dupe vremi, de s-au făcut aceste grădini tot dm locul casilor dumnealui logofătului Brâncoveanul.

Pentru care, dupe trăsura sforii ce au venit pană în pîiatră aciasta ce s-au pus într-acele sălcii, în malul Dâmbovitii cei mari, s-au făcut sforic și un stânjan; sfoara de câte stânjani șaisprezece și palme doaă, fac stânjani optzeci și doi, palme doaă.

w Pîiatră, au pus sfoara pe malul Dâmbovitii, în sus, pană în Dâmbovicioara cea mică, unde dă în Dâmbovița cea mare, au pus pîiatră în niște răchiți și s-au făcut sforic sase [adică] stânjani o sută unul și jumătate.

Dintr-acea pîiatră au pus iarăși sfoara pe malul Dâmbovicioarii în sus, până în podul de supt dealul sfinții Mitropolii, pană în colțul gardului curții dumnealui *vel* logofăt Brâncoveanul, unde au pus iar j/hatră și au eșit sforic zece, stânjani trei, ce fac stânjani o sută șazeci și cinci și jumătate.

De acolo din malul Dâmbovicioarii, de lângă pod, din colțul gardului curții dumnealui logofătului, din pîiatră ce s-au pus, au mers cu sfoara pe lângă drumul de supt dealul sfinții Mitropolii, pe lingă crucea de pîiatră, pană iar în colțul grădinii lui Tanasie saraf, unde au început dmtăiași dată a trage cu sfoara din rădăcinile bolovanilor ce s-au găsit P dăspre drum. Și au eșit și acolo, sforic patru, stânjani zece și o palmă, ce fac stânjani șaptezeci și cinci și o palmă. Care să face trăsura de jur împrejur a tot locitl acesta, stânjani patru sute doaăzeci și patru și palme trei.

Au mai tras locul acesta și prin mijloc, puind sfoara din pîiatră ce s-au pus lângă gardul grădinii lui Costandin băiașul și pană în malul Dâmbovicioarii cei mici, au eșit sforic cinci, stânjani' șapte și palme trei, care să face și aciasta trăsură du prin mijlocul locului, stânjani optzeci și opt și jumătate și o palmă.

Deci, pe aceste semne și pietri și dupe suma stânjănilor ce să arată mai sus, să aibă dumnealui logofătul a stăpâni cu bună pace și de către nimeni nesupărat.

Și pentru întărirea stăpânirii locului acestuia, am dat acest cinstit hrisov al domnii mele la mâinile dumisale *vel* logofăt cu care poruncim să i să păzească nestrămutat stăpânirea, de vreme ce, dupe mărturii și dovezi vrednice prin cercetare și judecată dreaptă, i s-au dăscoperit stăpânirea locului acestuia, precum l-au avut mai nainte.

. Și am întărit hrisovul acesta cu însuși credința domnii mele Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod și cu credința preaiubiților domnii mele fii Costandin voevod, Dumitrașco'voevod și cu tot sfatul cinstiților și credincioși boerilor celor mari ai divanului domnii mele : pan Nicolae Dudescu *vel b&n*, pan Pană Filipescu *vel* dvornic de Țara de Sus, pan Grigorie Prășcoveanu *vel* dvornic de Țara de Jos, pan Grigorie Băleanu *vel* logofăt de Țara de Jos, pan Gheorgache Mavrocordat *vel* spathar, pan Scarlat Greceanul *vel* vistier, pan Theodorache Negri *vel* postelnic, pan Istrache Crețulescu *vel* clucer, pan Eadul Gulescu *vel* paharnic, pan Dimitrache Fălcoianul *vel* stolnic, pan Scarlat Ghica *vel* comis, pan Costandin Suciu (*sic*) *vel* sluger, pan Costandin Nenciulescu *vel* pitar. Și ispravnic, pan Grigorie Băleanul *vel* logofăt.

Și s-au scris hrisovul acesta întru al șaptelea an dintru întâia domnii a domnii mele, aici în orașul scaunului domnii mele, Bucureștii, la anul de la zidirea lumii 7290 [1781], iar de la nașterea domnului Dumnezeu și mântuitorului nostru Isus Hristos, 1781, în luna lui noemvrie 20.

Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod [*m.p.*].

Grigorie Băleanu *vel* logofăt [*proci...*]

Arh. R.S.R., Suluri, 98.

Original, pergament, stare bună (rupt coltul din stingă sus); pecetea inelară, ovală în tuș roșii; chenar înflorat pe margini, iar deasupra, frumos desenată stema țării cu ceie 6 inițiale ale domnului, pe 3 rînduri, în jurul stemei.

250.

1782 ianuarie 20

f Engrovlahias Grigorios epivevei [*grecește*]

[Adeverez cu acest credincios zapis al meu la prea cinstită mână dumnealui Scarlat Greceanul *vel* vistier.

Precum să să știe că fiind eu dator pă la unii alții o sumă mare de bani și neavând mijloc să a plăti și temându-mă să îngreoea dobânzile datorii, să a mea bunăvoe am venit la dumnealui, nesilit și neîndemnat să dă nimenea și i-am vândut casele mele să aici dă București, ot mahalaoa Enii. însă case să piatră cu pământul lor, cu curte, cu grădină, cu grajd și cu toate nămesiile pân prejur, după cum să văd, fiindu-mi și m rămase să la răposatul părintele meu dumnealui Mihai Bărbătescu *vel* paharnic.

Și împărțindu-mă cu frate-mieu dumnealui nenea Mihai Bărbătescu *biv* ceauș za aprozi, după moartea părintelui nostru, s-au venit în parte mea. aceste case, după cum arată foaia să împărțeală ce iaste adeverită de însuși dumnealui frate-mieu, căt și să prea-sfinția sa părintele mitropolitul, i să sfinția sa iubitorul să Dumnezeu episcopul Buzăului.

Și le-am vândut dumnealui în taleri 5 000, adică cinci mie tocmai care bani i-am luat toți dăplin în mână nea, dându-i dumnealui și zapusele cele vechi ale casii, să stăpânire.

Drept aceia mai căzându-i-să dumnealui, fiind vecin, i le-am vândut să a mea bunăvoe și cu știrea rudelor. Și să aibă dumnealui a le stăpânire cu bună pace și nestrămutat, dămpreună și coconi[i] dumnealui, că Dumnezeu îi va dărui, să către mine și să către tot neamul meu.

Și când am făcut acest zapis au fost și alte multe obraze dă cinste marturi care mai jos să vor iscăli.

Și am întărit acest zapis cu însuși iscălitura și pecetea mea, ca să să crează.

1782 ghenarie 28.

I L.P. [Șarban Bărbătescul, vânzător

Mihai Bărbătescul *biv* ceauș *za* aprozi, martor

Ioan Budeanu, martor

Arh. St. Buc, Achiziții noi, CXVIII—28.

Original, stare foarte bună, hîrtie cerată, format mare; frumoase semnături și interesantă pecetea inelară; are o copie modernă.

251.

1782 martie 2.

Cinstiți blagorodnici și ai smerenii noastre întru duhul sfânt prea iubiți fii sufletești dumneavoastră veliți boeri caimacami ai Țării Eumănești, molitvă și părintească blagoslovenie trimitem dumneavoastră.

Înștiințăm dumneavoastră că la baia sfinții Mitropolii de la poarta din sus a Curții domnești cei vechi, având câtva loc sterp dăspre casele lui Canache, care era pentru pusu lemnelor și alte lucruri pentru trebuința băii.

Acum sânt 6 ani de când pentru prea multă supărare ce au rugăciunea ne-au făcut dumnealui secretaru (aflându-să cu șăderea în numitele case) ca să-i dăm câtva dintr-acel loc, să-și mai lărgească curtea, arătându-ne că cu totul iaste stinohorisit de strimtoarea ce are. Puindu-ne havalea spre săvârșirea aceștii cereri și pe răposatul fratele episcop Chesarie Eîmnic.

Pentru hotar i-am fost dat dintr-acel loc câtva, însă numai cu cu vântul, iar nu cu vreun așezământ prin scrisori. Pe care loc dumnealui nu l-au avut sterp pe cum ni-l cerea, ci ș-au făcut grajd dă uluce, din care pricină, neputându-să face lucrurile băii cu toată orânduială, având sminteală din pricina strimtorării ce i s-au făcut. Ni s-au pricinuit și pagubă din obicinuitul venit ce avea pe an mai nainte.

Care pagubă până acum o am obicnit pentru hatârul mai sus numiților.

Pentru care măcar că acum era să rânduim să strice grajdul acela ca să rămăie locul slobod, dar voim a fi aceasta și prin știrea dumneavoastră. Și vă pohtim fiilor de veți binevoi să să facă orânduială a osteni unul din dumnealor vornicii, acoiea în fața locului, sau vreun vechil al dumnealor să fie față la ridicarea acelu grajd, fiindcă locul iaste știut cât i să didese acelu obraz.

De aceasta vă pohtim fiilor și să fiți dumneavoastră blagosloviți. Al dumneavoastră către Dumnezeu rugător și părinte sufletesc, Grigorie al Ungrovlahiei

1782 martie 2.

[mai jos] :

Noi caimacamii Țării Eumănești

Dumneavoastră boerilor epitropi să mergeți la fața locului unde fiind și stăpănu casilor sârdarului Canache și orânduital preasfinții sale părintelui nostru mitropolit țării, să să curețe locul acesta cât este al sfinții Mitropolii, rădicându-să de asupra lui binaoa ce va fi.

Și să i să arate și semnile pă unde este stăpânirea locului sfinții Mitropolii.

1782 martie 3.

Dimtirie ban

Vel dvornic

Ștefan dvornic

Vel logofăt

[trei semnături indescifrabile]

După cinstită porunca dumneavoastră, mergând în fața locului, văzum acea bucată dă pământ pe care ș-au fost făcut sicitarul grajd i șopron, fiind chiar pă locul sfinții Mitropolii, clădit în dosul zidului dă cuhnie al casii răposatului Canache sârdar, precum ne îndăstulăm și dă la însuși Eăducănu *sin* Canache, carele fără tăgăduială mărturisi că iaste al sfinții Mitropolii coprinsul din starea celuilant loc al băii.

Și într-adins pă această îpresurată bucată o măsurăm trăgându-o în curmeziș dăn apa Dămbovitii și pă dăn dosul zidului cuhnii lui Canache, până în pusele uluce dă grajd s-au găsit stânjeni 9 *pol* i palme 2. Apoi s-au tras și în dos iar din zidul cuhnii lui Canache, până în celălalt rămas loc al băii și să găsi stânjeni 5, i palme 2.

Și toată zisa făcută nămestie iaste numai dă lemn, care după poruncă am volnicit pă dichiu sfintei Mitropolii ca să-l rădice.

Dă aceasta înștiințăm dumneavoastră.

1782 martie 7.

[indescifrabil] paharnic

Dumitrache [indescifrabil]

[indescifrabil] stolnic

Arh. St. Buc, Mitrop. Ț. Rom., CCXXIV-9.

Original, stare bună; frumoasă semnătura mitropolitului.

Copie în ms. 131, f. 69—70.

252.

1782 aprilie 5.

Adică, eu Marin *sin* popa Șarbu, dinpreună cu soția mea, Nița, cu fii miei, care mai din jos să vor iscăli, dat-am întărit și credincioș zapisul meu la mâna lui Ștefan șalvaragiul, vără-mieu.

Precum să să știe că având eu o casă aici în București, în mahalaua Ceauș David, care casă îmi este dată și mie de la tată-mieu și mi nedându-mi mâna ca să o stăpănesc, am făcut-o vânzătoare de a mea bunăvoe, nesilit de nimenea și cu știrea tuturor vecinilor și a mahalagiilor du prin prejud. Și am vândut-o în drept taleri 130, adică o sută treizeci și o pereche de șalvari vineți. Și acești bani i-am luat toți, deplin în mâna mea.

Și casa, după cum s-au văzut, cu locul. Și locul să hotărăște pe dișus cu logofătul Ioan și pă din jos cu moș popa Apostul și din fund cu jupan Vasile.

Și dumnealui să aibă a [o] stăpâni eu bună pace de către noi, dumnealui și copiii dumnealui, căți Dumnezeu îi va dăruit ca să-i fie moșie obabnică, stătătoare. Și i-am dat și zăpisiul cel vechi de cumpărătoare.

Și când s-au făcut acest zăpisi, fost-au preoții mahalalii și alte obraze de cinste, case mai din jos să vor iscăli. Și pentru mai adevărată credință, am iscălit, puindu-ne și degetele în loc de pecete, ca să să crează.

Aprilie 5 *dni*, 1782.

X Eu Marin *sin* popa Sârbul, i soția mea, Nița, adeveram
Popa Mușat, *brat*, martor

Acad. R.S.R., CXXX-8.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

253.

1782 iulie 13.

Preaînnălțate doamne,

Dăn luminată porunca înnălțimei tale, prin zapcîlăeul dumnealui vătafului de păhărniceii, s-au adus la judecată Ancuța văduva grămăti-ceasa cu jalba ce au dat pentru gineri-său Negoită *biv treti* logofăt, zicând că, între altele, ce au dat de zestre fii-sei Saftiei, soției numelui logofăt, i-au dat și dăn casile ce are aicea pe Podu Mogoșoii, pe jumătate, iar pe jumătate le-au oprit să le dea tot de zestre la altă copilă ce mai are.

Care case, fiind făr de nici o îngărădire înperejur, au îndemnat-o gineri-său să le îngărădească cu uluce și după isprăveniia lucrului să aibă a-i răspunde soacră-sa, pentru partea ei, pe jumătate dăn cheltuiala ce să va face. Și pentru siguranție au cerut gineri-său de i-au pus amanet, prin zăpisi, ceilaltă jumătate de partea ei din case. Dar după isprăvitul lucrului, zice că, o năpăstuește la socoteală.

Osebit de aciasta, zice că, și la viia care i-au dat-o zestre îi găsește pricină că ar fi fost paragină și cere de la soacră-sa cheltuiala de trei ani de pe lucru viii. Și cu aceste doao pricinuri îi ține și zăpisiul de zălojirea -casii. Și au și tras-o fără judecată de i-au luat și niște scule în silă și cu hrăpire. Și o năcăjaște în tot chipul fiindu-i gândul pornit ca să-i ia și ceilaltă jumătate de casă ce i-au rămas. Și dăn pricina lui, zice că, va să-i rămăie ceilaltă copilă necăsătorită, că au găsit să o mărite, dar nimeni nu priimește a trăi cu dansul într-o casă, că cel ce s-au găsit de a-i fi ginere, au zis ca ori acela să întoarcă bani lui Negoită pe partea lui de case, ori Negoită, lui, pe ceilaltă parte. Și Negoită nu priimește nici într-un chip.

Și cere jăluitoare să-și afle dreptatea, atât pentru acea cheltuială, cată să va hotăra, să o plătească cu soroace, cum și pentru case să li "să hotărăscă.

Deci, față fiind amândoao părțile, s-au întrebat Negoită logofātu pentru scule de le-au luat fără judecată și nu putu tăgădui, fără numai zise că mai întâi soacră-sa i-au luat lui taleri 40 de la soția lui fără știre-i. La care, nici soacră-sa nu tăgădui. Care acestea fiind de către amândoao părțile netăgăduite și fiind atacsia epihirismata, li s-au dat cuvânt de la judecată de au întors mai întâi unul altuia acestea care s-au fost luat cu atacsie și fără judecată, după pravila care poruncește cum că de sânt

la. o judecată doao pricinii, una englimaticii și ceilaltă hrimaticii, să s cerceteze mai întâi cea de vinovăție.

Deci, după aciasta, am intrat în cercetarea cheltuelii ce să jălueș Ancuța că este încărcată la socoteală.

Taleri, bani:

158; 47, arată Negoită prin foae-i, partea soacră-sii pe jumătate, dă taleri 316 bani 93 cheltuiala, însă :

taleri; bani

12, 54

dăn taleri 24 bani 104 dresul casilor, nisip, var, cărămidă și plata zidarilor;

3, 90; dăn plata salahorilor ce au curățit gunoiul dă curte;

6, 12,
32, 84, de la soba ce s-au făcut în beci;
dăn cheltuiala ce s-au făcut în sagnasiu la cerce
velile ferestrilor, la geamuri, la mendere, macatur
perne, mușama și plata meșterilor;

taleri; bani

1, 100, dăn cheltuiala ușilor pivniții;
101, 66, dăn cheltuiala îngărădișului curții i gradinei, uluc
și celelalte chereștele, piroane și plata meșterilor
i la dresul porții cei mari.
158, 47

11,87, cheltuiala în casa care șade soacră-sa, mendere, patul și alt
măruntei (*sic*)

27, — la merametul (*sic*) șândrilitelui casilor, șândrilă, 7.800 cuie și plata
meșterilor;

39,90, niște galbeni/ ce i-au luat soacră-sa de la soția lui.

236,104.

69 -- dobândă la acești taleri 236, în trei ani.

305,104, suma care cere Negoită de la soacră-sa. Dintr-aceștii să sca
de judecată căci s-au găsit puți asupra Ancuței fără dreptate
însă :

taleri, bani

32, 84, așternutul sagnasiului, care nu s-au găsit cu cale, c
nu este lucru de trebuință la dresul casilor și Ancuța
în zăpisiul ce-l are dat de simfonie să leagă să răs
punză la îngărăditul curții și la dresul casilor, iar n
așternuturi și podoabe, ci aceste așternuturi rămă
a fi ale lui Negoită, mișcătoare fiind,
pe jumătate dăn învălișul casilor să să înpărtășasc
și Negoită logofātu, fiind casile jumătate ale lui ș
jumătate ale soacră-sii.

154,114 13, 60,

39, 90, carii i-au întors Ancuța lui Negoită înnaintea jude
cății.

69, - dobânda nu s-au găsit cu cale, fiindcă în zăpisi
Ancuței, ce-l are Negoită de simfonie, nu scrie bani
cu dobândă.

150, 110 rămân să dea Ancuța lui Negoită dă n cheltuiala ce s-au legat ia[ea] prin zapis, după cum să vede în condeiele ce să arată mai sus;

15 — să scad pentru un diiamant ce s-au pierdut de la ghiordan, în vremea când au fost sculele oprite la Negoită logofăt, sau să puie asemenea diiamant la loc și-și va lua acești taleri 15 de la soacră-sa înapoi.

135,110, rămân bani asupra Ancuței să dea lui Negoită.

Mai cere Negoită logofātu de la soacră-sa taleri 330, cheltuiala ce ^u făcut la viia care i-au dat-o zestre, zicând că au fost paragină, iar nu lucrătoare, după cum scrie foaia de zestre și au cheltuit el acești bani în trei ani, ca să o aducă pe rod. Și osebit de cheltuială, zice că, și dă n pogoanile câte i-au pus în foaia de zestre, lipsesc cinci ciozvărți. Soacră-sa răspunse pentru pogoane că sânt tocma, cum și pentru cheltuiala lucrului ce cere, zice că, nu este datoare, zicând că pană când au pus-o în foaia de zestre, au lucrat-o după puterea ei, ca o văduvă, iar în anul care i-au dat-o, numai au săpat-o, dă ntr-ânsa, iar nu toată.

Și fiindcă Negoită, gineri-său, după ce ș-au luat viia, zice că, nu s-au apucat să o lucreze, ci au lăsat-o într-un timp de n-au lucrat-o nicidecum și pentru aceia, zice că, acum îi găsește ie[i] pricină că au fost paragină. Oi, măcar că Negoită în vreme când au luat viia supt zaptul lui n-au făcut pă ră asupra soacră-sii și nici când au intrat în lucru viei, n-au cerut să fi făcut vreun fel de simfonie pentru cheltuiala lucrului, după cum au făcut simfonie prin zapis pentru cheltuiala ulucilor și dresul casilor, ci au tăcut și au intrat în lucru viei.

Dar cu toate acestea, s-au găsit cu cale ca prin luminată porunca înnălțimei tale, să să tragă viia cu prăjina dealului (*sic*) și câtă va eși lipsă, să îplinească Ancuța, soacră-sa, după foaia de zestre.

Asemenea să să cerceteze în fața locului prin marturi prejurenii de acolo ca să să cunoască la ce stare să afla viia în anul care s-au dat de zestre, adică la leatu 1778, cum și de va fi fost lucrătoare dupe obiceiul care sânt priimite viile ce să dau de zestre. Și după acea alegere dă n fața locului, să va face hotărâre pentru cheltuiala ce cere Negoită.

Pentru dăsfacerea dă n case, care cere și Negoită și Ancuța a, să dăsfacere, de nu vor putea să să înoiiască a mai sădea împreună, să aibă a prețu casile ie[i] între ie[i], unde să fie față între dâ nșii și alți doi dă n rudenii sau dă n cunoscuții lor. Și care dă n amândoa o părțile va da preț mai mult, peste care preț ceialaltă parte nu va mai putea a da, acela va lua casile întorcând banii pe jumătatea prețului la ceialaltă parte.

Iar pentru cheltuiala, ce zice Negoită că ar fi cheltuit la acele doao case în care sade el și o cere, de să vor dăsfacere dă n case cu întoarcere de bani, să aibă a i să plăti dă n ocliron prețul casilor câte lucruri vor fi făcute de el statornice într-acele doao case. Dar pentru analogon ce cere el mai mult de jumătate pentru doao case ce sânt dăspre fața locului, zicând că sânt ale lui, de vreme ce în foaia de zestre chear așa scrie că dă casile dă n București de pe Podu Mogoșoaii, însă doao case dăspre fața podului și cu altele ce va mai fi, pe jumătate, i cu beciurile dedesupt, i pivnița iarăși pe jumătate și locul casilor, i grădina iarăși pe jumătate, care parte îi va plăcea, are dreptate a avea numai tin hrisis în câtă vreme vor sădea împreună în case, iar nu când să vor dăsfacere dă n case să ia analogon mai mult dă n preț, cum zice el, căci că în foaia de zestre la toate ale casii să coprinde tot pe jumătate, adecă pentru cele

de sus case pe jumătate și pentru cele de dedesupt tot pe jumătate; cum și pentru locul casilor, i grădina iarăși pe jumătate. Și nici căci că-i este jumătatea lui departe în fața podului, nu i să adaogă la preț, spre a lua analogon mai mult decât pe jumătate de parte.

Noi așa am ales și judecăm. Iar hotărârea rămâne a să face de către înnălțimea ta.

1782 iulie 13.

D. *biv vel* clucer
Ianache [?] *vel* paharnic
Theodorache Știrbei
Hristea *biv vel* medelnicer
[semnatară grecească, indescifrabilă]
Hagi Dumitrache *biv vel* sluger
Grigore Manole [?] [grecește]

trecut în condică

Arh. St. Buc, Doc. muntenești, 1—58.
Original, stare buna, hîrtie cu filigran frumos.

254,

1782 august 9.

Preaînnălțate doamne,

Ancuța grămăticeasa de aici au jăluit mării tale pentru gineri-său Negoită *biv tretii* logofăt, zicând că, între altile, ce au dat zestre fie-sii Saftii, soția numelui logofăt, i-au dat și din casele cela are pe Podu Mogoșoi, jumătate. Care fiind fără de nici o îngărădire împrejur, o au îndemnat-o gineri-său ca să le îngărădească cu uluce. Și pentru cheltuiala ce să va face, să fie pe din doaoă, adică să o răspunză grămăticeasa pe jumătate. Iar acum gineri-său, Negoită, zice că o năpăstuește la socoteala acei cheltueli.

Osebit, zice că și pentru viia ce i-au dat-o de zestre, o apucă gineri-său, Negoită să-i plătească cheltuiala ce au făcut la lucrul acei viei în trii ani, cu cuvânt că au fost paragină. Și la toate acestea cerea jăluitoarea dreptate.

Dupe a căriia jalbă, vătafu de păhărniceii, din luminată porunca înnălțimii tale, au adus înnaintea noastră atât pe Ancuța grămăticeasa jăluitoarea, cum și pe gineri-său Negoită logofăt, păratu.

Răspunsă Negoită că mai întâi pentru case, dupe coprindirea foii de zestre cere a să urma. Noi, cetind foia de zestre, văzum că scrie chiiar așa : „Casele din București, dă lângă Podul Mogoșoi, însă doaoă case din spre fața Podului și cu altile ce va mai fi, pe jumătate, i cu beciurile dedesupt, i pivnița iarăși pe jumătate. Și locul caselor, i grădina iarăși pe jumătate, care parte îi va plăcea”.

Și cu aciasta cerea Negoită logofăt să ia cele doaoă case dispre fața Podului diosebit. Și apoi în toate celealalte să stăpânească pe jumătate, adică și în ceialaltă parte de case cerea a avea stăpânire pe jumătate. A căruia cerere, dupe cele scrise în foia dă zestre, o văzum a fi fără temei, căci zice „doaoă case dăspre fața Podului și cu altile ce va mai fi pe jumătate”, adică să întelege pridvorul, i tinda, iar nu și casile [de] ceialaltă parte dăspre grădină.

Dupe aciasta, arată Negoia logofăt un zapis al Ancuții gramaticiei (sie) soacre-sii, care fu netăgăduit de ia [ea], scris cu leat'1779 iulie 1, în care scrie chiar așa, că la cea de Dumnezeu orânduită, când l-au câștigat pe Negoia logofăt ginere, i-au dat și casele cu pământul jumătate, d-aici din București. Iar jumătate scrie că, le-au oprit pe sama ei. Și fiind fără dă nici o îngrădire înprejur, îi dă voe gineri-său să cheltuiască și să le direagă, făcând și uluce înprejur. Și oricâtă cheltuială să va face scrie, să fie Ancuța grămătimeasa datoare să o răspundă pe jumătate. Și drept partea ei pe jumătate ce să va cheltui, îi pune și partea ei de case, amanet.

Și dupe acest zapis, ce însuși Negoia logofăt de a sa bunăvoe l-au priimit de ia mână soacră-sii Ancuții, să dovedi mai curat că nu mai are Negoia parte în case mai mult pe jumătate, căci dupe ce priimește Negoia să scrie soacră-sa în zapis că jumătate casele le-au oprit pe saama ei, apoi și toată cheltuiala ce să va face, scrie, să fie pe din doaoă.

Și când ar fi avut Negoia doaoă părți și jumătate în case, dupe cum zice el, ar fi numit și cheltuiala să fie iarăși pin doaoă părți și jumătate, iar nu jumătate și jumătate.

Drept aceia, cât pentru case, dupe însuși cele scrise în foia de zestre și dupe zapisul ce mai în urmă l-au priimit Negoia de la mână soacre-sii, Ancuții, să cuvine dupe dreptate, ca el să stăpânească doaoă case ce sânt dăspre fața Podului, cu din pivniță, i din beciuri și din curte pe jumătate, precum și Ancuța, soacră-sa să stăpânească ceialaltă parte de case dispres grădină. Asemenea cu din toate cele ce scriem mai sus, pe jumătate.

Și fiindcă arătară înaintea judecării că nu să pot învoi la stăpânire și cerură a-și vinde partea unul la altul, să facă tocmeală între ei și cel care va da mai mult pentru partea celuilalt, acela să stăpânească pe toate.

Iar pentru cheltuiala ce au făcut Negoia la meremetu caselor și la îngrădire cu uluce, dupe zapisul ce au dat grămătimeasa, este datoare să răspundă cheltuiala pe jumătate. Care cheltuială să văzu socotită din condei în condei de judecata Depertamentului de Opt. Și dupe toată socoteala rămâne grămătimeasa bună datoare să dea lui Negoia taleri 135, bani 110. Care bani, am găsit cu cale, să-i plătească grămătimeasa cu sorocu de acum până *[loc liberJ.*

Cum și pentru cheltuiala, ce zice Negoia că ar fi cheltuit la cele doaoă case în care sade el, și o cere când să vor dăsfare din case, să aibă a i să plăti din oloclironu prețului caselor câte lucruri vor fi făcute de el statornice într-acele doaoă case.

Iar pentru taleri 330, ce mai cere Negoia la soacră-sa Ancuța, cheltuiala, ce, zice că, au făcut la lucrul vii în trei ani, cu cuvânt că în foaie i-au pus-o lucrătoare și viia au fost paragină, nici la aciasta nu i să dete dreptate lui Negoia, căci cerându-i să ne arate vreun apodixis în scris de la mână grămătimeasii, cu care să să dea datoare și pentru lucru vii, precum i să ditiesă datoare prin zapis pentru cheltuiala meremetului caselor, nu avu Negoia să ne arate.

Mai ales, dovedim și aciasta că viia aceia dupe ce era lucrată de grămătimeasa prost, ca de o fămee văduvă, și în anul care i-au dat-o zestre săpată numai odată, apoi și Negoia logofăt dupe ce au priimit-o zestre, o au mai lăsat-o și el încă un an nelucrată de tot. Și așa, cu lesnire au fost de a să paragini.

Deci, dupe ce-și văzu și Negoia logofăt că cernea la aciasta îi este fără orânduială, începu să zică că foia de zestre îi scrie șase pogoane și nu sânt deplin. Dreptate are Negoia a și le lua deplin și datoare este Ancuța grămătimeasa a i le înplini, adică șase pogoane cât îi scrie foia de zestre.

Iar hotărârea cea desăvârșită rămâne a să face de înălțimea ta.
1782 avgust 9.

Grigorie al Ungrovlahiei
Cal[inie] al Buzăului
[indescifrabil] episcop Bim[nicului]
Pană Fili[pescu] *vel* ban
Dumfitrache] *vel* vornic

trecută în condica divanului

[rezoluția domnului]:

Io Nicolae Costandin Caragea voevod i gospodar zemli Vlahiscoe.

Neodihnuindu-se Negoia logofăt, au eșit și la divan înaintea noastră, față cu soacră-sa, Ancuța grămătimeasa, unde tot asemenea păra și tălmăcire foii de zestre făcea pentru case. Dar citindu-se și înaintea noastră foia zestrii și zapisul ce în urmă au priimit Negoia logofăt de la soacră-sa, cu leat 1779 iulie 4, văzum atât din foae, cât mai vartos din zapisul care iaste cu dăslușire curată scris că Negoia logofăt cere a ținea mai mult decât jumătate din case însă partea ce-i va plăcea.

Dupe care, asemenea judecăm și noi, ca jumătate să aibă a stăpâni Negoia logofăt, din case, atât din cele de sus, cât și din cele de jos. Iar jumătate asemenea să aibă a le stăpâni soacră-sa.

Așijderea și cheltuiala ce să va fi făcut la meremetul lor, ori sus ori jos, jumătate să o tragă unul și jumătate, altul. Pentru care cheltuială, fiindcă să jălui Negoia că nu s-au văzut la fața locului cele ce au lucrat, ca să să scrie toate cu amăruntul, porunchn zapciului cel orânduit să ia pe meimar-bașa, cu alți meșteri lemnaari, i zidari și însuși zapciu divanului mergând cu meșterii la fața locului și văzându-se toate câte au lucrat Negoia, ori sus ori jos, să să pue prețul lor pe foae anume orice pân la una, precum s-au cheltuit atunci în vremea ce au lucrat. Și făcându-se sumă, jumătate să aibă a o răspunde Ancuța grămătimeasa, dupe cum însuși ia să leagă prin zapisul ce au dat.

Așijderea și pentru vie, să cădea lui Negoia logofăt să cerceteze să o vază atunci când o lua, fiindcă acesta iaste pământ care să vede de față. Și de nu era lucrătoare, dupe cum i-o pune în foae, să nu o fi priimit atunci în vreme. Sau dupe cum pentru case, așa și pentru vie să fi făcut asemenea așăzământ în scris, dupe care ar fi putut acum judecata a o hotăra platnică.

Dar de vreme ce aciasta care s-au căzut, n-au făcut-o și cerirea îi iaste numai cu gura, hotărâm să aibă pace Ancuța grămătimeasa de cerii rea cheltuelii vii, fără-de numai lipsa să-i o înplinească, când nu vor f-deplin 6 pogoane. Pentru care, să să facă lui Negoia logofăt osebită cartea domnii mele la ispravnicii județului ca să o măsoare și să-i o înplinească negreșit.

Drept aceia, întărim întru toate aciasta anafora ca o dreaptă și cu cale.

L.P.

1782 dichevrie 14.
vel logofăt

[pe verso]:

Anafor[aua] Ancuții grămătița cu Negoită, gineri-său.

Arh. St. Buc, Dec muntenești, 1—59.

Original, stare potrivită, hîrtie cu filigran; pecetea domnească, octogonală, în tuș roșu.

255.

1782 octombrie 7.

Io Nicolaie Costandin Carageu voievod i gospodar zemli VlahiscoL
fDumneavoastră veliților dvornici, fiindcă dumnealui cinstit si credincios boerul domnii mele Manolache Brăncoveanu vel logofăt ne-au arătat că are un loc părintesc aici în București, la mahalaoa ce să numește a Popesului, pe care făcându-și unii alții din mahalagii case, fără de a lua întâi voie și fără de a face așezământul chirii, unii cu pricină că ar fi loc slobod, alții că le-ar fi având cumpărate, nu să supun a-și da chiria locului.

Și vrând dumnealui să și-l aleagă, au cerut de la domnia sa fratele Alexandru vodă Ipsilant de s-au rânduie înțai stolnicu Dumitrașco cu pitar Nenciulescu de au cercetat pricinile și pretenderimata acelora. Apoi, dupe aceasta, și dumnealor veliți dvornici ce era atunci, au cercetat și au făcut anaforale, după care cercetare dovedindu-se loc drept al domnului, au făcut domnia sa prin pitac hotărâre orânduind ca să să și împietrească acel loc, dar nu s-au urmat ca să ia săvârșire aceiași poruncă până acum.

Deci fiindcă această pricină urmează a lua săvârșirea ei iar prin dumneavoastră ca o treabă ce este a dregătorii dumneavoastră, orânduim să mergeți în fața locului și urmând dumneavoastră după alegerile ce s-au fost făcut, să-l alegeți de către vecini împrejurași, să-l înpietriți cu pietre după obicei, dând și carte de hotărnicie cu arătarea stânenilor, a semnelor și a pietrelor, ca să știe pe unde să-și stăpânească locul fără de pricină de către vecini.

iar arătându-se cineva cu pricină zicând că au a răspunde cu sene-turi, de vor fi cu temei de stăpânire, făcând alegerea dreptății, să înștiin-țați domnii mele prin anafora.

Tolico pisah gospodstvo-mi.

1782 octomvrie 7.

Colecția Șerban Flondor.

Original, stare foarte bună hîrtie cu filigran; întărit cu pecetea domnească, în tuș roșu.

256.

1783 ianuarie 12.

Preainălțate doamne,

Fiind un Mareș zidar cu hotărâre de judecată întărită de înălțimea ta, iaste dator să plătească meșterilor zidari i lemnari taleri 480 pentru

lucru ce au lucrat la meșteșugu zidării i lemnării și el le-au mâncat dreptu lor, și dându-se închisori zece săptămâni nu va să plătească. Prin lumina pitacu mării tale de la trecuta lună lui noemvrie 26 leat 1782 să porun-țește către zapciul cel rânduie ca prin marafetul meu să să vînză cu meza o casa ce are numitul Mareș aici în București, pă Podu Mogoșoai în ma halaoa Popii Cozmii și să să plătească dreptul celor ce au a lua.

După luminata poruncă înălțimii tale, împreună cu dumnealui ceau de aprozi am pus telali de au strigat casa la mezat 40 de zile în auzu tuturor, atât pînă tîrg cât și în mahala, dând unii și alții pînă la taler 315. Mai la urmă au mai artădisit preasfinția sa părintele Filaret episcopu Bămnicu taleri 5. Și iarăși mai strigându-să cătăva vreme și nemaieșind alt mușteriu ca să mai înalțe mai mult peste aceasta, am dat-o preasfinți sale drept taleri trei sute doăzeci, care bani i-au numărat toți deplin.

Ci fiindcă cumpărătorii cere întărire de către înălțimea ta, să fie luminată porunca mării tale a i să da întărire la mână pentru buna stăpânire.

Al mării tale prea plecat,

Hagi Chiriac staroste

1783 ghenar 12.

[întărirea domnească] :

Io Nicolaie Costandin Caragea voievod i gospodar zemli VlahiscoL
întărim domnia mea ca să stăpânească sfinția sa părintele episcopu Bămnic această casă cu bună pace, ca un lucru cumpărat de la mezat
1783 ghenarie 16.

L.P.

procit vtori logofăt

Acest loc și casă ce să arată într-această anafora, care s-au cum-părat cu bani gata de la mezat, l-am dăruit din bunăvoința noastră lui Gheorghie logofātu nostru, pentru slujba ce ne face.

Deci, de acum înainte, să aibă a stăpâni neștrămutat și nesupăra de către nimeni, atât el cât și neamul lui. Și spre încredințare am întărit aceasta cu iscălitura și pecetea noastră.

1784.

[L. P. j Filaret episcop Râmnic

Acad. R.S.R., M X L - 4 .

Copie.

257.

1783 iunie 6

Preacinstite părinte mitropolit,

Jăluiesc preasfinții tale că eu sânt nepoată răposatului Climent episcopu Râmnicului, și când trăia sfinția sa m-au măritat după un Costandin cântărețul, fecior răposatului Yoinii logofăt, ce au fost la Mitropolie. Și am făcut copii dentru care îmi și trăesc 3 și au rămas o casă a Voinii logofăt, în mahalaoa Sfântu Ilie. Și fiind soacră-mea a Voinii logofăt la Râmnic, la fie-său și la mine au rămas în casă un popă Anghe

căreia Il trăiaște preteasa și acum și are și feciori. Si mutându-să popa Anghel la biserică ot Prundu, a intrat în casa aceasta un popă Iordache m locul lui la biserica Sti Ilie. Și popa acesta Ilie [Iordache?] murind, au rămas preteasa de să află șezătoarele la chiliile ot Sti Ilie de pomană și casa socră-mieu o au dat-o de umblă cu chirie și chiria o ia ea.

Care preacinstite părinte fiind acea casă pă locul sfintei Mitropolii și au slujit sfintei Mitropolii și având eu 3 copii făcuți cu feciorul Voinii logofăt caut această casă eu și copii miei. Și preteasa dă pricină că ia [ea] au dres casa și să face stăpână, cer dreptate de la sfinția ta, precum și alți creștini află îndreptare de la preasfinția ta.

A preasfinții tale prea plecată Costandina soția răposatului dascăl Costandin snă Voinii logofăt ce au fost la Mitropolie.

[rezoluția] :

Cucernicilor clirici, dă vreme că acea casă iaste pă locu Mitropolii sa cercetați această pricină și de are dreptate jăluitoarea la cerirea ce face, să ne arătați.

1783 iunie 6.

[pe verso] :

Eăvașu de jalbă al Costandinii soția răposatului dascăl Costandin sin Voinea logofăt Mitropolii.

1783 iunie 6.

Arh. St. Buc, Mitrop. Ţ. Rom., CCXIX-4.
Original, stare foarte bună, hîrtie eu filigran.

1783 octombrie 30.

Din luminată porunca măriei sale preainnălțatului nostru domn, Io Mihail Costandin Suțul voevod, prin zapcilăcul dumnealui vâtafului dă visterie, s-au adus la judecată Oprea croitoru, părăs preotului popi Tudor de la biserica Stejarului din București, zicând că el nefiind avut casă dă șăzut, doi ani sânt dă când s-au așăzat prin zapis cu numitul preot dă i-au dat loc și ș-au făcut o căscioară la oltariul bisericii, cu chiria pământului, pă an câte o jumătate ocă ciară la sfânta biserică.

În urmă, zice că întâmplându-să dă au căzut în datorie și neavând alt mijloc a să plăti, au făcut acea casă vânzătoare. Și găsind mușteriu dă-i dă pe dansa taleri 30, numitul preot nici va [vrea] să o cumpere, nici îl lasă să o vînză și-și cerea dreptatea.

Față fiind și preotu popa Tudor, au răspuns cum că așăzământu lor le este să nu aibă voie a o vinde, ci dupe moartea lui, i a soții lui și a copiilor lor să rămăe pe seama bisericii. Pentru aceia, nu-l lasă să o vînză, arătându-ne și zapisul de așăzământ cu leat 1781 iunie 20, iscălit Oprea croitoru, cu soția lui, Gherghina și cu doi marturi, pe care citindu-l, am văzut că așa coprinde.

Înpoțriva căruia, jăluitoaru dă tot au tăgăduit că el nicicum nu știe de acest fel dă așăzământ, ca dupe moartea lor și a copiilor lor să rămăe bisericii. Și cum că și el are zapis de la mâna popi Tudor, în care nimic nu să pomenește de aceasta.

Deci, cerându-i-să zapisul, îl văzum scris tot cu acel veleat si zi și iscălit popa Tudor, cu un martur. Și întrebându-l cum dă n-au pus și

într-ănsul acest cuvânt dacă le-au fost așăzământul într-acestași chip nu ne-au putut da răspuns curat. Și măcar că sorocul catigorii de doi an au trecut, și-au adus într-ajutor pe popa Stanciu, unul din marturi.

Dar zapisile fiind nepotrivite și socotindu-l ca un pseudograf, nu i-am ținut aceste ajutorii în seamă, ci hotărâm ca Oprea croitoru să-șă vî[n]ză casa ori la ce mușteriu va găsi, iar popa Tudor nu are mai multă dreptate dăcăt a o răscumpăra pentru biserică, cu ceia ce va da alții

Aceasta hotărâm.

1783 octomvrie 30.

Ian[ache] Mav[ru] postelnic
Hagi sluger Mehtupciu
[semnătura grecească, indescifrabilă]
Petre condicar

Acad. R.S.R., CXVIII-10.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

259.

1783 noiembrie 2

Io Mihail Costandin Suțu voevod i gospodar Vlahiscoe.

Sfântului și dumnezeescului schit al sfinții Mitropolii, unde să ci stește și să prăznuește hramul sfântului sfințit Elefterie.

Ca să aibă cu acest hrisov al domniei mele adică mădr. [mădular cincisprezece, poslușnici pentru ajutor și poslusanie la trebuințele ce ar Care oameni, dupe cercetarea ce le va face dumnealor boeri ispravnic să le dea adevărîntă pe numele și chipul lor, ca să li să dea și pecetluitu gospod de la vistierie, spre a fi în pace și nesupărați de toate dăjdiile și ar gariile ce vor eși de la vistierie și de la cămara domniei mele peste an țară, de nici unile val și băntuială să nu aibă.

Așijderea și drepte bucate ce va avea acest schit să fie nesupărat însă trei sute oi de oerit, stupii, i ramatorii de dijmărit, vinul ce-l va face de vinărici și o pivniță aici, în orașul Bucureștilor, apărată de fumărit de cămănarit, de vin domnesc și de ortul vătășăsc; i doi preoți și un dii con și doi cântăreți scutiți de'toate dăjdiile ce es peste an pe toți ce lalți, cum și casile lor. Și drepte bucate ale lor să fie apărate.

Pentru că acest schit fiind scăpătat și neavând nici un fel de mi și ajutor cu care să să poată ajutama cei ce poslușăsc, căt și biserica, au avaciasta milă și de la fratele domn Nicolae Caragea voevod, precum d cartea domniei sale ot leat 1783 martie 5, ne adereim.

Deci, acum dupe rugăciunea ce dete domniei mele preasfinția sa p rintele mitropolitul și dumnealui cinstitu și credincios boerul domniei me Nicolae Brâncoveanu vel vistier pentru acest schit, ca să înnoim mili acestea, am binevoit domnia mea cu călduroasă inimă pentru răvna c avem către sfintele și dumnezești lăcașuri a le ajuta pre căt ne va prin putință. Și cu acest hrisov al domniei mele am înnoit și am întăr toate aceste mili căte mai sus să cuprinde, ca să i să păzească totde una, nestrămutat.

Bugăm dar, și pe alți frați domni, carii în urma noastră să v învrednici cu domnia acestii pravoslavnice țări creștinești, să binev

iască a înnoi și a întări aceste mili, ca și ale domniilor sale mili și faceri de bine să fie de alții în urmă ținute în seamă.

Și am întărit hrisovul acesta cu însuși credința domnii mele Io Mihail Costandin Suțu voevod și cu a preaiubiților domnii mele fii : Ioann voevod, Grigorie voevod, Alexandru voevod 'și cu tot sfatul cinstiților și credincioși boerilor celor mari ai divanului domnii mele ; pan Dimitrache Ghica *vel* ban, pan Nicolae Brâncoveanu *vel* vistier, pan Ștefan Prâșcoveanu *vel* dvornic de Țara de Sus, pan Ianache Muruz *vel* dvornic de Țara de Jos, pan Manolache Brâncoveanu *vel* logofăt de Țara de Jos, pan Grigorie Băleanul *vel* logofăt de Țara de Jos, pan Grigorașco Balasache *vel* spătar, pan Alexandru *vel* postelnic, pan Costandin Fdipescul *vel* clucer, pan Dumitrașco Eacoviță *vel* paharnic, pan Scarlat Druganescu *vel* stolnic, pan Grigorașco Suțul, *vel* comis, pan [*loc liber*] *vel* sluger, pan Panaiot *vel* pitar. Și ispravnic, pan Manolache Brâncoveanu *vel* logofăt.

Și s-au scris hrisovul acesta la întâiul an din întâia domnie a domnii mele, aici în orașul scaunului domnii mele, Bucureștii, la leat 1783, noembrie 22.

Io Mihail Suțu voevoda [*m.p.*].

L.P. i

Manolache Brâncoveanu *vel* logofăt, *procitoh*

trecut în condica divanului

Acad. R.S.R., XIV—9.

Original, stare foarte bîmă, hîrtie cerată cu filigran; cu două peceti (una ovală la începutul documentului, alta octagonală, la sfîrșit), în tuș roșu; interesantă semnătura domnului. Documentul este precedat de rezoluția domnitorului Mihail Sutu, în limba greacă.

1783 decembrie[f.z.].

Io Mihail Costandin Suțu voevod, bojiu milostiu gospodar Vlahiscol.

Sfintei și dumnezeestii mănăstiri de aici din orașul scaunului domnii mele, Bucureștii, unde să cinstește și să prăznueste hramul Tristitele (*sic*), ce să numește Colțea, unde sânt și spitaluri pentru odihna bolnavilor streini, care iaste făcută și înălțată dăn temelie dă răposatul boer Minai Cantacozino *biv* *vel* spătar.

Ca să aibă a lua sfânta mănăstire în toți ani de la ocna Slănicul, *ot sud* Saac, toată dijma dă sare dăn zece bolovani, un bolovan, dupe cum au luat și pă[nă] acum, să fie pentru cheltuiala și căutarea bolnavilor streini, carii să vor odihni în spitalurile ce au făcut la această sfânta mănăstire.

Pentru că dupe ce au făcut și au înălțat numitul boer Mihai Cantacozino *biv* *vel* spătar această sfânta mănăstire și au înfrumusețat-o și au daruit-o cu sfinte odoare căte trebuesc, au făcut și înprejurământului ziduri și școală și chilii de ajuns pentru odihna a multor streini. Si pre langa acestea toate au mai făcut și ospitaluri ca să să odihnească bolnavii streini, precum toate tocmită și iscusite să văd.

Deci, pentru cheltuiala și căutarea bolnavilor ce să vor odihni în spitaluri, ca să aibă, să nu lipsească la cele ce vor trebui să să caute la hoala lor cu dohtorii și cu altele, însă din dumnezeiasca îndemnare și din bun gând ce au fost pus în inima sa, așa au socotit și au închinat sfintii mănăstiri să ia toată dijma de la ocna Slănicul, dupe cum s-au zis mai sus fiind acea ocna domnească pe moșia dumnealui, să fie numai pentru căutarea săracilor, iar nu și pentru alte cheltueli, urmând sfintei scripturii ce grăește la sfânta evanghelie că : „bolnav și strein am fost și m-aș căutat”, ca să să învrednicească a auzi glasul cel dumnezeesc când va zice : „Veniți blagosloviții părintelui meu de moșteniți împărăția cerului care iaste gătită voaoă de la întemeerea lumii”.

De care și domnia mea, dupe daniia și închinăciunea dumisalei fiind toate ocniile Țării Eumănești supt stăpânirea domnii, încă am pohtit și am voit într-acestaș chip și am așăzat ca să ia sfânta mănăstire această dijma dă sare și de acum înainte de la Ocna Slănicului, în toți anii dupe cum au orânduit boerul ce scrie mai sus.

Însă de vor vrea cămărașii să să tocmească cu ispravnicii mănăstirii ca să ia dijma de sare și să dea taleri doă mie cinci sute pre an, bani vechi și acești bani să aibă a-i lua sfânta mănăstire trei civerturi într-un an, precum dau și la domnie.

Iar de nu vor vrea cămărașii să dea acea sumă de bani, ce scrie mai sus, să fie volnici ispravnicii mănăstirii să rădice acea sare de la ocna în toate lunile și să o ducă ori la ce vad, să o vînză cu ce preț vor putea, sau de-și vor găsi mușterii, să o vînză și acei mușterii încă să o ducă pre la vaduri să o vînză cum s-au zis mai sus și să nu aibă nici o opreală dă nimeni. Însă de vor da cămărașii prețul ce vor da alții pe sare, să aibă a o lua ei.

Iar când să va întâmpla a nu să vinde ocniile, ci ar rămânea pe seama domnii de s-ar pune cămărași în credință, mănăstirea tot să aibă a-și liia acea milă de la ocna, precum scrie mai sus, iar nicidecum să nu fie lipsită de acea milă.

Iar când să vor învechi și nu să va mai putea să să scoată sare pe acea gură de ocna, să aibă a să face alte guri de ocna noaoă tot acolo pre acea moșie Slănicul și tot să ia sfânta mănăstire dijma, să fie sfintii mănăstiri dijma aceasta stătătoare și neschimbată în veci.

Iar pentru purtarea de grijă a cheltueli ce va să să cheltuiască la căutarea bolnavilor streini, au fost pus mai sus zisul ctitor, 4 ispravnici ; ei să aibă a lua banii de la sfânta mănăstire dupe dijma de sare de la ocna Slănicul, să-i cheltuiască la dohtorii și la altele ce vor trebuia la căutarea bolnavilor și pentru căți vor fi ostenitori de vor purta grijă la acele cheltueli, domnia mea încă i-am ertat să aibă pace dă toate dăjdiile, vericăte ar eși peste an, de nici unile, nici un val și nici o bănuțuiaiă să nu aibă.

Așijderea au fost pus și patru neguțători jurați, împreună cu starosii tea care va fi, ca să aibă a lua în toți anii seama acestor ce s-au zis mai sus ispravnici, de tot venitul și de toată cheltuiala cătă să va face pe ar la trebuința acelor bolnavi.

Iar de s-ar întâmpla moarte acelor ce s-au zis mai sus ispravnici să aibă a să pune ispravnici unii dintr-acei patru neguțători jurați, iar nu dintr-alții streini. Așijderea și când va muri vreunul dintr-acei patru neguțători jurați, iar să-și pue ei altul în loc, pe care vor socoti asemenea lor, să fie tot deplin 4 și dupe daniia dijmiei dă sare ce au închinat

acel răposat boer ce s-au zis mai sus și pre toate așăzământurile ce an făcut la această sfânta mănăstire.' ,

Așijderea să aibă a ținea sfânta mănăstire *lude* doăzeci scutelnicij i *lude* doăzeci darvari, carii să fie scutiți de toate angarelile ce es peste an în țară, i 4. lemnari și aceștia să fie scutiți dă toate podvoadele, să fie pentru poslușaniia sfintei mănăstiri, numai să dea într-un an, ughi doi. încă să aibă sfânta mănăstire doaoă pivnice (*sic*) a le scuti de fumărit, i de toate alte angarii.

Și iar să aibă a lua de la târgul ce să face la Lichirești, ^ din zioa de dumineca mare pană în ceilaltă duminecă, vama ce să va face de la fieș-tecare neguțător, dupe vechiul obicei, din toate să ia oameni mănăstirii Colții, iar vameși amestec să n-aibă.

Și iar să aibă sfânta mănăstire ca să ia vinărici de la toți cei ce au vii pe moșia Bucovul și plătesc vinărici ce să coprinde din hotar pană în hotar, dupe cum și alte cărți asemenea aceasta arată, însă partea jumătate cu gărdurăritu afară din popoarale dumnealui *vel* armaș, iar ceilaltă parte să să dea la cămara domnii mele. Și să scutească pe tot anul dă oerit oi cinci sute, cu pecetluit domnesc, i dijmărit și vinărici pă drepte bucatele mănăstirii și în toți anii să aibă a lua acești taleri 2.500, în locul dijmii dă sare de la ocna Slănicul.

Pentru că aceste așăzământuri și mili le-au avut sfânta mănăstire atât la alți frați domni de mai nainte, cât și de la domniia sa, fratele nostru domn, Alexandru Ipsilant voevod, i de la domniia sa fratele nostru domn, Nicolae Caragea voevod, precum din hrisoavele domniilor sale, unul, *ot* leat 1775 și altul, *ot* leat 1782 ne-am adevérit.

Lângă acestea, preoții de la această sfânta mănăstire să fie scutiți și apărați de orice dări vor da alți preoți și să scutească și [de] dijmărit și vinărici pă drepte bucatele lor, i câte o pivniță aici în București apărată de fumărit, de cămănit, de vamă, de vin domnesc și de alte angarele. Numai și preoți napristan și necuramt să păzească slujbile sfintelor biserici, atât la biserica cea mare, cât și la paraclise și orânduială săracilor bolnavi dupe la spitaluri. Iar de nu vor păzi, ci din lenevire să vor zăticni la orice, mila aceasta să nu să ție în seamă.

Osebit de acestea, să aibă a lua sfânta mănăstire de la *vel* vameș, pe tot anul, câte taleri 180, pentru casele ce sânt carvasara, căci nefiind cea mai dă trebuință, adică carvasara pentru șăderea vameșului celui mare, care carvasara trebuie în mijlocul târgului să fie și umblând carvasaraoa din loc în loc le era foarte peste mână atât vameșului, i tuturor oamenilor carvasaralii, cât și neguțătorilor ce vin cu marfă cu povări grele. Care această neindemănare văzându-o fratele nostru domn Alexandru Ipsilant voevod și vrând să facă a să ști unde să fie carvasaraoa, spre a veni și neguțătorilor mai cu lesnire, au poruncit să să găsească un loc ca acela și găsindu-se un loc sterp al aceștii sfinte mănăstiri, în mijlocul târgului, și vrând domniia sa ca să facă venit mănăstirii, au priimit și epitropul sfintei mănăstiri de au zidit și au făcut case cu magazie și cu toate cele trebuincioase.

Și așa, pentru folosul mănăstirii și ajutorul spitalului, au legat prin cartea domnii sale, ce o văzum, cu leat 1778 noemvrie 10, ca în toată vremea să fie neștrămutat aceste case carvasara și să ia mănăstirea, pe tot anul, acei câte 180 [taleri]. Care și domniia mea asemenea legăm și hotărâm printr-acest domnescul nostru hrisov ca să să dea sfintei mănăs-

tiri, pe fieșcare an, nelipsit acești bani ce să coprind mai sus de la *vel* vameș, făr dă nici un fel dă pricină.

Drept aceia, dar și domniia mea, după ce domnul Dumnezeu ne-au miluit cu stăpânirea întru acest scaun al Țării Eumănești, bine am voit de am înnoit și am întărit toate aceste mili și așăzământuri ce să cuprind mai sus, ca să să păzească și să să ție și de acum înaintea neștrămutat, să fie pentru căutarea bolnavilor și ajutorul sfintei mănăstiri, iar domnii mele și părinților domnii mele spre vecinică pomenire.

Așijderea și în urma domnii mele pre carele îl va alege domnul Dumnezeu a fi oblăduitor țării aceștia, încă îl pohtim și-l rugăm în numele lui Isus Hristos și întru cinstea sfinților ierarși ce să prăznuesc într-această sfânta mănăstire, ca să cinstească, să înnoiască și să întărească cest hrisov al domnii mele, ca și ale domniilor sale mili și hrisoave să fie în urmă de alții păzite.

Și am întărit hrisovul acesta cu însuși credința domnii mele Io Mihail Costandin Suțu voevod și cu a preaiubiților domnii mele fii Ioann voevod, Grigorie voevod, Alexandru voevod, marturi puind pe toți dumnealor cinstiți și credincioșii boeri cei mari ai divanului domnii mele : pan Dimitrache Ghica *vel* ban, pan Nicolae Brâncoveanu *vel* vistier, pan Ștefan Prășcoveanu *vel* dvornic de Țara de Sus, pan Ianache Muruz *vel* vornic de Țara de Jos, pan Manolache Brâncoveanu *vel* logofăt de Țara de Sus, pan Grigorie Băleanul *vel* logofăt de Țara de Jos, pan Grigorașco Balasache *vel* spătar, pan Alexandru *vel* postelnic, pan Costandin Filipescu *vel* clucer, pan Dumitrașco Eacoviță *vel* paharnic, pan Scarlat Drugănescul *vel* stolnic, pan [*loc liber*] Suțu *vel* comis, pan [*loc liber*] ^sluger, pan Panaiot *vel* pitar. Și ispravnic, pan Manolache Brâncoveanu *vel* logofăt de Țara de Sus.

Și s-au scris hrisovul acesta la întâiul an al întâi domnie a domnii mele aici, în orașul scaunului domnii mele, Bucureștii, la anii de la zidirea lumii 7291 [1782] (*sic*), iar de la nașterea domnului și mântuitorului nostru Isus Hristos, valeatul 1783 dichemvrie [*loc liber*] dă Ianache logofătul *za* taină.

Io Mihail Suțu voevoda [*m.p.*].

L.P.

Manolache Brâncoveanu *vel* logofăt, *prociienomu*

Trecut în condica divanului,

Gheorghe condicar

Acad. R.S.R., CCCLXIII-21.

Original, stare foarte bună, hîrtie groasă cu filigran; interesantă semnătura domnului; pecetea domnească (probabil, în timbru sec) lipsă; chenar înflorat; în fruntea documentului, stema țării desenată cu chenar aurit, avînd în dreapta și în stînga literele: Io Mh. Cs. St. vv. (Io Mihail Gonstandin Suțu voievod), încadrată între două imagini: una, reprezentînd pe cei trei ierarhi: Vasile, Grigore și Ioan, iar alta, pe arhanghelul Mihail, frumos desenată în peniță.

Preaînălțatedoamne.

Dumneai vorniceasa Anița Știrboaica au jăluit mării tale zicând că având dumneai un loc aici în București, în mahalaoa Goleșcului, pe care sânt și case, acei ce sânt șezători pe acest loc nu să supun a-și plăti chiria pământului dupe cum plătesc și alții ce sânt șezători pe locul dumnealui *biv vel* logofăt Nicolae Dudescu care este alătura cu locu dumneai, adică de stânjen *po* parale 25, și cere dreptate a i să plăti și dumneai de la chiriașii acelu loc iarăș asemenea de stânjen *po* parale 25, însă ele la încheerea păcii și până acum.

Și din luminată porunca înălțimii tale orânduți fiind noi spre cercetarea aceștii pricini, am adus înaintea noastră și pe vreo câțiva din cei ce sânt șezători pe acest loc și întrebându-i dă ce nu să supun a-plăti chiria locului și la dumneai vorniceasa dă stânjen *po* parale 25, precum plătesc și acei ce sânt șezători pe asemenea loc a dumnealui logofăt Dudescu, răspunsără că ei din vechime chirie cu stânjen n-au plătit nici-decum, ci au plătit de toată casa *po* bani [*loc liber*]. Și asemenea cer să plătească și de acum înainte, pentru care înștiințăm înălțimii tale că acest loc fiind fost supt stăpânirea răposatului spătar' Badu Goleșcu, părintele dumneai numitei vornicesii.

Și în domnia mării sale Nicolae vodă Mavrocordat, pribegind numitul boer Goleșcu, i s-au luat cu poruncă tot avutul pe seama domnii. Și mării sa Nicolae Vodă hărăzind acest loc la sfânta mănăstire Colțea, s-au tot stăpânit acest loc de mănăstire până în domnia mării sale răp[osatului] Alexandru vodă Ghica. Iar atunci, făcând cerere dumnealui răp[osat] *biv vel* vornic Nicolae Știrbei, boerul dumneai vornicesii pentru acest loc rămas de la răposatul spătar Badu Goleșcu care era luat de către domnie și dăruit la numita mănăstire, iarăș cu poruncă domnească i s-au dat întru stăpânirea dumneai și cu aceasta, prefăcându-să stăpânirea acestui loc la multe părți, încă fiind și vreme de răzmiriță n-au putut să-și caute, rămăind păgubașă dumneai vorniceasa și de toată chiria cea dupe dreptate care să cuvenea să ia de la acești chiriași.

Drept aceia fiind că după cercetarea ce făcum, dovedim că chiriașii dumnealui *biv vel* logovăt Dudescu, ce sânt șezători pe loc dumnealui ce-l are alătura cu al dumneai vornicesii, dau chirie pe an de stânjen *po* parale 25, măcar că după toată dreptatea să cuvenea ca și chiriașii dumneai vornicesii asemenea chirie să plătească, de vreme ce ei nici un fel de apodicsii în scris pentru plata chiriei n-au, nici de la mâna dumneai vornicesii, nici de la răposatul vorneul.

Dar noi făcum pe dumnealui paharnicul vechilu de au primit înaintea noastră ca să le ia chirie pe an de stânjen numai câte parale 20. Și deosebit l-am hotărât ca să piarză și toată chiria ce să cuvenea să ia de la încheerea păcii și până acum. Pentru care, găsim cu cale ca de acum înainte să aibă a plăti acești chiriași la dumneai vorniceasa de stânjen pe an câte parale 20.

Iar care dintr-acești chiriași, ce sânt șezători pe locu dumneai vornicesii, nu să vor suferi a plăti această chirie nesupuindu-să la hotărârea aceasta, să fie luminată porunca înălțimii tale ca aceluia să i să prețuiască casa cu lemnari și zidari și câți bani să va face dupe prețuire, să-i

dea dumneai vorniceasa și să rămăie stăpână atât pe bina cât și pe pământ. Iar hotărârea cea desăvârșită rămâne a să face de înălțimea ta.

1784 februarie 1.

Ștefan *vel* dvornic
Ianache *vel* dvornic

Colecția George Potra.
Original, stare bună, pătat de umezeală, hirtie cu filigran.

^Milostiuu bojiiu Io Mihail Costandin Sulul voevod i gospodar zemli VlaMscoiu dat-am domneasca noastră carte dumnealui cinst[itului] și credincios boerului domnii mele Ștefan Prășcoveanu *vel* dvornic de Țara de Sus.

Ca să aibă a ținea și a stăpâni un loc domnesc ce iaste aproape lângă poarta din sus al domneștii curte vechi, între ulița ce merge pe supt foișorul roșu și între ulița ce merge spre hanul răposatului domn Șarban voevod, dupe cum s-au măsurat de dumnealui *vel* dvornic de Țara de Jos, împreună și cu dumnealui *vel* agă, din porunca noastră, pă semnile ce arată mai jos, însă din colțul ulucilor ceaușului Drăgoi, în jos, pă ulița ce vine dăspre hanul lui Șarban Vodă, spre poarta Curții domnești, stânjini unsprezece. Și dintr-acest pod, în curmeziș, până în ulița ce merge pă supt foișorul roșu, stânjani treisprezece și dintr-această uliță până în celălalt colț al ulucilor ceaușului Drăgoi, din dos, stânjini unsprezece și dintr-acest colț până în colțul ulucilor de unde s-au început, stânjani șapte.

Care, într-aceste trăsuri să ocolește locul dumnealui, adică jumătate din cât era slobod, iar ceilaltă jumătate, am poruncit de s-au lăsat dăschis.

Pentru că având dumnealui numitu boerul domnii mele trebuință de a-și face o pivniță pentru ținerea vinurilor dă trebuința casii dumnealui, ne-au făcut rugăciune ca să-i dăruim dintr-acest loc de la poarta din sus, suma stânjânilor ce arătăm mai sus. Care loc, fiindcă pă[nă] acum au fost slobod, domnesc, neținut și nestăpânit dă nimenea altul și căzându-i-să dumnealui, pentru slujba și credința cu care să află de a aflai har și priimință la rugăciunea dumnealui, iată după volnicia și puterea ce au domnii asupra lucrurilor domnești slobode și dupe pilda altor frați domni carii au dăruit la unile obraze pentru rudenie, la altele pentru slujbă și au fost bine dăruite, așa și domnia mea am hărăzit dumisale mai sus numitului boerului domnii mele, pentru slujba și credința dumnealui, acest loc, ca să-l aibă întru stăpânirea desăvârșit, să-și facă pivniță pă dansul, iar nu cârciumă, fiind aproape lângă zidul Curții și lângă ferestrelle caselor domnești.

Așijderea să aibă dumnealui a lua aminte ca la facerea pivniții, să nu o rădice naltă mult în sus, ca să nu dea zmințeală și zăticnire la vederea și priveala foișorului roșu al caselor domnești.

Deci, pentru buna stăpânire a acestui ioc și adevărarea acestui har,, am dat dumisale această domnească a noastră carte.

I i saam rekeh gospodstvo-mi.

1784 februarie 22.

JL.P.

vel logofăt

trecut în condica divanului

[pe verso]:

Cartea domnească pentru locu pivniți la poarta din sus, domnească, ot București.

Acad. R.S.R., CCCXXXVI-44.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea domnească, octogonală, în tuș roșu.

263.

1784 martie '3

Grigorie al Ungrovlahiei adeverez [grecește]

†Dat-am zăpăsul nostru dumisale chir Hagi Dimitrache Papazoglu.

Precum să să știe că având noi un loc cu pivniță de piatră aici în București, în mahalaoa Sfete Gheorghe Vechi. Care loc este cumpărat de răposatu întru fericire părintele nostru de la Ilinca Cioranca i de la feciorii ei, la leat 7256 [1748] iulie 13, precum arată zăpăsul cumpărătorii în care să coprinde și măsurile stănjenilor, atât în lung pe Ulița cea Mare, până în Ulița Sarafilor și pe Ulița Sarafilor pînă în locul Eadului Vodă, cât și latul în toate părțile.

Care acest loc căzând în partea noastră, la împărțirea ce s-au făcut casii, l-am făcut și noi schimb și l-am dat dumisale Hagi Dimitrache întocmai după coprindearea zăpăsului celui vechi, dăndu-ne numitu hagi doaa locuri ce le are de cumpărat aici, în mahalaoa lui Șerban Vodă, care să hotărască cu locul nostru ce-l avem luat de la dumnealui Pantazi Serezli. A căroră cumpărătoare i cheltuială cu vorniceii la trasul locurilor au coprin taleri 1 701,30 socotindu-să și cele ce au lucrat hagi, de când au luat locurile, cu cele ce să vād i cu bolovanii ce au bătut pe malul apei, s-au făcut taleri 691.

Am primit și toată gătirea ce o avea hagi, însă : chereștea, var, cărămidă, nisip, după catastihu cumpărătorii, drept taleri 4 305,24.

I-am fost și dator hagiului prin zăpăsul nostru taleri 802,60 capete cu dobânda lor. Toate acestea fac taleri 7 500, adică șapte mii cinci sute, pentru care am primit noi aceste locuri ale hagiului cu toate căte mai sus să coprinde și cu zăpășile locurilor.

Și noi asemenea am dat dumisale hagiului acel loc, ce mai sus arătăm, cu pivnița de piatră, drept această sumă de taleri 7 500, adică șapte mii cinci sute.

Care să și-l stăpânească cu bună pace de către noi și de către tot neamul nostru după zăpăsul cel vechi ce i s-au dat, fiind-că într-aceștași chip ne-am învoit.

Și spre încredințarea ne-am iscălit, puindu-ne și pecetea, pohtind și pe alți frați boiari a să iscăli mărturii, ca să să crează.

1784 martie 3.

Nicolae Basarab Brăncoveanu *vel* vistier, adeverez

[*indescifrabil*] *biv vel* clucer, martor

Ianache Văcărescul spătar, mărturie

Scarlat Crețulescu ..., mărturie

Ștefan *vel* dvornic, martor

. *biv bel* agă, mărturie

Ianache dvornic, mărturie

• • !! *vel* logofăt, mărturie

. *vel* clucer, martor

Acad. R.S.R., CLXXVI-i.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; multe si interesante semnături, unele indescifrabile.

^ r > 1 _

1784 martie 9.

Preaînălțate doamne,

fCu pleata-mi anafora înștiințez mării tale că eu având un loc cu pivniță de piatră aici, în București, în mahalaua Sfete Gheorghe Vechi, m-am învoit cu Hagi Dimitrache Papazoglu, de l-am făcut schimb cu doao locuri ale lui ce le are de cumpărat aici, în mahalaua lui Serban Vodă, care aceste locuri să răzoresc cu alt loc al meu ce l-am luat de la dumnealui *biv vel* sluger Pantazi Serezli.

Ci, fiindcă estetrebuiță de a să trage și a să mășura acelloc dinmahalaua lui Sf. Gheorghe, mai întâi ca nu care cumvași să să fi întins vreunii dm vecini cu îngrădirea ulucelor și ca să să încredințeze si însuși Hagi Papazoglu de hotarale acestui loc și de sânt după cum să arată, în hotărnicie și în trăsurile vorniceilor.

Și fiindcă este hotărnicie și zăpășe vechi ale acestui loc mă rog să fie luminată porunca înnălțimii tale către dumnealor boiarii *vel* dvornici a merge acoala în fața locului și după adevărințe să să tragă locul si sa să îndrepteze de către dumnealor, ca să nu fie vreo pricină între noi.

Și anii mării tale, de la Dumnezeu, mulți cu fericire.

1784 martie 9.

Ăl mării tale, plecată slugă,

vel vistier

[rezoluția domnului]:

Io Mihail Costandin Suțu voevod'bojiu milostiu gospodar zemli Vlahiscoiu.

Cinstiți și credincioși boerilor domnii mele, dumneavoaștră veliților dvornici, mergând la fața locului, să alegeți acest pămînt, cu înnoire seninilor pă dreptile hotarale lui, dănd după obicei și în scris alegerea si hotărarea prin anafora către domniia mea.

1784 martie 10.

L. P.

vel logofăt

Acad. R.S.R., XGVII-29 a.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea domnească, octogonală, în tuș; roșu.

265.

1784 septembrie 6.

Zapisul meu la mîna sfinții sale ierodiacon Climent, cum să să știe eă avînd un loc pe Podul Mogoșoi, în mahalaoa Popei Cozmii, care și eu îl am de cumpărătoare, și nefiindu-mi de trebuință, l-am vîndut sfinții sale în bani gata taleri 230, adecă doă sute și treizeci, care i-am primit toți, pe deplin.

Deci să aibă de acum înainte a-l stăpîni cu bună pace nestrămutat și nebăntuit de către nimeni, pentru că însumi, de a mea bunăvoe, cu tocmeală l-am vîndut și ca unui vecin ce să protimiseaște, dîndu-i și zapisele ceale vechi de cumpărătoare.

Și, pentru mai adevărată credință, m-am iscălit puindu-mi și pecetea,, fiind față și alte mărturii vrednice de credință.

1784 septembrie 6.

Iordache biv vel stolnic

[semnătură grecească indescifrabilă]

[pe verso]:

Zapisul dumnealui stolnic Eăducănu pentru vînzarea locului dupe Podul Mogoșoi, în mahalaoa Popii Cozmii, în taleri 230. 1784 noiembrie 6.

Arh. St. Buc, Credit, Func. Urban, nr. 630.

Original, stare bună, pătat de umezeală; cu o copie modernă.

266.

1784 septembrie 8.

fAdică ieu, care mai jos mă voi iscăli mai {sic} adăvărat, dat-am acest adevărat și de mare credință zapis la mîna dumnealui, fratelui Ifriim

Precum să să știe că i-am vîndut ieu o casă aicia în mahalao Broștenilor, pe loc megieșesc, cu chirie [?] și locul pe unde s-au arătat în vedere,, drept taleri 27, adică doaozei și șapte tocma. Și acești bani i-am iuoat toți deplin în mîinile mele.

Deci, mai sus numitu cumpărător să aibă a-și stăpîni cu bună pace dumnealui și copii dumnealui, nepoți, strănepoți, căți Dumnezeu-i va dărui. Și de către nimeni supărare să n-aibă, că eu o am vîndut-o de a mea bunăvoe, nesilit de nimeni și cu știria tuturor vecinilor, i a preoților.

Și cînd s-au făcut acest zapis, au fost și alți oameni marturi, care mai jos să vor iscăli anume, fiicarele. Și pentru mai adevărată credință, m-am iscălit mai jos și mea-am pus degitul, în loc de pecete, ca să să crează.

Septembrie 8 dni, 1784.

I ieu Dumitru vîtaful de trăistari am vîndut
I ieu Niți, soția lui Dumitru, vî[n]zătoare
I ieu Barbul, nepotu dumisale, adeverez
I popa Ștefan duh[ovnic] ot mahalaoa Broșteni
I popa Eadu ot mahalao Broșteni
I ieu Eadul tabacul, martor
I ieu Drăghici tabacul, martor
I ieu Neașul brutar, martor
I ieu Cărstea uncheaș, martor
I Neașul trăistar, martor
Eu logofăt Marin, cu zisa dumnealor și martor.
I și am scris eu, Hristea căpitan, cu zisa dumnealor și martor [r].

P.S.

Și s-au cheltuit la adăhnașul cînd s-au tocmit casa aciasta taleri 7, peste acești taleri 27, eu megiași, i cu preoți.

Hristea căpitan

Acad. R.S.R., XCVII-32.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

267.

1784 septembrie 19.

fUngrovlahias Grigorios epivevei [grecește]

fAdică eu Gheorghe Mărgărit încredințez cu acest adevărat zapis al meu la mîna dumnealui gineri-meu Anastase Gheța.

Precum să să știe că de a mea bunăvoe, i-am vîndut o pereche de case mari dă zici cu locul lor și cu tot coprinșul, în bani gata taleri 2 500,, adică doă mie cinci sute, tocmai. Care case sînt pe Podul de la Hanul lui Șarban Vodă ce merge în jos spre Curtea domnească cea veche, în mahalaoa ce să numește a Bălăceanului.

^ Pentru că acest loc fiind al soții mele Uiniții și fiindu-i dă zestre de la părinții dumneai, avea pe dansul pivniță și case mai mici, iar eu apucîndu-mă am stricat acelea și am făcut alte case mai mari tot pîvnița veche în locul celor dîntăi.

Și pentru locul acesta cu casele vechi și pivnița ce avea, m-am învoit cu soția mea și au primit cu bunăvoia dumneai de i-am dat noăsprezece pogoane dă vie la sud Saac în dealul Scăenilor. precum osebit zapis ce i-am dat, pentru vii, arată. Și au rămas casele cu tot coprinșul lor pî seama mea.

Acum încăpînd la datorie și datornicii făcîndu-mi mare siclet ca să le răspunz dreptul fieșcărui și neavînd alt mijloc de plată, m-am așăzat cu gineri-meu și i-am vîndut dumnealui aceste case cu locul lor și cu tot coprinșul lor în suma banilor ce să arată mai sus. Care bani mi i-au și numărat gineri-meu toți deplin în mîinile mele.

Deci să aibă dumnealui de acum înainte și coconi[i] și neamul dumnealui a stăpîni casele cu tot coprinșul lor, cu bună pace dă către mine și dă către soția mea, cum și dă către copii și neamu meu, neclintit și nebăntuit dă nimeni. Fiind la această vînzare și alte obraze dă cinste față care s-au iscălit mărturii.

Și, pentru mai adevărată credință, m-am iscălit mai jos puindu-mi și pecetea spre desăvârșita stăpânire a gineri-mieu.

1784 septembrie 19.

| L.P. | Gheorghe Mărgărit [*grecește*]

Îlinința soției dumnealui, adeverez

Ștefan [*indescifrabil*] vel dvornic, martur

Grigorie Băleanu vel logofăt, mărturie

Și am scris eu Ianache logofăt *za* taină, cu zisa dumnealor, și mărturie.

Arh. St. Buc, Achiziții noi, CVII-62.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

268.

1786 martie [f.z.J.]

^*Milostiuu bojiu Io Mihail Costandin Suțu voevod, i gospodar zemli Vlaliscoe.*

Fiindcă la mănăstirea noastră Sfântului Spiridon de aici din București, care iaste mănăstire slobodă domnească a țării, s-au ales de către neamul răposaiților domni, ctitorii aceștii mănăstiri, de a să orându-i episcop și chivernisitor, boierul domniei mele Grigorie *biv tretii* logofăt în locul pitarului Costandin *îstenciulescul*, ce au fost până acum.

Pe carele, arătându-ni-l și preasfinția sa părintele mitropolitu, i dumnealor boierii episcopii cei mari, de vrednic, i-am dat aciasta domnească noastră carte ca să aibă a fi la numita mănăstire episcop și purtător de grijă și luînd în zaptul său toate ale mănăstirii, mișcătoare și nemișcătoare până la verice, cu catastih de perilavit dupe orânduială, să le chivernisească cu bună economie, spre sporire și adaos, urmînd la toate întocmai dupe ctitoricescul testament, ce iaste făcut prin hrisov, fără-de zmintelă întru nimic.

Pentru care, poruncim domniea mea și voaoă poslușnicilor, i robilor ai aceștii mănăstiri să fiți cu căzuta supunere la povățuirile ce vă va da episcopul spre folosul mănăstirii, căci celui nesupus are voe să-i facă cercetare, dupe vina lui.

Tolico pisah gospodstvo-mi.

1786 martie.

L.P.

procit vel logofăt

trecut în condica Divanului,

Gheorghe condicar

Acad. R.S.R., CCCXCVI-11.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; sigiliul domnesc, octogonal, în tuș roșu.

269.

1786 aprilie 23.

Dat-am adevărat zapisul nostru la mîna lui Sfetco sârbul, grădinar. Precum să să știe că făcînd el tocmeală cu igumeni din vremea trecută și luînd grădina sfinții mănăstirii a Sfinții Ecaterini, pentru a pune

legumi într-ânsa și a da chiria locului pre tot anu, dupre tocmeală ce au avut cu acel igumen, la care au și stăpănit-o, câțiva ani trecînd la mijloc acum dar, noi văzînd cum că nu ne dă mîna a ținea grădina, s-au luat acest loc și s-au dat onora și altora a face case, cine cît au vrut să ia, cu tocmeală, precum zapisurile lor arată.

Pentru care, avînd mai sus numitu casă pre acest loc, atît a nu-l supăra au făcut rugăciune pentru casă, cît și a-i lăsa o bucată de loc pentru chiverniseala lui, la care și noi nu i-am trecut rugăciune [a] cu vederea, dîndu-i o bucată de loc, stînjăni treizeci lungul, din Ulița cea Veche și alătura cu Ulița cea Noo, ce merge pre dinnaintea casei lui, pînă în locul lui Matei Popescu, iar lat, stînjăni cinsprezece, din Ulița Noo în sus, pînă în locul Mitropolii, prin care, la amîndoo căpătăile, sînt cîte stînjăni cinsprezece.

Atît dar, mai sus numitu să aibă a da pre tot anu chiria locului cîte tineri patru, de vreme ce fiind om vechi aici pre lângă mănăstire, i-am făcut acest hatăr a da chiria locului el și copiii cît vor trăi. Și măcar și cu chiria să dă ar da-o, atît și altă casă sau năstii vrînd mai sus numitu a face înprejur, tot să aibă voe a face nesupărat despre igumeni dupre vreme, sau de către alții, dînd pre tot anu chiria ce s-au zis, el și copiii lui.

Fără cît, vrînd mai sus numitu sau copiii lui sau clironomi, dupre vreme, a face case vînzătoare și sau la rudele lor sau la alții streini, nici cum să nu aibă a cumpăra oricine ar fi fără știrea igumenilor ce ar fi în vremea viitoare, că cumpărînd fără știre, are a plăti cîte tineri unul pre stînjăni lat, precum și alții ce sînt alătura plătesc, iar vin, rachiu nu numai sus numitu, sau copiii lui, ce și alții ce ar fi pre vreme șazători întru aciasta casă, sau rude sau streini, să nu aibă voe nicidecum a vinde băutura.

Atît și casai pre vreme, întămplându-să vreo primejdie, adevă a să strica (Dumnezeu ferească) mai sus numitu sau copiii lui tot să aibă voe a face, fără nici o supărare, dînd pre tot anul chiria locului, la sfînta mănăstire, tineri patru, precum mai sus să coprinde.

Și, pentru credință, am dat zapisul nostru la mîna mai sus numitului și ne-am iscălit mai jos, ca să să crează.

1 L-P- 1 Al sfinții Ecaterini, egumen 1786 aprilie 23.

Matei arhimandritul, adeverez [*grecește*]

Arh. St. Buc, Episcopia Argeș, XLVIII—62.

Original, stare bună, hîrtie cu filigran; pecetea inelară a arhimandritului Matei, în tuș negru.

270.

1786 iunie 12.

fAdevă noi, care mai jos ne vom iscăli, dat-am zapisul nostru la mîna dumnealui jupan Ioan Dionisiu.

Precum să să știe că din tot locul ce-l avem, părintesc, în mahalaua Scaunelor, am vîndut mai sus numitului stînjăni 2 și palme 2, domnești, pe fața podului, i pînă în mijloc iarăși stînjăni 2 și palme 2, domnești și la fundul locului, iarăși asemenea stînjăni 2 și palme 2, domnești. Iar lungul acestui loc este din fața podului și pînă în fundul locului, stînjăni 11 *pol*, precum arată și alegerea ce au făcut de Nitul *vtori* vornic și de Mihai *vtori* vornic, care, din porunca dumnealui Ianache Văc[ărescu] vel vornic de

Țara de Jos, au fost rânduiți de au ales și au deosebit acest loc cu aceste numite trăsuri și l-au despărțit cu semne.

Pe care loc l-am vândut mai sus numitului neguțător, de a noastră bunăvoină, în bani gata, taleri 620, adică șase sute doozeci. Care bani i-am luat pe toți, deplin, în mâinele noastre, dându-i dumnealui și zapisele cele vechi.

Ci dar, să aibă dumnealui și copiii dumnealui, căți Dumnezeu îi va dăruia, a stăpâni acest loc dupe semnile și trăsurile ce s-au zis mai sus, pe lângă locul ce ne-au mai rămas nevândut, cu bună pace, de către noi și de către tot neamu nostru.

Și când am făcut acest zapis și vânzare, fost-au și toți vecini din sus și din jos, față, cum și preoții mahalalei. Iar vericând s-ar întâmpla vreo pricină locului ce l-am vândut, noi să avem a răspunde.

Și pentru mai adevărată credință, am iscălit acest zapis, puindu-ne și degetile, în loc de pecete, ca să să crează, rugând și pe dumnealui *vel* vornic de au întărit și au adevărat vânzarea aciasta a noastră și cu iscălitura dumnealui, ca să fie nestrămutată.

1786 iunie 12.

X Eu Sorica mătăsăreasa, vânzătoare

Eu Fotache, vânzător, *sin* Tudor mărgelar, și cu mâna mea am iscălit

Eu Costandin *sin* Tudor mărgelar, vânzător și cu mâna mea am iscălit.

Iar partea dă prăvălie ce este alătura cu prăvălia mea, ferească Dumnezeu, când să va vinde, alt volnic să nu fie a cumpăra, ci cu prețul ce-l va da alții, fără de a nu fi vreun vicleșug la mijloc, să fie volnic eu a-l cumpăra, ca un vecin ce mă promitimesc și am iscălit,

Ierei Dimitrie Zacheliu *ot* mahalaua Scaunelor, martor

Popa Ioan duhovnic *ot* biserica Scaunelor

Vasilache polcovnic, martor

[*pe verso*] :

Cu acest zapis de învoială viind și înaintea noastră amândoi părțile, am întrebat atât pe vânzătoare, cât și pe cumpărător și amândoi cu un cuvânt răspunseră că de a lor bunăvoină au vântut (sic) și au cumpărat, au priimit și toți bani, cum din dos să coprinde.

Pentru care, am întărit și noi cu iscălitura. S-au trecut și în mâna acest[ui] Departament.

1786 iulie 16.

Iordache *biv vel* clucer

Alexandru Becer [?]

trecut în condică

Constantin logofăt Departamentului

Aciasta vânzare de loc, fiindcă s-au făcut și prin știrea noastră și prin cercetarea [a] doi *vtori* vornici, Mihai și Nitul, am adevărat și noi cu iscălitura noastră.

1786 iulie 16.

Ianache Văcărescu *vel* vornic

Acad. R.S.R., LXVIII-23.

Copie, stare potrivită.

271.

1786 iulie 1.

Io Nicolae Petru Mavrogheni voevod, bojiu milostiu gospodar zemli Vlahiscoe.

Dat-am acest cinstit hrisov al domniei mele preasfinții sale iubitorului de Dumnezeu părintelui episcopul Bimnicului chir Filaret, pentru apa ce aduce cu cheltuiala preasfinții sale pentru trebuința metohului sfinților 40 de mucenici de aici din București,

Ca să să știe preasfinții sa stăpânitoriu pre aciasta apă, orice va vrea să facă cu ia [ea], fiind afară din apa ce să aduce pentru obște. Și ca unul ce preasfinții sa au fost cel mai întâi osârguitor pentru aducerea acestii ape pentru obște. Și mai vărtos, fiind cunoscută de toți răvna preasfinții sale ce are spre cele bune și de folos și de podoaba politiei, îl însărcinăm a fi cu priveghere și a avea purtare de grijă deapurarea ca să nu să întâmple vreo sminteală urloaelor și să facă mumbașirlăc suiulgiului de a le cerceta adese și a le drege unde să vor strica, ca să nu contenească atât ale obștei fântâni, cât și apa preasfinții sale, ce din deosebită matcă, cu cheltuiala preasfinții sale, au lămurit-o.

Care apă, mergând înșine domnia mea, împreună cu preasfinții sa, acolo în fața locului, am orânduit pe Hagi Dimitrache Papazoglu, i Panait Hagi Nicul, epitropii ce sânt orânduiți asupra acestor fântâni, de au mers împreună cu suiulgiul Mitrea. Și măsurându-o, au eșit noao măsuri pline de apă, din care doao măsuri, cu voința preasfinții sale, s-au adaos la apa fântânilor celor de obște, una, pentru că și aciasta apă a preasfinții [sale] să aduce tot pe urloaele obștii și a doao, că ne-am socotit cum că poate spre luna lui avgust, de secetă a mai scădea. Și așa au rămas ale preasfinții sale apă lămurită, șapte măsuri, după aciasta formă ce s-au pecetluit într-acest hrisov cu pecetea domniei mele.

Deci, pentru ca să stăpânească preasfinția sa aceste șapte măsuri de apă neclintit și nebântuit de niminea, făcând orice va vrea cu ia, ca un stăpân și pentru a avea purtare de grijă și pentru ale obștii fântâni, ca un mai mare nazăr și epitrop, întărit-am hrisovul acesta cu însuși iscălitura domniei mele, adevărindu-l și cu credința preaiubiților noștri fii: [*loc liber*], i cu a dumnealor cinstiților și credincioșilor boeri: pan Dimitrache Ghica *vel* ban, pan Ștefan Pârșcoveanu *vel* vornic de Țara de Sus, pan Ianache Văcărescu *vel* vornic de Țara de Jos, pan Grigorie Băleanul *vel* logofăt de Țara de Sus, pan Nicolae Filipescu *vel* logofăt de Țara de Jos, pan [*loc liber*] Suțul *vel* spathar, pan Nicolae Brâncoveanu *vel* vistier, pan Costandin Filipescu *vel* postelnic, pan [*loc liber*] *vel* clucer, pan [*loc liber*] *vel* paharnic pan [*loc liber*] *vel* stolnic, pan [*loc liber*] *vel* comis, pan [*loc liber*] *vel* sluger, pan [*loc liber*] *vel* pitar. Și ispravnic pan [*loc liber*].

Și s-au scris hrisovul acesta în anul dintâi al domniei domniei mele aici în orașu scaunului domniei mele, Bucureștii, la anul mântuirii 1786 iulie în 1, de Petrache Ghiurca Bămnicianu.

Io Nicolae Petru Mavrogheni voevod [*m.p.*].

L.P.

Nicolae Filipescu *vel* logofăt, *prociit*

Acad. R.S.R., XCIV-37.

Original, pergament, stare foarte bună; interesantă iscălitura domnului; pecetea domnească, octogonală, în tuș roșu. În fruntea documentului, desenat, în peniță, stema țării, flancată de o parte și de alta de sfinți; pe marginile documentului, chenar auriu; totul foarte frumos și cu migală lucrat.

Milostiiu bojiu Io Nicolaie Petru Mavrogheni voevod i gospodar zemli Vlahiscoe.

Dat-am această domneasca noastră carte la mâinile tuturor mahalagiilor ce să însemnară numele lor în jos, carii şăd cu casile lor în mahalaoa Popescului, ca să fie în pace şi nesupăraţi de către dumnealui *biv vel* logofăt Manolache Brâncoveanul, a nu putea niciodată după vremi să le ceară chirie pentru locul pe care le sânt casele şi împrejmuirile lor.

Pentru că eşind aceşti mahalagii înaintea domnii mele cu jalbă, ne-au arătat că acest loc fiind dinceput slobod, domnesc, s-au odihnit cu linişte pă dansul totdeauna, până în domnia domnii sale Alexandru vodă Ipsilant, şi nu i-au supărat nimeni de nimic, iar de atunci încoace au început dumnealui logofăt Brâncoveanul a să face stăpân pă loc şi a-i apuca de chirie. Şi au cerut la aceasta dreptate de la domnia mea, ca să nu fie supuşi la plată de chirie ce n-au pomenit neam de neamul lor, pentru care ne-au arătat şi zapise ce au de cumpărătoarea caselor, prin care în unile scriu acei vânzători că le-au vândut cu locul lor, iar în cele mai multe arată şi dovedeşte că locul este domnesc.

Am întreat şi pă dumnealui logofăt Brâncoveanul cu ce caută să stăpânească acest loc, şi au răspuns că neamul dumnealor îl are de la domnia sa răposat Costandin vodă Brâncoveanul, arătându-ne pentru aceasta numai nişte cărţi de hotărnicie făcute fără de nici un temei şi dreptate.

Deci fiindcă din însuşi cărţile şi scrisorile ce ne-au arătat dumnealui logofăt Brâncoveanul să dovedea că locul acesta au fost domnesc slobod, şi fiindcă toate lucrurile domneşti sânt împărăteşti, date asupra domnilor numai ca un amanet pe care nu să cade domnii ale risipi încoace şi înolea, de sau şi dat de răposat domn Costandin Vodă la casa brâncoveiilor, rău şi fără de cale s-au dat.

Şi iată printr-această carte a domnii mele hotărâm ca toţi aceştia mahalagii cât şăd pe locul acesta de la carii căuta dumnealui logofăt Brâncoveanul a lua chirie, să fie cu totul slobodi şi nebântuiţi ca să nu poată dumnealui cu nici un cuvânt a-i supăra şi a le cere chirie, după cum nici o dată mai nainte n-au plătit.

I i saam receh gospodstvo-mi

1786 avgust 4.

Mahalagii ce şăd pe locul dumnesc în mahalaoa Popescului

Fota mehterul creştinul
Hristea Paicul
Costandin ceauş armăşesc
Stan craioveanul
Dumitru cojocarul
Barbul logofăt
Costandin hagiul
Nedelco masalagiu
Filip ceauş portăresc
Ion jâmbлару gospod
Ioniţă Moldovean
Ilinca văduva
Năstasie tâmplar
Niculae
Tasiica

Dumitru berarul
Stoian căpitan
Nica croitorul
Tudor şalvaragiu
Petco căpitan de la beciu *gospod*
Neeida croitor
Duşu brutarul
Sacaioğlu
Petre argintar
Greaţa
Despa văduva
Stanca văduva
Ştefan păhărnicele
Tudora văduva
Gheorghe
Cristina sârba

Copie scoasă din cuvânt în cuvânt după condica Divanului întocmai cu acea adevărată carte, care pentru încredinţare o adevărim cu iscălitura.

[indescifrabil] vel logofăt

Colecţia Şerban Flondor.

Copie de epocă, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

273.

1786 august 29.

^Milostiiu bojiu Io Nicolae Petru Mavrogheni voevod i gospodar zemli Vlahiscoiu.

Dă vreme ce pentru casele dăn mahalaoa [*loc liber*], care au fost date de Ancuţa grămăticiasa zestre la două fete ale ei, adică Saftii, ce o ţine Negoită *biv treti* logofăt şi [*loc liber*], ce o ţine Ianache *biv* logofăt *za* vistierie, fiind multă dihonie şi prigonire între numiţii doi cumnaţi, neputându-se uni la stăpânirea împreună, s-au fost făcut hotărârea domnii mele de la divan, prin întărire la anaforaia dumnealor veliţilor boeri, ca să o vînză cu mezat. Şi dăn preţul ce va eşi, să-şi ia fieşcare partea sa, însă cu aciasta poruncă, ca, cu preţul ce va da alţii, să să protimisească Negoită logofăt a le lua, ca unul ce este cumnat mai mare şi ca unul ce au pus şi osteneală la meremetu acestor case.

Dupe care hotărâre, făcându-se casele mezat prin marifetu starostii dă neguţători, s-au şi strigat câteva zile ca să să vînză. Iar ginerii grămăticiesii au căzut la pace şi prin adevărinte în scris s-au învoit între dânşii prin adevărinte în scris (*sic*), ca să dea Negoită lui Ianache, pentru partea sa, în lucru şi în bani, taleri 2.304, rămăind numai de a face zapis Ianache la mîna lui Negoită pentru stăpânire.

- Dupe aciasta au eşi Negoită cu jalbă înaintea domnii mele, zicînd că Ianache, cumnată-său, pentru ca să-l necăjască şi să-l poarte prin judecăţi, s-au întors şi nu va [vrea] să să ţie de aşăzămînt, arătându-ne şi acia învoială a lor de o văzum, fiind cu leat de acum, 1786 iulie 17, iscăliţi Ion (*sic*) logofăt şi Negoită logofăt, prin care scrie că au tocmit partea lui Ioan din casă să o vînză lui Negoită drept taleri 2.304, însă taleri 1.300 o prăvălie, i taleri 504, ce avea să ia Negoită de la soacră-sa şi s-au încărcat Ianache de i-au luat şi taleri 500 să-i dea Negoită cu soroc de doi ani, fără

dă dobândă, făcând aciasta învoială ca să fie nestrămutată până va lua săvârșire prin zapis.

Față fiind și Ianache, s-au întreat dă către domnia mea pentru ce nu urmează învoelii și cu ce cuvânt să întoarcă. Și nici un răspuns vrednic nu avu să ne dea, fără de numai pricinuia că s-au înșălat de au priimit prăvăliia în taleri 1.300, fără de a nu o vedea, fiindcă nu face acest preț.

Așijderea și prețul caselor la mezat, când s-au învoit, era mai puțin, iar acum s-au artărdisit până la taleri 6 000. Și cum că ar fi avut simfonie, prin grai, cu cumnată-său, ca să răspundă el toată cheltuiala și zecimala înaintea a câțiva neguțatori mărturii.

Pentru care, vrând domnia mea ca să ne pliroforisim de adevăr la, aciasta, s-au adus înaintea noastră doi dăntre-acei neguțatori ce au fost la așăzământul lor, anume Nicolae Veneteanul și Triandafil. Și deteră mărturie cu sufletele lor, în frica lui Dumnezeu, cum că pentru așăzământul și tocmeala părții lui Ianache, știu că s-au făcut cu bunăvoia și priimirea lui întocmai cu mijlocul ce să coprinde în mai sus numita adevărită. Iar pentru cheltuială, zeciuală, numai o vorbă au fost, adică au cerut-o Ianache și aceia să fie legătura între dășii, dar Negoită n-au priimit-o, rămăind de a se urma numai cele ce sânt puse în scris.

Deci, fiindcă Ianache nici o silă și nevoe n-au avut, ci cu bunăvoia și priimirea lui s-au așăzat, dupe cum să dovedi atât dăntre-acei mărturii lor, cât și dăntre-acei mărturii ce deteră numiți doi neguțatori, n-au putut a avea cuvânt că s-au înșălat fiind om întreg la minte și în toată vârsta.

Dar cu toate acestea, ca să nu-i mai rămăe lui Ianache nici un fel dă pricinuire, am hotărât ca, peste taleri 2 300, ce s-au învoit, să mai dea Negoită alți taleri 200, înplinindu-i taleri două mie cinci sute, fiind înclăstul aceștii pentru partea lui dăntre case. Și casele să rămăe întru stăpânirea lui Negoită, fără de a nu mai avea Ianache nici un amestec întru nimic.

Ci, dar numărând Negoită la cumnată-său, Ianache, acești bani, taleri două mie cinci sute, să aibă apoi cu aciasta domneasca noastră carte a ținea și a stăpâni partea lui Ianache din mai sus numitele case cu bună pace.

I i sarri receh gospodstvo-mi.

Însă acești taleri două mie cinci sute, în bani s-au hotărât să-i dea Negoită lui Ianache.

1786 avgust 29.

1 L.P.

procit vel logofăt

Arh. St. Buc, Doc. muntenești, 1—64.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea domnească, oetogonaF, în tuș roșu.

274.

1786 septembrie 4.

tCu acest credincios zapis al nostru, adevărim că dăndu-ni-să dă zestre casile părintești în București, din mahalaoa bisericii Crețulescului, să rămăi cei mai mare dumneaci, lelii Saftii, pe jumătate și mie pe jumătate, de către dumneaci maica noastră, Ancuța grămătimeasa și având pricină dăntre prigonire soră-mea cu maică-mea atât pentru aeiaste case, cât și pentru

alte lucruri ce i s-au fost dat de zestre, ne-am judecat în multe rânduri și mi s-au fost dat izbrănire pricinii păn-acum, la leat 1786.

Iar acum, eșând iarăși dă iznoavă, prin jalbă, atât la dumnealor preacinstiții veliți boeri, cât și în urmă înaintea mării sale, Neculae Mavroghene vovod, ni s-au hotărât ca pentru [ca] să lipsească dăntre noi clihoniia și neunirea ce avem, de a putea trăi la un loc și într-acea casă părintescă, ce ne este dată dă zestre, să să facă casa mezat și ce [vaj eși vânzându-să, să împărțim amândoaă surorile pe dăntre doaa, iar nu într-alt chip

Deci, de vreme ce pe când să striga casile la mezat, dumnealui cumnată-mieu, Negoită logofăt, căzând cu bărbată-mieu la simfonie și muncind să să învoiască pă preț de taleri 4800, pe cât ajunsese la mezat casile, cu toate că să alcătuisse aciasta învoială înaintea a doi neguțatori martori și rămăsese ca să ia bărbată-mieu, vechilul meu, de la cumnată-mieu, Negoită, taleri 2 400, însă cu o prăvălie. Și nemulțumindu-să bărbată-mieu să ia prăvăliia cu prețul ce să vorbise la învoială, căci i s-au părut că nu plătește bani, s-au străgănat judecata și pricina aciasta păn-au ajuns casile la mezat, taleri 5 200. Și într-acea vreme, hotărându-să de mării sa Vodă ca să stea mezat pe loc, să cumpere cumnată-mieu, Negoită, și soră-mea, lelea Safta, casile cu taleri 5 000, de vreme ce hotărâse a avea protimisim nu numai dăcăt obștea, ci și dăcăt mine, fiindu-mi sora mai mare și mai întâi măritată.

Deci, după dreptate și după hotărârea mării sale lui Vodă și după bunăvoința și mulțumită mea, rămăind aciasta casă cumpărată de soru-mea cu taleri 5 000 tocma, am priimit de la dumneaci taleri 2 500, jumătate partea mea, cu toată voința și mulțumită. Și dumneaci să aibă a stăpâni casa părintească cu buna pace de către mine în toată vremea, vieții dumneaci și a rodilor dumneaci.

Și am întărit cu iscălitura mea aciasta vânzare dreaptă, care o a[u] adevărit-o și soțul meu și maică-mea, pentru ca să rămăe nestrămutată de-apurarea, rugându-neca să întărească cu iscălituri și dumnealor veliții dvorneci și judecătorii Țării Eumănești.

Drept aceia, s-au dat acest zapis al meu la mâna soră-mii și a cumnată-mieu, ca să fie spre încredințare.

1786 septembrie 4 dni.

Catinca *treti* logofeteasa adeverez [*grecește*]

] L.P. | Ancuța grămătimeasa [*grecește*]

[*două semnături grecești, indescifrabile*]

Nicolae *treti* logofăt, martor [*grecește*]

[*rezoluția Vorniciei*] :

Viind înaintea noastră Ancuța grămătimeasa dinpreună și cu gineri-său Ioan *biv* logofăt *za* vistierie și arătându-ne că acest zapis iaste iscălit de dășii și de fie-sa Catinca, soția lui Ion logofăt, adevărit și de dumnealor ispravnici județului, ne-au dat rugăciune ca să le întărim învoiala aceasta, ce din bunăvoia lor au făcut-o cu Negoită *biv treti* logofăt, ginerile numiții Ancuții grămătimeasii.

Dupe a căroră rugăciune ce ne-au dat, am adevărit și noi cu iscăliturile învoiala lor, ea să să păzască de acum înaintea nestrămutată. Și Negoită cu soția sa, ea niște desăvârșiți stăpâni pe aceste case, volnici

sănt orice va vrea, să facă cu ele, fără de a nu să băntui întru nimic de către mai sus numiții.

1786 septembrie 18.

Ian[ache] Văc[ărescu] *vel* dvornic, mărturie

Arh. St. Buc, Doc muntenești, 1—65.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; interesantă pecetea Ancuței grămăti-ceasa, în tuș negru.

275.

1786 septembrie 24.

Milostiiu bojiu Io Nicolaie Petru Mavrogheni voevod' i gospodar zemli Vlahiscoie.

De vreme ce Gonstandin dascălul cu un ipodidascăl al său aflându-să în toată vremea cu sârguință napristan spre învățătura și procopseala copiilor sholasnici și streini și pământeni, fostu-i-au miluit frații noștri domni, de mai naintea noastră, prin hrisoavele domniilor sale, care ni s-au arătat de le-am văzut, cu priveleghiu ce să coprinde jos mai, care priveleghiuiri fiind cu cale a le avea numiții dascăli ca unii ce să află nelipsiți la această domnească școală puind toată nevoița spre procopseala copiilor sholasnici.

Ne-am milostivit domnia mea de le-am înnoit și le-am întărit mila și privileghiurile ce au avut ca să li să păzească și de acum înainte nestrămutat, adică ei și casele lor, în toată vremea să fie apărate de tot feliul de dăjdii. De nimic nici odinioară val și supărare să nu aibă. Așijderea și drepte bucatele lor încă să fie scutite și de tot nedajnice : stupi, i ramatori de dijmărit și vinul de vinărici. Și să ție și câte o pivniță aici în București, apărate de fumărit, de cămănărit, de vamă, de vin domnesc i agesc, de ortul vătafului de cărciumari și de toate alte orice angarii vor eși pe pivnițe, ori în credință de va fi vinăriciul sau dijmăritul sau dările pivnițelor* ori de să vor vinde, sau măcar vreodată de s-ar întâmpla ca să plătească și cei ce vor avea cărți și hrisoave domnești. Iar mai sus numiții dascăli nici atunci să nu dea, ci totdeauna să fie scutiți.

Asemenea și pentru ajutorul caselor lor să aibă și liude cincii scutiți și apărați de tot feliul de dăjdii și orândueli ce vor eșii pe ceilalți seutelnici de la visterha domnii mele peste an, pe țară; de nici unileniciun val și supărare să nu aibă.

Cum și la vremea oieritului să aibă a scuti oi o suta cincizeci. Deosebbit să fie casele numiților dascăli apărate de orice fel de musafiri și de toate alte beilicuri ori *vel* portar ar fi sau altul din boeri și slujbași. De către nimeni supărare nicidecum de nimic să nu aibă.

Pentru care poruncim domniia mea și dumneavoastră ispravnicilor, i dumneavoastră boeri sau slujii carii după vremi veți fi orânduți cu orice fel de dăjdi și slujbe, de toate câte scrie mai sus să aveți a vă feri și nime-nă întru nimc val sau supărare să nu aibă. Pentru că dascălii de la numita școală pururea au avut aceste mili și de mai nainte și de la alți frați pravos-avnici domnice au stănut oblăduitori creștineștii aceștia țări.

Că asa este porunca domnii mele, *tolico pisah gospodstvo-mi.*

1786 septembrie 24.

procit vel logofăt

Arh. St. Buc, Achiziții noi, CLXX—1.

Original, stare bună, hîrtie cu filigran; întărit cu pecetea domnească, în tuș roșu.

276.

1786 septembrie [f.z.]

Preaînălțate doamne,

Din luminată porunca înălțimii tale prin zapciu ceauș de apros-s-au înfățișat la judecată Eadul bucătaru, i Călin și Oprea țiganii dumnea-*vel* vistier Nicolae Brâncovean, cu jalba ce au dat înălțimii tale asupra dumnealui *biv vel* logofăt Manolache Brâncovean, zicând cum că având case ale lor în mahalaoa Popescului, pă ei i-au scos din casile lor și au p-țigani de ai dumnealui cu cuvânt că iaste locu al dumnealui, și cerea dre-tate de a li să da casile zicând că iaste loc slobod domnesc, iar nu al du-nealui.

Dragomir logofātu vechilu dumnealui Siv *vel* logofăt Manolache Bră-covean răspunse zicând că acest loc din mahalaoa Popescului iaste l-dă moștenire al dumnealui, care loc fiindu-i dumnealui trebuincios, pen-aceia l-au luat de la dănsii și pă ei nevrând dumnealui a-i păgubi de bir-lele ce au avut pă dansul, cu prețuirea maimar-bașa i a altor meșterit-au fost cu dreptul le-au plătit casele fără de a nu-i păgubi cu nimic. În-văzând dumnealui că nu au alt loc de a-și face case, le-au dat și loc la a-parte tot al dumnealui ca să-și facă case, pe care loc au fost și doaă c-gata de au intrat doi dintr-acești trei țigani întrînsele fără de a nu face v-cheltuială, numai oareșice ce le-au dres.

Iar pentru că ziseră ei că nu iaste loc al dumnealui, spre dovadă arată Dragomir logofăt vechilul dumnealui trei anaforale, însă una cu l-1776 a dumnealui *biv vel* medelnicer Dumitrache, i a dumnealui *biv*-pitar Costandin Nenciulescu ce au fost rânduți din poruncă domnea-de au făcut cercetare la fața locului, dă au ales și au dăscoperit acest l-i alta eu leat 1779 a dumnealui *biv vel* ban Filipescu fiind atunci *vel* dvorn-i â dumnealui *vel* dvornic Ștefan Prăscovean și a domnului *biv vel* log-Scarlat Grecean, iarăși făcută cercetare la fața locului și dăscoperit l-al dumnealui căzut în partea dumnealui de la împărțeala casii dumnea-și alta cu leat 1784 a acestui departament dă judecata ce au avut cu u-din mahalagii și rămași dă judecată.

Aduse și doi oameni bătrâni anume Pavli căpitan, i Lepădat logo-oameni ca dă 90 ani, carii detersă mărturie, zicând că acest loc știu că i-al dumnealor boerilor brancoveni unde au fost și țigăniia dumnealor, afară din țigăniia dumnealor, de la ceilalți mahalagii de acolo ce avea c-pe acest loc lua chirie.

Deci fiindcă dintr-aceste scrisori, ce să arată mai sus, care să văz-făcute cu bune cercetări și foarte cu amăruntul, cum și după mărturiia detersă acești doi oameni bătrâni dovedit fiindcă locul iaste drept al du-nealui, după dreptate găsim cu cale a-l stăpâni dumnealui cu bună pa-iar pentru binalile țiganilor jăluitori, fiindcă iaste netăgăduit dă dă- că li s-au plătit și li s-au dat și loc al dumnealui într-altă parte dă ș-au fă-

case. așijderea găsim cu cale să rămăie dumnealui nesupărat, iar hotărârea dăsvărșită rămâne a să face de către înălțimea ta.

1786 septembrie.

[indescifrabil]

[indescifrabil] stolnic

[indescifrabil] Cantacuzino biv vel armaș

Andonie [indescifrabil]

trecut [în] condică

[rezoluția domnitorului] :

Io Nicolae Petru Mavrogheni voevod zemle Vlahiscoe gospodar.

Măcar că s-au fost dat cartea domnii mele acestor mahalagii, cum că locu să fi fost domnesc, slobod, dar pe urmă dând jalbă dumnealui *biv* ^logofăt Manolache Brâncoveanu și orânduindu-se la Departamentu de Șapte s-au cercetat cu amăruntul prin sineturi vechi și adevărte temeince și prin mărturii și s-au adevărit că este locu strămoșesc al dumnealui dupe cum pe larg printr-această anafora ni să arată.

Cu cale dar și cu dreptate fiind cercetarea Departamentului o întărim și hotărâm și domniia mea a stăpâni dumnealui *biv vel* logofăt după semnile ce ni să arată printr-această anafora, cu bună pace.

1786 noiembrie 15.

L.P.

vel logofăt

Colecția Șerban Flondor.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; întărit cu pecetea domnească, în tus roșu.

^ 77 _

[1786] noiembrie 2.

Io Nicolae Petru Mavrogheni voevod i gospodar zemli Vlahiscoe.

După cum toate rufeturile altor meșteșuguri, cerând și cuiumgii de aici din orașul domnii mele, București, a să face și ei rufet și a li să întări cu privileghiu domnesc obiceiurile ce au avut, cum au toate rufeturile și fiind cu cale pentru folosul obștii a să pune și acest meșteșug la orânduială, s-au cercetat de către domniia mea cererile lor de obiceiul ee au avut. Și cele ce s-au găsit cu cale și dă trebuință pentru obștescul folos, le-am întărit printr-acest domnescul nostru hrisov ca să li să păzească neștrămutat.

Adică să să facă acum cercetare prin mărifetul dumnealui *vel* eământă-raș spre a să alege meșterii cei vrednici cu știința meșteșugului pe deplin și aceștia să vor găsi destoinici și vor fi primiți de breaslă, trecându-se numele lor la catastihu cămării și luînd și dajdie de la visterie, să aibă a întră la rufet. Dintre carii să să aleagă trei-patru carii vor fi mai meșteri și mai bătrâni și cu alegerea obștii să să orânduiască a fi proesti, dinpreună cu cuiumgi-bașa.

Și așa numai aceștia ce să vor alege acum cuiumgii și să vor face acum știuți și cunoscuți la acest rufet în orașul Bucureștii^ să aibă a lucra meșteșugul acesta. Iar cei streini ce vor veni, după vreme, din altă parte și alții

ce nu au nici o statornicie și dajdie, să nu aibă voe a lucra făr-de știrea cuiumgi-bași și a rufetului.

Pentru că cu slobozenia ce avea până acum aceia streini ce sânt făr-de nici o statornicie, să făcea multe înșălăieuni și ataxii norodului. Ci pentru unii ca aceștia streini și alții ce n-au statornicie să să urmeze după cum mai jos orânduim. Cum nici alții din alte rufeturi să nu fie volnici a să amesteca și a lucra meșteșugul acesta.

Cuiumgi-bașa cu proisti și cu bătrâni rufetului acestuia să aibă a căuta judecățile și socoteli când să va întâmpla a avea între dănsii pricină pentru ale meșteșugului lor, i pentru călfi și pentru ucenici. Iar cuiumgi-bașa dă sineși făr-de longe •[?] să nu fie volnic a cerceta și a hotăra pă cinevași, spre vreo cercetare, cum și pă cei ce vor cădea în vreo greșală pentru ale meșteșugului lor, iar să nu aibă voe a-i slobozi făr-de știrea proistoșilor și a bătrânilor rufetului.

Cuiumgi-bașa și cu acei proistii, dând dă știre tuturor cuiumgiilor porunca și hotărârea hrisovului domnii mele să privegheze pururea ca fieșcă lucru ce va tocmi, să să lucreze întocmai după tocmeala ce va face muștiriu cu argintam, făr-de a nu îndrăzni vreunul din argintari să facă lucrul calp cu amestecătură de alte materii, sau mai prost din preț ce au tocmit.

Mai vartos cu perierghie să fie la lucrurile prostimii, cari nu cunosc, căci de să va găsi vreunul din cuiumgii că au făcut înșelăciune și au stricat lucrul cuivași sau nu au lucrat după tocmeală, paguba muștiriuului aceluia să va pîti-o cuiumgi-bașa cu proistii și încă să vor pedepsi și ei dinpreună cu acel cuiumgiu pentru nepurtarea de grijă la datoriia lor.

Să ție cuiumgi-bașa, i cu trei proisti cutie de milostenie cum au și alte rufeturi, pecetluită cu pecețile a cuiumgi-bași și cu a celor patru (sic) proisti și dată la locul unde vor găsi cu cale prin chezașie bună, puind fieșcare meșter pe săptămână, de prăvălie, câte o para. Și când va fi trebuință a să face milostenie, să nu fie volnic cuiumgi-bașa a dășchide cutiia ci să să adune cu proistii și cu rufetul lor ca, cu toți dinpreună, unde vor găsi cu cale acolo să să dea, fiind catastih de venit și de cheltuială, cui s-au dat pe anume.

Cuiumgi-bașa și cu acei proisti să aibă putere, cu ceaușul lor, spre a aduce la judecată pă cuiumgii ce vor avea pricină și socoteli de ale meșteșugului lor, unul cu altul.

Nici un meșter să nu dășchiză prăvălie făr-de știrea și longea rufetului lor.

Căți streini argintari vor veni în București, întâi să lucreze un an la prăvălie de meșter pământean și apoi, de va găsi cu cale cuiumgi-bașa și cu bătrâni rufetului că este vrednic de a ținea prăvălie și va da cheza bun, luînd dajdie la visterie și trecându-i-să numele la cămara domnească, așa să dășchiză prăvălie, dând la cutiia rufetului taleri cincisprezece și cuiumgi-bași, pentru avăet, doi bani noăzeci, afară numai din feciori de meșter ce va rămânea în locul tatăne-său meșter, acela să nu să supere a dă nici la o parte, nici la alta, ci să urmeze a pune și el paroa pe săptămână cum au pus-o și tată-său.

Ucenici să aibă a sluji spre învățătura meșteșugului dupe zapisul și tocmeala ce vor face cu meșteri, **stand** până la soroc tot la mâna aceluia meșter, iar să nu să prefacă din meșter în meșter.

Cum și toți meșteri să să ferească de a priimi ucenici altuia, purtând grijă stăpânul ucenicilor cu silință* spre învățătura meșteșugului desăvârșit dupe sorocul ce-și va pune cu părinții copiilor. Ucenicul, după ce v

eși din ucenicie, să șază un an tot la mâna aceluiaș meșter care l-au învățat meșteșugul, plătindu-i stăpânul simbrie pe acel an, precum să va găsi eu cale de către cuiumgi-bașa și de proisti ai rufetului lor.

Așijderea și călfie bășcălii să nu fie slobozi a eși de la o prăvălie și să să prefacă la alta făr-de știrea și longea rufetului lor, ca să să cunoască pentru ce sfârșit va să iasă de la acea prăvălie și să meargă la alta-. Cum și ceilalți meșteri să nu-i priimească făr-de dovadă că ori prin voe sau cu știrea rufetului au eșit de la meșterul său.

Deci, fiindcă aceste ponturi și orânduială ce le punem domnia mea, sănt toate spre a lor folos și bună înlesnire a alișverişului, să fie dar și ei datori a le păzi, ca să lucreze după tocmeala ce vor face cu muștiriu, iar nu calp și cu înșălăciune, nici să ceară la lucru preț peste orânduială.

Pentru că de să va dovedi că au metabirisit vicleşug și înșălăciune și au preeupit lucrul peste orânduială, nu numai vor pierde priveleghiurile acestea, ci li să va face și pedeapsă. Și lângă dănșii să va pedepsi mai greu curamgii-bașa al rufetului, i acei bătrâni proisti pentru nepurtarea de grijă la ceia ce sănt îndatorați.

Și întărim hrisovul acesta cu însuși credința domnii mele Io Nicolae Petru Mavrogheni voevod și cu credința preaiubiților domnii mele fii, Costandin voevod, Petru voevod și cu tot sfatul dumnealor cinstiților și credincioși boerilor celor mari ai divanului domnii mele : pan Dumitrache Ghica *vel* ban, pan Nicolae Brâncoveanu *vel* vistier, pan Ștefan Prășcoveanu *vel* dvornic de Țara de Sus, pan Ianache Văcărescu *vel* vornic de Țara de Jos, pan Grigorie Băleanu *vel* logofăt de Țara de Sus, [p]an Nicolae Filipescu *vel* logofăt de Țara de Jos, [p]an Costache Mavrogheni *vel* spathar, [p]an Costandin Filipescu *vel* postelnic, [p]an Ioan *vel* clucer, [p]an Vasilache *vel* paharnic, [p]an Alexandru Văcărescu *vel* stolnic, [p]an Costandin Eacoviță *vel* comis, [p]an [*loc liber*], *vel* sluger, [p]an [*loe liber*] *vel* pitar. I ispravnic [p]an Nicolae Filipescu *vel* logofăt.

I s-au scris hrisevul acesta întru întâiul an dintru întâia domnie a domnii mele aici în orașul scaunului domnii mele, Bucureștii, la anii de la nașterea domnului nostru [Isus Hristos] leatul [*loc liber*], în luna lui noembrie în doă zile, de Gheorghe logofătul *za* divan.

Io Nicolae Petru Mavrogheni voevod [*m.p.*].

Nic[olae] Fili[pescu] *vel* logofăt, *procit*

Trecut în condica Divanului.

Arh. St. Buc, Achiziții noi, MMMXLI-13.

Original, stare foarte bună, hîrtie cerată; pecetea inelară, octogonală, în tuș roșu frumoasă semnătura domnului.

278.

1786 noiembrie 12.

-Milostiu bojiu Io Nicolae Petru Mavrogheni voevod i gospodin cernii Vlahiscoie.

Fiindcă nici un lucru pre pământ nu să să vărșaste făr-de voia lui Dumnezeu și făr-de ajutara prea blagosloviți stăpânii noastre născătoare

de Dumnezeu și pururea fecioarii Marii, a cării bunavestire să prăznuest la domnescul nostru scaun din Curtea Veche i același dar ajutor și putere a preasfinții stăpânii noastre au binevoit și însuși puterea sa au lucrat pri osârđiia și cheltuiala noastră de s-au adus întru podoaba acei din vechim obicinuită și după pravilă stare a domnii, unde să află sfânt și dumnezeescu său lăcaș, cinstindu-să în numele său și întru podoaba politii și îndestrea rea obști București, apele *ot* Crățulești, făcându-să cișmele curgătoare, ată înăuntru curți și afară din poartă, cât și în deosebite locuri si părți al politii, iar mai vărtos afară la câmp de marginea Bucureștilor, în locul ce s numește la căpătăiu Podului Mogoșoi, am rădicat o înfrumusețată zidire făcând chioșcul cu odăi și cu toată podoaba sus și jos și cu havuzul, precum este de față văzut, unde pot ajunge și toți lăcuiitorii politii de merg pe jos fiind aproape și își fac priveala lor.

Care, atăta aciasta înfrumusețată zidire, cât și toate apele le-am afic risit (*sie*) la însuși Dumnezeu, carele au lucrat și au săvârșit aceste, al căru ajutor îl cerem, ca și la osebite ape *ot* Giulești, iarăși puterea sfinții sale să lucreze prin osârđiia și cheltuiala noastră, a le aduce și pe acelea întru ma multă îndăstulare.

Deci, fiindcă dintr-acestea ape *ot* Crățulești care s-au adus, am binevoit și din însuși proerisis a domnii mele am'cugetat ca să arătăm ha către dumnealui cinstit și credincios boerul domnii mele, Ianache Moru *biv vel* dvornic, întru cinstea și îndestularea casii dumnealui și a tuturo oamenilor dumnealui, cum și a înprejurașilor mahalagii, am dat dar dumnealui sale aciasta a noastră domnească carte, ca să aibă una măsură de apă, ca măsură de apă să fie dumnealui volnic a o metaherisi la casa dumnealui

Pentru care, hotărâm ca nici odinioară să nu i să înpuțineze, nici s i să ia aciasta măsură de apă, ci totdeauna să o aibă întreagă și făr-de nici scădere, atăt dumnealui cât va avea viața de la Dumnezeu, cât și după săvârșirea dumnealui să rămăe la casa dumnealui veșnică și nestrămutată ca un har ce dintr-a noastră osteneală și cheltuială i-am făcut, după volnicia ce am avut pă a n[o]astră dreaptă lucrare.

Drept aciasta, poruncim și dumneavoastră ipitropilor ce veți [f după vremi asupra cismelilor (*sie*) din București, cum și ție suiulgi-bașa și meștirilor suiulgii și voă scutelnicilor ce sănteți orânduți pentru șanțu cismelilor, nu numai să vă feriți a face, după vremi, vreo scădere la numit măsură de apă a dumnealui și încă cu ajutorul cel cuvincios să aibă ad meșteri suiulgii când va avea o trebuință de vreun meremet și de curățenie

Și am adevérit dumnealui harul acesta și cu însuși domnească noastră carte.

I i sam rekeh gospodstvo-mi.

1786 noembrie 12.

Io Nicolae Petru Mavrogheni voevod [*m.p.*].

L.P.

vel logofăt

Acad. R.S.R., CXC VII-12.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; sigiliul domnului, octogonal, în tuș foarte interesantă semnătura domnului.

Io Nicolae Petru Mavrogheni voevod, bojiu milostiiu gospodar zemli Vlahiscoe.

Așăzământurile și întocmirile cele cu cale și cu dreaptă orânduială făcute la orice pricină acelora ca niște bune și drepte ce sânt priimate lui Dumnezeu și oamenilor, să cuvine lor mai bună adevărire și întărire dă către domnii și oblăduitorii ce li s-au încredințat de la Dumnezeu stăpâniri dă țări și dă noroade, ca nu cumva, dupe vremi, strămutându-se și căzând dă orânduială lor cea bună, să rămăe în străbătate.

Ou cât mai vartos cele ce sânt spre folosul și ajutorul sfintelor și dumnezeștilor lăcașuri, unde neîncetat să proslăvește numele marelui Dumnezeu și de unde toți așteptăm mila și ajutorul,* datori sîntem a le întări ca să să păzească nestrămutat.

Drept aceia dar, fiindcă Hagi Dimitrache Papazoglu, prin jalbă dă rugăciune au arătat domnii mele, cum că zidind aici în orașul domnii mele, Bucureștii, pe locul său ce-l are luat cu schimb de la dumnealui cinstit și credincios boerul domnii mele, Nicolae Brâncoveanu *vel* vistier, împotriva bisericii vechi a Sfântului marelui mucenic Gheorghie, purtătorul dă biruință un han cu cheltuială dă însuși a lui strănsoare și cu toate cele dăn prejur trebuincioase, acest han împreună cu moșia sa ce o are cumpărată în județul Ilhovolui, care să numește Bălceștii, i Suleștii, stănjăni domnești patru sute cincizeci, ca niște drepte ipostatica ale sale, le-au hotărât a rămânea în urmă, după petrecaniia vieții lui, la frate-dău, Fotie Papazoglu și la nepotă-său, Diiamandi Fotiu, să le stăpânească ca niște clironomi ai lui, ei și moștenitorii lor, fără-dă a nu avea însă voce nici să le zălojască, nici să ie vază, spre a nu întră la streine obraze.

Și cine va îndrăzni să cumpere, ori să priimească amanet și să dea bani pentru acest han sau pentru vreo parte dăntre-ale hanului, acela să-și piarză banii și simfonia lor să rămăe a cheri și întru nimic nesocotită, pentru căci din venitul hanului, adică dăn chirii, au rânduit să fie datori numiți clironomi ca să dea, pe tot anul, la acea de la Patmon sfânta și dumnezeiască mănăstire a sfântului slăvitului apostol și evanghelistul Ioann Bogoslov, câte taleri una sută, ca să să facă în tot anul obedie dă obște, cu liturghie și pomeniri ia zioa hramului sfântului marelui mucenic Dimitrie izvorătorul dă mir, cu cherodosie, cu masă dă obște părinților, i celor de la învățătură ucenici ai școlii de acolo.

Și pentru ca să i să facă numitului hagi și liturghie în toate săptămânile o dată, adică sâmbăta, la biserica sfintelor moaște acelui dăntre sfinți părintelui nostru, Hristodor. Iar la școala de acolo, a numiții mănăstiri Sfântului Ioan să dea, deosebit, pe tot anul, câte taleri două sute cincizeci, împărțindu-i la cinci sărguitori ucenici săraci, câte taleri cincizeci, spre ajutorul la silința și truda învățaturii și a procopselii lor.

Așijderea, pe tot anul, să mai dea la mănăstirea dă călugărițe a preasfinții stăpâni noastre ce să numește Izvorul vieții, câte taleri cincizeci, din care să ia preotul liturgos câte taleri cinci, pentru a pomeni numele său și a neamului său, iar ceilalți să-i împarță maicile călugărițe ce lăcuesc într-ansa, analogon.

Să mai trimită încă câte taleri zece, care să să dea preoților de la Sfânta Peșteră și de la moaștele Sfântului Hristodor, ca să pomenească și aceștia tot acele nume.

Oare aciasta toată sumă, ce să adună taleri patru sute zece, să aibă datorie netăgăduită, mai sus numitu frate-său și cei dupe dansul clironomi, ca negreșit să-i trimită pe fieșcare an la sfânta mănăstire a sfântului apostol și evanghelistul Ioan Bogoslov, prin mâna celor ce să află în Țarigrad, mai aleși cojocari ce sânt epitropi la aciasta sfântă mănăstire și la școala de acolo, care epitropi au a-i trimite la aciasta mănăstire, unde să să împarță cum mai sus rânduește.

Și pentru ca să să păzească aciasta rânduiala mai cu întemeere, spre purtarea dă grijă de a să trimită pe tot anul nelipsit, au ales și de aici dăntre neguțători, cojocari ce sânt cu hrisov domnesc și au rânduit și pe aceștia epitropi. Oare epitropi de aici, pentru aciasta afieromă în vremea cuviincioasă să să ajungă cu cei ce sânt dă cinste neguțători de la Țarigrad și epitropi ai numiții sfinte mănăstiri și școală, având datorie și purtare dă grijă ca să să trimită, pe tot anul, aceste afieromata.

Către aciasta îndatorește pe numiții clironomi și pe cei, dupe vremi, diiadohi ai lor să să silească pentru numitele ipostatica, adică hanul și moșia, ca să le fie întregi și să le meremetisească dăn veniturile lor. Iar dă să va întâmpla, ferească Dumnezeu, dăn vreo întâmplare dăn cele mari și fără-dă veste să să strice, și să să sfărâme, datori să fie numiții clironomi 4 le lucra și a le întemeia la loc cu din veniturile lor ce ia de la dănsle pe tot anul.

Asupra căruia așăzământ și hotărârea aciasta a sa ce au făcut numitului hagi, ca un volnic și stăpân pe ale sale drepte ipostatica, dăn însuși cugetul său, nesilit de nimeni, făcut-au cărțile sale dă încredințare, una la mână clironomului său, Fotie Papazoglu, și alta la numita sfânta mănăstire a Patmon, iscălite cu însuși mână și pecetea lui, încare au iscălit și au pecetluit și însuși fratele său, numitul Fotie Papazoglu și alți neguțători vrednici credinții mărturie, care le-au arătat dă le-am văzut și înșine domnia mea, cu leat 1785 aprilie, coprinzătoare dă toate acestea pă larg, adevărită și dă preasfinția sa părintele mitropolitul țării, chir Grigorie și de dumnealui cinstit și credincios boerul domnii mele, Scarlat Grecianu *biv vel* logofăt. Asupra căroră au fost dat și domnia sa Mihai Suțu voevod hrisovul domnii sale dă întărire, unul la mâinile clironomului său, pentru buna stăpânire a acestora cu urmarea așăzământului ce-l îndatorește și altui sfinții mănăstiri de la Patmon și școlii de acolo pentru a priimi acest etision pe tot anul nelipsit și dupe petrecaniia lui de la clironomi lui, dupe care au cerut și de la domnia noastră întărire pentru a să păzi așăzământul său.

Deci, știute fiind aceste ipostatica că cu bună stăpânire sânt drepte ale sale, fără-dă nici o pricină și văzând domnia mea așăzământul acesta a lui cu cale și cu bună orânduială făcut, păzind și clironomilor lui dreptate și a sufletului său pomenire vecinică cu ajutorul ce au făcut către acești sfinte și dumnezești lăcașuri, mai vartos, la niște locuri cuviincioase și la mănăstire și școală ca aciasta ce este vrednică de ajutor, unde nu să cheltuește în zadar, ci la trebuințe știute și vrednice dă laude și dă pomenire unde datori sântem cu toții pentru cea dă obște procopseala a neamului nostru creștinesc ce ese de la acia școală.

Pentru aceia dar, ca un așăzământ cu cale care nu să împotrivește nici la pravili, nici la hotărârea testamentului ce este pentru afieromata, nici la vreun obicei al pământului și care s-au fost făcut de față știut, l-am întărit și noi, spre a fi bine păzit întru toate, atât dă către vericine alții, cât și dă către însuși clironomii numitului hagi, care au fost unit la aciasta

voe și hotărâre și an iscălit împreună, fără d-a nu putea în urmă a cerea nici un fel de dăva sau urmare împotriva, spre paguba și scăderea numiții mănăstiri și a școlii.

Și am dat acest domnescul nostru hrisov la mâinile numitului hagiu Dumitrache și la mâinile lui Fotie Papazoglu, fratele și clironomu lui, carele^ dupe moartea fratelui său, să aibă a face zapt hanul și moșia întrudă săvârșită stăpânirea lui, să le ție și să le stăpânească în bună pace și nesupărat, atât el cât și fiii și clironomi lui, păzind însă întru toate șarturile și așăzământurile, câte să coprind mai sus, neclintite, dând pe tot anul acest mai sus arătat sumă de etision întreg și fără-dă nici o scădere.

Care etision, măcar și împărțindu-se stăpânirea hanului, dupe vreme, la mai multe mâini de moștenitori ai lor și prefăcându-se mănăstirea și școala de la Patmon, să n-aibă a face pricină vreo scădere și pagubă de afieromata aciasta, ci dăn chirii să-și ia mănăstirea și școala aciasta sumă de bani toată, dăplin, nici să poată clironomi cu vreun fel de pricină, ori cuvânt că s-au stricat vreo parte dintr-ale hanului și trebuie cheltuială la meremet, ori cu altfel de cuvânt, a scădea și a păgubi mănăstirea și școala dăn rânduita sumă de bani, ci totdeauna, dupe vreme, să dea dăplin. Care bani să aibă a să împărți întocmai dupe orânduială și hotărârea numitului hagiu fără-de nimic schimbare, fiind datori părinții de la numitele biserici să facă acele sfinte liturghii și slujbe întocmai precum au rânduit întru pomenirea sufletului său.

La care, am binevoit și noi dar a ne împărtăși cu pomenire și facere de bine către ajutorul școlii sfinții mănăstiri și pe lângă orânduia sumă de bani al mai sus numitului etision, dăn venitu lui numitului han, afierosim și domnia mea fumăritul a toate prăvăliile hanului acestuia care este venit al cămării domnești, să aibă a fi acel fumărit milă de la domnia mea la numita școală ot Patmon, fără-dă a să amesteca fumării domnești întrunimic. Care fumărit în vreme strângându-se pe tot anul de vechili și epitropii ai sfinții mănăstiri și ai școlii ce sânt aici, să-i trimită pe tot anul nestrămutat, iarăși prin știrea celor dăn Țarigrad, neguțatori, cojocari de cinste și epitropi.

Cum și când să va întâmpla a muri vreunul dăn neguțatorii cei șăzători într-acest han și dănr-al lui singur proeresis și bunăvoe va lăsa în diiată lui cevaș milă și ajutor la numita sfânta mănăstire și școală, să nu să oprească acia danie de către boerii epitropi ai cutii sau de către alții cu vreun fel de cuvânt, ci să dea nepoprit și dăplin.

Așijderea facem și către numitu hagiul harul și mila aciasta ca Hristea Gheorghiu, purtătorul de grijă al hanului acestuia, ce este neguțator strein venit acum dăn streinătate fără-dă a avea vreo pricină de dajdie, să fie apărat de toate dajdiile și orânduile vistierii și ale cămării domnești, scutind și ale lui drepte bucate ce va avea : stupi, i ramatori de dijmărit și vinul de vinărici. Cum și o pivniță a numitului hagiu dăn două pivnițe ce sânt la han, să fie scutită de fumărit, de cămănit, de vamă, de vin domnesc, de ortul vătășăsc și de toate obiceiurile pivniților. Care aciasta pivniță nu intră în fumăritul hanului ce l-am afierosit domnia mea.

Așijderea să fie scutiți și doi hangii, doi dulgheri și doi zidari pentru trebuința și meremetul hanului, pe cari aceștia găsindu-i fără de pricină de dajdie și fără de nume în vistieria domniei mele, ci cercetându-i dumnealui vel agă și fiind cu adevărat streini, să le dea adevărte la mâini, ca să ia pecetluituri domnești pe numele și chipul lor.

Către aciasta, fiindcă numitu Hagi Dumitrache Papazoglu, i frate-său, Fotie, s-au aflat și să află neguțatori de cinste și la locul lor părinții lor neam de neguțator mai ales și mai de cinste și ei de când să află aici în pământul țării, pururea au fost și sânt cu neguțatorii ale capanului, au fost așăzați prin cărți domnești, ce le văzum domnia mea, la orânduială boerilor de neam, ne-am milostivit domnia mea asupra lor și le-am întărit orânduială mila aceia ce au câștigat printr-acest hrisov ca să fie știuți cum că sânt așăzați la orânduială boerilor de neam și ca să li să păzească și lor privilegiul întocmai ca și celorlalți boeri de neam.

Le mai adăogăm domnia mea și aciasta milă, ca în vreme când dupe trebuință să va întâmpla a să pune pe boeri și pe neamuri împrumutări sau ajutorințe sau verice, ei și atunci întrunimic să nu fie supărați. Așijderea și când să va întâmpla, dupe vreme peste anuri (*sic*), zaherele, angarii Bau alte cereri, acest han să fie apărat și nebântuit.

Și am întărit hrisovul acesta cu însuși domneasca noastră iscălitură, și pecete și cu mărturia preaiubiților domniei mele fii, Costandin voevod, Petru voevod și a dumnealor cinstiților și credincioși (*sic*) boerilor celor mari ai divanului domniei mele : pan Dumitrache Ghica vel ban, pan Nicolae Brâncoveanu vel vistier, pan Ștefan Prâscoveanu vel vornic de Țara de Sus, pan Ianache Văcărescu vel vornic de Țara de Jos, pan Grigorie Băleanu vel logofăt de Țara de Sus, pan Nicolae Filipescu vel logofăt de Țara de Jos, pan Costache Mavrogheni vel spathar, pan Costandin Filipescu vel postelnic, pan Ioan vel clucer, pan Costache Eacoviță vel comis, pan Vasilache vel paharnic, pan Alexandru Văcărescu vel stolnic, pan [*loc liber*] vel sluger, pan [*loc liber*] vel pitar. Și ispravnic, pan Nicolae Filipescu vel logofăt.

Și s-au scris hrisovul acesta în scaunul Bucureștii, în logofeția divanului domniei mele, de Ianache logofăt de taină, la leat 1786 noemvrie în douăzeci și una.

Io Nicolae Petru Mavrogheni voevod [*m.p.*].

IL.P.!

Nicolae Filipescu vel logofăt, *procit*

Acad. R.S.R., GI-27.

Original, pergament, stare foarte bună; sigiliul domnesc, octogonal, în tuș roșu; foarte frumoasă și interesantă semnătura domnului. În fruntea documentului, stema țării, în negru, înconjurată de un chenar auriu, în jurul căruia sânt literele: Io- Nc. Pt. Mg.w (toate litere mari, în tuș roșu), iar pe marginile documentului, chenar înflorat, auriu.

280.

1786 decembrie 20.

Io Nicolae Petru Mavrogheni voevod i gospodar zemli Vlahiscol.

Între alte cuviințioase ce ne muncim și ne nevoim domnia mea a le pune la bună orânduială în faptă, spre folosința cea de obște a păzitorii de Dumnezeu creștinești țării aceștia, ce ni s-au încredințat, fiind și refuți blănarilor suptiri, i cojocarilor groși, cărora căzându-se a li să întări și lor privelegiurile ce au avut și li s-au urmat, s-au făcut din porunca domniei mele cercetare și câte s-au găsit cu cale și trebuințioase atât pentru dănișii cât și pentru folosul obștii, le întărim printr-acest domnescul nostru hrisov ca să li să păzească nestrămutat, adică :

Numai cei ce sânt știuți și cunoscuți de meșteri cu dajdie ia visterie și priimiți de rufet, aceia să lucreze meșteșugul' acesta, iar alții- streini, fără-de căpătai și statornicie, să nu fie voinici până nu-și va lua bir de la cămară și voe de la chiurciu-bașa, i bătrâni rufetului, ca să-l cerceteze de este vrednic cu știința meșteșugului pe deplin, din care meșteri știuți și cunoscuți de vrednici, care vor fi mai de ispravă, bătrâni și eu'pfași, să să aleagă șase, însă patru din cojocari suptiri și doi din cojocari groși, care să fie proesti aibreslii, ca cu dănșii împreună să aibă chiurci-bașa a-și povățui breasla lor și a purta grija peste toată vremea a să urma și a să păzi cele ce orânduim mai jos, anume :

— întâi, să aibă chiurciu-bașa, împreună cu acei proesti a căuta pricinile și judecățile breslii lor, pentru ale meșteșugului, pentru ucenici, i călfi, pentru cei ce vor face stricăciuni la lucru cui vaș și pentru cei ce vor fi neurmători la vreuna din câte sânt legați și hotărâți a le păzi prin hrisovul acesta al domnii mele. Dă care, când va fi trebuință, strângându-să la un loc cu chiurciu-bașa, adică când va fi în pricină împreună blănari, să să adune numai blănari, iar când va fi în pricină cojocari, să să adune iarăși proesti ai acelu meșteșug, carii împreună cu chiurciu-bașa, i cu ceilalți, să trimită să cheme pă cel cu pricina și când același de sineși nu va urma a veni, după știința ce-i va face chiurciu-bașa și cu ceilalți proesti prin trimis, atunci să aibă volnicie a-l aduce și fără de voe-i, cu ceauș de cojocari și să-i ia treapd, bani patruzeci, după obiceiul ce au avut, să hotărască pricina aceia în scris, supt iscăliturile lor, după dreptate și după obicei meșteșugului lor.

Și pă cei ce va fi cu pricină de îndreptat, să-i îndrepteze, iar pă cel ce va fi cu vină, de va fi vina lui mai mică, să-i facă cercetare (*sic*) și dojana, după obicei rufetului, iar pe cei ce va fi cu vină de pedeapsă, să aibă a-l arăta la dumnealui ^eământăraș, dinpreună cu alegerea lor, în scris, ca cercetându-i-să vina, să-l pedepsească, însă pe unii ca aceia vinovați să-i hotărască a da și câte oareșicare geremea la cutia de milostenie a breslii lor, după măsura vinii, în loc de pedeapsă.

Iar altul, nimeni să nu să amestice la pricinile și judecățile ce să întâmplă între dănșii pentru ale meșteșugului lor.

Să aibă a ținea rufetul acestuia cutie după obicei ce au avut, în care să să strângă de către orânduitul ceauș al chiurciu-bași în toate sâmbetile săptămânilor câte trei bani de fieșicare prăvălie, ori blănărie, ori cojocărie.

Așijderea să să strângă la cutie și de tot neguțătorii cazacliu, însă raele ai preaputernicii împărății, când va fi, de orice fel de marfă cazacliiască de la vânzător, treizeci de bani la suta de lei, cum și de la cumpărător raele ai preaputernicii împărății iar alți treizeci de bani ia suta de lei.

Așijderea să să strângă la cutie și oareșicare geremele de la unii ce vor fi hotărâți de către dumnealui *vel* eământăraș, după cum am zis, pentru vinile lor, cum și de la alții care, deosebit, le vor da mâna a face de sineși vreo milostenie și vor vrea însuși a arunca la cutie.

Așijderea să să strângă și cei câte taleri zece de la cel ce va eși meșter a dășchide prăvălie, precum mai jos să coprinde. Care aciasta cutie, în care este să să strângă acest venit de bani, să să pecetluiască cu șase peceți ale proestoșilor ce s-au zis mai sus. Și așa pecetluită să să păstreze, dinpreună cu acest domnescul nostru hrisev în seama unui proestos pământean, pe care îl va alege chiurciu-bașa și tot rufetul, purtând chiurciu-bașa de grijă ca să să strângă venitu ce este orânduim.

Și când din breasla lor să va întâmpla a muri vreunul în scăpătăieune sau vreunul de vreo boală îndelungată, ori din slăbiciunea bătrâneților trecut, nu va fi vrednic de a să chivernisi sau de altă întâmplare, de la Dumnezeu, va cădea în lipsă desăvârșită, atunci din cutiia aciasta să să dea ceia ce să cade, ca mortul să să îngroape cu cele trebuincioase, după rânduiala creștinească și săracu să să ajute după datorie. Însă acia cutie să nu să dășchiză de altul, ci iar de față fiind înaintea acelor șase ce au pus pecețile, să să dășchiză. Și luând banii ce va fi trebuință, iarăși să să pecetluiască la loc. Și de nu vor fi cei dintâi care au pus pecețile, să fie alții în locu lor a pecetlui cinci sau șase de ispravă din blănari, i cojocari.

Cazaclii, i alți neguțători ce aduc marfă de Țara Căzăcească, din Brașov și de la Liptca, însă raele ai preaputernicii împărății, să nu fie volnici a dezlega, ci, întâi să dea știre chiurciu-bași, carele cu șase proesti să meargă ca să fie față la dășchiderea mărfi și puind prețu ce să cade, prin tocomeala ce vor face între dănșii, fieștecareie, după acel preț să cumpere și să ia câtă le va fi de trebuință.

Mar^a de Bumele să nu fie volnici neguțători cei ce o aduc, nici să o dezlege ei fără de știrea chiurciu-bași și a celorlalți proesti, nici să o lucreze ei aici sau să o vândă cu blana și cu pielea, ci întâi să dea știre chiurciu-bași să meargă dinpreună cu ceilalți proesti să o tocmească și dând prețul, să o ia toată, cu rădicata.

Așijderea și cazaclii, cum și lipteani, însă raele ai preaputernicii împărății[i] tot cu rădicata să o vândă la breasla blănarilor, iar să nu fie volnici a lucra ei marfa aici. Vulpile, jderi, pisici și alte mărunții de cojocărie să nu fie volnici nimeni a strânge, fără numai de o va strânge și cumpăra pentru trebuința sa a-și face lui — și haine de purtat. Iar într-alt chip de să va amesteca la marfa ce este a blănarilor și-l va dovedi chiurciu-bașa cu isnaful său, să-i ia pe seama cămării domnești acea marfă.

Bogasieri să nu aibă voe să cumpere sau să lucreze marfă cojocărească, nici să ție în prăvăliia sau în casa lui haine blănite, nici să blănească ghiordii sau tilivichii sau giubele sau verice alt pentru neguțătorie, sau a scoate în târg să vândă, ci cu totu să fie popriți a nu să amesteca întru nimic la meșteșugul cojocarii.

Niciunul din blănari să nu fie volnic a merge să lucreze la vreunul ce fără de a-i fi meșteșugul cojocării, ar cumpăra marfă pentru neguțătorie căci dovedindu-se i să va face pedeapsă, afară numai când va cumpăra cineva marfă pentru a sa trebuință și înbrăcăminte.

Când va veni marfă, adică sängeap, cacom, lațcă, dihor, pisici, și altă marfă mai ușoară, să aibă blănării a o împărți eu toți; iar de nu le va ajunge spre a lua fieșcare cât îi este trebuința, atunci să ia doi blănari până la cinci la sută dă sängeapi, ca cu acest mijloc să să poată chivernisi toți.

Hărșiile de la mocani și pieile de la scaune, care vor fi dă trebuința meșteșugului cojocarii, să să protimisească întâi cojocari pământeni a breslii a cumpăra, apoi ce va rămânea, să ia și streini, însă cojocari pământeni să aibă a da foae la chiurciu-bașa de câtă sumă de piei le va fi trebuință la tot rufetul peste an. Care acea sumă să o cumpere cu prețu ce vor da streini și celelalte să să vândă la streini.

Așijderea, fiindcă s-au fost jăluit în ani trecuți toți ișlicari, asupra cojocarilor bășcălii, că nu urmează a cumpăra marfă de cojocărie groasă numai ceia ce le este trebuință meșteșugului lor, adică hărșii negre de căciulă după la mocani și piei de blane de cojoace după la măcelari, ci de la

o seamă de vreme încoace, s-au apucat de strâng și marfă suptire, ce le zic stărpituri, care este de trebuința meșteșugului ișlicariilor și o precupesc vânzând-o printr-ascuns pă la streini; altile le vând dăn prăvălii de-a mână la mușterii. Iar cele proaste, ce le rămân, le vând lor cu preț mare. Și au cerut ișlicarii ca să aibă dreptate la aciasta, spre a fi opriți.

A căroră jalbă și cerere fiind cu cale, după cercetarea ce s-au făcut, am așăzat și acest pont în hrisovu acesta al domnii mele, ca, cojocarii bășcălii să aibă a strânge și a cumpăra ori de la mocani, ori de la măcelari numai marfă ce lucrează ei la meșteșugu ce au, precum mai sus să arată. Iar marfa suptire, care este de meșteșugu ișlicariilor, să fie opriți numiți cojocari bășcălii, de a nu mai cumpăra nici de la mocani, nici de la alt nimeni cele ce sânt obișnuite de le strâng pentru ișlicari. Iar carele să va găsi, să știe că acea marfă să va lua pe seama cămării.

Cei care vor fi să iasă de le stăpâni, ca să-și deșchiză prăvălii, să n-aibă voe de sineși, făr-de voia stăpânului și făr-de voe de la chiurciu-bașa și de la rufet, ca să-l cerceteze întâi de este vrednic a avea prăvălie și a să numi meșter și de știe meșteșug desăvârșit. Iar după ce va lua voe și să va vedea că este destoinic la aciasta, să dea întâi taleri doăzeci, după cum le-au fost obicei, însă taleri zece chiurciu-bașii și taleri zece la cutie. Și așa va dășchide prăvălie.

Ucenicu să nu fie volnic să iasă de la stăpân până la soroc, cât îi va fi tocmeala, nici să-l priimească alt nimeni din cojocari. Așijderea și după ce-și va împlini ucenicită, încă să nu fie volnic să iasă, nici să-l priimească nimenea până nu va sluji și stăpână-său, cu simbrie, un an, cum le-au fost obicei.

Când să va întâmpla a veni nișcareva cojocari streini du printr-alte părți, să nu fie volnici a dășchide prăvălie aici, până nu-și vor lua întâi bir de la cămară și până nu-l va cerceta chiurciu-bașa și rufetu. Iar după ce-și vor lua bir și să va cerceta, de va fi vrednic cu meșteșugu pe deplin, atunci, cu știrea chiurciu-bașii și a rufetului, să aibă voe a dășchide prăvălie, dând și banii cutii.

Să aibă chiurciu-bașa, dinpreună cu tot rufetul lor, purtare de grijă în toate vremea a cerceta și a găsi pe toți cei ce ar vrea să păgubească vama domnească dintr-acest rufet al lor și pe carele îl va dovedi într-aciastă faptă, să aibă a-l da la *vel* vameș, ca să-și plătească vama obicinuită, pă deplin și încă să-i facă și certare, ca să fie spre pilda altora.

Chiurciu-bașa să aibă purtare de grijă pentru blănille de orice fel, care fac cojocari[i], ca nu numai curat să le lucreze, ci nici mici să nu fie, făcându-le întocmai după măsura și stafhu cel cuviincios, ferindu-se de a nu le face mici și proaste sau putrede, au nepotrivite sau necusute bine, pentru că nu numai vor pierde priveleghiul acesta, ci să vor și pedepsi.

Deosebit, zicem mai cu strașnică poruncă pentru prețu a toate felurilor de blane, să să ferească oricare blănar a nu cere preț mai mult peste ceia ce să cade, după năravul ce au avut, ci numai cu preț drept să-și vânză marfa, pentru căci dă aciasta să va face cu dănadinsu cercetare în toată vremea de față și pă supt cumpăt. Și pă care blănar îl vom dovedi că au cerut și au luat preț mai mult, peste ceia ce s-auscăzut, nu numai că-l va pierde, ci să va și pedepsi foarte.

Acestea toate, câte orânduim mai sus pentru numitul rufet al blănarilor și al cojocarilor, strașnic poruncim ca să aibă chiurciu-bașa, dinpreună cu ceilalți proesti ai rufetului, a le păzi nu numai ei, 'ci și pentru toți căți să află în numărul rufetului cu meșteșug, să aibă purtare de grijă

în toată vremea spre a le cerca ca să le urmeze, ca unii ce ei au a răspunde și a da seama pentru toți ceilalți. Iar când vreunul, împotriva porunci, va urma cevaș, ori va face blană mai mică din măsura cea hotărâtă, putrede și nepotrivite, ori va cere și va lua preț mare, peste ceia ce s-au căzut ori va mistui vama domnească, acei proesti și cu chiurciu-bașa, ca niște însuși vinovați vor avea a să pedepsi și ei făr-de a nu avea cuvânt și priicină de îndreptare că n-au știut, sau să arate pă cel vinovat de a rămânea ei îndreptați, căci pentru aceia sânt orânduți proesti, să-și cerce și să-și povățuiască rufetul în toată vremea și oameni rufetului să fie aleși și știuți și pentru aceia li s-au făcut de către domniia mea aceste priveleghiuri la câte scrie mai sus.

Căți, dar, lucrează aceste meșteșuguri, aceia au a să cunoaște de blănar și cojocari la breaslă și ei au a cunoaște de mai marile lor și povățuitoarea pă chiurciu-bașa și a să ști pe sineși fieșicare dintr-ansii că sânt legați la breaslă și supuși chiurciu-bașii a da ascultare în toată vremea, iar pă ce nesupuși, să aibă chiurciu-bașa a-l arăta, ca să să pedepsească de către domniia mea.

Întărim dar, hrisovul acesta cu însuși credința domnii mele, Io Nicolae Petru Mavrogheni voevod și eu credința preaiubiților domnii mele fii: Costandin voevod, Petru voevod și cu tot'sfatul dumnealor cinstiților și credincioși boerilor celor mari ai Divanului domnii mele : pan Dumitrache Ghica *vel* ban, pan Nicolae Brâncoveanu *vel* vistier, pan Ștefan Prășcoveanu *vel* dvornic de Țara de Sus, pan Ianache Văcărescu *vel* vornic de Țara de Jos, pan Grigorie Băleanu *vel* logofăt de Țara de Sus, pan Nicolae Filipescu *vel* logofăt de Țara de Jos, pan Costache Mavrogheni *vel* spathar, pan Costandin Filipescu *vel* postelnic, pan Costache Eacoviță *vel* comis, pan Ioan *vel* clucer, pan Vasilache *vel* paharnic, pan Alexandru Văcărescu *vel* stolnic, pan [*loc liber*] *vel* sluger, pan [*loc liber*] *vel* pitar. Si ispravnic, pan Nicolae Filipescu *vel* logofăt.

Scriindu-se hrisovul acesta întru întâiul an dintru întâia domnie a domnii mele, aici în orașul scaunului domnii mele, Bucureștii, de Gheorghie logofăt *za* divan, la anii de la nașterea domnului Dumnezeu si mântuitorului nostru 1786, leatul 1786 dichemvrie în doăzeci.

Io Nicolae Petru Mavrogheni voevod [*m.p.*].

L.P.

Nicolae Filipescu *vel* logofăt, *procit*

Trecut în condică

P. Slăt[ineanu]

Acad. R.S.R., L V - 5 .

Original, pergament, stare foarte bună; sigiliul domnesc octogonal, în tuș roșu; frumoză moasă semnătura domnului. În fruntea documentului stema țării cu chenar frumos având pe margini majuscule: Io N. P. M.; chenar înflorat.

281.

1787 ianuarie 26.

Adică eu Marin, copil din casă, care mă voi iscăli mai în jos, dat-am credincios zapisul meu la cinstită mâna dumnealui coconului Eăducanu Golescu *biv vel* clucer.

Precum să se știe că trebuindu-mi mie loc să fac casă, mă am rugat «dă dumnealui clă mi-au daat un loc în mahalao dumnealui: stânjeni patru. Și să am a da chirie pă an dă stânjen câte parale doozeci, pă acești stânjeni. Și la împlinirea anului să am a-i da chirie cu mulțumită, după cum mă am legat cu zăpăsul meu. Iar când nu voi da cumva chirie să aibă dumnealui a mă trage la judecată și cătă cheltuială sau zecimală să va face, să fie dă la mine.

Și pentru mai adăvărată credință mă am iscălit puind și degetul în loc dă pecete, spre încredințare. Aciasta.

1787 ghenarie 26.

x Eu Marin copilu din casă, adeverez
Gheorghe Ioan [*indescifrabil, grecește*]
Și am scris eu Ianache căpitan, cu zisa lui și martor

{*pe verso*}:
Zăpăsul lui Marin copil dăncă casă pentru casa ce au făcut-o pă locul Goleșcul [ui].

Colecția George Potra.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

282.

1787 februarie 24.

Adecă eu Barbul, dinpreună cu soția mea, Mălina și cu copiii miei, anume Dobre, i Marin, dat-am adăvărat și credincios zăpăsul nostru la mână dumnealui Gospodin tabacu.

Precum să se știe că având noi o casă în mahalaua Broștenilor, făcută de noi din temelie pă maidan, pă loc moștenesc fără de chirie, care casă o am vândut-o mai sus numitului de a noastră bunăvoe, drept taleri 90, adecă noozeci tocmai. Care bani am priimit toți, deplin în mâinile noastre.

Și casa, după cum să vede, cu tot coprinsul ei, am dat-o dumnealui, ca să o stăpânească, vecini fiind de o parte, Badu dogariu și despre altă parte, Zoița văduva, dându-i și zăpăsul pământului la mână dumnealui, dinpreună cu acesta.

Și dumnealui să o stăpânească cu bună pace, dumnealui și copiii dumnealui, atât de către noi, căt și de cătră tot neamul nostru.

Și când s-au făcut acest zăpăsi, au fost și alți oameni de cinste, carii mai jos să vor iscăli. Și pentru mai adăvărată credință, ne-am iscălit mai jos, puindu-ne și degetile, în loc de pecete, ca să să crează.

1787 februarie 24.

Eu Barbul trăistariu, dinpreună cu soția mea, Mălina și cu copiii miei, Dobre, i Marin, vânzător, adevărim.

Eu popa Gurban *ot* mahalaoa Broșteni, adev[ere]z
Eu popa Marin *ot* mahalaua Broștenilor ade[vere]z
Eu [*loc liber*]
Eu [*loc liber*]
Eu Velico tabacu, martor

Și am scris eu, Grigorie dascăl *ot* Sfeti Ioan Nou, cu zisa dumnealui și martor

[*pe verso*]:

Adecă eu Dimitrie trăistaru, fiind cum arată în dosul zăpăsul aciasta, locul și casa cu protimisis l-am luat eu și l-am vândut la dumnealui jupan Hagi Dimitrache Papazoglu, tot cu taleri 90, adecă noozăci, fiindcă roagă pe Dumnezeu ca să zidească o sfânta biserică acolo, ca și eu să fiu pomenit. Pentru aciasta, am dat tot cu prețul acela.

Și pentru credința, m-am iscălit mai jos, puind și degetul, ca să [*să*] crează.

1787 februarie 27.

X Eu Dumitru trăistaru, adeverez

Acad. R.S.R., XCVII-46.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

283.

1788 octombrie [f.z.]

Io Nicolae Petru Mavroțfheni voevod, i gospodar zemli VlaJiiscoi.

De vreme ce Calița Doiceasca, fată lui Chiriță Doicescul, pământ-teancă dă aici atât ia [ea], căt și părinții ei lăcuitori din *sud* Ialomița într-această vreme dă răzmiriță s-au sculat dă au fugit din patriia ei trecând la vrăjmași împărății, după a căriia fugă rămăind tot avutul e ce-l are aici în pământul țării, a fi domnești, ca a unia ce au pribegit din patriia ei.

Iată, am hotărât ca o moșie a numiții Calița Doiceasca ce o are aici în pământul țării, la *sud* Ialomița [*loc liber*], dinpreună cu toți țiganii ei să fie afieromă la hazneoa apelor *ot* Zoodohul Pighi, dă unde să adapă și să îndăstulează toată obștea.

Deci, am dat domnia mea acest domnescul nostru hrisov ca de astăzi înainte aciasta mai sus numită moșie și cu țigani, căți vor fi, să le stăpânească hazneoa apelor. Și să aibă volnicie epitropi ce sânt orânduie de către domnia mea purtători dă grijă veniturilor ai Zoodohului Pighi să facă zăpt atât moșia, căt și țigani, să le ia venitul, care să să cheltuiască și la trebuințele haznelii apelor.

Și am întărit hrisovul acesta cu domneasca noastră iscălitură și pecete, care s-au scris la anul 1788 octomvrie, aici în orașul scaunului domniei mele, București.

Io Nicolae Petru Mavrogheni voevod [*m.p.*]

L.P.

Ioan Damas[chin] *vel* logofăt, *proci*

Acad. R.S.R., XIII-5.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; sigiliul domnesc, octogonal, în tuș roșu frumoasă semnătura domnului.

Adică eu Fotin cojocarii, împreună și cu soția mea, Zmaranda, i cu fiica noastră Anastasiia, i cu toate rudele noastre, care mai jos să vor iscăli, dat-am bun și adevărat zapisul nostru la mâna dumnealui jupan Costandin bogasierii.

Precum să știe că având noi o casă a noastră aici în mahalaoa Oțetarului, am vândut-o mai sus numitului neguțător, pre bani gata? drept taleri trei sute optzece tocma. Și am vândut-o de a noastră bunăvoe, nesiliți de niminea și cu știrea tuturor rudelor noastre, i a preuților mahalalii, i cu știr[e]a vecinilor de împrejur. Și casa este cu locul ei, 'după cum arată ulucile și gardurile de împrejur.

Deci, aciasta casă iaste făcută de mine de iznoavă, iar locul de zestre al soției mele, dat de răposatul jupan Iane croitorul, socră-mieu. Dumnealui jupan Costandin și dumneaei, soția dumnealui, i coconii dumnealui, căți Dumnezeu le va dăru, aciasta casă să o aibă supt stăpânirea dumnealui ohamnică moșie în veci, atât despre noi, cât și despre tot neamul nostru. Aciasta.

Și pentru bună și adevărată credință, ne-am iscălit numele și am pus și degitele, în loc de pecete, ca să să crează.

1788 dechemvrie 8.

Ego Fotin [indescifrabil, grecește]
Alexi Ioan [indescifrabil, grecește]
[semnătură grecească, indescifrabilă]

x Eu Andronache condoragiul, dinpreună cu soția mea, adăvărini și cu copii dinpreună și [în] loc dă păcete, punem degitele

Eu Costandin sin Anastasii, martor

Și am scris [eu], Iordache căpitan, cu învățătura dumnealui chir Fotin și martor

Popa Costandin, mahalaua Oțătar

Popa Gheorghe ot tam

Eadu logofăt, martor

Eu Tudor herarul, martor

Ego Ioan [indescifrabil, grecește]

Dimitrie [indescifrabil, grecește]

Acad. R.S.R., CCV-220.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

Cozma al Ungrovlahiei, adevărim

Încredințez cu această adevărită a noastră la mâna sfinții sale părintelui arhimandritu chir Nicodim, egumenul Sfântului Spiridon cel Vechi.

Cum să știe că având eu doao prăvălii ale mele părintești în mahalaoa lui Șarban Vodă, lângă locul metohului sfintei Mitropolii și lângă casele lui Iorgache Hinii, care și aceste case ale Hinii sânt iarăși pe locul nostru de frați cu mănăstirea Sfântului Spiridon. Care prăvălii sânt pe

patru stânjani de loc, însă doi ai noștri buni și doi ai sfintei mănăstiri Sfântului Spiridon cel Vechi.

Și făcându-le eu vânzătoare aceste prăvălii, m-am învoit cu părintele arhimandritu pentru doi stânjani ce cădea ai sfintei mănăstiri supt aceste doao prăvălii ale mele, i-am dat sfintei mănăstiri din partea cealaltă de loc, care stăpânim iarăși cu sfânta mănăstire de frați, schimb din partea mea de loc, ce este iar de frați, cu sfânta mănăstire. Pe care loc este prăvăliia ce să numia mai înainte a Hagi Nicăi și acum să stăpânește de Panait argintar zet Vasile argintar și binaoa este a mai sus numitului Panait argintar și este pe stânjani 4.

Și această prăvălie este tocmai în colțu împotriva Sfântului Dimitrie Care de la acest loc, partea noastră, luam chirie pe an, taleri optsprezece și jumătate.

Deci, învoindu-mă cu părintele arhimandrit, am făcut schimb cel mai sus arăt, însă pe partea mea și am dat ca să ia sfânta mănăstire aciasta chirie de mai sus arătată, care o luam și eu până acum.

Și învoindu-ne amândoi, am dat zapis, unul la mâna altuia, de stăpânire, însă fiind și prin știrea sfinții sale părintelui mitropolit și cu voia tuturor rudelor noastre.

Deci, să aibă sfânta mănăstire a ținea și a stăpâni acest loc cu bună pace de către noi și de către tot neamul nostru.

Și pentru credința, am iscălit, puind și pecetea noastră, ca să să crează.

1789 martie 1.

| L.P. | Costandin Crețulescu vel dvornic

[indescifrabil] Crețulescu

Dimitrie ban, mărturie

Eadu Lăceanu biv vel dvornic, martor

Arh. St. Buc, M-rea Sf. Spiridon Vechi, V—3.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecete inelară, în tuș negru.

Încredințez cu zapisu meu dumisale logofăt Asanache și jupănesii dumnealui, Sandi.

Precum să știe că având eu un loc luat cu chirie de la sfânta mănăstire Eadu Vodă, în curtea mănăstirii Stelii, alătura cu casile dumnealui ce le avea, pe care loc era să fac niște căscioare și-l îngrădisem cu uluce. Dar mai pe urmă, nefiindu-mi trebuincios, l-am dat dumisale a ținea cu așezământul ce și eu am cu mănăstirea, întorcându-mi cheltuiala ce am făcut cu luarea și îngrădirea acestui loc, taleri 120, adică una sută doăzeci, fiindcă i să cădea ca unui vecin.

Deci am dat dumisale acest zapis întărit cu iscălitura mea și a tuturor rudelor mele, împreună și zapisu mănăstirii ce mi-au dat mie pentru acest loc ca să-l stăpânească cu bună pace, atât dă către mine și fiilor miei, cât și dă către sfânta mănăstire, i de către tot neamul meu fiindcă eu i-am luat cu știrea săborului mănăstirii, cum să va vede zapisu întărit și cu iscăliturile altor obraze de cinste mărturii, făcându-ș case pe dansul și orice va vrea, cum și după sfârșitu dumnealui, oricun

va vrea a lăsa casile, dăspre noi să nu aibă nici o supărare, pentru că așa ne-au fost așăzământul.

Și pentru mai adevărată credință am iscălit.

1789 noemvrie 30.

Costandin *biv vtori* vistier, adeverez

Arh. St. Buc, M-rea Radu Vodă, GXXXVIII-2.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

1789 acceembrie [i.z.]*

Adecă eu Sanda preteasa, soția răposatului popei Theodor *ot* Sfeti Gheorghie Vechi, dat-am credincios zăpisul meu la mîna dumnealui postelnicului Antonie, tot dintr-acest popor.

Cum să știe că avînd eu niște case, tot în curtea besearicii Sfeti Gheorghie Vechi, făcute de mine din temelie și de răposatu soția mea, pe locul sfintei Mitropolii, care loc are chirie de dă pe tot anul cîte oacă una ceară, după cum scrie și pecetluitul sfintei Mitropolii, ce să află la mână-mi. Și îl didei iarăși dumnealui, care casă să vecinește cu curtea besericii și în fund se vecinește cu dumnealui Grigorașco Asan și din jos să vecinește iarăși cu locul sfintei Mitropolii. Și le-am vîndut bani gata taleri noao sute tocmai, Mnd și toți banii deplin în mîinile noastre.

Drept aceia dumnealui și jupăneasa dumnealui și coconii săi să le stăpânească cu bună pace de către mine și de către tot neamul meu, fiindcă am vîndut de a mea bunăvoe nesilit de nimini și cu știrea preoților și a vecinilor împrejureni carii să vor iscăli.

Și eu, pentru mai adevărată credință, m-am iscălit puindu-mi și pecetea ca să crează.

1789 dechemvrie.

Eu Sanda preteasa soția răposatului popei Theodor *ot* Sfeti Gheorghie Vechi, am vîndut

Eu Anton nepotu dumneaei, adeverez

Eu Ivan nepotu dumneaei, adeverez

Ioan logofătul am scris cu zisa dumnealor

Arh. St. Buc, ms. 131, f. 156—156v.

288.

1790 aprilie 12.

t^dicăte eu Caterina prieteasa răposatului popa Stan, dinpreună cu fii-mieu Grigore, dat-am credincios zăpisu nostru la mîna dumnealui jupanul Ion postăvar i la mîna soții dumnealui și la tot neamul dumnealui.

Precum să [să] știe că avînd noi o casă a no[a]stră rămasă de la sfînția popa Stan ce iaste pă moșia lui Mihai [Vodă] *ot* biserica Albă, carele chiria locului iaste pe an parale 17 toucma (*sic*), însă casa cum să vede.

Și am vîndut dumnealui în taleri 155 toucma (*sic*), de a no[a]stră bunăvoe, nesiliți de nimeni și de către tot neamul nostru.

Și dumnealui să aibă [a] stăpâni și soția dumnealui și copiii căți Dumnezeu îi va dărui. Iar întămplându-să a să scula cineva din neamul nostru sau eu sau ficioru meu, să n-avem voe a răspunde vreun cuvânt, sau din neamul nostru să n-aibă voe a răspunde.

Și când s-au făcut acest zăpis au fost mahalagii și preoți care mai jos să vor iscăli.

Iar pentru încredințarea no[a]stră ne-am pus și degetul în loc de pecete, ca să [să] crează.

1790 luna aprilie 12.

X Eu Caterina prietea[sa] răposatului popa lui Stan, vânzător

X Eu Gligore fecior răposatului popa lui Stan, vânzător

X Eu Marin fratele popa lui Stan, adeverez

X Eu Caterina sora popa lui Stan, adeverez

X Eu Dumitrana sora lui popa lui Stan, adeverez

x Eu Ion mahalageiu, martor

X Eu Marin vecin, martor

Eu Eadul postăvar, martor

Eu [*indescifrabil*] prieteasa popei Dobre, am fost față

Eu Dumitru armaș, martor

Eu popa Ion am fost de față

Și am scris eu popa Fotie *ot* biserica Albă

[*mai jos J* :

Adică eu Ion dat-am scrisoarea mea la mîna părintelui iecumenului de la mănăstirea lu Mihai Vodă.

Precuin să știe că cumpărînd eu o casă în mahalaoa Postăvarilor o moșie Mihai Vodă și când am cumpărat, n-am întreat pă părintele egumenu, nici zăpisul iscălit de mîna părintelui iecumenului. Și s-au sculat părintele să-mi întoarcă casa îndărăt, fiindcă nu l-am înștiințat când am cumpărat. Și am căzut la [*indescifrabil*] cu rugăciune la părintele iecumenului (*sic*) și mi-au făcut bine și mi-au dat protimisie să stăpănesc casa cu bună pace. Și fiindcă mi-au făcut bine, am dat eu de bunăvoia mea taleri 2 pe an chiria pe an, pă această casă. Și eu să am să plătesc la soroc fără nici o pricină.

Și pentru mai adevărată credință mi-am pus și degetul în loc de pecete, ca să se crează.

Eu Ion postăvar adeverez

[*indescifrabil*] arhimandrit Mihaliotis veveios [*grecește*]

[*pe verso*]:

Zăpisul casi Măguranului

Arh. St. Buc, Achiziții noi, XXXV—3.

Original, stare bună, hîrtie cu filigran.

289.

1790 aprilie 23.

fDat-am zăpisul meu ia mîna dumnealui, frate-mieu Ioniță *biv vel* șetrar.

Precum să știe că la înpărțeala părintească ce am făcut între noi, ne-au rămas de frați viia și căscioarele dă la Cotroceni, cu otaștină, cumpă-

rătoare dă la chir lene Buzvela și viia ce an fost a sfintei mănăstiri Zlătarilor, după zăpisiile vechi ce i-am dat la mână.

Și rămăind din pricina răzmiriți paragină, m-am învoit cu dumnealui și i-am vândut aciasta jumătate, partea mea, dumisale, frate-mieu, în taleri 250, adică doao sute și cinzeci, care bani i-am și priimit dăplin da la dumnealui. Și să aibă dumnealui a o stăpâni cu bună pace.

Și pentru credință, am iscălit.

1790 aprilie 23.

Nicolae stolnicul, adeverez [în grecește]

Acad. R.S.R., C-58.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran, format mic.

290.

1790 aprilie 23.

tAdică eu, Costandin *sin* Todor mărgelarul, dat-am acest adevărat și credincios zăpisul meu la mână dumnealui căpitanului Drăghici.

Precum să să știe că având eu o prăvălie în mahalaoa biserici de la Scaune, care prăvălie este cu pământul ei. Și o am vândut-o dumnealui în drept bani gata, taleri 750, adică șapte sute și cinzeci. Și acești bani i-am luat toți, deplin, în mână mea.

Și prăvăliia i-am vândut-o de a mea bunăvoe și cu știrea vecinilor și celor din sus și celor din jos și a preoților mahalali. Și dumnealui să aibă a stăpâni această prăvălie cu bună pace de către mine și de către tot neamul meu, atât dumnealui, cât și cocoana dumnealui și coconii dumnealui, nepoți, strenepoți, căți Dumnezeu le va dărui.

Și când s-au făcut acest zăpis au fost vecini mahalagii și preoți, marturi, care mai jos să vor iscăli. Și eu, pentru mai bună încredințare, am întărit acest zăpis cu iscălitura mea, ca să să crează, dându-i și toate zăpisiile cele vechi.

1790 aprilie 23.

Eu Costandin *sin* Todor mărgelarul, vânzătorul, adeverez

Enache Lie, martor

Ion calpacci-baş, martur

Popa Iordache duhovnic *ot* mahala, martur

lamandi po[l]comnicu, martor

Popa Voicu *ot* bis[eri]că, martor

Și am scris eu, Eadu șalv[aragiul] și sănt mărturie

[pe verso, adaos] :

Iar la vânzarea prăvălii ce este alătură cu aciasta, tot într-un [în]-văliș, când va fi la vreo vindere, dumnealui căpitan Drăghici să nu aibă nici un protimisis cu cumpărare, fără de numai sfânta biserică, fiindcă așa ne fu învoirea și cu aciasta îl lăsă sfânta biserică dă intră cu stăpânirea la aciasta prăvălie.

Și am iscălit.

Ierei Dimitrie iconom

Yasilie clucer *za* arie, martor

Acad. R.S.R., LXVIII-24.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran frumos.

291.

1790 mai 7.

Adică eu care mai jos mă voi iscăli, dat-am zăpisu meu la mână dumnealui șătrarului Ioniță.

Precum să să ști[e] că pentru datoriile ce au rămas și am plătit ale răposatului soțul meu, i pomenirile sufletului, me-au rămas șase răzoaite de viie pă deal și 6 pă vale dă la răposatul lângă Cotrăceni, alătura cuviia dumnealui lamandi, fiiu răposatului, pă pământu lui Eadului Vodă cu otaștină.

Și făcând dumnealui vânzătoare acia vie tot dumisale, șătrarului, am făcut și eu asemenea vânzătoare această viie a mea tot la dumnealui, șătrarul, cu pomi, i obrașiia ei, taleri 1(10, adică una sută. Și am priimit acești bani deplin de la dumnealui șătrarul. Și să aibă dumnealui și coconi dumnealui a stăpâni cu bună pace de către mine și de către tot neamu meu.

Și pentru credință am iscălit mai în jos, împreună cu alți martori, ca să să crează. însă aciasta viie este paragină.

1790 mai 7.

lamandi Pacu, adeverez

Eu Măriia, soșiia răposatului vornic, vânzătoare

Eu Păuna, nepoata răposatului vornic, martor

Ioanichie ieromonah, martor [grecește]

Costandin Ioanis Darvasi [indescifrabil], martor [grecește]

Am scris eu Chiriiac cu zisa lor.

Acad. R.S.R., C—60.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran, format mic.

292.

1790 mai 10.

Adecă eu care mai jos mă voi iscăli, dat-am zăpisul meu la mână dumnealui șătrarului Ioniță.

Precum să să știe că având trei răzoare de viie pă deal și trei pă vale de la răposatul părintele meu popa Sima, lângă Cotroceni, alătura tot cu viia dumnealui șătrarului, pă locul mănăstirii Eadului Vodă, cu otaștină, în bani, taleri 1 *pol*, rămăind acum al treilea an paragină, am făcut-o vânzătoare la dumnealui șătrarul, în taleri 67 *pol*, adică șizeci și șapte si jumătate.

Care bani i-am priimit dăplin în mână mea. Și să aibă dumnealui a stăpâni cu bună pace de către mine și de către tot neamul meu, făcându-să acest zăpis, iscălit dă noi și cu mărturii, ca să să crează.

1790 mai 10.

X Eu Dumitru *sin* popa Sima, vânzător, adeverez

X Eu Măriia prioteasa, soșiia răposatului popi Simi, vânzătoare [indescifrabil] logofăt, am scris cu zisa lor

Acad. R.S.R., C—59.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran, format mic.

De la Divanul Prințipatului Țării Românești.

Fiindcă mănăstirea Sfanțului Spiridon Nou, de aici din politia» Bucureștilor, are privilegiiuri domnești, care le-au arătat de s-au văzut la Divan, însă: hrisovul domnii sale Mihai vodă Suțul, cu leat 1783 dechemvrie 20, făcut după alte mai vechi privilegiiuri ale domnilor de mai nainte, ca mănăstirea să fie slobodă a țării, fără a nu putea cinevaș să o închine sau să o supuie undevaș, purtător de grijă să fie mirean, trei preoți dă mir, un diiacon, doi cântăreți, doi citeți scutiți și drepte bucatele lor scutite dă vinărici și dijmărit; dooăzeci și noă de poslușnici argați i slugi scutiți; dooă mii oi să scutească la vremea oeritului, i dooă mii ocă sare să ia de la cămărași clă ocne; bucatele ce va avea mănăstirea de vânzare, vamă să nu plătească; din județul Teleormanului și din poporul Caracal, Leul și al Bacoviții *sud* Eomanați, să ia mănăstirea de la cei ce plătesc vinărici, câte doi bani de vadră și pârparul, -după obicei; i vama din bălțile cele știute din *sud* Ialomia, i din *sud* Eomanați, să o ia mănăstirea, cum au luat și mai nainte; și un scaun de carne aici în București să-l scutească dă orice dau alte scaune.

Deci, fiindcă măriia sa preaînnălțatul prințip marele comandir al tuturor oștirilor și oblăduitorul țării au binevoit a să păzi privilegiiurile numiților trei domni, Alexandru vodă Ipsilant, Nicolae vodă Caragea și Mihai vodă Suțul, s-au dat ele la Divan aciasta carte mănăstirii Sfântuhii Spiridon Nou, cu care întărește Divanul toate mai sus arătatile privilegiiuri și alte orândueli ce le-au avut, spre a și le avea întocmai după copriinderea hrisoavelor și cărților domnești.

Pentru care, să poruncește și la toți căți să cuvine să fiți următori, spre a să păzi privilegiiurile numitei mănăstiri, ca să-și ia milile ei în vremea cea obicinuită.

1790 iulie 5, București.

Bnzenberg f[eld] m[are]sal
Cozma al Ungrovlahiei
Aftenie [*indescifrabil, grecește*]
Iosif al Eămnicului [*grecește*]
[*indescifrabil*]
Șerban [?] *vel* vistier
Mitrofan [?] *vel* vistier
Merkelius

Acad. R.S.R., CCCXCVI-13.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; pecetea aplicată în ceară roșie, sus, ii* colțul din stînga.

De la Divanul Prințipatului Țării Rumânești.

Fiindcă sfânta mănăstire Văcăreștii, de lângă marginea orașului Bucureștilor, are privilegiiuri domnești, care le-au arătat de s-au văzut la Divan, însă hrisovul domnii sale Alexandru vodă Ipsilant, cu leat 1775, făcut după alte mai vechi privilegiiuri ale domnilor de mai nainte, ca să

fie sfânta mănăstire totdeauna nesupărată de orice dări și angarii măcar cu orice fel dă numire vor eși pă țară sau pă boeri și pă mănăstiri.

Să scutească și toate viile de pogonărit și vinul dă vinărici, stupi, i ramatori dă dijmărit, vite, i cai de văcărit, însă drepte bucate ale mănăstirii.

Asemenea să aibă a lua tot vinăriciul din *sud* Saac, din dealul du peste Cricov, din poporul văii lui Semăn, care să începe din dealul Lolo-eștilor și merge în jos **pană** în dealul ce să cheamă Valea Gardului, dă la cei ce plătesc vinărici, cu pârparul și cu plocon; cum și de la cămărași de ocne să ia pă an, pentru 500 bolovani sare, taleri cinci sute și cincizeci bolovani sare ai mănăstirii Tănganu, metoh mănăstirii Văcăreștilor; și merticu dă sare ce lua mănăstirea Hurezul și din vama Târgului de Afară din București, din partea dumnească, al treilea ban.

Și peste acele mili să fie trei epitropi mari ^logofăt, *vel* spathar, *vel* vistier, care, după vremi, vor fi. Din care mili, să să dea taleri cinci sute pă an, însă taleri dooă sute, să să mărite doă fete de boer scă-pătate, taleri una sută, să să răscumpere robi, taleri cincizeci, să să facă înbrăcăminte la săraci, care să să înparță la zioa Sfanțului Nicolae și taleri cincizeci să să înparță la obraze scăpătate tot atunci, taleri cincizeci să să dea hrană celor închiși la pușcărie, pă fieșcare săptămână câte un leu, taleri cincizeci să să dea la săraci carii vor vrea să să preoțească. Care aceste mili, în toți ani să le facă, iar prisosul să să trimită la Sfântul Mormânt.

Așjiderea, să aibe lude cincizeci, scutiți de toate orânduelile țării să scutească și oi una mie cinci sute de oerit, cu pecetluit, cum și doă pivnițe să scutească de fumărit și de toate alte angarii.

Asemenea să ia al treilea ban din vama târgului ce să face la Stei-nica, i al treilea ban din vama târgului pă trai.

Deci, fiindcă măriia sa, prea înnălțatul prințip Coburg, marile comandir al tuturor oștirilor, au binevoit a să păzi privilegiiurile numiților trei domni, Alexandru vodă Ipsilant, Nicolae vodă Caragea și Mihai vodă Suțul, s-au dat de la Divan această carte sfintei mănăstiri Văcăreștii, cu care întărește Divanul toate mai sus arătatile privilegiiuri ce au avut, spre a și le avea întocmai după copriinderea hrisoavelor și cărților domnești.

Pentru care, să poruncește și la toți căți să cuvine, să fiți următori spre a să păzi privilegiiurile numitei mănăstiri, ca să-și ia milile în vremea cea obicinuită.

1790 iulie 5, București.

Bnzenberg f.m.ș. [feldmareșal]
Cozma al Ungrovlahiei
Aftenie [*indescifrabil, grecește*]
Iosif al Eămnicului [*grecește*]
[*indescifrabil*]
Șerban [?] *vel* vistier
Mitrofan [?] *vel* vistier
Merkelius

biv vel sărdar

Acad. R.S.R., CXCVII-14.

Original, stare bună, hirtie cu filigran; pecetea aplicată în ceară roșie, sus, în colțul din stînga.

fZapisul meu la mâna dumnealui polcovnic Stoicăi.

Precum să știe că casele după Podu Mogoșoie, din mahalaua Crețulescului, binaoa cu pământu lor, însă jumătate fiind zestrea mea și jumătate ce le-am răscumpărat prin soțul meu Negoiaș *treți* logofăt de ia soru-mea Ecaterina, care și dumneaei tot de zestre le-a au avut de la muma noastră, dumneaei Ancuța grămătică, fiind amândoaă părțile într-un învâliș.

M-am învoit cu dumnealui mai sus numitul și le-am vândut dumisale în taleri 5 700, adică cinci mie șapte sute tocma, însă atât partea mea din case, cât și cea cumpărată de la soru-mea. Din care bani vânzării caselor, ce mai sus numesc, am plătit datorii cea de taleri 2 310, care cu dobânda lor până la moartea răposat soțului meu s-au făcut taleri 3 000 tocma.

Și am scos casele de supt jălojire ce le pusese răposat soțul meu la dumnealui Velcea *treți* logofăt, luând și scrisorile toate câte au fost amanet și zapisul datorii.

Iar taleri 2 700 au rămas bani buni mie, care deplin i-am și luat în mâna mea de la dumnealui și să îplinește cu cei dați la datorie și cu cei de mine luați toată suma banilor vânzării de taleri 5 700 tocma, pecum mai sus arăt.

Deci, de acum înainte să stăpânească dumnealui și tot neamul dumnealui aceste case cu tot coprinsul locului lor de jur împrejur cu bună pace despre mine și despre tot neamul meu, pentru că deplin am priimit în mâna mea toți bani ce mai sus arăt.

Și am vândut cu a mea bunăvoie și de nimenea silită. Am dat dumnealui și scrisorile, i zapisile vechi toate, câte au fost la mine scoase de supt jălojire.

Și pentru credință me-am pus numele mai jos, iscălindu-să și alte vrednice obraze, mărturii, ca să să crează.

1790 avgust 25.

[L.P. | Safta, soția răposat [ului] Negoiaș *treți* logofăt și fiica răposat-ului] Nicolae grămătic, i a dumneaei Ancuții grămătică, vânzătoare. Nicolae polcovnic ce am iscălit-o cu zisa dumneaei și martor
[semnătură indescifrabilă]

[rezoluție]:

După protimisis ce are dumnealui Ioan *biv* logofăt *za* visterie, ca o rudă ce este, fiind jupâneasa dumisale soră cu vânzătoarea, fiind și făcându-mi cerere ca să-mi întoarcă bani, ne-am învoit de a noastră bunăvoie și mi-am priimit de la dumnealui toți bani câți să văd în fața zapisului, taleri cinci mie șapte sute deplin. Și deosebit, mi-au dat și alți taleri dooăzeci, dobândă la taleri dooă mie cinci sute, care și ei sânt să-i dau la vânzătoarea.

Și fiindcă i-am dat dumnealui și toate scrisorile cele vechi câte le-am priimit de la numita vânzătoare, rămâne să și stăpânească dumnealui casile cu bună pace, după cum și dumnealui mi-au dat adevărul la mâna mea că au luat casele pe seama dumisale, iar nuca să le înstreineze la vericine cu vreun orice mijloc.

Și am iscălit.

1791 ghenarie 28.

Stoica Urlățeanu polcovnic, adeverez
Barbu Ogărleanu [?] sluger, mărturie
Panaiot căpitan *za* lefegii, mărturie
Ioniță Ganea sărdar, martor
[urmează patru rînăuri, în grecește]

Arh. St. Buc, Doc. muntenești, 1—69.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran frumos; interesantă pecetea inelar octogonală, în tuș negru a Saftei logofeteasa.

296.

1790 noiembrie [f.z.]

Adică eu Zamfira, fata răposatului Tomii cismaru, dinpreună cu soția sa Petre dat-am încredințat zapisul nostru la dumnealui jupanul Părvan cavafu i soția dumnealui Pilipa.

Precum să știe că rămăind o casă de la părinți, pe Podul Calicilor în mahalaca Vlădichii și eu rămăind de vârstă m-am căsătorit. Și neputând să șez în casa părintească, am făcut-o vânzătoare fiind și părinții negrijiți. Și s-au găsit dumnealui dă i-am vândut-o. Și tocmeala ne-au fost drept taleri 130, adică o sută treizeci. Și casa este pe locul sfintei Mitropolii, cu chirie pe an câte taleri 5 bani 30, adică cinci și un ort. Și până acum s-am eu a plăti toată chiria pământului, dară de acum înainte să aibă dumnealui a plăti chiria pământului pe fiecare an. Și să aibă dumnealui stăpâni dumnealui casa cu bună pace de către noi și de către tot neamul nostru, copii de copii dumnealui, fiindcă am vândut-o de bunăvoie noastră, nesiliți de nimenea și cu știrea tuturor mahalagiilor celor din sus-celor din jos.

Iară sculându-se cinevași din neamul nostru, să avem a răspunde noi și a răspunde unde va fi, fiindcă am vândut-o de bunăvoie noastră și a plătit toată cheltuiala.

Și când s-au făcut acest zapis, au fost preoți și mahalagii de față. Și pentru credință ne vom pune degetele în loc de pecete, ca să să crează.

1790 noemvrie [f.z.]

X Eu Zamfira, fata Tomii cismar, vânzătoare

X Eu Petre soțiu Zamfiri, vânzător

X Eu Neagul vecinu, martor

X Eu Mihai vecinu, martor

X Eu Năstase vecinul, martor

X Eu Costandin vecinu, martor

X Eu Luca vecinu, martor

X Eu Ioan vecinu, martor

X Eu popa Costandin duhovnic, martor

Și am scris eu popa Larion [cu] învățătura dumnealor și martor

Arh. St. Buc, ms. 158, f. 37.

Copie.

Preainălțate doamne,

Cu lacrimi, cu a șasilea jalbă, iarăși supărăm auzul înălțimii tale pentru pricina de judecată ce avem cu un Panait logofăt de aici pentru un loc ce-l stăpânesc de șazeci de ani. Ci fiind, milostive doamne, că acest loc de casă au fost dat de pomană de un Negoită trambicer și fiind și loc domnesc împrejurul, am pus cu mare nevoință gunoi de am astupat. Și de atunci până acum l-am stăpânit cu bună pace. Iar acum sculându-să mai sus numitul cu mare jar și silnicie de ne-au scos din casă ticăloșii, vrând să ne ție casa.

Ci fiindcă acest loc l-am dat de zestre o bieții ticăloasii de fată ce am avut, luînd în căsătorie pe un armean botezat și numai la acest loc s-au bucurat, nemaiavănd altceva după sufletul meu. Și cu acesta poate să să pricinuiască și spargere de casă, de la care aceasta am și preoți Cătrăni marturi din doao mahalale. Mai vartos că, de nu vom avea mila mării tale spre a ne afla dreptul nostru în preafericite zilele mării tale, noi săntem feriți cu tot și să avem mila mării tale.

Roaba mării tale, Gherghina văduva cu doao fete și un fecior, ticăloasele, din mahalaua Popii Ivașcu,

Acad. R.S.R., X X - 129.
Original, stare foarte bună.

Către cinstitul și marele Divan, jalbă

Jăluiesc marelui Divan pentru dumnealui Stoica logofăt, carele au cumpărat o casă de la soru-mea, părintească, ce este pe Podu Mogoșoi. De care cumpărătoare aflând, am îndemnat pe soțul meu să o răscumpere, cu cuvântul de protimisis ce am eu ca o soră, fiind lucru părintesc, mai vartos că de la părinți din ceput jumătate au fost a mea. Și cu întoarcere de bani pe partea mea, s-au făcut soru-mea stăpână pe toată casa.

Și dumnealui au întors bani cumpărătorului, însă, s-au din neștiută sau di vreo înșălăciune, au dat și un zapis de la mână-și cu totul împotriva dreptății ce eu an, împotriva prăvililor de protimisis și împotriva bunei orândueli, adică oricând va ișă de la mână noastră, să aibă acel cumpărător a ne întoarce bani și a lua casile.

De care, eu aflând și socotindu-mă năpăstuită a-mi ținea casa părintească cu acest feliu de legătură, care la alt nimini cu asemenea cuvânt nu s-au făcut, mă rog marelui divan, prin judecată, să să anerisească acel zapis ce fără de voința mea l-au dat soțul meu, împotriva dreptății, de stăpânirea de protimisis ce am eu asupra acelor case părintești și să rămâi desăvârșit stăpână cu voință slobodă de a face cu al meu lucru orice voi vrea.

Și cu toată plecăciunea, sănt plecată divanului,
Catrina, fata răposatului Nicolae grămăticii

[rezoluția divanului]:

Dumneavoastră, judecătorilor dă la departament, să theorisiț pricina prin judecată și cum va fi cu cale la cererea ei, veți face cunoscută părerea judecății, în scris, prin vâtafu dă păhărniceii.

1791 februarie 13.
biv vel sârdar

Arh. St. Buc. Doc. muntenești, 1—70.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

fAdică eu Dumitrana preteasa, soția răposatului părintelui popa Apostol, dinpreună cu fetele mele care mai jos să vor iscăli, dat-amcredincios zapisul meu la mână dumnealui jupanului Ștefan șalvaragiu.

Precum să să știe că având eu o casă aici in București, în mahalaoa Ceauș David. Care casă o am cumpărată și eu de la frate-mieu Vasile și făcându-o vânzătoare, o am vândut-o dumnealui mai sus numitului, tocmindu-ne cu bună tocmeală în drept taleri 590, adică cinci sute și noăzeci, care bani i-am luat toți pe deplin în mână mea.

Și casa i-am vândut-o cu tot coprinsul ei, dar fiindcă în fundul grădinii mi-am oprit loc pentru de a-mi face o căscioară pentru trebuința mea, care loc este însemnat cu sapa, adică de la un nuc ce este mare ca la un pas încolo. Și din sus să vecinește cu însuși cumpărătorul și din jos să hotărăște cu drumul. Și casa este pământul moștenesc.

Și o am vândut-o de a mea bunăvov și nesilită de nimenea și cu știrea preoților și vecinilor i a mahalagiilor. Deci dumnealui să aibă a' stăpâni această casă cu bună pace de către mine și de către tot neamul meu, atât dumnealui cât și jupăneasa dumnealui și coconii dumnealui, nepoți, strănepoți căți Dumnezeu le va dărui, dându-le viață îndelungată.

Și când s-au făcut acest zapis au fost preoții mahalali i vecini mahalagii și alte obaze de cinst față carii să vor iscăli.

Și eu, pentru bună încredințare, m-am iscălit puindu-mi și degetu în loc de pecete. Și i-am dat acest zapis la mână dumnealui, dându-i și zapisul cel vechi de cumpărătoare, ca să fie de bună credință¹.

1791 aprilie'28.

X Eu Dumitrana preteasa, vânzătoare
X Eu Zanfira fata pretesii Dumitrani, vânzătoare
Ierei Mușat ot mahalaoa Ceauș David
Popa Ioan ot tam
Popa Bogdan ot mahalaoa Oțetari, finul pretesii
Eu jupan Eadul măcelarul vecinul, martor
Ioan cupeț Odobescul vecinul, martor

Acest zapis l-am scris eu Eadu șalvaragiu cu zisa pretesii Dumitrani, fiind și mărturiile față ce sănt iscăliți, și eu sănt martor. *

¹ Casa și locul a trecut de la Ștefan șalvaragiu la fiică-sa Andreiana (zisă și Ecaterina) căsătorită Vergovici. Aceasta, neavînd moștenitori, a lăsat-o strănepotei sale Paulin Capșa. Casa se afla pe str. Icoanei, nr. 11 și 11 bis, colț cu str. Țăranilor, nr. 1 (astăzi str. Aurel Vlaicu).

Fiindcă casa care an cumpărat-o chir Ștefan de la sor-mea Dumitrana preoteasa au fost vândută de mine, măcar că și în zăpisiul vânzării de mine, arată pricina locului că să coprinde într-un zăpisiu vechi tot locu ce l-am oprit în fundul grădinii. Și acest zăpisiu l-am oprit la mine pentru stăpânirea acelu loc.

Și pentru ca să fie hună stăpânirea, lui chir Ștefan, m-au mulțumit și pă mine pentru de am întărit acest zăpisiu, cu iscălitura mea și alte' obraze martori.

1792 septembrie 14.

Vasile Dălgean, adeverez
Ianache Ilie, martor
H.[agi] Ilie Stan cupeț, martor

Arh. St. Buc, Cred. Func Urban. nr. 543.
Original, stare bună.

300.

1791 iulie'34.

fAdică eu Șarban *viori* vornic, dinpreună cu feciorii miei, care mai jos ne vom iscăli, dat-am credincios zăpisiul meu la cinstită mâna dumneaei polcovniceșii Păunii.

Precum să să știe că având eu niște case ale mele aici în orașu Bucureștii, în mahalaoa Gorganului, pe pământul sfinții mănăstiri Sărin-darul și chiria pământului la mănăstire, pe an, parale doaoăzeci. Care case sânt alătura cu casile dumneaei.

Și făcându-le vânzătoare și nefiind alt vecin mai dă aproape clacat dumneaei, dă a să protimisi și a le cumpăra, m-am învoit cu dumneaei dă a mea bunăvoe, nesilit dă nimeni și le-am vândut dumneaei în bani gata, taleri 600, adică șase sute. Carii bani i-am priimit toți, dăplin în mâna mea, dându-i dumneaei polcovniceșii Păunii și trei zăpisiu vechi ale casii mele, ce le-am avut dă stăpânire.

Deci, să aibă dumneaei polcovniceasa Păuna a stăpâni aceste case cu locul lor, cu bună pace, dă către feciorii miei și fetele mele și dă către tot neamul meu, dumneaei și coconi dumneaei, căți Dumnezeu i-au dăruit, însă coprinșul casii cu înprejmuirile până în hotaru ulucilor Iorgăi căpi-tan, gineri-mieu.

Și când s-au făcut acest zăpisiu și așăzământ, au fost cu știrea fecio-rilor miei și a vecinilor mahalagii. Și pentru mai adăvărata credință./ mi-am pus numele și degetu mai jos, ca să să crează, iscălindu-să și alte obraze, mărturii la acest așăzământ.

1791 iulie 24.

X Eu Șarban *viori* vornic, vânzător, adeverez
X Eu Măriia, fata lui Șarban *viori* vornic, adeverez
X_{ci} Eu Costandin *sân* Șarban vorniciei, adeverez
X Eu Ștefan *sin* Șarban *viori* vornic, adeverez
[semnătură grecească, indescifrabilă]
și Toader Peciul

Și am scris eu, Gheorghie logofăt dă divan, cu zisa lui Șarban *viori* vornic și sânt și martor.

[pe verso] :

Zăpisiul lui Șarban *viori* vornic dă cumpărătoarea casii.

1791 iulie 24.

Acad. R.S.R., CCLXXXI-40.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; în inventar trecut la data de 1793 iulie 24

301.

1791 septembrie 10.

Preaînălțate doamne,

Jăluiesc mării tale că hrana vieții îmi este din meșteșugul măcelării cum și cu zalhanale și la aceasta, când nu-mi ajungea sermaioa, luam și bani streini cu dobândă.

În zilile mării sale răposatului domn Mavrogheni, aflându-mă după neguțătorie la satul Eădovanul din Jos, la coade, unde mă aflam la un creștin poposit, m-au călcat hoții și tăindu-mă cu săbiile în multe locuri, care ei a socotit că am murit, luîndu-mi desagii cu bani, taleri 500. Și în desagi era și catastihu de neguțătorie-mi, de dat și de luat, și era și alte calabalăcuri în desagi ce le aveam pe lângă mine. Care toate mi le-au luat și m-au lăsat ca pe o pasăre fără de aripi.

Iar pe acel creștin, gazdă-mi, l-au tăiat cu toporul, bucăți, acolo și s-au adus aicea mort, spre vederea, pe carele l-au îngropat în mănăstirea Sfântu Spiridon Vechi, aducându-mă și pe mine aicea, în multă vreme zăcând, căutându-mă cu doftori, cu mare cheltuială, încât m-am stins de tot.

După aceasta, pentru multele mele păcate, m-au mai pedepsit Dumnezeu și cu altă certare că mi-au murit la sohat o sumă de vite mari și ane rămas în grea datorie și sărăcie, că mă aflu datorii pe la unii, alții, pe carii într-această jalbă îi arăt mării tale, anume, cu sumele de bani ce le sânt dator. Dar din toți datornicii, un jupan Hristea Gheorghiu, care eu și eu un tovaroș al meu, anume Dima măcelariu, îi sântem datori amândoi, taleri 500, numitului Hristea, însă eu, taleri 300, iar tovaroșu meu taleri 200. Și pentru acești toți bani mă ține pe mine la închisoare de la săptămâna brânzii.

Și eu piei la închisoarea dumnealui vătafului de aprozi, iar nevastă cu săracii miei copii să află muritoare de foame; că dă m-ar fi lăsat să mă chivernisesc cu încetul, poate că aș fi câștigat câte cevaș și aș fi dat și la dumnealui și la ceilalți datornici. Iar acuma mă aflu ca o pasăre fără de aripi, osândit la pedeapsa închisorii într-atâta vreme, de unde nădejde de la închisoare de a plăti, putere nu am.

Cu herbinți lacrimi cat la mare și bogată milostivirea și iubirea ce să răvarsă de către măriia ta către cei săraci și către toți de opște spre așă afla răpaos, răversese mila mării tale și către mine, ticălosul și săracu și asupra atâtea suflete, a nevastii și copiilor miei, carii să află muritor de foame, ca să mi să dea o luminată carte a mării tale, să fiu slobod de la închisoare prin chezașie pe om, ca să mă apuc iarăși de muncă și câștig ce voi agonisi să-l înapră pe la toți datornicii, până va da Dumnezeu de-mă va ajuta ca datornicii să nu să păgubească și eu să scap dintr-acest necaz al datorii și cu încetul, tuturor să le plătesc, că eu această datorie nu am făcut-o din vreo blestemăție, ci pe semne vrerea lui Dumnezeu așa au fost

ca să mă pedepsească, că întâi cu hoții am văzut moartea înaintea mea cu ochii, după aceasta întâmplarea prădăciunii de către hoți, cum și moartea vitelor de la sohat.

Și oșebit de acestea, iarăși altă pagubă mi s-au mai întâmplat că dumnealui Costandin Neculescu *biv vel* stolnic, puindu-mă de am dat seu ocă 1 000, care neavându-l eu, l-am cumpărat de aiurea cu taleri 670 și dumnealui mi l-au plătit cu taleri 500. Și dintr-aceasta mi să trag toate pagubile și sărăcia.

Prisosească mila mării tale asupra la atâtea suflete cu milostivire ca să mi să dea luminată carte și vecinică pomenire va fi mării tale, cum și întru fericire răposăți părinții mării tale. Și cum va lumina Dumnezeu pe măriia ta.

Datoriile ce, pe unde sănt să dau :

Taleri:	bani
500	— la jupan Hristea Gheorghiu
200	— Stoian nălbă-baș
100	— Frățilă măcelar
100	— Iordache măcelar
100	— Badea cioban
70	— Petre măcelar
70	— Gheorghie măcelar
60	— Mușat logofăt
84	— Hera cojocar
34	— Marin ot Lehliu
50	— Hagi Vartan, armean
50	— la Dragne
1418	

Robul mării tale,

Badea măcelar ot mahalaua Popa Eusul.

/rezoluția domnului:

Poruncim domnia mea dumneavoastră, boerilor judecători ai Departamentului să theorisiți jalba aciasta și pricina lui și cu anafora să arătați domnii mele prin zapciu cel orânduit.

1791 septemvrie 10, București.
biv vel sârdar

Preaînălțate doamne,

Ascultând această jalbă, ce o văzum plină de tânguieli și de ar fi așa, adevărat i s-ar conveni ajutor de păsuială. Dar chemând față pe pârâ-tul său, împrumutătorul Hristea capanlău, să prinse că-l va dovedi de toate că sănt minciuni. N-au avut nici o întâmplare de primejdie sau de pagubă ci numai umblă să-i mănânce banii.

Să zise jeluitorului de către judecată ca să-și aducă și pe ceilalți datornici, ca să ne îndestulăm cu ce sumă mai iaste dator. Și ea să să puie la o cale de niscareva soroace până își va goni (*sic*) prilejul. Și dș sănt peste zece zile, nu să mai iuvi (*sic*).

Cu toate acestea, înștiințăm mării tale că ei sănt intrați în judecată de mai înainte și de atunci s-au dat jeluitorului sorocul cel după pravilă de luni patru. Peste care mai trecând alte luni patru, nici un ban n-au dat.

Iată și acum, numitul împrumutător dă la sineși îi mai făgădui soroc de un an, încă și de un an și jumătate, numai să-l sigurivsească, ori cu amanet sau cu chezaș platnic. Și luăm de la dânsul răspunsu că nici are lucr de amanet, nici chezaș platnic, ci numai să cură (*sic*) cu un cuvânt că ori când va avea, atunci îi va plăti. De aceasta, înștiințăm.

Și cea desăvârșită hotărâre să va face de către măriia ta.

1791 octomvrie 13.

Beoran Ciucu [?] paharnic

M. stolnic

Cd. [Costandin] Clenes [Călinescu] stolnic

Ș. Areaz sârdar

Scrisul, Teodor

Acad. R.S.R., XC VII-1 G4.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

302.

1791 octombrie 8

Preaînălțate doamne,

Pentru Sanda preteasa de la care arată jăluitorul că au cumpărat această casă, arătăm înalțimii tale că răposatu popa Theodor, ce au fost soția numitei pretese la leat 7257 [1749], aflându-să preot la Sfeți Gheorghie cel VeChi, și fiind mai înainte vreme slugă la răposatul mitropolit Neofit, prin pecetluit i-au dat voe de ș-au făcut casă pe locul Mitropolii cu cuprindere să dea chirie pe an ocă una ceară la Mitropolie, care chirie cu unii sluji ce i-au fost, o și iartă ca să nu o mai dea, rugind și pe alți frați arhierii de vor vrea să nu-l supere. Și așa mergînd pînă la răposatul stareții nostru iarăși la leat 7271 [1763], din dosul numitului pecetluit porunceste ca într-acestași chip să să urmeze, încît va avea numita preteasa viața. Și asemenea s-au urmat și la smereniia noastră, socotindu-să că această preteasă fiind în vârsta bătrânețelor și neavînd copii, poate vor rămînea lemnele casii pe seama Mitropolii.

Acum după ce au trecut atîta vreme și s-au odihnit fără de nici un felin de supărare de către Mitropolie, au vîndut numita casă cu zapis la jăluitoru, fără de știrea Mitropolii, cu cuprindere că îi vinde casa, și pentru loc să dea la Mitropolie una ocă ceară pe an, dîndu-i și acel pecetluit a răposăților arhierii. Cu care zapis viind cumpărătorul la smereniia noastră și arătîndu-ne și numitul pecetluit, n-am putut suferi spre a-i da putere să să facă numita stăpână și pe loc, ci de atunci am luat numai pecetluitu de la jăluitor, iar zapisul vînzării au rămas la dînsul, zicîndu-i (precum singur arată și în jalbă) să meargă să-și ia banii de unde i-au dat, că Mitropolia nu-l îngădueste să stăpînească numita casă, căci fără de nici un felin de putere numita preteasă s-au făcut stăpână, umbiînd să robească locul Mitropolii.

Pentru care smereniia noastră vîzînd că numitul cumpărător s-au îndemnat mai mult pentru loc, de a cumpăra această casă, dînd prețu ce nu face, și mai vîrtos că în 34 de ani trecuți Mitropolia nimic nu s-au folosit de la acel loc, și nici pe numita preteasă n-au supărat-o de chirie, și ia [ea] în loc de a să mulțami, s-au făcut stăpînă și pe loc, hotărînd ce să dea chirie la Mitropolie acest cumpărător ni să pare că Mitropolia are dreptate. Și rugăm pe înalțimea ta ca să să facă luminată poruncă către vătă

de lemnari și de zidari ca să prețuiască binao casii. Și câți bani să vor face, să-i răspundă Mitropoliia ca o stăpînă a locului, iar jăluitoariul își va căuta banii de unde i-au dat, de vreme ce n-au urmat după orînduială și obiceiul pămîntului, ca să fi venit mai întîi la Mitropolie să cerceteze și cînd ar fi făcut așezămînt cu Mitropoliia și i-ar fi dat voe, atunci să fi* cumpărat.

1791 octomvrie 8.

Al înălțimii tale către Dumnezeu fierbinte rugător și smerit părinte sufletesc

Cosmaal Ungrovlahii

[rezoluția domnului]:

Făcînd și domniia noastră cercetare dăosebit și citind și înșine pece-luitul răposaiilor mitropolit, ne-am pliroforisit curgerea pricinii' întocmai după cum ni să arată de către preasfinția sa părintele mitropolitul. Și dreaptă iaste cererea preasfinții sale, în vreme ce preotesea au hotărît a-și vinde casa și au dat-o aceasta și în scris.

Deci poruncim domniia mea ca să meargă la fața locului vătășde lemnari, i zidari ca să o prețuiască drept în starea de acum și câți bani va face să-i răspundă Mitropoliia și să ia în zaptul său casa cu locul/iar jăluitoariul să-și caute banii săi la preoteasa, sau nevrînd preoteasa a o vinde să va odihni într-însa nesupărată.

1791 octomvrie 11.

' biv vel sâdar

Arh. St. Buc, ms. 131, f. 157v- 158.
Copie.

303.

1791 decembrie 17.

Din porunca mării sale lui vodă, am venit eu meermar-bașa dinpreună cu ealfa-bașa, i cu vătăfu de zidari, i cu alți meșteri lemnari i zidari ca să facem prețuire casii preotesii Sandi ce iaste în curtea besericii Sfanțului Gheorghie Vechi, pe locul sfintei Mitropolii, ca să facem prețuire în frica lui Dumnezeu.

Și viind la fața locului am prețuit, precum mai în jos ne vom iscăli.

1791 decemvrie 17.

<i>talerei</i>	<i>bani</i>	
300		adecă trei sute la toată zidirea casii, adecă cărămidă, i varu, i nășipu, i apa, i meșterii zidari, i salahorii, i altele.
28		adecă doaozeei și opt, patrusprezece tălpi la temelie, talpa cîte taleri 2.
25		adecă doaozeei și cinci la o sută de stâlpi, stâlpul cîte parale 10
30		adecă treizeci, la grinzi, i cosorobi, i capace, adecă treizeci de grinzi cu cosorobi cu capacele lor, prețu cîte taleri 1
2,30		adecă doi, bani treizeci, trei coroane ale pridvorului

talerei bani

7,60		adecă șapte, și bani șezeci, la cinci sute uluce de ceale mari, la podeala casii peste tot, suta cîte taleri 1, bani 60
12,45		adecă doisprezece, și bani patruzeci și cinci, la treizeci și trei de căpriori, prețu cîte parale 15
7,60		adecă șapte și jumătate bani șazeci, la trei sute de lanți
45		adecă patruzeci și cinci la treizeci de mii șindrilă de brad, miia cîte taleri unul și jumătate
12		adecă doisprezece, la cinci uși cu filare cu tot
15		adecă cincisprezece la zece ferestri, fereastra cîte taleri, 1, bani 60
7,60		adecă șapte și jumătate, la cinci paturi seînduri, i grinzi ale paturilor
6		adecă șase, la trei dulapuri
1,60		adecă unul și jumătate, la scara casii
2		adecă doi, la opt tălpoae, la pardoseala pridvorului
17,60		adecă șaptesprezece și jumătate, la treizeci și cinci ocă piroane la toată casa
1,60		adecă unul și jumătate, la o mie de cue de uluce la podeala podului
6		adecă șasă la doao mie cue de lanți
33,90		adecă treizeci și trei, și bani noaozeei, la patruzeci și cinci ocă cue de șindrilă de brad, ocoa po parale 30
125		adecă o sută doaozeei și cinci, lucrul lemnarilor la casă
20		adecă doaozeei, la un pridvor ce iaste în grădină, cu tot lucrul i cheresteaoa
25		adecă doaozeei și cinci, la doao plimbări, toată chel-tuiala
45,66		adecă patruzeci și cinci și bani șazeci și șase la un grajd ce e făcut acum nou de neguțătorii ce șade în casă cu chirie; care fusără și meșterii față cei ce l-au făcut.
105		adecă o sută și cinci, la șapte sute uluce, gardu împre-jurul casii cu tălpoae, i brăie, i cu capace, i bulamace i piroane, i cuele, cu lucrul lor
10		adecă zece, poarta cu tot tacîmul

Eu meimer-bașa Ioniță adeverez la această prețuire
Eu calfa Manole, domnesc, adeverez la această prețuire
Eu Dumitrașco vătăfu de zidari, am fost față
Eu Iane ceaușul de lemnari, adeverez la această prețuire
Eu meșterul Vladul dulgheriul, adeverez la această prețuire
Eu Badea dulgheriul, adeverez la această prețuire
Eu meșterul Ion de zidari, adeverez la această prețuire
Eu Iancu zidariul adeverez la această prețuire

Arh. St. Buc, ms. 131, f. 158 v—159.
Copie.

^*Milostiiu bojiu Io Mihail Costandin Suțul voevod i gospodar davat gospodstvo-mi siiu povelnie gospodstvo-mi* lui Mihalache logofăt dă Vistierie, carele aflându-să slujind Curții *gospod*, între logofeții Vistierii, au avut milă prin hrisoave și cărți *gospod* a fi apărat de toate dăjdile Vistieriei, atît el cît și toată casa lui și drepte bucatele lui scutite de dijmărit și vinărici și o pivniță aici în orașul domniei mele București, scutită și apărată de fumărit, de cămănit, de vamă, de vin domnesc, de ortul vătășăsc și de alte angării ce dau alte pivnițe. Și un om a ținea pentru j)oslușaniia casii lui carele și acela să fie nesupărat de rîndul dăjdiilor Vistieriei.

Drept aceia dar am întărit domniia [mea] milele acestea și poruncim de toate căte să cuprindă mai sus să i să păzească întocmai, căașa iaste porunca domniei mele.

I sam reeeh gospodstvo-mi.

1791.

L.P.

Procit vel vistier

Trecut în condica Vistieriei

Ep. logofăt

Arh. St. Buc, Achiziții noi, XLI—7.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran ; frumoasă pecetea domnească, în tuș roșu.

Preaînălțate doamne,

Safta Voineasa și Măria¹ postelniceasa văduva din Tîrgoviște *sud* Dîmbovița, prin jalba ce au dat înălțimei tale, cer ca să li să vînză cu mezat un loc de casă ce au aici în București în mahalaoa Vișinei, pe Podul Mogoșo[a]i, aflându-sa datoare și scăpătate, după a căroră jalbă ni să poruncește, să cercetăm după orânduială și să arătăm înălțimei tale prin anafora.

Le-am cerut să ne arate sineturile de stăpînirea acestui loc și ne arătară un zapis *ot* leat 1786 avgust 18 iscălit de un Eadul *sin* Dumitru căpitan, i de Calița muma ei [lui] și de Matei soțul Caliții, vînzători, adevărit și cu doi martori Iordache Bădulescu și Tănase Băcanul, prin care scriu că vînd mai sus numitelor jăluitoare un loc de casă în mah[a]laoa bisericii Vișinai în taleri 140, mai dându-le adaos un loc de casă cu pivniță de zid în mah[a]laoa Sfântului Nicolae *ot* Tărgoviște.

Deci, după mai sus arătatul sinet, dovedindu-să că acest loc este bun al numitelor jăluitoare, de cumpărat de la mai sus numiții și voind a-1 vinde, găsim cu cale să fie luminată porunca mării tale către dumnealui starostea *za* neguțători, ca după orânduială să-1 strige la mezat, în auzul și al vecinilor; și prețul ce va ieși, îl va da numitelor, de care*nu lipsim a înștiința mării tale.

¹ Măria Fusoaica, fata lui Șerban Fusea. Doctorul Const. Darvari spune, în susul documentului, că a cumpărat acest loc de la „postelniceasa Măria Fusoaica”, în 1805 mai 24, doc 120.

Iar hotărârea cea desăvârșită rămâne a să face de către înălțimea ta.
1792 ghenarie 25

indescifrabil] Ioan Crețulescu
indescifrabil] sârdar
Mihalache Florescu
Ioan [*indescifrabil*]

biv tretî logofăt

Io Alexandnt Ioan Ipsilant voevod bojiu milostiiu.

Poruncim domnia mea staroste de neguțători să faci mezatul acestui loc, urmînd precum mai jos să cuprindă.

1792 februarie 28.

L.P.

procit vel logofăt

Colecția A1. Saint-Georges.

Copie. Condica de zapise (1699—1841) a familiei Darvari, doc. 116.

dm.

1792

ianuarie [f.z.]

Io Mihai Costandin Suțu voevod, bojieiu milostiiu gospodar vsei zemli Vlahiscol.

Hotărîrile și întocmirile ceale dreapte și cu cale ce urmează pravililor care prin cercetare de judecată s-au făcut cunoscute, și prin întăriri domnești, au luat săvîrșire și izbrînirea, nu numai păzite să cuvin a fi ca niște dreapte, ci și de la cei din urmă oblăduitori și stăpînitori ai țării li să cuvin întărirea ca să-și aibă statorniciia și nestrămutarea pentru pacea și liniștea celor ce au dreptatea lor.

Drept aceaia, fiindcă dumnealui cinstitul și credinciosul boiariul domniei mele Manolache Brăncoveanul *vel* logofăt'de Șara de Sus au cerut dă la domniia mea întărirea stăpînirii și a hotărniciei locului cel părintesc al caselor dumnealui din București, ce iaste supt dealul sfintei Mitropolii, am cercetat domniia mea întăi sineturile și dovezile dreptăților dumnealui ce are pentru acest loc.

Și ne-au arătat de am văzut înșine hrisovul domniei sale fratelui domn Alexandru Ipsilant voevod, de la leat 1781 noemvrie 20, întru care scrie că acest loc fiind alătura cu alt loc ce are și mănăstirea Sfintei Ecaterinii, după vremi i să înpresurare dă egumeni din locul dumisale. Si încă în vremea ceilalte trecutei răzmirițe, cînd dumnealui logofātu lipsea de aici, volnise egumenii pă unii, alții de făcuse o sumă de case pe acest loc, cu cuvânt că iaste al mănăstirii.

Deci, pentru aciasta, căutîndu-și dumnealui logofātu cu egumenul mănăstirii prin judecată, din porunca domniei sale fratelui Alexandru Vodă, s-au făcut într-atîtea rînduri cercetări, atăt la fața locului, prin mărturii cu boeri mari rînduiți de domniia sa, căt și prin'alte dovezi. Și la toate aceale cercetări ce s-au făcut, s-au dovedit locul acela ce-l preten-derisea egum[enul] tot al dumnealor boerilor Brăncoveani, precum în scris, prin anafora, cu arătare și cu pliroforie pe larg au înștiințat unii dîndumnealor veliții boeri ce au mers de au făcut cercetarea.

Oare anafora, cercetându-o și însuși domnia sa și luînd seama la toate eu deamăruntul, au văzut eă iaste făcută după dreptate și cu deplină cercetare. Și au întărit și însuși domnia sa dreptatea dumnealui logofătului, spre a stăpâni nesupărat acel loc ce i să înpresurase dă egumeni. Cum și celălalt loc al casii dumnealor pe cât s-au dovedit că au avut mai nainte. Și măcar că aceale case ce apucase dă le făcuse unii, alții cu volnicia ce dedeaseră egumenii fără de a nu avea nici o treabă cu locul dumisale, era să să strice fără de a nu le întoarce dumnealui *vel* logofăt nici un ban, fiindcă după dreptate, zice domnia sa, că să cădea să hotărască pe egumenu mănăstirii a întoarce cheltuiala fieșcăruia pană la un ban, ca pe unul ce îi volnicise rău pe loc strein.

Dar dumnealui logofăt vrînd ca să nu să păgubească atâtea oameni, au cerut de au rînduit cu porunca domniei sale doi boeri, însă pă dumnealui *vel* dvornic Ștefan Prășcoveanu și pe dumnealui *biv vel* stolnic Dumitrache, de au mers în fața locului cu vătaful dă lemnari, i de zidari, de au prețuit aceale case și din bunăvoința dumisale le-au întors fieșcăruia bani, după prețuire, care s-au făcut toată suma, taleri 655, 108 bani, precum în foaia prețuirii cea iscălită dă dumnealor acești doi boeri anume arată.

Și așa, după ce și-au priimit fieșcare banii săi, vrînd dumnealui logofăt ca să-i rămăe locul slobod și să-l curățească pentru trebuința dumisale, au și stricat aceale case și au rămas tot locul supt zaptul dumisale, precum l-au avut și mai nainte.

Așijderea, tot pe acest loc al dumisale mai fiind și altă casă a unii Marii Bărjoaieii, care, iarăși eu volnicia ce îi dedeese egumeni de mai nainte, o făcuse și era a să prețui împreună cu cealelalte case, dar dumnealui logofăt mai nainte s-au învoit și s-au așăzat cu dansa de i-au dat taleri patru sute și priimindu-și numita Mărie acești bani, cu bunăvoința sa au dat și zapis la mîna dumnealui, de stăpînire, precum l-au arătat, de bau văzut și domnia sa, cu leat 1781 noemvrie 9. Și așa, aciasta casă nu s-au mai prețuit de dumnealor boeri. Ci, cu aciasta învoială prin zapis, au făcut-o zapt dumnealui logofăt.

Deci, în urmă, dumnealui logofăt vrînd ca acel loc să-l și deosibească cu seamne, spre a nil mai avea, după vremi, pricini și gîlcevuri cu mănăstirea sau cu vreunii din vecini, au dat rugăciune domniei sale ca să-i rînduiască doi boiari alegători. Și domnia sa, cu pitac, au rînduit pe dumnealor cinstiți și credincioși boerii domniei meale Pană Filipescu *vel* ban, fiind atunci *vel* dvornic de Țara de Sus și Ștefan Prășcovanu *vel* dvornic de Țara de Jos, carii, urmînd poruncii în scris, supt iscăliturile dumnealor au arătat că mergînd la fața locului spre mai buna descoperire a seamnelor celor vechi, au pus de au săpat în colțul ulucelor lui Tănase sarafu ce iaste lîngă drumul ce merge pe supt dealul sfintei Mitropolii; unde au fost bolovanii curții dumnealor și au găsit rădăcina bolovanilor; de unde puindu-se sfoara drept, au mers pă lîngă bulumacul grădinii lui Tănase sarafu pînă grădina lui și din bulumac au mers cu sfoara tot pînă grădina lui Tănase pe lîngă colțul plimbării lui și pe lîngă trandafirii ce sînt în grădina lui cea mică.

Care acea grădiniță a lui Tănase sarafu de la colțul plimbării lui și pînă în ulucile lui, ce merge spre grădina lui Costandin băiașu, au dovedit prin mărturii că iaste tot din locul caselor dumnealui logofătului Brăncoveanu și, după vremi, s-au coprins de casa lui Tănase sarafu și au făcut acea grădiniță.

Și de acolea din grădina lui Tănase sarafu au mers eu sfoara iarăși drept pînă grădina lui Costandin băiașu și din grădina acestui băiașu au mers cu sfoara pînă colțul grădinii lui Vasile portărel dă leafă, pă lîngă dud pînă grădina lui Gheorghie zăbunariul și pă lîngă zidul caselor celor noae ale lui Altîn-Top ceauș pînă în sălcii, în malul Dămbovitii cei mari si au pus pîiatră.

Deci, atât grădina lui Costandin băiașu, i din locul ce stăpânește Gheorghie zăbunariul, cum și grădina lui Altîn-Top ceauș, au dovedit iarăși prin mărturii, că și aceștia s-au întins, după vremi, de si-au făcu aceste grădini tot din locul caselor dumnealui logofătului Brăncoveanu

: Pentru care, după trăsura sforii ce au venit pînă în pîiatră aciasta ce s-au pus într-aceale sălcii, în malul Dămbovitii cei mari, s-au făcut sforicinci și un stînjăn, sfoara de câte stînjăni șaisprezece și palme doaoă, face stînjăni optzeci și doi, palme nooaă.

Și de acolea din pîiatră, au pus sfoară pe malul Dămbovitii în sus pînă m Dămbovicioara cea mică, unde dă în Dămbovița cea mare, au pus pîiatră în niște răchiți și s-au făcut sforicinci și șase, stînjăni o sută unul si jumătate

Dintr-aceia pîiatră au pus iarăși sfoara pă malul Dămbovicioarii în sus pînă în podul de supt dealul sfintei Mitropolii, pînă în colțul gardului curții dumnealui *vel* logofăt Brăncoveanu, unde au pus iar pîiatră. Si au eșit sforicinci și șase, stînjăni trei, ce face stînjăni o sută șizeci și cincisute și optzeci și doi, palme nooaă.

De acolea, din malul Dămbovicioarii, dă lîngă pod, din colțul gardului curții dumnealui logofătului, din pîiatră c& s-au pus au mers cu sfoara pe lîngă drumul de supt dealul sfintei Mitropolii, pe lîngă crucea dă pîiatră, pînă iar în colțul grădinii lui Tănase sarafu, unde au început dintăias dată a trage, cu sfoara din rădăcinile bolovanilor ce s-au găsit. Si au pus patru afară dăspre drum. Și au eșit și acolea sforicinci și șase, stînjăni zece și o palikă, ce face stînjăni șaptezeci și cincisute și optzeci și doi, palme trei.

Au mai tras locul acesta și prin mijloc, puind sfoara din pîiatră ce s-au pus pă lîngă gardul grădinii lui Costandin băiașu și pînă în malul Dămbovicioarii cei mici, au eșit sforicinci, stînjăni șapte și palme trei, care să face și aciasta trăsura du prin mijlocul locului stînjăni optzeci si opt sute și jumătate și o palmă.

Și așa într-aceștia chip, după mărturii și dovezi vreadnice, prin cercetări de judecăți, dovedindu-se și descoperindu-se locul dumnealui cel adevărat după dreaptă stăpînirea ce au avut-o casa dumnealor mai nainte și fiind bune și dreapte seamnele, i pietrile ce s-au pus și suma stînjănilor ce au eșit, au dat la mîinile dumnealui hrisovul domniei sale dă întărirea stăpînirii coprinzător dă toate aceastea, care le-au văzut domnia sa și s-au pliorforisit însuși dă ceale dreapte și adevărate.

Deci fiindcă toate aceste s-au lucrat și urmat prin cercetări vreadnice, cu mijlocirile și cu orănduelile dreptății și-au luat săvîrsirea lor cu domească întărire prin hrisov. Care hrisov, fiind cu bună orînduială a dreptății și vreadnic de toată pliorforia și îndăstularea domniei meale, după care au și stăpănit și stăpînește dumnealui pînă în zioa dă astăzi fără de nici o pricină, după seamnele hotărniciei ce s-au făcut, ca un loc părintesc ce îl are cu stăpînire de bună credință.

Am dat și domnia mea la mîinile *vel* logofăt Manolache Brăncoveanu acest domnescul nostru hrisov, prin care întărim toate câte să coprind

mai sus, ca să-și aibă urmarea și stăpânirea deplin, fără de strămutare întru nimic.

Și am adeverit hrisevul acesta cu însuși iscălitura și peceatea domniei mele, Io Mihail Costandin Suțu voevod și cu credința preaiubiților domniei mele fii: Ioan voevod, Grigorie voevod, Alexandru voevod și cu mărturiia dumnealor cinstiților și credincioșilor boerilor domniei mele : pan Pană Filipescul *vel* ban, pan Ianache Văcărescul *vel* vistier, pan Dumitrașco Eacoviță *vel* dvornic dă Țara dă Sus, pan Ianache Moruz *vel* dvornic dă Țara dă Jos, pan Manolache Crețulescul *vel* logofăt dă Țara dă Jos pan Alexandru Mănu *vel* spătar, pan Grigorie Suțul *vel* poszelnic, pan Ioan Florescu *vel* cliucer, pan Theodorache Iuliano *vel* paharnic, pan Drăghicean Otetelișanu *vel* stolnic, pan Alexandru Suțul ^ comis, pan Dumitrache *vel* sluger, pan Mihalache *vel* pitar. Și ispravnic, pan Manolache Crețulescul *ml* logofăt dă Țara dă Jos.

Și s-au seris hrisevul acesta în anul dintîi dintru a doao domnie a domniei mele aici, în orașul Bucureștii, la leat 1792 în luna ghenarie [*loe liber*], de Costandin dascălul slovenesc de la școala domniei mele cea slovenească *ot sveatîi* Gheorghie cel Vechi.

Io Mihail Suțu voevoda [*m.p.*].

L.P.

Manolache Crețulescu *vel* logofăt, *procitoh*

Acad. R.S.R., Suluri, nr. 97.

Original, pergament, stare foarte bună; ornamentat cu chenar frumos pe ambele laturi, purtînd în partea de sus, la mijloc, frumos desenat în peniță, stema țării (o acvilă cu crucea în cioc), iar de o parte și alta, majusculele: IO. MH. CS. ST. WV. VL. (Io Mihail Costandin Suțu voevod Vlahiscoe).

307.

1792 februarie 5.

Preaînălțate doamne,

Ascultînd luminată porunca înălțimei tale la această jalbă, înștiințăm mării tale că precum să jăluește, așa este cu adevărat. Au avut leafă pe lună câte taleri 25 care i s-au și urmat de la epitropie, de când s-au alcătuit orânduială școalelor cu veniturile lor, iar de când s-au stricat veniturile școalelor în vremea răposatului Mavrogheni, de la epitropi n-au mai luat, ei rămâne cum duhul sfânt va lumina năstăvul înălțimii tale, măcar că el arată că cea orânduială de leafă i s-au urmat cu darea de către preasfinția sa părintele mitropolitul, până la bună venirea înălțimii tale.

1792 februarie 5

Costandin cliucer
Dumitrache stolnic
Nicolae stolnic

[rezoluția domnului]:

Io Mihail Costandin Suțu voevod *i gospodar zemli Vlahiscoe*.

Poruncim domniia mea, dumneavoastră boerilor epitropi, să aveți a da de la cutie dascălului Costandin slovanu acești taleri 25 pã lunã urmãndu-i-sã de la zi întãii de septemvrie.

1792 februarie 21.
vel logofăt

Arh. St. Buc, ms. 19, f. 180; lipsește cuprinsul jalbei dascălului Constantin.

3«8.

1792 februarie W

Io Mihail Costandin Suțu voevod, i gospodar zemli Vlahiscoe.

Sfintei și dumnezeștii mănăstiri de aici, din orașul scaunului domniei mele București, unde să cinstește și să prăznuiește hramul Tresfetitele, care să numește Colțea, unde sănt și spitaluri pentru odihna bolnavilor streini care este făcută și înălțată din temelie dă răposat boer Mihai Cantacuzino *biv* *vel* spătar.

Ca să aibă a lua sfânta mănăstire în toți anii dă la oca Slănicului *ot sud* Saac, toată dijma dă sare, din zece bolovani, un bolovan, după cum au luat și pană acum, să fie pentru cheltuiala și căutarea bolnavilor streini, carii să vor odihni în spitalurile ce au făcut la această sfântă mănăstire.

Pentru că, după ce au făcut și au înălțat numitul boer Mihai Cantacuzino *biv* *vel* spătar această sfânta mănăstire și au înfrumusețat-o și au dăruit-o cu sfinte odoară câte trebuesc, au făciit și înprejurul mănăstirii ziduri și școală și chilii dă ajuns pentru odihna a multor streini.

Și pre lângă acestea toate, au mai făcut și ospitaluri, ca să să odihnească bolnavi streini, precum toate tocmită și iscusite să vad.

Deci, pentru cheltuiala și căutarea bolnavilor ce să vor odihni în spitaluri, ca să aibă, să nu lipsească la cele ce vor trebui să să caute la boala lor, cu dohtorii și cu alte, încă din dumnezeiasca îndemnare și bun gând care au fost pus în inima sa, așa au socotit și au închinat sfintei mănăstiri să ia toată dijma dă sare dă la oca Slănicului, după cum s-au zis mai sus fiind cea ocnă domnească pã moșia dumnealui, ca să fie numai pentru căutarea bolnavilor, iar nu și pentru alte cheltuieli, urmând sfintei scripturi ce grăește la sfânta evanghelie că „bolnav și strein am fost și m-ați căutat”, ca să să învrednicească a auzi glasul cel dumnezeesc când va zice „veniți blagosloviții părintelui meu dă moșteniți împărăția cerului, care este gătită voă dă la întemeerea lumii”\

De care și domniia mea, după daniia și închinăciunea dumisale, fiind toate ocnele Țării Eomânești supt stăpânirea domniei, încă dă la domniia dintâi a domniei noastre am pohtit și am binevoit într-acest chip și am așa zătat adică ca să ia sfânta mănăstire cea dijma dă sare și dă acumînnaint dă la oca Slănicului, în toți anii, după cum au rânduit boeral ce scrie mai sus.

Însă dă vor vrea cămărașii să să tocmească cu ispravnicii mănăstirii ca să ia dijma dă sare și să dea taleri doo mie cinci sute pre an, bani vechi și acești bani să aibă a-ii lua sfânta mănăstire trei sferturi într-un an, precum dau și la domnie. Iar dă nu vor vrea cămărașii cea sumă dă bani, ce scrie mai sus, să fie volnici ispravnicii mănăstirii să rădice cea sare dă la oca în toate lunile și să o ducă ori la ce vad să o vînză cu ce preț vor putea. Sau dă-și vor găsi mușterii să o vînză și acei mușterii încă să o ducă pe l

vaduri să o vânză, cum s-au zis mai sus și să nu aibă nici o opreală dă nimeni, însă dă vor da cămărașii prețul ce vor da alții pă sare, să aibă a o lua ei.

Iar când să va întâmpla a nu să vinde ocnille, ci ar rămânea pă seama domnii, dă s-ar pune cămărași în credință, mănăstirea tot să aibă a-și lua acea milă dă la ocnă, precum scrie mai sus, iar nicidecum să nu fie lipsita dă acea milă.

Iar când să vor învechi și nu să va mai putea să scoată sare pă acea gură dă ocnă, să aibă a să face alte guri dă ocne noă tot acolo pe acea moșie Slănicul și tot să ia sfânta mănăstire dijmă, să fie sfintei mănăstiri dijma aceasta stătătoare și neschimbată în veci.

Iar pentru purtarea dă grijă a cheltuelii ce va să cheltuiască la căutarea bolnavilor streini, au fost pus mai sus numitul ctitor patru ispravnici, ei să aibă a lua bani dă la sfânta mănăstire după dijma dă sare dă la ocna Slănicului, să-i cheltuiască la doftorii și la altele ce vor trebui la căutarea bolnavilor. Și pentru căți vor fi ostenitori dă vor purta grija la aceale cheltuieli, domnia mea încă i-am ertat să aibă pace dă toate dăjdiile vericâte ar eși paste an, dă nici unile nici un val și nici o bănuială să nu aibă

Așijderea au fost pus și patru neguțători jurați împreună cu starostea care va fi, ca să aibă a lua în toți anii seama acestor ce s-au zis mai sus ispravnici, dă tot venitul și dă toată cheltuiala câtă să va face pă an la trebuința acelor bolnavi. Iar dă s-ar întâmpla moarte acelor ce s-au zis mai sus ispravnici, să aibă a să pune ispravnici unii dintr-acei patru neguțători jurați, iar nu dintr-alții streini.

Așijderea și când va muri vreunul dintr-acei patru neguțători jurați, iarăși să-și pue ei altul în loc, pă care vor socoti asemenea lor, să fie tot dăplin patru și dupre daniia dijmei dă sare ce au închinat acel răposat boer ce s-au zis mai sus și pre toate așăzământurile ce au făcut la la (sic) această sfânta mănăstire.

Așijderea să aibă a ținea sfânta mănăstire lude doozeci scutelnici, i lude doozeci darvari, carii să fie scutiți dă toate angarelile ce es peste an în țară, i patru lemnari și și aceștii să fie scutiți dă toate podvoadele, ca să fie pentru poslușaniia sfintei mănăstiri, numai să dea într-un an, ughi doi.

Încă să aibă sfânta mănăstire doo pivnițe ale scuti dă fumărit, i dă toate alte angarii.

Și iar să aibă a lua dă la târgul ce să face la Lichirești din zioa dă dumineca mare până în ceilaltă duminică, vama ce să va face dă la fieștecare neguțător, după vechiul obicei, din toate să ia oameni mănăstirii Colții, iar vameșii amestec să nu aibă.

Și iar să aibă sfânta mănăstire ca să ia vinărici dă la toți cei ce au vîi pă moșia Bucovul și plătesc vinăriciul ce să coprinde din hotar până în hotar, după cum și alte cărți asemenea aceasta arată, însă partea jumătate cu gărdăritul afară din popoarale dumnealui *vel* armaș, iar ceilaltă parte să să dea la cămara domnii mele.

Și să scutească pă tot anul dă oerit, oi cinci sute, cu pecetluit domnesc, i dijmărit și vinărici pă drepte bucatele mănăstirii și în toți anii să aibă a lua acești taleri doo mii cinci sute în locul dijmii dă sare, dă la ocna Slănicul.

Pentru că aceste așăzământuri și mili le-au avut sfânta mănăstire atât la alți frați domni dă mai nainte, i dă la domnia sa fratele nostru, domn Alexandru Ipsilant voevod, i dă la domnia sa răposatul fratele nostru

domn Alexandru Ipsilant voevod, i dă la domnia sa răposatul fratele nostru domn Nicolae Costandin Caragea voevod cât și dă la domnia mea din domnia dintăi, precum din hrisovu domnii mele' ot 1783 dichevrii ne-am adevărit.

Lângă aceasta, preoții dă la această sfânta mănăstire să fie scutiți și apărați dă orice dări vor da alți preoți. Și să [să] scutească și dă dijmărit și vinărici pă drepte bucatele lor, i câte o pivniță aici în București apărată dă fumărit, dă cămănit, de vamă dă vin domnesc și dă alte angarale.

Numai și preoții napristan și necurmat să păzească slujbele sfintelor bisericilor, atât la biserica cea mare, cât și la paraclise și orânduială săracilor bolnavi după la spitaluri. Iar dă nu vor păzi, ci din lenevire să vor zăticni la orice, mila aceasta să nu să ție în seamă.

Osebit dă acestea, să aibă a lua sfânta mănăstire dă la *vel* vameș pă tot anul, câte taleri una sută optzeci, pentru casele ce sânt carvasarao căci nefiind cea mai dă trebuință adevă carvasara pentru șăderea vameșului celui mare, care carvasara trebuie în mijlocul târgului să fie și umblând carvasarao din loc în loc le era foarte peste mână atât vameșului, i tuturo oamenilor carvasaralii, cât și neguțătorilor ce vin cu marfă cu povări grele.

Care această neîndemănarea văzându-o fratele nostru domn Alexandru Ipsilant voevod și vrând să facă a să ști unde să fie carvasarao spre a veni și neguțătorilor mai cu lesnire, au poruncit ca să să găsească un loc ca acela. Și găsindu-să un loc sterp al aceștii sfinte mănăstiri în mijlocul târgului și vrând domnia sa ca să facă venit mănăstirii, au priimit și episcopul tropul sfintei mănăstiri dă au zidit și au făcut case cu magazine și cutoate cele trebuincioase. Și așa, pentru folosul mănăstirii și ajutorul spitalului au legat prin cartea domnii sale, ce o văzum, cu leat' [*loc liber*] noemyri în zece, ca în toată vremea să fie nestrămutat aceste case carvasara și să ia mănăstirea, pă tot anul, acei câte taleri 180.

Oare, și domnia mea, asemenea am legat și am hotărât prin hrisovu domnii mele din domnia dintăi ca să să dea sfintei mănăstiri pă fieșcar an nelipsit acești bani ce să coprind mai sus dă la *vel* vameș fără dă nici un fel dă pricină.

Drept aceia dar, și domnia mea, după ce domnul Dumnezeu ne-a miluit cu stăpânirea și domnia dintăi a aceștii țări bine am voit dă am înnoi și am întărit toate aceste mili și așăzământuri, ce să coprind mai sus, precum și acum într-un al doilea domnie cu care ne-au învrednicit domnul Dumnezeu asemenea le înnoi și le întărim ca să să păzească și să să ție și de acum înainte nestrămutat, să fie pentru căutarea bolnavilor și ajutorul sfintei mănăstiri. Iar domnii mele și răposaiților într-un fericire părinților domnii mele, spre vecinică pomenire.

Așijderea și în urma domnii mele pre carele îl va alege domnul Dumnezeu a fi oblăduitor țării aceștii, încă îl poftim și-l rugăm, în numele lui Isus Hristos, și într-un cinstea sfinților ierarși ce să prăznuesc într-această sfântă mănăstire, ca să cinstească, să înnoiască și să întărească acest hrisov al domnii mele, ca și ale domniilor sale mili și hrisoave să fie în urmă dă alții păzite.

Și am întărit hrisovu acesta cu însuși credința domnii mele Io Mihail Costandin Suțul voevod și cu a preaiubiților domnii mele fii: Ioann voevod, Grigorie voevod, Alexandru voevod, marturi puind pă toți dumnealo cinstiții și credincioși boerii cei mari ai Divanului domnii mele: pan Pan Filipescu *vel* ban, pan Ianache Văcărescu *vel* vistier, pan Dumitrașcu Eacoviță *vel* dvornic dă Țara dă Sus, pan Manolache Brâncoveanu *vel*

logofăt dă Țara dă Sus, pan Ianache Moruzu *vel* dvornic dă Țara dă Jos, pan Manolache Crețulescu *vel* logofăt dă Țara dă Jos, pan Alexandru Manul *vel* spătar, pan Grigorie Suțul *vel* postelnic, pan Ioan Florescu *vel* clucer, pan Theodorache Iuliano *vel* paharnic, pan Drăghicean Otetelișanul *vel* stolnic, pan Alexandru Suțul *vel* comis, pan Dumitrache Lăcusteanu *vel* sluger, pan Hagi Mihalache *vel* pitar. Și ispravnic, pan Manolache Brăncoveanu *vel* logofăt.

Și s-au scris hrisovul acesta la întâiul an dintru a doa domnie a domnii mele aici, în orașul scaunului domnii mele, București, la ani dă la facerea lumii, leat 7300 [1792], iar dă la domnul și mântuitorul nostru Isus Hristos, leat 1792, februarie în zece, dă Ioann logofăt *za* taină.

Io Mihail Suțul voevoda [m.p.]

L.P.

procit vel logofăt

Acad. R.S.R., CCCLIII-22.

Original, stare foarte bună; pecetea domnească, mică, ovală, în tuș roșu; frumoasă semnătura domnului.

309.

1792 februarie 17.

Io Mihail Costandin Suțu voevod, i gospodar zemli Vlahiscoe.

Din vechime să vede că domnii și oblăduitorii acestui creștinesc norod, ca singuri stăpânitori și cu toată samovolnicia ce au fost, după ce Dumnezeu îi învrednicea la ajungerea aceștii stepeni, cu toată osârdiia și bunăvoință era întru a întemeia și a înpodobi ale lui Dumnezeu sfinte lăcașuri cu mili și cu dări dintru avuturile domnii, spre ajutor și folosirea a multora din cei neputincioși, făcând și rugă către domnii cei ce după vremi sta oblăduitori, ca să le păzească, să ie întărească și, pe cât s-ar putea, să le înmulțească, ca și Dumnezeu întru toate să-i sporească.

Între care trecuți răposați domni, vedem că și răposatul domniia sa Alexandru vodă Ghica, fiiul răposatului domnii sale Scarlat vodă Ghica, prin hrisovul domnii sale arată și zice cum că răposatul domnii sale părinte făcând mănăstire aici, în orașul Bucureștii, întru numele sfântului făcătorului dă minuni arhiepiscopului Spiridon și neputând a o săvârși, dându-și obșteasca datorie mai nainte, iar domniia sa, ca zidire ce era a părintelui domnii sale, după ce au stătut la domnie, cu toată osârdiia au fost întru a o săvârși, a o înpodobi precum să vede și întru a o înzestra precăt au putut, asemenea rugăciune face către cei din urmă domnii sale domni, ca să să întărească și să să păzească acele bune afierosele.

Deci, după ce domnul Dumnezeu, cu a sa dumnezeiască pronie dete gând bun prea puternicii înpărâții și ne milui cu întâia domnie a aceștii țări, întru toate alte purtări dă grijă și cu mare osârdie am fost și săntem silitori la ale obștii bune folbsuri, una ne-au fost și aceasta că eșind înaintea domnii mele credincios boerul domnii mele Costandin Nenciu-lescu *vel* pitar, epitropul aceștii mănăstiri și arătându-ne așăzământurile și milile ce are, făcându-ne rugă dă a să înnoi și a să întări dă către domniia mea.

Și știind și domniia mea cum că din venitul și agoniseala aceștii sfinte mănăstiri să ajutorează și să chivernisesc obraze scăpătate și neputincioase, nu numai că cu toată a domnii mele bunăvoință am fost întru a întări și a întemeia cele mai dinnainte mile ale aceștii sfinte mănăstiri, ci mai vârtos, pă cât s-au socotit dă domniia mea, s-au s mai adaos, ca și domniia mea să fim înpărțășiți la ale domnii sale faceri dă bine, precum mai jos să va vedea.

Drept aceia dar, învrednicindu-ne domnul Dumnezeu și cu al doilea domnie a aceștii creștinești țări, mai întâi hotărâm ca toate cele dă domniia sa orânduite și afierosite, să să păzească cu neștrămutare. Adecă mănăstirea să fie slobodă, ca mănăstire domnească a țării, fără a nu putea nimeni cere să o închine sau să o supue undevaș.

Arhiereul ce, după vremi, va păzi orânduială întru a sluji sfânta liturghie, din sâmbătă în sâmbătă, să aibă a-și lua acea orânduită milă iar în mănăstire să nu ceară a sădea, nici cu stăpânire să nu să arate.

Purtător dă grijă să fie mirean, iar nu călugăr, și îndatorat să fie pă tot anul, a-și da socoteala la cei ce, după vremi, vor sta în cinurile ce-i roagă răposat ctitor a fi epitropi, adecă preasfinția sa părintele mitropolitu al Ungrovlahii, *vel* vistier și *vel* postelnic, față fiind și dumnealu *biv vel* ban Dumitrache Ghica, în cătă vreme va trăi, ca rudă și neam a răposaților ctitori.

Trei preoți dă mir, un diacon, doi cântăreți, doi citeți să fie scutiți dă toate dăjdiile și ale lor drepte bucate, vinul dă vinăricij *sfinii* și *pecu* dă dijmărit.

În toate odăile ce sânt în coprinsul mănăstirii ori pă dinafară, ori pă dinnăuntru verice om cu verice fel dă meșteșug ar sădea, să nu fie supărat dă fumărit sau dă cotărit sau dă felinar! Doo pivnițe să fie scutiți aici, în oraș București, dă fumărit, dă căminarii și dă toate alte angarii.

Doaozeei și noo dă oameni posiușnici argați^ slugi să aibă a ținea fără bir și scutiți dă toate podvezile și angaralile țării, căroră să li să dea pecetluituri *gospod*, pă numele și chipul lor.

Trei isprăvniceii după la vii și moșii dă breasla mazălilor să fie scutiți dă bir și apărați dă vinărici, i dă dijmărit, după osebite cărțile domnii mele ce li să va da la mână-le.

Doao mii dă oi să aibă a scuti la vremea oeritului cu pecetluit dă rădicătură.

- Doao mii ocă sare să aibă a lua pă tot anul dă la cămărașul dă ocnă

La bucatele ce ar avea dă vânzare, vamă să nu plătească.

Din tot județul Teleormanului, dă la toți cei ce plătesc vinărici, să aibă a lua mănăstirea milă căte doi bani dă vadră și părpărul, după obicei precum s-au luat și mai nainte. Iar ceilalți căte trei bani să-i ia vinăricerii domnești.

Dă la toți cei ce vor avea vii pă moșia domnească dă la Caracal *sud* Eomanați și plătesc vinărici, să aibă a lua milă căte doi bani dă vatră și părpărul.

Din toate bălțile, iazurile și gărlile ce sânt peste Olt, în județele Eomanați, Dolji și Mehedinți, dă la toți cei ce vânează pește cu năvodul cu mreaja, cu cotețe, cu ostii sau măcar veri cu ce alt meșteșug dă vana pește, să aibă a lua vama ce să lua din vechime dă vameșii domnești din trei bani, un ban sau din trei pești, un pește. Afară numai dă bălțile și gărlile ce vor fi mai având alte mănăstiri mili cu hrisoave și cărți domneșt idate mai nainte, acelea întocmai cu neștrămutare să să păzească și

de acum înainte, pă cum și stăpâni moșiilor iarăși să-și ia zeciuala pă dăplin.

Năvodarii ce vânează pește cu năvoade intr-aceste bălți, după vechiul obicei, împrumutându-i oameni mănăstirii cu bani să-și cumpere sfoară, pentru dobândă să facă clacă cu năvodul într-o zi mănăstirii, ca lucru ce este obicinuit.

Din toate bălțile și iazurile ce să încep din dreptul Jăgălii, *ot sud* Ialomița și până în hotarul Brăilii, iarăși să ia mănăstirea întreiala ce să lua mai nainte de vameșii domnești de la oraș, întocmai după obicei. Afară numai iarăși din milile ce vor mai fi având alte mănăstiri cu hrisoave sau cărți date mai nainte, căci acelea au să să urmeze a să lua de acele mănăstiri, precum să va fi luat. Așijderea și stăpâni moșii iarăși să-și ia zeciuala pă dăplin.

Dă la toate turmele de oi ce să pogoară primăvara dinnăuntru la pășune pă munții țării din schela Vâlcanului *ot sud* Gorjiu în sus și până la Voeliță, *ot sud* Mehedinți, și dăspre toamnă le trag înapoi, fără a nu plăti oerit, să aibă a lua din o sută oi, una după obicei. Iar de la turmele ce vor rămânea la ernatic în țară și plătesc oerit, să nu ia nimic.

Doo mii stănjâni de moșie dan moșia domnească Floci, *ot sud* Ialomița și toată balta acestii moșii să fie întru stăpânirea mănăstirii.

Moșia domnească de la Bușii de Vede, *sud* Teleorman, ce să vede după cartea de hotărnicie *ot* leat 1783, de stănjâni 2800, fiind dată danie la numita mănăstire, prin hrisovul răposatului domn Alexandru Ghica voevod, de la leat 1768, și al răposatului domn Grigorie Ghica voevod, de la leat 1769, și al domniei sale fratelui domn Alexandru Ipsilant voevod, de la leat 1775, și în vremea domniei sale, la leat 1781, s-au fost sculat călărașii de acolo cu pără și prin judecată și învoiala amândurora părților, li s-au hotărât ca ei să stăpânească șase sute stănjâni și ceilaltă [parte] să rămăe întru stăpânirea mănăstirii. Asemenea am dat-o și am afierosit-o și domnia mea, prin hrisovul domniei mele în domnia dintâi, la leat 1783.

Iar în urmă, Mavrogheni, măcar că după cum la altele multe au făcut strămutare din orânduială lor, așa și la această pricină au făcut schimbare și strămutare la aceste hotărâri domnești, dând hrisovul său la mâinile călărașilor de acolo înpotriva. Dar fiindcă pecetea lui Mavrogheni este anerisită din poruncă împărătească, de aceia dar încă de la luna lui septembrie, după jalba ce au dat domniei mele, boerul domniei mele Grigorie *biv treti* logofăt, episcopul mănăstirii, am făcut porunca domniei mele la ispravnicii județului ca să rămăe pecetea și hotărârea lui Mavrogheni fără de nici o energie și nereținerie în seamă, ca o anerisită din poruncă împărătească și să să urmeze cele mai dinnainte hotărâri.

Deci, întărim domnia mea și acum hotărârea aceia ce este făcută prin hrisovu domniei mele din ceilaltă domnie ca, călărașii toți să ție și să stăpânească acei șase sute stănjâni, precum sănt osebiți și hotărâți. Iar ceilaltă moșie, toată, să o stăpânească mănăstirea ca o moșie ohabnică a sa. Și toți cei ce vor fi șazători pă dansa, să-și facă clasa și să-și dea dijma pă dăplin din toate, ia mănăstire, după obiceiul moșiilor, vin și rachiu nimeni să nu fie volnic pă dansa a vinde, fără numai mănăstirea.

Pă care moșie, târg slobod să să facă în săptămână, odată și vama ce să va agonisi să fie a mănăstirii, iar vameșii amestec să nu aibă.

Precum și prăvălioarele, câte vor fi în Bușii de Vede să fie apărate de fumărit și cotărit.

Așijderea și până la doo mii vedre vin și o sută vedre rachiu, căn va face trebuință, mănăstirea să aducă la această moșie veri de unde va da îndămână, slobodă să fie și de cășmărit (*sie*) sau de vamă supărată la acel vin și rachiu să nu aibă.

Cincisprezece sălaşe de țigani domnești, ce sănt dați danie acestii sfinte mănăstiri, să fie bine dați.

^ Acestea toate fiind mai dinnainte date și afierosite de ctitori, cum și de ceilalți frați domni ce au stăut în urmă întărite, întocmai și domniei mele le dăm și le afieroshn sfintei mănăstiri a le avea pă dăplin.

Și osebit de acestea, să aibă mai sus numita mănăstire milă ca de la toți cei ce au vin în poporul Leu și al Eacoviții, *ot sud* Eomanați, și plătea până acum vinărici câte cinci bani la domnie, de acum înainte să ia vinăricerii domnești numai câte trei bani de vadră, iar ceilalți câte doi bani și părpărul, după obicei, să-i ia sfânta mănăstire.

Precum și un scaun de carne să aibă a ținea aici, în orașul București, pe locul mănăstirii (mai ales că locul mănăstirii fiind cam la marginea Bucureștilor, este și cu lesnirea mahalalelor ce sănt dăpărtate de târg scutit și apărat de vamă, de erbărit la câte vite va tăia, și de fumărit și de vâtaf de măcelari și de toate dările și obiceiurile ce dau alte scaune) (Care această milă de vinărici dintr-aceste doo numite popoare din *sud* Eomanați, cum și acest scaun le-am adaos domniei mele milă sfintei mănăstiri din ceilaltă domnie a domniei mele), ca aceste mai sus arătate mili să fie mănăstirii de ajutor, iar domniei mele vecinică pomenire.

Și am întărit hrisovul acesta cu însuși credința domniei mele, Ioan Mihail Costandin Suțul voevod și cu a preaiubiților domniei mele fii Ioan Ioann voevod, Grigorie voevod, Alexandru voevod, și cu tot sfatul cinstiților și credincioșilor boerilor celor mari ai Divanului domniei mele: pan Pană Filipescu *vel* ban, pan Ianache Văcărescu *vel* vistier, pan Dumitrașco Eacoviță *vel* dvornic de Țara de Sus, pan Manolache Brâncoveanu *vel* logofăt de Țara de Sus, pan Ianache Moruz *vel* dvornic de Țara de Jos, pan Manolache Crețulescu *vel* logofăt de Țara de Jos, pan Alexandru Manul *vel* spătar, pan Grigorie Suțul *vel* postelnic, pan Ioan Florescu *vel* clucer, pan Theodorache Iuliano *vel* paharnic, pan Drăghicean Otetelișanul *vel* stolnic, pan Alexandru Suțul *vel* comis, pan Dimitrache *vel* sluger, pan Hagi Mihalache *vel* pitar. Și ispravnic, pan Manolache Brâncoveanu *vel* logofăt de Țara de Sus.

Și s-au scris hrisovul acesta la întâiul an dintru al doilea domnie a domniei mele aici, în orașul Bucureștii, la leat 1792, februarie 17, de Ioan logofăt *za* taină.

Mihail Suțu voevoda [m.p.].

L.P.

Manolache Brâncoveanu *vel* logofăt, *proeitenom*
Trecut în condica Divanului,

Eăducănu condicar

Acad. R.S.R., CCCXCVI-15.

Original, stare foarte bună, hîrtie cerată, frumoasă semnătura domnului; pecetea domnească, mică, ovală, în tuș roșu.

Preaînălțate doamne,

fAvând un loc părintesc aici în poliția Bucureștilor, în mahalaoa ce să numește a Popescului, unde pe acest coprin de loc, afară din șazătorii din vechime țigani ai casii noastre, să află și alții cu case și namestii, atât în dosul locului acestuia, cât și la fața podului, cum și cu prăvălii.

Și fiind nesupuși a-și plăti chiria pământului, după starea locului și a namestiilor, după atâtea cercetări ce s-au făcut din porunci domnești, cât și la fața locului cu boeri mari dvornici cu coprinde pe larg, încă din domnia mării sale Alexandru vodă Ipsilant și din cealaltă domnie a mării tale, ertându-le și chiria de anii de mai nainte trecuți până la acele cercetări și iarăși nefiind mulțămii dintr-ânșii de a-și da chiria locului ca niște oameni de adunătură, îndărătnici, s-au urnit cu astăzi cu mâine să să așaze pentru plata chirii până la mazăliia mării tale.

Și după venirea lui Mavrogheni găsind părlej (cum și alții mulțif, după ale lor numai* zise fără nici o cercetare de judecată de a să vedea cercetările de mai nainte, s-au pus după al său obicei de le-au dat carte să fie nesupărați de chirie.

Și locul acesta l-au făcut domnesc îndărătnicindu-mi și pă țiganii șezători din vechime pe acest loc, pentru care mai în urmă de abia pliroforisindu-l de curgerea pricinii, m-au orânduie la Departamentul de Șapte spre cercetare, unde s-au mai cercetat și în zilele mării tale. Care departament mai cercetând după dovezi și cercetări de mai nainte și prin mărturii oameni bătrâni ce trăia atunci cu știință, în frica lui Dumnezeu, s-au făcut hotărâre cu coprinde pentru tot coprinusul locului acestuia cu semnile lui, care anafora au întărit-o și Mavrogheni anerisindu-și cartea ce le dedese, întărindu-mi stăpânirea veche. Și neavând vreme a energhisi pentru chirie de turburarea vremilor, lipsirea mea de aicea, s-au zăbovit iarăși până acum.

Pentru care mă rog mării tale, încai de atunci încoace să fie supuși de a-și plăti chiria pământului, după starea locului, cu luminată poruncă a înălțimii tale orânduindu-să un zapciu să-mi facă împlinire de chirie după foaia ce-i voi da în scris de numele acelora ce au case, și chiria după starea locului. Iar carii dintr-ânșii vor zice că au iarăși a mai cerca judecată, fie luminată porunca mării tale tot către acest zapciu a-i înfățișa înaintea dumnealor veliților dvornici spre cercetare. Și să facă mării tale anafora de cercetare ce vor mai face și dumnealor, de a mi să face izbrânire de către mării ta, că din zăbava trecerii de vreme și neplata chiriilor să nu-mi pierz locul strămoșesc în mijlocul poliției. Și cum va lumina Dumnezeu pe mării ta.

Prea plecată slugă,

Manolache Brâncovean

/ rezoluția domnească]:

Io Mihail Costandin Suțul voevod i gospodar zemli Vlahiscoe.

tPoruncim domnia mea ceauș dă aprozi ca pă fieștecarele, căți sânt șezători pă acest loc, după foaia ce vei primi în scris de la dumnea-lui vel logofăt, dă numele lor, să-i apuci să facă împlinire dă chirie după starea locului și a caselor, iar carele va zice că are a răspunde, să-i înfă-

țișezi înaintea dumnelor veliților dvornici ca să cerceteze și asupra drep-tății izbrâniid, să ne facă anafora.

1792 februarie 21.

L.P.

vel logofăt
biv vel pitar

-Colecția Șerban Flondor.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea domnească, în tuș roșu.

Milostiu bojiu Io Mihail Costandin Suțul voevod, i gospodar zemli Vlahiseoi.

Fiindcă casa preaiubitului domnii mele fiu Grigorașco Suțul voevod prin hrisovul și cartea domnii mele din cealaltă domnie, cum și prin deosebită carte de acum de la leat 1791 septemvrie 26, dintru a doa domnie are a ținea patru scaune de carne aici în orașul domnii mele, Bucureștii scutite de vamă, de erbărit și de toate orânduielele câte au scaunile.

Am dat domnia mea această carte pentru scuteala unui scaun din aceste patru ca să-l aibă scutit după cum să coprinde mai sus. Și poruncim tuturor de obște supărare întru nimic să nu-[i] facă.

I i sam receh gospodstvo-mi.

1792 februarie 25.

București.

L.P.

Arh. St. Buc, Doc. muntenești, IX—6.

Copie, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

Îlilostiu bojiu Io Mihail Costandin Suțul voevod, i gospodar, dava gospodstvo-mi.

De vreme ce iubitoriul de Dumnezeu sfinția sa părintele episcop a sfintei episcopii Buzău, chir Dosithie, întru poslușaniia casii sfintii episcopii copii de aici, din București, au avut lude patru* însă doi zidari și dolemnari, care oameni fiind aduși din streinătate mai dinnainte, au fost ertați și apărați de toate dările și orânduielele vistierii, a nu fi întru nimic bântuiți, precum nici vâtaș de lemnari sau de zidari treabă cu dănșii să nu aibă, nici la vreo podvoadă nimeni să nu fiie volnici a-i cere sau a-lua. Și de către toți să fiie în pace și apărați, ca să fiie numai pentru poslușaniia la care îi va orânduie sfinția sa.

Pe carii, ducându-i la dumnealui *vel* vistier, să li să dea pecetluituri pe numele și chipul lor, după cum am văzut domniia mea atât cartea domnii sale fratelui Alexandru vodă Ipsilant, i a domnii sale răposatului Isicolae vodă Caragea, cât și cartea domnii mele din domniia dintâi.

Care, această coprire întocmai o întărim domniia mea și acum a i să păzi neștrămutată. Și poruncim domniia mea dumată *vel* agă, i dumneavoastră ispravnici ai județului și altor zapeii ce veți fi orânduți, aici pe târg, eu orice fel de porunci și vooă vătașilor de'lemnari și de zidari, văzând cartea domnii mele, să aveți a vă feri de mai sus numiți oameni, întru nimic val sau băntuială să nu le facă.

I i saam receh gospodstvo-mi.

procit vel logofăt

[*pe verso*]:

Cărți ale lui Mihai Vodă, pentru patra lude scutite, însă doi lemnarii și doi zidari.

în București, 1792.

Acad. R.S.R., CXXIV-163.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea domnească mică, ovală, în tuș. roșu.

313.

1792 martie 23.

fMilostiiu bojiu Io Mihail Costandin Suțul voevod, i gospodar zemli Vlahiscoe.

Fiindcă mănăstirea Sfântului Spiridon Nou de aici, din București, prin hrisoavele domnii mele are milă a ținea un scaun de carne aici în București, pe locul mănăstirii, ce este cam la marginea Bucureștilor, unde le este mai cu lesnire mahalalilor ce sânt dăpărtate de târg, scutit și apărat dă vamă, dă erbărit la câte vite va tăia și dă fumărit, i dă vătaf dă măcelari și dă toate dările și obiceiurile ce dau alte scaune, am dat această domnească noastră carte sfintei mănăstiri de scutirea acestui scaun ce să coprinde în hrisoave.

Și poruncim tuturor dă opște ca nimeni întru nimic supărare să nu facă la câte să coprinde mai sus.

I i saam receh gospodstvo-mi.

1792 martie 23.

L.P.

vel logofăt

Acad. R.S.R., CCGXCVI-16.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea domnească, mică, ovală, în tuș. roșu purtînd data 1791.

314.

Preaînnălțate doamne,

Din luminată porunca înnălțimii tale, prin zapciu, dumnealui vătăza păhărniceii, să înfățișară la judecată Sanda căpităneasa cu jalba ce a dat asupra lui Apostol *trėti* logofăt ca să ia o prăvălie, ce zice că, cu cerțetarea preasfinții sale răposatului părintelui mitr[opolit] chir Gligorie și a mării tale întărire, au priimit-o drept lipsa zestrilor ce i-au răpus-bărbatâ-său, iar Apostol, în vremea mactulului (*sic*) Mavrogheni, s-a găsit mușteriu dă au cumpărat-o de la mezat și cere să-și afle dreptatea

întrebându-să și cel părăt, răspunse că el prăvăliia au luat-o de la mezat cu aceste sineturi, scoțându-ne întâi o anafora a preasfințitului răposatului părintelui mitr[opolit] Gligorie, întărită și de înnălțimea ta cu arătare că i s-au dat numiți jăluitoari numita prăvălie drept lipsa zestrilor ce s-au dovedit că are să ia de la bărbatâ-său taleri 475,60, peste care să mai vede încercată ca să răspunză și datoria Mitropolii, taleri 150 și pã la alți, ca la taleri 40—50.

Al doilea, un zapis al jăluitoari, cu leat 1788 iunie 23, întărit dă preasfinția sa părintele mitr[opolit], i de iubitori de Dumnezeu episeopi și d dumnealor veliți boeri, ce-l dă la mână logofătului Anastase, cu arătar pentru ca să nu i să ia din mână prăvăliia, au priimit Anastase logofăt să plătească taleri 200, ce să zice bani domnești și să aibă a-și lua din chirii pană i să va împlini bani.

Al treilea, o carte de socoteală a neguțătorilor cumpăniți, cu leat 1788 septembrie 22, ce din porunca judecâții s-au făcut jăluitori cu ura Hristea ce l-au avut chiriaș în numita prăvălie, prin care să arată, numărat atât, că taleri 96 se găsesc asupra ei.

Al patrulea, o anafora a starosti *za* neguțători, cu leat 1788 noiembrie 17, care, după jalba Hristi papugiu și după alegerea dumnealor veliților boeri pentru datoriia Hristi, i a lui Anastase logofăt, s-au strigat prăvăliia la mezat luni 4 și au rămas asupra lui Apostol *trėti* logofăt, în taleri 830, care anafora este întărită și de mactulul Mavrogheni.

Al cincilea, zapisul Sandi, i al bărbatâ-său, cu leat 1788 dichembrie 5, ce-l dă la mână lui Apostol, zicând că având a lua zestre și dând jalbă și datornici au priimit de bunăvoia lor de s-au vândut prăvăliia la meza și Apostol să o stăpânească cu pace.

S-au cercetat taleri 830, prețu mezatului, ce s-au făcut. Și zise Sanda că ea mai mult dă taleri 70 n-au luat. Pentru care, am cercetat cum s-au împărțit acești bani și mai ales din gura amândurora că taleri 83 s-au luat de aga Hangerliu, pentru zeciuiiala lui, taleri 40 i-au luat telalu, taleri 20 starostea, taleri 3 logofātu starosti, taleri 200 logofātu Anastase, taleri 127 Hristea papugiu, taleri 101 i-au luat sora bărbatului Sandi căpitănesii, care făcându-să sumă, să strâng taleri 644, rămîind din suma vânzări, deschiși taleri 186. Pentru care, zicând Apostol că Sanda au luat acești bani, iar Sanda răspunse că mai mult de taleri 70 n-au luat.

Am cerut lui Apostol să dovedească asupra Sandi acești taleri 186 și ne aduse o adevărîntă către noi a Dinului ce să afla atunci logofăt Agii, zicând că Apostol bani ce i-au dat pe o prăvălie care au cumpărat-o de la căpităneasa Sanda, prin mână lui s-au dat, unde era și căpităneasa față lăngă pat, Apostol au numărat bani și din mână ei au luat zapisu.

dar Sanda de i-au luat bani sau de nu, el nu știe, că s-au dus și datornici ce avea să ia, era față, și cui, ce va fi dat, nu știe și ce-i va fi rămas, iar nu știe. Din care mărturie, nu s-au putut dovedi' asupra Sandi acei taleri 186.

Din cercetarea pricini aceștia, să vede că Sanda certându-să cu bărbat-său, au cerut să-și siguripsească zestrea, dar încercându-să și cu datoriia bărbat-său, acei taleri 150, datoriia Mitropolii, care în urma cbemându-să bani domnești și încercându-să dobânda, s-au făcut taleri 200. Iar dumnealor veliți boeri făcând economie bună, au dat-o asupra lui Anastase logofăt, ca să o ție pană ș-o scoate bani și să fie iar a Sandi.

Dar Hristea papugiu cerând niște bani dă la logofăt Anastase, care s-au ales în urmă taleri 127 ; pentru care Anastase s-au tras de n-au dat bani. Și dând jalbă Hristea, după rânduiala vremi aceia, s-au silit dumnealor veliți boeri de au hotărât ca să o scoată prăvăliia la mezat, măcar că acea carte a dumnealor veliților boeri nu să vede în păr, de unde să cunoaște că pricina acestui mezat au curs tot din Hristea papugiu și a banilor ce să zic domnești, iar nu de voia Sandi, cum să pune în cărți.

Și bani mezatului s-au împărțit nu după cum să cădea să scoată întâi bani zestri (care nici să pomenesc) și apoi bani ce să cinema domnești, iar celorlalți datornici ce va fi mai rămas, s-ar fi făcut curama.

Deci, găsim cu cale că acest fel de mezat, ce s-au făcut cu sila și fără de nici o orânduială a dreptăți și fără luare aminte la zestre sau la, patru copii a Sandi, să nu să socotească întru nimic, cum și cumpărătoarea asemenea să nu să socotească de nimic, fiindcă și Apostol este vinovat că au cumpărat lucru în care era zestre și nu poate să să îndrepteze că n-au știut, fiindcă i să cădea să o știe. Și fiindcă prețu este puțin, vânzându-să la vremea răzmiriți, acum la pace trebuia să plătească mai mult.

Ci dar, să fie luminată porunca înălțimii tale ca să să strige prăvăliia la mezat. Și dându-și credința Sanda că n-au luat mai mult dă taleri 70, va lua întâi ia (*sic*) din suina ce va eși a mezatului, taleri 405,60 lipsa zestri și taleri 130, dobânda în trei ani și trei luni, fiind istorisită dă chiriia prăvălii și apoi să ia Apostol.

Iar de va prisosi cevași, să să dea iar la epitropiia Sandi, ca niște bani ai copiilor ei, fiindcă bărbat-său, după anafora răsosatului mitropolit și după altă anafora ce este în mână Sandi, a dumnealor veliților boeri, cu leat 1786 avgust 19, să arată dă bărbat-său de bețiv și prăpăditor, ci nu să cade a să da în mână lui bani.

Părerea noastră într-acestaș chip este, iar hotărârea cea desăvârșită rămâne a să face de către înălțimea ta.

1792 martie 27.

Mitropolit al Ungrovlahiei
Iordache Ciufu [?] sârdar
Dimitrie Brezoianu sârdar
Barbu [*indescifrabil*] sluger
taleri doi de scris.

Preaînălțate doamne,

fCu aciasta anafora a judecății Departamentului, zapciul cel orânduit, dm luminată porunca înălțimii tale, au adus pe amândoo părțile

față și înaintea noastră. Unde, după cercetarea ce făcum, citind toate cele mai denainte urmate asupra aceștii pricini, văzum că numai lemnii aceștii prăvălii, adică binaoa au fost a celui Tudorache, soțul Sandi iar locul este strein. Și Sandii, adevărat, i s-au dat aciasta prăvălie prin anafora răsosatului preasfinții părintelui mitropolit Grigorie, drept lipsa zestrilor ei, dar însuși ia (*sic*) atunci înaintea preasfințitului, să coprinde la anafora, că au cerut și s-au încărcat a plăti și toate datoriile lui Tudorache, bărbat-său, cele făcute până atunci. Și cu acest șartă a luat prăvăliia în zaptul ei.

Iar ia nu numai vreo datorie n-au plătit sau măcar începere de vreo plată n-au făcut, ci însuși ia au mai sporit datoriia prăvălii, că, dându-lă un Hristea cu chirie, cu volnicie ca să o și meremetisească, din care mai luând bani pă vreme viitoare, ca din chirie să să plătească, au îndatorat și la acela prăvăliia.

Deci, împreunându-să cele vechi datorii și cu cea făcută de însuși Hristea și neavând alt mijloc de a le plăti, judecata dumnealor veliților boeri, la leat 1788, iulie 30, au rânduit a să vinde prăvăliia cu mezat. Și s-au rânduit cu dreptate, fiind că de era prăvăliia ei, dar și datoriile erau iarăși ale ei, căci cele vechi datorii ia de sine au cerut atunci înaintea răsosatului mitropolit și s-au încărcat a le plăti. Iar cea de la Hristea datorie o făcuse însuși ia.

Și cu toate că de la mezat aii rămas asupra lui Apostol logofăt în taleri opt sute treizeci, dar să vede că Apostol (*sic*) s-au fost tras atunci din mezat și au trecut la mijloc patru luni, sfiindu-să pentru iuțeala vremii, fiind vreme de răzmiriță și lemnile pe loc strein. Iar starostea arătându-cu anafora către Mavrogheni, că nu va [vrea] să numere bani, Mavrogheni prin zapcilăcul Agii, l-au silit de au numărat bani fără voia lui.

Iar după toate acestea, atât din anafora starostii cea pentru mezat, cum și din deosebit zapisul Sandii, ce l-au dat fără de nici o silă în urma mezatului, vedem că însuși ia au voit ca să să vânză prăvăliia cu mezat, nemaiputînd suferi supărările datornicilor și încărcările dobânzilor cum chear așa să coprinde tacirul Sandii la anafora starostii.

Deci, în vreme ce însuși ia, în cea după uimă, au rămas mulțumit a să vinde cu mezat, precum s-au și vândut și Apostol cu zor au numărat bani la Agie, adică acolo unde era poruncit să facă bani teslim, care bani cum că s-au numărat de Apostol la Agie, și cum că au eșit acești bani din mână lui, aciasta curat să dovedește din însuși mărturiia ce să arată la aciasta anafora a Departamentului, că au dat în scris Costandin bitorii vistier, ce era atunci logofăt agesc, carele mărturisește că bani ce au dat Apostol pe aciasta prăvălie a Sandii, prin mână lui s-au dat, unde acoalea lângă pat au fost față și Sanda, cam și datornici ce avea să ia dă la dansa și Apostol au numărat bani și din mână ei au luat zapis.

Nu rămâne dar supt nici o vină Apostol căci Sanda nu-și va fi luat toți bani deplin de la Agie, nici este Apostol dator să dea seama ce s-au făcut de la Agie bani Sandii și cine i-au luat, că el i-au numărat unde i-au fost porunca și unde s-au convenit, adică la zapciu. Și au luat prăvăliia cu bun temei, adică și cu sinetul starostii și cu zapisul ei, înpotriiva căruia zapis nici un cuvânt de categorie al Sandii nu poate fi priimit peste ar treis și jumătate ce au trecut de la zapis până acum, în care vreme fiind judecățile deschise, Sanda niciodată vreo judecată cu categorie înpotriiva zapisului n-au pornit.

Și de s-ar fi întâmplat vreo răspunere binalii într-aceste vremi trecute, ori din pricina oștirilor, cum s-au întâmplat și la alte binale sau de vreun foc, Sanda niciodată nu ar fi ajutat pe Apostul Ia pagubă.

Ci, drept aceste mai sus arătate, cumpărătoarea lui Apostul pe aciasta prăvăliie, fiind, cum zicem, cu mezat și cu zăpisiul ei, păra si cererea ce face acum, de Ia Apostol nu poate fi priimită.

Iar hotărârea cea desăvârșită rămâne a să face de către înălțimea ta.

1792 iunie 15.

Filaret al Ungrovlahiei

biv trei logofăt

[rezoluția domnului] :

Io Mihail Costandin Suțul voevod, i gospodar zemli Vlahiscoe.

Din cercetarea ce am făcut și domniia mea cu divan pricinii aceștia,, am găsit anafora preasfințitului părintelui mitropolit dreaptă și cu bună orânduială urmată, căci Sanda dupe ce n-au urmat vreo începere de plata datoriiilor, precum însuși s-a fost legat, cum să vede în anafora-răposatului mitropolit, care este întărită și dă noi din ceialaltă domnie și dupe ce au băgat și prăvăliia în alte datorii, apoi și însuși au întărit cu iscălitura ei vânzarea ce s-au făcut cu mezat și au priimit și din banii vânzării în mâinile ei, după cum toate acestea nu le putu tăgădui nici ia înaintea domniei mele, dând la mâinile cumpărătorului anafora eu domneasca noastră întărire. Cu care aciasta să dovedește că nici o silă n-au avut și mezatu este bun și cumpărătorul este stăpân pe lucru ce au cumpărat dă la mezat, căruia dă s-ar fi întâmplat vreo pagubă în vremilo Răzmiriți, nici un ajutor n-ar fi putut avea dă la Sanda.

Deci, măcar că nici cu cuvântul lipsii dă zestre nu să poate ajuta la păra ei, în vreme ce dupe coprinderea ce să vede la întărirea noastră din ceialaltă domnie, spre a-și dovedi lipsa ce au zis atunci că are, n-au avut să ne arate acum nici un senet cum că este adevărată și cum că au dovedit vreo lipsă dă zestre.

Dar cu toate acestea, pentru scăpătăciunea și ajutorul ei și a copiilor ei, priimi Apostol logofăt ca să o ajute cu taleri una sută. Și deosebit dă aciasta, dă va avea Sanda bănuială pentru bani mezatului că nu s-au dat toți Ia datorii, i s-au zis dă către domniia mea că poate pentru aceia să dea jalbă și să-și caute cu zapcii agești într-a căroră mâini s-au numărat bani.

Iar lui Apostol logofăt i-am dat domniia noastră întărire, ca să stăpânească și să aibă bună pace dă dansa.

1792 iulie 23.

j L.P. |

vel logofăt

Acad. R.S.R., CXXIII-130.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea domnească mică, ovală, în tuș roșu.

Preainălțate doamne,

Cu lacrimi, jăluesc mării tale că pentru pricina de judecată ce am cu dumnealui Apostol sarafu, pentru o prăvălie, la Depertament mi-am raflat dreptate. Dar orânduindu-ne și la dumnealor veliți boeri, văz luminate Doamne, că pe deoparte, numitu saraf, cu copii ce au sco după anafora Depertamentului, ce mi s-au dat dreptate, umblă mij locind prin cine va fi având ajutor, ca să-mi acopere dreptatea și [*index cifrabil*] nu ese.

Și pă dă altă zapciul cel orânduit, dumnealui vătaf dă păhărniceii înaintea dumnealor veliților boeri nu ne mai scoate, puind pricină c uneori nu e părintele mitropolit și alte ori că e din dumnealor veliți "boeri.

Și acum, după altă jalbă ce am mai dat iarăși, i s-au poruncit d către mării ta ca anafora Depertamentului, i a dumnealor veliților "boeri, dinpreună și cu jalba mea să să aducă înaintea înălțimii tale a să vedea, ca să i să dea poruncă de urmare. Și nici după această porunc nu va [vrea] să urmeze. îmi dă pricină de dreaptă bănuială că are vreun interes.

Oi, fiindcă este mai bine de 3 luni dă când pătimesc într-acesta judecată și de la dumnealor veliți boeri, după ce de doao ori am eșit sfârșit pricinii nu s-au dat, mă rog mării tale, să fie luminată porunca a fi scoși înaintea mării tale numai cu anafora Depertamentului și cu jalba ce am dat, ca, după cum Dumnezeu te va lumina, să mi s hotărască.

Și va fi mării tale, nesăvârșită pomenire.

Boaba mării tale,

Sanda căpităneasa de aici

[rezoluți® domnului] :

Zapciule, ce ești orânduit, să aduci domniei mele anafora dă la dumnealor veliții boeri cu hotărârea ce au făcut dumnealor asupra pricinii aceștia, dinpreună și cu jalba aceasta, ca să să vază dă către domniia mea.

1792 mai 31.

biv vel pitar

Acad. R.S.R., CXXIII-131.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; format mic.

fAdică eu, Tudor polcovnic, dinpreună cu soția mea, Mța, dat-am &cest adevărat și credincios zăpis al nostru la cinstită mână dumnealui *biv vel* sârdar Vintilă Prijbeanu.

Precum să să știe că rămăind dă la socră-mieu, Stănislav, copil din casă dă divan, după moartea lui, o casă pă Podu Mogoșoai, în mahalaoa [*loc liber*], ce să vecinește din sus, cu [*loc liber*] și din jos, cu [*loc liber*]. Și lungul acestui loc ține din podu cel mare în lungpană în locul [*loc liber*]. Care, măsurându-să, vine stănjăni [*loc liber*] și în

lat, stănjăni; locul [*loc liber*], pană în locul [*loc liber*], stănjăni [*loc liber*].

Care casă și cu locul ei au fost moștenire răposatului socră-mieu și dat noaoă dă zestre, după cum și în foaia dă zestre și în diiată răposatului adeverează.

Și fiindcă au rămas și datorii după urma răposatului pă la unii,, alții și ca unii ce am rămas noi clironomi și încărcăți dă a plăți toate datoriile, nefiindu-ne casa și locul acesta dă trebuință și pentru ca să nu rămăie și sufletu răposatului încărcat și noi trași de datornici, eu bunăvoința noastră și nesiliți dă nimeni și cu bună tocmeală am vândut-o dumnealui, în taleri 400, adică patru sute, din care bani, fiindu-i dumnealui dator taleri o sută, cu dobânda lor, mi i-au ținut în seamă, dându-mi și zapisul de datorie. Iar taleri trei sute mi i-au numărat acum dăplin, bani gata în mană.

Deci, să aibă dumnealui și coconi dumnealui, căți Dumnezeu îi va dărui, a stăpâni cu bună pace dă către noi și dă către tot neamul nostru[^] fiindcă vânza[rea] au fost cu știrea tuturor rudelor noastre și a vecinilor; dându-i dumnealui și toate zapisile cele vechi ale acestui loc și casă.

Și pentru mai adevărată credință, ne-am iscălit mai jos, puindu-ne numele și pecetea noastră, ca să să crează, fiind și alți oameni streini,, cărei mai jos să vor iscăli mărturii.

1792 avgust 4.

X Eu Tudor polcovnic, dinpreună eu soția mea, Anița, adevărim. Și pentru mai bună încredințare mi-i-am pus și pecetea. Care vânzare s-au făcut de față și prin știința cumnatului meu, Mincul copil, fiind; priimită.

Și nefiind pecete mi-i-am pus degetu¹.

Acad. R.S.R., CXL—139.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

¹ Semnătura și rîndurile dedesubtul ei sînt scrise cu altă cerneală.

317.

1792 noiembrie 27.

(. cea viitoare este necunoscută și însuși ingerilor necunoscut, pentru că numai la Dumnezeu toate sînt cunoscute. Drept aceia eu, Bălașa, soția lui Negoită, am socotit mai înainte, pînă a nu mă coprinde sfîrșitul vieții mele și pînă îmi sînt mințile întregi și sănătoase, s-au făcut această adiată, mult puțin., cum arată în jos, anume.

1792 noemvrie 27.

— 1, o casă cu locul ei ce este în mahalaoa Popi Eadului o las asupra gineri-meu Tănase și asupra fii-iuii, Voiehi, ca să-mi facă sorocile dinpreună cu soția mea, pînă la trei ani, pă cum să va coprinde;

— 1, o malotea dă ghermesut, blănită cu sangeap;

— 1, o pereche paftale dă argint, dă dramuri 45;

— 1, o roche, dă șamalagea, i o ie, să să dea dă pomană unii copiii;

— 2 perne mari, cu fețele lor, să să dea dă pomană;

— 30 coți pînză dă cîlți, i pînză dă doă cămăși cu mărghini;

¹ Lipsă începutul.

— 1, o cămașă, un prosop, i un peșchir las sorî-mi, Catrini;

— 2 sārindare să să dea la țarină

— 1, un puț, i o cruce.

fAceste toate le las asupra gineri-meu, ca să mi să facă după cum s-ati așăzat în adiată, ci dîn rudile mele, a soții mele să n-aibă voe a să scula asupra lor. Iar carii să va scula, să fie supt hlestemu [celor] 318 sfinți [*indescifrabil*], iar au fost și alte obrază dă față, carii mai în jos să vede iscălit.

Eu Bălașa, soția lui Negoită, am adevărit

Gheorghie Papa Dimitru, martor

Eu Negoită seimeanu, martor

Eu Catrina, sora Bălași, martor

Eu popa Tănase duhovnic

Eu popa Ion

Eu popa Ioniță

- Și am scris [eu] Gheorghie dascălii, cu zisa dumnealor și martor

[*pe verso*] :

Această copie fiind scoasă întocmai după diiată Bălașii, muma Yoichh, soția lui Athanasie grecul, spre a fi crezută, să adeverează dă isprăvnicat.

1831 mai 11.

[*două semnături indescifrabile*]

Arh. St. Buc, Achiziții noi, LXXVIIII-1.

Copie, stare mediocră, hîrtie verzuie.

318.

1793 martie 18.

31lostiiu bojiu Io Alexandru Costandin Moruzi voevod i gospodar zemle JJngrovlahiscoe.

Dat-am cartea domnii mele Lui Chiriță logofăt *sin* Gheorghe ca să fie în pace și ertat dă toate dăjdiile și orănduelile vericâte ar ieși dă Ia visterie și dă la cămara domnii mele piste an în țară, dă nici unile val și supărare să n-aibă. Așijderea și ale lui drepte bucate să fie în pace și ertate : stupi, i ramatori dă dijmărit și vinul ce va face în viile lui dă vinărici și o pimniță aici în oraș[u] domnii mele București, apă-rată dă fumărit și dă cămănit, dă vamă, dă vinul domnesc, i dă ortul vătășesc și dă alte angarii.

Asemenea să aibă a ținea și liude unul, ca să fie dă poslusanii casii lui, apărat dă toate dăjdiile și angariile ce ar își peste an în țară și aici pă țarg dă la visterie și dă la cămara domnii mele, val și supărare să nu aibă nici dă alte podvoade, nicidăcum să nu să supere. Pentru că aflându-să numitu logofăt cu slujba logofeții în divanu domnii mel[^] cu trudă și osteneală au avut acest priveleghiu totdeauna logofeții dă divan și dă la alți frați domni dă mai dinainte.

Deci acum învrednieindu-ne domnul Dumnezeu și cu această domnie a Țării Eumănești iar, și întărim preveleghiul și noi ce au avut logofeții dă divan și cu această domnescă a no[a]stră carte, ca, să să păzească nestrămutat.

Poruncim domniia mea dumatiale *vel* agă, i *vel* căpitan *za* doroban-
ți, i altor zapcii oricare și ori din ce treaptă veți fi și ori cu ce slujbă
veți fi orânduți și dumneavoastră ispravnicilor duprin județe, toți să
vă feriți atât dă casa numitului logofăt, cât și dă omul lui, nicidăcum
bântuială sau supărare măcar cât dă puțin să nu faceți.

Poruncim domniia mea și voao dijmarilor, vinăricerilor, fumărilor,
căminarilor, vameșilor și vătășilor dă cărciumari, văzând cartea aceasta
a domnii mele toți să aveți a vă feri și a-i da pace pentru toate câte
scrie mai sus, nefăcând nimeni nici un fel dă supărare.

într-alt chip să nu fie, că așa este porunca domnii mele.

I saam receh gospodstvo-mi.

1793 martie 18.

procit vel logofăt

[pe verso]:

S-au cercetat. 1794 iunie 21.

Dumitru *ot Sfete* Ioan Nou

Arh. St. Buc, Achiziții noi, CLXX—28.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea inelară a domnului, în tuș roșu.

319.

1793 iunie 30.

Io Alexandru Costandin Muruz voevoda i gospodar zemli Vlahiscoe.

Sfântului și dumnezeescului schit al sfintei Mitropolii, unde să cin-
stește și să prăznuiaște hramul sfântului sfințit mucenic Elefterie.

Ca să aibă cu acest hrisov al domnii mele a ținea lude cincisprezece
poslușnici pentru ajutorul și puslușanie la trebuințele ce are. Căroră după
adeverințele dumnealor boerilor ispravnici, dă numele și chipul lor, să
li să dea și pecetluituri *gospod* de la Visterie, spre a fi în pace și ne-
supărați de toate dăjdiile și angareile, ce vor eși de la Visterie și de la
cămara domnii mele peste an, în țară, dă nici unile val și bântuială să
nu aibă.

Așijderea și drepte bucate, ce va avea acest schit, să fie nesupă-
rate, însă : trei sute oi de oerit, stupii, i ramatorii de dijmărit, vinul ce-l
va face, de vinărici și o cărciumă aici în orașul Bucureștilor, apărată de
fumărit, de cămănit, de vinul domnesc, de ortul vătășăsc, i de alte
angarei. I doi preoți și un diacon și doi cântăreți, scutiți de toate dăj-
diile ce es peste an pe toți ceialalți, cum și casele lor și drepte bucatele
lor să fie apărate.

Pentru că acest schit fiind scăpătat și neavând nici un fel dă milă
și ajutor, cu care să să poată ajutama, cei ce poslușăsc, cât și biserica,
au avut această milă atât de la răposatul domn Nicolae Caragea voevod,
precum din cartea domnii sale, *ot* leat 1783 martie 5, ne adevărim, cât
și de la domniia sa fratele Mihai vodă Suțul, prin hrisovul domnii sale,
ce-l văzum cu leat 1783 noemvrie 22, întărit și întru a doă domnie.

Deci, acum, după rugăciunea ce dete domnii mele, dumnealui
cinstitul și credincios boerul domnii mele Nicolae Brăncoveanu *vel* vis-
tier, pentru acest schit, supt a căruia purtare de grijă să află, ca să
înnoim milile acestea, ani binevoit domniia mea, cu călduroasă inimă,
pentru râvna ce avem către sfintele și dumnezeeștile lăcașuri a le ajuta

precât ne va fi prin puțință. Și cu acest hrisov al domnii mele, am înnoit
și am întărit toate aceste mili câte mai sus să coprind, ca să i să păzească
totdeauna neștrămutat.

Bugăm dar și pe alți frați domni, carii în urma noastră să vor în-
vrednici cu domniia aceștii pravoslavnice țări creștinești, să binevoiască
a înnoi și a întări aceste mili, ca și ale domniilor sale mili și faceri de
bine să fie de alții în urmă ținute în seamă.

Și am întărit hrisovul acesta cu însuși credința domnii mele, Io
Alexandru Costandin Muruz voevoda și cu a preaiubiților domnii mele
fii: Costandin voevod, Dumitrașco voevod, Nicolae voevod și cu
tot sfatul cinstiților și credincioși boerilor celor mari ai Divanului
domnii mele: pan Nicolae Brăncoveanu *vel* vistier, pan Dumitrașco
Eacoviță *vel* ban, pan Ianache Văcărescul *vel* spătar, pan Ianache Moruz
vel vornic de Țara de Sus, pan Manolache Brăncoveanu *vel* vornic de
Țara de Jos, pan Manolache Crețulescul *vel* vornic, pan Nicolae Filipescu
vel vornic, pan Costache Ghica *vel* logofăt de Țara de Sus, pan Scarlat
Ghica *vel* logofăt de Țara de Jos, pan Nicolae Hangearli *vel* hatman,
pan Dimitrie Mănu *vel* postelnic, pan Isaac Balet *vel* clucer, pan Dimitrie
Schinah *vel* comis, pan Nicolae Eacoviță *vel* paharnic, pan Iordache
Palada *vel* stolnic, pan [loc liber] *vel* sluger, pan [loc liber] *vel* pitar.

Și ispravnic, pan Scarlat Ghica *vel* logofăt.

1793 iunie 30.

Alexandru C. Muruz [m.p.].

\L.P.j

Scarlat Ghica *vel* logofăt, *procit*

Trecut în condica Divanului,

Eăducănu *biv treti* logofăt, condicar

Acad. R.S.R., XIV—19.

Original, stare foarte bună, hîrtie cerată, ca filigran; sigiliul domnesc mare, în tuș
roșu, foarte frumos.

320.

1793 septembrie 2.

*Milostiiu bojiu Io Alexandru Costandin Moruz voevod i gospodar zemli
Vlahiscoie.*

Dat-am această carte a domnii mele casii luminatului beizadea
Grigore Suțul voevod ca să aibă a ținea- aici în orașu domnii mele, Bucu-
rești, o pivniță scutită de fumărit, de căminărit de vama, de vin dum-
nesc, de ortul vătășesc și de orice dări ar fi pe alte pivnițe aceasta să fie
nesupărată după privilegiul ce văzum domniia mea că au avut.

Pentru care poruncim domniia mea și dumatiale *vel* agă, și altor
zapcii ai târgului, cum și voaă orânduților cu slujba fumăritului și a cămi-
năritului și ție vătăș de cărciumari să nu faceți vreo supărare întru nimic
la numita pivniță, că așa este porunca domnii mele.

1793 septemvri 2.

L.P. |

procit vel logofăt

M.I.M.B., inventar nr. 13 996.

Original, stare bună; pecetea domnească, în tuș roșu.

321. 1793 septembrie 30.

Preainnălțate doamne,

fCasandra grămătimeasa, prin jalbă, au arătat mării tale că având un loc de casă pe Podul Calicilor, în fața podului, alătura cu locul dumnealui Nicolaie Fălcoianu *biv treti* logofăt și făcându-l vânzător, au și găsit mușteriu să-l vază.

Dar, fiindcă acolo, la acel loc, nu are vecin pă altul, decât numai pă numitu de mai sus logofăt, are bănuială să nu carecumvași să să fi înpresurat locul dă către numitul și să roagă mării tale, ca să fie luminată porunca înnălțimii tale către noi, ca cu tragere să-i alegem locul după sinetul ce are la mână.

După a căriia jalbă, ni să poruncește de către înnălțimea ta, ca la fața locului să facem cercetare și alegerea cea cuviincioasă.' Și după dreptate urmând și îndreptând, să înștiințăm cu anafora.

Luminatei porunci următor fiind, mai întâi am cerut de la jeluitoarea acel sinet, ce zice că îl are pentru acest loc, ca să îl vedem. Și ne arată o carte cu leat 1754 martie 10, a mării sale răposatului Costandin vodă Tehan, cu care dăruiește măriia sa lui Nicolaie *biv vâtaf za* aprozi, *sin* Panait *vel* grămătic, ca să aibă a ținea și a stăpâni din locul domnesc ce este în mahalaua mănăstirii mitropolitului Anthim. Care loc merge în lung alătura cu Podul Calicilor, din poarta clucerului Costandin Brăiloiul, până în ulița ce merge către mănăstirea lui Anthin, stănjâni 28 și în lat, din Podul Calicilor până în gardul grădini Brăiloiului, stănjâni 20 *pol*, și fundul, stănjâni 10 *pol*.

Și dintr-aciasta, pliroforisindu-ne că locul este cu adevărat al numiții, am mers în fața locului de l-am tras. Și după coprinderea sinetului de mai sus zis urmând, mai întâi lăsând locul uliții ce zice că merge către mănăstirea lui Anthim, de stănjâni doi și jumătate, după cum ne-am adevărit de la oameni bătrâni și vechi mahalagii de acolo că au fost mai nainte.

Apoi, punând sfoara din uliță, am tras în sus, alătura cu podu, stănjâni 28, până în poarta lui *treti* logofăt Nicolaie Fălcoianu, fiindcă aceste case ale numitului, Fălcoianu, mai nainte au fost ale lui Costandin Brăiloiul și Costandin Brăiloiul, moș fiind, după vreme, au rămas supt clironomiia lui, însă în mijlocul porții fiind locul călcat de numitul Fălcoianu], fiindcă acolo s-au înplinit suma stănjânilor. Și am făcut semnu.

Apoi, puind sfoara în latura dinspre uliță, din marginea podului, am tras drept pe uliță stănjâni 20 *pol*, pe lângă gardul Fălcoianului. Și unde au ajuns sfoara, am făcut semn, găsind și acolo locul înpresurat.

Am tras și fundul, stănjâni 10 *pol* și unde au ajuns sfoara, iarăși am însemnat.

Iar pentru ceilaltă lătura, fiindcă în cartea numiții grămătimece nu numește câți stănjâni sânt, să cunoaște că, câți stănjâni este una, atăta și aita, căci de ar fi fost ori mai mulți sau mai puțini, i-ar fi numit și pe aceia. Ci, fiind tot o potrivă, de aceia n-au făcut numire. Eu dar, nu o am lăsat nemăsurată, ci puind sfoara din semnul ce am făcut în poartă, am tras iarăși stănjâni 20 *pol*, cât coprinde și ceilaltă lătura. Și au venit sfoara până iarăși în fund, înpreunându-să toate trăsurile.

Și s-au făcut fața de stănjâni dooăzeci și opt, fundul de stănjâni zece și jumătate și lăturile de câte stănjâni dooăzeci și jumătate. Care loc este înpresurat den dooă părți de către numitul Nicolaie Fălcoianu *treti* logofăt.

Ci, de cercetarea și alegerea ce am făcut, și după luminata poruncă, nu lipsii a înștiința înnălțimii tale.

Iar hotărârea cea desăvârșită rămâne la înnaltă înțelepciunea mării tale.

1793 septembrie 30,

Ianache Muruz *vel* vornic

Acad. R.S.R., C-62.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; frumoasă semnătura vornicului Moruzi.

322. 1793 octombrie

fAdică eu, Păuna polcovniceasa, soția polcovnicului Mărgărit, dinpreună cu feciorii miei, care mai jos ne vom iscăli, dat-am credincios zapisul meu la cinstită mâna dumnealui State Petru liptcan.

Precum să să știe că având eu niște case cumpărate cu bani dumnealui dă la Șarban *viori* vornic, lângă casile mele, ce le am în mahalaoa Gorganului, pă locul sfinte mănăstiri Sărindar și chiria locului iaste, pă an, bani 60, precum arată zapisu cu care am cumpărat.

Și nefiind alt vecin alătura și protimisindu-să mai mult dumnealui, ca unul ce mi-au dat bani dă le-am cumpărat, m-am învoit cu dumnealui dă a mea bunăvoe, nesilită de nimenea și i le-am vândut dumnealui în bani gata, taleri 600, adică șase sute, dându-i dumnealui și trei zapise vechi ale casii aceștiia, i zapisul cel nou [cu] care am cumpărat.

Deci, să aibă dumnealui State Petru a stăpâni aceste case cu locul lor, cu bună pace dă către mine și dă către feciorii miei și dă către toate rudeniile mele, dumnealui și coconi dumnealui, câți Dumnezeu îi va dărui, însă casile cu înprejmuirile până în hotaru ulucilor Iorgăi căpitan, ginerile lui Șarban *viori* vornic.

Și când am făcut acest zapis și aşăzămăiit, au fost cu știrea feciorilor miei și a vecinilor din mahalagii.

Și pentru mai adevărata credință, mi-am pus numele și pecetea mai jos, ca să să crează, iscălindu-să și alte obraze dă cinstite mărturii la acest aşăzămănt.

1793 octomvrie 5.

| L.P. | Păuna polcovniceasa, soția lui Mărgărit polcovnic, vânzătoare

[semnătură grecească, indescifrabilă /

Dimitrie Ioan /grecește]

Acest zapis l-am adevărit și noi, cu iscălitura noastră

: Costandin Ghica *vel* logofăt
[semnătură grecească, indescifrabilă]

Și am scris eu, Gheorghe logofăt *za* divan cu zisa polcovnicessii Păuni și sănt și martor.

Acad. R.S.R., CCLXXXI-41.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

323. **1793 noiembrie 27.**

Io Alexandru Costandin Moruz voevod și domn Țerrei Romanești. Preasfințea ta, părinte mitropolite, i dumneavoastră veliților logofeți, fiindcă în toți timpii poate să se întîmple ori a îngheța morile din iuțimea ernii, precum astă una dată să află, ori ferească Dumnezeu din secetă, și pătîmește norodu politii, pentru lipsa de hrana cea trebuincioasă obștii, am socotit domnia mea ca mănăstirile cele mari, atît ale țărrei cît și cele închinat, cîte sănt numite mai jos, care au venituri de acareturi și osăbit venituri de mili și privilegiuri domnești, sînt datoare la o trebuință de obște ca aceasta, a face ajutorul cel cuviincios.

Și iată cu hotărîre poruncim domniea mea ca preasfințea ta, părinte mitropolite, i dumneavoastră veliți logofeți, aducînd înaintea preasfinții tale pe toți igumeni și epistați mănăstiriilor, acestora să le dai strașnică poruncă, ca acum, peșin să să apuce fieșicare a, face cîte o moară cu cai, ori înăuntru mănăstirii sale, sau, unde va fi curtea strîmp-tă, afară în deosebit loc, care pană în doăzeci de zile, mult pînă în doăzeci și cinci, să fie gata desăvîrsit, cu toate cele trebuincioase de măcinat, care să rămîie și să se afle acum și totdeauna acest acaret mănăstirilor, de a să afla în vreme de trebuință și pentru folosul și ajutorul obștii, asupra căroră să orănduești dumneata, *vel* logofăt și cîte un logofețel de divan mumbașir, dă a sta napristan asupră-le, făcîndu-le strînsoare de a isprăvi într-acest soroc.

Pentru care, poruncim și dumatule, epistatule al Agii, să dai și dumneata ajutorul cel cuviincios. Iar carele nu va fi următor, să-l arătați domnii mele, cu anafora, ca să să rădice și isgonească din mănăstire, ori pământeian sau strein de va fi.

Atîta am scris domnia mea.

1793 noemvrie 27.

1. Sfînta Mitropolie,
1. Radul Vodă,
1. Sfîntul Gheorghe Nou,
1. Mihai Vodă,
1. Sfîntul Ioan,
1. Sărindarul,
1. Sfînta Ecaterina,
1. Archimandritul,
1. Sfîntul Spiridon Nou,
1. Grecii,
1. Zlătarii și Stavropoleos,
1. Văcăreștii,
1. Cotrocenii,

1. Mărcuța

14.

Această copia, collaționată de subscrisul, fiind scoasă după condica depusa în Archivele Statului, sub nr. 112; se adeverează pentru conformitate.

Capul Despărțirei istorice,
N. M. Philemon

Archivele române

Se legalizează copia de față, după forme, prin subscrierea noastră și punerea sigilliului Archivelor.

[L.P. | pfentru] Capul Archivelor,
Gr. N. Mano

Anul 1862 luna octombre 4.

Nr. 81

Acad. R.S.R., LIII-33.
Copie modernă, stare foarte bună; sigiliul Arhivelor în tuș verde, interesant, purtînd legenda: „Principatele Unite Arhiva Țării Românești”.

324. **1793 decembrie 15.**

Preaînnălțate doamne,

Din luminată porunca mării tale, prin zapcilăcu dumnealui vătafului *za* paharnici s-au înfățișat la judecată dumnealui *biv vel* logofăt Radu Golescu (însă prin vechil Marin *treti* logofăt) cu jalba ce au dat mării tale pentru lăcuitori ce au case pe un loc al dumnealui din mahalaoa Golescului. De la cari cere dumnealui logofăt Golescu rămășița chirii pământului ce nu i-au plătit-o uni dintr-ânși dupe vremi. Cere a răscumpăra și binalile ale unora dintr-ânși care le-au cumpărat făr de a nu i da dă știre și dumnealui ca un stăpân al pământului ce este. Și cere a li să da și nizam acelora ce au case într-acea mahala ca să fie următori dă acum înainte la obiceiul pământului, adică să-i plătească chiria la vreme. Și când vinde uni la alți, și când își fac și își preface dintr-ânși binalile, să aibă și dumnealui de știre ca să nu mai tragă dupe vreme judecăți. Față fiind și trei din pârâți, anume: Dobre uncheaș, i Andrei Grecu și Tănase *ot tam*, care ne arătară și ei jalba ce au dat-o mării tale dăn partea opști mahalale, și buiurdisită iarăși la acest departament ca să să cerceteze.

Prin care văzum, arătând că ei își știu casele pe pământ ce s-au stăpănit dă mănăstirea Colți, și dă biserica Sf-ului Ilie, care este în mahalaoa Golescului, și cei ce au fost pe locu biserici Sf-ului Ilie, plătea chiria cîte parale 15 pe an, iar partea mănăstirii Colți fiind luată pă seama dumnealor boerilor Brancoveni, era și cei cu casele dupe dansul tot oameni ai dumnealor boerilor Brancoveni. Și uneori plătea chiria pământului, iar alteori nu o plătea, și așa ar fi stăpănit cu pace pînă la venirea mării sale Alexandru vodă Ipsilant, când atunci arătându-să cu stăpînirea pe acele locuri răposat vornicu Nicolaie Știrbei, părintele dumnealui logofătului Golescu, și umblând a le face încărcătură la chiria pământului, dupe'judecățile ce au avut atunci și mai în urmă la alți luminați domni ar fi rămas ca cei cu pasele vechi să să urmeze chiria iar care au fost

dăn vechime, iar cei cu casile nooă să să învoiasca pentru chiria pământului. Și așa n-au mai fost bântuiți. Acum fiindcă-i apucă să dea chiria de la măriia sa Alexandru vodă Ipsilant și dă stânjen *po* câte parale 20 pretenderisi și ei să-și afle dă la judecată dreptate.

Deci la jalba lor le cerurăm vreun engrafon la cele ce arată că s-au urmat prin judecăți, și-i văzurăm numai cu niște copii de cărți în niănă, care coprindea locurile acestea pe seama mănăstirii Colți și a bisericii Sf-ului Ilie, iar altcevași nu avură să ne arate. Dar vechilu dumnealui logofătului Goleșcu dupe ce ne arată hrisov al mării sale răposății întru fericire Alexandru vodă Ghica, prin care cu sfat de obște al divanului s-au luat acele locuri de la numitele biserici, și s-au dat în stăpânirea răposatului vornic, tata dumnealui logofătului Goleșcu, ca un loc ce au fost dăn vechime tot al dumnealui, apoi ne arată vechilu și o anafora a dumnealor veliților vornici cu leat 1784 februarie prin care să vede că au mai avut prigonire cu acești chiriași și dumneai vorniceasa Anița Știrboaica, muma dumnealui logofătului Goleșcu. Și li s-au făcut musaadea apărându-i dă chiria pământului ce era să dea dă la încheerea păcii și până atunci, așazăndu-i ca să-și dea chiria de acolo înainte fiteșcare dă stânjen *po* câte parale 20, adică iar cu musaadea dăn căt să pliorforisise că plătea vecini la alți stăpâni dă pământ *po* câte parale 25 dă stânjen. Și apoi când nu va urma-o nici aceasta, să i să prețuiască binaoa plătindu-i-o, să-l izgonească.

Așa coprinde anafora a dumnealor veliților vornici, dupe care am cerut paraților dovadă dă i-au plătit chiria de la acea hotărâre și până acum, și nu avu să ne arate nimic. Deci cu dreptate este,, când dupe atâtea musaadele ce li s-au făcut, acum să-și piarză binalile cum poruncesc pravilele pentru cei ce nu-și plătesc chiria pământului în trei ani, dar dă vreme ce în jalba dumnealui logofătului Goleșcu nu o văzum cerea aceasta făcută, rămâne ca să aibă dreptate pentru cererea chirii dă la acea hotărâre și până acum. Și pentru protimisis ce cere la cei care au vândut făr de a nu i da dă știre și dumnealui, ca un stăpân al pământului, pentru care și găsim cu cale, cu luminată poruncă mării tale, și cu mumbașaru cel orânduit să să aducă toți acei chiriași la casa dumnealui, însă câte unul, unul, să să socotească pentru chiria dă la hotărârea dumnealor veliților vornici și până acum. Și pă căt nu vor avea dovadă dă la mână dumnealui logofătului dă plata chirii, sau de la omul dumnealui logofătului, să apuce zapciu și să îplinească dă stânjeni câte parale 20 pe an, cum și la căți vor fi cumpărări făr de iscălitura dumnealui logofătului, care dovedește că i-au fost vânzarea făr dă știre-i, va întoarce dumnealui bani, și va rămânea stăpân și pe binal ca și pe pământ. Iar căți din lăcuiitori va mai rămânea de acolo înainte șzătorii pe acel loc să li să arate dă orânduitu mumbașar fiteșcăruia hotărârea aceasta a judecăți, ca să fiie următorii a-și plăti legătura chirii de acum înainte pe tot anul, ca să nu mai lase să treacă cei trei ani ai praviii, că atunci vor pierde și binalile.

Iar hotărârea cea mai desăvârșită, pentru toate, rămâne a să face dă către măriia ta.

/semnătură *indescifrabilă*
Stepan [*indescifrabilă, grecește*]
indescifrabil] vel logofăt
Barbu Ortuleanu [?] clucer

1793 dechemvrie 15.

[semnătură *indescifrabilă*]
Costandin Oțoșanu

treți logofăt
trecută în condică

Colecția George Potra.
Original, stare bană, hirtie cu filigran.

325.

1794 ianuarie 29.

Preaînălțate doamne,

Din luminată porunca mării tale, și prin zapcilăcu dumnealui vătăfului *za* vistierie, s-au înfățișat la judecată dumneai jupâneasa Măriia Bălăceanca, cu jalba ce au dat pentru chir Dumitru Polizul, de a căroră diiafora puse Bălăceanca înaintea judecăți o anafora a Departamentului de Noaoă, cu leat 1787 dichemvrie, prin care să vede că s-au mai judecat amândoi pentru niște binale noaoă ce le-au făcut Polizul făr-de știre în cuprinsul locului ce-l avea cu binale vechi în mahalaua Sfântului Dimitrie, de-i plătea chiria la Bălăceanca taleri 9, pe an, ca la o stăpână a pământului.

Și fiindcă părātu n-au tăgăduit atunci dă facerea acelor binale, s-au fost găsit eu cale ea să să măsoare locul cu binalile vechi și să dea chiria iar cea veche și să să măsoare și binalile cele noaoă și pe căți stânjâni va fi, să să învoiasca a plăti chiria dupe cum să vor fi așzatz și alți dupe înprejurul Polizului care sânt șzătorii tot pe locul al jupănesi Bălăceancai.

Și zise Bălăceanca acum că din slăbiciune și bătrînețe n-au putut să facă energhia aceștii diiaforali și nici Polizul nu i-au mai plătit chiria nici pe cele vechi binale, nici pă cele noaoă și cerea să-și afle dreptate.

Părātu Polizu răspunse că cu nume de chiria pământului i-au dat niște marfă dă l[a] prăvăliia lui, care nu o tăgădui nici jupâneasa Bălăceanca, numai zicea că ar fi luat-o acea marfă în dator. Iar pentru a i să așaza chiria pământului și cea de supt binalile cele noaoă, nici Polizul nu să împotrivi, ci numai zise ca să să simfonisească înaintea noastră.

Dar, aceasta nefiind treaba judecăți, găsim cu cale ca mai întâi cu luminată porunca mării tale să să facă energhia anaforalii cei dintâi, cu măsurătoarea locului de către dumnealor veliți vornici, să să cunoască pe căți stânjâni sânt binalile cele vechi și să le meargă tot chiria cea veche. Și pe căți stânjâni cad binalile cele noaoă, să să învoiasca că Bălăceanca, stăpâna pământului, a căroră chiria să să socotească de la acea judecată și până acum, fiindu-i-să în seamă și prețu mării ce va fi luat jăluitoarea de la prăvăliia Polizului. Iar neputând să să așeze pe chiria pământului dă supt binalile cele noaoă, dupe praviii găsim cu cale că tot să iasă Polizul dăn stăpânirea și a locului și a binalilor celor noaoă și să rămăie stăpână jăluitoarea Bălăceanca, ca pe niște binal ce s-au făcut făr-de știrea dumneai și ca unul ce nu s-au mulțumit nici până acum a urma hotărârăi[i] departamentului, care s-au făcut cu singatavasis.

Iar hotărârea cea desăvârșită, rămâne a să face de către înălțimea ta.

1794 ghenarie 29.

[*indescifrabil*] clucer
[semnătură *grecească, indescifrabilă*]

Barbu [*] Gârleami sluger
Andonie Fotino
Iordache Budeanu clucer

Preaînnălțate doamne,

Cu această alegere a judecății departamentului, zapciu cel orânduit, dm luminată porunca mării tale, au adus pe amândooă părțile fată și înnaintea noastră și după cercetarea ce făcum si noi asupra aceștii pricinii, vedem că dumneaei Mariea Bălăceanca face cerere ca să să facă la acest loc cat ține Polizul trei fețe, adică o față cere să să facă cât tine binaoa cea veche și să-i plătească chiria după urmarea cea veche, de stânjăn po parale 65, altă față, cere să să facă la binaoa cea nooă, adică la casa ce au nădit-o Polizul lângă cea veche și să-i plătească chirie pă stânjăn po taleri cinci-și. altă față, cere să să facă pe fata podului, unde iarăși au făcut Polizul dooă prăvălioare și să-i plătească si pe aciasta fată a podului deosebită chirie tot câte taleri cinci pe stânjăn.

A căriia cerere la dreptate nu poate fi priimită, de vreme ce a să face la un loc trei fețe și a cere trei chirii nu este cu dreptate, fără minai zicem că de vreme ce tot locul acesta să cuvine a avea numai o fată, precum așa au avut dintru-nceput și precum așa să urmează la toate locurile ce au pe dănele binele cu chirie. Si fiindcă Polizul au făcut dooă binale nooă, una nădită lângă cea veche si alta pe fața podului, adică acele dooă prăvălioare, găsim cu cale ca pentru tot locul acesta să plătească Polizul acum chirie^nooă, care fiind pe fața podului locul acesta, peste tot za stânjeni cinci și jumătate, să plătească chirie de tot stânjenul po taleri cinci, care pe stânjăni cinci si jumătate fac taleri 27 pol.

La care aciasta chirie să cuvine a fi Bălăceanca mulțumită si nu poate să ceară mai multă chirie de la Polizul pe acest loc, întâi, căci văzum că asemenea chirie au tocmit numita Bălăceanca si cu alții ce ș-au înnoit binalile tot pe acest loc al său si a dooă, că' de la însuși Bălăceanca ne adevărim că chiria acestui loc mai nainte era taleri nooă, iar acum zicem că i-a întreit, adică taleri 27 pol.

Și cea desăvârșit hotărâre rămânea să face de către înnălțimea ta.
1794 martie 9.

Ianache Muruz vel vornic
Nicolae vel vornic

biv vel clucer za arie

Preaînnălțate doamne,

După luminată porunca mării tale, ce din divan mi s-au dat, aducând zapciu cel orânduit, vătafu de visterie pe dumneaei Mariea Bălăceanca cu paratul său, Dimitrie Polizu, am mijlocit de a i să face vreo învoire, ori cu vânzarea locului a-l cumpăra Polizul, sau cu alt așăzământ priimit de amândooă părțile. Și n-au stătut puțință a să așăza, ci am urmat celălalt mijloc, poruncit iarăși de către măriia ta și cu'om de credință rânduit la fața locului i cu vătafu de visterie s-au cercetat atât fața uliții după locul dumneaei, cât și cea dinpotrivă, și mai mult decât până la taleri cinci, chirie la stânjăn'pe an, nu s-au găsit, însă și aciasta pe locul dumneaei, iar înpotriva s-au găsit o prăvălie prefăcută acum de curând și chiria lăsată tot după așăzământul vechi ce au avut mai nainte, pe stânjăn po taleri trei.

S-au măsurat și acel loc ce-l ține Polizul și s-au găsit fața uliții stânjăni 5 pol, din care pe stânjăni trei calcă binaoa ce au prefăcut-o Polizul, iar în stânjăni 2 pol n-au făcut nimic.

Deci, cat pentru rămășița de chirie ce este neplătită de Polizul pe ani trecuți, găsec cu cale ca pe^toți acei stânjăni 5 pol să plătească de când au prefăcut binaoa până acum, de stânjăn pe an po taleri cinci, cum l-au judecat dumnealor veliți boeri și zapciu cel orânduit să facă împlinire. Iar pentru chiria de acum înnainte, la stânjăni trei, pe care stă binaoa cea prefăcută, de vreme ce Polizul n-au purtat de grijă a lua așăzământ în scris de la stăpâna locului când au vrut să prefacă, am găsit cu dreptate să plătească chirie de stânjăn po taleri șapte pe an, la care s-au mulțumit și el și la care să cuvine a să mulțumi și dumneaei, fiindcă s-au încercat cu doi lei la stânjăn mai mult decât alți chiriași care este îndăstul după starea și a locului, nefiind vreo uliță mare. Iar pentru stânjăni 2 pol, ce n-au făcut nimic pe dănsii, să plătească de acum înnainte tot câte taleri cinci pe an.

Iar hotărârea cea desăvârșit rămâne a să face de către înnălțimea ta.
1794 avgust 22.

Nicolae Filipescu vel logofăt

[rezoluția]:

Io Alexandru Costandin Muruz voevod, i gospodar zemli Vlahiscoe.

După aciasta anafora dumnealor veliților dvornici, neodihnindu-se Măriia Bălăceanca, prin vechilul său, au eșit la divan înnaintea domniilor mele, fată cu Dumitru Polizul, cerând ca ori să-și rădice Polizul binalile ce au făcut pe locul său, sau să-și cumpere locul cu prețul ce au mai vândut acum într-aciastă vreme alt loc alătura acolea.

Deci, făcând și domniia mea cercetare pricinii, au întreat pe Polizul de au făcut mai întâi vreun așăzământ cu jăluitoarea când își înnoia acele binale și de are vreun apodixis în scris și zise că asupra lucrului când prefăcea acele binale de prăvălii, viind jăluitoarea au cerut ca să-i dea câte taleri cinci pe stânjăn, precum mai are închiriat și alt loc alătura la alții și ar fi priimit și el să-i dea, iar în scris vreun apodixis n-au luat, fiindu-se nădăjduit la vorba dumneaei, care aciasta o tăgădui vechilul Bălăceancai și zise încă că îndată atunci au și pornit judecată pentru aciasta, precum arată de văzum anaforeaoa departamentului, ot leat 1787.

Dupe care, am întreat domniia mea pe vechilul Bălăceancai, de ce nu s-au făcut urmare după hotărârea acei judecăți. Și zise că mergând să măsoare locul, Polizul nu au fost vrut să să măsoare tot locul, ci numai acela pe care era acele doă prăvălioare ce le făcea din nou. Și cu aciasta nici vreo chirie până acum n-am priimit.

S-au mai întreat vechilul Bălăceancai de mai are alătura acolea într-aceiași față dă uliță și alte locuri înehiriete și cu câtă chirie le are. Și zise că de astă iarnă încoace au dat unuia trei stânjăni de loc în preț chiriat de taleri doăzeci. Iar Polizul zice că la nimeni alt nu are loc dat în chirie cu mai mare preț decât câte taleri cinci stânjănu.

Deci, măcar că Bălăceanca cu tăcerea ce au făcut, fiind anaforoa judecăți ot leat 1787 în mână-și și nu au pornit vreo jalbă, ca să să fi făcut energhia hotărârii, să întelege că au fost mulțumită la acel preț dă chirie. Dar, pentru că nu are nici Polizul în scris vreun apodixis de așăzământ după obiceiul și orânduială locurilor, iarăși face bănuială judecății, mai vartos că nici chiria n-au plătit-o într-atătea ani.

De aceea, am hotărât domnia mea, mai întâi să ducă zapciu cei orânduți, vătafu de visterie pe amândoa părțile înaintea dumnealui *vel* logofăt Țării de Sus ca doar de li să va face vreo învoire, ori cu vânzarea locului care este mai spre curmarea prigonirii, sau cu vreun alt așăzământ înduplecat dăspre amândoa părțile. Iar când aciasta nu va sta în puțință, atunci să să facă cercetare de însuși dumnealui *vel* logofăt cu vedere la fața locului și de să va găsi pe însuși aceiași linie a feții uliții alte locuri închiriate cu mai mare preț decât taleri cinci stănjănul, după acel preț ce să va dovedi mai mult, să aibă și Polizu a plăți Bălăceancai pe toți anii, de la însuși vremea ce ș-au prefăcut prăvăliile cu înnoirea zidului, până acum.

După care aciasta domnească hotărâre urmând dumnealui *vel* logofăt, ne făcu arătare printr-aciasta alăturată anafora, că nu s-au găsit pe aceiași linie a uliții chirie cu mai mare preț decât taleri cinci stănjănul și că pentru locul dă 3 stănjăni pe care stă binaoa cea noă au rămas mulțumiți amândoa părțile a fi chiria câte taleri șapte. La care anafora a dumnealui neodihindu-se nici Polizul, nici Bălăceanca, au eșit de iznoavă la divan înaintea domnii mele amândoa părțile, Polizul cerând scădere ca să plătească după cum era chiria mai nainte, iar Bălăceanca cerând a fi îndatorat să-i plătească Polizul mai mult și decât acei taleri șapte pe stănjăn.

Unde, la aciasta prieuire a lor, făcând domnia mea chibzuirea dreptății, am găsit eu cale și am mai încărcat pe Polizul, cu taleri unul la stănjănul locului ce au făcut binale noă, numai și numai pentru că n-au grijit a-și face siguranția lui în scris, iar celelalte le întărim după anaforoa dumnealui *vel* logofăt și zapciu să urmeze.

1794 noemvrie 16.

L.P.

vel logofăt

Arh. St. Buc, Achiziții noi, LXXIX—7.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; pecetea domnească, inelară, în tuș roșu.

326.

1794 martie 16.

Toate lucrurile și facerile dă bine câte să fac după urmarea bună-tății, nu numai că sânt și să zic bune și aceia ce le săvârșesc au laudă dă la oameni, ci și de la Dumnezeu atât într-aciasta simțitoare și văzută lume câștigă dar și ajutor, cât și după petrecanie dintr-aceste vremelnice, dobândesc pomeniri vecinice și ușurare sufletească.

Socotesc dar că între aceste faceri dă bine, cu cale și cu dreptate ieste și pentru slugile ce slujesc cu osârdie și cu bună credință, stăpânitorii lor să-i miluiască și să-i dăruiască stăpâni cu stăpânești mile pre fiecare după sârguiala slujbei și cu credința cu care să va arăta, ca să fi© pentru pomenirea lor.

Drept aceia, fiindcă dascălul Radu, cântărețul, ne-au slujit dă mică vârstă și după ce au învățat meșteșugul psaltichii căsătorindu-să, au slujit biserica sfinților patruzeci dă mucenici dă aici dăn București, ce ieste metohul sfintei episcopii Râmnic și cunoscută fiind dreapta

slujba lui, am binevoit și printr-această carte a smerenii noastre îi hărăzim casa ce o avem cumpărată dă la dumnealui Hristodor Niculescu pă locul acestui metoh, dând pă an la metoh câte o jumătate ocă dă ciară pentru chiria locului.

Deci, să aibă a ținea și a stăpâni aciasta casă cu locul, i cu celălalt coprins al iei, împreună cu soția și cu copiii, ce le va da Dumnezeu, dăn neam în neam, cu bună pace și nesupărați dă către nimini.

Și spre încredințare, adevărim scrisoarea aciasta cu însuși pecetea și iscălitura noastră.

1794 martie 16.

L.P.

Acad. R.S.R., XCII-138 b.

Copie „după pecetluitul răposatului Filaret”, stare foarte bună, hirtie cu filigran, format lung; însoțită de o altă copie, în limba greacă, la nr. XCII—138 a.

327.

1794 aprilie 20.

Adecă eu Manoli blănariul Athanasie, eu soțul meu Anița, dat-am adevărat și preîncredințat zapisul nostru k mâna lui Ioan creditorul Botezatul, de nimea săliți, nici asupriți, ce de a noastră bunăvoe am vândut o casă șandrilită, cu locul ei cât arată hotărnicia de câți stănjini împrejurul casii, ce să numește mahalaoa Broștenilor supt zidul Curții *gospod*.

Și tăcmala (*șic*) ne-au fost 100 de lei, adică o sută lei. Și banii am luat toți în mâinile noastre deplin. Și noi am dat 2 scrisori a casai, adecă zapisul vechi și hotarnia locului. Și mai găsindu-să și alte scrisori veachi a casai, să aib să le dau, sau aiurea găsindu-se, să nu să ție în samă.

Și de astăzi înaintea să-i fie dreaptă vânzare ca ocină și moșie, să fie stăpânitoriu împreună cu soțul și cu fiii dumisale. Iar eșind vreo pricină de undeva, eu să aib a răspunde la toate.

Și pentru mai adevărată credință, am dat acest zapis de stăpânire și am iscălit însuși cu mâna mea grecește, ca să să crează.

Leat 1794 aprilie 20.

Eu Manole Athanasie blănarul, adeverez [*grecește*]

Anița, soția lui Manole [*indescifrabil grecește*]

Dumitrache [*indescifrabil*] am fost față

/două semnături grecești, indescifrabile]

Și eu dascălul Enachi de la Sfântul Pandealeimon am scris cu zisa domniilor sale numiților de mai sus arătați vânzătorii.

Acad. R.S.R., CXXXVIII-158.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigram; scriere greoaie.

328.

1794 mai 1.

Adică eu Iane *sin* Neculae dinpreună cu soția mea Minca și cu fiiu-mieu Nicolae și cu fii-meia Mariuța încredințându-mă (*șic*) cu adevărat zapisul meu la mâna dumnealui bulug-bașa Ivan.

Precum să să știe că i-am vândut dumnealui o casă dinpreună cu grădina ei ce o am eu în mahalaoa Sârbească pă locu sf. Mitropolii, de a noastră bunăvoie, drept taleri 110, adică una sută zece tocma. Care bani i-am și primit toți deplin în mâna mea. Și dumnealui să aibă a plăti chiria locului cea obicinuită pă an câte taleri 5.

Și eu când am făcut această casă de vânzare dat-am știre la toți mahalagii ce sânt într-această mahala, care să chea[mă], vecini de aproape de casa mea. Și dumnealor nu s-au sculat spre a o cumpăra. Și dumnealui bul[uc]-bașa Ivan să aibă a o stăpâni cu bună pace neam de neamu dumnealui, fiindcă noi i-am vândut dumnealui de a noastră bunăvoie.

Și când s-au făcut acest zapis fost-au și alți neguțători de cinste marturi care mai jos să vor iscăli pe anume.

Cât și pentru mai adevărată credință, ne-am pus și degetele noastre în loc de iscălituri, ca să să crează.

1774 mai 1.

Eu Iane *sin* Neculae croitor, dinpreună cu soția mea Minca, adeverez și vânzător

Eu Nicolae feciorul lui Ene (*sic*) croitor, adeverez

Eu Mariuța fata lui Iane croitoru, adeverez

Eu jupan Petre vecinu, martur

Eu moș Cănciu vecinu, martur

Eu Petcu vecinu, martur

Eu Iancu vecinu, martur

Dositheu milotiuu bojiu arhiepiscop i mitropolit.

Văzându-se și de smerenia noastră coprinderea acestui zapis, întârim ca să-și aibă Ivan stăpânirea nebântuit, răspunzând și chiria locului câte taleri 5 și un ort, bani naht, pă tot anul.

Și vin și rachiu să n-aibă voie a vinde. Așijderea și când va rămânea rămășiță de chirie, silit să fie a-și rădica lemnele, să rămăe locul slobod. Cum și când va vrea să o vânză, mai întâi să dea știre sf. Mitropolii ca să facă așăzământ pentru chirie cumpărătoru ce va fi. Aceasta.

1794 octomvrie 20.

L.P.

Arh. St. Buc, ms. 158, f. 29v.

Copie.

329.

1794 mai 11.

Preaînălțate doamne,

fDin luminată porunca mării tale dumnealui vătaf dă Divan au înfățișat la judecată pă Dumitru șălaru *sin* Hagi Panait cu Stancul bogasierul de aici, cu jalba ce au dat mării tale, arătând că tată-său astăvară, fără știrea lui, au vândut doaă prăvălii mai sus numitului drept taleri 3 500* care prăvălii sânt cu locu lor moștenesc.

În multe rânduri au zis paratului ca să-și primească banii și nici într-un chip nu voiește, prelungindu-să vremea până acum.

Și să roagă mării tale să fie orânduie la o judecată să-și afle dreptatea cu a-și primi cumpărătorul banii, să-și ia prăvăliile în stăpânirea lui, ca un lucru părintesc.

S-au întrebat păratu Stancul ce are să răspunză. Și zise că tată-său au vândut întâi aceste prăvălii unui Gheorghe logofăt Mănculescu și el având alătura cu aceste prăvălii, prăvăliia lui de zestre, zise Stancul că le-au cumpărat tatul jăluitarului de la neamu lui. Și ne arată un zapis cu leat 1793 martie 9, iscălit de Hagi Panait tată-său i dă Stanca mumă-său cu șapte mărturii, cu care zapis vinde doaă prăvălii pe Ulița Șălarilor în mahalaoa Sfete Nicolaie, lui Gheorghe logofăt *sin* Iane Mănculescu, în taleri 3500. Ne mai arată Stancu și alt zapis cu leat 1793 aprilie 19 iscălit tot dă Hagi Panait dănpreună cu soția lui Stanca, cu patru mărturii în care zapis scrie că din trupul său având fecior anume Dumitru carele viind în vârstă, cu a lui cheltuială l-au și căsătorit, puindu-l și într-o [prăvălie a lui, dându-i și marfă de taleri 600 să-l chivernisească și el fiind din fire cu urmări proaste încă și mai dinainte, nu numai că au răspuns acea sermaia, ci încă l-au și păgubit mai bine de taleri 1 600, între care pagube ce i-au făcut, l-au și necinstit cu suduire rădăcând și mâna asupra-i. Pentru pagube și viață rea ce au avut ce dansul au umblat și prin judecări după cum cărțile de judecată și zapisile ce are de la mâna lui arată. Și văzând că nici într-un chip nu să mai părăsește dă răotăți și răsipiri de toate, pentru ca să nu-i rămăie sufletul lui și al soții lui necăutate, au vândut doaă prăvălii numitului Stancu în taleri 3 500, însă prăvăliile și cu doaă căscioare în dos, tot într-o învăiitoare și cu tot locu lor cât ține, mai căzându-i-se Stancului fiind și vecin de alătura și cumpărătoarea de la neamu său.

Din care bani, după vânzarea acestor prăvălii, cu toate că fii-său Dumitru l-au necăjit și l-au păgubit, dar tot nu s-au îndurat dă el și dă soția lui, ci pă noră-sa fiindcă au cunoscut-o dă cinste, o ține la sălașul său purtându-i grija și de hrana vieții atât ei cât și fii-său. Si pentru că fii-său i-au răpus din zestrile ei, să îndatorează ca să-i plătească câtă lipsă dă zestre va avea după foae. Au împărțăit și pă fii-său cu taleri [loc liber], peste toate ce i-au făcut.

S-au întrebat Dumitru de sânt aceste zapise ale tată-său, și zise că ale tată-său sânt, dar el nu este iscălit. S-au mai întrebat Dumitru de au avut știre dă vânzare și zise că au avut de la cumpărătoarea ce au cumpărat Gheorghe logofăt, fiindcă au venit dă-i da și lui taleri 500 să iscălească zapisul și el n-au vrut.

Am mai întrebat pă Dumitru căți bani i-au dat tată-său dănp vânzarea prăvălii și zise că taleri 1 500 care bani sânt dati la un neguțător în păstrare.

S-au întrebat Dumitru dă trăese părinții lui și zise că trăesc și că tată-său s-au dus la o mănăstire de și-au luat cinul călugării, iar mumă-sa este aici.

Și viind și mumă-sa la judecată o am întrebat dă este vânzarea și cu știrea ei și zise că cu știrea ei s-au vândut, arătând și aceasta că dănp vânzarea prăvăliilor au dat bărbat-său taleri 500 fii-său Dumitru i taleri 500 soții lui, i taleri 500 unui copil al lor și taleri 1 000 i-au dat ei, după cum fiind față și soția lui Dumitru asemenea arată.

Am întrebat pă Dumitru ce prăvălii sânt și zise că salarii, l-am întrebat și pă dansul ce meșteșug are și arată că este salar.'

Și am zis paratului Stancu ca din dooă prăvălii să dea și jăluitorului una întorcându-i banii jumătate și n-au primit, ci și-au cerut banii cum-părătorii și taleri 160 ce zice că au cheltuit la meremetul prăvăliilor.

Și am zis mumiilor lui Dumitru dă voește ca să dea taleri 1 000 ai ei, să dea și fii-său taleri 1 500 partea lui i a soției lui, să mai dea cu toți și taleri 1 000 cusurul și să răscumpere amândoaă prăvăliile. Și primi atât ea cât și fii-său, mai vartos zise muma lui Dumitru că pentru taleri 1 000 cusurul, ia să încarcă a-i răspunde.

La aceasta răspunse Stancul păratu că numitu jăluitor nu cumpără prăvăliile pentru dansul, ci are socoteală să le vândă altuia. Și la categoria ce prin zapisu vânzării prăvăliilor face Hagiul tatul jăluitorului, ne aduse jăluitorul o mărturie în scris cu leat 1794 mai 10 a dumnealui Costandin Neculescu *biv vel* sârdar în care scrie că după zapis a venit numitu Hagiul la dumnealui și i-au spus că vânzarea prăvăliilor au făcut-o într-o necaz. Și scrie că au intrat mijlocitor ca să înpace pă Dumitru cu Stancul păratu. Și singur Stancul, din bunăvoia lui, au primit ca să-i dea o prăvălie și au rămas să facă zapis de învoială și s-au prelungit vremea până acum.

Din cercetarea aceasta să alege că vânzarea ce au făcut-o Hagiul tatul jăluitorului să dovedește cum că au fost vânzare din necaz și din pizmă, din neorânduiala zapiselor și din categoria ce face fiului său în zapisul de vânzare, care categoria o anerisește însuși el în urmă, dându-i fii-său taleri 500 cu care dăruială să dovedește că l-au ertat, după cum și mărturia dumnealui sârdarului arată că s-au căit.

Iscălitura mumiilor lui Dumitru nu să-ține în seamă, fiind soție vânzătorului și căzându-i-să să nu să împotrivescă bărbată-său.

Iar acum cu pricina călugării dăspărțindu-să de bărbată-său rămâne ia stăpână și vrând ia să răscumpere, are dreptate.

Și găsim cu cale Hagiica să dea Stancului taleri 3 500 banii cumpărătorii și să ia amândoaă prăvăliile, însă bani să-i răspundă într-o aceiași chip? adică taleri 2 000 să-i dea Hagiica, i taleri 500 să-i dea Dumitru fii-său i taleri 500 soții lui Dumitru și taleri 500 ai copilului lor și să ia prăvăliile Hagiica în stăpânirea ei. Și după suma banilor ce i-au împărțit Hagiul cu toții să aibă și parte la prăvălii. Iar stăpână să fie muma lor.

Asemenea să întoarcă Stancului și taleri 160 ce arată că au cheltuit la meremetul prăvăliilor, sau cât să va dovedi că au cheltuit.

Iar hotărârea cea desăvârșită rămâne a să face de către înălțimea ta.

Iar când vor eși prăvăliile cu vânzare de la mâna Hagiicai sau de la fii-său Dumitru la altă mână streină, să aibă Stancul protimisis a le lua tot cu taleri 3 500 ce le-au vândut Hagiul întâi.

1794 mai 11.

[urmează cinci semnături indescifrabile]

taleri trei de scris
treti logofăt

Trecut în condică

[în legătură cu cele de mai sus urmează anaforaua de mai jos] :

Preainălțate doamne,

Pe această alegere a judecării departamentului nerămăind odihnit Stancul bogasieru, zapciu cel orânduit din luminată porunca mării tale,

l-au adus și înaintea noastră față cu Dumitru *sin* Hagi Panait i cu Stanca mumă-sa. Și din cercetarea ce făcum asupra aceștii pricini, găsim hotărârea departamentului urmată fără dreptate. Căci de la vânzarea ce au făcut Hagi Panait pe acele dooă prăvălii și până acum, fiind trecut peste un an, și însuși Dumitru mărturisind înaintea noastră că încă de atunci au știut vânzarea și au tăcut până acum, au pierdut protimisis ce au avut, fiindcă acest Dumitru și când n-ar fi fost lepădat de tată-său de a să mai numi feciorul lui, iarăși nu avea mai multă dreptate decât aplo ca fecior al vânzătorului să ceară protimisis în vreme cuviincioasă, adică în sorocul cel rânduit dă treizeci dă zile la cei ce sănt de față. Cu cât mai vartos că și chiar în vremea sorocului de ar fi făcut Dumitru această cerere, iarăși nu să cuvenea să fie primită, ca unul ce nu poate să zică că are dreptatea cea fiiască la vânzarea tatăne-său, de vreme ce tată-său lepăclându-l și neprimindu-l de a să mai numi feciorul lui, au rămas strein și gol de toate dreptățile cele firești, pentru ale lui blestemătești fapte și netemere de Dumnezeu, necăjind pă tată-său cu pagube, cu sudalme și cu pornire asupra-i. De ale căruia fapte măcar că era în destul numai singur mărturia tatăne-său, dar vedem că sănt dovedite de tată-său și prin cărți de judecată ce au tras Hagi Panait cu acest Dumitru fii-său. Că și Mavrogheni cu întărirea ce face la anaforaia celui de atunci boer judecător de la Agie, poruncește la *vel* agă ca să deosebească pe Dumitru cu nevasta lui din casa tatăne-său, spre a-și avea tată-său odihna sa, făcându-i zapt ca să nu-l mai supere.

Iar la ceia ce zic boerii judecători că cu dăruiala de taleri cinci sute ce, în urma vânzării, au făcut Hagi Panait la fii-său Dumitru, să dovedește că l-au ertat și că vânzarea au făcut-o Hagiul din pizmă și din necaz. Dar acestea le zic de la dumnealui, iar adevăru nu este așa, căci nici l-au ertat, nici i-au dăruit cevași, de vreme ce pe lângă cele scrise în zapisul vânzării paraponemata ale Hagiului asupra acestui fii-său ne arată Stancul de văzum deosebită adevăriniță scrisă, acum la 14 ale trecutului mai, prin care chiar așa scrie :

(M-am mirat cu ce minte s-au sculat fii-meu Dumitru să răscumpere prăvăliile în vreme când l-am lipsit din moștenirea mea pentru necuviincioase faptele lui, cum sănt dovedite prin cărțile de judecăți ce am tras cu dansul. Eu aceste prăvălii le-am vândut de bunăvoia mea și șapte pungi de bani ce am luat pă ele iar cu ei în casă i-am cheltuit, adică cu soții mea, cu fii-mieu și cu noru-mea. Am plătit și datorii pe unde am fost dator și ce au mai rămas taleri o mie i-am dat soții mele ca să să chivernisească. Și mai mult nu am dat nimăroa (*sic*). Iar că să scoală acum fii-mieu peste un an și dooă luni dă cere prăvăliile cu răscumpărare de bani, rău și fără cale și fără nici un cuvânt. Căci eu cum arăt și cum să arată și în cărți, pentru ale lui netrebnice fapte l-am fost lipsit și din moștenire și să nu dea Dumnezeu la nici un părinte acest fel de fecior. Oi prăvăliile să le stăpânească cumpărătoru pentru că le-am vândut de a mea bunăvoe. Și când am vândut prăvăliile și fii-mieu au fost de față, dar fiind pe acea vreme în blestemății, trebuință n-au fost de a-l pune să iscălească, nesocotindu-l ca un fecior al mieu).

Iată dar că din însuși această de acum adevăriniță a lui Hagi Panait să dovedește că nici l-au ertat, nici i-au dăruit cevași.

Iar pentru că mai zic boerii judecători că iscălitura mumiilor lui Dumitru din zapisul vânzării nu să-ține în seamă căci fiind soție vânzătorului i s-au căzut să nu să împotrivescă bărbată-său. Iar acum, cu pricina călu-

gării dăspărțindu-să de bărbatu-șău, rămâne ia stăpână și vrând ea să răscumpere, are dreptate.

Noi zicem că este de față văzută nedreptate, întâi, căci altul au cerut protimisis și altuia dau dreptate, fiindcă cererea au făcut-o Dumitru, iar nu mumă-sa. A doao, că Hagi Panait nu este călugărit, ci este și astăzi mirean, cum nici însuși soția lui nu tăgădui. A treia, că măcar de s-ar fi și călugărit, sau măcar de ar fi și murit care este mai mult decât călugăria, iarăși nu ar putea soția lui să ceară protimisis a răscumpăra lucru care au fost al bărbată-său, iar nu a ei zestre și care l-au vândut bărbată-său de sănt acum un an și doaa luni, căci și ia putea să facă cerere de protimisis iarăși în sorocul cel rânduit, dovedind însă că au din averea ei voește să întoarcă bani.

Ci drept aceste mai sus arătate, nici Dumitru, nici mumă-sa Stanca nici o dreptate de protimisis neavând acum peste un an și doaa luni.

După dreptate urmează ca Stancul bogasieru să-și stăpânească acele doaa prăvălii după zapisul de vânzare al lui Hagi Panait, cu bună pace. Iar hotărârea cea desăvârșită rămâne a să face de către înălțimea ta.

1794 iunie 7.

Vel logofăt
Vel logofăt
Vel dvornic
Vel dvornic
Vel logofăt

biv vel clucer za arie

[rezoluția domnului] :

Io Alexandru Costandin Muruz voevod i gospodar zemli Vlahiscoie.

La această anafora care au făcut domnii mele dumnealor veliții boeri, nerămăind Stanca soția lui Hagi Panait odihnită, au eșit la Divanul domnii mele față cu Stancul bogasierul, unde făcând domniia mea cercetare pricinii aceștia, am găsit bună judecata dumnealor veliților boeri la cuvântul de protimisis, mai vartos Dumitru nu are nici o dreptate la cererea lui, pentru pricinile ce ni să arată.

Dar fiindcă Stanca, soția lui Hagi Panait, făcu la Divanul domnii mele o deosebită provlimă, cum că au avut vie a ei dă zestre care au vândut-o bărbată-său și că acei bani după viia ei i-au cheltuit bărbată-său la facerea acestor prăvălii și pană acum iaste lipsită de vie, am poruncit domniia mea de s-au făcut cercetare prin dumnealui *vel* logofăt de Țara de Sus, lui Hagi Panait bărbată-său de au avut adică Stanca soția lui vie a ei dă zestre și de au vândut-o.

De la carele ne-au adus dumnealui *vel* logofăt adeverița lui în scris supt iscălitură-i, cum că cu adevărat cinci pogoane și jumătate vie lucrătoare cu pământul ei i o căscioară, șopron, cramă și cu vasile ei, au avut soția lui la Urlați, care au vândut-o el cu adevărat. Și cum că nu are nici un lucru nemișcător de a pune în loc.

După al căruia tacrir, având Stanca dreptate dupe pravili, a-i pune bărbată-său în locul vii alt lucru iarăși nemișcător și neavând bărbată-său nici vie, nici alt lucru nemișcător, fără numai aceste prăvălii, am hotărât domniia mea ca cu acest'cuvânt al zestri să aibă dreptate Stanca la una dintr-aceste doaa prăvălii ale bărbată-său.

Și așa orânduind domniia mea de s-au făcut cercetare la fața locului prin măsurătoare de stânjeni și prin vederea acestor doaa prăvălii, ni

s-au dat pliroforie că amândoaă aceste prăvălii, și la mărimea locului și la starea binalelor sănt deopotrivă, atâta numai având deosebire, adică una din prăvălii având chip de curte în dos, iar alta având altă bina de doaa case i locu unde era să-i fie curtea ei în dos. Din care prăvălii însuși Hagiica au cerut să ia prăvăliia cea cu curte și să rămăe Stancului ceilaită care are și osebită bina.

Deci așa fiind pricina, s-au și învoit ei între ei. Și pentru acea prăvălie cu curte au întors Hagiica, Stancului taleri 1450, adică cu taleri 300 mai jos din jumătatea a taleri trei mie cinci, sute cumpărătoarea amândorura prăvăliilor, pentru căci rămăe Stancului și deosebită bina în dosul prăvălii lui, precum văzum domniia mea zapisul Stancului ce-l dă la mâna Hagiicăi, dupe care rămăe Stanca să-și deosibească cu uluce prin mijloc prăvăliia lui ce-i rămăe cu binaoa din curte în dos, ca să poată și Hagiica ținea prăvăliia ei cu curtea, fără de altă prigonire între ei.

Și într-acestași chip să le fie stăpânirea. Adică Stancu să-și ție prăvăliia cea cu binaoa deosebită din dos și Hagiica prăvăliia cea cu curte.

Atâta numai când Hagiica va vrea să înstreineze cu vânzare prăvăliia la altul, să să protimisească Stancu a o lua tot cu acest preț de taleri una mie patru sute cincizeci.

într-acestași chip dar întărim și poruncim să să urmeze.
1794 avgust 13.

L.P.

vel logofăt

Arh. St. Buc, M-rea Cotroceni, XXIX—19.
Original, stare bună, hirtie cu filigran; pecetea domnească, în tuș roșu.

330.

1794 iunie 5.

Adecă Măriia, fata jupănesii Marii, dinpreună cu soțul meu, Costandin Berlescu postilnicelul, dat-am credincios zapisul nostru la mâna dumnealui jupanului Ilie Hagi Parascliiva.

Precum să să știe că având eu o casă în mahalaua Neguțătorilor, dată de zestre de la mumă-mea, o am făcut schimb cu dumnealui chin Ilie. Și dumnealui mi-au dat altă casă în mahalaua Oțătarului și bani gata, taleri' 600, adecă șase sute. Și acești bani i-am luat toți, deplin în mâna mea.

Și o am dat-o de a noastră bunăvoe, nesiliți de nimeni. Și dumnealui să aibă a o stăpâni cu bună pace de către noi și de către tot neamul nostru, atât dumnealui cât și coconii dumnealui, căți Dumnezeu îi va dăru.

Și având și maica mea trei stânjeni de loc tot într-acest loe, i-am dat șase stânjeni din locul ce am făcut schimb.

Și când s-au făcut acest zapis, au fost și alte obraze față, care să vor iscăli mai jos, și pentru credință, m-am iscălit mai jos și mi-am pus și degetul, în loc de pecete, ca să să crează.

1794 iunie 5 dni.

X Eu Măriia, soția postelnicului] Dinul Berlescu, adeverez
X Eu Măriia, dinpreună cu fiul meu Alexandru, adevेरim
Costandin Berlescu postfelnic], adeverez

X Eu Costandin coj[oearul], martor

X Eu jupâneasa Safta, soția răposatului Panait, martor

Eu Eadu Odeeilă [?], marto[r]

[semnat ură grecească indescifrabilă], martor

Și am seris eu popa Dona ot mahalaua Neguțătorilor, cu zisa dumnealor și martor.

Acad. R.S.R., CXVIII-61.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

331.

1794 iunie 8.

Adică eu Iosif neamțul dau credincios zapisul meu la cinstită mîna sfinții sale părintelui arhimandritului Cotrocianul, chir David.

Precum să [să] știe că m-am rugat la sfinția sa de mi-au dat dou[ă] pogoane de loc pă moșia sfinței monăstiri, la Cărămidăria, ca să-m[i] iac casă, i grădină de bucate, i de pomături și să am a-i da pă an chiria locului la sfânta mănăstire Cotroceni, la fieștece pogon, talere patru, care face peste tot pa an talere opt.

Încă și aciasta, să nu fiu volnic a vinde grădina la al doile[a] obraz. Vin și rachiu, ori altfelu de neguțătorie să nu fiu volnic a vinde.

Și numita chiria să o am a plăti la soroc, când va cere mănăstirea. Iar neplătind chiria la soroc, să fiu lipsit de pe moșie, și de toată cheltuiala să n-am a cere nici un ban.

Și pentru mai adevărată crădință, m-am iscălit. Pus-am și degetu, în loc de pecete, ca să criază.

1794 iunie 8.

Eu Iosif niamțul, adevărăz.

Arh. St. Buc, M-rea Cotroceni, XCIII-10.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; format mic.

332.

1794 iulie 26.

Încredințez judecata cu adevărînța mea că fiind eu dator taleri 2 000, adică doo mii, la dumnealui Hristea Gheorghiu, prin zapis și cu zălog pus moșia mea OGREJENI sud Vlașca și cu așăzământ ca neplătind eu bani la soroc, să să vînză moșia cu mezat și să să plătească datoriia.

Care soroc trecând și făcîndu-mi împrumutătorul strimtoare și cerere ca, ori să plătesc bani sau să vînză moșia și neavînd eu putere a plăti datoriia, nici dîndu-mi mîna a vinde moșia, fiind mare și bună, cu care ni să ajutorează casa, am socotit între noi să plătim datoriia și să ne rămăe și acest acaret nevîndut.

Deci, avînd soția mea Safta o casă în mahalaua Caimatii, cu locul ei și 8 pogoane dă vie la sud Saac, cu pămîntul lor, în valea Ursoi, dă zestre ale dumneaei dă la părinți, am făcut schimb cu dumneaei și în locul acestor lucruri dă zestre ale dumneaei, casă și vie, am dat dumisale casele mele părintești dă aici dă București, dă mahalaua Antimului, care sînt dă mai mare preț dăcăt mai sus numitele lucruri ale dumneaei, pentru că așa

ne-am învoit între noi. Iar acea casă și vie au rămas ale mele, prin știrea și a rudelor dumneaei, ca să fac cu dănsese orice voi vrea, adecă ori a le vind sau a face orice voi ști cu dinsele, ca să mă plătesc dă datorie. Cum și dumneaei să aibă a stăpîni casa mea ce i-am dat-o schimb, întocmai ca un lucrul al dumneaei.

Și pentru credință, m-am iscălit, ca să să crează.

1794 iulie 26.

Nicolae Fălcoianu biv treti logofăt^ adeverez

Eu Catinca Fălcoianu, martor

M. Fălcoianu vel dvornic, martor

[indescifrabil] vel vornic, martor

Acad. R.S.R., 0 63.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

333.

1794 noiembrie 13

Preaînălțate doamne,

Tudorache sin Hagi Tudor de aici, din București, prin jalbă face arătare înălțimii tale că aici în București, pă moșia mănăstirii Nucetul din sud Dămbovița, are o prăvălie părintească, care o are dată cu chirie la un neguțător. Și cu acea chirie își ține hrana vieții. Și fiindcă din pricina răzmeriții au ajuns la mare sărăcie, hrînindu-să cu mila du pe la creștini

Care prăvălie ajungînd la dărăpănare, chiriașul îl stenahoriscește și o prefacă și el fiind foarte sărac, avînd și trei fete de vîrstă și neavînd și casă unde hălădui, șăzînd pe uși streine, nu are putere a o prefăce. Și ca să nu să isterisască cu trecerea vremii a să dărăpăna prăvăliia de tot, s roagă mării tale să fie luminată porunca către dumnealui starostea dă neguțători ca prin știrea egumenului, stăpănu pămîntului, să vînză prăvăliia cu mezat spre a eși prețul cel euvincios, ca cu banii cevalua să să chivernisească și să-și mărite ietele.

În dosul căriia jălbi ni să poruncește de către măriia ta ca să cercetăm dupe orănduială și să arătăm în scris prin anafora, cu dumnealui vătaf d aprozi.

Luminații porunci următori fiind, am cerut de la Tudorache jăluatoru să ne arate seneturile prăvălii ce are și ne arată o carte grecească c leat 1773 mai 25, iscălită de un Agapie egumen Nuceteanu ce au fost pe acea vreme, cu cinci mărturii, în care scrie că avînd mănăstirea Nucetu loc de o prăvălie în Șalari și neavînd mănăstirea putere să facă prăvălie au făcut simfonie cu Hagi Theodor să o facă cu a lui cheltuială oricâtă v merge și să o stăpânească căt va trăi el. Și după moarte-i să o stăpânească copii săi, dănd la mănăstire chirie pe fieșicare an cîte taleri 20, Iar după moartea copilului, să rămăe a mănăstirii slobodă.

Dupe aceasta am întrebat pă Tudorache să arate ce pagube i s-a întâmplat. Și zise că el făcînd neguțătorie cu tată-său Hagi Tudor, dă răzvrătirea vremilor li s-au întâmplat multe pagube, cum și pe un Theodor Ioan din București, în viață fiind tată-său, l-au împrumutat eu taleri 1 540. Care Theodor eșînd mufluz, pînă acum nu i-au mai plătit. Arătîndu-ne

acele zapise care le văzum unul cu leat 1780 martie 15, de taleri 1 000 și altul de taleri 540 tot cu acel leat mai 3.

Și spre mai buna descoperire a adevărului au adus la judecată și pe un Soare, i Anastase neguțatori dă cinste, carii deteră mărturie că Tudorache este fecior lui Hagi Tudor și că au fost neguțatori cu sermaia. Și din pricina banilor ce au împrumutat tată său pe Tudor Ioan care și până acum nu i-au mai plătit, cum și dintr-alte pagube ce i-au curs din întâmplarea vremilor au ajuns la mare lipsă și sărăcie, neavând nici hrana vieții cea din toate zilele, având și trei fete și sade pe uși streine neavând casă.

Deci după zăpăsul ce este în mână lui Tudorache, nu este lăsată binao din copii în copii lui până în veci. Și era să rămăe a mănăstirii după moartea jăluitorului. Care pană a nu muri, întâmplându-i-să această distihie, având și trei fete de vârstă, găsim cu cale să fie luminată porunca mării tale către starostea de neguțatori ca prin știrea egumenului să vânză binao cu mezat și din bani ce va eși, să ia pe jumătate Tudorache pentru ajutorul căsătorii fetelor lui și jumătate să ia mănăstirea, căci au scris egumenu în zăpăsul să fie a copiilor, iar nu să fie a lui Tudorache feciorul lui, chiar pe al lui nume. Și scriind copii, după pravilă să coprind și nepoții lui Hagi Tudorache, fetele acestui Tudorache. Și încă n-au scris după moartea lui Tudorache jăluitoru, ci au scris dupe moartea copilului, care să înțelege al copilului cel mai dupe urmă.

Iar hotărârea cea desăvârșită rămăne a să face de către înălțimea ta.
1794 noemvrie 13.

[semnătură grecească, indescifrabilă]

[semnătură indescifrabilă]

Ioan [indescifrabil] sărdar

Preainălțate doamne,

Pe această alegere a judecății departamentului nerămăind odihnit evghenie igumenu Nuceteanu, vătafu de aprozi, din luminată porunca mării tale, au adus înaintea noastră pe Toma Colpovici, vechil cu adevăr în scris al numitului igumen, față cu Tudorache sin Hagi Tudor, unde după cercetarea ce făcum și pă asupra acestei pricinii, vedem că nici o dreptate nu poate avea Tudorache la cererea ce face, de a vinde cu mezat binao acei prăvălii ce o au făcut-o tată-său pe pământul mănăstirii Nucetului, de vreme ce în așezământul ce au făcut tată-său cu mănăstirea nu coprind ca de i să va întâmpla orilui ori fii-său vreo distihie, să aibă atunci voie a-și vinde binao, ci coprind numai că binao ce va face să o stăpânească el și fii-său cât vor trăi, plătind pe an chirie po taleri 20. Și după moartea fii-său, să rămăe a mănăstirii care în ani 22 ce să vād trecuți de la zăpăsul de așezământ și până acum însuși Tudorache mărturisi că prăvălia au avut-o dată cu chirie câte taleri 100 pe an. Ci să înțelege că s-au folosit cu câte taleri 80 pe fieșcare an.

Deci după puterea zăpăsului de așezământ, dreptatea urmează așa : să stăpânească Tudorache prăvălia până la moartea lui și după moartea lui să rămăe a mănăstirii, neavând voe cu nici un fel de mijloc de a o înstreina la altă mână, împotriva așezământului ce au făcut tată-său cu stăpănu pământului.

Dar fiindcă la pricinuirea ce zice Tudorache, că nu-i dă mână de a mai ținea această bina în stăpănire-și, însuși igumenu viind înaintea noastră, primi ca prețul aceștii binale dupe halul și starea în care să află astăzi,

să-l răspunză mănăstirea la numitul Tudorache și să rămăe stăpână pe bina.

După primirea și mulțumirea igumenului, cu pitac din partea judecății, am orânduie pe starostea de neguțatori și împreună cu doi vtori voronici, i cu meemer-bașa și cu alți meșteri lemnari și zidari, făcându-să prăvălire binalii, după starea în care să'află acum, văzum că taie suma pes tot taleri șapte sute șaptezeci și trei. Ci acești bani rămăne să-i răspunză mănăstirea la Tudorache și să rămăe stăpăni pă bina.

Care aceasta zicem să să urmeze nu pentru că doar are Tudorache vreo dreptate la cererea ce face, ci numai pentru căci este cu primirea și mulțumirea igumenului.

Iar dreptatea, precum și mai sus am zis, urmează să să păzească puterea zăpăsului de așezământ întocmai, adică să ție Tudorache binao în stăpănire-și până la sfârșitul vieții lui și după moart'e-i să rămăe pă sear și în stăpănirea mănăstirii.

Iar hotărârea cea desăvârșită rămăne a să face de către înălțimea ta
1795 ghenarie 28.

[semnătură indescifrabilă]

Vel logofăt

Vel dvornic

Vel dvornic

^

biv vel clucer za arie

[rezoluția domnului]:

Io Alexandru Costandin Muruz voevod i gospodar zemli Vlaliisco

Nemulțumindu-se Tudorache, sin Hagi Tudor, la anaforaoa dumneilor veliților boeri, au eșit la Divan înaintea domnii mele, față cu Toma Calpovici vechilul egumenului Nuceteanu. Unde nu avu Tudorache nici un cuvânt vrednic de judecată a putea strica puterea zăpăsului tătăne-său care scrie curat numai până la moartea lui să să urmeze așezământul acela fără de numai pentru sărăcia și scăpătăciunea lui cerea voe a să vinde cu mezat, dă a să ajuta din prețul ce ar eși.

A căruia cerere neputând fi primită, dă a face judecata pentru sărăcia lui nedreptate și cunoscându-o aceasta, el să întoarse și zise ca să i mai dea cevași peste suma prețuitorilor și să rămăe prăvălia pe sear mănăstirii, că de a o mai ținea el, puțință nu are.

Deci la această cerere a lui făcând domnia mea musaadea pentru a lui scăpătăciune, hotărâm să-i mai dea egumenu alți taleri 127 pes taleri 773 prețuirea binalii, cu care să să facă taleri nouă sute și să rămăe prăvălia supt stăpănirea mănăstirii. La care aceasta s-au mulțumit vechilu egumenului.

Într-aceștii chip am întărit anaforaoa dumnealor veliților boeri ca dând egumenu acești taleri 900 să rămăe stăpănu desăvârșit pe prăvălia ca și pre pământ și zăpciu să urmeze.

1795 februarie 7.

L.P.

vel logofăt

Io Alexandru Costantin Muruz voevod i gospodar zemli Vlahiscoe.

între alte rufeturi trebuincioase politii Bucureștilor, fiind și rufetul blănarilor, adică cojocarii suptiri și având hrisoave și cărți domnești de orânduială și obiceiurile rufetului lor, au cerut ca să li să întărească și prin hrisovul domnii mele.

Oare, acest rufet, fiindcă dintru început au ținut de cămară și mai nainte au fost un rufet cu cojocarii bășcălii și cu ișlicarii, iar de la o vreme încoace s-au deosebit cojocarii bășcălii, i ișlicarii, făcându-să amândoaă aceste bresle un rufet și au rămas cojocarii suptiri deosebiți.

Mai întâi am orânduit domniia mea pă dumnealor cinstiții și credincioși boerii domnii mele, *vel* logofăt de Țara de Sus și *vel* camaraș de iau făcut întrebare acestor bresle de voesc adică a fi osebiți și de aduce osebirea lor vreo stricăciune. Și au răspuns că cu voia amândurora părților s-au deosebit, neaducându-le nici o stricăciune.

După aciasta theorisind hrisoavele ce le-au avut breslile acestea și văzând obiceiurile și orânduială lor întocmite cu bună orânduială, am dat hrisovul domnii mele deosebit ișlicarilor și cojocarilor bășcălii pre obiceiurile lor. Cum și rufetului cojocarilor suptiri am dat acest domnescul nostru hrisov deosebit și singur pă rufetului lor, prin care întărim toate obiceiurile și orânduială lor, ce să coprind mai jos, prin arătările ponturi, ca să ii să urmeze întocmai, adică:

1. Să să facă foae de chiurciu-baș[a] pentru căți să află într-aciastă vreme la meșteșugul și neguțătorii aciasta a blănarilor, adică a cojocarilor suptiri și matrapazi priimiți și aleși dă rufet, carii ca să fie cunoscuți și știuți de acum înainte, spre a putea numai ei a metaherisi meșteșugul și neguțătorii. aciasta. Iar alții de sineși să nu să amestice a să face însuși blănari și cojocari suptiri. Să să arate acea foae la dumnealui *vel* camaraș' ca să să treacă la condica cămării spre a fi știut.

2. Dintr-aceștiia, carii vor fi mai de ispravă, bătrâni și cu praxis, să fie cinci proesti ai rufetului lor, ca cu dănșii împreună să aibă chiurciu-baș[a] a-și povățui breasla lor și a purta grija pește toată vremea a să urma și a să păzi cele ce orânduim mai jos, anume.

3. Să aibă chiurciu-baș[a] cu acești proesti dinpreună a căuta pricinile și judecățile breslii lor, pentru ale meșteșugului lor, i pentru ucenici și călfi, și pentru cei ce vor face stricăciune lucrului cuivași, i pentru cei ce vor fi neurmătorii la vreuna din câte sânt legați și hotărâți a le păzi printr-acest domnescul nostru hrisov, de care când va fi trebuință strângându-să la un loc chiurciu-baș[a] cu acei proesti, adică, când va fi în pricină blănar cu blănar, să trimită să chime pă acel cu pricina și când acela din sineși nu va urma a veni, după înștiințarea ce-i va face chiurciu-baș[a] și cu ceilalți proesti prin trimis, atunci să aibă volnicie a-l aduce și fără-de voe cu ceaușul rufetului lor și să-i ia treapăd bani patruzeci.

Și hotărând pricina aceia in scris, supt iscăliturile lor, după dreptate și după obicei meșteșugului lor, pă cei ce va fi cu pricină de îndreptat, să-i îndrepteze, iar pă cei ce va fi cu vină, dă va fi vina mai mică, să-i facă certare și dojana, după obiceiul rufetului lor, iar pă cei ce va fi cu vină dă pedeapsă, să aibă a-i arăta la dumnealui *vel* camaraș, dinpreună cu alegerea lor în scris, ca cercetându-li-să vina, să-i pedepsească. însă pe unii ca aceia

vinovați, să-i hotărăscă a da și câte oareșcare geremea la cutiia dă milostenie a rufetului lor, dupe măsura vinei, în loc dă pedeapsă.

4. Să aibă a ținea acest rufet după obicei ce au avut, cum au avut alte rufeturi, cutie în care să să strângă de către orânduital ceauș al chiurciu-bașii în toate sâmbetile săptămânilor câte trei bani dă fieșcare prăvălie.

5. Așijderea și cei care dintr-ânșii va cumpăra marfă de blănar ori pământean ori strein, sau samuri de la vreun neguțător pământean ori strein, să aibă a da la cutie bani treizeci la sută dă lei, atât cumpărător cât și vânzător iarăși bani treizeci. Iar când vânzătorul neguțător va vrea să dea acești bani la cutie, nimeni din blănari să nu să cuateze cumpăra marfă de la acela până nu va da acei bani la cutie, iar cumpărătorul înpotriva, să dea seaama acel cumpărător.

6. Așijderea să strângă la cutie și oareșce geremele de la unii ce vor fi hotărâți, dupe cum am zis, pentru vinele lor/cum și de la alții cărei deosebit le vor da mâna a face de sineși vreo milostenie și vor vrea însuși să arunca la cutie.

7. Așijderea să strângă la cutie și cei câte taleri zece de la cel ce va fi meșter a dășchide prăvălie, precum mai jos să coprinde. Care aciasta cutie în care iaste să să strângă acest venit de bani, să să pecetluiască cu pecetea chiurciu-bașii, i a acelor proesti. Și așa pecetluită să să păstreze seaama proestoșilor, purtând dă grijă ca să să strângă venitul ce e orânduital.

Și când în breasla lor să va întâmpla vreunul a muri într-o scăpatăciune sau vreunul din vreo boală îndelungată, ori din slăbiciunea bătrâneții sau trecute nu va fi vredne a să chivernisi sau de altă întâmplare la Dumnezeu va cădea în lipsă desăvârșat, atunci din cutiia aciasta să să dea ceia ce să cade, ca mortul să să îngroape cu cele trebuincioase duce orânduială creștinească și săracul să să ajute dupe datorie. însă acea cutie să nu să dășchiză de altul, ci iar de față fiind înaintea celor cinci ce au pus pecetea să să deșchiză. Și luind banii ce va fi trebuință, iarăși să să pecetluiască la loc. Și de nu vor fi cei dintâi cărei au pus pecetea, să fie alții din locul lor, a o pecetlui iarăși cinci dă ispravă din rufetului lor.

8. Cazaclii când aduc marfă din Țara Căzăcească să nu fie volnici ei a o dezlega, ci întâi să dea dă știre chiurciu-bașii, carele împreună cu acei proesti să meargă ca să fie față la dășchiderea mărfii. Și tăind prețul ce va să cadă, prin toameala ce vor face între dănșii fieșcare dupe acel preț să curăte pere și să ia cât le va fi trebuință.

9. Marfa de Humele să nu fie volnic ce lăce o aduce nici să o dezlege fără-de știrea chiurciu-bașii și a celorlalți proesti, nici să o lucreze aici sau o vază cu blana și cu pielea, ci, întâi să dea dă știre chiurciu-bașii meargă împreună cu ceilalți proesti să o tocmească și tăindu-i prețul, să să ia toată cu rădicata.

Așijderea și cazaclii, cum și lipțanii tot cu rădicata să o vază breasla blănarilor, iar să nu fie volnici a lucra ei marfă aici.

10. Yulpile, jderii, pisicile și alte mărunții de cojocărie să nu să fie volnici nimeni din alte bresle a cumpăra și a lucra, pentru a le vinde și a face neguțătorie, adică nici abagiu, nici brașovean, nici mătăsar, nici crăitor, nici armean, nici ovrei, nici breslaș slujător, nici slugi, nici alt nimeni fără de numai de va strânge și va cumpăra pentru trebuința sa, a-și face haine și haine de purtat. Iar într-alt chip de să va amesteca în breasla

este a blănarilor și-l va dovedi chiurciu-baş[a] cu isnaful său, să o ia pă seama cămării domnești acea marfă.

11. Cei cărei vor. fi să iasă dupe la stăpâni ca să-și dășcbiză prăvălii, să n-aibă voe dă sineși făr-de voia stăpânului și făr-de voe de la chiurciu-baş[a] și de la rufet, ca să-l cerce întâi dă este vrednic a avea prăvălie și a să numi meșter și de știe meșteșugul desăvârșăt. Iar după ce va lua voe și să va vedea că este destoinic la aciasta, să dea întâi taleri zece la cutie, dupe cum le-au fost obicei și așa va deschide prăvălie.

12. Ucenicul să nu fie volnec să iasă de la stăpân până la soroc, cât îi va fi tocmeala, nici să-l priimească alt nimeni din rufetul lor. Așăjderea și după ce își va împlini ucenicită, încă să nu fie volnic să iasă, nici să-l priimească nimeni până nu va slujă și stăpânului său, cu simbrie un an cum au fost obicei.

"13. Când să va întâmpla a veni neseareva cojocari suptiri streini du printr-alte părți, să nu fie volnici a deschide prăvălii aici până nu-și vor lua întâi bir aici între ceilalți cojocari și senet la mână cașă ceilalți. Iar după ce își va lua birul, de va fi și vrednec cu meșteșugul pă deplin, atunci cu știrea chiurciu-bașii și a rufetului să aibă voe a deschide prăvălie, dând și banii la cutiia lor.'

14. Să aibă chiurciu-baş[a] dinpreună cu rufetul lui, purtare de grijă în toată vremea a cerceta și a găsi pe toți cei ce ar vrea să mistuiască vama domnească dintr-acest rufet al lor. Și pe carele va dovedi într-aciastă faptă, să aibă a-l da la *vel* vameș ca să-și plătească vama obicinuită pă deplin și încă să i să facă și cercetare ca să fie spre pilda altora.

15. De să va întâmpla vreunul din rufetul acesta a muri, atunci să aibă chiurciu-baş[a] a da în știre la dumnealui *vel* camaraș, unde s-au dat ca să să ție atât condică dă hrisovul și rânduiala rufetului acestuia, cât și catastih dă numele lor, ca să scoată din catastih numele aceluși mort sau a vreunuia ce au lipsit. Și întrând altul în loc din cei ce vor eșă meșteri, iarăși să să arate la dumnealui *vel* camaraș ca să să îndrepteze la catastih. Asemenea și alții ce să vor adăoga, după vremi, la rufet vrednici și priimiți dă rufet, arătându-să la *vel* camaraș, să va trece în catastih.

16. Să urmeze și să păzească lucru și măsura blanilor la orice fel dă felurimi dupe orânduială ce au fost prin hrisoavele lor. Însă blana întreagă de cacom, o sută patruzeci de tanele; blana întreagă de nurci, șaptezeci tanele cu cafalile lor; blana întreagă de sângepi negri, doaoă sute doaoăzeci și cincizeci tanele; blana întreagă sângepi dă Sibir, doaoă sute patruzeci tanele; blana întreagă de pânțece de vulpe, șaisprezece tanele; blana întreagă spinări de vulpe, optsprezece tanele; blana întreagă de carsaci, treizeci tanele; blana întreagă de carsaci cu bogazurile lor, noaoăzeci; blana întreagă dă dihori pestriți, șaiszeci; blana întreagă dă jder, optzeci tanele; blana întreagă zardavopacea, noaoăzeci; misada întreagă pacele de samur, o sută optzeci și doi, cu șapte fașchii, blana întreagă de zardevolenii, o sută doaoăzeci; bălana întreagă dă vereriță, doaoă sute tanele; blana dă ialamgicuri, patru sute treizeci; blana întreagă dă șatranghe, doaoă sute i cincizeci; blana întreagă pânțece dă sângepi negri, o sută doaoăzeci; blana de răși, șaiszeci; blana de croc, lungul de palme cincizeci și jumătate, iar în poale de șase palme. Asemenea și blana de hărșăe tot aciasta măsură să aibă.

Toate aceste felurimi de blane nu numai să aibă a le face pă numărul ce poruncim, ci și mari să fie dupe măsura cea cuviincioasă; cum nici putrede să nu fie, sau nepotrivite, sau necusute bine, căci dovedindu-să

cojocarii în vreun fel dă viclesug, să vor pedepsi. Și cel ce va cumpăra, aibă a le număra, ca de va găsi lipsă din măsura aciasta și cât de puț mai mică, să aibă a arăta la dumnealui *vel* camaraș. Și acel blănar care făcut acea blană, întorcând banii cumpărătorului, să să și pedepsească. Cum și blanile ce le fac mici pentru panighiruri, să fie volnici a le vinde aici însă după prețul lor.

17. Asemenea câte orânduim mai sus pentru numitul rufet, strașn poruncim ca să aibă chiurciu-baş[a] dinpreună cu proesti ai rufetului, a păzi nu numai ei, ci și pentru toți câți să află în numărul rufetului cu meșteșug, să aibă purtare de grijă în toată vremea spre a-i cerca, ca să le urmeze ca unii ce au ei a răspunde și a da seama pentru toți ceilalți.

Iar când vreunul înpotriva poruncii va urma cevași, acei proesti și cu chiurciu-baş[a] ca niște însuși vinovați vor avea a să pedepsi ca făr-de a nu avea cuvânt de îndreptare sau să arate pă acel vinovat, spre rămânea ei îndreptați, căci pentru aceia sănt orânduți proesti să-și cerce și să-și povățuiască rufetul în toată vremea. Și oamenii rufetului să să aleși și știuți, că pentru aceia li s-au făcut de către domnia mea priveleghiuri cu musaadea la câte scriem mai sus.

18. Câți dar lucrează acest meșteșug și sănt cunoscuți, aceștia să a să cunoaște dă meșteri blănari la rufet.' Și ei a cunoaște de mai marele lor și povățuitor pă chiurciu-baş[a] și a să ști pă sineși fieșcare că sănt legați la rufet și supuși chiurciu bașii a da ascultare în toată vremea. Iar pă acel nespus să aibă chiurciu-baş[a] a-l arăta, ca să să pedepsească de către domnia mea.

Și am întărit hrisovul acesta cu însuși iscălitura și pecetea domniei mele și cu credința preaiubiților domniei mele fii: Costandin voevod, Dumitrașco voevod, ISTicolae voevod, Gheorghie voevod, marturi fiind și dumnealui cinstiții și credincioși boerii veliți ai Divanului domniei mele: 'pan Nicolae Brâncoveanu *vel* ban, pan Ianache Văcărescu *vel* vistier, pan Manolache Brâncoveanu *vel* vornic de Țara de Sus, pan Costandin Caragea *vel* hangerlău, pan Dumitrache Manul *vel* spătar, pan Nicolae Filipescu *vel* logofăt de Țara de Sus, pan Costache Ghica *vel* vornic de Țara de Jos, pan Baștin Slătineanu *vel* dvornic, pan Manolache Grădișteanu *vel* dvornic, pan Costandin Știrbei *vel* logofăt de Țara de Jos, pan Lucache *vel* postelnic, pan Dumitrache Hangerlău *vel* comis, pan Dumitrașco Eacoviță *vel* clucer, pan Iordache *vel* paharnic, pan Grigorie Băleanu *vel* stolnic, pan Iordache *vel* sluger, pan Grigorie *vel* pitar. Si ispravnic, pan Nicolae Filipescu *vel* logofăt.

Și s-au scris hrisovul acesta la al treilea an dintru întâia domniei domniei mele aici în oraș scaunului domniei mele, Bucureștii, la anii de zidirea lumii 7303 [1795], iar de la domnul nostru Isus Hristos, 1795 ghicinarie 29, de Băducan Poenaru *biv tretii* logofăt, condicar.

Alexandru C. Muruz voevoda [m.p.].

L.P.

Nicolae Filipescu *vel* logofăt *prociat*

Trecut în condica Divanului,

Băducan *biv tretii* logofăt, condicar

[adaos ulterior în colțul din stînga jos]:

Io Alexandru Costandin Muruz voevod, i gospodar zemli Vlahisce

întărim hrisevul acesta și acum intra a doa domnie, ca să să urmeze și să să păzească nizamul ce să coprinde mai sus întocmai și întru toate.
1799 septemvrie 11.

L.P.

vel logofăt

Acad. R.S.R., LV - 6.

Original, stare foarte bună, lipit pe pînză de mătase gălbuie; frumoasă semnătura domnului; hrisevul poartă două sigilii: unul mare, rotund, pentru anul 1795 și altul mai mic, octogon, pentru adaosul din 1799, ambele în tuș roșu.

335.

1795 ianuarie 30.

Io Alexandru Costandin Muruz voevod, i gospodar zemli Vlahiscoe.

Sfintei și dumnezeieștii mănăstiri de aici din orașul scaunului domniei mele, Bucureștii, unde să cinstește și să prăznuiește hramul Tresfetitele, ce să numește Colțea, unde sănt și spitaluri pentru odihna bolnavilor streini, care iaste făcută și înnălțată din temelie de răposatul boer Mihai Cantacozino *Mv vel* spătar.

Ca să aibă a lua sfânta mănăstire în toți anii de la ocna Slănicul, *ot sud* Saac, toată dijma de sare, din zece bolovani, un bolovan, după cum au luat, să fie pentru chieltuiala și căutarea bolnavilor streini care să vor odihni în spitalurile ce au făcut ia aciasta mănăstire.

Pentru că după ce au făcut și au înnălțat numitul boer Mihai Cantacozino *biv vel* spătar aciasta sfânta mănăstire și au înfrumusețat-o și au dăruit-o cu sfinte odoară câte trebuiese, au făcut și înprejurul mănăstirii ziduri și școală dă chili de ajuns pentru odihna a multor streini. Și pe lângă acestea toate, au mai făcut și opsitaluri ca să să odihnească bolnavii streini, precum toate tocmita și iscusite să văd.

Deci, pentru chieltuiala și căutarea bolnavilor ce să vor odihni în spitaluri, ca să aibă să nu lipsească la cele ce vor trebui să să caute la boala lor cu doftorii și cu altele, încă din dumnezeiasca îndemnare și din bun gând ce au fost pus în inima sa, așa au socotit și au închinat sfintei mănăstiri sa ia toată dijma de sare de la ocna Slănicul, dupe cum s-au zis mai sus, fiind acea ocna domnească pe moșăia dumnealui, ca să fie numai pentru căutarea bolnavilor, iar nu și pentru alte chieltueli, urmând sfintei scripturi ce grăește la sfânta evanghelie, că „bolnav și strein am fost și m-ați căutat”, ca să să învrednicească a auzi glasul cel dumnezeesc când va zice : „veniți blagosloviți părintelui meu de moșteniți înpărăția cerului care este gătită voaoă de la întemeerea lumii”.

De care și domnia mea, după daniia și închinăciunea dumisale, fiind toate ocnila Țării Eumănești supt stăpânirea domniei, ani binevoit într-acestaș chip și am așăzat adică, ca să ia sfânta mănăstire acea dijma de sare și de acum înnainte de la ocna Slănicul, în toți anii, dupe cum au orânduie boerul ce scrie mai sus.

Însă de vor vrea cămărașii, să să învoiasca cu ispravnici mănăstirii ca să ia dijma de sare și să dea taleri doaoă mii cinci sute pe an, bani vechi; iar de nu vor vrea cămărașii să dea acea sumă de bani, ce scrie mai sus, să fie volneci ispravnici mănăstirii să rădice acea sare de la ocna în toate

lunile, să o ducă la orice vad să o vînză cu ce preț vor putea. Sau de vor găsi mușterii să o vînză și acei mușterii încă să o ducă pe la vad să o vînză, cum s-au zis mai sus și să nu aibă nici o opreală dă nimeri, însă de vor da cămărașii prețul ce vor da alții pe sare, să aibă a o lua e

Iar când să va întâmpla a nu să vinde ocnila, ci ar rămânea pă sear domniei de s-ar pune cămărași în credință, mănăstire tot să aibă a-și lua acea milă de la ocna, precum scrie mai sus, iar nicum să nu fie lipsită acea milă. Iar când să vor învechi și nu să va putea scoate sare pe acea gu de ocna, să aibă a să face alte guri de ocna, noaoă tot acolo pe acea moșăie Slănicului și tot să ia sfânta mănăstire dijma. Să fie sfintei mănăstiri dijma aciasta stătătoare și neschimbată în veci.

Iar pentru purtarea dă grijă a cheltuelii ce va să să chieltuiască eăutaria bolnavilor streini, au fost pus mai sus numitul ctitor patru ispravnici, ca ei să aibă a lua bani de la sfânta mănăstire după dijma de sare de ocna Slănicul, să-i chieltuiască la doftorii și la altele ce vor trebui la căutarea bolnavilor. Și pentru căți vor fi ostenitori dă vor purta grija la acei chieltuiești, domnia mea încă i-am ertat, să aibă pace de toate dăjdii oricâte ar eșă peste an, de nici unile nici un val și nici o băntuială să să aibă.

Așăjderea au fost pus și patru neguțători jurați împreună cu staroștea, ca să aibă a lua în toți anii seama acestor ce s-au zis mai sus ispravnic de tot venitul și de toată chieltuiala câtă să va face pe an la trebuința acestor bolnavi. Iar de să va întâmpla moarte acelor ce s-au zis sus ispravnic să aibă a să pune ispravnici dintre cei patru neguțători jurați, iar nu dintre alții streini.

Așăjderea și când va muri vreunul dintr-acei patru neguțători jurați, iarăși să-și pue ei altul în loc, pe care vor socoti asemenea lor, să să tot deplin patru și pe daniia dijuni dijmiei (*sic*) de sare ce au închinat acelu răposat boer, ce s-au zis mai sus, și pe toate așăzământurile ce au făcut la aciasta mănăstire.

Așăjderea să aibă a ținea sfânta mănăstire liude doaoăzeci scutelnici streini și liude doaoăzeci darvari, cărei să fie scutiți de toate angariile es peste an în țară, i patru lemnari. Și aceștia să fie scutiți de toate podvoadele, ca să fie pentru poslușania sfintei mănăstiri, numai să dea într-un an ughi doi.

Încă să aibă sfânta mănăstire doaoă pivnițe a le scuti de fumărăi și să dea toate alte angarii.

Și iar să aibă a lua de la târgul ce să face la Lichirești, din zioa duminica mare până în ceilaltă duminică, vama ce să va face de la fieșca neguțător, după vechiul obicei, din toate să ia oamenii mănăstirii Colțea iar vameșii amestec să nu aibă.

Și iar să aibă sfânta mănăstire ca să ia vinărici de la toți cei ce au pe moșăia Bucovul și plătesc vinărici, ce să coprinde din hotar până la hotar, dupe cum și alte cărți asemenea aciasta arată, însă partea jumăta cu gârdurăritul, afară din popoarale dumnealui *vel* armaș; iar ceilaltă parte să o dea la cămara domniei mele.

Și să scutească pe tot anul, de oerit, oi cinci sute cu pecetluit domniei și dijmarit și vinărici pă drepte bucatele mănăstirii.

Și în toți anii să aibă a lua acești taleri 2 500, în locul dijmei de sare ce s-au numit mai sus, de la ocna Slănicul.

Așăjderea și preoții de la aciasta sfântă mănăstire să fie scutiți de orice vor da alți preoți și să scutească și vinărici, i dijmarit pă drepte bu

tele lor, icâte o pivniță aici în București, apărate de fumărit, de căminarii, de vamă, de vin domnesc și de alte angarii. Numai și preoții napristan și necurmat să păzească slujbele sfintelor biserici, atât la biserica cea mare, cât și la paraclise și orânduială săracilor bolnavi după la spitaluri. Iar de nu vor păzi, ci din lenevire să vor zăticni la orice, mila aciasta să nu să ție în seamă.

Osebit de acestea, să aibă a lua sfânta mănăstire de la *vel vameș*, pe tot anul, câte taleri una sută optzeci, pentru casile ce sânt carvasara, căci nefiind cea mai dă trebuință, adică carvasara pentru șăderea vameșului celui mare, care carvasara trebuie în mijlocul târgului să fie și umblând carvasaraoa din loc în loc, le era foarte peste mână atât vameșului, i tuturor oamenilor carvasaralii, cât și neguțătorilor ce vin cu marfă cu povări grele. Care aciasta neîndemănare văzându-o fratele nostru domn Alexandru Ipsilant voevod și vrând să facă a să ști unde să fie carvasaraoa, spre a veni și neguțătorilor mai eu înlesnire, au poruncit ca să să găsească un loc ca acela. Și găsindu-se un loc sterp al aceștii sfinte mănăstiri în mijlocul târgului și vrând domnia sa ca să facă venit mănăstirii, au priimit și episcopul sfinte mănăstiri de au zidit și au făcut case cu magazie și cu toate cele trebuincioase.

Și așa, pentru folosul mănăstirii și ajutorul spitalului, au legat prin cartea domnii sale, ce o văzum, cu leat [*loc liberynoemvrie* 10, ea în toată, vremea să fie nestrămutat aceste case carvasara și să ia mănăstirea pe tot anul acești taleri 180. Care și domnia mea asemenea legăm și hotărâm ca să să dea sfinte mănăstiri pă fieșcare an nelipsit acești bani ce să coprinde mai sus de la *vel vameș*, f'r-de nici un fel de pricină.

Deci, toate aceste mili și privileghiuri, câte sânt numite mai sus, piroforisindu-ne domnia mea că le-au avut sfânta mănăstire și de la frații noștri domni de mai înainte, precum ne-am adevărit domnia mea din hrisovul domnii sale Alexandru vodă Ipsilant, i al domnii sale răposatul Nicolae vodă Caragea și al domnii sale fratelui Mihai vodă Suțul, ce-l văzum, cu leat 1792 februarie 10, am binevoit domnia mea dă i le-am înnoit. Și nu mîmai acestea ce le-au avut de la alți frați domni de mai înainte le întărim sa i să păzească, ci încă pentru mai bună căutarea, hrana și folosirea săracilor bolnavi ce să află la spitalurile aceștii mănăstiri, am adaos milă de la domnia mea și alți taleri cinci sute, pe an, din venitul ocnelor, lângă acei taleri doaoă mii cinci sute, ce lua până acum, ca pe tot anul să ia câte taleri trei mie tocmai, la fieșcare trimenie câte taleri șapte sute cincizeci.

Și am înlesnit domnia mea și darea acestor bani prin osebită porunca domnii mele, ea la vremea cea orânduită, făr-de pricină, să i să dea orânduții bani, spre a nu avea episcopul lipsă dă trebuincioasa chieltuiala a spitalurilor. La care spitaluri, văzând domnia mea stenohoria bolnavilor că neavând o deosebită odae pentru unii care încep a să scula din boală, mai vârtos cei cu patima lăngorii carii, neosebindu-să dintre ceilalți la un loc mai curat, să poate a-i întoarce boala, precum și alții din alte patimi asemenea neavând răsufierea și mutarea lor la un loc mai curat.

Pentru aceia, am socotit domnia mea dă trebuință și am poruncit episcopului ca lângă acele doaoă odăi mari spitaluri de jos, să aibă a ținea și o al treilea odae curată cu câteva paturi și cu cele trebuincioase, ca din cei ce să mai rădică spre sănătate din spitalurile mari, să să mute într-acea deosebită odae, unde să-și aibă iarăși căutarea lor și eurățeniia, precum și în spitalurile vechi, asemenea să fie curățenie.

Și am adevărit hrisovul acesta cu însuși credința domnii mele I Alexandru Costandin Muruz voevod și cu credința preaiubiților domnii mele fii: Costandin voevod, Dumitrașco voevod, Nicolae voevod, Gheorgh voevod, marturi fiind și dumnealor cinstiții și credincioși boerii veliți a divanului domnii mele : pan Nicolae Brâncoveanu *vel* ban, pan Ianache Yăcăreseul *vel* vistier, pan Manolache Brâncoveanu *vel* vornic de Țara de Sus, pan Costandin Caragea *vel* hatman, pan Dumitrache Manul *vel* spătar, pan Nicolae Filipescu *vel* logofăt de Țara de Sus, pan Costache Ghic *vel* vornic de Țara de Jos, pan Bad[u] Slătineanu *vel* dvorneșc, pan Manolache Grădiștean *vel* dvornic, pan Costandin Știrbei *vel* logofăt de Țara de Jos, pan Lucache *vel* postelnic, pan Dumitrache Hangerlău *vel* comisar, pan Dumitrașco Eacoviță *vel* clucer, pan Iordache *vel* paharnic, pan Grigorie Bălăceau *vel* stolnic, pan Iordache *vel* sluger, pan Grigorie *vel* pitar. Și ispravnic pan Nicolae Filipescu *vel* logofăt de Țara de Sus.

Și s-au scris hrisovul acesta la al treilea an dintru întâia domnie domnii mele, aici în oraș scaunului domnii mele, București, la anii de la zidirea lumii, 7303 [1795] și de la domnul Dumnezeu și mântuitorul nostru Isus Hristos, 1795 ghenarie 30, de Eăducă Poenaru *biv treti* logofăt, condicar divanului.

Alexandru C. Muruz voevoda [*m.p.*].

L.P.

Nic[olae] Filip[eseu] *vel* logofăt *procit*
Trecut în condica Divanului,
Eăducă *biv treti* logofăt, condicar

Acad. R.S.R., CCCLXIII-24.

Original, stare foarte bună, hîrtie cerată; sigiliul domnesc mare, rotund, în tuș roșu frumoasă semnătura domnului.

336.

1795 februarie 25.

Adică noi care mai jos vom iscăli, dat-am credincios zapisul nostru la mânia dumnealui jupanului Eadu trâmbițaș i la mânia jupănesii Dobrițăi soții dumnealui.

Precum să să știe că având noi o casă pă Podu Calicilor, pă pământ sfînții Mitropolii, care casă am vândut-o dumnealor de a noastră bunăvoe nesiliți de nimenea, în bani gata taleri 160, adică una sută și șizeci.

Care să aibă dumnealor a o stăpâni cu bună pace de către noi și dă către tot neamul nostru.

Și când s-au făcut acest zapis au fost mulți oameni mahalagii marturi care mai jos să vor iscăli.

1795 februarie 25.

X E u Neagul vânzător, adeverez

x E u Catrina soția Neagului, adeverez

x E u Vasilache, fratele Neagului, martor

X E u Andronache, adeverez

/confirmarea mitropolitului]:

Dositheu milostiuu bojiu arhiepiscop i mitropolit Ungrovlahiei.

tVăzându-să de smerenia noastră coprinderea acestui zăpis de vânzarea casii Neagului la Radu trâmbițașu ce este pă locul sfinții Mitropolii, întărim smerenia noastră să o stăpânească numitu cumpărător în pace. Și pă tot anul să aibă a-și răspunde chiriaa locului la Mitropolie po taleri 5 și un ort tocma, în soroc, la începerea anului.

^ Iară când nu va fi următor a plăti chiriaa la soroc, pă tot anul, ce va rămânea rămășiță, atunci să fie silit de Mitropolie să-și rădice lemnele, să rămăe locul sterp, să-l dea altui chiriaș bun ce va plăti chiriaa la vreme, fără cusur, că într-acestași chip ne-au fost așezământul.

Aceasta scriem.

1797 (*sic*) februarie 27.

Arh. St. Buc, ms. 158, f. 30.
Copie.

**7-

1795 octombrie 27.

„Milostiuu bojiu Io Alexandru Costandin Muruz voevod i gospodar zemli Vlahiscoe.

Fiindcă dumnealui cinstitul și credincios boerul domnii mele Ianache Muruz *biv vel* vistier încă de când s-au izvodit aducerea în București a apelor ot Crețulești, au fost împărțășit, precum și alți boeri i mănăstiri'de a avea la casa dumisale, în București, pururea o măsură din numitele ape. Care ape adăogându-să și mai înmulțindu-să acum de domniia mea cu osebite izvoară ce am poruncit de s-au găsit în partea locului într-adins pentru desăvârșită îndestularea politii, a fi pururea curgătoare la toate cișmelile ce rămăsese lipsite ale obștii, unile dintrânsele în București.

Și pentru a-și prisosi de a să împărțăși și deosebite obraze dăn dumnealor boeri la care vom vrea domniia mea'a orânduî.

Am binevoit de am dat domniia mea dumnealui mai sus numitului boerului domnii mele doaă măsură din mai sus numitele ape vechi și noaă ot Crețulești, care să fie dumnealui volnic a le metahirisi pururea și în tot veacul la casa dumisale pentru îndestularea casii și a oamenilor casii dumnealui.

Pentru care îi dăm dumnealui această domneasca noastră carte prin care îi întărim harul acesta și hotărâm ca nici odinioară să nu i să înpuțineze, nici să i să ia aceste doaă măsură, ci totdeauna să le aibă întregi fără dă nici o scădere, atât dumnealui încât va avea de la Dumnezeu viața, cât și după săvârșirea dumnealui să ramăe la casa dumnealui nestrămutată.

Drept aceia poruncim domniia mea și dumneavoastră episcopilor ce veți fi după vremi asupra haznali apelor, i ție suiulgi-bașa și voaă meșterilor suiulgi și scutelnici ce santeți orânduți pentru"șanțul cismelilor, nu numai să vă feriți a nu face după vremi vreo scădere la numitele doaă măsură de apă ale dumnealui numitului boerului domnii mele, ci încă ajutorii cel cuviincios să aveți a da la trebuință dă vreun meremet și dă curățenie.

I i saam, receh gospodstvo-mi.

1795 octombrie 27.

Alexandru Const. Muruz voevoda [*m.p.*].

| L.P.

procit vel logofăt
biv vel paharnic

Trecut în condică

Acad. R.S.R., CXC VII-29.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea domnească, în tuș roșu.

338.

"

1796 martie 14.

„Milostiuu bojiu Io Alexandru Costandin Moruz voevod i gospodar davat gospodstvo-mi. Dat-am domneasca aceasta a noastră carte Mi chir Filothei, ce să află purtător da grijă la metohul sfinții episcopii Bămnicul unde să cinstește și să prăznuește hramul Sfinților Patruzeci dă mucenici

Cu care să aibă a ținea lude patru din dajnicii mahalalilor din orașu domnii mele, Bucureștii, pentru cea da apururea curățire și înfrumusețarea grădinii ce iaste la acest metoh.

Drept aceia, găsind oamenii, poruncim dumatiale, cinstit și credincios boerul domnii mele, *vel* vistier, cercetându-i să-i scoți din catastihul Vistierii i al Vorniciei și să li să dea pecetluiturile domnii mele la mâini, spre a f cunoscuți și apărați dă rândul dăjdilor Vistierii, i dă alte podvezi, ca să poată căuta dă treaba și poslușaniia acei grădini, păzindu-i-să această milă întocmai și nestrămutat, că așa iaste porunca domnii mele. *Tolie pisah gospodstvo-mi.*

1796 martie 14.

L.P.!

procit vel vistier

Trecut în condica Vistieriei,

Sp. logofăt

Acad. R.S.R., XCII-171.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecete inelară, octogonală, in luș roșu purtînd data 1793.

339.

1796 mai 10

Adeverez cu acest zăpis al meu la mâna dumnealui *biv* ceauș agies Canela.

Precum să să știe că având eu o păreche de casă cu locu lor în mahalaoa Popei Dărvaș unde să vecinește despre răsărit cu Niculaie, iar despr apus cu Costea și cu chir Ianache. Care casă fiind făcută de mine pă acest loc ce l-am avut și eu cumpărat. Și acum nefiindu-mi de trebuință, am căutat ca să le vînz. Deci intrând în tocmeală cu dumnealui, după trebuință ce avea de casă, i le-am vîndut cu taleri 1 300 tocma, adecă una mie tre sute, care bani i-am și primit toți deplin în mâna mea.

„Și i-am făcut casăle dumnealui teslim, cu tot coprinsul lor, ca să le stăpânească cu bună pace, atât dumnealui cat și copiii care îi va dăruia Dumnezeu, de către mine și de către tot neamul meu. Iar de să va întâmpla pe urmă a să scula cinevași cu protimis de rudenie ca să ia casele de la dumnealui, eu să fiu dator să mă judec cu aceia, și orice cheltuială să va întâmpla, să o dau de la mine, iar dumnealui să nu să supere.

Deci, pentru mai bună încredințare, i-am dat dumnealui acest zapis adevărit cu iscălitura și însuși pecetea mea, dându-i dumnealui toate scrisorile și zăpisele cele vechi atât ale casălor cât și ale pământului.

Și când s-au făcut acest zapis de vânzarea acestor case au fost și alții care mai jos să văd iscăliți, față fiind și preoții aceștii mahalale. Această.

1976 mai 10.

[urmează șase semnături grecești, indiscifrabile J

Eu Calița, cu bunăvoia mea, m-am iscălit

[indescifrabil J biv vâtaf za pahârniciei, martor

[pe verso J:

1796 mai 10. Zăpisele casilor de la chir Dima.

Colecția Șerban Flondor.

Original, stare bună, hîrtie cu filigran; frumoasă pecete inelară, în tus, a lui Dima Athanasiu vînzătorul.

340.

1796 iulie 15.

Adecă eu Mirică (sic) muscalagiu împreună cu soția mea Zmaranda și cu copiii mei care mai jos să vor iscăli dat-am adevărat și credincios zăpisul meu la mîna dumnealui Voicul cojocarii.

Precum să să știe că avînd noi o casă a noastră făcută din pagîște, care casă este făcută pe locul dumnealui coconului Estatie în mahalaoa Caimatii, care locul casii tot este și în lung și în larg stînjeni 16, adică șaisprezece; și chiria pământului taleri 9, adică noaă, pe an.

Și noi am vîndut-o de a noastră bunăvoe și nesiliți de nimenea. Și tocmeala ne-au fost însă cu taleri 280, adică doaa sute optzeci tocmai. Ci dumnealui să aibă a stăpîni această casă de către noi i de către tot neamul nostru, atât dumnealui cât și coconii dumnealui, nepoți și strănepoți căți Dumnezeu va dăruia.

Și noi am vîndut de a noastră bunăvoe, nesiliți de nimeni și cu știrea vecinilor, ai mahalagiilor. Și când s-au făcut acest zapis au fost și alte obraze de cînte care mai jos să vor iscăli anume.

Și eu, pentru bună și adevărată credință, am iscălit mai jos împreună cu soția mea i cu copiii mei care să văd iscăliți anume.

1796 iulie 15.

Eu Marinică muscalagiu, vînzător

Eu Zmaranda soția lui Marinică, vînzătoare

Eu Iane fecior lui Marinică, vînzător

Eu Tudorache fecior, vînzător

Eu Măria fecioară, vînzătoare

Eu Busail cojocar vecin, martor

Eu Efrim logofăt, martor

Eu Ivan vecin am vîzut zăpisu și martor

Măriia sin dumneaei crucereasa (sic) Mariuța Petreasca

Și am scris eu popa Bogdan duhovnic ot mahalaoa Oțetarului, cu zisa dumnealor

Eu Antonie scriitor, vîzînd zăpisul cel vechi, am scris întocmai.

Arh. St. Buc, Cred. Func Urban, nr. 955.

Copie chirilică, stare foarte bună; scriere greoaie.

341.

1796 septembrie 12

Adecă eu dinpreună cu soția mea, care mai jos ne vom iscăli, încredeam dințăm cu acest zapis al nostru la cînstită mîna dumnealui Canelii biv ceauș agiesc.

Precum să să știe că avînd noi o casă cu locul ei în mahalaoa Popii Dărvaș, care să înjugă cu locul casii dumisale, și fiindu-ne de vânzare prin bună și dreaptă tocmeală, am vîndut-o dumisale în drept taleri 290 adică doaa sute nouăzeci, care bani primindu-i toți deplin în mîinile noastre i-am făcut teslim atât casa cât și doaa zăpise vechi, prin care fusesem cum pîrat și noi numita casă.

Drept aceia să aibă atât dumnealui i cocoana dumnealui cât și coconii dumnealui căți Dumnezeu îi va dăruia a o stăpîni cu bună pace, nesupăra de nimeni.

Și la facerea acestui zapis fost-au multe obraze cînstite de către cari s-au adevărit acest zapis și cu a dumnealor mărturie.

Și pentru credință ne-am pus numele și degetele în loc de pecete ca să să crează.

1796 septembrie 12.

Eu Neculae Cazacul sin Dumitru, vînzător

Eu Dobrița, soția lui Neculae, vînzătoare

Eu Ana, mătușa lui Necolai, vînzătoare

Eu jupan Amza croitor, martor

Eu jupan Dima neguțătoru, martur

Eu Vasile cojocar, martor

Eu popa Nan duhovnic ot(tam), martor

Popa Necolae ot tain, martor

Eu Badu diacon ot tam

[semnătură grecească, indiscifrabilă]

Și am scris eu cel mai jos iscălit cu zisa mai sus numiților vînzător [indescifrabil] logofăt, condica

Colecția Șerban Flondor.

Original, stare foarte bună; frumoasă caligrafie, cîteva semnături interesante.

342.

1796 noiembrie 8

Milostiiu bojiiu Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod i gospodar zemli Vlahiscoie.

Lui Chiriță logofăt carele aflîndu-să slujind Curții domnești, într logofetii divanului, au avut milă prin hrisoave și cărți domnești a fi apăra

de rîndul dăjdiilor vistieriei, și drepte bucatele lui scutite de dijmărit și vinărici, i o pivniță aici în orașul domnii mele, București, apărută de fumărit, de căminărit, dă vamă, dă vin domnesc și dă ortul vătășesc, i de alte angarii, i lude unul pentru poslușaniia casii lui. Carele și acela să fie apărut de rîndul dăjdiilor vistierii.

Drept aceia dar, am întărit și acum întru al doilea domnie a domnii mele mila aceasta și poruncim de toate căte scrie mai sus să fie nesupărat că așa iaste porunca domnii mele.

I i saam receh gospodstvo-mi.

1796 noemvrie 8.
procit vel logofăt

Arh. St. Buc, Achiziții noi, CLXX—2.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea domnească, în fus roșu.

343.

1796 noiembrie [f.z.].

Al Ungrovlahiei adeverez [*grecește*]

încredințez cu acest zăpis al mănăstirii Sfanțului Ioan, de aici din București, pã dumneaei cocoana vorniceasa Ecaterina Greceanca.

Precum să știe că locul de supt casele dumneaei ce le are în Gorgan, de la chir Panait Dimaneio, fiind al sfintei mănăstiri și voind a face schimb, m-am învoit cu dumneaei, ca unul ce mă aflu igumen și arhimandrit al sfintei mănăstiri.

Și pentru locul de supt case, i curte cu cât îi ține coprinsul casii, i a grădini din fața podului și pană în apa Dâmbovitii, cum și un petic de loc ce este la colțul grădinii, spre pod, este tot al sfintei mănăstiri. Am făcut schimb cu bună învoire, dându-i dumisale locul ce să coprinde mai sus, a-l avea ohabnic supt stăpânirea dumisale și toți moștenitorii.

Și dumneaei au dat sfintei mănăstiri o moșie din *sud* Buzău, ce să numește Ursească, de stânjini cinci sute cincizeci și trei, eu toate zăpisile cele vechi, ca de acum înaintea să o stăpânească sfânta mănăstire ca o moșie ohabnică.

Și pentru mai bună încredințare, am iscălit, adevărind și cu pecetea sfintei mănăstiri, întărind și preasfinția sa părintele mitropolit acest zăpis de învoială și schimbul ce am făcut, cum și alte obraze de cinste, ca să fie de bună credință.

1796 noemvrie.

j L. P. Ghenadie arhimandrit și egumen la Sf. Ioan, adeverez [*grecește*]
Iosif episcop Argeșului, mărturie
Costandie al Buzăului, mărturie

Arh. St. Buc, Doc. muntenești, XXVI—3.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; frumoasă pecetea mănăstirii Sf. Ioan, în tuș negru. *

344.

Milostiiu bojiu Io Alexandru Costandin Muruzi voevod i gospodar zemli Vlahiscoie.

Fiindcă Costandin dascălul ce au fost la școala slovenească ot Sfântu Gheorghe Vechi, de aici din București, și-au dat obșteasca datorie și pentru a nu să zăticni școala aceasta din orânduială ce din vechime au avut, preetin văzum domniia mea și hrisoave domnești de întocmirea ei, dupe care încă de la leat 1793 mai 15 am dat și domnescul nostru hrison de întărire.

Ne-au arătat preasfinția sa părintele mitropolit pã Isaiia ieromonah singhel și ne-au dat încredințare că este vrednic cu învățătura dascălii pã deplin, spre a să orânduie dascăl la numita școală.

Deci, după încredințarea ce ne-au dat preasfinția sa părintele mitropolitul, dăm domniia mea această domneasca noastră carte numitului Isaii ierochirica ca să fie dascăl la școala slovenească de la Sfântu Gheorghe Vechi și să facă tot felul de silință pentru învățătura și procopseala ucenicilor la învățătura cărții slovenești și rumănești. Carele pentru a sa oste-neală și silință ce va face, să-și aibă orânduială a mila ce au avut și dascălul Costandin, urmându-să după hrisoavele domnești.

I i saam receh gospodstvo-mi.

1796.
procit vel logofăt

Arh. St. Buc, Achiziții noi, CLXX-3.

Original, stare bună, hîrtie cu filigran; pecetea domnească, în tuș roșu.

345.

1797 ianuarie 13.

fAl Ungrovlahiei Dosithei adeverez [*grecește*]

Adeverez cu zăpisul acesta la mână dumnealui Vasile Ghica *zet* Hagi Gheorghie.

Precum să știe că sfânta episcopie a Argeșului având niște case cu locul lor aicea în București, în dosul Curții domnești cei vechi, în mahalaoa Sfântului Gheorghe cel Vechi, închinat dănie dă răposat părintele mitropolit chir Cozma încă de când au fost episcop Buzău, la leat 1786, când și episcopia era mănăstire, ca să fie părinților igumeni conac când vor veni aici la București, pentru trebile mănăstirii.

Care carte de dănie s-au fost încredințat și cu iscălitura răposatului părintelui chir Grigorie mitropolit i cu ale altor mănăstiri, după cum să arată.

Și au stăpânit sfânta episcopie aceste case cu bună pace până acum, însă fiindcă pentru neîndămănanarea și strămătorarea locului neputând fi aceste case acum conac arhieresc, după arătarea preasfinții sale părintelui mitropolit chir Dositheu, au binevoit măriia sa preainălțatul nostru domn Io Alexandru Ipsilant voevod de au dat mănăstirea Tuturor Sfinților supt purtarea de grijă a sfinții episcopii ca să-i fie metoh și conac episcopilor ce vor fi după vremi. Care mănăstire aflându-să nu numai la dărăpănare

pește tot, ci și supusă la datorie, am socotit ca să să vânză aceste case si cu banii ce să vor lua pă dănsile, să să ușureze mănăstirea de datorie.

Și așa, cu știrea presfinții sale părintelui mitropolit, le-am vândut dumnealui mai sus numitului în bani gata taleri 2 700, adică doaa mii șapte sute, însă casile cu locul lor după cum să află și după cum sănt făcute dă răposat părintele mitropolit Cozma, cu curte de uluce înprejuru-i curții, eu cuhnie iar și dă uluce și cu poartă, care acestea sănt făcute de noi.

Deci să aibă dumnealui și tot neamul dumnealui a stăpâni cu pace, după cum și sfânta episcopie au stăpânit până acum, după cartea de danie a răposatului părintelui mitropolit Cozma, care o am dat la mâinile dumnealui.

Și pentru mai adevărată credință, am iscălit zăpisul acesta, puind și pecetea. Și am rugat și pă preasfinția sa părintele mitropolit de l-au încredințat cu iscălitura preasfinții sale, cât și pă sfinția lor frați episeopi de s-au iscălit mărturii.

1797 ghenarie 13.

Iosif episcop Argeș, adeverez
[două semnături grecești, indescifrabile]

Arh. St. Buc, Episcopia Argeș, XLI—2.
Copie de epocă, stare foarte bună.

1797 februarie 22.

f Milostiiu bojiu Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod i gospodar davat gospodstvo-mi.

De vreme ce 24 neguțatori pământeni ce sănt veche breaslă ai scaunului domnii mele, București, dând rugăciune domnii mele a li să înnoi privilegiurile ce au avut dă la alți frați trecuți domni, precum s-au văzut de cătră domniia mea și hrisovul domnii sale fratelui Alexandru vodă Moruz cu coprire adică că plătinu-și dreapta lor dajdie, după orânduială Vistieriei, să li să păzească și milile, a scuti drepte bucatele lor de dijmărit, i vinărici, a ținea și câte o pivniță apărată de fumărit, de cămănit, dă vama dă vin domnesc și dă ortul vătășesc.

Între care fiind și acest Hagi Petre *sin* Preda i *brat* ego Nedelcu, ne am milostivit domniia mea și le-am întărit printr-această carte a domnii mele. Și acum întru cea de Dumnezeu hărăzită a doaa domnie, atât acele mai sus arătate mili cât și alte mili ce să copriind pentru dănșii în deosebit hrisovu domnii mele.

i Tolico pisah gospodstvo-mi.

1797 februarie 22.

L.P.

procit vel vistier

Acad. R.S.R., CXVIII—72.

Original, stare potrivită, pătat de umezeală; pecetea domnească, în tuș roșu.

347.

1797 martie 20.

Adeverez cu acest zăpis al mieu la sfânta Mitr[opolie] și la preacinstită dreapta preasfinț[itului] părintelui mitr[opolit] chirio chirio Dositheu.

Precum să să știe că, după rugăciunea ce am făcut preasfinț[itului], ca să-mi dea voe să-mi fac moară de tabac din josu morii *ot* Sfeti Eletherie, ce este a sfintei Mitr[opolii] și să plătesc chiriiia pă an și după pliroforiia ce am dat preasf[ințitului] că nu va pricinui nici o stricăciune nici la moară, nici ia altă parte, 'au binevoit preasfinț[itul] de mi-au priimit cerirea. Și printr-acest zăpis mi-au dat voe să-mi fac moară acolea, însă mai [în]tă făcând așăzământ pentru chiriiia vadului, ca pă tot anul să dau la Mitr[opolie] câte taleri 100, adecă lei o sută tocma. Care bani să am a-i da în soroc la începerea anului. Și în câtă vreme îmi voi plăti chiriiia la soroc, să-mi aib moara în stăpânire, lucrându-mi meșteșugu.

Iar când, după vremi, nu mă voi ținea de așăzământ a da chiriiia la soroc, ci voi rămânea răm[ășița], atunci sfânta Mitr[opolie], ca o stăpână [a] vad[ului], voe să aibă a-mi sfărâma moara, să rămăe vad sterp, să să dea la alt chiriiiaș bun ce va plăti chiriiia la vreme, fără cusur.

Să să știe și aciasta că oricând, din vreo întâmplare, voi căuta să-mi vânz acea moară, voe să nu aib a vinde până când nu voi da mai întâi știri sfmt[ei] Mitr[opolii], ca să-și facă așăzământ pentru chirie cu muștiriu cumpărător'ce va fi.

Și pentru mai adevărata credință am iscălit, puindu-mi numele, ca să să crează.

1797 martie 20.

x E u iSTăstasie tabacciu, adeverez

Arh. St. Buc, ms. 158, f. 2.
Copie.

348.

1797 martie 22.

Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod i gospodar zemli Vlahiscoe.

Doamne, iubit-am bună podoaba casii tale și locul lăcașului slăvit tale, zice proorocul și împăratul David, căruia următor fiind fiiul său proorocul și preaînțeleptul împărat Solomon, au zidit casă de rugăciune lu Dumnezeu sfânta și preaînfrumusețată în Ierusalim, Sion sfânt numindu-o Asemenea și după cea prin trup iconomie a fiiului lui Dumnezeu, spre a doă naștere duhovnicească a oamenilor. Și mai ales după ce schipturile împărătești s-au încredințat de la Dumnezeu împărăților creștini, multe sfinte lăcașuri, mănăstiri și biserici de enorie s-au zidit, nu numai de către împărați, i arhieriei și boeri, ci și de obște, de către pravoslavnicii creștini precum și aici întru aciasta de Dumnezeu păzită țară după ce s-au întemeiat creștinătatea cu oblăduire de stăpânitori pravoslavnici, multe mănăstiri și biserici s-au rădicat din temelie de către acei domni ce au stătit, dupe vremi, după cum să și văd. Căroră, următori făcându-să și unii din părinți mitropolit! și episeopi, i din blagorodnieii boeri, mult au zidit și ei, unile din temelie, altele prefăcându-șe sau ajutorindu-le cu cele dă trebuință.

Una din sfințele lăcașuri cele vrednice de evlavie și de pomenire fiind și sfânta mănăstire a Tuturor Sfinților de aici, din București, după iscusința zidiri bisericii ce să vede și dupe urzeala curții înprejur, din care poate cunoaște fieștecine câtă osârdie și dragoste fierbinte au avut răposatul chir Anthim, mitropolitul Ungrovlahiei, ctitorul aceștii mănăstiri.

Însă, fiindcă au apucat sfârșitul vieții sale mai nainte până a o isprăvi și a o pune în buna orânduială ce să găsește făcută în scris, au ajuns ca un lucru de arendă de către cei ce, după vremi, au stătut igumeni orânduieți ori de către domnie, ori de către Mitropolie, a căroră fiindu-le schimbarea adesea, de ar fi și avut gând a dregé sau a adăoga cevași din agoniseala mănăstirii, n-au putut, ci încă au și răsipit din cele găsite gata, însărcinându-o și cu datorie, nefiind nici venit deajuns, ca să să poată chivernisi precum să cuvine unii mănăstiri.

Pentru care proastă stare și dărăpăhare de tot a aceștii sfinte case, acum, după ce domnul Dumnezeu ne-au miluit cu a doa domnie a Țării Eumănești, preasfinția sa părintele mitropolitul Ungrovlahiei, chir Dositheu, după netăgăduita datorie ce are pentru sfințele lăcașuri, ne-au făcut arătare prin anafora cu coprinderea aciasta că au ajuns mănăstirea la dărăpănare și grea datorie și cum că măcar că în zilele răposatului Costandin vodă Gehan, dupe arătarea răposatului mitropolit chir Grigorie, s-au fost orânduieți ca să fie conac igumenilor țării când vor veni aici cu trebuințe și fieștecare să-și poarte grija de conacul său a-l acoperi și a-l grijă, dar, din întâmplările vremilor și nestatorniciile ce au fost, nu s-au urmat.

Precum și în domnia noastră dintăi, măcar că s-au orânduieți a fi orfanotrofic, dar și aciasta s-au urmat numai cât am stătut noi în domnie și apoi au ajuns iarăși la starea dintăi cu schimbarea adesea a igumenilor. Și cum că într-alt chip nu să poate a-și veni la vreo stare lăudată, fără numai să lipsească orânduială dă igumenat și să să dea supt purtarea dă grijă a sfintei episcopii ce s-au făcut de curând la mănăstirea Argeșului, unde acum episcopește iubitorul de Dumnezeu chir Iosif, a căruia osârdie iaste cunoscută preasfinții sale din meremeturile ce au făcut și face acolo la episcopie, fiindcă și aceia au fost dărăpănată din vremea trecutei răzmirițe, ca să-i fie aciasta mănăstire metoh, neavând nici alt conac aici. Și să fie și școală de învățătură pentru cei ce vor fi ca să între în treapta preoții din toate eparhiile țării.

Care provlimă a preasfinții sale priimindu-o domnia mea ca pe una ce este și pentru întemeerea mănăstirii și pentru bunacuviniță a sfințelor biserici cu învățătura celor ce vor veni ia hirotonie prin slobozenia ce să va da de la domnia mea.

Iată printr-acest cinstit și bine închipuit hrisov, dăm numita mănăstire cu toate ale sale, mișcătoare și nemışcătoare, ca să fie metoh sfintei episcopii de la Argeș și întru nimic să nu fie supărată de orice cereri să vor face de la celelalte mănăstiri ale țării și a nu o face nimenea conac de a lăcui oameni căsătoriți cu fămeile lor, nici a o face magazie pentru orice, ci numai oamenii cei trebuincioși să-și aibă lăcuința înăuntru în mănăstire. Și sfinția sa părintele episcop chir Iosif să aibă datorie a iconomisi toate cu bună orânduială. Mai întâi, să plătească datoriia și dupe aceia să meremetisească cele stricate, dupe puțință. Să fie preoți cuvioși și alți oameni căți vor fi trebuincioși bisericii, spre săvârșirea sfințelor slujbe neîncetat, dupe orânduială ctitorului.

Însă, atât părintele episcop, căți și alții ce vor fi după sfinția sa, să aibă adică conac aciasta mănăstire și să iconomisească ale ei. Iar zestre ei să nu o înstreineze sau să o strămute la episcopie sau la alte părți, ci dăosebi de a episcopii să să chivernisească după orânduială ctitorului.

Iar pentru orânduială celor ce vor veni la hirotonie, să fie dascăl orânduieți, ca să-i cerceteze și să-i învețe, carele să dea adeverință că s-au cercetat, s-au deprins la cele bisericești și s-au ales vrednec dă hirotonie. Și atuncea părintele mitropolitul sau iubitorii de Dumnezeu episeopi să facă domnii mele anaforală dupe coprinderea domneștilor noastre porunci ce am dat pentru aciasta.

Deci, fiindcă aciasta sfântă mănăstire au avut milă atât de la domnia mea din ceilaltă domnie, cât și de la frații domni din urmă, de lua [p]ă fieșcare an, de la ocnă, bolovani sare una sută și liude zece streini și acum, dupe rugăciunea ce au făcut domnii mele iubitorul de Dumnezeu episcop Argeșau pentru ajutorul meremetului ce are să facă la acest sfânt lăcaș, ca să dăm aceste liude zece dintre dajnicii Visterii, neavând puțință a găsi oameni streini, ne-am milostivit și în locul acelor liude zece streini, dăm domnia mea liude zece dintre dajnicii Visterii.

Pentru care, poruncim dumitale, *vel* vistier, să-i așazi în catastihul Visterii ca apururea să-i aibă și, dupe orânduială, dându-să țidula Visterii și aducând închipuire de lă ispravnici județului, să li să dea și pecetliturele domnii mele, spre a-i avea în pace și nesupărați de rândul dăjdiilor Visterii și de alte orânduieți.

Așajderea să aibă și acei una sută bolovani sare de la ocnă, ca să-ia la vremea ce iau și celelalte mănăstiri.

Și am adevărit hrisovul acesta cu însuși credința domnii mele, Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod și cu credința preaiubitului domnii mele fiiu Costandin voevod, marturi fiind și dumnealor cinstiții și credincioși boerii veliți ai Divanului domnii mele: pan Dumitrașcu Eacoviță *vel* ban, pan Ianache Văcărescul *vel* vistier, pan Manolache Crețulescu *vel* vornic de Țara de Sus, pan Ioan Damaris *vel* vornic de Țara de Jos, pan Eadu Goleșcu *vel* vornic al obștirilor, pan Costandin Filipescu *vel* logofăt de Țara de Sus, pan Ștefan Văcărescu *vel* logofăt de Țara de Jos, pan Isac Balet *vel* logofăt al obiceiurilor, pan Gheorghie Mavrocordat *vel* spătar, pan Costandin Suțul *vel* postelnic, pan Theodorache Iuliano *vel* clucer, pan Iordache Slătineanu *vel* paharnic, pan Grigorie Paleologul *vel* stolnic, pan Mcolache *vel* comis, pan Costandin Vișoreanu *vel* sluger pan [loc liber] *vel* pitar. Și ispravnic pan Costandin Filipescu *vel* logofăt de Țara de Sus.

Și s-au scris hrisovul acesta la întâiul an dintru a doa domnie a domnii mele aici în orașu scaunului domnii mele, București, la anul de la mântuirea lumii 1797 martie 22, de Eăducan Poenar *biv treti* logofăt, condeear.

Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod [m.p.].

L.P.

Costandin Filipescu *vel* logofăt *procitenum*
Theodorache Văcărescu *vtori* logofăt

Trecut în condica Divanului,

Eăducan *biv treti* logofăt, condicar

349. **1797 aprilie 9.**

Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod bojiu milostiu gospodar zemli Vlahiscoe.

Sfintei și dumnezeieștii mănăstiri de aici din orașul scaunului domnii mele, Bucureștii, unde să cinstește și să prăznuiește hramul Tresfetitele, ce să numește Colțea, unde sînt și spitaluri pentru odihna bolnavilor streini, care iaste făcută și înălțată din temelie de răposatul boer Mihai Cantacuzino *biv vel* spătar.

Ca să aibă a lua sfânta mănăstire, în toți anii, de la ocna Slănicul *ot sud* Saac, toată dijma de sare, din zece bolovani, un bolovan, după cum au luat, să fie pentru cheltuiala și căutarea bolnavilor streini care să vor odihni în spitalurile ce au făcut la aciasta mănăstire.

Pentru că dupe ce au făcut și au înălțat numitul boer Mihai Cantacuzino *biv vel* spătar aciasta sfânta mănăstire și au înfrumusețat-o și au dăruit-o cu sfinte odoară câte trebuesc, au făcut și înprejurul mănăstirii ziduri și școală dă chilia deajuns pentru odihna a multor streini. Și pe lângă acestea toate, au mai făcut și ospitaluri, ca să șă odihnească bolnavii streini, precum toate tocmite și iscusite să vād.

Deci, pentru cheltuiala și căutarea bolnavilor ce să vor odihni în spitaluri, ca să aibă, să nu lipsească la cele ce vor trebui să să caute la boala lor cu dohtorii și cu altele, încă din dumnezeiasca îndemnare și din bun gând ce au fost pus în inima sa, așa au socotit și au închinat sfintei mănăstiri, să ia toată dijma de sare de la ocna Slănicul, dupe cum s-au zis mai sus, fiind acea ocnă domnească pe moșia dumnealui, ca să fie numai pentru căutarea bolnavilor, iar nu și pentru alte cheltueli, urmînd sfintei scripturi ce grăește la sfânta evanghelie că bolnav și strein am fost și m-ați căutat, ca să să învrednicească a auzi glasul cel dumnezeesc, cînd va zice : veniți blagosloviții părintelui meu de moșteniți înpărăția cerului, care iaste gătită voao de la întemeerea lumii.

De care și domnia mea, după daniia dumisale, fiind toate ocnele Țării Eumănești supt stăpînirea domnii, am binevoit într-acestași chip și am așăzat adică, ca să ia sfânta mănăstire acea dijmă de sare și de acum înainte de la ocna Slănicul, în toți anii, dupe cum au rînduit boerul ce scrie mai sus.

Însă, de vor vrea cămărașii să să învoiasca cu ispravnicii mănăstirii ca să ia dijma de sare și să dea taleri doao mii cinci sute pe an, bani vechi, iar de nu vor vrea cămărașii să dea acea sumă de bani ce scrie mai sus, să fie volneci ispravneicii mănăstirii să rădice acea sare de la ocnă în toate lunile, să o ducă la orice vad să o vînză cu ce preț vor putea. Sau de-și vor găsi mușterii, să o vînză și acei mușterii încă să o ducă pe la vaduri, să o vînză, cum s-au zis mai sus și să nu aibă nici o opreală dă nimeni. Însă de vor da cămărașii prețul ce vor da alții pe sare, să aibă a o lua ei.

Iar cînd să va întâmpla a nu să vinde ocnele, ci ar rămânea pã seama domnii de s-ar pune cămărași în credință, mănăstirea tot să aibă a-și lua acea milă de la ocnă, precum scrie mai sus, iar nicicum să nu fie lipsită de acea milă.

,- Iar cînd să vor învechi și nu să va putea a să mai scoate sare pe acea gură de ocnă, să aibă a să face alte guri de ocne noaă tot acolo pe acea moșie a Slănicului și tot să ia sfânta mănăstire dijma. Să fie sfintei mănăstiri dijma aciasta stătătoare și nestrămutată în veci.

Iar pentru purtarea dă grijă a cheltuelii ce va să să cheltuiască la cheltuiala bolnavilor streini, au fost pus mai sus numitul ctitor patru ispravnici, ca ei să aibă a lua bani de la sfânta mănăstire după dijma de sare de la ocna Slănicul, să-i cheltuiască la dohtorii sila altele ce vor trebui la căutarea bolnavilor. Și pentru căți vor fi ostenitori dă vor purta grija la acele cheltueli, domnia mea încă i-am ertat să aibă pace de toate dăjdiile oricâte ar eși peste an, de nici unile nici un val și nici o băntuială să nu aibă.

Așijderea au fost pus și patru neguțători jurați, împreună cu starostea, ca să aibă a lua în toți anii seama acestor ce s-au zis mai sus ispravnici, de tot venitul și de toată cheltuiala cãtã să va face pe an la trebuința acelor bolnavi. Iar de să va întâmpla moarte acelor ce s-au zis mai sus ispravnici, să aibă a să pune ispravneci dintre cei patru neguțători jurați, iar nu dintre alții streini.

Așijderea și cînd va muri vreunul dintr-acei patru neguțători jurați, iarăși să-și pue ei altul în loc, pe care vor socoti asemenea lor, să fie tot deplin patru și pe daniia dijmi de sare ce au închinat acel răposat boer, ce s-au zis mai sus și pe toate așăzămînturile ce au făcut la aciasta mănăstire.

Așijderea să aibă a ținea sfânta mănăstire liude doaăzeci, scutelnici streini și lude dooăzeci darvari, care să fie scutiți de toate angariile ce es peste an în țară, i patru lemnari și și aceștia să fie scutiți de toate podvoadele, ca să fie pentru poslușaniia sfintei mănăstiri, numai să dea într-un an, ughi doi.

Încă să aibă sfânta mănăstire dooă pivniți a le scuti de fumărit, i dă toate alte angarii.

Și iar să aibă a lua de la tîrgul ce să face la Liehirești, din zioa de duminica mare pînă în ceilaltă duminică, vama ce să va face de la fieșcare neguțător, după vechiul obicei, din toate să ia oamenii mănăstirii Colții, iar vameșii amestic să nu aibă.

Și iar să aibă sfânta mănăstire ca să ia vinăriciu de la toți cei ce au vii pã moșia Bucovul și plătesc vinărici ce să coprinde din hotar pînă în hotar, după cum și alte cărți asemenea aciasta arată, însă partea jumătate cu gîrdurăritul, afară din popoarăle dumnealui *vel* armaș, iar ceilaltă parte să o dea la cămara domnii mele.

Și să scutească pe tot anul, de oerit, oi cinci sute, cu pecetluiu domnesc. I dijmărit și vinărici pã drepte bucatele mănăstirii. Și în toțt anii să aibă a lua acești taleri 2 500, în locul dijmei de sare, ce s-au numit mai sus, de la ocna Slănicul.

Așijderea și preoții de la aciasta sfântă mănăstire să fie scutiți de orice vor da alți preoți și să scutească și vinărici i dijmărit pã drepte bucatele lor, i cãte o pivniță, aici în București, apărute de fumărit, de căminărit, de vamă, de vin domnesc și de alte angarii. Numai și preoții napristan și necurmat să păzească slujbele sfintelor biserici, atăt la biserica cea mare, căt și la paraclise și orănduială sãracilor bolnavi după la spitaluri. Iar de nu vor păzi ci, din lenevire, să vor zătigni la orice, să nu să ție în seamă mila aciasta.

Osebit de aciasta, să aibă a lua sfânta mănăstire de la *vel* vameș, pe tot anul, câte taleri una sută optzeci, pentru casile ce sânt carvasara, căci nefiind cea mai de trebuință adică carvasara pentru șăderea vameșului celui mare; care carvasara trebuie în mijlocul târgului să fie și umblând carvasaraoa din loc în loc, le era foarte peste mână atât vameșului i tuturor oamenilor carvasaralii, cât și neguțătorilor ce vin cu marfă cu povări grele, care aciasta neîndemănare, încă din ceilaltă domnie văzându-o, și vrând a să ști unde să fie carvasaraoa, spre a veni și neguțătorilor mai cu înlesnire, am poruncit ca să să găsească un loc ca acela. Și găsindu-să un loc sterp al aceștii sfinte mănăstiri în mijlocul târgului și vrând domnia mea ca să fac venit mănăstirii, au priimit și episcopul sfinteii mănăstiri de au zidit și au făcut case cu magazie și cu toate cele trebuincioase. Și așa, pentru folosul mănăstirii și ajutorul spitalului, am legat prin cartea domnii mele ca, în toată vremea să fie nestrămutat aceste case carvasara și să ia mănăstirea, pe tot anul acești taleri 180, pe fieșcare an, de la *vel* vameș, fără de nici un fel de pricină.

Care toate aceste mili și privelegiuri, câte sânt numite mai sus, le-au avut sfânta mănăstire atât de la frații domni de mai înainte, i din ceilaltă domnie a domnii mele, cât și de la frați domni din urmă, precum și domnia sa, seľefu nostru, Alexandru vodă Muruz, pentru mai bună căutarea, hrana și folosirea săracilor bolnavi ce să află la spitalurile aceștii mănăstiri, au mai adaos milă de la domnia sa și alți taleri cinci sute pe an, din venitul onelor, lângă acei taleri dooă mii cinci sute ce lua mai înainte, ca pe tot anul să ia taleri trei mie tocmai, la fieșcare triminie câte taleri șapte sute cincizeci.

Și au înlesnit domnia sa și darea acestor bani, prin osebită porunca domnii sale, ca la vremea cea orânduită, fără de pricină să i să dea orânduți bani, spre a nu avea episcopul lipsă de trebuincioasa cheltuiala a spitalurilor. La care spitaluri, văzând domnia sa stenohoria bolnavilor că neavând o deosebită odae pentru unii care încep a să scula din boală, mai vartos cei cu patima lăngorii, carii neosebindu-să dintre ceilalți, la un loc mai curat, să poate a-i întoarce boala, precum și alții din alte patimi asemenea neavând răsufarea și mutarea lor la un loc mai curat.

Pentru aceia, au socotit domnia sa de trebuință și au poruncit episcopului ca lângă acele dooă odăi mari spitaluri de jos, să aibă a ținea și o al treilea odae curată, cu câteva paturi și cu cele trebuincioase ca, din cei ce să mai rădică spre sănătate din spitalurile mari, să[-i] mute într-acea deosebită odae, unde să-și aibă iarăși căutarea lor și curățenia, precum și în spitalurile vechi asemenea să fie curățenie.

Deci și acum, învrednicindu-ne domnul Dumnezeu cu al doilea domnie a aceștii pravoslavnice Țări Eumănești, bine am voit de am înnoit toate milele ce să coprinde mai sus, atât cele ce le-au avut mai dinnainte, cât și cele ce s-au mai făcut în urmă, ca să i să păzească nestrămutat.

Și am adevărat hrisovul acesta cu însuși credința domnii mele Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod și cu credința preaiubitului domnii mele fiu Costandin voevod, marturi puind și pă dumnealor cinstiții și Credincioșii boerii cei mari ai Divanului domnii mele : pan Dumitrașco Eacoviță *vel* ban, pan Enache Văcărescul *vel* vistier, pan Manolache Crețulescul *vel* dvornec de Țara de Sus, pan Ioan Damaris *vel* dvornec de Țara de Jos, pan Eadul Golescul *vel* dvornec al obștirilor, pan Costandin Filipescul *vel* logofăt de Țara de Sus, pan Ștefan Văcărescul *vel* logofăt de Țara de Jos, pan Isac Ealet *vel* logofăt al obiceiurilor, pan Gheorghie

Mavrocordat *vel* spătar, pan Costandin Suțul *vel* postelnee, pan Theodorache Iuliano *vel* clucer, pan Iordache Slătineanu *vel* paharnic, pan Grigorie Paleologul *vel* stolnic, pan Iancul *vel* comis, pan Costandin Viișoreanu *vel* sluger, pan [loc liber] *vel* pitar. Și ispravneț, pan Costandin Filipescul *vel* logofăt de Țara de Sus.

« Și s-au scris hrisovul acesta întru întâiul an dintru a dooa domnie a domnii mele aici în scaunul domnii mele, Bucureștii, la anii de la nașterea domnului Dumnezeului nostru, Isus Hristos, 1797 aprilie în nooă, de Chiriță logofețel de divan.

Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod [tn.p.J.

!L.P.j''
I_____[^

Costandin Filipescu ^logofăt *procițoh*

Theodor Văcă[rescu] *vtori* dvornic

Trecut în condica Divanului,

Eăducă *biv treti* logofăt, condicăr

Acad. R.S.R., CCCLXIII-25.

Original, stare foarte bună, hirtie cerată; pecetea mare domnească, în tuș roșu; frumosă titulatura domnului și inițiala S., în tuș roșu.

350.

1797 aprilie 30.

fDat-am acest adevărat și credincios zapis supt iscălitura mea și adevărat și cu pecetea sfintii mănăstiri Eadu Vodă la mână dumneai polcovniceșii Efdochii Jiianca.

Ca să-i fie de bună credință și precum să să știe că având sfânta mănăstire o casă făcută pe locul ce-l are de la Poarta cea mare de vale, piste drum și pană în apa Dîmbfoviței], atât în lung, stînjeni 115, o sută einsprezece, cât și în curmeziș, stînjeni 64, șazeci și patru, cu cât îi ține coprinșul ocolit, cu curtea de gard și merge pe alătura cu magazia de cășăpie, ce este tot a mănăstirii.

Și văzând mănăstirea că din zi în zi să dărăpână casa, ca să nu să piarză cheltuiala binalii, de bunăvoe am făcut tocmeală cu numita polcovniceasa și i-am vândut casile, însă binaoa cu gardurile și înprejmuirile din lăuntru, drept bani gata, taleri 1 850, adică una mie opt sute și cincizeci. Care bani, pe toți, deplin i-au numărat la mănăstire în mâinile mele. Așijderea am legat și chiria pământului, ca să dea pe tot anul cate taleri șapte.

Deci, de acum să aibă numita polcovniceasa a stăpâni cu bună pace, atât dumneai, cât și coconii dumneai, căți Dumnezeu îi va dăru și cu tot neamul, numita casă cu cât îi ține îngrădiș[ul] coprinșului ei, cu bună pace de către mănăstirea Eadul Vodă și de către toți egumfenii] ce vor sta după vremi, plătind însă chiria ce s-au zis mai sus, a pământului, pe tot anul, fără de nici o pricinuire. Și orice nameștii îi vor fi de trebuință a-și face în coprinșul locului pentru trebuința casii, slobodă să fie, or acum sau când îi va da mână, nesupărată de nimini, nici de către mănăstire sau de egumeni ce vor fi, pentru că așa ne-au fost așăzământ[ul] și tocmeala, puind și chiria locului cum să cade.

Și pentru încredințare, am întărit, zăpăsiul, acesta cu însuși iscălitura mea, întărind și cu pecetea sfinții mănăstiri, ca să fie nestrămutat acest așăzământ, puind și alte mărturii, obraze de cinste. -

1797 aprilie 30 \

Exarhul mănăstirii Badu vovod, Chirii [*indescifrabil*] adeverez [*grecește*]

Daniil eromonah, martor [*grecește*]

Mcolae [*indescifrabil*], armaș, martur

Și am scris eu Gheorghită logofăt *ot* stărostie, cu zisa și învățătura sfinții sale părintelui exarh Badoliot și sănt martor.

[*pe verso*]: confirmarea, în limba greacă, din 22 noiembrie 1812.

— Zăpăsiul casii noastre ce o am cumpărat de la sfința mănăstirea Badu Vodă, eu.

Acad. R.S.R., CCCLXXIV-175 și copie cu nr. 176.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

în inventar era trecută cu dată greșită: 1795 aprilie 20. S-ă rectificat.

351.

1797 Mie 17.

Adică eu Mihai păscaru dat-am credincios și adevărat zăpăsiul meu la m'ăna dumnealui jupanului Costandin abagiii.

Precum să să știe că având eu o casă în mahalaoa Oțetarului, cu locul ei moștenesc și să;vecinește înaintea casii cu fundul grădinii logofătului Bfrem și în sus cu casa dumnealui și în jos la drnm.

Însă casa, după c^m să vede, cu locul ei, pă unde arată semnele gardurilor, o ani vândut mai sus numitului neguțător drept taleri 177, adică o sută șaptezeci și șapte tocma. Și i-am dat și zăpăsiul cel vechi de cumpărătoare. --7;- .

Și eu o am vândut de a mea bunăvoe, nesi[li]t de nimenea. Ci dumnealui să aibă a o stăpâni cu bună;pace de către mine și de către tot neamul meu, atât dumnealui cât și copii dumnealui, nepoți strenepoți căți Dumnezeu va dăru.

Și când s-au făcut acest zăpăsi, au fost cu știrea preoților ia mahalagiilor și a vecinilor.

Și eu, pentru mai adevărată credință, am iscălit și am pus și degetul în loc de pecete, ca să crează. .. /

1797 iulie 17.

X Eu Mihai păscaru, 'vânzător'
Eu popa Radul mahalaoa Oțetarului
Eu popa Vasile *ot tam* /

Și am scris eu popa Bogdan duhovnic ofmahala, cu zisa dumnealor.;

Acad. R.S.R., CCV-226.
Original, stare foarte bună.

352.

Preaînnălțate doamne,

Măriia văduva de aici, încă de la leat 1796 mai, prin jalbă către măriia să Alexandru vodă Moruz au cerut să-și vînză cu mezat o prăvălie a sa ce o are aici în București, în mahalaoa Sfântului Gheorghe Vechi, în fața podului cel mare al Târgului de Afară, ca să să plătească de datorii

Și fiind orânduită la Departamentu de Șapte spre cercetare, unde cerându-să jeiuitorii a da îndestulare cu ce ține această prăvălie, au arătat foaia zestrilor ei, cu leat 1788 februarie 12, iscălită de Tudora mătușa ei. În care foaie s-au văzut pusă și această prăvălie dată zestre. Din care dovedind judecata că prăvălia este bună a jăluitorii, fără de nici o pricină, au găsit cu cale ca să și-o vînză cu mezat, după cererea ei. Și au arătat cu anafora mării sale, care întărindu-să cu pecetea gospod, s-au dat poruncă la stărostie ca să să facă mezatul aceștii prăvălii, după coprinderea anaforalii departamentului.

După care poruncă urmându-să și scoțându-să prăvăliia la mezat, s-au strigatele atunci până acum, intru auzul obștii, dă este mai bine de un an. În care diastimă de vreme, artărdisind din mușterii după obicei, la prețul cel din urmă, au rămas asupra dumnealui *vel* dvornic al obștirilor Badul Goleșcu cu taleri 945, piste care preț nemaiarătându-să altul ca să mai înalțe, nici din cei ce li să cuvîn protimisul, nici din alții streini, fiind și cu voia jăluitorii, am haraciladisit mezatul aceștii prăvălii pă seama numitului boer, drept această sumă taleri noaă sute patruzeci și cinci, însă numai binaoa, fiind locul al sfinții mănăstiri Colțea, cu chirie pe an câte taleri doisprezece și bani șazeci.

Pentru care, dupe orânduială, s-au dat în știre și epitropului numiții mănăstiri, ca de voește a o lua pentru mănăstire, să dea la mezat. Și s-au lepădat zicând că nu-i trebuiește.

Ci fiindcă dumnealui dvornecu Goleșcu cumpărătorul au cumpărat de la mezat numărând și toți banii la stărostie, să roagă înălțimii tale a i să da și luminată întărire la mână de bună stăpânire.

1797 iulie 18.

Al mării tale prea plecat slugă,
[*indescifrabil*] Țigara, staroste

[*rezoluția domnului*] :

Io Alexandru Ioan Ipsilant vovod i gospodar zemli Vlahisioie.

Fiindcă și prin cercetarea ce s-au făcut acum, din porunca domniilor mele, la judecata departamentului și a dumnealor veliților boeri în pricina ce au avut numita Mărie cu cumnată-său Ene, s-au găsit primită cererea ei dă a avea voe să-și vînză această prăvălie ce o are de la părinți.

Pentru care cerând și însuși prin jalbă către domniia mea întărirea mezatului acestuia, am dat dumnealui cinstitului și credincios boerului domniilor mele *vel* dvornec Badu Goleșcu domneasca noastră întărire ca să stăpânească cu pace ca un lucru cumpărat de la mezat, dând și ajutoru cutii dună orânduială.

1797 iulie 28.

procit vel logofăt

1797 iulie 29.

fAdică eu loniță meimar-bașa care mai în jos mă voi iscăli dat-am zapisu meu la mîna dumneaei jupănesii Marii, soția răposatului Dumitrache șălar, i la mîna jupanului Păun cavafu.

Precum să să știe că am tocmit cu numiții mai în sus, ca să-i fac o prăvălie în Salari, mahalaoa Sf. Mcolae, în locul cel vechi. Si tocmeala ne-au fost, după cum sînt ale vecinilor Hagi Stan, i dumnealui Dumitrache șălaru. Numai fiind că prăvăliia dumnealor iaste a să face numai cu un cat și dedăsupt pivnița boltită. Însă casa să fie tăvănită cu var alb și între prăvălie și între casă, o cămăruță, cu chimir, să-i fac si doaă sobe, una cu foc și alta oarbă. Și să-i fac trei uși, doaă de table si una dreaptă și stălpii căptușiți nemțește și o fereastră cu sase ochiuri, cu cercevele, cu fiară, și din dos un pridvoraș, tăvănit cu șindrila de brad. Și la prăvălie tavan de ulucă și tărăbile prăvăliei și paturile în prăvălie și în casă și pardoseala în prăvălie și în casă, după cum să va face la vecini.

Și tocmeala mi-au fost cu totul de la mine, să le dau gata de verigă, în drept taleri 510, adică cinci sute zece. Și banii să mi-i dea în trei rînduri, însă la început, la mijlocu lucrului și la sfârșit.

Deci și eu să am a pune silință, ca la vreme a-i știvi tot lucru spre plăcere. Și zidurile în sus cu[m] sînt la vecini.

Și pentru credință am iscălit însumi.

1797 iulie 29.

[semnătură armenească, indescifrabilă]

Hagi Stancul bogasier, vecin dumnealui
Dumitrache șălar, vecin dumnealui
Și am scris Voicu logofăt și martor

Arh. St. Buc, M-rea Cotroceni, XXIX—22.

Original, stare bună; pe verso însemnări de primirea banilor.

354.**1797 august 2.**

fAdică eu popa Ion din mahalaoa Lipcanilor dat-am credincios zapisul meu la mîna dumnealui **jupan** Ivan i a dumneaei cocoani Safti, so[a]cra dumnealui.

Precum să să știe că avînd eu o căscioară aici în mahalaoa Lipcanilor, care casă o am făcut-o eu, iară locul l-am cumpărat de la popa Necula, domnesc.

Și i-am vîndut-o de a mea bunăvoe în taleri 575, adică cinci sute șaptezeci și cinci, dîndu-le și alte zapise vechi la mîna. Pentru aceia și dumnealor să aibă a stăpîni cu bună pace, dumnealor cît și nepoții dumnealor, neam din neam cît Dumnezeu le va dărui.

Însă acest loc are a face milă la Sfântu Panteleimon pe an bani 45. Și acest loc să învecinește despre răsărit cu Tudor croitor, iară despre

apus cu dumnealui coconu Fanache, în fundul grădinii cu Dinul trîmbițaș, poarta după cum am luat-o eu la biserică.

Și cînd s-au făcut acest zapis au fost și alți oameni mahalagii care mai jos să vor iscăli martori.

Și am primit astăzi și banii toți deplin în mîna mea. Și pentru mîna adevărată credință m-am'iscălit cu [indescifrabil] condeiu meu, ca să să crează.

1797 avgust 2.

Eu popa Ion vînzător

Eu Anișca nepoata

Eu Tudor croitor vecin, martor

Eu Costea vătășel, martor

Eu Necula croitor, martor

Eu Stanciul găitînar, martor

Acad. R.S.R., CXI—52.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

355.**1797 august 20**

Încredințăm cu acest zapis al nostru noi cei mai jos iscăliți anume la mîna dumneaei jupănesii Mariuții.

Precum să să știe că după tocmeala ce am avut cu dumneaei ca să facem o prăvălie cu toată cheltuiala noastră, la urmă luîndu-și dumneae seama ca să facă și altă bina desupra dupe cum sînt și celelalte binal care să fac alătura, iarăși ne-am tocmit ca să-i facem asemenea binal cu toată chereSteaoa noastră și să ne dea taleri 180, adică o sută optzeci și o șamalagea (sic). Și să avem a pune cherestea asemene și la acelelalte doaă, fiindcă așa ne-au fost tocmeala între noi.

Si pentru credința ne-am iscălit mai jos, ca să să crează.

1797 avgust 20.

[semnătură armenească, indescifrabilă]

Eu Gheorghie lemнар, adeverez

[semnătură indescifrabilă]

Dimitrie, martor [grecește]

Dumitrache șălaru cel mic, martor

Și am scris eu Șerban Pană cu zisa celor mai sus iscăliți și martor

Arh. St. Buc, M-rea Cotroceni, XXIX—23.

Original, stare foarte bună, hîrtie format mic; pe verso diferite însemnări de primirea banilor.

356.**1797 septembrie**

fÎncredințez cu acest zapis al meu la mîna dumnealui *vel* vornic Eadul Golescul.

Precum să să știe că o Măriia fîmeia avînd o prăvălie pe locul sfînt mînăstiri Colții cu chirie, care prăvălie este pe ulița ce merge-spre Curt gqspod cea veche.

Și din poruncă domnească vânzându-să numita prăvălie cu mezat, de la mezat au cumpărat-o dumnealui vornic cu întărire domnească. Care cumpărătoare a dumnealui vornecului au fost și prin știrea mănăstirii. Dar fiindcă dumnealui vornece voește ca să strice și să prefacă acea prăvălie, mănăstirea după pravili și după vechiul obicei al pământului, au făcut cerere ca să facă dumnealui vornece nou așazământ cu mănăstirea pentru plata chirii pământului, cu oareșicare adaos peste suma cât plătea acum.

La care această cerere, măcar că dumnealui vornic să înpotrivea, cerând ca să plătească și dumnealui chiria pământului tot câte taleri 12 *pol*, cât plătea și mai sus numita Măriia vânzătoarea. Dar în cea după urmă, însuși dumnealui vornic cunoscând că are mănăstirea dreptate de a face de iznoavă simfonie pentru chiria pământului și a da și oareșicare adaos peste suma chirii cât să plătea până acum.

De a noastră bunăvoe ne-am mulțumit și ne-am învoit într-acesta chip, ca peste taleri 12 *pol* ce să plătea chiria pământului până acum, să aibă a mai da dumnealui vornic alți taleri 3 *pol*, cu carii să să facă chiria peste tot taleri 16, tocma.

Care bani să aibă a-i plăti chiriașul cel care să va găsi șazănd în prăvălie, la fieșcare începere de an, adică la Sfete Dimitrie, începându-se anul de acum de la Sfete Dimitrie viitor. Și mănăstirea să aibă a da răvaș de plata chirii la mâna aceluși chiriaș pe numele dumnealui vornecului'.

Drept aceia fiindcă după cum și mai sus arătăm, amândoaă părțile ne-am mulțumit pe această mai sus arătată simfonie, am dat acest zapis la mâna dumnealui vornecului, cum și dumnealui vornece au dat mănăstirii asemenea zapis ca acesta, ca să fie spre dovadă în toată vremea.

1797 septembrie 5.

Arhimandritul Daniil și epitropul Colții, adeverează
[*indescifrabil*] *vel* ban, mărturie

[*pe verso*]:

Zapisul părintelui arhimandrit Zehnos, pentru chiria prăvălii ce am luat-o.

Acad. R.S.R., CLXXXVIII-85.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

357.

1797 septembrie 8.

tMilostiiu bojiu Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod i gospodar zemli Vlahiscoie dat-am domneasca aceasta a noastră carte lui chir Filothei, ce să află purtător dă grijă la metohul sfintei episcopii Eimnic, unde să cinstește și să prăznuiește hramul Sfinților Patruzeci dă mucenici.

Cu care să aibă a ținea lude patru din dajnicii mahalalilor din orașul domnii mele, Bucureștii, pentru cea de-apurarea curățenie și înfrumusețarea grădinii ce iaste la acest metoh. Care, această milă au avut-o și de la domniia sa seiful nostru Alexandru vodă Moruz, prin cartea ce o văzum cu leat 1796 martie 14.

Drept aceia, și domniia mea, milostivindu-ne, îi înnoim și întărim mila aciasta și poruncim dumitale, cinstit și credincios boerul domnii mele,

vel vistier : cercetându-i să-i scoți din catastihul Visterii și să li să dă pecetluiturile domnii mele la mâini, spre a fi cunoscuți și apărați de rând dăjdiilor Visterii, i de alte podvezi, ca să poată a căuta de treaba poslușaniia acei grădini, păzindu-să aciasta milă întocmai și nestrămutat că așa iaste porunca domnii mele. *Tolico pisah gospodstvo-mi*,

1797 septembrie 8.

[*~î*]
jL.P.I

Trecut în condica Divanului

Acad. R.S.R., XCII-177.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecete inelară ovală, în tuș roșu, purtând data 1787.

358.

1797 septembrie 2

Adeverez cu zapisul meu acesta la cinstită mâna dumnealui văr mieu BarbulPănita [?] i la mâna soții dumnealui.

Precum să să știe că având eu o. casă în mahalaoa Scaunelor, locul sfintii Mitropolii, cumpărată prin sultan mezat de la un Andre nache isprăvnicel *ot* Focșani, luată de mine *ot* leat 1794 ghenarie 2

Care casă să plătea la sfînta Mitropolie chirie pentru loc cîte taleri 3 pã an. Și să află între casa jupînesii Paraschivii și a lui Dumitru Iăuș țigan, ce-i zic Țăra.

Și atunci, din întîmplarea vremilor, răspîndindu-ne pã afară nu a venit la sfînta Mitropolie să-mi fac așezămînt. Deci dar mie, în aceas diiasimă de vreme, pricinuindu-mi-să scădere încît am căzut și la daturii, acum ca să scap de datornici, neavând cu ce mă ajuta la plata daturii, am făcut această casă vânzătoare. La care ivindu-să mușteriu cu părător, mai sus numit, cu învoială i-am vândut-o drept bani gata taleri 350, adică trei șute cincizeci.

Pentru care acum viind la preasfinția sa părintele mitropolitul după obicei să fac așezămînt pentru chiria locului, s-au cerut de preasfinția sa ca să facă chiria locului taleri 10, fiind a doilea vînzare.

Și eu aflîndu-mă în halul ce arăt, am căzut cu rugăciune la preasfinția sa ca să să ihilostivească a 'fLpã an chiria locului taleri cinci, Să ini să zăticnească vînzarea, să mă poci scăpa de supărările datornicilor.

Preasfinția sa, după a mea rugăciune și pentru halul în care aflui, au binevoit de au primit să fie cu această chirie ce mai sus ar locul, aceștii case, după cererea cumpărătorului, care bani ai chirii să dea la sfînta Mitropolie la începerea anului.

« : Drept aceia dar, fiindcă banii i-am primit deplin de la dumnealui să aibă cu acest zapis al meu i cu sineturile ce i-am dat a face casa ză să-și aibă în stapînire, făcînd cu dînsa ce va. voi despre mine și des neamul meu.

Și pentru credință mi-am iscălit numele mai jos și degetul în loc pecete, iscălindu-se și alte mărturiivrednice de credință.

1797 septembrie 28.

X Dimitrache Nicolau .
X Elenco *sin ego* Dumitrache
X Eu Parascliiva văduva, vecina, am primit
X Eu Dumitru lăutar țiganul, vecin, martor
Popa Petre *ot* biserica Scaunelor Vechi, martor
Popa Calotă *ot [tam]* m-am iscălit
Și am scris cu zisa numelui Dimitrache și mărturie
Costandin logofăt

/confirmarea mitropolitului] :

Dositheu *milostiiu bojiu* arhiepiscop i mitropolit Ungrovlahii.
Văzîndu-se și de smereniia noastră coprinderea acestui zapis, întărim să-și aibă numitu Barbul stăpînirea casii, plătindu-și chiriaa locului pã an cîte taleri cinci la sfînta Mitropolie, în soroc, la începerea anului.

Iar cînd după vremi nu va plăti chiriaa, ci va rămînea rămășiță, atunci să fie silit de Mitropolie a-și ridica lemnile, să rămîie locul slobod, ca să să dea la alt chiriaș bun ce va plăti chiriaa la vreme, fără cusur.

Și cînd după vremi, din vreo întîmplare, va căuta să vînză nuniilu această casă, să aibă datorie ca mai întii să dea știre sfinții Mitropolii ca să-și facă așăzămînt pentru chirie cu mușteriu ce va fi cumpărător.

Și fiindcă această casă ne plioforisim atît de la vînzător, cît și de la cumpărător, că să află veche și dărăpănată, după rugăciunile [cumpărătorului] am dat voie să și-o prefacă cumpărătorii cînd va putea.

Aceasta scriem.

1797 septemvrie 30.

L. P.

Arh. St. Buc, ms. 158, f. 21v-22.
Copie.

359.

1797 octombrie 3.

Milostiiu bojiu lo Alexandru Ioan Ipsilant voevod i gospodar zemli Vlahiscaoie.

De vreme ce școala slovenească ce iaste așăzată aici în orașu domnii mele București, la Sfîntul Gheorghie cel Vechi, care iaste de învățatura cărții slovenești i rumănești, unde nu numai din copii pămîntenilor să află la această școală ci și alții streini dintr-alte țări sînt veniți. Care școală iaste foarte trebuincioasă la toată obștea aceștii țări pentru învățatură, fiind metahirisit tot norodul cu această învățatură la toate trebuințele spre a căroră dare de învățatură de vechii și bătrânii răposatii domni sînt orînduiti cu plată domnească și dascăli ca să să afle în toată vremea să învețe copii.

La care școală să află cuviosul Isaiia singhel Ierochirica dascălul slovenesc cu un ipodidasca al său, carii fiind pămînteni, socotitu-le-am domniia mea trebuința ce ar avea și nu i-am lăsat să fie de tot lipsiți, a nu fi atinși de oareșice milă domnească, mai virtos ca fiind în liniște pururea să fie cu mintea slobodă și să poată pune toată nevoința a să

sîrgui și a sta neprestan spre învățatura și*procopseala copiilor sholasnici și pentru streini și pentru, pămînteni.

A căroră dar nevoință și strădanie nu le-am trecut-o nici domniia mea cu vederea, nici i-am lăsat întru uitare, ci și acum întru a doaa domnie a domnii mele m-am milostivit și printr-această carte a domnii mele hotărîm ca ei, și toată casa lor, în toată vremea să fie apărată de tot felul de dăjdii, de nimic nici odinioară val și supărare să nu aibă. Așijderea și drepte bucatele lor încă să fie scutite și nedajnice, stupii și ramatorii de dijmărit, și vinul de vinărici. Și să fie și câte o pivniță aici, în București, apărată de fumărit, de căminărit, de vamă, de vinu domnesc i agesc, de ortul vâtafului de cărciumari și de toate orice alte angarii vor eși pã pivnițe, ori în credință de va fi vinăriciul sau dijmăritul, ori dările pivnițelor, ori de să vor vinde sau măcar vreedată de s-ar întâmpla ca să plătească și cei ce vor avea, cărți și hrisoave domnești. Iar mai sus numitul dascăl nici atuncea să nu dea, ci totdeauna să fie scutiți.

Asemenea pentru ajutorul casilor să aibă și lude cinci streini scutiți de tot felul de dăjdii și orîndueli ce vor eși pe ceialalți scutelnici de la visteriia domnii mele preste an în țară, de nici unile nici un val și supărare să nu aibă. Cum și la vremea oeritului să aibă a scuti oi una sută cinci zeci; încă să aibă pe tot anul a lua câte una mie ocă sar de la ocna Telega din sud Prahova. Deosebit să fie casa numelui dascăl apărată de orice musafir și de toate alte beelicuri, ori *vel* portar ar fi sau altul din boeri și slujbași, de către nimenea supărare nicidecum să nu aibă.

Pentru care poruncim domniia mea și dumneavoastră ispravnicilor i dumneavoastră boeri sau slugi carii după vremi veți fi orînduiți cu orice fel de dăjdii și slujbe de toate câte scrie mai sus să aveți a vă feri și nimenea întru nimic val sau supărare să nu le facă, pentru că dascăli de la numita școală pururea au avut aceste mili și de mai nainte de la alți frați pravoslavnici domni ce au stătut oblăduitori creștineștii aceștii țări, ide la domniia mea din ceialaltă domnie, cum și de la frații domni din urmă, precum ne-am adevărit domniia mea din hrisoavele domniilor sale ce să văzură de noi.

Deci și acum întru a doaa domnie a domnii mele întărim și înnoim printr-această carte a domnii mele ca să să păzească această milă neclintită și nestrămutată.

I i saam receh gospodstvo-mi.

1797 octomvrie 3.
vel logofăt

Trecut în condica divanului, dupe hrisov
Băducan *biv tretî* logofăt

Arh. St. Buc, Achiziții noi, CLXX—4.

Original, stare bună, hîrtie cu filigran; pecetea domnească, în tuș roșu.

360.

1797 octombrie 8

După pofa sănătății dumitale vistier Dragomire. Fiindcă dumneavoastră jupăneasa Măria Bălăceanca au răposat și dintr-alte locuri ce ne-au lăsa răposata să află și locul casii dumitale, din mahalaoa Sfete Dimitrie pentru care ne arată Petre logofăt că dumneata nu ai fi plătit chiriaa locului de un an.

Ci primind această scrisoarea noastră te vei scula și vei veni aicea la București, fiindcă este trebuință de a să face așăzământ pentru chirie și despre noi.

De aceasta și fii dumneata sănătos.

1797 octomvrie 8.

[P.SJ.

Ce^vei fi dator din chiria anului trecut, vei plăti, iar acum trebuie să te arăți aici la noi, că avem să măsurăm și locu, ca să vedem și să ne pllroforisim cât ldc ții și ce așăzământ ai să faci.

Dumitrașco Eacoviță *vel* ban

[pe verso]:

Leat 1797 octomvrie 8.

Cartea banului Dumitrașco Eacoviță pentru chiriaa locului caselor ot Sf. Dimitrie.

Dumisale *biv treti* vistier Dragomir, cu sănătate.

Acad. R.S.R., CXXVII 121.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran.

361.

1797 octombrie 26,

Iq Alexandru Ioan Ipsilant voevod i gospodar zemli Vlahiscoe.

Hagi Dimitrache Papazoglu, prin jalbă de rugăcuine, au arătat domnii mele, cum că din strădania lui și cu chieltuiala sa, zidind hanul din potriiva Sfanțului Gheorghe Vechi, pe locul său ce-l are luat cu schimb și iarăși din agonisita ostanelilor sale cumpărând doaoăzeci și opt pogoane dă vie in Valea Negovanilor, *sud* Saac, cu pământul lor și.alte șaisprezece pogoane vie în Valea Meilor, tot într-acei județ, iarăși cu pământul lor.

Și fiindcă ș-au petrecut viața într-o necăsătorie, fără de a-i rămânea fii clironomi din trupul său, carele având numai o soră, anume Zmaranda, trecută în vârstă bătrâneților și din Zmaranda fiind șase copii, însă trei parte bărbătească și trei parte femeiască, au tras lângă sine pe acești trei parte bărbătească, anume Costând[in], Apostol și Baharj frații *sin* Athanasie, asupra cărora încredințează purtarea de grijă și orânduilele ce mai jos să arată. Și îi lasă atât pă ei, cât și pă cei ce să vor trage din ei, încărcăți cu aciasta clironomie și purtare de grijă, asupra cărora lasă și purtarea de grijă a Zmarandii, mumii lor, ca să o caite până la sfârșătul vieții ei. Iar pă nepoatele sale, ce sânt tot din Zmaranda, doaoă, anume Lambrini și Geneta, fiind căsătorite la locul lor, îndatorește pe acești clironomi să. le dea câte taleri cinci sute, dupe moartea sa'și să nu să amestice la altă clironomie. Iar una dintr-aceste nepoate, anume Nastasiia, fiind necăsătorită acolo, au adus-o Hagiul aici și cu zestre de la sine au căsătorit-o dupe Apostol *sin* Velico.

Pe care Apostol, cu toate că îl hotărâse, încă de la căsătoria lui, a fi și el unul din clironomi, împreună cu ceilalți trei nepoți de mai sus numiți, asupra căruia lăsase și epitropia purtării de grijă, ca din venitul acestor acareturi, după ce vor da legăturile, apoi ce va prisosi, să înparță deopotrivă. Dar în urmă, cunoscând pă Apostol dă nevrednee la aciasta epitropie, nefiind mulțumit de dansul și neputându-l lăsa cugetul să-l vază clironom cu ceilalți, ca să nu pricinuiască în urmă vreo scandală

între clironomi și să adichisească pă ceilalți, cum și cele legate că nu să vor păzi, arătându-să de acum din viața Apostol către Hagiul cu multe înpotriviri la scoposul său ce are a face spre mântuirea sufletului său și mai întâi, Apostol fugind de lângă Hagiul, apoi puind mijlocitori ca să-l desfacă și să-i dea de acum dreptul din clironomie ce i să va cădea și dintr-acestea, fiind Hagiul silit ca prin judecată să să desfacă, s-au făcut amărunte cercetări din porunca domnii mele, mai întâi la depertament, apoi și la Divanul domnii mele, în doaoă rânduri.

Și cu toate că Apostol să întorsese în urmă și cerea a nu fi scos din clironomie, dar Hagiul neputând priimi, pentru pricinile ce mai sus s-au zis, și hanul cu celelalte fiind legate la locuri sfinte și cu neputință de a să dăjghina, s-au făcut cercetare veniturilor a toate acareturile ce are Hagiul, dupe starea ce să află acum și au venit în partea lui Apostol, a patra parte, taleri trei sute pe an. Și mai încărcându-să Hagiul cu alți taleri cincizeci, au venit a lua partea lui Apostol, din clironomie, dupe suma venitului, taleri trei miecinci sute.

Pentru care aciasta, ne-au arătat preasfinția sa părintele mitropolitul și cu dumnealor veliții boeri la Divan că un părinte are putere pe al său avut, nu numai pă un nepot al său să-l depărteze din clironomia sa, ci încă și pă fiul său cel adevărat pe care îl cunoaște dă nevrednee și cu pricină dă vinovăție, iarăși are putere a-l depărta.

Și aceste acareturi fiind drepte ipostatica ale Hagiului și la al său având putere a-l lăsa acolo unde își încredințează căutarea sufletului său, am hotărât domniia mea de au dat Hagiul acum acei taleri trei mie cinci sute lui Apostol, peste zestrea ce are dată, ca la taleri doaoă mie și să fie desfăcut, fără de a avea să mai facă la vreo clironomie a Hagiului. Și am poruncit să să rădice de la mijloc orice engrafa vor fi asupra aceștii pricini.

Și așa, cu acest mijloc împărțășând pă rudele sale și socotind a-și pune la orânduială cuviincioasă cele ce din ostanelile vieții lui au agonisit, ca și sufletul său să să pomenească după petrecanie — și și să să folosească din strădania vieții lui și și rudele lui să aibă dreptatea și folosul acela ce li să cuvine.

Și întâi, aii legat ca din venitul hanului i al viilor, să să dea un etision, pe an, de taleri patru sute zece la ost[r]ovul Patmo, carele l-au pus în faptă dă îl urmează cu trimiterea acestor bani, pe tot anul de rând, încât va avea viața, precum și dupe petrecania sa asemenea să sa urmeze, însă : taleri una sută la mănăstirea Sfântului Ioan Theologu de la Patmo, unde are să să facă liturghie, cu colivă, cu chirodosie și masă pentru ucenici carii învață la școală, în zioa sfântului marelui mucenic Dimitrie, purtătorul de biruință și izvorătorul de mir; taleri doaoă sute cincizeci la școala de la Patmo, care să să dea la cinci ucenici, obraze streine de alte țări, lipsiți și scăpătați, pentru înlesnirea chieltuellii procopsellii lor, dă fieșcare *po* taleri cincizeci; i taleri cincizeci la Zoodohupighi, tot de la Patmo, unde sânt călugărițe, din care să ia taleri cinci preotul de acolo efimerios; și taleri zece preotul de la apocalipsis al Sfântului Ioan, ca să să pomenească în toate sămbetile numele ce i să vor trimite, precum și cu deosebită scrisoare, supt iscălitura sa, au încredințat la numitele locuri de la ostrovul Patmo, de acest făgăduit etision, spre a-l urma pe tot anul și a le trimite acest ajutor de bani pentru pomenirea sufletului său.

Și îneăt va avea viața, să aibă însuși a stăpâni hanul cu viile, trimițând și la Patmo banii ce s-au zis mai sus. Iar după petrecaniia sa, le lasă toate acestea asupra acestor mai sus numiți trei nepoți și la copiii lor, cu aceste șarturi ca nici dă vânză, nici sa zălojască vreuna dintr-acestea, ci să le fie întregi și din venitul lor să trimită, pe tot anul, numitul etision la numitul ostrov Patmo, prin cococarii cei mai aleși ai rufetului din Țarigrad, ce sânt epitropi la acel ostrov. Și acolo să să facă teslim toți, deplin în mâna dascălului ce va fi mai mare al școalii de acolo, ca de către el, sa sa dea cum să orânduiesc.

Care etision, măcar și prefăcându-să stăpânirea acestor acareturi, după vremi, la mai multe mâini de moștenitori, mănăstirea și școala de la Patmo să nu aibă cu acea pricină vreo scădere și pagubă de aciasta afieromă, afară numai când din vreo întâmplare să va strica banul sau parte de ale hanului și va fi multă trebuință de chieltuiala, atunci să fie datori moștenitorii ca să-l facă și să-l dreagă la loc și până să va drege, să nu ia din venitori nimic, nici clironomii, nici locurile cele orânduite, ca să să poată cu lesnire a să drege la loc și apoi iarăși să să urmeze aceste legaturi necurmat. Iar la meremeturi mai mici, îndatorește pă numiții moștenitori să dreagă hanul din venitul lor, ca să nu să putrezească și să să strice.

Să fie și un portar la han, cu o slugă ca să ia aminte pentru cei ce întră și es și pentru maturatul și curățitul hanului i a grajdului și pentru pază dă cele întâmplătoare, căroa să li se dea simbrie, pe an, dupe cum să vor tocmi. Și chiriașii carii șad, să fie datori a-și scoate gunoiul lor și să măture și coșurile unde șad, pe toate săptămânile.

Venitul hanului să nu aibă voe nici odinioară să-i vânză cu totul, cum nici chiriiile atât ale odăilor, ci să le dea însuși în chirie pă la chiriași cu tocmeală numai dă un an, iar nu în multă vreme.

Și fiindcă au cugetat și au făgăduit lui Dumnezeu cu hotărât, gând ca să zidească o sfânta biserică cu a sa chieltuiala pă locul ce-l are cum-părat aici, în orașu Bucureștii, în mahalaua Broștenilor, în numele celui slăvit întru sfinți și întru toate lăudatului apostohal Ioan Bogoslov și a sfântului cuviosului Hristodor, au făcut și pentru aciasta orânduială că iarăși din venitul hanului și a viilor să să așaze de a fi todeauna doi preoți mireni, unul pământean și altul grec i un dascăl, cu învățătura rumânească, șazător de-apururea acolo, ca să învețe copii mahalagiilor fără de plată, care să fie și cântăreț în numita biserică, dinpreună cu alt cântăreț grec. Căroa, acestora să li se dea plata de simbrie pe an, precum să vor tocmi, unde să să facă de doaoă ori pe an parastas cu arhieru, cu chirodosie și masă pentru săraci, însă la doaoă sărbători ale Sfântului Ioan evanghelist și bogoslov.

Dupe săvârșarea bisericii, rânduește iarăși din venitul hanului și al viilor acest etision ce-l arătăm mai jos, ca să să trimită dă clironomii lui însă taleri cincizeci la Sfântul Mormânt, care să să trimită prin igumenul mănăstirii Sfântului Gheorghe Son. Și dându-să la epitropul Sfântului Mormânt, să ia adevărință de bani și să o aducă la clironomi, ca cu acești bani să facă liturghie la sfântul loc Golgotha, în zioa Sfântului Nicolae, la șase zile ale lunii lui Dechemvrie, cu cplivă și chirodosie și alți cincizeci la Sinao Oros, unde să află moaștile Sfintei Ecaterini, ca să să pomenească pe toate sămbetile numele ce să vor trimite în scris. Care și aceștii să să trimită, pe tot anul, prin igumenul Sfinții Ecaterini și asemenea să aducă adevărință.

Orânduiește și epitropi pă igumenul mănăstirii Sfanțului Gheorghe i al Sfintei Ecaterini ce, dupe vremi, vor fi și din neguțătorii cumpân de aici, din București, carii vor fi proestoși, ca să fie privitori și purtători de grijă, dupe moartea Hagiului, de urmează numiții clironomi ai lui. Și toate cele orânduite, cum și trimiterea numiților bani'la arătatele locuri. Și când nu vor urma clironomii săi, să aibă putere a le lua seama și să urma cele orânduite, ca eu acest mijloc, în toată vremea să să păzească ceie orânduite întocmai.

Asupra căroa acestor mai sus numite așazămături, au făcut rugăciune domnii mele, numitul Hagiul, ca să dăm și noi domnească noastră întărire pentru paza și nestrămutarea a toate acestor dupe cum s-au întărit și de frații domni Mihai Vodă Suțu și Alexandru vodă Moruz, prin hrisoavele ce le-am văzut. În care scrie că, văzându-buna faptă a numitului Hagiul, cu ajutorul ce din răvnă dumnezeiască au făcut la mănăstirea și școala de la Patmo și la Sfântul Mormânt, au afierosit și domniia lor din domneștile mili la mănăstirea și școala de la Patmo, fumăritul a tuturor prăvăliilor hanului. Care strângându-să, să să trimită pe tot anul, împreună cu ceilalți bani la Patmo, iar fumăritul domnești să nu să amestice întru nimic.

Cum și când s-ar întâmpla a lăsa vreun neguțător ce șad într-acest han, la moartea lui, prin diiată, cevași milă și ajutor la acea școală, să nu să poprească acea danie de către epitropiia obștii de aici cu vreun fel de cuvânt.

Și numitul Hagiul, nu numai să aibă priveleghiul neamurilor, fiind așazăt la orânduială boerilor dă neam ci, încă și când, după trebuință să va întâmpla a să pune pe boeri și pă neamuri împrumutări, ori ajutor rință sau alt verice, el și atunci întru nimic să fie nesupărat. Cum și clironomii lui și hanul să fie nedajnici atât de dăjdii, dă zaherele, dă angarii cât și de alt verice s-ar întâmpla să iasă pe alte hanuri și pe obște.

Să scutească și vinărici i dijmărit drepte bucatele hanului și ale acestor trei clironomi.

Așăjderea și purtătorii de grijă ai hanului, anume Hristea Gheorghiu, i Dimitrie Petco, să fie nedajnici, scutind [de] dijmărit și vinărici drepte bucatele lor.

Asemenea și doaoă pivnițe ale hanului să fie scutite de fumărit de căminării, de vamă, de vin domnesc și de ortul vătășasc.

Să aibă și doi hangii, doi zidari, doi dulgheri, oameni streini scutiți, cu adevărințe și pecetluituri la mâinile lor, de la Visterie.

Așăjderea și la biserica ce va să zidească aici, au orânduit ca să aibă liude zece streini, darvari scutiți, cu pecetluituri de la Visterie, pe carii să-i aducă din streinătate, ca să fie pentru căratullemnilor și poslușanie la numita biserică.

La aceste orândueli ale hanului să nu se amestice nici parte biserică, cească, nici parte mirenească a le înstreina sau a le strămuta în vreun chip.

Pe lângă acestea, mai îndatorează Hagiul pă numiții clironomii lui ca, dupe moartea sa, să dea, la cutiia milostenii ele aici, taleri doaoă mii și cinci sute și altă supărare sau cerere cu vreun chip să nu mai facă, ca să să poată împlini, clironomii toate orânduiele sale, atât aceste mai sus numite, cât și pomenirile i altele ce-i va mai orândui prin dhata sa, pe carii îi îndatorește a le urma.

Deci, pliroforisiiidu-ne domniia mea pentru numitul han și vii, că sănt drepte ispostatica ale sale, al doilea, văzând că așăzământul ce face, iaste cu bună orânduială întocmit, ajutând și pă numitele locuri cu acel etision, împărtaşind și pe cutiia milostenii de aici, odihnind și pe rudele Ini, cu acest mijloc neînpotrivindu-să cu aciasta nici la pravili, nici la vreun obicei al pământului și văzând și hrisoavele fraților domni, am binevoit și domniia mea de am întărit printr-acest domnescul nostru hrisov atât toate așăzământurile lui, precum mai sus sănt întocmite, ca să să păzească, cât și domneștile mile, care iarăși mai sus să coprinde, să le aibă nestrămutat.

Și am adevérit hrisovul acesta cu însuși credința domnii mele, Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod și cu credința preaiubitului domnii mele fiu, Costandin voevod, marturi fiind și dumnealor cinstiții și credincioși boerii veliți ai Divanului domnii mele : pan Nicolae Brăncoveanu *vel* logofăt-de Țara de Sus, pan Dumitrașco Bacoviță *vel* ban, pan Gheorghie Mavrocordat, *vel* spătar, pan Manolache Crețulescu *vel* vornic de Țara de Sus, pan Ioan Damaris ^vornic de Țara de Jos, pan Badu Golescu *vel* vornic al obștirilor, pan Scarlat Ghica *vel* vistier, pan Ștefan Văcărescu *vel* logofăt de Țara de Jos, pan Isaac Balet *vel* logofăt al obiceiurilor, pan Ioan Buset ^hatman, pan Costandin Suțul *vel* postelnic, pan Theodorache Iuliiano *vel* clucer, pan Iordache Slătineanu *vel* paharnic, pan Nicolae Golescu *vel* stolnic, pan Iancul Negre *vel* comis. Și ispravnic, pan Nicolae Brăncoveanu *vel* logofăt de Țara de Sus.

Și s-au scris hrisovul acesta la al doilea an dintru a doa domnie a domnii mele aici, în orașul scaunului domnii inele, Bucureștii, la anii de la zidirea lumii 7306 [1797], iar de la domnul nostru Isus Hristos, 1797 octomvrie 26, de Băducănu Poenar *biv treti* logofăt, condecarul Divanului.

Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod [m.p.].

L. P.

Nicolae Basarab *vel* logofăt *prociroh*

Trecut în condica Divanului,
Băducănu *biv treti* logofăt, condicar

Acad. R.S.R., C1-25.

Original, stare foarte bună, pergament (lipit pe mătase); pecetea domnească, mare, în tuș roșu; chenar înflorat pe ambele laturi ale hrisovului, iar deasupra—desenate în peniță și înconjurată cu chenar aurit — capul de bour și corbul, avînd, de o parte și de alta, frumos desenate în culori variate chipurile sfinților: Dimitrie (îndreaptă stemei) și Ioan Bogoslov (în stînga).

362.

1797 octombrie [f.zj.]

Dositheu milostiiu bojiu arhiepiscop i mitropolit.

Adeverez cu pecetluitu nostru la mîna lui Matei grădinara*

Precum să să știe că după rugăciunea ce ne-au făcut, i-am dat doa pogoane și jumătate de loc, dincoace de șanț, în livedea ce merge lungul spre Bărbătescu. însă cu acest așăzământ ca să-și pue sămănături de grădină.

Și pentru semănăturile ce-și va pune, să aibă a da Mitropoliei pogon taleri 6, adică șase, pă tot anul. Care bani să aibă a-i răspund în soroc, la sfînta Mitropolie.

Deci dar să aibă a să apuca de lucru, să-și facă gard înprejur șanț și să înceapă a pune semințele.

Iar când după vremi, nu va vrea să-și plătească numitu havă de mai sus, ci va rămănea niscai rămășițuri, voie să aibă sfînta Mitropolie a-l sili ca să-și rădice bucatele și să ramăie locul slobod ca să [f.]. dea altui chiriaș bun.

Aceasta scriem.

1797 octomvrie [f.z.].

L. P. i

Arh. St. Buc, ms. 158, f. 22 v.
Copie.

363.

1798 ianuarie 1

Adică noi care mai jos ne vom iscăli dat-am credincios zapis nostru la mîna dumnealui jupanului Dinul.

Precum să să știe că avînd noi doa perechi de case, într-o curte cu locul lor, aici în mahalaua Lucaci. Din care am dat o casă de zestre rînd sus numitului Dinul, însă cu pivniță dedesupt și cu grajdul ei, după ce coprinde și în foaia de zestre. Iar casele cele mari ne-am învoit între noi și le-am vîndut dumnealui drept bani gata taleri 1 000, adecă taleri u mie, tocma. Și acești bani i-am luat toți deplin în mîinile noastre.

Și aceste case să hotărăște și să vecinește despre apus cu dumnea eămăraș- Iancul și despre o parte cu dumnealui *treti* logofăt Grigo Asan și despre amiază-zi cu drumul, însă până unde coprinde îngrădi ulucilor.

, Deci dumnealor să aibă a stăpâni cu bună pace, atât dumnealor și coconii dumnealor căți Dumnezeu le va dărui, atât de către noi, și de către tot neamu nostru, plătindu-și numita milostenie la sfînta mănăstire Panteleimon, pe an câte bani 45.

Și această casă i-am vîndut-o de bunăvoia noastră, nesiliți de menea. Și au fost cu știrea tuturor vecinilor, dându-i și zapisu cel ve ce-l avem și noi de cumpărătoare de la răposat Dumitrache *zet* Balet de ia Măriia fata răposatului Balet.

Și când s-au făcut acest zapis, au fost și alți oameni: de cîste c mai jos să vor iscăli anume. Și noi, pentru mai adevărată credință, ne-pus numele și degetul în loc de pecete, casă să crează...

1798 ghenarie 17.

X Eu Chiran, cavaf, vînzător

X Eu Măriia soț[ie] lui Chiran, vînzătoare

Și am scris eu popa Badu *ot* mahalaoa Lucaci, cu învățătu dumnealor și martor.

Acad. R.S.R., CCLXXX1-50.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran.

Milostiuu bojiu Io Costandin Gheorghe Hangeri voevod i gospodar davat gospodstvo-mi.

Dă vreme ce 24 neguțatori pămînteni, ce sânt vechi breaslă a scaunului domnii mele București, dănd rugăciune domnii mele a li să înnoi privelegiurile ce au avut dă la alți frați trecuți domni, precum s-au văzut și dă către domnia mea și hrisovul mării sale fratelui Alexandru vodă Ipsilant, cu coprindere adică, ca plătind și dreapta lor dajdie, după orânduială vistieriei, să li să păzească și milile, a scuti drepte bucatele lor dă dijmărit, i vinărici, a-și ținea și câte o pivniță apărută dă fumărit, dă cămmărit, dă vamă, dă vin domnesc și dă ortu vătășesc.

Între care fiind și acest Nedelco *brat* Hagi Petre, i' Gheorghe *sin* Petre Hagi, ne-am milostivit domnia mea și le-am întărit printr-această carte a domnii mele, atât aceste mai sus arătate mili, cât și alte mili ce să coprind pentru dănșii în deosebit hrisov al domnii mele-

Tolico pisah gospodstvo-mi.

1798 martie 1.

L. P.

vel vornic

Acad. R.S.R., CXVIII-78.

Original, stare bună, hîrtie cu filigran; pecetea domnească inelară, octogonală, i tuș roșu.

Milostiuu bojiu Io Costandin Gheorghie Hangeri voevod i gospodar zemli Vlahiscoie.

Lui Chiriță carele aflîndu-să slujind Curții domnești între logofeții divanului, au avut milă prin hrisoave și cărți domnești a fi apărați de rîndul dăjdiilor vistierii și drept bucatele lui scutite de dijmărit i vinărici i o pivniță aici în orașu domnii mele, București, apărută de fumărit, dă căminărit, dă vamă, dă vinul domnesc și de ortul vătășesc, i de alte angarii; i lude unul pentru poslușania casii lui. Carele și acela să fie apărut de rînduî dăjdiilor vistierii.

Drept aceia dar am întărit și domnia mea mila aceasta și poruncim, de toate căte scrie mai sus, să fie nesupărat, că așa iaste porunca domnii mele.

I i saam rekeh gospodstvo-mi.

1798 aprilie [f.z.].

vel logofăt

vel medelnicer

dupe condică

Băducănu *biv tretî logofăt*, condicar

Arh. St. Buc, Achiziții noi, CLXX—6.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea domnească, în tuș roșu.

' Adică cel mai jos iscălit încredințez cu zapisul meu la cinstită mă dumnealui sătraruului Dumitru Polizul.

Precum să să știe că eu având un loc aici în București, în mahala Sfanțului Dimitrie, însă ce-mi este afierosit de răposata vară-mea Mariu Bălăceanca, de stâneni cinci și jumătate. Pe care loc este binaoa dumnealui mai sus numitului boer, în chirie, precum să vede. Care afieromă este prin dhata răposății căt și prin adeverința dumneaei vară-mii Ilincăi so mai sus numitei.

Și făcându-l eu de vânzare dea mea bunăvoe, nesilit de nimenea, pr bună învoială și tocmeală l-am vândut dumnealui drept bani gata tale 800, adică opt sute, ihai vărtos după protimisis ce are avându^și binaoa pă acest loc, precum arăt mai sus. Care bani i-am primit toți dăplin.

Drept aceia să aibă a stăpâni atât dumnealui căt și coconii dumisă câți Dumnezeu îi va dăru, cu bună pace, nebântuiți de către mine și către tot neamul meu. Pentru care i-am dat și toate scrisorile acestui l adică o anafora întărită de domn, i o adeverință a vară-mii Ilinca Bălăceanca și altă adeverință a preasfinții sale părintelui mitropolitul pent diiată răposății. Și de a ști coprinderea acestui doc de unde și până rm este, să însemnară suma stanșuilor mai jos.

Si pentru încredințare am iscălit insrimi, ca să să crează.

1798 iunie 1.

—locul dăspre pod este stâneni cinci, i palme patru

—lungul despre casa Zoiții ce este acum a paharnicului Hagi [*ind*

cifrabil] stâneni unsprezecea I 'pairii^ trei " *

—fundul stâneni noaă, palme una

—lungul dăspre prăvăliile lui Profir, stâneni șase, i palme șase

Matei Cantacuzino *vel* sluger

findescifrabil] ban, martor

Și am scris eu cel mai jos iscălit cu zisa dumnealor și sânt mart

Mihai logofăt de divan

Arh. St. Buc, Achiziții noi, LXXIX—11.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

Milostiuu bojiu Io Costandin Gheorghiu Hangeri voevod i gospodar zemli Vlahiscoe.

De vreme ce școala slovenească ce iaste așezată aici în orașul dom meale, Bucureștii, ia Sfîntul Gheorghie cel Vechi, care iaste de învățatu cărții slovenești i rumănești, unde nu numai din copii pămîntenilor să a la această școală ci și alții streini dintr-alte țări sânt veniți. Care șco iaste foarte trebuincioasă ia toată obștea aceștii țări pentru învățatură, fi metahirisit tot norodul cu această învățatură la toate trebuințele, spr cărora dare de învățatură de vechii și bătrînii răposății domni sînt ordiți cu plata domnească și dascăli ca să se afle în toată vremea să înv copii.

La care școală să află cuviosul Isaiia singhel Ierochirica dascălul: slovenesc cu un ipodidaseal al său, carii fiind pămînteni socotitu-le-am domnia mea trebuința ce ar avea și nu i-am lăsat să fie de tot lipsiți a nu fi atinși de oareșice milă domnească, mai vîrtos ca fiind în liniște pururea să fie cu mintea slobodă și să poată pune toată nevoința a să sîrgui si a sta neprestan spre învățătura și procopseala copiilor sholasnici și pentru streini si pentru pămînteni.

A cărora dar nevoință și strădanie nu le-am trecut-o nici domnia mea cu vederea, nici i-am lăsat întru uitare, ci m-am milostivit și printr-această carte a domniei mele hotărîm ca ei și toată casa lor, în toată vremea, să fie apărată de tot felul de dăjdii, de nimic nici odinioară val și supărare să nu aibă.

Așijderea și drepte bucatele lor încă să fie scutite și nedajniee, stupii și rîmătoni de dijmărit și vinul de vinărici. Și să ție și cîte o pivniță aici în București apărate de fumărit, de căminărit, de vamă, de vinu domnesc, și agiesc, de ortul vătăfului de cărciumari și de toate orice alte angarii vor eși pă pivnițe, ori în credință de va fi vinăriciul sau dijmăritul, ori dările pivnițelor, ori de să vor vinde; sau măcar vreodată de s-ar întâmpla ca să plătească și cei ce vor avea cărți și hrisoave domnești, iar mai sus numitul dascăl nici atunci să nu dea, ei totdeauna să fie scutiți.

Asemenea pentru ajutorul casii lor să aibă și lude cinci streini scutiți și apărați de tot felul de dăjdii și orăndueli ce vor eși pe ceilalți scutelnici de la visteriia domniei mele preste an în țară, de nici unele nici un val și supărare să nu aibă.

Cum și la vremea oeritului să aibă a scuti oi una sută cincizeci rîncă să aibă pe tot anul a lua câte una mie ocă sare de la oca Telega din sud prahova. Deosebit să fie casa numitului dascăl apărată de orice musafir și de toate alte beelicuri, ori *vel* portar ar fi, sau altul din boeri și slujbași, de către nimenea supărare nicidecum să nu aibă.

Pentru care poruncim domnia mea și dumneavoastră ispravnicilor, și dumneavoastră boeri sau slugi, carii după vremi veți fi orînduiți cu orice fel de dăjdii și slujbe, de toate cîte scrie mai sus să aveți a vă feri și nimenea întru nimic val sau supărare să nu le facă, pentru că dascălii de la numita școală pururea au avut aceste mili-și de mai înainte de la alți frați pravoslavnici domni ce au stătut oblăduitori creștinești aceștia țări, precum ne-am adevărit domnia mea din hrisoavele domniilor sale ce să văzură de noi.

Deci învrednicindu-ne domnul Dumnezeu cu domnia țarei aceștia, înnoim și întărim printr-această carte a domniei mele ca să să păzească milele neclintit și nestrămutat.

I i saam rekeh gospodstvo-mi.

1798 iunie 11.

vel logofăt

vel medelnicer

Trecut în condică

Băducănu *biv treti* logofăt, condicar

Arh. St. Buc, Achiziții noi, CLXX—7.

Originala, stare bună, hîrtie cu filigran; întărit cu pecetea domnească.

Preainălțate doamne,

fDupă luminată porunca înălțimii tale de la 25 ale trecuții lui april, ce ni s-au dat la cinst[ita] anaforoa dumnealui *vel* vistier C tache Ghica, i dumnealui *vel* vornic al obștirilor și dumnealui medelnic Artat, prin care mi să poruncește ca să dau dă știre tuturor de obște publicație pentru vânzarea locului Curții gospod, cei vechi, de aici din București, arătându-te că s-audat de către înălțimea ta voie fieșcăruia, ori totu să cumpere acest loc sau dintr-ănsul părți, sau și stânjeni mai puțin precum va vrea fieșcare.

Următor dar, fiind luminații porunci, am orănduit telal de au s gat la mezat acest loc al Curții gospod cei vechi, întru auzul tuturor obște, în sorocu cel orănduit al mezatrtului, de zile patruzeci și artărdis din muștirii, după obicei, fieșcare pe câți stânjeni au vrut și în ce pa

La prețul cel din urmă au rămas stânjeni 20, adică, dooăzeci, cu bin băifi] asupra dumnealui *vel* clucer Grigorașco Ghica, stânjenu *po* ta 260- Piste care preț nemaieșind alt muștiriu ca să mai înnalțe pe ac numiți stânjeni, s-au și haraciladisit mezat pe seama mai sus numitu boer cumpărător, drept aciasta sumă, taleri dooă sute șazeci stânjenu din care scoțându-să telalăcu după obicei, la leu *po* bani șase, au răm taleri 4 940, adică patru mie nooă sute patruzeci.

... Care bani, după luminată porunca înălțimii tale, s-au dat la face Curții domnești cei arse, de lângă Mihai Yodă, prin dumnealui *vel* vornic al obștirilor.

Ci, fiindcă dumnealui numitu boer au cumpărat de la mezat, să ro înălțimii tale a i să da și luminată întărire pentru mai buna stăpânire.

1798 iunie 14.

Al mării tale preaplecată slugă,

Dimitrie [*indescifrabil*] staroste [*grecește*]

Trecută în condică

[*rezoluția domnului*] :

Io Costandin Ghiorghi Hangeri voevod i gospodar zemli Vlahis

ȘPiindcă locul Curții cei vechi cu socoteală de obște, după anafoveliiților boeri, s-au făcut hotărârea domniei mele ca să să vînză și b ce va eși să să dea la facerea Curții cei nooă, din care loc vînzându-să ac stânjeni dooăzeci, cu binaoa băii, precum sânt numiți mai jos în anafostarostii, care i-au cumpărat dumnealui clucer Grigorașco Ghica de mezat, făcut din porunca domnească cu bună orănduială, întărim și domniea mea ca să stăpânească dumnealui cu bună pace, ca un cumpărător de mezat, plătind și ajutorul cutii, după orănduială.

1798 iunie 14.

|L.P.]

vel logofăt

Acad. R.S.R., CCCLXXIV-132.

Original, stare foarte bună, hîrtie cii filigran; pecetea inelară, octogonală, în tuș

Preaînălțate doamne,

După luminată porunca înălțimii tale, de la 25 ale trecuții lunii lui april, ce mi s-au dat la cinstita anaforoa dumnealui *vel* vornic Costache Ghica, i dumnealui *vel* vornic al obștirilor și dumnealui medelnicer Arbut, prin care mi să poruncește ca să dau dă știre tuturor de obște, cu publicație pentru vânzarea locurilor Curții gospod cei vechi, de aici din București. Arătându-le că s-au dat de către înălțimea ta voie fieșicărui, ori cu totu, să cumpere acest loc, sau dintr-ânsul părți, sau și stânjeni mai putini, precum va vrea fieșicare.

Următor dar fiind luminații porunci, am Lorânduit telal de au strigat Ia mezat acest loc al Curții gospod cei vechi^ întru auzul tuturor de obște, în sorocul cel orânduit al mezatului de zile patruzeci.

Și artărădisind din mușterii după obicei, fieșicare pe căți stânjeni au vrut și în ce parte, aurămas stânjeni 6, adică șase, din fața podului care vine către Mihail, asupra untii Nicoia *sin* popa Panait, stânjenu *po* taleri 151, piste care preț nemaieșind alt mușteriu ca să mai înalțe pe acești numiți stânjeni, s-au și haraciladisit mezat pe seama numitului mușteriu, drept acesta sumă* taleri una sută cincizeci și unul, din care seoțându-să telalăcu dupe obicei, la leu bani șase, au rămas taleri 860, 84, adică opt sute șaizeci și bani optzeci și patru.

Care bani^ după luminată porunca înălțimii tale, s-au dat la facerea Curții domnești cei arse de lângă Mihai Yodă, prin dumnealui ^vornic ai obștirilor.

Oi'fiindcă' cumpărătorul aii cumpărat de lai mezat, să roagă înălțimii tale a i să da și luminată întărire la măria, pentru mai buna stăpânire.

1798 iunie 14.

Al mării tale prea plecat slugă,

Panait Sterîu [?] staroste

/rezoluția domnului J :

Io Costandin Gheorghie Hangeri voevod i gospodar zemli Vlahisocie.

Fiindcă locul Curții cei vechi, cu socoteală de obște, după anaforoa dumnealor veliților boeri, s-au făcut hotărârea domnii mele ca să vînză si banii ce va eși să dea la facerea Curții cei noo.

Din care loc văhzându-să acești stânjeni șasă, precum sânt numiți mai jos în anaforoa starostii, care i-au cumpărat Xicola *sin* popa Panait de la mezat, făcut din poruncă domnească, cu bună orânduială, întărim și domnia mea ca să stăpânească numitul cu bună pace, ca-uri cumpărător de la mezat, plătind și ajutorul cutii dupe orânduială.

1798 iunie 14.

vel logofăt

|L.P. I

: *Io Constandin Gheorghie Hangeri voevoda i gospodar zemle Vlahisocie.*

Sfintei și dumnezeesții mănăstiri de aici din orașu scaunului domnii mele, Bucureștii, unde să cinstește și să prăznuște hramul Tresfetitele ce să numește Colțea, unde sînt și spitaluri pentru odihna bolnavilor streini, care iaste făcută și înălțată din temelie de răposat boer Mihai Cantacuzino *biv vel* spătar.

Ca să aibă a lua sfînta mănăstire în toți anii, de la ocna Slănicului *ot sud* Saac, toată dijma de sare, din zece bolovani un bolovan, după cum au luat, să fie pentru cheltuiala și căutarea bolnavilor streini care să vor odihni în spitalurile ce au făcut la aciasta mănăstire.

Pentru că după ce au făcut și au înălțat numitul boer Mihai Cantacuzino *biv vel* spătar adastă sfînta mănăstire și au înfrumusețat-o și a dăruit-o cu sfînte odoară câte trebuiesc, au făcut și înprejurul mănăstirii ziduri și școală dă chilia de ajuns pentru odihna a multor streini. Și pe lângă acestea toate, au mai făcut și ospitaluri ca să să odihnească bolnavii streini, precum toate tocmite și iscusite să văd.

Deci, pentru cheltuiala și căutarea bolnavilor ce să vor odihni în spitaluri, ca să aibă, să nu lipsească la cele ce vor trebui să să caute la boalilor cu dohtorii și cu altele, încă din dumnezeiasca îndemnare și din bun gînd ce au fost pus în inima sa, așa au socotit și au închinat sfintei mănăstiri să ia-toată dijma de sare de la ocna Slănicul, după cum s-au zis mai sus, fiind că acea ocnă domnească pe moșia dumnealui, ca să fie numai pentru căutarea bolnavilor, iar nu și pentru alte cheltuieli, urmînd sfintei scripturi că grăeștela sfînta evvanghelie că bolnav am fost și strein și m-ați căutat ca să să învrednicească a auzi grasul (*sic*) cel dumnezeesc cînd va zice veniți blagosloviții părintelui meu de moșteniți înpărăția cerului care iaste gătită vooă de la întemeerea lumii.

De care și domnia mea, după daniia dumisale, fiind toate ocnele Țării Eumănești supt stăpânirea domnii, am binevoit într-acestaș chip să am așăzat adică, ca să ia sfînta mănăstire acea dijmă de sare și de acur înaintea de la ocna Slănicul, în toți anii, dupe cum au orânduit boerul ce scrie mai sus.

Însă de vor vrea cămărași să să învoiasca cu ispravnicii mănăstirii ca să ia dijma de sare și să dea taleri dooă mie cinci sute pe an, bani vechi iar de nu vor vrea cămărașii să dea acea sumă de bani, ce scrie mai sus, să fie volnici ispravnicii mănăstirii să rădice acea sare de la ocnă în toate lunile, să o ducă la orice vad să o vînză cu orice preț vor putea, sau de vor găsi mușterii, să o vînză. Și acei mușterii încă să o ducă pe la vadur să o vînză, cum s-au zis mai sus, și să nu aibă nici o opreală dă nimeni.

Însă de vor da cămărașii prețul ce vor da alții pă sare, să aibă a lua ei. Iar cînd să va întâmpla a nu să vinde ocnele, ci ar rămănea pe seamă domnii de s-ar pune cămărași în credință, mănăstirea tot să aibă a-și lua acea milă de la ocnă, precum scrie mai sus, iar nicicum să nu fie lipsită dă acea milă.

Iar cînd să vor învechi și nu să va mai putea a să mai scoată sare pe acea gură de ocnă, să aibă a să face alte guri de ocnă nooă tot acolo pe acea moșie a Slănicului și tot să ia sfînta mănăstire dijmă. Să fie sfînta mănăstiri dijmă aciasta stătătoare și neschimbată în veci.

Iar pentru purtarea de grijă a eheltuiei ce va să cheltuiască-la cheltuiala bolnavilor streini, au fost pus mai sus numitul ctitor patru ispravnici, ca ei să aibă a lua bani de la sfînta mănăstire după dijma de sare de la ocna Slănicul, să-i cheltuiască la dohtorii și la altele ce vor trebui la căutarea bolnavilor streini. Și pentru căți vor fi ostenitori dă vor purta grija la acele cheltueli, domniia mea încă i-am ertat să aibă pace de toate dăjdiile oricâte ar eși peste an, de nici unile nici un val și nici o băntuială să nu aibă.

Așijderea au fost pus și patru neguțători jurați împreună cu starostea, ca să aibă a lua în toți anii seama acestor ce s-au zis mai sus ispravnici, dă tot venitul și de toată cheltuiala câtă să va face pe an la trebuința acelor bolnavi. Iar de să va întâmpla moarte acelor ce s-au zis mai sus ispravnici, să aibă a să pune ispravnici dintre cei patru neguțători jurați, iar nu dintre alții streini.

Așijderea și când va muri vreunul dintr-acei patru neguțători jurați, iarăși să-și pue ei altul în loc, pã care vor socoti asemenea lor, să fie tot deplin patru și pe daniia dijmi de sare ce au închinat acel răposat boer, ce s-au zis mai sus și pe toate așăzământurile ce au făcut la aciasta mănăstire.

Așijderea să aibă a ținea sfînta mănăstire lude dooăzeci scutelniei streini și lude dooăzeci darvari, carii să fie scutiți de toate angariile ce es peste an în țară, i patru lemnari și și aceștii să fie scutiți de toate podvoadele, ca să fie pentru poslușaniia sfîntei mănăstiri, numai să dea într-un an ughi doi.

Încă să aibă sfînta mănăstire dooă pivnițe a le scuti de fumărit, dă toate alte angharii.

Și iar să aibă sfînta mănăstire a lua de la târgul ce să face la Lichirești, din zioa de duminica mare până în ceilaltă duminică, vama ce să face de la fieșcare neguțător, după vechiul obicei, din toate să ia oamenii aceștii mănăstiri Colții, iar vameșii amestic să nu aibă.

Și iar să aibă sfînta mănăstire ca să ia vinăriciul de la toți cei ce au vii pe moșia Bucovul și plătesc vinăriciu ce să coprinde din hotar pană în hotar, după cum și alte cărți asemenea aciasta arată, însă partea jumătate cu gârdurăritul, afară din popoarale dumnealui *vel* armaș, iar ceilaltă parte pe jumătate, ce era pană acum a cămării domnii mele, fiindcă s-au închinat de către domniia mea la mănăstirea Sfîntului Spiridon Nou, nu are a să amesteca vinăricerii domnești, fără numai orânduții acestor dooă mănăstiri să să unească amândoi și luînd cctu de la visterie pecetluit, să umble si să scrie să mascare si să ia și bani, după coprinderea ponturilor slujbii vinăriciului, din care mănăstirea aciasta să-și ia partea pe jumătate, precum să coprinde mai sus, iar ceilaltă parte pe jumătate, ce să lua pană acum de domnie, să aibă a o lua mănăstirea Sfîntului Spiridon cel Nou, după hrisovul ce-l are. Și așa vinăricerii domnești să nu să amestice întru nimic.

Și să scutească, pe tot anul, de oerit oi cinci sute, cu pecetluit domnesc, i dijmarit și vinărici pã drepte bucatele mănăstirii. Și în toți anii să aibă a lua acești taleri 2500 în locu dijmei de sare, ce s-au numit mai sus, de la ocna Slănic.

Așijderea și preoții de la aciasta sfînta mănăstire să fie scutiți de orice vor da alți preoți și să scutească și vinărici, i dijmarit pã drepte bucatele lor, i câte o pivniță aici în București, apărată de fumărit, de căminarii, de vamă, de vin domnesc și de alte angarii. Numai și preoții napristan si necurmat să păzească slujbele sfintelor biserici, atât la biserica cea mare.

cât și la paraclise și orânduială săracilor bolnavi după la spitaluri. Iar de nu vor păzi, ci din lenevire să vor zătigni la orice, să nu să fie în seamă mila aciasta.

Osebit de aciasta, să aibă a lua sfînta mănăstire de la *vel* vameș, pe tot anul, câte taleri dooă sute cincizeci, pentru casile ce sânt carvasara, căci nefiind cea mai dă trebuință, adică carvasara pentru șăderea vameșului celui mare, care carvasara trebuie în mijlocul târgului să fie și umblind carvasaraoa din loc în loc, le era foarte peste mână atât vameșului, i tuturor oamenilor carvasaralii, cât și neguțătorilor ce vin cu marfă cu povări grele, care aciasta neîndemănare încă din domniia dintăi văzându-o domniia sa selevu nostru, Alexandru vodă Ipsilant și vrând a să și unde să fie carvasaraoa, spre a veni și neguțătorilor mai cu înlesnire, au poruncit ca să să găsească în loc ca acela. Și găsindu-să un loc sterp al aceștii sfîntei mănăstiri în mijlocul târgului și vrând și domniia sa ca să facă venit mănăstirii, au priimit și epitropul sfîntei mănăstiri de au zidit și au făcut case cu magazie și cu toate cele trebuincioase.

Și așa, pentru folosul mănăstirii și ajutorul spitalului, au legat prin cartea domnii sale ca în toată vremea să fie nestrămutat aceste case carvasara și să ia mănăstirea pe tot anul taleri 180, pe fieșcare an de la *vel* vameș fără de nici un fel dă pricină.

Drept aceia și domniia mea, după rugăciunea ce ne-au făcut epitropul aceștii mănăstiri, i-am mai adaos încă taleri șaptezeci, ca unde lua mănăstirea pană acum taleri o sută optzeci, să ia de acum înnaite, pe tot anul, câte taleri dooă sute cincizeci, precum să coprinde mai sus.

Care toate aceste mili și privelegiuri câte sânt numite mai sus, le-au avut sfînta mănăstire atât de la frați domni de mai nainte, precum și domniia sa, Alexandru vodă Muruz, pentru mai bună căutarea, hrana și folosirea săracilor bolnavi ce să află la spitalurile aceștii mănăstiri, au mai adaos milă de la domniia sa și alți taleri cinci sute pe an, din venitul ocelor, lângă acei taleri dooă mii cinci sute ce lua mai nainte, ca pe tot anul să ia taleri trei mie tocma, la fieșcare triminie câte taleri șapte sute cincizeci tocma. Și au înlesnit domniia sa și darea acestor bani prin osebită porunca domnii sale, ca la vremea cea orânduită, fără de pricină să i să dea orânduții bani, spre a nu avea epitropu! lipsă dă trebuincioasa cheltuială a spițalurilor.

La care spitaluri, văzând domniia sa stenahoriia bolnavilor, că neavând o deosebită odae pentru care încep a să scula din boală, mai vârtos cei cu patima lăngorii, care nedeosebindu-să dintre ceilalți la un loc mai curat, să poate a-i întoarce boala, precum și alții din alte pătimi, asemenea neavînd răsufierea și mutarea lor la un loc mai curat. Pentru aceia au socotit domniia sa dă trebuință și au poruncit epitropului ca lângă acele dooă odăi spitaluri dă jos, să aibă a ținea și o al treilea odae curată cu câteva paturi și cu cele trebuincioase, ca din cei ce să mai rădică spre sănătate din spitalurile mari, să-i mute într-acea deosebită odae, unde să-și aibă iarăși căutarea lor și curățeniia, precum și în spitalurile vechi asemenea să fie curățenie.

Așijderea să mai aibă sfînta mănăstire lude cinsprizece, după catastihu visterii, pentru căratul lemelor de încălzitul spitalului săracilor bolnavi, afară din scutelnicii ce-i are mănăstirea deosebiți, care sânt numiți mai sus. I taleri șapte sute cincizeci pe an, dă la cumpănită neguțătorilor, care bani să să dea cu trei ciferturi într-un an, la fiteși patru luni, câte taleri dooă sute cincizeci.

Care mili s-au adaos iarăși de domniia sa Alexandru vodă Muruz pentru alt spital cu trei odăi ce s-au mai zidit din nou de doamna domnii sale, Zoi Muruz, de mueri bolnave sărace, de a fi deosebite dă partea bărbătească și de a-și avea căutarea și odihna lor fără de stenohorie, precum din hrisovul domnii sale, ce-l văzum, cu leat 1794 avgust 8, ne-am adeverit, întărindu-să toate aceste mili și dă selegu nostru Alexandru vodă Ipsilant.

Deci, învrednieindu-ne și pre noi domnul Dumnezeu cu domniia aceștii pravoslavnice Țării Eumănești, bine am voit de am înnoit toate milile ce să coprinde mai sus, atât cele ce le-au făcut mai dinainte cât și cele ce i s-au mai făcut în urmă, ca să i să păzească nestrămutat.

Și am adeverit hrisovul acesta cu însuși iscălitura și pecetea domnii [me]le și cu credința preaiubiților domnii mele fii, Mihail voevod, Alexandru voevod, Nicolae voevod, marturi fiind și dumnealor cinstiții și credincioși veliții boeri ai divanului domnii mele : [p]an Dimitrache Ghida *vel* ban, pan Nicolae Mavrocordat *vel* spătar, pan Nicolae Basarab *vel* logofăt de Țara de Sus, pan Manolache Crețulescul *vă* dvornic de Țara de Sus, pan Scarlat Ghica *vel* vistier, pan Costandin Filipescu *vel* dvornic de Țara de Jos, pan Badu Golescu *vel* dvornic al obștirilor, pan Badu Slătineanu *vel* dvornic al treilea, pan Costandin Știrbei *vel* logofăt dă Țara de Jos, pan Manolache Grădisteanu *vel* dvornec al patrulea, pan Matei Fălcoianu *vel* logofăt al obiceiurilor, pan Iorgache Suțu *vel* postelnic, pan Costache *vel* hatman, pan Theodorache Iuliano *vel* clucer, pan Grigorie Greceanul paharnic, pan Dimitrache Papazoglu *vel* stolnic, pan Theodorache Crețulescu *vel* sluger, pan Iordache *vel* pitar. Și ispravnece, pan Nicolae Basarab *vel* logofăt.

Si s-au scris hrisovul acesta la întâiul an al domnii mele aici, în orașu scaunului domnii mele, Bucureștii, la anii de la nașterea domnului Dumnezeu și mântuitorului nostru, Isus Hristos, 1798 iunie 15, de Chiriță logofăt de divan.

Costandin Hangeri voevod [m.p.]

! J.L.P.1 ..

Nicolae Basarab *vel* logofăt *procițoh*
Manolache *viori* logofăt
vel medelnicer

Trecut în condică,
Băducănu *biv treti* logofăt, condicar

Acad. R.S.R., CCCLXIII-27.

Original, stare foarte bună, hîrtie cerată: pecetea mare a țării, în tuș roșu.

371.

1798 iulie 24.

Io Costandin Gheorghie Hanger [li] bojiu milostiu.

Cuvioase egumene Cotrocene, chir Yisarion, am văzut domniia mea mănăstirea aciasta și înprejmuirile iei dărăpănate și la o stare încât poate, în foarte puțină vreme, să viie la mai rea stricăciune. Pentru care aciasta ne-am mirat cu turburare asupra-ți, pentru ce să nu îngrijăști însuți, fără de altă îndemnare sau poruncă, a drege și a meremetisi cele stricate, ca să

nu lași treaba să ajungă la cea desăvârșită proastă stare, căci atunci să poate pricinui mai multă cheltuială la drege și te vei socoti însuși pricinuitor de acia pagubă a mănăstirii.

Pentru care, iată își poruncim cu toată strășnicia să te apuci a drege și a face orice meremet va fi de trebuință, atât la ale biserică, cât și la înprejmuirile biserică, ca să să aducă treaba a nu o mai vedea domniia mea la acest fel de stare, că atunci vei fi fără de nici un răspuns înaintea domnii mele și nu te vei putea îndrepta nici într-un chip.

Tolico pisah gospodstvo-mi.

Asemenea să drege și podu după apa Dâmboviți, negreșit,

L.P.

1798 iulie 24.
vel logofăt
vel medelnicer

Arh. St. Ruc, M-rea Cotroceni, CXI—8.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran, format lung.

372.

1798 iulie 25.

Io Costandin Gheorghie Hangeri voevoda i gospodar zemli Vlahiscoie.

Hagi Dumitrache Papazoglu prin jalbă* de rugăciune a arătat domnii mele cum că din strădania și cu cheltuiala sa zidind hanul dinpotriva sfântului Gheorghie Vechi, pe locul său ce-l are luat cu schimb. Și iarăși din agonisita ostenelilor sale cumpărând doațeci și opt pogoane de vie în Valea Negovanilor *sud* Saac cu pământu lor și alte șaisprezece pogoane vie în Valea Meilor tot într-acel județ, iarăși cu pământul lor.

Și fiindcă ș-au petrecut viața întru necăsătorie fără de a rămânea fii clironomi din trupul său, carele având numai o soră anume Zmaranda, trecută în vârsta bătrânețelor, și din Zmaranda fiind șase copii, însă trei parte bărbătească și trei parte fâmeiască, au tras lângă sine pe acești trei parte bărbătească anume : Costandin, Apostol și Bahar frații *sin* Athanasie, asupra cărora încredințează purtarea de grijă și orânduelile ce mai jos să arată și îi lasă atât pă ei cât și pă cei ce să vor trage din ei, încărcați cu această clironomie și purtare de grijă. Asupra cărora lasă și purtarea de grijă a Zmarandii mummii lor, ca să o caute până la sfârșitul vieții ei.

Iar pă nepoatele sale ce sânt tot din Zmaranda, doaș anume : Lambrini și Geneta, fiind căsătorite la locul lor, îndatorește pe acești clironomi să le dea câte taleri cinci sute dupe moartea sa și să nu să amestice la altă clironomie. Iar una dintr-aceste nepoate anume Nastasia, fiind necăsătorită acolo, au adus-o hangiu aici și cu zestre de la sine au căsătorit-o dupe Apostol *sin* Velico. Pe care Apostol cu toate că îl hotărâse de la căsătoria lui a fi și el unul din clironomi împreună cu ceilalți trei nepoți, de mai sus numiți, asupra căruia lăsase și epitropia purtării de grijă, ca din venitul acestor acareturi, după ce vor da legăturile, apoi ce va prisosi să înpartă deopotrivă. ,

Dar în urmă cunoscând pă Apostol dă nevrednic la această epitropie, nefiind mulțumit de dânsul și neputându-l lăsa cugetul să-l vază clironom cu ceilalți, ca să nu pricinuiască în urmă vreo scandală între cli-

ronomi și să adichisească pă ceilalți, cum și cele legate că nu să vor păzi, arătându-se de acum multe înpotrivirila scoposul său ce are a face spre mântuirea sufletului său. Și mai întâi Apostol fugind de lângă hangiu apoi puind mijlocitori ca să-l desfacă și să-i dea de acum dreptul din clironomie ce i să va cădea.

Și dintr-acestea fiind hagiū silit ca prin judecată să să desfacă, s-au făcut amărunte cercetări din porunca domnii sale sefului nostru Alexandru Ipsilant voevod la departament și la divanul domnesc în două rânduri.

Și cu toate că Apostol să întorsese în urmă și cerea a nu fi scos din clironomie, dar hagiū nepntând primi pentru pricinile ce mai sus s-au zis și hanul cu celelalte fiind legate la locuri sfinte și cu neputință dea să dăjghina, s-au făcut cercetare veniturilor a toate acareturilor ce are hagiū," dupe starea ce să află-acum, și au venit în partea lui Apostol a patra parte taleri trei sute pe an. Și mai încărcându-să hagiū cu alți taleri cincizeci, au venit a lua parte lui Apostol din clironomie, dupe suma venitului, taleri trei mie cinci sute. •

Pentru care aceasta au arătat preasfinția sa părintele mitropolit și cu dumnealor veliții boeri la divan, că un părinte are putere pe al său avut, nu numai pă un nepot al său să-l depărteze din clironomia sa, ci încă și pă fiul său cel adevărat, pe care îl cunoaște dă nevrednec și cu pricină dă vinovăție, iarăși are putere a-l depărta.'

Și aceste acareturi fiind drepte ipostatica ale hagiului și la al său având putere a-l lăsa acolo unde își încredințează căutarea sufletului său.

S-au hotărât de domniia sa de au dat hagiū acei taleri trei mie cinci sute lui Apostol, peste zestrea ce are dată ca la taleri doaă mie și să fie dăsfăcut, fără dă a avea să mai facă la vreo clironomie a hagiului.

Și au poruncit ca să să rădăce dă la mijloc orice engrafa vor fi asupra aceștii pricini.

Și așa, cu acest mijloc, împărțășind pe rudele sale și socotind a-și pune ia orânduială cuviincioasă cele ce din ostenele vieții lui au agonisit, ca și sufletul său să să pomenească dupe petrecanie-și și să să folosească din strădania vieții lui și și rudele lui să aibă dreptatea și folosul acela ce li să cuvine.

Și întâi au legat ca din venitul hanului i al viilor să să dea un etision pe an de taleri patru sute zece laostrovul Patmo, carele l-au pus în faptă, dă îl urmează cu trimiterea acestor bani pe tot anul derând încât va avea viață, precum și după petrecania sa, asemenea să să urmeze. Însă taleri una sută la mănăstirea Sfântului Ioan Theologui de la Patmo unde are să să facă liturghie cu colivă cu chirodosie și masă pentru ucenicii carii învață la școală, în zioa sfântului marelui mucenic Dimitrie purtătorul de biruință și izvorătorul de mir. I taleri doaă sute cincizeci la școala de la Patmo, care să să dea la cinci ucenici obraze streine de alte țări, lipsiți și scăpătați, pentru înlesnirea chieluelii procopseiii lor, dă fieșcare po taleri cincizeci, i taleri cincizeci la Zoodohu Pighi, tot de ia Patmo unde sănt călugărițe, din care să ia taleri cinci preotul de acolo efimerios și taleri zece preotul de la apocalipsis a Sfântului Ioan, ca să să pomenească în toate sămbetile numele ce i să vor trimit. Precum și cu deosebită scrisoare, supt iscălitura sa, au încredințat la numitele locuri, de etision, spre a-l urma pe tot anul și ale trimit acest ajutor de bani, pentru pomenirea sufletului său.

Și încât va avea viață să aibă însuși a stăpâni hanul cu viile, trimițând și la Patmo banii ce s-au zis mai sus.

^ Iar după petrecania sa le lasă toate acestea asupra acestor maisus numiți trei nepoți și la copii lor, cu aceste șarturi ca nici să vână, nici să zălogească vreuna dintr-acestea, ci să le ție întregi. Și din venitul lor să trimită pe tot anul numitul etision la numitul ostrov Patmo, prin cojocarii cei mai aleși ai rufetului din Țarigrad, ce sănt epitropi la acel ostrov. Și acolo să să facă teslim toți deplin în mâna dascălului ce va fi mai mare al școlii de acolo, ca de către el să să dea, cum să orânduiesc.

^ Care etision măcar și prefăeându-să stăpânirea acestor acareturi după vremila mai multe mâini de moștenitori, mănăstirea și școala de la Patmo să nu aibă cu acea pricină vreo scădere și pagubă de aciasta afieromă, afară numai când din vreo întâmplare să va strica hanul sau parte de ale hanului și va fi multă trebuință de chieltuiala, atunci să fie datori moștenitorii ca să-l facă și să-l dregă la loc. Și pană să va drege, să nu ia din venituri nimic, nici clironomii, nici locurile celor orânduie, ca să să poată de lesnire a să drege la loc. Și apoi iarăși să să urmeze aceste legături necurmat.

Iar la meremeturi mai mici, îndatorește pe numiții moștenitori să dregă hanuhdin venitul lor, ca să nu să putrezească și să să strice.

Să ție și un portar la han, cu o slugă, ca să ia aminte pentru cei ce intră și es și pentru maturatul și curățitul hanului i a grajdului și pentru pază dă cele totămplătoare, căroră să li să dea simbrie pe an dupe cum să vor tocmi. Și chiriașii care șăd, să fie datori a-și scoate gunoiul lor și să măture și coturile unde șăd, pe toată săptămâna.

Venitul hanului să nu aibă voe nici odinioară să-l vână cu totul, cum nici chiriiile a toate odăilor, ci să le dea însuși în chirie pe la chiriași cu tocmeală numai de un an, iar nu mai în multă vreme..

^ Și fiindcă au cugetat și au făgăduit Lui Dumnezeu, cu hotărât gând, ca să zidească o sfânta biserică cu a sa chieltuiala pe locul ce-l are cumpărat aici în orașu Bucureștii, în mahalaua Broștenilor, în numele celui slăvit întru sfinți și întru tot laudatului apostolului Ioan Bogoslov și a sfântului cuviosului Hristodor, au făcut și pentru aciasta orânduială ca iarăși din venitul hanului și al viilor să să așaze de a fi totdeauna doi preoți mireni, unul pământean și altul grec, i un dascăl cu învățatura rumânească șăzător deapurarea acolo, ea să învețe copii mahalagiilor fără de plată. Care să fie și cântăreț în numita biserică/dinpreună cu alt cântăreț grec.

^ Căroră acestora să li să dea plată dă simbrie pe an, precum să vor tocmi, unde să să facă de doaoă ori pe an parastas cu arhieru, cu chirodosie și milă pentru săraci, însă la doaoă sărbători ale sfântului Ioan evanghelistul și bogosiovuL

Dupe săvârșirea bisericii rânduiește iarăși din venitul hanului și al viilor acest etision ce-l arătăm mai jos, ca să să trimită de clironomii lui, însă taleri cincizeci la sfântul mormânt, care să să trimită prin igumenul mănăstirii Sfântului Gheorghe Nou și dăndusă la epitropul sfântului mormânt să ia adeverință de bani și să o aducă la clironomi, ca cu acești bani să facă liturghie la sfântul loc Golgotha, în zioa Sfântului Nicolae, la șase zile ale lunii lui dechemvrie, cu colivă și chirodosie. Și alți taleri cincizeci la Sinaoos, unde să află moaștele Sfintei Ecaterini, ca să să pomenească pe toate sămbetele numele ce să vor trimit în scris. Care și aceștii să să trimită pe tot anul prin igumenul Sfintei Ecaterini și asemenea' să aducă adeverință.

Orânduiește și epitropi, pă igumenul Sfântului Gheorghe i al Sfintei Ecaterini ce, după vremi, vor fi. Și din neguțătorii cumpânii de aici din București, carii vor fi proestoși, ca să fie privitori și purtători de grijă după

moartea hagiului, de urmează numiții clironomi ai lui toate cele orânduite, cum și trimiterea numiților bani la arătatele locuri. Și când nu vor urma clironomii Băi, să aibă putere a le lua seama și a urma cele orânduite, ca cu acest mijloc în toată vremea să să păzească cele orânduite întocmai.

Asupra cărora acestor mai sus numite așazămături au făcut rugăciune domnii mele numitul hagi, ca să dăm și noi domneasca noastră întărire pentru paza și nestrămutarea a toate acestea, dupe cum s-au întărit și de frații domni Mihai vodă Suțul, Alexandru vodă Moruz și Alexandru vodă Ipsilant, prin hrisoavele ce le-am văzut, în care scrie că văzând buna faptă a numitului hagi, cu ajutorul ce din răvnă dumnezeiască au făcut la mănăstirea și școala de la Patmo și la sfântul mormânt, au afierosit și domniia lor din domneștile mili la mănăstirea și școala de la Patmo, fumăritul a tuturor prăvăliilor hanului, care strângându-să să să trimită, pe tot anul, împreună cu ceilalți bani la Patmo, iar fumării domnești să nu să amestice întrău nimic.

Cum și când să va întâmpla a lăsa vreun neguțător ce sade într-acest han, la moartea lui, prin diată, cevași millă și ajutor la aciasta școală, să nu să poprească acea danie de către epitropiia obștii de aici cu vreun fel de cuvânt.

Și numitul hagi nu numai să aibă privileghiul neamurilor, fiind așă-zat lor orânduială boerilor de neam ci, încă și când, după trebuință, să va întâmpla a să pune pe boeri și pă neamuri împrumutări, ori ajutorință sau altverice, el și atunci întrău nimic să fie nesupărat.

Cum și clironomii lui și hanul să fie nedajneci atât de dăjdii, de zăhărele, de angarii, cât. și de altverice s-ar întâmpla să iasă pe alte hanuri și pe obște.

Să scutească și vinărici i dijmărit drepte bucatele hanului și acestor trei clironomi.

Așăjderea și purtătorii de grijă ai hanului, anume Hristea Gheorghiu și Dimitrie Petco să fie nedajneci, scutind [de] dijmărit și vinărici drepte bucatele lor.

Asemenea și doaoă pivnițe ale hanului să fie scutite de fumărit, de căminărit, de vamă, de vin domnesc și de ortul vătășăsc.

Să aibă și doi hangii, doi zidari, doi dulgheri oameni streini scutiți, cu adevărințe și pecetluituri la mâinile lor de la visterie.

Așăjderea și la biserica ce va să, zidească aici, au orânduit ca să aibă liude zece streini, darvari scutiți, cu pecetluituri de la visterie, pe carii să-i aducă din streinătate, ca să fie pentru căratul lemnelor și poslușanie la numita biserică.

La aceste orândueli ale hanului să nu să amestice nici parte biseri-cească, nici mirenească a le înstreina sau a le strămuta în vreun chip.

Pe lângă acestea, mai îndatorează hagi pă numiții clironomii lui ca, dupe moartea sa, să dea la cutiia milostenii de aici taleri doaoă mie cinci sute și altă supărare sau cerere cu vreun chip să nu mai facă ca să poată împlini clironomii toate orânduiele sale, atât aceste mai sus numite, cât și pomenirile i altele ce-i va mai orândui prin diată sa, pe carii îi îndatorește a le urma.

Deci, pliroforisindu-ne domniia mea pentru numitul han și vii că sănt drepte ipostatica ale sale, al doilea, văzând că așazământul ce face, iaste cu bună orânduială întocmit, ajutând și pă numitele locuri cu acel etjsion, împărtășând și pe cutiia milostenii de aici, odihnind și pe rudele lui, cu acest mijloc neîmpotrivindu-să cu aciasta nicilapravili, nici la vreun obi-

cei al pământului și văzând și hrisoavele fraților domni, am binevoit și domniia mea de am întărit, printr-acest domnescul nostru hrison, atât toate așazământurile lui, precum mai sus sănt întocmite, ca să să păzească, cât și domneștile mili care iarăși mai sus coprinde, să le aibă nestrămutat.

Și am adevărit hrisonul acesta cu însuși credința domnii mele Io Costandin Gheorghie Hangeri voevod, i cu credința preaiubiților domnii mele fii, Mihail voevod, Alexandru voevod, Nicolae voevod. Marturi fiind și dumnealor cinstiții și credincioși boerii veliți ai divanului domnii mele pan Dumitrache Ghica *vel* ban, pan Nicolae Mavrocordat *vel* spătar, pan Nicolae Basarab *vel* logofăt de Țara de Sus, pan Manolache Crețulescu *vel* vornec de Țara de Sus, pan Scarlat Ghica *vel* vistier, pan Costandin Filipescu *vel* vornic de Țara de Jos, pan Badu Golescu *vel* vornic al obștirilor, pan Badu Slătineanu *vel* vornic al treilea, pan Costandin Știrbei *vel* logofăt de Țara de Jos, pan Manolache Grădișteanu *vel* vornic al patrălea, pan Fălc[oianu] *vel* logofăt al obiceiurilor, pan Iorgache Suțul *vel* postelnic, pan Costache *vel* hatman, pan Theodorache Iuliano *vel* clucer, pan Grigorie Greceanu *vel* paharnic, pan Dimitrie Papazoglu *vel* stolnic, pan Dimitrie *vel* comis, pan Theodorache Văcărescu *vel* sluger, pan Iordache *vel* pitar. Și ispravnic, pan Nicolae Basarab *vel* logofăt de Țara de Sus.

Și s-au scris hrisonul acesta la întâiul an dintru întâia domnie a domniei mele aici în orașu scaunului domnii mele, Bucureștii, la anii de la zidirea lumii 7306, iar de la domnul Dumnezeu și mântuitorul nostru Isus Hristos, 1798 iulie 25, de Băducanul Poenar *biv treti* logofăt, condecarul Divanului.

Costandin Hangeri voevod [m.p.].

L.P.

Nicolae Basarab *vel* logofăt, *procitoh*
Manolache *vtori* logofăt
vel medelnicer

Trecut în condica Divanului,
Băducănu *biv treti* logofăt, condicar

Acad. R.S.R., CI-20.

Original, stare foarte bună, hîrtie cerată; pecetea mare domnească, în tuș roșu.

373.

1798 august 5.

Adeverez cu acest zapis al meu la mână dumnealui *biv vel* paharnic Vintilă Prijbean.

Precum să să știe că rămăindu-mi clironomie de la răposat tată-mieu dumnealui Alexandru Greci[anu] *biv vel* stolnic o pereche de case cu alte namestii, cu locul lor, în mahalaoa bisericii Dintr-o Zi, care loc l-au avut. răposatu cumpărat de la doaoă obraze, adică cel dăspre uliță carele au fost al răposății mami Marii Văcăreascăi, de la dumnealui răposat unchi-mieu Scarlat Grecean *biv vel* vornic, cu zapis de la leat 1775 iunie 25. Iar cel din dos carele este grădina, ce au fost al răposății șătrăresii Iorgulesii, l-au avut cumpărat de la dumnealui mai sus numit boeru paharnic Vintilă, cu zapisul dumnealui de Ia leat 1781 iunie 24.

Care case eu aceste locuri nefiindu-mi trebuincioase, m-am aşăzat şi le-am vândut dumnealui în preţ dă taleri 3 750, adică trei şapte*sute cincizeci, după starea care să află acum, căzându-i-se dumnealui' a le cumpăra ca un vecin şi ca unul ce au fost şi locu cumpărat de la dumnealui de răposat tată-mieu.

Care luînd şi banii dăplin în mână mea, am dat dumnealui şi zapisile cele vechi ce au fost pentru aceste locuri.

Deci de acum înainte să aibă a stăpâni dumnealui şi coconi dumnealui căţi Dumnezeu îi va dărui, cu bună pace de către mine şi dă către tot neamul meu, fiind vânzare bună, prin ştirea tuturor rudeniilor mele.

Şi pentru credinţă am iscălit mai jos, ca sa să crează.

1798 avgust 5.

Grigorie Grecean adeverez

G. Grecian paharnic, martor

/indescifrabil] vel logofăt, martor

[semnătură grecească, indescifrabilă]

Chiriac Arghenti, martor *[greceşte]*

[indescifrabil], martor [greceşte]

Ioan Grecean medelnicer, martor

L.P. *[indescifrabil] clucer*

Acad. R.S.R., CXL-144.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; frumoasă pecete, mică, inelară, în tuş negru.

374,

1798 avgust 15.

Adecă eu ce mai în jos mă voi iscăli, încredinţez cu zapisul meu la cinstită mână sfinţii sale părintelui arhimandritul, chir Visarion Cotroceanu'.

Precum să să ştie că m-am rugat dă sfinţia sa dă me-au dat voe dă me-am făcut casă pe moşia sfintei mănăst[irii], în Cărămidarii, lângă moara

să am să dau taleri unul, parale 20.

Vin şi rachiu să nu fiu volnic a vinde, băcănie să nu fiu volnic a face. Asemenea să nu fiu volnic a vinde casa la altul, făr-dă ştirea mănăst[irii]. Şi atunci când mănăst[irea] nu o vrea să o ia, să o vînz la altul, însă cu iscălitura mănăst[irii]. Iar întâmplându-să să vînz casa făr-dă iscălitura mănăst[irii], acea vânzare să nu să fie în seamă iicăiri, fiindcă așa m-am legat prin zapisul meu cu sfânta mănăstire.

Şi iar nedănd chiria pînă în trei ani, să aibă voe mănăstirea să mă scoată afară din casă şi eu să n-am a cere măcar un ban pă cât am cheltuit. Ferească Dumnezeu, de să va întâmpla răzmiriţă şi eu oi fugi şi n-oi veni pînă în trei ani, volnică să fie mănăstirea să-şi ia casa supt stăpânirea ei

¹ în aceeaşi zi, arhimandritul Visarion face mai multe contracte de închiriere, pentru locuri de case, cu diferite probleme: XCIII-15; CXI-9; CXI-11; XCIII-16.

pentru că s-au isterisit dă chirie dă trei ani. Şi încă să dau la sfânta mănăst[ire] o găină la Crăciun şi zece oo la Paşte.

Şi păzind aceste toate, să fiu nesupărat. Şi pentru mai adevărată credinţă, am dat acest zapisul al meu. Asemenea am luat şi eu de la sfânta mănăstire.

17-98 avgust 15.

X Eu Dobre cazacul, adeverez

Şi am scris eu, Ion logofetelu, cu zisa lui.

Arh. St. Buc, M-rea Cotroceni, CXI-10.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran, format mic.

375.

1798 septembrie 6

Milostiuu bojiu Io Costandin Gheorghiu Hangeri voevod i gospodin davat gospodstvo-mi Catrinii slugeresii Lăcusteancăi care fiindcă au avu milă prin cărţi domneşti a şinea [indescifrabil] patru oameni streini fără pricină dă dajde, scutiţi cu pecete gospod, pentru posluşania şi ajutori casii sale, i o pivniţă aici în oraşu Bucureşti scutită dă toate orânduielile ce dau alte pivniţe, după cum ne adevetim domniia mea şi din cartea domniinii sale fratelui Alexandru Ipsilant.

Drept aceia dar milostivindu-ne şi domniia mea, i-am înnoit şi i-am întărit mila aceasta. Şi poruncim ca să i să păzească întocmai şi nestrămutat, că așa este porunca domniinii mele.

I i. saam receh gospodstvo-mi.

1798 septemvrie 6.

L.P.

vel vistier

Trecut în condica vistieriei,

/indescifrabil] logofăt

Acad. R.S.R., LXVII-42.

Original, stare bună, hîrtie cu filigran; pecetea domnului, octogonală, în tuş roşu

376*

1799 februarie 5

Pentru multele slujbe ce au făcut casii sf. Mitropolii dumnealui dohtor Costandin [Darvari], atît la cumpărătorea moşii fabricii de hîrtie, i la lucrarea hîrtii cită s-au făcut pînă acum la numita fabrică, cit şi cu meşteşug dohtoricesc la oameii casii, cînd s-au întîmplat după vremi, a să bolnăvi, fără nici o plată de osteneală. I-am hărăzit locul de supt prăvălia Pîrvului bărbier ol mahalaoa Sf. Dimitrie ce-i zice şi Bălăceanu, care loc este al sf. Mitropolii, spre a nu rămînea mîhnit şi istirisit de dreapta sa osteneală, nefiind mai vîrtos nici cu paguba casii, căci deoparte să îndatorat Mitropolia a plăti osteneala de atîţia ani ce au făcut la fabrică, de altă parte s-au cumpărat de noi alte acareturi în loc care sînt văzute şi ştiute.

Beci sa aibă dumnealui și tot neamul dumnealui a stăpîni numitu loc de către Mitropolie, fără a mai pretenderisi însă nici dumnealui vreodată după vremi, plată de la Mitropolie pentru osteneala ce au făcut la fabrică.

Măsura căruia loc este fața la pod, a prăvălii, pînă în ulicioara ce este între prăvălie și între băcănie stînji 2 lung, din pod pînă în fund stînji 4, fără un lat de mîină, iar fundu lat din perete pînă în părete stînji 2, palme 1.

Și spre încredințare am dat dumnealui această carte a noastră, adevărită cu pecetea și iscălitura noastră.

1799 februarie 5.

L.P.

Ungrovlatrias Dositbei epivivei
Iosif episcop Argeș, mărturie

Arh. St. Buc, ms. 158, f. 98 v.

377.

1799 [februarie 23].

Adecă eu Petre Sufragiu *sin* Niamțu [?] lăcuitar, dinpreună cu soția mea Măriia, adevărim cu zăpisul nostru acesta la mîna dumnealui cbir Hristodor grămăticu.

Precum să să știe că eu avînd o casă a mea făcută cu banii miei, aici în București, lângă mănăstire[a] Toți Sfinții, în mahalaoa Antimului, fiind pă pămîntul Mitropolii, cu chiria pă an taleri 10, adică zece, pentru loc, după cum pre larg să arată în pecetluitul ce mi s-au dat de la Mitropolie cum să [să] urmeze.

Și neputînd eu a o mai ținea, aflîndu-mă cu șăderea și cu slujba într-alte pămînturi, depărtat, o am vîndut-o dumnealui mai sus numitului cu bună tocmeală și de a mea bunăvoe, drept taleri 500, adică cinci sute, care bani i-am și primit pă deplin. Însă dumnealui numitul cumpărător de acum înainte să aibă a stăpîni cu pace această casă cu toate ale ei înprejur, atît dumnealui i cocoana dumnealui cît și coconii dumnealor căți Dumnezeu le va dărui, de către mine, i de către soția mea, i copii miei, cît de către tot neamul meu atît și de către vecinii miei, nebântuiți în veci. Iar cînd cinevași din neamul meu sau din vecini înprejurați (*sic*) să va scula cu protimisire a răscumpăra această casă, la orice judecată va merge să nu i să ție cererea în seamă, fiindcă această vînzare cînd s-au făcut, au fost cu știrea și cu voia tuturor rudelor mele și a vecinilor la care mai jos să văd iscăliți anume.

Și pentru neștrămutat așăzămînt și adevărată credință ne-am iscălit, ca să să crează.

1799.

Petru Sufragiu *sin* Mamțu[?] dinpreună cu soția mea vînzători, adevărim

Deftul logofăt Petrescul, unghiul dumnealor, mărturie

Badu ceaușu vecin și martor, neștiind aceasta, mi-am pus degitul

Velcea *biv vel* pitar, martor
Mihalache [*indescifrabil*], vecin și martor

Arh. St. Buc, ms. 158, f. 97.

Copie .

378.

1799 martie

Încredințăm cu zăpisul nostru la cinstită mîna sfinții sale părintel arhimandrit chir Visarion Cotrocian.

Precum să să știe că pentru podul ce ne-am tocmit cu sfinția sa să-l facem dîn josul morii Grozăvești, vîzînd sfinția sa pari bătuți dă ce parte și socotind că o să fie podul cam jos, fiind și cam matcă acolo, ștemut dă a nu-l lua apa sau a-l rupe năboiala gheții.

Dă aceia, dăm noi acest zăpis, că dă să va întâmpla să ia apa babe și urșii și podinile sau dîn năboiala gheții să va lua acestea, adică babe urșii și podinile după ce-l vom isprăvi, să avem noi a-l face și a pune acias chereștea dă la noi. Iar dă să va întâmpla să scoată parii aceia, să-i fie grșala a sfinții sale.

Și pentru credință, am pus degitele, în loc dă pecetie, ca să să crează
1799 martie 2.

X Eu Dumitru *ot* Tăntava, adeverez

X Eu Voicilă *ot tam*, adev[er][ez]

X Eu Gheorghe *ot tam*, adev[er][ez]

X Eu Stan *ot tam*, ad'ev[er][ez]

X Eu Gheorghe *ot tam*, adev[er][ez]

X Eu Dinu *ot tam*, adev[er][ez]

X Eu Eadul *ot tam*, adev[er][ez]

X Eu Marin *ot tam*, adev[er][ez]

Arh. St. Buc, M-rea Cotroceni, CXI—12.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran, format mic

379.

1799 mai 2

Dosiihie milostiiu bojiu arhiepiscop i mitropolit Ungrovlahii.

Fiindcă iubitu nostru fiu sufletesc dumnealui *biv vel* paharnic Starciu ș-au dat la sfînta Mitropolie otaștină vii dumisale ce o are pe pămîntul Mitropolii, în dealul București, pe anii trecuți pană acum și iaste plătit, a dat dumnealui spre încredințare acest pecetluit ca să fie nesupărat. Această

1799 mai 20.

L.P.

Acad. R.S.R., LXXV-95.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea în tuș negru.

Al Ungrovlahiei Dosithei epivevei [grecește]

Adică noi care mai jos ne vom iscăli, dat-am credincios zapisul nostru la mâna dumnealui chir Theodosie Toma.

Precum să știe că rămăindu-ne clironomie de la răposatul fratele nostim Dumitrache casa cea părintească, ce este în mahalaua Bisericii Doamnei, cu locul ei ohavnic, pe Podu Mogoșoai, i cu o prăvălie tot d-acest loc deosebit de casa mare, care casă să vecinește despre o parte cu locul dumnealui *vel* logofăt Scarlat Cămpinean și despre alta cu casele și prăvăliile răposatului Tomiții Calicescului, iar în față cu Podu Mogoșoai.

Și învoindu-ne între noi frați, nefiind siliți de nimeni, am vândut dumnealui chir Theodosie Toma drept taleri 8 000, adică opt mie, care bani luându-i toți deplin am dat dumisale și toate sineturile casii cele vechi.

Ci de acum înainte are să stăpânească dumnealui casa cu tot locul ei și prăvăliia în bună pace, atât dumnealui «cum și tot neamul dumnealui, de către noi și de către tot neamul nostru.

Și pentru mai bună credință s-au iscălit într-acest zapis și alte mărturii vecini, i alte obraze vrednice de credință, puind și noi iscăliturile și pecețile noastre, ca să știe să crează.

1799 iunie 23.

[L.P. 1] Diamandache Halp. *biv vtori* vistier, vânzător

1 [L.P.] ([indescifrabil] Halep, vânzător

i [L.P.] Ștefan Halp., vânzător

[indescifrabil] *vel* logofăt, martor

[indescifrabil] *biv vel* logofăt, martor

Andonie [indescifrabil] sărdar martor

Dumitrache [indescifrabil] /, martor

Arh. St. Buc, Achiziții noi, CVII-64.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea inelară a lui Dumitrache Halepliu este o piatră antică reprezentînd un frumos bust cu privirea spre dreapta.

Pe verso este scris un alt document în grecește.

^Milostiiu bojiu Io Alexandru Costandin Moruz voevod i gospodar zemli VlaMscoie dat-am domneasca noastră carte boerului domnii mele Ioan polcovnic dă siimeni ca să aibă a face zapt.și a stăpâni fabrica de fidea cu ergaliile ei ce este în dealul Bucureștilor, dăspre Văcărești, cu toate namestiile și cu toate înprejmuirile după sineturile ei.

Pentru că din înaltă poruncă împărătească vânzându-să la mezat toate acareturile răposatului domn Costandin Hangeriu ce după petrecania sa s-au făcut zapt la miriia împărătească cu mumbașir împărătesc trimis într-adins, precum este de obște știut.

între care acareturi fiind și această numită fabrică, dată după împărătească poruncă spre vânzare, după ce s-au făcut mezatul întâi la stărostie după obicei, în patruzeci de zile de rând, apoi în divanul țării

înaintea tuturor dumnealor boerilor halea și mazăli în doaa și în trânduri și s-au înștiințat toți deobște, în cele după urmă s-au strigat fa și înaintea domnii mele la adunarea dăplin.

Și au rămas în sfârșitul mezatului numita fabrică asupra numitul boer cumpărător cu taleri 1 410, adică o mie patru sute zece. Care ba i-au și numărat dăplin și s-au dat, precum au fost porunca împărătească

Deci în puterea acei preafinaltii și vrednicii dă închinăciune poruncă împărătești, ce ne-au fost trimisă spre aceasta, dăm la mâinile numitului boer acest domnescul nostru sinet, ca să știe și să știe să cunoască o acum înainte stăpân desăvârșit și volnic pă această fabrică. Să o ție să o stăpânească nestrămutat, ca un cumpărător de la sultan-mezat s-au făcut din poruncă împărătească și domnească.

Căruia pentru mai multă întărirea i s-au dat la mâini și copia împărăteștii porunci, făcându-i-să teslim și toate sineturile aceștii fabrici care de la miriia împărătească ne-au fost trimise.

I i. saam recheh gospodstvo-mi

1799 iulie 31.

Io Alexandru Costandin Moruz voevoda [m.p.].

L.P.

Ștefan Basarab [?] *vel* logofăt *procitoh biv vel* paharnic

j-

v

Acad. R.S.R., CCCLVIII--33.

Original, stare potrivită; frumoasă pecetea domnească, în tuș roșu.

fAdicăte eu chir Anghel care mai jos mă voi iscăli dat-am bun credincios zapisul meu la mâna dumnealui Mihai arnăutu și la jupăneala dumnealui Calița.

Precum să știe că am avut o casă de vânzare pe locu mănăstirii Radului Vodă, mahalaua Izvor. Și chiriia locului pe an taleri 1. Și m-am învoit cu dumnealor de a mea bunăvoe de le-am vândut-o. Și tocmeala am făcut-o taleri 130, adicăte o sută treizeci tocmai și banii i-am primi

Și să aibă a stăpâni dumnealor cu bună pace casa și nesupărați cu nimini, că eu i-am vândut-o de a mea bunăvoe.

Și când s-au făcut acest zapis, au fost și alți oameni care să vândă iscăli mai jos, marturi.

Și eu, pentru mai adevărată credință, m-am iscălit mai jos, împreună cu soția mea și ne-am pus și degetile în loc de pecete. Și fiind [indescifrabil] cu chirie și dumnealui să știe învoiasca cu chir [indescifrabil]

1799 septembrie 13.

Eu Anghel căpitan adeverez și vânzător

Eu Catrina soția dumnealui, adeverez

[pe verso] :

Zapisul Caliții, al casii.

Arh. St. Buc, Achiziții noi, XXXV - 4.

Original, stare bună, format mic.

Preaînnălțate doamne,

[Din luminată porunca mării tale, prin văt[afu] de păhărniecei, s-au înfățișat la judecată Ilarion monahul, vechil din partea sfinții sale părintele episcop Argeșiu, cu jalba ce au dat asupra unor mahalagii de aici, de la mahalaoa Fântăni Boului, prin care arată că mănăstirea Toți sfinții, ce este acum metoh sfintei episcopii Argeș, are un loc în numita mahala, dat danie de răp[osatul] stolnic Ioniță Grecean și clin nepurtarea de grijă a iegumenilor, ce au fost după vreme, s-au fost înpresurat acest loc de cătră mahalagii înprejurenii.

Cere dreptate, după sineturile ce are mănăstirea, să-și afle dreptatea cu a să supune acei mahalagii să plătească fieșcare chiria pã locul cât va fi având coprins dintr-această danie. Și spre dovadă ne arată o adevăriniță din leat 1777 mai 17, cu iscălitura și cu pecetea Marii stolniciesii Grecianca și cu cinci martori, însă răp[osatul] mitropolitul Filaret, aflându-să pã acea vreme mireon, i de Grigorie arhimandrit, i popa Toma eclisiarh și cu alte dooaă mărturii, adevărit și de răposatul mitropolitul Grigorie, cu coprindere că Măriia stolniceasa Greceanca au dat mărturie, în frica lui Dumnezeu și înaintea mitropolitului Ungrovlahiei chiriu chir Grigorie, pentru un loc ce este la Fântăna Boului, care loc au fost bun al răposatului soțului dumneaei, stolnic Ioniță Grecean, rămas și dumisale de la părinții dumnealui. Iane portar și Măriia portăreasa.

Și îngropându-să părinții răposatului soțului dumneaei la sfânta mănăstire Toți sfinții, atât soțul dumneaei, cât și dumneaei s-au îndetunat, din răvnă dumnezeiască, și au dat danie numitei mănăstiri, de sănt acum 35 de ani, care din vreme în vreme, începând a să înpresura acest loc de mahalagii înprejurenii și sfinția sa părintele iegumen numitei mănăstiri, chir Neofit, vrând să-l descopere și negăsind la mănăstire cartea de danie, fiindcă au dat Dumnezeu de au trăit până atunci dă aciasta mărturisanie, cu sufletul dumneaei, pentru acest loc că este bun al sfintei mănăstiri, făr-dă nici o pricină.

I o carte de judecată a acestui departament, ot leat 1777 mai 20, prin care arată că mai având judecată iegumenu sfintei mănăstiri Toți sfinții, de-și cerea chiria locului unde sănt casele lor făcute și neputând dovedi nici daniia, nici stăpânirea acelu loc cu dăplină dovadă, au rămas cererea a iegumenului.

În urma acei cercetări, au adus tot la același departament acea adevăriniță a dumneaei stolniciesii Marii Greceanca, care să vede mai sus și zic dumnealor boerii judecători că văzând dintr-aciastă mărturie împlinită dovada care lipsea de la întâia cercetare ce s-au făcut la aciasta pricină și dovedită dreapta danie care au făcut fiiul Marii portăresii, stăpânitorul locului, hotărâsc să aibă a lua sfânta mănăstire obicinuita chiria locului de la casele ce au fost făcute pe acel loc.

Ne mai arată și o carte de alegere ce s-au făcut la fața locului, a dumnealor veliților dvornici, scrisă din leat 1777 noemvrie 24, prin care arată că din luminată porunca mării sale Alexandru vodă Ipsilant, fiind fost orânduși spre cercetarea și descoperirea acestui loc și mergând la fața locului, unde este acest loc la Fântăna Boului și fiind față și

dumneaei Măriia stolniceasa, ceia ce au închinat acest loc împreună cu răp[osatul] boerul dumneaei, stolnic Ioniță Greceanul și strângând pe toți mahalagii ce au fost șazători pã acest loc, i pe alți mahalagii să vecinese cu acest loc.

Unde fiind față și Neofit iegumen și neputând dumnealor dove într-alt chip adevărul de la dășii (adecă, de la mahalagii), au pus le-au citit cartea de blestem, fiind scoasă asupra lor, ca să arate fieșcare cum va ști adevărul, în frica lui Dumnezeu, locul al mănăstiri este și de au dat vreodată chirie, sau al lor dă moștenire este.

Și după ce au început cartea de blestem să să citească, întâi u Badu, copilul din casă, au scos un zapis de cumpărătoare al casii lui ce o avea cumpărată de la un Duminică neamțul din Poartă, întru care arată că, deosebit din locul ce i-au vândut, stăpânește un pas de l și mai bine din locul mănăstirii Toți sfinții.

Și văzând și ceilalți mahalagii că s-au dovedit că locul este bun mănăstirii, au început a arăta adevărul, zicând că locul este al mănăstiri Toți sfinții și au și dat chirie mai nainte la sfânta mănăstire pentru casele lor. Și întâi, Vasile căpitan, i Pândeles ciauș de lificii, i Neaș pușcaș, i Duminică neamțul din Poartă și o Cătălina mătușa au arătat semnele pe cât zic că știu că au fost stăpânirea mănăstirii pe acest loc.

Și mergând dumnealor veliții dvornici cu toții, l-au și ocolit ace loc după arătarea lor și au pus de l-au sforât și l-au măsurat cu stânj nul domnesc, fiind față toți mahalagii, cât și numitul iegumen, puindu-și și semne la fieștecare trăsură, cu suma stânjanilor, precum cartea dumnealor mai pre larg arată.

Față fiind și unii din parații mahalagii, s-au întrebat ce au a ră punde împotriva și ziseră că fiind unii dintr-ășii vineției dintr-alte părți n-au pomenit să fi dat chirie la numita mănăstire, nici că i-au supă cinevaș până acum, ci au cumpărat unii de la alții case cu zapise, i alte scrisori vechi, ziseră că, nu au.

Deci, fiindcă după sineturile ce să văzu că are sfânta mănăstiri Toți sfinții și părații nu avură nici un fel de semn de sinet la mâna lor să dovedește curat că are acest loc dat danie în mahalaoa Fântăna Boului și, după vreme, s-au cutrupit de cătră mahalagii. Și mai vărto că din chear alegerea dumnealor veliților dvornici, ce au mers la fața locului și l-au dăscoperit prin carte de blestem, ocolindu-l cu trăsuri cu sumă dă stânjeni, puindu-i și semne, după dreptate zicem și noi că întocmai după acea alegere a dumnealor veliților dvornici să urmeze mănăstirea cu stăpânirea și lăcuiitorii ce sănt pe dânsul să să îndatoreze a să învoi cu mănăstirea după pilda altora locuri mănăstirești vecini cu acest loc și după coprinsul ce fieșcare va fi având.

Iar cea desăvârșit hotărâre, rămâne a să face de către înnălțimea ta
1799 octomvrie 1.

Andonie Fotino

/trei semnături grecești, indescifrabile/

Iordache [indescifrabil] pitar

s-au luat taleri trei [taxă].

Preainălțate doamne,

Grigorie spițer, prin jalba către înălțimea ta, an arătat că dupe moartea tată-seu rămăind încărcat cu grele datorii și neavând alt mijloc de plată decât numai o casă părintească, au cerut a i se da voe a-și vinde cu mezat cea casă spre a se putea plăti de datornicii cari-i fac mare siclet.

Cu care jalbă au fost orânduit la Departamentu de Opt spre cercetare, unde cercetându-se s-au îndestulat judecata din tacirul său, i al frate-său, că ar fi binaoa făcută de tatul lor Neculi spițer, pe locul sfintei mănăstiri Văcărești. Și după cum au arătat și chiar Gavril proigumemi Iiumitei mănăstiri, că este binaoa făcută de tatul lor, pe locul mănăstirii și neavând alt mijloc de plată voesc ca să o vânză de mare stinahorie, aflându-se datorie părintească și din "an în an să încarcă cu dobânda banilor.

Și spre a se folosi cu preț mai îndestulat, au găsit judecata cu cale, să aibă voe a o vinde cu mezat. Și au arătat mării tale cu anafora, care întărindu-se cu luminată pecete, mi să poruncește dă către înălțimea ta ca să fac mezatul aceștii binale după obicei.

Următor fiind luminații porunci, am orânduit telal de au strigat la mezat această casă din mahalaoa Scorțarilor : însă sus cu trei odăi și sală, cu două pri[d]voare, jos cu spițerie, în fața podului, însă fără dohtorii, cu patru odăi și tindă, cu curte, cu grajd, i cu șoproș și cu odaie de cuhnie, pe locu sfintei mănăstiri Văcărești, chiria locului pe an talere 56.

Care strigându-se într-azul tuturor de obște, în sorocu cel orânduit al mezatului și atârdisind din mușterii dupe obicei la prețul cel din urmă, au rămas asupra unui Nicolae logofātu cu talere 8000, peste care preț nemaieșind alt mușteriu ca să mai înalțe, nici din cei ce li se cuvin protimisis, nici de alți străini. Și fiindcă s-au mulțumit vânzătoru a i se da cu -acesta, dându-să de știre și sfintei mănăstiri Văcărești. Și s-au lăpădat zicând că nu-i trebuiește, s-au și haraciladisit mezat pe seama numitului mușteriu, drept această sumă de talere opt mii.

Care bani s-au și numărat pe deplin la stărostie. De care, după ce se va scoate telalăcu dupe obicei, la leu *po* bani 6, ceilalți se vor da numitului vânzător prin zapciu cel orânduit ca să plătească de datorie.

Ci fiindcă cumpărătoru au cumpărat de la mezat, să roagă înălțimii tale a i se da și luminată întărire pentru mai bună stăpânire.

1799 noemvrie 12.

Al mării tale prea plecată slugă,

Panait Țigara staroste

[rezoluția domnului]:

Io Alexandru Costandin Moruz voevod i gospodar zemle Vlahiscoe.

Întărim și domnia mea ca să stăpânească numitul Nicolae logofātu, cu bună pace, ca un cumpărător de la mezat, făcut din porunca domnească, plătind și ajutor cutii, după rânduiala.

1799 noemvrie 12.

Arh. St. Buc, Condica domnească nr. 42, f. 94—94 v.
Copie.

fAl Ungrovlahiei arhiepiscop Dosithei mitropolit, adeverez [grecește,

tîncredințez cu acest zăpis al meu la mîna dumnealui Tănaso căpitan Petrescul, că avînd eu un loc părintesc în mahalaua Anthimului dă a mea bunăvoe și cu știrea rudelor mele l-am vîndut dumnealui drept taleri 1 500, adică una mie cinci sute, să-l stăpânească după semnele cele vechi, care să cuprind și în hotărnicia dumnealor boerilor *veli* vornici ce din poruncă domnească au ales acest loc dă cătră vecinii înprejurași. Și s-au găsit stînjeni dă ai lu Șarban Vodă, însă noaă la fața porții șaptezeci și opt și jumătate la mijloc și șaptezeci la fundul dăspre Ilic mahalagiu și una sută treizeci și șase și jumătate, lungul.

După care alege, rămăind mulțumiți și vecinii, au dat înscris, supă iscăliturile lor, puindu-se mart[ori] și doi *vitori* vornici, Neacșul și Ianache, cărei au fost orânduiți la fața locului pentru alegerea locului.

Și priimind toți bani pă deplin în mîna mea, am dat dumnealui acest zăpis, dinpreună cu hotărnicia și adevărta înprejurașilor (fiindcă alte cărți nu mai sînt pentru acest loc), să-l stăpînească în pace dumnealui, copii și nepoții dumnealui, atît dă cătră mine, copii miei și dă cătră tot neamul meu.

Și, pentru mai adivărată credință, am iscălit, ca să să crează
1799 dechemvrie 28.

Theodor [indescifrabil] clucer, adeverez [grecește]
Blie Zaharia [?], martor [grecește]

trecut în condica Mitropolie
Anastasiu logofātu Mitropolie

Arh. St. Buc, Episcopia Argeș, XLVIII—71.
Original, stare foarte bună, hîrtie groasă cu filigran.

Io Alexandru Costandin Moruzi voevod bojiu milostiu i gospodar zemli Vlahiscoe.

Ioniță ișlicaru nerămăind odihnit la această anafora a dumnealui veliților boeri, s-au înfățișat la Divan înaintea domnii mele cu Toncea băcan epitor bisericii Sf. Gheorghe Vechi, i cu Gheorghe *biv treti* logofātu vechil dumnealui *vel* vornic Costandin Știrbei.

Unde făcînd și domnia mea cercetare pricinii, văzum că cererea lu Ioniță este ca plătind și de acum înainte chiria binalii *po* taleri 20 pă an după așezămîntul ce are făcut cu preoții bisericii, să nu fie scos din stăpînirea acei binale. Căruia cerându-i-se să arate zăpis ce are de la mîna preoților cînd i s-au dat lui această bina, prin așezămînt de chirie, i văzum cu leat 1786 octomvrie 26, iscălit de trei preoți ai bisericii, i de Matei Lăcusteanul *biv vel* căpitan și de Ianache Bahtivan cei de atunci epitropi ai bisericii.

În care acest zăpis văzum, că după ce să arată tocmeala și așezămîntul ce au făcut cu Ioniță pentru închirierea aceștii binale la dansul apoi mai jos la sfârșitu zăpisului să coprindă și aceasta, scriind ritos așa

că de să va scula cineva din preoți ca să-l scoată din casă sau din pivniță să aibă să-i întoarcă toată cheltuiala înapoi, fiindcă așa le-au fost așezământul.

Deci, după chiar zapisul de așezământ ce ține loniță în mâinile lui, vedem că este legat, cum de să va scula cinevași din preoți bisericii să-l scoată din stăpânirea binalii să aibă a-și primi cheltuiala și să iasă.

Care această putere, fiindcă au lăsat-o loniță slobodă, la voia preoților, nu poate acum a să înapotrivi la cererea ce fac cei de acum epitropi ai bisericii, spre a-l scoate din stăpânirea acei binale, căci ori preoți sau epitropi bisericii, tot acelaș cuvânt și putere au spre a căuta dreptățile bisericii. Care epitropi ce să află acum la această biserică, fiindcă voesc și cer ca să ia binao din stăpânirea lui loniță, au puterea aceasta după însuși copriinderea zapisului, cum s-au arătat mai sus, și lui loniță nu-i rămâne nici un cuvânt de înapotrivire la aceasta, decât toată dreptatea lui ieste, iarăși după zapis, ca să i să plătească de epitropi cheltuiala ce va fi făcut la acea bina și să iasă afară din stăpânirea ei.

Deci dar, pentru chieltuiala ce va fi făcut loniță la acea bina, poruncim ca cu dreptate și în frica lui Dumnezeu, prin marifetu dumnealor veliților vornici să să prețuiască la fața locului, de epistatul dulgherilor și al zidarilor, în fieșcare lucru după starea în care să va fi aflând acum și suma banilor, pă cât va ieși după dreapta prețuire, hotărîm să o plătească epitropi bisericii dăplin la loniță și așa să rămăie binao pa seama bisericii.

Din care sumă a prețuirii nu are a să scădea nimic, cu pricina ce zic dumnealor veliți boeri printr-această anafora, că s-au folosit loniță câte cu taleri 45, pe tot anul, ce au luat chirie de la alții mai mult peste taleri 20 ce da și el la biserică, căci loniță plătind acei câte taleri 20, chiria ce era tocmit să dea pă an la biserică, era volnic să o închirieze el la alții cu cât de multă chirie, precum nici loniță nu are cuvânt la ceia ce zice, că în vremea răzmeriții, nu numai n-au luat nimic chirie, ci încă s-au păgubit cu plata de la dânsul la omul ce-l pusese dinadins ca să șază în casă să o păzească a nu o dărâma, căci ori de au păgubit, sau de s-au folosit și paguba și folosul al lui este.

Într-acestași chip dar hotărîm și poruncim să să urmeze, cum să coprinde mai sus. Și apoi epitropi vrând să facă vreun schimb, mai cu bun folosul bisericii, vor arăta la presfinția sa părintele mitropolit și la dumnealor veliți logofeți ca să facă anafora, care aceia ieste deosebit în urmă a să depresi, iar acum domnia mea judecăm și hotărîm numai pricina între loniță islicaru cu epitropi bisericii.

1800 martie 16.

L.P.

vel logofăt

f urmează]:

Preainălțate doamne,

Din luminată porunca înălțimii tale, ceauș[u] de aprozi au înfățișat înaintea noastră pă loniță* islicaru de aici, cerând ca în puterea zapisului de așezământ ce are de la mâna preoților ot Sfete Gheorghe

Vechi, iscălit și de epitropi bisericii, după acea vreme, să fie nestrămutată de la mâna lui o casă cu pivniță ot mahalaoa Sfântului Dimitrie, a caria binao au fost a mai sus zisei biserici Sfete Gheorghe, iar locul au fost al răposatei Marii Bălăceanchii. Și acea jupânească încă de când trăia, prin partea sa de danie, l-au dăruit dumnealui vel vornicului Costandin Știrbei.

Care zapis arătându-ni-l loniță islicaru, să văzu cu leat 1786 octomvrie 26, iscălit atât de trei preoți ai Sfântului Gheorghe Vechi, anume popa Ștefan proestos, i popa Gheorghe și popa Nicolae, cât și de epitropi ce au fost mai nainte la biserică, însă Matei Lăeusteanul biv vel căpitan și Ianache Bahtivan. Prin care scriu preoții că avînd sfînta biserică o casă cu pivnița ei dădăsupt în mahalaoa Sf/Dimitrie, au dat-o lui loniță islicaru cu chirie în ani trei, drept taleri 30, ca pă fieșcare an să dea acești mai sus numiți bani, însă într-acestași chip ca putînd ei preoții a o drege, fiindcă era dă tot dăzvălită și păreții stricați, i altele, atunci să aibă să ia această mai sus numită chirie. Iar neputînd preoții să o dreagă și să o învelească, după cum au vorbit, și să va încărca numitul islicar și va, lua-o asupra-și ca să o dreagă și să o învelească, atunci numitul să aibă a le da pă fieșcare an câte taleri 20, tocma, pînă la'numit soroc dă trei ani.

Și la împlinirea sorocului de-l vor vedea ei că să silește, de a drege casa i altele, atunci tot el să aibă a o ținea tot cu această urmare, dîndu-și chiria pă an taleri 20. Iar căt pentru chiria pămîntului să aibă preoții a o da, iar mai sus numit[u] să nu să supere, iar sculându-să cineva din preoți ca să-l scoată din casă sau din pivniță, să aibă a-i întoarce toată chieltuiala înapoi.

Zicînd părășul că după copriinderea acestui zapis, fiind el următor, nu numai chiria au plătit-o pă tot anul preoților, ci și dumnealui vornicului Știrbei, pe doi ani și mai bine, de când s-au făcut stăpân locului. Ci încă și casa i pivnița au dres-o cu a lui chieltuiala și că în al treilea an 1789 judecîndu-se cu epitropi ce vrea să-l scoată, i s-au dat cu hotărîrea judecătii să o ție iar el.

Care anafora să văzu și de noi, coprinzînd, cum că, căt pentru cererea ce o face jăluitoaru să o ție tot el, nu este primită, căci cu aceia să robește lucru bisericii numai cu acea închiriere asemănându-se ca un edic, iar pentru chieltuiala ce să va dovedi că au fost, să cuvine să i să plătească, de-l va scoate din cârciumă, fiindcă, într-acei trei ani trecuți de la răzmiriță, nu ș-au folosit nimic dintr-ânsa, căci toate cârciumile era poprite cu poruncă să nu vînză vin.

Și cu acel cuvânt, în locul acelor trei ani, au ținut-o pînă an și au stăpănit-o nesupărat ani 13 și mai bine. Iar acum Toncea băcan și Hagi loniță epitropi bisericii, făr de știrea lui și a preoților au vîndut această bina la mai sus numit boer stăpănul locului și cere dreptate.

Față fiind și numiții epitropi, răspunse că pivnița să află la o stare foarte proastă, lăsînd-o loniță de s-au stricat, încăt aproape este să cază și că el făcea matrapazlăc, căci o da cu chirie pă an taleri 65 și da preoților numai taleri 20, iar taleri 45 îi rămănea lui.

Și că mai avînd sfînta biserică și alte două prăvălii, care prăvălii fiind vechi, dărăpănate și nedându-le mâna ca să le dreagă, cu știrea preasfinții sale părintelui mitropolit au făcut-o nu vînzătoare precum zice jăluitoaru, ci schimb, pentru că nu s-au prețuit cârciuma ce este pă locul dumisale și să dea dumnealui vornic bani[i] prețuirii, ci au dat prețul

ceilalte prăvălii ce au tocmit-o epitropi[i] să o facă nouă pă locul bisericii la poarta din jos, dând nu numai bina pentru bina, ci dând bina nouă pentru veche.

Și cu toate că binaoa este foarte proastă cum și păreții pivniții povârniți și proptiți în stâlpi și nu fac acele lemne nici taleri 100, dar dumnealui *vel* vornic Știrbei pentru că s-au aflat a fi stăpân locului, îndemnându-l și preasfinția sa părintele mitropolit au dat taleri 300. Și acum în primăvară silit este ca să o dea jos să o facă dă iznoavă, că de nu o va surpa, cade ea singură.

Deci, după însuși zăpis închirierii sale, volnici au fost epitropi[i] a-i lua cărciuma de la mână, pentru că au lăsat-o de s-au dărăpănat, nefăcând vreun dres cu temei, ci numai niște cărpeli. Și bine au urmat de au dat-o la dumnealui vornic stăpânul locului și cu schimb, iar nu vânzare, precum zice jăluitaru, fiindcă dumnealui vornicu nu au dat prețu binalii aceștia ce este pă locul dumisale care după arătarea lor nu face nici taleri 100, ci i-au dat prețul ceilalte binale ce au tocmit epitropi[i] cu meșterii să o facă pă locul sfintei biserici, de la poarta din jos.

Oare nu numai să înțelege chiar schimb bina pă bina, ci de mai mare preț spre folosul sf. biserici și prin știrea preasfinții sale părintelui mitropolit. Dar și chiar vânzare de ar fi fost, iarăși nu să protimisăște jăluitaru, nici alt nimeni decât numai, stăpănu locului.

Și volnic este dumnealui vornic a o stăpâni și a face ce va vrea cu dânsa. Cum și pentru cererea ce face de a ținea tot el, nu are dreptate, că nici în zăpis nu scrie să o ție în toata viața lui, nici au dres-o cu vreun temei, ci numai cărpeli, care și de o dregea el cu vreun temei, iarăși putea să-l scoată preoți întorcându-i chieltuiala după coprirea zăpisului și după coprirea anaforalii *ot* leat 1789, întru care să coprinde, că cu aceasta să robește lucru bisericii, fără a putea să-și aibă folosul când va găsi alt meșteriu să dea mai multă chirie. Și să rădică cu totul stăpânirea bisericii d-asupra lucrului său, asemănându-să aceasta ca un edic.

Pentru că el plătind acei taleri 20 pe an, poate să o dea în urmă la altul cu cât de multă chirie și biserica să fie lipsită dă dreptul ei. Care această coprirea a anaforalii *ot* leat 1789 să vede că s-au și urmat, pentru că el da taleri 20 chirie și lua taleri 65 și nici de dres nu o dregea, pentru care măcar că pentru meremetul ca va fi făcut nu s-ar cuveni a-i plăti, fiindcă s-au folosit din chirie în treisprezece ani și meremetul s-au învechit și acum este iarăși dărăpănată.

Dar, găsim cu cale ca prin dumnealui veliți vornici orânduindu-să maimar-bașa cu dulgheri, i zidari la fața locului, să facă două prețuiri, însă una după starea ce s-au aflat la leat 1786 când i s-au dat cu chirie, a cării stare să dovedește atît din zăpisul închirierii cît și din anaforoa *ot* leat 1789, cum că au fost chiar așa, adică pivnița cu casa ei deasupra de tot dăzvălită și păreți stricați i altele. Și altă prețuire să facă în starea care să află acum. Și din prețul ce va prisosi la starea de acum, scăzând dumnealui cea ce să va găsi cu cale, pentru că s-au folosit pe tot anul cu câte taleri 45 ce au luat mai mult peste chirie, bani ca va mai rămănea să i să plătească jăluitarului. Și dumnealui vornic să stăpânească cu pace.

Iar hotărîrea cea desăvârșită rămîne a să face de către înălțimea ta.

1800 februarie 4.

Dimi[trie] ban	
[<i>indescifrabil</i>]	<i>vel</i> logofăt
[<i>indescifrabil</i>]	<i>vel</i> vornic
„	<i>vel</i> vornic
„	<i>vel</i> logofăt
„	<i>vel</i> clucer
„	<i>biv vel</i> clucer <i>za</i> arie.

Colecția A1. Saint-Georges.

Copie. Condiția de zăpise (1699—1841) a familiei Darvari, doc. 17.

387.

1800 martie 29.

Prea sfinte părinte mitropolit și prea cinstiți dumneavoastră veliți logofeți.

La pricina de judecată ce am avut cu loniță islicaru, în hotărîrea ce s-au dat cu divan prin luminată întărirea mării sale la anaforoa dumnealui veliților boeri, o coprinde ca pentru prețuire să să facă prin marafetu dumnealui veliților vornici, după cum să și urmează de către dumnealui, iar pentru schimb, să coprinde ca vrând noi să facem schimb mai cu bun folos bisericii, vom arăta la preasfinția sa și la dumnealui veliți logofeți ca să să facă anafora ca o deosebită deorie.

După care luminată hotărîre arătăm prea sf. și dumneavoastră, că schimbul este într-aceștia chip, bina cu bina. Adică am dat dumnealui *vel* vornic Costandin Știrbei binaoa a veche a sfintei biserici ce este pe locul dumnealui, lângă Sf. Dimitrie, pe bina nouă, dându-ne adevărat prețul de taleri 300 ce am tocmit cu meșterii să ne facă binaoa nouă, pe alt locul sfintei biserici ce-l are lângă poarta din jos.

Iar căt pentru folos bisericii că este mai bun, este cunoscut lucru, pentru că unde lua taleri 10 pe an de la această bina veche a bisericii, va să să folosească cu chirie întreită și împătrită dintr-aceasta nouă. Apoi și binaoa să face chiar pă locul sfintei biserici în locul ceilalte ce are pe locul dumnealui vornicului, iar nu al bisericii, apoi dobândește și sf. biserica bina nouă, în loc de bina veche.

De care nu lipsim a arăta preasfinții și dumneavoastră, ca după luminata hotărîre să să facă anafora spre a să da și luminată întărirea mării sale de întărirea schimbului.

Și săntem ai prea sf. și ai dumv. prea plecate slugi,

Tonca băcan i Hagi loniță epitropi [bisericii] Sfântului Gheorghie Vechi

Io Alexandru Costandin Moruzi voevod i gospodar.

După pliroforia ce-a dat domnii mele printr-această anafora prea sf. părintele mitropolit și dumnealui veliți logofeți, întărim și domnia mea să stăpânească dumnealui *vel* vornic Costandin Știrbei, prăvălia aceasta cu bună pace.

1800 martie 31.

L.P.

vel logofăt

Preaînălțate doamne,

După luminată hotărîrea mării tale ce este dată la întărirea anaforalii de judecată ce au avut-o numiții epitropi ot Sf. Gheorghie Vechi, făcând cercetare schimbului ce au făcut numiții epitropi cu dumnealui *vel* vornic Costandin Știrbei, dând epitropi o biia de cârciumă veche ce au fost a bisericii și luînd prețul ce au tocmît cu meșterii să facă altă bina nouă pe un loc al sfintei biserici ce-l are despre poarta din jos a Curții cei Vechi, ne-am pliroforisit că schimbu este spre mai bun și mai mare folos al sfintei biserici, pentru că din taleri zece ce lua sfînta biserică pe an, de la numita bina veche a cîrciumii, va să ia de la aceastăaltă bina nouă întreită chirie și mai bine, fiindcă este la mai bun semn [?] și fiindcă .dobîndește sf. biserică, bina nouă chiar pã locul său, în loc de bina veche după locu dumnealui vornicului.

Deci, după luminată hotărîrea mării tale, nu lipsim a arăta, spre a să întări schimbul de către măriia ta prin cea desăvîrșită hotărîre a înălțimii tale.

1800 martie 29.

D. Ungro[vlahia]
/indescifrabil J *vel* logofăt
Scarlat Cîmp[ineanu] *vel* logofăt

Colecția A1. Saint-Georges.
Copie. Condica de zapise (1699—1841) a familiei Darvari, doc. 15.

388,

1800 mai 1.

Adecă eu cel mai jos numit, încredințez cu acest zăpis al meu la cinstită mânia dumnealui dohtorului Costandin.

Precum să să știe că pentru coșarul ce am avut eu făcut de pari oblii, i cu trestie învelit, pe locul dumnealui, de cumpărătoare ot răposata Măriia Bălăceanca, pentru care am fost făcut simfonie ca să-i dau dumnealui chirie pentru acest coșar taleri trei pe an precum însuși zăpisul meu ce este cu leat 1798 mai 20 pe larg adeverează.

Deci fiindcă și cârciuma prin care mergeam la acest coșar s-au luat supt stăpânirea dumnealui vornicului Drăgănescu și nemaiavând loc a merge la acest coșar, nici fiindu-mi mai mult trebuință, am căzut cu rugăciune la dumnealui, ca să-l primească în desăvârșită stăpânirea dumnealui, în taleri douăzeci și cinci. Și dumnealui, după a mea rugăciune l-au primit, luând și eu toți acești bani deplin în mânia mea și nu am a mai cere nimic.

Deci pentru mai adevărată credință am iscălit acest zăpis, cu însuși mânia mea.

1880 mai 1.

Ioan ișlicar adeverez

Și am scris cu zisa numitului Ioniță, fiind și martor

Costandin Polizu [?] șătrar

Colecția A1. Saint-Georges.
Copie. Condica de zapise (1699 — 1841) a familiei Darvari, doc. 8.

389.

1800 mai

Al Ungrovlahiei Dosithei veveios [grecește]

fAdică, eu Dorothei ieromonah, iconomu sfintei mănăstiri Căldărușanii, dinpreună cu tot soborul aceștii sfinte mănăstiri, încredințăm acest zăpis al nostru la mânia dumnealui *biv vel* pitar Gheorghie Predesc i dumneaei pităresii Sandei, soției dumnealui și fratelui dumneaei, Filatache, nepoții prea sfințitului răposat proin mitropolit Filaret.

Ca să să știe că încă fiind preasfințitul în vîiața, la leat 1787 iunie 13, au fost cumpărat o moșiie anume Berileștii, în *sud* Ilfov, de stînje cinci sute douăzeci, de la dumneaei Bălașa postelniciasă, fiica răposat polcovnicului Panait Mănescu, care moșiie au fost făcut-o preasfințitul schimb cu sfînta mănăstire Căldărușani, pã moșiia Dimiieni, ce au fost mănăstirii, de stînje cinci sute cinci, tot în *sud* Ilfov. Și au fost m dat prea sfințitul prosthichiu la mănăstire și alți dooă sute cincize stînje de moșiie, ce să numește la Pătărlage, în *sud* Saac și taleri șapte sute, pentru scoaterea unor odoară ale mănăstirii, ce au fost zăp jite la răposatu mitropolit Gavriil, al Moldovei, precum coprinde și zăp sile. acelor schimburi, după care au stăpânit mănăstirea numitele moși Berileștii i Pătărlagile.

Iar moșiia Dimiieni, după moartea preasfințitului răposat unchiu dumnealor, prin anaforaia dumnealor veliților boeri, ce iaste întărită de măriia sa, preaînălțatul și prealuminatul nostru domn, Io Alexandru Costandin Muruz voievod, împreună cu altă periusiie, s-au dat asupra dumnealor pentru plata datoriilor răposatului.

Iar după aceasta, în trecutul an, viind de la Țarigrad, dumnea stolniciasă Zamfira, ce iaste soră bună cii numita Bălașa vînzătoare Berileștilor, au pornit jalba, cerând protimisis a răscumpăra moși Berileștilor, cu cuvânt că au fost de la părinți și fiind înstreinată, n-știut de vînzarea moșiii. Pentru care, înfățișindu-se și judecându-se și luminai; Divanul mării sale lui Vodă. Din Divan, ai\$ fost orînduiți luminat pitacul mării sale la prea sfințitul părintele mitropolit, i dumnealui *vel* ban Ghica și la dumnealui *vel* vornic Filipescu, ca să m lociască a să face împăciuire atît între dumnealor cu stolniciasă, cît între sfînta mănăstire Căldărușani, pentru ca să lipsască și jurămînt de la mijloc.

Deci, chipzuid preasfințitul si dumnealor boeri miijiocirea •s-au convenit a să urma după dreptate, au găsit cu cale de ș-au luat stolniciasă numita moșiia Berileștii, cu întorcerea banilor cumpărăto răposat părintelui Filaret, ce s-au dat dumnealor nepoților preasfințitului, învoind și pã dumnealor cu mănăstirea, de au dat în locul moși Berileștii, la mănăstire trei sute și unul stînje de moșiie, ce să numeș Portăreasca, lîngă Dimiieni și o prăvăliie aici, în București, pe uli ce merge la Sfînta Vineri, care iaste cumpărată drept taleri una miie cu pămîntul de supt dansa a mănăstirii Sfintii Sava, unde să dă chiriate taleri șase pe an, pentru loc. Și au rămas și prosthichiul ce au fost dat răposatu, adică moșiia ot Pătărlage și banii ce s-au dat pentru odoară a fi tot ale mănăstirii.

însă, fiindcă această moșiie Portăreasca a fost a dumnealui pitar dată de zestre de răposatu, cum și prăvăliia fiind iarăși cumpărată însuși banii dumnealui, rămăne ca pentru acestea să-și ia dumnea moșiie din hotaru ce să numește Fienii Stăvăroaii, care iaste iarăși lîng

Dimiieni, tot de la răposatu, precum să coprinde și în anaforoa ce s-au făcut de preasfințitul și de dumnealor orânduții boeri pentru această madea.

Drept aceia, de acum înainte, să aibă a stăpâni dumnealor această moșie Dimiieni, cu bună pace de către sfânta mănăstire, în veac, cum și sfânta mănăstire să stăpânească numita moșie Portăreasca i numita prăvăliie și prosthieiu.

Și pentru mai bună încredințare, am dat dumnealor acest adevărat zapis, întărit cu iscălitura noastră și cu pecetea sfintei mănăstiri, cum și sfânta mănăstire au priimit asemenea zapis de la dumnealor, întărit cu iscăliturile și cu pecețile dumnealor, rugând și pe preasfințitul părintele mitropolit și pe dumnealor boerii de au întărit cu iscăliturile zapisile acestea, ca să-și aibă toată puterea și tăria pe deplin.

Leat 1800 mai 4.

L.P. Dorothei, iconomu Căldurușanilor, adeverez

Costantin Filipescu *vel* vornic

Dimitrie ban

[rezoluția domnului]:

Io Alexandru Costandin Muruz voievod i gospodar zemli Vlahiscoie.

Dupe așăzământul și învoirea lor, dăm și domneasca noastră întărire, ca să să urmeze și să să păzească întocmai.

Leat 1800 mai 24.

vel logofăt

L.P.

Colecția George Potra.

Original, stare foarte bună, hirtie cu filigran; pecetea domnească, inelară, în tuș roșu; semnătura mitropolitului; pecetea mănăstirii Căldărușani, în tuș negru.

390.

1800 mai 4.

Preaînălțate doamne,

După luminată hotărîrea mării tale ce este dată la întărirea anaforalii pentru pricina de judecată ce au avut la luminat Divan mării tale un loniță islicaru cu epitropii Sfîntului Gheorghie Vechi, am rînduit pã maimar-bașa cu meșteri zidari i lemnari de au prețuit meremetul, ce au făcut numitul loniță islicaru, afară din cătã bina au fost a sfintei biserici Sf. • Gheorghie Vechi, când s-au dat lui cu chirie.

Și arată numit maimar-bașa și cu alți cinci meșteri zidari, i lemnari în scris, că în frica lui Dumnezeu făcând dreaptă prețuire, coprinde meremetul ce au făcut islicarul în starea care să află acum, taleri 60, bani 33, fiind veche, răzemată în proptele, încît de a lăcui om într-însa la o vreme grea, cu puțință nu este.

Care bani orînduitu zapciu împlinindu-i, după luminată hotărîrea mării tale, de la epitropi Sf. Gheorghie Vechi, să-i facă teslim la numitu

loniță islicaru și să fie izbrăniți unul de către altul, rămîind cea d vîrșită hotărîre a să face de către înălțimea ta.

1800 mai 4.

vel vornic

vel vornic

[urmează următoarea socoteală] :

taleri parale

12.	• —	opt tãlpilungul stînjeni trei, care sãnt puse jos la piv pentru sprijineala zidului.
3.	15	trei tãlpi lungul stînjeni 2, # cãte taleri 1, parale
1.	—	patru grinzi, lungul stînjeni 2
	4gã]	14 scînduri cîte parale 23
—	38	25 uluci mari
3,	24	8 grinzi cãpriori, lungul stînjeni 3, cîte parale 18
4	—	o ușã
2	—	<i>ipac</i> altã ușã
4	—	douã ferestre
1	—	o fereastrã micã
—	20	meremetu unii ferestre
7,	20	200 lați, suta cîte taleri 3, parale 30
18	—	1200 uluci învãlișu casi, suta cîte parale 60
3,	20	5 oca piroane, ocoa cãte parale 28
2.	20	10 grinzi proptelile, lungul stînjeni 2, cîte parale 10
4,	20	1000 cue de lați
	20	doi bulumaci propte la peretele casii
6.	24	3600 cue de ulucã, mia cãte taleri 2
2,	10	15 tinichele la papuri, cîte parale 6
	24	3 grinzi tot la papuri
30	—	lucru lemnarilor, de ulucã cîte o para
116,	19	

Lucru de zidãrie

20	—	5000 cãrãmidã pãreți i sobile, mia cîte taleri 4
11	—	20 carã pãmînt
7	—	1000 oca vãru
3	—	apa
20	—	lucru zidarilor
177,	19	
1	—	40 pari obli
2	—	2 carã nuele la un gard
2	—	4 ghiondalice salahorilor

182, 19

121, 26 sã scade douã pãrți, fiind veche, rãzimatã în proptele, de a lãcui om într-însa la o vreme grea, cu puțință nu este.

60, 33 adicã șaizeci și parale treizeci și trei

, Dupã prea cinstit pitacu dumneavoastrã mergînd în fața loc împreunã cu lemnari i zidari, am făcut această prețuire pivniții i locul dumnealui *vel* vornic Știrbei, ce o ținu cu chirie loniță islicaru.

prețuire s-au făcut întocmai după starea întru care să află acum, arătând dreptul adevăr în frica lui Dumnezeu.

1800 mai 1.

Andrei epistat polv. [polcovnic] breslilor
Chircol meșter, i Marin meșter, i Marin ceauș de dulgheri
Antonie vătaf de zidari, i Ivan zidaru

[fiind în legătură cu cele de mai sus, adăogăm și adevărul lui Ioniță Islicaru] :

Taleri 60 și bani 99, după prețuirea ce din poruncă domnească s-au făcut, dregerea casii ce am făcut, avându-o luată în chirie de la preoții bisericii Sf. Gheorghe Vechi, rămăind și eu mulțumit pă această prețuire, era a-mi lua mai sus numiții bani de la epitropii bisericii, dar i-am luat de la dumnealui *biv vel* vornic Costandin Știrbei, prin orânduital zapciu ceauș de aprzi.

Și pentru ca să știe că nu am a mai cere nimic nici de la epitropi nici de la dumnealui vornic, dau această adevărul, ca să fie știut și m-am iscălit.

1800 iunie 6.

Ioniță islicaru

/semnătură grecească, indescifrabilă]

Colecția Al. Saint-Georges.

Copie. Condica de zapise (1699—1841) a familiei Darvari, doc. 16.

391.

1800 iunie 19.

Adecâte noi cei mai jos iscăliți dat-am credincios zăpisul nostru la mâna dumnealui jupanului Gheorghe *sin* Gheorghe.

Precum să știe că având noi o vie pogoane trei în dealul Văcăreștilor, pe moșia sfintei mănăstiri Văcăreștilor, după cum adeverează și zăpisu sfintei mănăstiri. Și fiindcă pană acum, cum am putut o am chivernisit, dar de sănt acum ani doi au rămas paragină. Și să învecinește din sus cu părcălabu Marin și din jos cu Ion croitor.

Deci această vie o am vândut-o dumnealui de a noastră bunăvoe nesiliți de nimenea, în drept bani gata taleri 25, adecă douăzeci și cinci, via și cu o tocitoare.

Deci dumnealui și tot neamul dumnealui să aibă a stăpâni cu bună pace de către noi și de către tot neamul nostru ca unul ce ne-au numărat toți banii în mâinile noastre.

Și când s-au făcut acest zăpis au fost și alți oameni de cinste ce să văd mai jos iscăliți. Și, pentru adevărată credință, ne-am iscălit puindu-ne și degetile în loc de pecete, ca să să crează.

1800 iunie 19.

Eu Voico croitor, vânzător

Eu Marina soția Voicului, vânzătoare

Eu Ioniță *sin ego*, vânzător

Eu Dinul *sin ego*, vânzător

Eu Vasile croitor, martor

Scris de Costandin logofăt cu zisa [dumnealor] și martor

Arh. St. Buc, Episcopia Argeș, XLIX-32.

Original, stare bună, hirtie fără filigran.

INDICE*

A

- X Afendule, căpitan za margine 169, 170
Aga Niță, biserică și mahala 68, 115
* Albă, biserică 177, 344
Albu, fustaș 56
Alexandru, vel stolnic (1681, 1686) 85; vel clucer (1687) 92; vel vornic (1692) 102; vel logofăt (1693) 105; vel vornic (1694-1695) 107, 108, 109; biv vel postelnic (1696) 111
Alexandru Hiaș, voievod 53
Alexandru Vodă, crucea lui 60
Altân (Altin)-Top, ceauș 294, 363
ALMAȘ 64
Andronache, stegar 165
Andronic, căpitan za sarageale (1714) 145
Anthim, mahala 400, 456, 463; mănăstire 57, HSB7 112, 384
Anthim (Ivireanu), mitropolit 133, 135, 142, 143, 144, 146, 148, 149, 151, 155, 420
Anton, vătaf de sătrari 68
%J Antonaclie (Antonie), vel clucer (1741, 1742)
"- 173, 176, 178; vel ban, răposat (1780) 279
Antonie, voievod 69, 72
Apostol, biv treti logofăt, zaraf (1793) 245
Arbut (Chiria), medelnicer, epistat al fabricii de postav 443, 444
ARGEȘ, județ 96
i Arhimandritului, mahala 262
Aristotel 196, 199
Armeanca, nume de femeie 138, 139
Asan (Hasan), vel sluger (răposat 1734), 166
Asan Grigorie, treti logofăt (1798) 439
Athanasie, egumen la m-rea Sf. Ioan 66, 140, 153
Athanasie (Tanasie), staroste de neguțatori 202
Avram, arhiepiscop al Ierusalimului 262

B

- Babeje, m-re 58
Badea, vel postelnic (1660) 59; vel clucer (1662) 60; vel sluger (1666) 63; vel vornic (1686) 89

* S-au cules cu aldin l nume de persoane, mahalale, hanuri, mănăstiri, biserici, etc. s-au cules cu VERZALE: țări, regiuni, plăși, orașe, sate, riuri, dealuri, moșii etc.; s-a cules *cursiv*: glosar. Nu au fost cuprinse în *Indice* cuvintele București și Ungrovlahia care găseșc foarte des.

- Bahar, nume de băiat 434, 449
Balamuei, schit 183
Balasache Grigorașco, vel spătar (1783) 303
311
Banu, m-re 70
Barbu, vel comis (1674) 75; vel postelnic (1681) 85; vel vistier (1681) 85; paharnic, fiul lui Drăgușin vistier 128; biv vel sluger (1742) 176
Basarab Vicolae, vel logofăt (1797) 438, 443
Bălăceanu, mahala 181, 197, 228, 230, 303
Bălăceanu Badea, vel vornic (1678, 1681) 84, 85
Bălăceanu Ion 201 - 206
Bălăceanu Ilinca 201
Bălăceanu Măria 201, 389, 390, 391, 433, 443, 465, 468
Bălăceanu Mihai 201
Bălăceanu Safta 201
Bălăceanu Smaragda 201, 202, 206
BĂLCEȘTI, moșie in jud. Ilfov 332
Băleanu Constantin, biv vel stolnic, martor (1726) 161
Băleanu Grigore, postelnic (1687) 91, 123; vel sluger (1712) 141; (Grigorașcu), vel stolnic (1763) 222; vel logofăt (1781, 1784, 1786) 295, 308, 311, 318, 321, 333, 335, 339; vel stolnic (1795) 407
Băleanu Ion, logofăt za vistierie (1755) 201
Băleanu Ioniță, paharnic (1687) 91
Băleanu Matei 160
BĂNEȘTI 83
Bărbătescu Mihai, biv vel comis (1741, 1742) 174, 176; biv vel paharnic (1746) 184, 201
Bărbătescu Mihai, biv ceauș za aprozi, fiu vel paharnicului Mihai B. (1782) 295
Bărbătescu Ștefan, fiul vel paharnicului Mihai B. 296
Barcă, vel medelnicer 169
Bărsescu Neculae, vel stolnic (1775) 253
Băștiu Gheorghe, armășel 275
BĂZGĂ 62
BELGRAD (BELIGRAD) 63, 108
Benjeseu Stancu, martor 128
Berileseu Stoica, agă 65

BERILEȘTI, moșie în jud. Ilfov 469
Berlescu Dinu, postelnic 399
Biserica Albă, mahala 171
Biserica Doamnei, mahala 238
Bîrșescu Matei, paharnic (1687) 81
Biejoiana Bălașa 223, 224
Bobe, vătaf de dorobanți 57
Bogdana, țigancă 126
BOITA, localitate cu lazaret (1766) 237
Bojoagă Marin 62
Bojin, țigan 59
Bojoreanu Barbu, biv vel sluger, martor (1715) 146
Bojoreanu Serban, vel vistier (1704, 1712, 1715) 128, 141, 148
Boldescu Iane, neguțator din Buzău 169
Bolun Dragomir, călăraș 56
Boreea, preot, clisear domnesc 53
Bosnă, papistasul 220
BRĂILA 370
Brăiloiu Barbu, vtori logofăt 133
Brăiloiu Constantin 177; clucer 384
Brăiloiu Cornea, vel paharnic (1692—1695) 95, 102, 104, 105, 107, 108, 109; vel ban (1696) 111, 114, 116
Brăiloiu Dumitrașcu, vel căpitan de Gemeți, ginerele Măriei Milescu 152
BRAȘOV 154
Brătășanu Ioniță, postelnic (1748), ginerele-doctorului Dumitru 185
Brătășanu Preda, logofăt (1680) 82
Brătășanu Profira (Pulheria) păhârnică, fiica lui Antonache mare ban 276, 278, 279, 280
Brătescu Constantin, ginerele lui Chiriță Doicescu 276
Brezoianu, mahala 220
Brezoianu Dimitrie, sărdar (1792) 376
Brezoianu Fiera, biv vel vistier (1746) 184
Brezoianu Pătrașcu, vel sărdar (1708, 1713) 133, 144
Brîncoveanu Constantin, vtori logofăt (1677) 80; vel spătar (1686) 89; voievod 100, 101, 104, 106, 107, 112, 113, 115, 116, 122, 132, 135, 136, 140, 272, 273, 274, 282, 283
Brîncoveanu Constantin, beizadea, martor (1704) 128
Brîncoveanu Constantin, vel clucer (1746) 184; vel logofăt (1748) 190; vel spătar (1753, 1755) 201, 209; vel logofăt (1755, 1758) 206, 212, 213
Brîncoveanu Manolache, vel clucer (1776) 255; vel logofăt (1779-1783) 272, 275, 292, 304, 308, 311, 367, 371, 372; biv vel logofăt (1786) 322, 327, 328, 361; vel vornic (1793, 1795) 383, 407, 411
Brîncoveanu Nicolae, vel vornic (1777) 268; vel vistier (1783, 1784, 1786, 1793) 307, 308, 311, 315, 321, 327, 330, 332, 335, 339, 382, 383; vel ban (1795) 401, 411; vel logofăt de Țara de Sus (1797) 438
Brîncoveanu Preda (1677) 79
Brîncoveanu Ștefan, beizadea, martor (1704) 128

Broșteni, mahala 114, 117, 120, 164, 275, 316, 317, 340, 393, 436, 450
Buceanu Neagoe, logofăt 162
BUCSANI 63, 82
BUCOV, moșie 310, 366, 446
Bueșnescu Sandu, vel stolnic (1748) 213
Bucureșteanu Radu, pitar 80; Toma, biv vel armaș (1677) 80
BUCUREȘTIOARA (Căcaina) 76, 84, 110
BUDEASĂ, localitate 62
Bunea, vel armas (1695) 108; vel vornic, martor (1715) 148
BUZĂU 169, 178, 249, 258
Buzescu Preda, ban, ginerele vistierului Golescu Andrei (1696) 113
Buzinca, clucer (1660) 59

C

Caimata, mahala 400, 414
Căldărușani, m-re 469
CALEA MEHEDINȚILOR 60, 69, 172, 173
Călinescu Anthim, monah 185
Călinescu Toma, vătaf de paharnicea 271
Calinic, episcop Buzău (1776) 263, 303
Calița, fiica lui Drăghici Cantacuzino vel spătar 163
M[^]anache, sărdar 296, 297; Răducanu, fiul sărdarului. Canache 297
Cândescu, vel clucer (1755) 209; vel logofăt (1764) 227, 228, 229
Cândescu Mihalcea, vel pitar (1692) 102; vel stolnic (1693) 105; vel comis (1694, 1695) 107, 109
Canela, ceauș agiesc 413, 495; paharnic (1765) 233
Caneles [Canela?] Gheorghe 163
Cantacuzino Constantin, stolnic (1690) 96
Cantacuzino Drăghici, vej paharnic (1660, 1662) 59, 60; vel spătar (1667, 1668) 65, 67; amintit 163
Cantacuzino Iordache, vel eămăraș (1704) 128
Cantacuzino Matei, vel armaș (1729) 162; biv vel ban (1741, 1742) 173, 176; vel paharnic (1752, 1755) 197, 209; amintit (1798) 441
Cantacuzino Mihai, vel postelnic (1669) 70; vel spătar (1681-1709) 85, 102, 105, 107, 109, 111, 114, 116, 134, 278, 308, 365, 422, 445; vel comis, martor (1715) 148; vel vistier (1755, 1758) 209, 213; vel logofăt (1763) 222; vel vistier (1764) 227, 228
Cantacuzino Păuna, soția lui Matei C. mare armaș 162
Cantacuzino Pîrvu, vel logofăt (1767) 240; vtori logofăt (1674) 75
Cantacuzino Radu, vel comis (1712), 141; Răducanu vel clucer (1764) 227

Cantacuzino Șgrban, vtori logofăt (1660, 1662) 59, 60; vel postelnic (1667) 65, 67, 68; vel spătar (1669, 1672) 70, 73; voievod 84, 85, 86, 89, 90, 94, 116; 207; vel postelnic (1694) 107, 109; vel comis (1692, 1696) 102, 105, 111, 114; biv vel paharnic (1704) 128; vel vornic, martor (1708) 133
Cantacuzino Ștefan, vel spătar (1712) 141; voievod 145
Cantacuzino Toma, vel logofăt (1694) 107, 110, 111, 114, 116; vel spătar (1708) 133; vtori logofăt, fiul beizadelei Gheorghe a lui Șerban voievod 207
Cantemir Măria, născută Cîmpineanu 270
CĂPTĂREȘTI, sat pe riul Neajlov 63
Cara Mustafa, vinde casa în mah. Popa Rusu 161
CARACAL 369
Caragea Constantin, vel hatman (1795) 407, 411
Caragea Nicolae Constantin, voievod 303, 304, 305
Caragea Iordache (Iorgache, Gheorghe), vel pitar (1755) 209; vel stolnic (1764-1767) 227, 228, 233, 240
Caragea Scarlat, vel postelnic (1775) 253
X Caragie Niolachi, vel postelnic (1763) 222
Caramanlău Dumitrache (Dumitrașco), vel postelnic (1692—1696) 102, 105, 107, 109, 111, 114, 116
Cărpînca Măria 245
Cărpinișanu Iordache; postelnic (1762) 220
Cărpinișanu Matei, paharnic (1762) 220; vtori pitar, cumnatul lui Dumitrașcu Doicescu 276
Cărpinișanu Pană, căsătorit cu Dumitrana Doicescu 276
Cartojan Radu 82
CARTOJANI, sat în jud. Vlașca 81, 83, 86
Catargiu Constantin, vel clucer (1763) 222
Cătunariu Drăghici, unchiul lui Cernăianu Coandă căpitan 133
CĂZĂNEȘTI 68
Cazolis Ioan, venețianul, martor 137
Ceaș David, mahala 297, 353
Cernăianu Coandă, căpitan 132, 133
Cernăianu Vasile, martor 133
CERNEȚI 152
Cernica, vornic (1681) 84, 85; clucer (1686) 89
Chesarie, episcop Buzău 252; episcop Rîmnic 296
Chirea, vel stolnic (1660) 59; vel logofăt (1678) 60, 81
Chirii, mitropolit de Ianina 114
Chiriță, logofețel de divan (1798) 425, 440, 448
Chîru Ioan, neguțator 237
Cincu Ianache 237
CIOCĂNEȘTI 82
Ciorogărlău Constantin, vel sluger (1692—1696) 102, 105, 107, 110, 114
Ciorogărlău Matei, vel vistier (1692) 102, 105
CIUMEȘTI, moșie în jud. Argeș 96

CÎMPINA 158
Cîmpineanu Calița, fiica lui Drăghici Cantacuzino 164
Cîmpineanu Pantazi, vel paharnic (1758) 21
Cîmpineanu Pîrvu, căpitan 164
Cîmpineanu Scarlat, vel logofăt (1799 — 1800) 458, 468
CÎMPULUNG 158, 178
Climent, episcop Rîmnic, răposat în 1782 305
CLINCENI 144
Coeorășeu Vlad, vel logofăt (1681) 85; Iane logofăt (1692) 99, 100; Constantin, biv vel sluger (1766) 235
Codreni, mănăstire 163
Colpoviei Toma 402
Colțea, vel comis (1660). 59; clucer 134
Dumitru 165
Colțea, mahala 279
Colțea, mănăstire 158, 254, 276, 278, 308, 365, 422, 423, 429, 446
Coman, egumen la m-rea Sf. Ecaterina (1734) 166
Comăneanu Radu, vel comis (1741) 175; Măria 184
Constantin, vel postelnic (1645) 54, 55; vel spătar (1715) 149; vel comis (1777) 270
Constantin, dascăl slovenesc 231, 253, 285, 326, 365, 417
CONSTANTINOPOL 93
Coștescu Constantin, vtori logofăt (1712) 141
Copăceanu Dumitrașcu, logofăt (1674) 75
Corbeanu Constantin, vel pitar (1694, 1696, 1697) 107, 114, 116; Vintilă, vel ban (1692) 102
Corbu Iuga, neguțator 65
Corcodel Radu, stolnic din Bucsani 63, 82
CORFU 214
CORNĂȚEL, sat în jud. Ilfov 187, 188
Cornea, vel ban, martor (1704) 128
Cosma* episcop Buzău 290
Costandie, episcop Buzău 416
Costescu Constantin, șătrar (1767) 238
Costia, vel postelnic (1662) 60
Cotroceni, mănăstire si biserică 91, 94, 106, 187, 208, 246, 386, 400
Cozma, mitropolit 342, 348, 349, 358, 417, 418
CRAIOVA 131, 178, 251, 258
Crăciun, căpitan erbar (1732) 165
CRĂNGU, sat în jud. Saac 155
Crăstea, vel vistier (1686) 89
Crețulescu, mahala 350
Crețulescu Constantin, vel spătar (1748, 1752) 190, 197; vel ban (1758, 1763) 206, 212, 222; vel vornic (1789) 343
Crețulescu Iordache, vel eămăraș (1702) 124; vei agă (1708) 133; vel postelnic (1712) 141; vel vornic (1741) 173; biv vel vornic, răposat (1755) 207
Crețulescu Istrate, vel clucer (1781) 295
Crețulescu Manolache, vel comis (1775) 253; vel logofăt (1712) 364, 368, 371; vel vornic de Țara de Sus (1793, 1797, 1798) 383, 421, 424, 438, 448, 453

Crețulescu Matei, biv vel paharnic (1780) 286
Crețulescu Radu, vel logofăt (1666-1669) 63, 64, 67, 68, 70 ; vel vornic (1672, 1674) 75, 76 ; vel clucer (1702) 124 ; vel **stolnic** (1742) 179, 181 ; vel clucer (1753) 201
Crețulescu Theodorache, vel sluger (1798) 448
Crețulescu Toma, vel clucer (1752; 197 ; vel **ban** (1764, 1765) 227, 233
CREȚULEȘTI, sat 331, 342
CRICOV, rin 349
Curuia, vel paharnic (1678) 81
Curuțoae Sanda, vinde casă 242
Cuțar, neguțător, ginerele lui Tatu (Tatov) neguțător 58, 65, 68

D

Damaris Ioan, vel vornic de Țara de Jos (1797) 421, 424, 443
Daueiu, vel armaș (1686) 89
Daniil, arhimandrit, egumen m-rea Golțea 430 ; egumen m-rea Cotroceni 187 ; mitropolit 157, 161
Dănilă, stolnic, neamțul 106, 107
Darvari Constantin, doctor 455, 468, 469
Dărzean Stan, căpitan 280
DEALUL IZVORANILOR 62
DEALUL SCĂENILOR 202, 203
DEALUL VĂGĂREȘTILOR 472
Dedulescu Iordache, vistier (1704) 128
Deleanu Grigorie, arhimandrit 264
Despa, soția lui Ilie Știrbei 193
Dîieul, vel spătar (1645) 55 ; vel logofăt (1704) 128
Dimian, egumen m-rea Nucetu (1704) 145
Dintr-o Zi, biserică 127, 453 ; mahala 129
Dionisie, egumen m-rea Sărințar (1692) 101 ; patriarh al Constantinopolului (1688) 93
Dîmboviceanu Iane, vel clucer za arie 190
Dimboviceoara, braț al Dîmboviței bucureștene 294
DÎMBOVIȚA, județ 360, 401
DÎMBOVIȚA, rîu 66, 71, 81, 101, 102, 104, 105, 112, 113, 123, 126, 131, 132, 262, 274, 275, 276, 282-284, 288-290, 294, 297, 416, 425, 449
Doamnei, biserică 95, 187 ; mahala 86, 87, 458
Doboș Mihai 58
Dobre, vătaf za pușcărie (1672) 77
Dobriceanu Matei, pitar (1706) 130
Dobrin, arcariu 129
Doicescu **Calița**, fiica lui Ghirică Doicescu 341
Doicescu Chiriță 278, 341
Doicescu Dumitrana 276; Dumitrașcu 276
DOLJ, județ 369
Domnița Bălașa, mănăstire 267
Boslthie, episcop Buzău 373
Dosithie (Dosithe), mitropolit 394, 417, 419, 432, 438, 456, 457, 458, 463, 468
Dosithie, patriarh al Ierusalimului (1689) 95
Drăgănescu, vornic (1800) 468

Drăghia, căpitan 82, 83
Drăghici, vel **spătar** (1666) 63
Dragna, soția **preotului** Ion 168
Dragomir, vel vornic (1645) 55 ; iuzbașa, fiul lui Cernica vornic 84, 85 ; biv treti vistier 434
Dragostin, fiul lui Patru iuzbașa 147
Dragotă, județul orașului (1667) 65
Drăgușin, vel paharnic (1645) 55 ; vistier 128
Drugănescu Scarlat, vel stolnic (1783) 308, 311
DRUMUL BROȘTENILOR 275
DRUMUL FIERĂSTRĂULUI (Herăstrău) 190
DRUMUL MEHEDINȚILOR (Calea Rahovei) 179
DRUMUL MOGOȘOAIEI 190
Duca, voievod (1674, 1677) 74, 80, 81
Dudescu Constantin, vel logofăt (1741, 1742) 174, 176, 177 ; vel ban (1748) 190 ; vel vornic (1752) 197 ; vel logofăt (1765) 234
Dudescu Evpraxia (Pracsia), soția logofătului • Radu Dudescu 61, 62, 88
Dudescu Măria, domniță, soția lui Gonstantin Dudescu (1757) 211
Dudescu Nicolae, vel paharnic (1753) 201, 206 ; vel vornic (1755, 1757) 209, 211 ; vel clucer (1758) 213 ; vel vornic (1767) 240, 253 ; biv vel vornic (1776) 262 ; vel ban (1781) 295 ; biv vel logofăt (1784) 312
Dudescu Radu, logofăt (1665) 61, 62 ; postelnic, martor 123 ; vel paharnic (1712, 1713) 141, 143 ; vel logofăt, martor (1715) 148
DUMBRĂVILE, sat 65
Duminecă, neamțul de poartă (1777) 269, 461
Dumitrache, biv vistier (1776) 263
Dumitrașco, vel stolnic (1666) 63 ; stegar de aprozi (1667) 66 ; vel agă (1741) 175
Dumitru, județul orașului București (1634) 53 ; medelnicer (1777) 263
Dura, neguțător, grădina lui D. (Gismigiu) (1692) 102
EFES 262
Emanuui, protopop al Bucureștilor (1748) 186
Enii, mahala 295
Enzenberg* Carol, baron de (1725—1810), feldmareșal austriac (1790) 348, 349
Evstratie, vtori vistier (1645) 55
Fariaraoglu laneu, baș buluc-bașa (1753) 197
Fațatan Dumitru, martor 225
FĂGĂRAȘ 64
FĂLCOI 119

T'ăleoianu Catinea 401 : **Dimitrache**, vel stolnic (1781) 295 ; **M.ateij**, vel vornic (1794) 401 ; **Matei**, vel logofăt al obiceuirilor (1798) 448, 453 ; **Nicolae**, biv treti logofăt (1793, 1794) 384, 385, 401 ; **Preda**, logofăt (1680) 82, 83 ; **Scarlat**, postelnic (1762) 220
Făreășanu Barbu, vel pitar (1693) 105 ; C o - stantin 138 ; Iordache 138 ; Mihai capitali 138 ; Toderășco 138
Fărâmiță Linca (Liica) 99, 139, 141
Fiera, logofăt, fiul lui aga Jupa din Mîrsa 82, 83
Filaret, episcop Rîmnice (1783) 305, 321
Filaret, mitropolit 200,*202, 378, 460
Filipescu **Constantin**, vel clucer (1783) 308, 311 ; vel postelnic (1786) 321, 330, 335, 339 ; vel logofăt de Țara de Sus (1797) 421, 424, 425 ; vel vornic (1796, 1800) 453, 470
Filipescu **Nicolae**, vel logofăt (1786) 321, 330, 335, 339 ; vel vornic (1793) 383 ; vel logofăt (1794, 1795), 391, 407, 411
Filipescu **Paan [Pană]**, vel vistier (1660) 59 ; Pană, vel logofăt (1775) 250, 252, 253 ; vel vornic (1779, 1781) 273, 283, 294, 295 ; vel ban (1782, 1792) 303, 364, 367, 371 ; Pîrvu, vel vornic (1777) 268
FILIPEȘTI, sat în jud. Prahova 91, 92
FIȚA, sat și mănăstire în Rumelia 113
Fîntina Boului, mahala 264, 268, 287, 289, 460, 461
Fiorea, dascăl slovenesc 193, 194, 197, 228, 233
Florescu Ioan, vel clucer (1792) 201, 240, 364, 368, 371
FOCȘANI 120, 178, 431
Fota, zălariu, scrie și doc. (1695) 110 ; pîrcălab de curte (1709) 135, 136
Potaehi Dimitrie, vel paharnic (1764, 1765) 228, 233
Geauct **Iordache**, stolnic (1753) 201
Geanit (Geau) Lascarache, vel comis (1753) 201, 209
Geaniolo Constantin, vel paharnic (1775) 253
Geanoglu Dimitrie, comisar al Văpselii de verde 90 «
Geneia, nume de fată 434, 449
Ghenadie, egumen m-rea Argeș 152 ; egumen m-rea Sf. Ioan (București) 416
Gheorghie (Gheorghie), vel ban (1666) 63, 65, 67 ; vel comis (1666—68) 63, 65, 67, 68 ; vel paharnic (1669) 70 ; șufar 141
Gheorghită, logofăt de taină 215
Ghraslm, egumen m-rea Sf. Ecaterina (1670) 71
Gherghie, vei ban al Craiovei (1674) 75
Gherghina, județ al orașului 56, 65, 66, 68, 69, 70, 80, 101
GHERQHITA-78, 129

Ghervasia, călugăriță 126
Ghețea Anastase 317
Ghîația (Ghețea), vel stolnic (1667, 1668) 67 ; vel **clucer** (1669, 1673) 70, 73
Ghica Costache, vel **logofăt** (1793) 383, 384 ; vel vornic (1795) 401, 411 ; vel vistier 411
Ghica Dimitrache, vel **comis** (1752) 197 ; vel paharnic (1753) 201 ; vel spătar (1754, 1758) 238, 239, 240 ; vel ban (1775, 1783-84) 1798, 308, 311, 321, 330, 335, 339, 411
Ghica Gheorghie (1660) 59
Ghica Grigorașeu (Grigorie), vel comis (1754) 190 ; vel **logofăt** (1761) 219 ; vel **clucer** 411
Ghica Grigore, voievod 59, 60, 61, 74, 113, 188, 189, 190, 191, 194-196
Ghica Matei, voievod (1752) 195, 197 ; vel spătar (1763) 222
Ghica Scarlat, vel comis (1781) 295 ; vel logofăt (1793) 383 ; vel vistier (1797-98) 438, 453
Ghica Scarlat Grigore, voievod (1758, 1760) 212, 213, 234/235, 238
Ghincea, vel sluger (1678) 81
Ghinea, vel postelnic (1681) 85 ; biv vel clucer (1686) 89
Ghindură Gherghie, aprod 62
Ghiurca Petrache Râmniceanu, scrie doc. (1786) 321
Ghiurginca Ana, vinde casă 230
GIULEȘTI, sat 330
GIURGIU 72, 188
Giurgiu, țigan 133
Glavaciog, mănăstire 131, 222
Gligorie, ceaprazar domnesc 146
Golescu (Golescului), mahala 227, 246, 337, 388
Golescu Ancuța, fiica lui Radu G. 103
Golescu Andrei, vistier, socrul lui **Prodan** Buzescu ban 103, 113, 140
Golescu Dumitru, spătar, fratele lui **Andrei** G. 103, 140
Golescu Nicolae, vel stolnic (1797) 438
Golescu Radu, vel comis (1692, 1697) 103, 113 ; vel clucer (1708) 132, 133 ; vel vornic (1712, 1715, 1716) 141, 148, 152 •
Golescu Radu, vel pitar (1776) 263 ; vel paharnic (1781) 295, 312 ; biv vel clucer (1787) 339 ; biv vel logofăt (1793) 384 ; vel vornic al obștirilor (1797, 1798) 424, 424, 427, 429, 438, 448, 453
Golescu Zoița, fiica lui Radu G. 103
Golumbeanu Stoichița, paharnic (1697) 117
Gorgan(i), biserică, mahala 112, 216, 243, 244, 282, 283, 354, 416
Grara (vezi **Vlădii**)
Grădișteanu Manolache, vel vornic al patru (1795, 1798), 407, 411, 448, 453
Grăjdian, pitar (1684), fiul lui Mircea spătar din Prajba 81, 83, 86, 87
Grăjdana, soția preotului Stoica 92
Grăj4anu Bunea, biv vel comis (1708) 113
Greaca Măria, vinde casă 198
Greceanu (Greeianu) Alexandru, vel sărăcuțar (1767) 240 ; biv vel stolnic 453

Greceanu Barbu, vel agă, martor (1715) 148
Greceanu Ecaterina, vorniceasa 416
Greceanu Ene, portar 264
Greceanu Constantin, vel căpitan za Cerneți (1708) 132; vel șătrar, martor (1713) 144
Greceanu Drăghici 201
Greceanu Grigorie (Grigore), vel sărdar (1729) 163; vel vistier (1741) 174, 176, 177; vel vornic (1748) 186, 190; vel paharnic (1798) 448, 453
Greceanu Ioan, medelnicer 454 ; **Ionită**, stolnic 461
Greceanu Măria, 161, 264, 268, 460, 461
Greceanu Scarlat, vel logofăt (1778—1781) 272, 273, 289, 290; vel vistier (1781, 1782) 295; biv vel logofăt (1786) 327, 333 ; biv vel vornic 453
Greceanu Șerban, vel vistier (1694, 1700) 107, 109 , 111, 114, 116, 123 ; vel logofăt (1712) 141 ; vel medelnicer (1766) 235
Greci, moșie 160 ; mănăstire 386 ; biserică 65, 202, 203
Grigorașco (Gligorașco), vel ciohodar (1708) 131, 132
Grigorie, biv vel sărdar (1*726) 160, 161
Grigorie, egumen m-rea Cotroceni (1746) 184 ; la m-rea Mihai Vodă (1741) 67, 69, 71, 171 ; la Sărindar (1688) 94
Grigorie, mitropolit 209, 217, 229, 232, 234, 252, 254, 264, 274, 289, 291, 295, 296, 303, 314, 317
Grigorie, spișer, fiul Neculi spișer 462
Guliano Ionită, vel pitar (1758) 213 ; vel clucer (1764, 1765) 228, 233
Guliano Toma, vel paharnic (1748) 190, 201
GURA VĂII 172, 174, 176, 177, 179, 181
Gurban, preot 340

II

Hagi Chiriac, staroste de neguțatori (1782) 305
Hagi Constantin, pircălab de la Filipești (1687) 91
Hagi Dumitrache, biv vel sluger (1782) 301
Hagi Mehtupciu, sluger (1783) 307
Hagi Mihalache, vel pitar (1792) 368, 371
Halepliu Ianache, vel sluger (1748) 190
Hamid Aga, șeful ienicerilor de la palatul sultanului 98
Hangeri Constantiu, voievod 440, 441, 443, 445, 448, 453, 455, 458
Hangerli (Hangerliu) Dumitrache, vel comis (1795) 407, 411
Hangerli Nicolae, vel hatman (1793) 383
Hanul Constantin Vodă 229
Hanul Papazoglu Dimitrie 332
Hanul lui Piper 266, 267
Hanul Șerban Vodă 230, 263, 313, 317
Hanul lui Zamfir 218, 225
Hava, soția lui Cara Mustafa 161
Hina Iorgache 342
HOLBEȘTI sat în jud. Vlașca 63

Hoțea, fiul lui Cara Mustafa 161
Hrisoscoleu Euaeche (lanache), vel postelnic (1748) 190 ; vel ban (1767) 240
Hziza (Hrizea) Radu, vel vistier (1669, 1678, 1680) 70, 81, 83 ; biv vel clucer 123 ; vornic 128 ; vel vornic ot Tîrgoviște (1715) 148
Hurez, mănăstire, 126, 127, 13i, 349

I

Iacov, clucer ot Cernaia 55
IALOMIȚA, județ 89, 341, 348
Iamandi, chiurciu-bașa 166
Ianache (Ianachi, Ianachie), vel vistier (1666—1668) 63, 65, 67; treti armaș 83 ; polcovnic 184; vel sluger (1758) 213; vel postelnic (1767) 240 ; logofăt za taină (1783) 311
Ianăș (Ianoș), biv vel jitnicer (1678) 81 ; staroste de neguțatori (1696) 113
Ianc, vâtaf za aprozi (1697) 115
IANINA 113, 114
Ianuț, staroste de neguțatori 143
Ibraem Cilibi, neguțator turc 155
Ibriam, odobas, vinde casă 198
IERUSALIM 262
Ignatie, egumen m-rea Nucetu (1712) 139, 141
ILFOV, județ 187, 332, 469
Ilieș, vel armaș (1715) 148
Imari, vel paharnic (1713) 222
Ioan, arhimandrit, egumen m-rea Hurezu 126, 131, 132
Ion (Ionașco), vâtaf de brașoveni 82, 83
Ioanichie, egumen m-rea Radu Vodă (1779) 274
Iordache, vel sluger (1660) 59; logofăt za visterie 166 ; vel stolnic (1765) 234
Iorga, vel sluger (1696, 1697), 111, 114, 116 ; Iorga Ismail, biv staroste (1715) 148 ; staroste de neguțatori (1777) 263
Iosif, egumen m-rea Argeș (1684) 85 ; episcop Argeș 416, 418, 456 ; episcop Rîmnic 348, 349
Ipsilant(i) Alexandru, voievod 248, 252, 254, 257, 263, 265, 268, 271, 275, 284, 285, 289, 292, 295, 415, 418, 419, 421, 422, 425, 427, 430, 432, 434, 438
Ipsilant Athanasie, vel spătar (1764—65) 227, 228, 233
Isar, logofăt, scrie doc. *1696, 1700) 111, 123
Iudita, țigancă 133
Iuliano Theodorache, vel paharnic (1792) 364, 368, 371 ; vel clucer (1797-98) 421, 425, 438, 448, 453
Ivasco, vel stolnic (1670) 71 *
Izvor, mahala 459
Izvoranu Radu, vel stolnic (1696, 1697, 1700) 114, 116, 123

Jianu Evodoehia, polcovniceasa 425

Lascarache (**Lațcar**), vel postelnic (1674) 75; vel spătar (1678) 81
 Xațearina, soția lui Hristea ceauș 265
JLăeeanu Radu, biv vel vornic (1789) 343
Lăeusteanu Dumitrache, vel sluger (1792) 368 ; Matei, biv vel căpitan 463, 465
Leea, bărbier 56
Lefter, vel șufar (1694) 108 ; vornic 142, 151, 152
Leftera, soția lui Grozea măcelarul 164
Leontie, năstavnic m-rea Argeș, 54, 57 ; egumen m-rea Sf. Ioan 75, 114
Lerardeanii State, paharnic 155, 156 ; Stroe, vel vornic (1696, 1700) 114, 116, 119, 123
LICHIREȘTI 310
Lipcanilor, mahala 428
Lueache, vel postelnic (1795) 407
Lucaci, mahala 165, 439
Ludescu Stoica, logofăt (1672) 76, 138
Lulea Filip, arnăut 289, 290
Lungu, dascăl „școlășu” 168
Lupu (Luppu), dascăl slovenesc 171, 193, 194

M

Manolache, vel postelnic (1667) 65 ; vel paharnic (1668) 67
Mânu, vel ban (1600) 59 ; staroste de neguțatori (1667) 65
Mânu Alexandru, vel spătar (1792) 364, 368, 371
Mânu Dimitrie (Dumitrache), vel postelnic (1793) 383 ; vel spătar (1795) 407
Marco, egumen m-rea Mihai Vodă (1656) 57
Mares, vel vistier (1662) 60 ; vel vornic (1666—1668) 63, 65, 67 ; vel ban (1669, 1672) 70, 73
Măria soția lui Serban Cantacuzino voievod (1684) 86, 87/95
Marica, soția paharnicului Staico Merișanu 128
Marin, copil din casă (1787) 339—340; staroste de bărbieri 228; zugrav 130, 131
Matei, vel sluger (1667-68) 65, 67 ; vâtaf de trîmbițași (1780) 280
Matei Basarab, voievod 53, 54, 55, 56
Matraca Ghinea 93, 96
Mavrocordat Gherghie (Gheorgaehie), vel spătar (1781) 295 ; (1797) 421, 425, 438, 448
Mavrocordat Iordache, vtori logofăt (1775) 253
Mavrocordat Nicolae, voievod 153, 155, 156
Mavrocordat Nicolae, vel spătar (1798) 453
Mavrodin Iordache, biv vel vistier (1767) 240
Mavrogheni Costache, vel spătar (1786) 330, 335, 339
Mavrogheni Nicolae Petru, voievod 321—323, 326, 328, 330-332, 335, 339, 341
JMavru Ianache, postelnic 307
Măcelari, mahala 110
Macula, neguțator din Pitești 96
Măineseu Panait, polcovnic 469

Mănăilă, protopop al orașului **București** (171) 171
Mănciulescu Gheorghe, logofăt 395
Mărcuța, mănăstire 110, 387
Mărgărit, polcovnic 385
MĂRȘA, sat 82
Meameș, fiul lui Cara Mustafa 161
MEHEDINȚI, județ 369, 370
Mehmet aga, vinde casă în mahalaua I... ceanu 198
Mehtupciu Hagi Dumitrache, biv vel s... (1777) 269, 270
Meletie, arhiepiscop al Efesului 262
Meletie, egumen m-rea Plumbuita 181
Merișanu Barbu, paharnic, fiul lui Dră... vistier (1704) 128, 160, 161 ; sluger
Merișanu Drăgușin, vistier (1698). 119
Merișanu Staicu, vel paharnic, fratele Drăgușin 119, 128
Merkelius, consul austriac la București 348
MICEȘTI, sat în jud. Muscel 62*
Micșinescu (Micșunescu) Iordache (Iorg) fiul lui Asan vel sluger, logofăt de vis... (1734) 166 ; vel stolnic (1755) 209
Mihai, vel stolnic (1662) 60 ; vel spătar (... 75 ; călăraș de Tarigrad 91, 92
Mihai Vodă, mănăstire 57, 59, 66, 69, 71, 102, 171, 173, 175, 208, 287, 386
Mihalachi, vel pitar (1764-65) 228, 333
Mihnea, vel stolnic (1645) 55
Mihu, logofăt (1680) 82
Milescu Barbu, ban (1698) răposat 119
Milescu Măria, soția banului Barbu M. 143, 152
Mircea, spătar din Preajba 86 ; vâtaf de dinari domnești, 54, 57
Misail, episcop Buzău 166
Misoglu (Mișolo) Ștefan, vel spătar (1775)
Mitrache, biv vel medelnicer (1777) 267
Mitrea, preot la biserica Dintr-o Zi 127
Mitrofan, egumen m-rea Sărindar 101
MOLDOVA 239
MUICEANCA (REGHIGA) moșie în Ialomița 89
MUNTELE ATHON (ATHOS) 95
Muruz (Moruz) Alex. Const., voievod 382, 386, 391, 398, 403, 404, 408, 413, 417, 458, 459, 462, 463, 467, 470
Muruz Antioh, vel postelnic (1764) 227
Muruz Ianache, vel comis (1767) 240
vornic (1783, 1786, 1792-93) 308, 331, 364, 368, 371, 383, 390 ; biv vel tar (1795) 412
MUSCEL, județ 62
Mustățeșcu Radu din Cartojani, fratele lui tichigiul din București (1684) 83, 86
Mușă, țigancă 77
Mutu Pîrvu, zugrav 124, 125

Nan, vâtaf de salari 206
 Naum, vtori portar 67
 Năsturel Constantin, vel ban 200

Năsturel Radu, Vtori logofăt (1667, 1668) 63, 65, 67; vel logofăt (1672, 1674) 73, 75; vel ban al Craiovei (1681) 85, 128
Neaescu, proin staroste de neguțatori (1713, 1716) 143, 152
Neagoe, vel clucer (1666) 63
Neagu, meșter de fier 206; șufariu 56; vătaf de temniță 82, 83
Nectarie, egumen la m-rea Sf. Ioan 103
Necula, vel paharnic (1666) 63; vel clucer (1667 - 68) 65, 67
Neculae, vel pitar (1775) 253
Neculescu Constantin, polcovnic 267; biv vel clucer 356; biv vel sărdar 396; Iordache, biv vel medelnicer (1781) 291
Nedelco, călăraș 62; vătaf de postelniciei 54
Negoescu Pană, vel stolnic (1712) 141
Negoiață, postelnic 82
Negoiață, biv trei logofăt (1782) 298, 323-325, 350
Negri Theodorache, vel postelnic (1781) 295
Neguțătorilor, mahala 399
Nenciulescu Constantin, biv vtori logofăt (1779) 276; portar, vel pitar (1781) 295, 304, 318, 368
Neofit, egumen m-rea Cotroceni 246; egumen m-rea Sf. Spiridon (1754) 203, 204
Neofit, mitropolit 171, 173, 178, 179, 184, 185, 191
Niea, zaraf 166, 167
Nicodim, egumen m-rea Sf. Spiridon Vechi 342
Nicola, cuiumgiu 87; ierei „notareșul” Mitropoliei (1715) 151
Nicolae, egumen m-rea Argeș (1655) 57
Niula, pircălab za curte (1672) 76
Nistor, ceaș za copii (1762) 221
Nucet, mănăstire 90, 91, 129, 138, 139, 141, 145, 146, 401

O

Obedeanu Patru, căpitan 117
Oeăneanu Radii, vtori logofăt (1678) 81
Odivoianu Tudor, căpitan 120
Odobescu Ioan, neguțator (1791) 353
Odrianu Climent, arhieru 187
OGREJENI, moșie în jud. Vlașca 400
Olănescu Goran, logofăt, scie doc. (1666) 63
OLT, județ 119
Olteni, mahala 111
Onufrie, egumen m-rea Mărcuța 110
Opincă Stan, căpitan 268
Otetelișanu Drăghicean, vel stolnic (1792) 364*, 368, 371
Oțetari (Oțetamlui), mahala 265, 342, 353, 399, '415, 426

P

Palada Andronache, vei stolnic (1741-42) 174, 176, 178, 179, 180, 181
Faleologu Grigore, vel stolnic (1797) 421, 425^
Pană, vel clucer (1708) 133; vei clucer (1765)* 234; postelnic ot Bărbătești 53

Pândeale, ceaș de lefegii 269
***Pangratie**, călugăr 63
Papa, postelnic, fiul **clucerului Buzinca** (166Q) 59; vel vistier (1672) 73; vel comis (1681) 85; vel paharnic (1686) 89
Papazoglu, Hagi Dimitrie (Dimitrache) 314, 315, 321, 332-335, 341, 434; vel stolnic (1798) 448, 449, 453
Papazoglu Fotie, fratele lui Hagi Dimitrie Papazoglu 332—335
Parthenie, arhiepiscop al Halchidonului 262; egumen m-rea Bradu 74; egumen ni-rea Cotroceni 91, 95; egumen m-rea Radu Vodă 77, 78, 100, 126; preot la biserica Grecilor 65
Patnio(n), mănăstire 333, 334, 435, 436, 437, 450, 452
Pădure Matei, paharnic 267
Păduroaie Zoiața, stolniceasa 265
Paliei, moara lui 454
Pănușu, țigan 162
Părdescu Caplea 133
Părdescu, vel stolnic (1669) 70; Paan, clucer 119
PĂTĂRLAGE, moșie în jud. Saac 469
Pătrasco, vel pitar (1678) 81
Patru, vel armaș (1708) 133; vel sluger (1662) 60
Patru **Luca**, neguțator în Sibiu 237, 238
Pătură Pătrașeu 58
Perdecula Iorga, 135, 136
Persanii Drăghici, postelnic (1703) 127
Petco, „căpitan de la beciu gospod” 323
Petemai, tezaurul' statului din Turcia (1691) 98
Petre, saraci-bașa 256; sufragiu 456
Petru, vel armaș (1708) 132
Piperea Dima, socrul lui Dnncă staroste de neguțatori 122
PITEȘTI 96, 98
Pitișteanu Ianache, vistier (1688) 93; Neaescu, biv logofăt za vistierie 267
PLOIEȘTI 154
Plumbuita, mănăstire 182, 228, 236
PODUL CALICILOR (Calea Rahovei de azi) 351, 384 411
PODUL CILIBIULUI 81
PODUL LUI HAIDĂM 227
PODUL MOGOȘOAIEI 208, 240, 282, 298, 300, 301, 305, 316, 331, 350, 352, 360, 379, 458
PODUL TÎRGULUI DE AFARĂ (Calea Moșilor) 289, 427
PODUL TURCULUI 72, 180
PODUL VERGULUI (Calea Călărași) 223, 224
Poamă Oprea, martor 165
Poenaru Apostol, vornic (1703), 126, 131, 132
Poenaru Iinca, stărostoiaia 281
Poenaru Răducanu, biv trei logofăt, condicar (1795-1798) 407, 421, 425, 433, 438, 440, 442, 448, 453
Poenaru Vasile, logofăt 133
Pogoniani, mănăstire 202

Foleute Radu, cojocar 223
Polihron, căpitan de dragoni 197, 198
Polizu Dumitru, neguțator 389—392; sătrar 441 •
Popa Cozma, mahala 240, 241, 280, 305, 316
Popa Dârvaș, mahala 210, 242, 254, 413
Popa Ilierea (Fierea), mahala 159
Popa Ivașcu, mahala 128, 144, 152, 352
Popa Lungu, mahala din Tîrgoviște 152
Popa Radu, mahala 380
Popa Rusu, mahala 161, 205, 356
Popescu Radu, vornic (1670) 71
Popescului, mahala 255, 272, 304, 322, 327, 372
Postăvari, mahala 345
PRAHOVA, județ 245, 433, 442
Prăscoveanu (Prișcoveanu) Grigore, vel vornic (1781) 295; Ștefan vel logofăt (1775) 253; vel vornic (1777-1786) 268, 273, 291, 293, 308, 311, 313, 321, 330, 335, 339, 362
Preda, vel vornic (1660) 59; vel ban (1662) 60
Pre&escu Fotache 469; Gheorghe, biv vel pitar 469, nepoții mitropolitului Filaret Prefbeanu Vintilă, biv vel paharnic 453
Procopie, logofețel, isprăvnicel peste moșiile și țiganii lui Gh. Cantacuzino beizadea 207
Procopie, preot la biserica Grecilor (1754) 202
Psimenos Ioniță, ginerele clucerului Udrican (1777) 265
Purani, moșie 160
Porosnic Ion 198
Pustiul Staneiu 89
PUȚUL CALICILOR (punct topografic pe Calea Rahovei) 172, 174, 176, 179

R

Racoviță, vtori portar (1695) 110
Racoviță Constantin, vel comis (1786) 330, 335, 339
Racoviță Dumitrașcu, vel logofăt (1755) 209; vel vornic (1763, 1764, 1767) 222, 227, 240; vel vistier (1768) 243; vel clucer (1775) 253; vel vornic (1780, 1781) 281, 289, 291; vel paharnic (1783) 308; vel vornic (1792) 364, 367, 371; vel clucer (1795) 407, 411; vel ban (1797) 421, 424, 434, 438
Racoviță Mihai, voievod 178, 179, 181, 182, -183, 199, 201-203, 206-208
Racoviță Ștefan Mihai, voievod 225, 227, 229, 230, 232,
Racla, vel comis (1645) 455; „copil din casă dă divan” (1777) 269; fiul iui Iliăș Vodă 117, 120, 121; iuzbașa de fustași 56; vel logofăt (1645, 1666) 55, 63; logofăt ție vistierie (1768)244; vel sluger (1710) 138; sufariu 86, 87, 133; trâmbițaș 411, 412
Rm&u Leon. voievod 63, 64, 66, 67, 69, 75, 101, 102, 173
Radu, trâmbițaș 411, 412

Radu Vodă, mănăstire 100, 101, 112, 118, 120, 126, 148, 216, 265, 274, 289, 343, 347, 386, 425
Rafail Thoma, vel postelnic (1764 1765) 233
Rahtivan Ianache 465
Ralet Isaac, vel clucer (1793) 383; vei log al obiceiuilor (1797) 421, 424, 438
Rătescu Dumitrașcu, clucer (1684) 88
Rătescu Neagoe. logofăt (1677) 79; (1692) 100
Rătescu Radu, paharnic (1762) 220
Kevelescu Stoica, vinde vie 119
RÎFOV, sat și moșie în jud. Prahova 96
RÎMNIC 178'
Roată Stan, căpitan de cai 216
Rodna, căpitan 154
ROMANAȚI, județ 348, 369, 371
Romanos, egumen m-rea Plumbuita 228
Roset Ianachi, vel comis (1764, 1765) 228
Roset Ioan, vel comis (1764) 227; P (Roseti) **Ioan**, vei hatman (1797) Ioniță, vel ban (1752) 197
Roset Matei, vel stolnic (1748) 187, 188, vel vistier (1752) 197 -
Roset Mihai, biv vel sluger (1741) 175
Roset Nicolae. biv vel logofăt (1741-173, 176, 177
Roșu Gheorghe, martor 165; preot la bis Sărdinar 53
Rudeanu Chisar, paharnic (1666) 63
Rudeanu Chirca, biv vel sluger, fiul lui I Rudeanu logofăt 146, 147
Rudeanu Difeu, vei logofăt (1692, 1694, 102, 105, 107-109, 111, 114, 116, biv vel logofăt (1713) 142
Rudeanu Ion, martor 296
Rudeanu Iordache, clucer (1794) 390
Rusana, femeie 62
RUSCIUC 225
RUȘII DE VEDE 370

S

SAAC, județ 155, 202, 308, 317, 349, 408, 422, 434, 449, 469
Sandu, zaraf 183
Săeuianu Neagoe, vel vornic (1669) 70 ban (1670) 81
Săpunari, biserică 76, 77, 84
Sărdinar, mănăstire 53, 94, 101, 102, 158, 182, 183, 193, 243, 272, 288, 385, 386
Săulescu Drăghici, martor 112
Scaune (Scaunele de carne), mahala 110, 159, 319, 320
Seorus Năstase, martor 127
Seortari, mahala 462
Sculi, vel sluger (1741) 175, 176
Serezli Pantazi, biv vel sluger (1784), 314
Sf. Dimitrie („ce-i zice și Bălăcean mahala 285, 441, 455

Sf. Ecaterina, mahala 145 ; mănăstire 292, 386
Sf. Gheorghe, biserică 344; mahala 216, 265, 314, 315, 427 ; mănăstire 86, 87, 386
Sf. Ilie, biserică 306 ; mahala 305
Sf. Ioan, mahala 185; mănăstire 99, 103, 113, 114, 132, 156, 254, 386
Sf. Nicolae, Nicolae-Salari, biserică 204, 209 ; mahala 135, 225; 428
Sf. Pantelimon, mănăstire 439
Sf. Sava, mănăstire 189, 190, 208, 287
Sf. Spiridon, biserică 189 ; mănăstire 194, 203, 204, 318, 342, 343, 348, 374, 386, 446
Stejarului, biserică 306 ; mahala 19,8, 199, 292
Sfințeanu Neofit, egumen (1716) 153
SIBIU 238
Slanona, țigancă 162
SLATINA 178
>**Slav, țigan** 63
SLĂNIC, localitatea 423
SLĂNIC, ocnă-de sare 308. 309, 310, 365, 408, 409, 422, 423, 445, 446
Slătineanu Iordache, vel paharnic (1717) 421, 425, 438
Slătineanu Radu, vel vornic al treilea (1795, 1798) 407, 448, 453
Socol, clucer (1680) 82
Sofronie, egumen m-rea Sărindar (1743) 182 ; patriarh ecumenic al Constantinopolului 257, 262
Spano Gheorghe, cojocar 62
Speteanu Safta, comisoaia 266
Spinare Ivan, martor 165
Spirea (Spirache), doctor 214, 215
Staico, „logofăt despre măria sa doamna" 169
Stan, vătaf de măcelari 118 ; vătaf de zlătari 53 ; vel vornic (1696) 111
Stanciovie Goran, logofăt (1667) 65
Stavronichila (Stavro-Niehita), mănăstire 90
Stavropoleos, mănăstire 214, 386
Stavru, vel pitar (1748) 190
Stăncescu Iane 148, 149
STĂNCEȘTI 98
Stănilav, „copil din casă dă divan" 379
Stela, mănăstire 125, 343
Stoia (Stoian, Stoica, Stoie), vei pitar (1662, 1667, 1668) 60, 63, 65, 67, 68; vel clucer (1678, 1681) 81, 85
Strâmbeanu Constantin, vel vistier (1753) 201
Strâmbeanu Drăghici, ceauș 144
Stroe, vel vistier (1645) 55 ; vel logofăt (1660) 59; vel vornic (1662, 1696) 60, 112, 128
Strugariu Gheorghe 266
Suchi Constantin, vel sluger (1781) 295
SULEȘTI, moșie in jud. Ilfov 332
Suțu Alexandru, vel postelnic (1752) 197; 'vel comis (1792) 364, 368, 371
Suțu Constantin, vel postelnic (1797) 421, 425, 438
Suțu Grigorașeu (Grigore), vel comis (1783) 308 ; vei postelnic (1792) 364, 371
Suțu Iorgache, vel postelnic (1798) 448, 153
Suțu Mihai Constantin, voievod 306, 307, '308, 311, 313, 315, 318, 360, 361, 364, 365, 368, 372-374

ș

Șerban, biv vel comis (1690) 96 ; vel logofăt (1708) 132; vel postelnic (1666) 63 •; copil din casă" 281
Șerban Constantin, voievod 57
Șerban Vodă, mahala 285, 314, 342
Ștefan, căpitan de nemți 104 ; vel sluger (16g6) 89
Ștefan, mitropolit (1668) 67, 68 (1734) 166
Ștefu, vătaf de ceprăzari (1754) 204, 205
Știrbei Anița, fiica lui Radu Golescu spătar 312
Știrbei Badea, vel sluger (1753) 201 ; vel vistier (1763) 222 ; biv vel vistier (1764) 227, 229; vel vistier (1767) 239, 240.; biv vel logofăt (1776) 254; vel vornic (1777, 1780) 268, 281
Știrbei Barbu, vei sluger (1795) 233
Știrbei Constantin, vel clucer (1692-96, 1704) 102, 105, 107-109, 111, 128; vel ban" (1708, 1712, 1715) 132, 141, 148 ; vel logofăt de Țara de Jos (1795, 1798, 1800) 407, 411, 448, 453, 463, 466-468, 471-472
Știrbei Ilie, biv vel vistier, tata lui Nicolae Știrbei 193
Știrbei Nicolae, vel paharnic (1767) 193, 240
Știrbei Radu, vel comis (1678) 81
Știrbei Șarban, sluger (1698) 119
Știrbei Theodorache (1782) 301

T

Tabaci, biserică 111
Talpoș Radu, martor 241
Tatomir, preot la biserica Mitrei vornicul 56
Tatu (Tatov), neguțător 54, 55, 65; trîmbițaș 280
Tămășeseu Ianache 265—267
Tanasie, portar al doilea 61 ; staroste de neguțători 157
Tărăbueeanu Ion 120
TĂTĂRANI, moșie 122
Tega, biv logofăt za vistierie (1764) 224
Teișanu Constantin, clucer za arie (1686) 90
TELEGA. ocnă de sare 140, 433 , 442
TELEORMAN, județ 348, 369, 370
Theodor, protopop in București (1694) 106
Theodosie, mitropolit 71, 72, 85^ 97, 124-128, 134, 136
Theofilact, vel clucer za arie (1758) 212
Tiha, țigancă 133
Timothei, egumen m-rea Sf. Ioan 156, 162, 163
Tînganu, mănăstire 349
TÎRGOVIȘTE 56, 60, 62, 74, 79, 84, 102, 107, 110, 120, 129, 148, 152, 178, 276, 278, 360
Tîrgu de Afară 125
Toader, vel spătar (1662) 60
Toma, biv vel armaș 143 ; județ al orașului (1672, 1677), 76, 79; vel meldelnicer (1741) 175, 176, 178
Topliceanu Neagu, vel pitar (1712) 141
Totoescu (mai apoi Lucaci), mahala 223, "224
Trâmbițaș Ion, vinde casă în mahalaua Popa Dârvaș 210

Trâmbițași, mahala 153
Trifan, zugrav (martor, prieten cu Pîrvu Mutu) 125
Trufășoae Anca, vinde casă 124
Tudor Hagi Tudorache, neguțător 401, 402, 403
Tudora, soția zugravului Pîrvu Mutu 124, 125
Tudorache, biv vel comis (1719) 155
Tuioran, biglar 58 ; vel clucer (1674) 75; vel pitar (1669) 70
TUNARI, moșie 122

f

†

ȚARA ROMÂNEASCĂ 56, 60, 64, 67, 69, 83, 100, 113, 114, 133, 146, 149, 189, 190, 196, 201, 208, 221, 226, 231, 253, 296, 309, 311, 325, 365, 381, 386, 408, 422, 424, 445
ȚARA TURCEASCĂ 93
ȚARA UNGUREASCĂ 207
ȚARIGRAD 157, 194, 219, 333, 334, 436, 450, 469
Țarigrădeanu Nica, martor 137
Țara, țigan lăutar 431
Țehan (Cehan) Const. Mihai, voievod (1763) 221
Țigara Panait, staroste de neguțători (1799) 462
Țigănescu Radu, logofăt (1677) 79, 80

U

Udrea, logofăt, fiul lui Colțea clucer 82, 83 ; șufar 111
Udrican, biserică 266
Udiican Nicolau 220, 221
UdFfște, logofăt (1685) 88
Ulița Băscăliilor 266
Ulița Bărbierilor 143, 244
Ulița Scaunelor 0&0 '
Ulița Șălarilor 204, 205, 233
Ulița Zarafilor 314
Urfățeanu Stan, logofăt (1764) 223; **Stoica**, polcovnic 351

V

VALEA BUDEASCHI 62
VALEA MEILOR, în jud. Prahova 434, 449
VALEA NEGOVANILOR, în jud. Prahova 434, 449
VARNA 236
Vasilie, vel căpitan za seimeni 107, 108, 109
Vătafi Manolache 254
Văcărescu Alexandru, vel stolnic (1786) 330, 335, 339
Văcărescu Barbu, vel paharnic (1741, 1742) 174, 176, 178; vel logofăt (1746) 184; vel vistier (1748) 186, 190 ; biv vel ban (1752) 197 ; vel vornic (1753, 1754) 200, 204
Văcărescu Constantin, vel logofăt (1719) 156
Văcărescu Enache, vel vistier (1797) 424
Văcărescu Ianache, vel agă (1696, 1698) 112, 119, 123; vel paharnic (1708) 133; vel

clucer (1712) 141 ; vel clucer (1767) 2
vel vistier (1775, 1776) 252, 253, 2
vel vornic (1786) 319, 320, 321, 3
330, 335, 339 ; vel vistier (1792) 364, 3
371 ; vel spătar (1793) 383 ; vel vis
(1795, 1797) 407, 411, 421

Văcărescu Ivan, vătaf (1701), fratele lui nache 123
Văcărescu Măria 453
Văcărescu Radu, logofăt la vel vistierie 117 ; vel stolnic (1752) 197 ; vel vo (1764, 1765, 1775) 223, 224, 227, 233, 234, 253
Văcărescu Stroe, (1701) văr cu Ianache Ivan 124
Văcărescu Ștefan, vtori logofăt (1741) 1 vel clucer (1748) 190 ; vel logofăt (1753) 197, 201; vel spătar (1755, 1756, 206, 213 ; vel logofăt de Tara de Jos (1797) 421, 424, 433
Văcărescu Theodorache, vtori logofăt (1741) 421 ; vtori vornic 425 ; vel sluger (1748) 453
Văcărești, mănăstire 267, 348, 386, 462, 463
VĂLCAN, schela, jud. Gorj 370
Valcu, vel sluger (1669) 70 ; vel paharnic (1670; 1672) 71, 73 ; vel vistier (1674) 453
Valecu Radu, logofăt za divan (1755) 453
Velcea, biv vel pitar (1799) 457
Ventilă, vel paharnic (1674) 75
Vergo (Vergu, Vhergo), vel paharnic (1674) 111, 112 ; vel spătar (1696) 114 ; vel paharnic (1697) 116
Vergului, mahala 165
Verioti Anastasie 125
Viespești (Radu Golescu dăruiește m-rii Ioan viile de la ...) 103
Vișoreaiiu Constantin, vel sluger (1797) 425
Vilac, fiica lui Simion monah 118
Visarion, egumen m-rea Cotroceni 448, Vișinei, mahala 360
VÎLCEA, județ 280
Vlădescu Șerban, biv vel comis (1700, 1701) 123, 128
Vlădica (Vlădichi), mahala 242, 351
Vlădil Grama, grămătic, pisar (1665,- 1677) 62, 64, 65, 80
Vlădilă, „gramaticos" de la biserica domnească (1654) 56
Viadu, trîmbițaș 74
VLAȘCA, județ 81, 86, 400
Vlășcean, țigan 211
Voicu, căpitan de seimeni (#114) 145

Z

Zăbunari, mahala 61
Zaharia, condorrgiu 230 ; egumen m-rii Nucetu (1677) 78
Zlătari, mănăstire 386
Zangoci Iane, sîrb, vinde casă 116
Zătreanu Petre, căpitan, unchiul lui Gohor, vel beanu Stoichița 117

abagiu = meșteșugar, producător de aba (postav de lină groasă)
acaret = construcție (de cele mai multe ori din lemn) în apropierea unei clădiri principale; (vezi *nameslie*)
acheros = nevalabil, nul, fără putere legală
adâmaș (aidâmaș) = băutura și gustarea care se dădea cu ocazia unei cumpărări sau vânzări
adet = dare, impozit, îndatoririle clacășului față de stăpînul moșiei
adiată (vezi *diată*) = testament
afteromă = prinos, dar, ofrandă
afteromata ~ dăruiță, oferită
afterosi(a) = a dărui
alișveriș = vânzare, negoț, afaceri
amelie = neglijență, nepăsare, indolență, lipsă de interes
anafora = raport către domn, către caimacam, hotărîre judecătorească
analogon = proporțional
angarii — sarcini, greutăți materiale, bir, necaz, belea
anerișit, aneros = anulat, desființat, suprimat
aplo = simplu, vulgar
apodeixis, apodixis — dovadă
argea = mică construcție de seinduri în care se așază, vara, războiul de țesut
alărădisi(a) = a licita, a supralicita; *adârdisind* = licitind; *atărădisită* — licitată
avaet (havaet) = impozit, dare, taxă, venit
bașlic - ciștig
batac — băltoacă, groapă cu noroi și apă
beizade, beizadea = fiu sau fiică de domnitor
beșliU bestii = ostași turci
bezesten = han
boccea, boheea, bohcealic = legătură cu diferite obiecte, legătură cu șaluri și basmale, de foi de tutun
bogasier = negustor de bogasii (stofă scumpă din Orient, întrebuițată la căptușeli), negustor de manufactură
bogaz, bogazuri = stofe scumpe
buiurdisi = a transmite oficial o hîrtie
buiurdizmă = ordin, poruncă de executare
cacom (blană de *cacom*) = hermină
cafas = balcon
calp, calpi = fals; bani *calpi* — bani falși
calpacciu — meșteșugar care lucra calpaca (căciuli mari, bombate, negre)
canavăț == pînză rară de mătase, din care se făceau anterie
capan = depozit de alimente pentru trupele turcești
capanUi = negustorii capanului, aprovizionării Constantinopolului
capuchehaie = însărcinat cu afaceri al domnitorului la Poartă
carvasara = vamă, locul vămii, birou vamal
catagrafie = inventar, recensămînt
catahrisis = abuz, încălcarea legalității

cataslasie, catastasis — situație, stare, avere
cavaf — pantofar, cizmar,
cazaciul — negustor cazac care făcea negoț cu vinuri, blănuri etc.
cămănărit, căminarii = dare ce se lua pentru butoaiile cu băuturi alcoolice vîndute în circiumi sau la biiciuri
ceair = loc de pășune, în special pentru cai
ceauș = curier, funcționar public, căpetenie de surugii, de vînători domnești
cerviș = grăsimă de oaie pentru bucatărie
ceșni = calculul prețului maximal de vânzare la piine, carne etc.
cervită, cezvrltă = sfert din totalitatea cărnii unui miel, oaie etc.
chele — cămară
chembric(ă) = pînză de bumbac vopsită și lustruită
cheri(a) = neluată în considerație, anulată; „să rămăie a *cheri* si întru nimic nesocotită”
chinovar = tuș (roșu sau negru)
cilen = membru al Sfatului orășenesc, al Divanului
cin (cinuri) — fac, totalizează, hotar; tagmă* categorie, stare socială sau profesională
cinovnic = mic funcționar de stat
ciohodar, iș-ciohodar = mic slujbaş domnesc;
baș-ciohodar — căpetenie (mai marele) peste slujitorii curții domnești
ciric = sfert de pogon, jumătate din ciștig; legătură de piei
cisla = cotă-parte dintr-o sumă plătită în comun
cișmigiu-bașa = șeful cișmigiilor
clironom — moștenitor, *clironomie* = moștenire
coajnice (coajnițe) = documente vechi scrise pe piele
cocioabă = unealtă casnică
condoragiu = meșteșugar ce lucrează, vinde, *conduri* (pantofi cu toc înalt, împodobiți cu broderii)
cordovane = piei tăbăcite, fine, pentru încălțăminte de lux (ca în Gardovă)
cosorobi, cosoroabe = birne așezate orizontal deasupra pereților casei
costande = monedă de argint care a circulat în țările române în sec. XVII—XVIII
cupeț = negustor
curama = colecție, „s-ar fi făcut *curama*”, cotizație, contribuție
cusur, cusurul = restul de plată dintr-o datorie bănească
culnie = țesătură de mătase și bumbac
doua, davaoa = pricină, proces, contestație
dauagealic, davațalac, davațealac = pîră, plîngere, pretenție
davagiu — pîriș, reclamant, păgubaș
davație — reclamație

decinaea = dincolo, de partea cealaltă (a unui rîu, moșii etc.)
declină = loc de moștenire
delâ = dosar, acțiune judiciară, proces
delceluș — delușor
delniță = fișie îngustă și lungă de teren
deșugubină = amendă, răsucupărare în bani sau teren în caz de omorirea cuiva
diafendepsi(a) = a apăra în proces
diafora — pricină, neînțelegere, ceartă, litigiu
diastimă = interval de timp
diataxis = poruncă
diată (vezi *adiată*)
discolie = piedică, dificultate, anevoință, greutate
dislihie = nenorocire
ediciu = slujitor inferior la curtea domnească
efimireas — trecător
embatic, embaticiu — formă, contract de închiriere sau arendare a unui teren, prăvălie etc.
embodisi, empodisi = a împiedica, a opri
emfütisis, emfütensă = contract pe termen lung
engrafa, engrafon, grafon = înscris, act, document oficial
epistasie, epistat = supraveghere, funcția de supraveghetor
ergalii = scule, unelte, instrumente
etision = pe an, anual
everghesie = binefacere
examini = rată pe o junătate de an (șase Juni)
exoflisi(a) = a plăti, a achita, a lichida o datorie, a expedia, a trimite
exoflitticon = lichidarea unei datorii
exoprica = averea femeii în afară de zestrea ei
ferpot (ferport) = sechestrul, blocarea unor mărfuri, obiecte
fligene = cești de cafea neagră, fără toartă
fum = coș de fum, horn
fustas = soldat din garda personală a domnitorului, înarmat cu sulită
găitânar = meșteșugar care lucrează *găitane* (fire de metal* sau șiret folosite ca ornament la îmbrăcămintă)
geremea, girimea = amendă
gevea — batistă brodată cu mătase și fir
ghermesut = stofă de mătase sau atlas
ghirdan = colier, salbă, lanț de gît
giubele = haină largă, îmblănită cu samur, purtată pe deasupra antereului de către boieri
goștină de rimători = dare pe porci
gros = pușcărie
groși = monede de argint
halea, boieri halea = boieri în funcție
haraci, haraciu împărătesc = tribut anual plătit sultanului de către țările supuse turcilor
haraciladisit = adjudecarea unui imobil, teren, cumpărat de la mezat; haraciladisit mezatul
halate ~ accidente, nenorociri
havalea, hcwvalelc — corvoadă, îndatorire, în bani sau în natură pusă asupra birniilor

havaet (vezi *avaet*)
havră = sinagogă
hrimatichi = de bani „pricină *hrimati-c*
hrisis = uzufroct, folosire, întrebuițare :
 avea numai *tin hrisis*”
huzmet, uzmet = venitul unor dări sau ocnelor, vămilor, venitul general al țării din încasarea dărilor
iamac = om în serviciul unui mic slujitor
iangăn, iangin = foc, incendiu
icioglan = copil de casă, paj
iemac, imac = ajutor al purtătorului de stăpîn în oastea seimenilor
iliuacon = pintece, coaste, (anatomic) de șolduri
iminigii = meșteșugari care făceau sau vindeau *iminei* (papuci cu vîrfuri ascuțiti)
ipac = la fel, idem, asemenea
ipolipsis = stimă, considerație, vază
isbrăni (a se) = a termina, a lichida
iscal = am iscălit; *iscală* = semnăi ura
isnaf = breaslă, corporație de meșteșugari și negustori
isterisească = să se termine, lichideze; *isteris* (a se) = a se lipsi, a termina
ișlicar — lucrător sau negustor de ișlice (ciuli de blană sau de postav)
iuzbașa = căpetenia unei gărzi
izbrănire = răfuire, lichidare, achitarea toriei; a *izbrăni* = a achita
iznoavă = din nou, ele la capăt, *iznovi(u)* = începe din nou
iude (liude) = oameni în serviciul unui pînă villegiat, scutiți de bir
madea, madelă — problemă, chestiune, pricină, litigiu
madem = metal, aliaj care imită argintii
marafet, mrafet = mijlocire, procedeu, pînă cepere, talent
marchitan = negustor de mărunțișuri și măruri alimentare
mărgelar = negustor de mărgele
martalogi = paznici ai hotarelor țării
masalagiu = cel care face sau poartă *maslă* (făclii pentru luminat strada și curțile boierești)
matapraz = înșelător, amăgitor (pl. *mataprazi*)
measița, mesița = lună
mehteri, turci mehteri = muzicanți
meimar-bașa — starostele zidarilor și lemnarilor
mendere, mindire = saltea umplută cu pînă cuvertură
meremet = reparație, îmbunătățire la o clădire
mertice = măsură, normă pentru cereale, egală cu aproximativ 1—2 ocale; dijămă cu se lua ia mori pentru măcinat
metaharisi, metahiris(a) — a obișnui, a întrebuița, a folosi
mezat — licitație publică; *sultan-mezai* = licitație din ordinul sultanului
miriie = vistierie
moftuz, muftuz — a da faliment
mumgiu — lumînărar (care face lumînări)

mumbaşârlac, mumbaşarlic (a face . . . suiului) — executarea, îndeplinirea unei anumite porunci, sau încasarea unei dări băneşti
mumbaşir = slujitor domnesc, încasator (agent) şi executor pentru îndeplinirea unei anumite porunci urgente
musadea, musaade = preferinţă, autorizaţie, concesiune
nâm — bir
naht = bani în numerar, peşin
namestie = acaret, clădire, construcţie, dependinţă
napreston, napristan — îndată, pe loc, imediat, numaidecât, neincetat
nari — preţ oficial hotărît de stăpînire, taxă
nâstav, nâstavnîc = administrator al unei mănăstiri
nazâr = favoare; *nazir* = inspector, supra-veghetor, guvernator al unei cetăţi
nefer = soldat, ostaş din armata turcă, ar-năut
neftie (rochie de atlas *neftie*) '= verde închis
noi am = poruncă, ordin, dispoziţie
ocină = moşie, proprietate
obraţie = loc îngrădit, plantat cu pomi, la poalele unui deal cu vii
odobaşă = grad militar inferior; căpitan de odă (jumătate de companie)
ogeac = corp de oşteni
ogrinji = resturi de paie, de fîn
olocliron = întreg, tot
omos = dar, însă
ort — monedă cu valoare mică (circa 30 de bani); *ortul vătăşesc*
osfeie = instrument de prins peşte
oi = de la
otaştină, otaşniţă = dijmă pentru vie arendată. dare de vin
oteşi = părinţi
otoşenie = adresă, raport, poruncă
pacea, pacele (de samur) = blană de la picioarele unui animal
pălimar = stîlp de privdor sau de prispă
palmă = unitate de măsură liniară divizionară, de circa 25 cm
parudosî(a) = a preda ceva, lecţii la şcoală
par ap anemata a = plîngere, parapon
parmaci = stâlpi folosiţi la prispe, pridvoare
perierghie = băgare de seamă, luare aminte, atenţie, curiozitate
perilipsis = rezumat
peristasis = împrejurare, ocazie
periusie — avere (zestrală)
FK-şchir = cearşaf
peştemene = ştergare, prosoape
pis = am scris
pitac = ordin, poruncă scrisă, dispoziţie
pleumbare, plîmbare = privată, closet (vezi *umbătoare*)
plirecsusiol, plirexusiotita = imputernicire
pliroforie = informaţie, ştire, lămurire
pliroforisi(a) a se informa, a se lămuri
pogrebanie, pogribanie = slujba şi ceremonie în mor mint arii

polcovnic = comandant de *polc* (regiment), colonel
politie = oraş, capitală
pomojnic, pomoşnic = funcţionar administrativ
posluşanie = slujbă, corvoadă
posluşnic = servitor, slujitor boieresc sau mânăstiresc, scutit de bir către stat
povarnă = instalaţie rudimentară de fabricat rachiu
povarnagiu = cel care face rachiu într-o povarnă
pracsis, praxis = practică, experienţă, preocupare
pristav = cel care anunţă popoului ştirile oficiale
procler — blestemat
proeresie, proeresis = voie, bunăvoinţă
proesti = notabili, reprezentanţi
proim = fost, mai înainte
pronomion = privilegiu
prostictiu, prostichie = decădere
protimisis = drept de preferinţă, prioritate
provalisi(a) = a propune, a scoate înainte
provlîma = problemă, chestiune, afirmaţie
răpşti, răpuşti(a) = a fura
răzvală = răscoală
riza-pazar = preţ de piaţă, de tîrg, stabilit prin tocmeală, de comun acord
rufei = breaslă, corporaţie
ruşet = bacşiş, mită, atenţie bănească
sacnasiu, sagnasiu = cameră mică la etaj, balcon închis
sadea = de un singur fel, neamestecat
şdinaragiu = lucrător care face sau vinde şalvari (pantaloni foarte lungi, cu încreţituri)
şamalagea = adamască, stofă vărgată de Damasc, ţesută din bumbac şi mătase: *Şam* = Damasc; *alagea* = stofă vărgată
sameş = casier, socotitor, slujbaş financiar
sârmaşiu = meşter care făcea sîrme
şart = ordine, înţelegere, obligaţie, rînduială, regulă, cuviinţă; *şartul* judecării
salarale = dări nedrepte, belele
şatrage, şatrangie = şaluri
schevoşilax = demnitar bisericesc, păstrător al tezaurului unei mănăstiri
semnt (*semnt* de loc) = cuprins; *semntul* firgului
şfanţih = monedă de argint, austriacă, valoring circa 2 lei
şfini = porci
şigorîfsi, şigurîfsi(a) — a se asigura
şimfonie, şimfonie = înţelegere, acord
şincatavasis, şingatavasis = reducere, rabat, bunăvoinţă
şinet = act, document, răvaş
şistisi(a) = a recomanda pe cineva
şovar = papură, rogoz
şenohorie = strimtoare, sărăcie, nevoie, ananghie, întristare, descurajare
ştrăgâni(a) = a amîna fără rost, a împiedica, a târăgăna, a purta pe drumuri
sud, siidsivo = judeţ

sudit = locuitor aflat sub protecţia unei puteri străine
şufar = bucătar, intendent
şuh, sug — măsură de lungime, austriacă, echivalentă cu 0,316 m
suiulgi-başa — şeful suiugiilor, fîntinariilor
sultan-mezat = licitaţie publică, din ordinul sultanului, făcută în Divanul ţării
tabanale = locul unde se tăbăcesc pieile
tacmin, tahmin, tehmin = aproximaţie
tacrir = interogatoriu, declaraţie, raport, relatare oficială, notă oficială, notă diplomatică
tamazlic = cireada, turmă
telal — crainic la licitaţie, negustor ambulant de haine vechi
telal-başa = starostele crainicilor sau negustorilor ambulante
terzi-başa = staroste de croitori
teşcherea = adevărîntă, certificat, autorizaţie, permis de călătorie, paşaport
ieslim = predare a unui lucru, bani daţi în mînă
thisia = jertfă
tiriplic = fir de mătase sau de bumbac răsucit şi niercerizat, folosit la brodat sau la împletit
iolico pisah gospodstvo-mi = aşa am scris (poruncit) domnia mea
trăsură = hotar
treapad = amendă pentru deplasarea a g.
 executor, alergătură
treţi = ai treilea

triminie = perioadă de trei luni, trimestru
tropos — mod, fel
lufecciu, tufeegiu — armurier, puşcaş, lefeg
 din garda domnitorului
tulumbagi-başa = şeful tulumbagiilor (pompi- rilor)
ughi = galbeni, monede de aur
umbătoare = privată, closet
vadea = termen de plată, scadenţă, sor
vechil = reprezentant, mandatar într-un pro- ces, avocat
vel = mare; *biv vel* = fost mare
verhovnici = frunţaşi
viranea = teren viran, maidan, ruine rămas
 de la o casă arsă
vitori = al doilea
zabit = comandant, guvernator, paznic; z
bitul tîrgului, *zabitlicu* agiei
zâbunar — meşter care lucrează *zâbune* (hain
 de iarnă, lungi pînă la genunchi)
zapciu = agent fiscal, slujbaş la vistierie
zapis = document, dovadă scrisă, act
zapt = luare cu forţa, confiscare, sechestra
zaraf-basa = starostele (şeful) zarafilor
zardovolenii, zădovolenie = mulţumire, satio
 facţie
zarf, zarfuri = suport metalic lucrat în fil
 in care se pune ceaşca de cafea
zmreduit ^bjtjxiit, molipsit,,dă boala chimi
 ^ziñbatic = răs&ală, luptă, harţă

